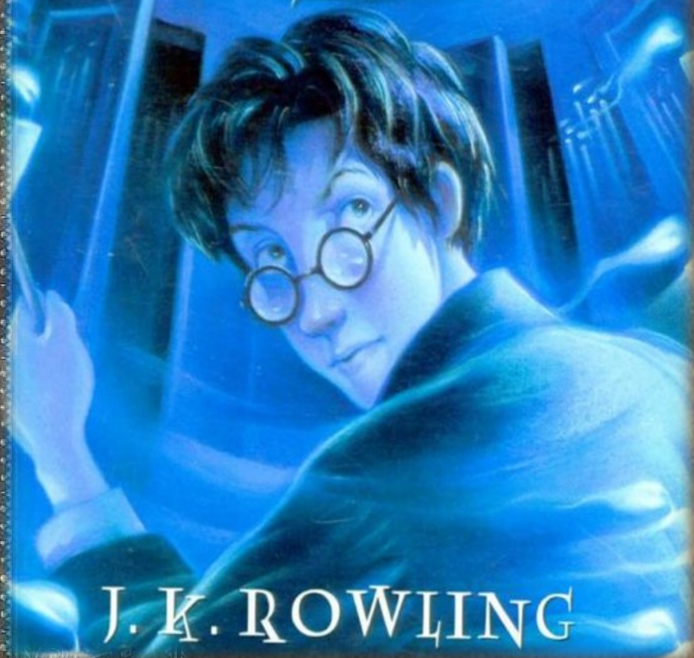
Harry Potter
și Ordinul Phoenix

J. K. Rowling

Harry Potter

Traducere în limba română - Ioana Iepureanu

2012

CAPITOLUL I

DUDLEY DEMENTUL

Cea mai caldă zi de vară de până atunci era pe terminate şi o linişte somnoroasă se aşternea peste casele mari şi pătrate de pe Aleea Boschetelor. Maşinile care erau de obicei strălucitoare stăteau pline de praf în parcările lor şi peluzele cândva verzi ca smaraldul erau pârjolite şi se îngălbeneau — pentru că folosirea furtunurilor fusese interzisă din cauza secetei. Privaţi de ocupaţiile lor cotidiene de spălare a maşinii şi de tundere a gazonului, locuitorii de pe Aleea Boschetelor se retrăseseră la umbră în casele lor răcoroase, cu ferestrele larg deschise, sperând să atragă o pală de vânt inexistentă. Singura persoană care rămăsese afară era un adolescent care stătea întins pe spate într-un strat de flori în faţa casei de la numărul 4.

Era un băiat slab, cu părul negru şi cu ochelari, care avea aspectul ciudat, oarecum nesănătos, al cuiva care a crescut mult într-o perioadă scurtă de timp. Blugii săi erau rupţi şi murdari, tricoul era larg şi decolorat, iar tălpile adidaşilor se dezlipeau de la vârf. Înfăţişarea lui Harry Potter nu îl făcea plăcut de vecini, care erau genul de oameni care credeau că aspectul neîngrijit trebuia pedepsit prin lege, dar, cum în seara aceea se ascunsese după o tufă mare de hortensii, era invizibil pentru trecători. De fapt, singurul mod în care ar fi putut fi reperat era dacă unchiul Vernon sau mătuşa Petunia ar fi scos capul pe fereastra de la sufragerie şi s-ar fi uitat direct la stratul de flori de dedesubt.

În ansamblu, Harry credea că trebuia felicitat pentru ideea de a se ascunde acolo. Probabil că nu era prea confortabil să stea întins pe pământul fierbinte şi tare, dar, pe de altă parte, nimeni nu se mai uita urât la el, scrâşnind atât de tare din dinţi, încât abia putea să mai audă ştirile, sau bombardându-l cu întrebări nesuferite, aşa cum se întâmplase de fiecare dată când încercase să stea în sufragerie şi să se uite la televizor cu mătuşa şi unchiul său.

Ca şi când acest gând ar fi intrat în zbor pe fereastra deschisă, Vernon Dursley, unchiul lui Harry, vorbi dintr-o dată.

— Mă bucur că băiatul nu mai încearcă să ne stea în cale. Chiar aşa, unde e?

— Nu ştiu, zise mătuşa Petunia, deloc îngrijorată. Nu e în casă.

Unchiul Vernon scoase un mormăit.

— Se uită la ştiri… zise el cu răutate. Mi-ar plăcea să ştiu ce pune de fapt la cale. De parcă unui băiat normal îi pasă ce e la ştiri — Dudley habar nu are ce se întâmplă; mă îndoiesc că ştie cine este prim-ministru! Oricum, nu poţi să spui că este ceva despre ai lui la ştirile noastre…

— Vernon, sst! zise mătuşa Petunia. Fereastra este deschisă!

— A... da... scuze, draga mea.

Soţii Dursley tăcură. Harry ascultă o reclamă la cereale cu fructe şi tărâţe pentru micul dejun, în timp ce se uita la doamna Figg, o bătrână stranie şi iubitoare de

pisici de pe Calea Wisteria, din apropiere, trecând agale pe lângă el. Era încruntată şi bombănea încet. Harry era tare bucuros că era ascuns după tufă, pentru că în ultimul timp doamna Figg îl tot chema la ea la un ceai, de fiecare dată când îl întâlnea pe stradă. Aceasta dădu colţul şi dispăru din câmpul vizual înainte ca vocea unchiului Vernon să plutească din nou pe fereastră.

— Dudders a ieşit la un ceai?

— La familia Polkiss, zise mătuşa Petunia cu drag. Are atâţia prieteni mici, este atât de iubit...

Harry îşi înăbuşi cu greu un hohot. Soţii Dursley erau într-adevăr uimitor de stupizi în privinţa fiului lor, Dudley. Îi înghiţiseră toate minciunile neinspirate despre ceaiurile băute cu câte un membru al găştii sale în fiecare seară a vacanţei de vară. Harry ştia foarte bine că Dudley nu fusese la nici un ceai; el şi gaşca lui îşi petreceau serile vandalizând terenul de joacă, fumând la colţuri de stradă şi aruncând cu pietre în maşinile şi copiii care treceau pe lângă ei. Harry îi văzuse "la treabă" în timpul plimbărilor sale pe înserat prin Little Whinging; îşi petrecuse cea mai mare parte a vacanţei bântuind străzile şi căutând ziare prin coşurile de gunoi.

Dar primele acorduri ale muzicii care anunţau ştirile de la ora şapte ajunseră la urechile lui Harry şi stomacul începu să i se zbată. Poate că seara aceasta — după o lună de aşteptare — va fi cea dorită.

— Aeroporturile sunt împânzite de un număr record de călători întârziaţi aflaţi în vacanţă, în timp ce greva hamalilor spanioli a intrat în cea de-a doua săptămână.

— Eu le-aş asigura o siestă lungă, se răsti unchiul Vernon peste sfârşitul propoziţiei crainicului.

Însă asta nu mai conta: afară, în stratul de flori, stomacul lui Harry păru să se descleşteze. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, sigur ar fi fost primul subiect de la ştiri; moartea şi distrugerile erau mai importante decât călătorii întârziaţi.

Expiră lung şi încet şi se uită în sus, la strălucitorul cer albastru. Fiecare zi din acea vară fusese la fel: încordarea, aşteptarea, uşurarea temporară şi apoi din nou încordare... Mereu, din ce în ce mai insistentă, o întrebare: de ce încă nu se întâmplase nimic?

Ascultă în continuare, în cazul în care exista vreun mic indiciu, nerecunoscut de încuiaţi drept ceea ce era cu adevărat — poate o dispariţie neexplicată sau vreun accident ciudat... Însă greva hamalilor fu urmată de ştiri despre seceta din sud-est ("Sper că ascultă vecinul!" urlă unchiul Vernon. "El, cu stropitorile lui la trei noaptea!"), apoi un elicopter aproape că se prăbuşise în Surrey, după aceea divorţul unei actriţe celebre de soţul său celebru ("De parcă ne-ar interesa legăturile lor sordide", pufni mătuşa Petunia, care urmărise obsesiv cazul în fiecare revistă pe care reuşise să-şi pună mâna osoasă).

Harry închise ochii pe fundalul cerului de seară care acum radia când crainicul spuse: — şi în final, papagalul Bungy a găsit un nou mod de a se răcori în vara aceasta. Bungy, care locuieşte la Cinci Pene în Barnsley, a învăţat să facă schi nautic! Mary Dorkins are amănunte.

Harry deschise ochii. Dacă ajunseseră la papagali care făceau schi nautic, nu mai era nimic demn de ascultat. Se rostogoli cu grijă pe burtă şi se ridică în genunchi şi coate, pregătindu-se să se târască pe sub fereastră.

Se mişcase cinci centimetri când se întâmplară mai multe lucruri într-o succesiune foarte rapidă.

Un poc puternic sparse liniştea somnolentă ca o împuşcătură; o pisică o luă la fugă de sub o maşină parcată şi dispăru imediat; un ţipăt, o înjurătură urlată şi zgomotul făcut de nişte porţelanuri sparte veniră dinspre sufrageria familiei Dursley şi, după cum era de aşteptat, acesta era semnalul pe care îl aştepta Harry, căci sări în picioare, scoţând în acelaşi timp o baghetă subţire de lemn prinsă la talia blugilor, de parcă ar fi scos o sabie din teacă — însă, înainte să se poată ridica de tot, capul său intră în coliziune cu fereastra deschisă a familiei Dursley. Bubuitura care se auzi o făcu pe mătuşa Petunia să urle şi mai tare.

Harry se simţi de parcă i s-ar fi crăpat capul în două. Cu ochii înlăcrimaţi, se clătină, încercând să se concentreze asupra străzii, ca să depisteze sursa zgomotului, însă abia reuşi să se ridice, când două mâini mari şi vinete ieşiră pe fereastra deschisă şi se strânseră în jurul gâtului său.

— Pune-o la loc! se răsti unchiul Vernon în urechea lui Harry. Acum! Înainte să vadă cineva!

— Dă-mi drumul! se răsti Harry.

Se luptară timp de câteva secunde, Harry trăgând cu mâna stângă de degetele ca nişte cârnaţi ale unchiului Vernon, iar cu dreapta ţinând strâns bagheta ridicată; apoi, când durerea din creştetul lui Harry atinse o intensitate deosebită, unchiul Vernon ţipă şi îi dădu drumul lui Harry, de parcă ar fi fost electrocutat. Se părea că o forţă invizibilă trecuse prin nepotul său, făcându-i imposibil de ţinut.

Gâfâind, Harry căzu în faţă peste tufa de hortensii, se ridică şi se uită în jur. Nu era nici urmă de ceea ce generase puternica pocnitură, însă erau mai multe chipuri care priveau pe unele dintre ferestrele din apropiere. Harry îşi băgă grăbit bagheta la loc în talia blugilor şi încercă să pară nevinovat.

— Ce seară minunată! strigă unchiul Vernon, făcându-i cu mâna doamnei de la numărul 7 de vizavi, care se uita urât de după perdelele ei de plasă. Aţi auzit rateul maşinii ăleia? Ne-a cam speriat pe mine şi pe Petunia!

Continuă să rânjească într-un mod îngrozitor, de om nebun, până când toţi vecinii curioşi dispărură de la ferestrele lor, iar apoi rânjetul deveni o grimasă de furie, în timp ce îi făcea semn lui Harry să vină spre el.

Harry se apropie cu câţiva paşi, având grijă să se oprească la o distanţă unde mâinile întinse ale unchiului Vernon să nu îşi poată continua strangularea.

— Ce naiba vrei să demonstrezi cu asta, băiete? întrebă unchiul Vernon cu o voce ursuză care tremura de supărare.

— Ce vreau să demonstrez cu ce? zise Harry cu răceală.

Se uită în continuare în stânga şi în dreapta străzii, încă sperând s-o vadă pe persoana care făcuse zgomotul.

— Cu toată hărmălaia asta, ca nişte împuşcături chiar în faţa propriei noastre...

— Nu am făcut eu zgomotul acela, zise Harry hotărât. Chipul slab, ca de cal, al mătuşii Petunia apăru acum lângă cel mare şi vânăt al unchiului Vernon. Era neagră de supărare.

— De ce te ascundeai sub fereastra noastră?

— Da, da, bună observaţie, Petunia! Ce căutai, băiete, sub fereastra noastră?

— Ascultam ştirile, zise Harry pe un ton resemnat.

Mătuşa şi unchiul lui schimbară priviri furioase.

— Ascultai ştirile! Iar?

— Păi, ştiţi voi, se schimbă zilnic, zise Harry.

— Nu face pe deşteptul cu mine, băiete! Vreau să ştiu ce pui de fapt la cale — şi nu îmi mai vinde gogoşi, cum că asculţi ştirile! Ştii foarte bine că ai tăi…

— Ai grijă, Vernon! şopti mătuşa Petunia, şi unchiul Vernon îşi coborî vocea, Harry abia reuşind să îl audă...

— Că ai tăi nu sunt pomeniţi la ştirile noastre!

— Numai asta ştiţi, zise Harry.

Soţii Dursley se holbară la el pentru câteva secunde, apoi mătuşa Petunia spuse:

— Eşti un mincinos nesuferit. Ce caută acele... şi ea coborî, glasul încât Harry trebui să citească pe buze următorul cuvânt, bufniţe aici, dacă nu îţi aduc veşti?

— Aha! şopti unchiul Vernon triumfător. Să te văd cum ieşi din asta, băiete! De parcă n-am şti că afli veşti de la păsările alea nenorocite!

Harry ezită o clipă. Îl costa ceva să spună adevărul de data aceasta, deşi mătuşa şi unchiul său nu aveau cum să suspecteze cât de rău se simţea că trebuia să recunoască.

— Bufniţele... nu îmi aduc veşti, zise el neutru.

— Nu cred aşa ceva, zise imediat mătuşa Petunia.

— Nici eu, zise unchiul Vernon hotărât.

— Ştim că pui ceva ciudat la cale, spuse mătuşa Petunia.

— Să ştii că nu suntem tâmpiţi, zise unchiul Vernon.

— Ei bine, asta este o noutate pentru mine, zise Harry, începând să se enerveze şi, înainte ca soţii Dursley să îl cheme înapoi, se întoarse, traversă peluza, sări gardul mic al grădinii şi începu să meargă cu paşi mari pe stradă.

Dăduse de bucluc şi o ştia. Mai târziu avea să dea ochii cu mătuşa şi unchiul său şi să plătească preţul obrăzniciei sale, însă în acel moment nu prea îi păsa de asta; avea mintea ocupată cu lucruri mult mai importante.

Harry era sigur că pocnitura fusese făcută de cineva care Apăruse sau Dispăruse. Era exact sunetul pe care îl făcea Dobby, Spiriduşul de casă, când dispărea din senin. Oare era posibil ca Dobby să fie aici, pe Aleea Boschetelor? Era posibil să îl urmărească Dobby chiar în această clipă? Venindu-i acest gând, se întoarse şi se uită înapoi spre Aleea Boschetelor, care însă părea să fie complet părăsită, iar Harry era sigur că Dobby nu ştia cum să se facă invizibil.

Merse mai departe, aproape fără să îşi dea seama de drumul pe care îl urma, căci în ultima vreme bătuse de atâtea ori aceste străzi, încât picioarele îl duceau automat către locurile sale preferate. La fiecare câţiva paşi, se uita înapoi peste umăr. Fusese făptură magică lângă el când stătuse printre begoniile muribunde ale mătuşii Petunia, era sigur de asta. De ce nu vorbise cu el, de ce nu luaseră legătura, de ce se ascundea acum?

Şi apoi, când frustrarea sa atinse cota maximă, certitudinea se risipi.

Poate că până la urmă nu fusese un zgomot magic. Poate că era atât de disperat după cel mai mic semn din lumea căreia îi aparţinea, încât pur şi simplu exagera din cauza unor zgomote obişnuite. Putea oare să fie sigur că nu fusese zgomotul unui obiect care se spărsese în casa unui vecin?

Harry simţi o senzaţie surdă, de greutate în stomac, şi, înainte să îşi dea seama, fu din nou copleşit de sentimentul de deznădejde care îl mistuise toată vara.

Dimineaţa următoare avea să fie trezit de ceasul pus să sune la ora cinci ca să plătească bufniţa care îi aducea

Profetul zilei — însă mai avea sens să îl mai ia? În ultimele zile, Harry doar aruncase o privire spre prima pagină înainte să îl dea deoparte; când idioţii care conduceau ziarul aveau să realizeze în sfârşit că se întorsese Cap-de-Mort, asta avea să fie ştirea principală, şi Harry era interesat doar de acest gen de ştiri.

Dacă avea noroc, mai erau şi bufniţele care îi aduceau scrisori de la cei mai buni prieteni ai săi, Ron şi Hermione, însă orice speranţă că scrisorile lor îi vor aduce veşti fusese pierdută de mult.

Evident, nu putem să spunem prea multe despre ştii-tu-ce... Ni s-a poruncit să nu spunem nimic, în caz că ni se rătăcesc scrisorile... Suntem destul de ocupaţi, dar nu îţi pot da detalii... Se întâmplă destul de multe, o să-ţi povestim totul când o să ne vedem...

Însă când aveau să îl vadă? Nimeni nu părea să fie preocupat de o dată precisă. Hermione scrisese sper să te vedem cât mai curând pe felicitarea de ziua lui, însă cât de curând însemna "curând"? Din câte putea să-şi dea seama Harry, după indiciile vagi din scrisorile lor, Hermione şi Ron erau în acelaşi loc, probabil acasă la părinţii lui Ron. Abia era în stare să se gândească la ei doi distrându-se în Vizuină, în timp ce el era blocat pe Aleea Boschetelor. De fapt, era aşa de supărat pe ei, încât aruncase nedeschise cele două cutii de ciocolată de la Lorzii Mierii pe care i le trimiseseră de ziua lui. O regretase mai târziu, după salata veştejită pe care o pregătise mătuşa Petunia în seara aceea.

Şi cu ce erau ocupaţi Ron şi Hermione? De ce nu era şi el ocupat? Nu dovedise că era capabil să se descurce cu lucruri mai importante decât o făcuseră ei? Uitaseră oare

tot ce făcuse? Nu fusese el cel care intrase în cimitir şi văzuse cum a fusese ucis Cedric, nu fusese legat de acea piatră funerară şi aproape omorât?

Nu te gândi la asta, îşi spuse Harry cu hotărâre, pentru a suta oară în vara aceea. Era destul de rău că se întorcea mereu în cimitir în coşmarurile sale, ca să se mai gândească la asta şi în clipele când era treaz.

Dădu colţul spre Aleea Magnoliei; pe la jumătate, trecu de gangul de lângă un garaj, unde ochii i se opriseră pentru prima dată asupra naşului său. Sirius cel puţin, părea să înţeleagă cum se simţea Harry. Trebuia să recunoască, scrisorile de la el erau la fel de lipsite de veşti adevărate ca şi cele de la Ron şi Hermione, însă cel puţin conţineau cuvinte de prevenire şi de consolare în locul indiciilor care tachinau: Ştiu că trebuie să îţi fie foarte greu... Stai deoparte şi totul va fi bine... Ai grijă să nu faci nimic nesăbuit...

Ei bine — îşi zise Harry, după ce traversă Aleea Magnoliei, ieşi în Strada Magnoliilor şi se îndreptă către terenul de joacă peste care se lăsa întunericul, făcuse (în general vorbind) cum îl sfătuise Sirius. Cel puţin, rezistase tentaţiei de a-şi lega cufărul de mătură şi de a porni de unul singur către Vizuină. De fapt, Harry era de părere că se comportase foarte bine, având în vedere cât de frustrat şi supărat era din cauza faptului că era blocat de atâta timp pe Aleea Boschetelor, silit să se ascundă în straturile de flori, sperând că va auzi ceva care ar putea să sugereze ce făcea Lordul Cap-de-Mort. Cu toate acestea, era exagerat să i se spună că nu trebuia să se pripească de către un om care stătuse doisprezece ani în închisoarea de

vrăjitori, Azkaban, evadase, şi apoi pornise în lume cu un Hipogrif furat.

Harry sări poarta închisă a parcului şi merse pe iarba pârjolită. Parcul era la fel de gol ca şi străzile din jur. Când ajunse la leagăne, se duse la singurul pe care încă nu reuşiseră să îl strice Dudley şi prietenii săi, îşi puse un braţ în jurul lanţului şi privi îngândurat în jos. Nu avea cum să se mai ascundă în straturile de flori ale familiei Dursley. Ziua următoare avea să fie nevoit să se gândească la o nouă metodă de a asculta ştirile. Între timp, nu îl aştepta decât o altă noapte neliniştită, agitată, pentru că, şi atunci când scăpa de coşmarurile cu Cedric, avea vise tulburătoare, cu holuri lungi şi întunecate, care dădeau toate către fundături şi uşi închise, ceea ce presupunea că avea legătură cu sentimentul de captivitate pe care îl simţea când era treaz. Adeseori, vechea cicatrice de pe frunte îl ustura groaznic, însă nu-şi mai făcea iluzii că li s-ar părea interesant lui Ron, Hermione sau Sirius. În trecut, durerea generată de cicatrice avertizase despre recăpătarea puterilor de către Cap-de-Mort, însă acum Cap-de-Mort se întorsese, probabil că ei i-ar fi reamintit că era de aşteptat să aibă această senzaţie intermitentă... sa nu-şi facă griji... poveste veche...

Nedreptatea generală se acumula atât de mult în el, încât îşi dorea să urle de supărare. Dacă nu ar fi fost el, nimeni nu ar fi ştiut de întoarcerea lui Cap-de-Mort! Şi recompensa era să stea închis în Little Whinging timp de patru săptămâni întregi, rupt complet de lumea magică, obligat să stea printre begonii pe moarte ca să audă de papagali care făceau schi nautic! Cum putuse Dumbledore să îl uite aşa uşor? De ce se întâlniseră Ron şi Hermione fără să îl invite şi pe el? Cât timp mai trebuia să asculte

cum îi spunea Sirius să aibă răbdare şi să fie băiat cuminte; sau să reziste tentaţiei de a le scrie idioţilor de la Profetul zilei şi să le atragă atenţia că se întorsese Cap-de-Mort? Aceste gânduri furioase i se învârteau în cap, stomacul i se răsucea de supărare, în timp ce în jurul său se aşterneau o noapte sufocantă ca de catifea, aerul plin de mirosul ierbii uscate şi fierbinţi şi singurul sunet făcut de huruitul înecat al traficului de pe strada aflată dincolo de gardurile parcului.

Nu-şi dădu seama cât stătuse în leagăn, înainte ca meditaţia să-i fie întreruptă la auzul unor voci care îl făcură să-şi ridice privirea. Felinarele de pe străzile din jur aruncau o lumină confuză, în care însă se vedea un grup de oameni care traversau parcul. Unul dintre ei cânta un cântec grosolan pe un ton ridicat. Ceilalţi râdeau. Dinspre bicicletele pe care le duceau cu ei se auzea un ticăit slab.

Harry ştia cine erau acei oameni. Silueta din faţă era negreşit cea a vărului său, Dudley Dursley, îndreptându-se către casă, însoţit de gaşca sa credincioasă.

Dudley era la fel de gras ca de obicei, însă anul de regim strict şi descoperirea unui nou talent îi generaseră o schimbare a înfăţişării. După cum le spunea unchiul Vernon plin de încântare tuturor celor care îl ascultau, Dudley devenise de curând campionul din sud-est la box interşcoli — categoria grea pentru juniori. "Sportul nobil", cum spunea unchiul Vernon, îl făcuse pe Dudley şi mai masiv în ochii lui Harry decât în zilele de şcoală primară, când Dudley îl folosise drept primul său sac de box. Lui Harry nu îi mai era deloc teamă de vărul său, însă nu credea că dacă Dudley învăţase să lovească mai tare şi cu mai mare precizie, ăsta era un motiv de bucurie. Toţi copiii

din vecini erau îngroziţi de el — chiar mai îngroziţi decât de "băiatul acela, Potter", care, fuseseră preveniţi, era un huligan înrăit şi urma cursurile Centrului de Maximă Securitate pentru Băieţi Delincvenţi Incurabili Sf. Brutus.

Harry urmări siluetele întunecate traversând iarba şi se întrebă pe cine bătuseră în seara aceea. Uitaţi-vă în jur, se trezi Harry spunându-şi, în timp ce îi privea. Hai... uitaţi-vă în jur... Stau singur aici... veniţi şi faceţi o încercare...

Dacă prietenii lui Dudley l-ar fi văzut stând acolo, sigur i-ar fi găsit cel mai scurt drum spre casă, şi atunci ce ar fi făcut Dudley? Nu ar fi vrut să scadă în ochii găştii, însă i-ar fi fost groază să-l provoace pe Harry... ar fi fost tare amuzant să urmărească dilema lui Dudley, să îl sâcâie, să îl privească, acesta fiind incapabil să răspundă... şi dacă unii dintre ceilalţi ar fi încercat să îl lovească pe Harry, ar fi fost pregătit — avea bagheta. Numai să încerce... i-ar fi plăcut la nebunie să îşi verse o parte din frustrare asupra băieţilor care îi făcuseră cândva viaţa coşmar.

Însă nu se întoarseră, nu-l văzură, erau aproape de gard. Harry îşi controlă impulsul de a-i striga... provocarea unei bătăi nu era o mişcare deşteaptă... nu trebuia să folosească magia... ar fi riscat iar să fie exmatriculat.

Vocile dinspre gaşca lui Dudley se pierdură; nu mai erau la orizont, se îndreptau spre Strada Magnoliilor.

Poftim, Sirius, îşi zise Harry plictisit. Nimic nesăbuit. Am stat deoparte. Exact ceea ce nu aş fi vrut să fac.

Se ridică şi se întinse. Mătuşii Petunia şi unchiului Vernon li se părea că, oricând venea Dudley, era ora potrivită pentru întorsul acasă, şi orice moment după aceea era mult prea târziu. Unchiul Vernon îl ameninţase pe Harry că îl va închide în magazie dacă va mai veni vreodată mai târziu decât Dudley. Înăbuşindu-şi un căscat şi încă încruntându-se, Harry porni către poarta parcului.

Strada Magnoliilor, ca şi Aleea Boschetelor, era plină de case mari, pătrate, cu peluze perfect aranjate, deţinute toate de proprietari mari şi pătraţi, care aveau maşini foarte curate, asemănătoare cu cea a unchiului Vernon. Harry prefera Little Whinging pe timpul nopţii, când ferestrele cu perdele erau nişte petice de culoare strălucitoare ca nişte bijuterii în întuneric şi nu era în pericol să audă şoapte dezaprobatoare despre aspectul său de "delincvent" când trecea pe lângă proprietari. Merse repede, aşa că pe la mijlocul Străzii Magnoliei gaşca lui Dudley apăru iar la orizont; îşi luau la revedere la capătul Aleii Magnoliei. Harry se duse la umbra unui liliac mare şi aşteptă.

— ... a guiţat ca un porc, nu-i aşa? întrebă Malcolm, printre hohotele celorlalţi.

— Bun croşeu de dreapta, Big D, zise Piers.

— Mâine la aceeaşi oră? întrebă Dudley.

— La mine, că părinţii mei or să fie plecaţi, răspunse Gordon.

— Pe mâine, zise Dudley.

— Pa, Dud!

— Pe curând, Big D!

Harry aşteptă ca restul găştii să se îndepărteze înainte s-o ia din loc. Când li se pierdură iar vocile, dădu colţul spre Aleea Magnoliei şi, mergând foarte repede, se oprise în scurt timp lângă Dudley, care se plimba liniştit, fredonând nemelodios.

— Salut, Big D!

Dudley se întoarse.

— A, mormăi el. Tu eşti.

— Şi de când eşti "Big D"? zise Harry.

— Taci din gură, se răsti Dudley, uitându-se în altă parte.

— Drăguţ nume, zise Harry, zâmbind şi mergând în rând cu vărul său. Dar pentru mine vei rămâne mereu "Dudiţ Mic".

— Ţi-am zis să TACI DIN GURA! zise Dudley, care îşi încleştase mâinile ca două şunci.

— Nu ştiu băieţii cum îţi spune mămica?

— Tacă-ţi fleanca.

— Ei nu îi spui să-i tacă fleanca. Şi cum rămâne cu "Pocuţ" şi "Diţi Dididum", pot să le folosesc, nu?

Dudley nu zise nimic. Efortul de a se abţine să-l lovească pe Harry părea să necesite tot autocontrolul de care era în stare.

— Şi pe cine aţi bătut în seara asta? întrebă Harry, pierindu-i zâmbetul. Un alt băiat de zece ani? Ştiu că l-aţi rezolvat pe Mark Evans acum două seri...

— O căuta cu lumânarea, răspunse Dudley furios.

— A, da?

— M-a insultat.

— Zău? A zis cumva că arăţi ca un porc care a fost dresat să meargă pe picioarele din spate? Pentru că asta nu este o insultă, Dud, este adevărul adevărat.

Lui Dudley i se zbătu un muşchi al maxilarului. Harry fu extrem de satisfăcut să vadă cât îl enerva pe Dudley; se simţi ca şi cum şi-ar fi transferat toată frustrarea asupra vărului său, singura supapă pe care o avea.

O luară la dreapta, pe străduţa unde Harry îl văzuse pe Sirius pentru prima oară şi care era o scurtătură între Aleea Magnoliei şi Calea Wisteria. Era goală şi mult mai întunecată decât străzile pe care le lega, pentru că nu exista nici un felinar. Paşii le erau înăbuşiţi de pereţii garajelor într-o parte şi de un gard înalt în cealaltă.

— Te crezi tare important pentru că ai chestia aia, nu-i aşa? zise Dudley după câteva secunde.

— Ce chestie?

— Aia... chestia aia pe care o ascunzi.

Harry zâmbi din nou.

— Nu eşti chiar atât de prost pe cât pari, Dud, nu-i aşa? Dar presupun că, dacă ai fi, nu ai putea să mergi şi să vorbeşti în acelaşi timp.

Harry îşi scoase bagheta. Îl văzu pe Dudley uitându-se pieziş la ea.

— Nu ai voie, zise el dintr-o suflare. Ştiu că nu ai voie. O să fii exmatriculat din şcoala aia sinistră la care te duci.

— De unde ştii că nu au schimbat regulile, Big D?

— Nu le-au schimbat, zise Dudley, deşi nu părea întru totul convins.

Harry râse încet.

— Nu ai curaj să te iei de mine fără chestia aia, nu? mârâi Dudley.

— În timp ce tu ai nevoie doar de patru amici în spatele tău ca să poţi bate un băiat de zece ani. Ţii minte titlul ăla la box cu care te tot mândreşti? Ce vârstă avea adversarul tău? Şapte ani? Opt?

— Pentru cultura ta generală, avea şaisprezece ani, se răsti Dudley, şi a fost inconştient timp de douăzeci de minute după ce am terminat cu el, plus că era de două ori mai greu ca tine. Stai să vezi după ce îi spun lui tata că ai scos chestia aia.

— Acum să înţeleg că fugim la tăticu'? S-a speriat micuţul campion la box de bagheta răului de Harry?

— Noaptea nu mai eşti la fel de viteaz, nu? zise Dudley batjocoritor.

— Este noapte, Dudiţ. Noi aşa spunem când se întunecă, aşa, ca acum.

— Mă refer când eşti în pat! se răsti Dudley.

Se oprise din mers. Şi Harry se opri, uitându-se la vărul său. Din câte putea să vadă, pe chipul lătăreţ al lui Dudley se aşternuse o expresie triumfătoare şi ciudată.

— Ce vrei să spui, nu sunt viteaz când sunt în pat? zise Harry, complet pus în încurcătură. Şi de ce ar trebui să îmi fie frică, de perne sau ceva de genul ăsta?

— Te-am auzit azi-noapte, zise Dudley pe nerăsuflate. Vorbeai în somn. Gemeai.

— Ce vrei să spui? zise Harry din nou, însă avea o senzaţie de gol şi de rece în stomac.

Noaptea trecută fusese iar în cimitir în vis.

Dudley izbucni într-un hohot aspru de râs, apoi se văicări cu o voce subţire şi plângăcioasă.

— "Nu-l omorî pe Cedric! Nu-l omorî pe Cedric!" Cine e Cedric — iubitul tău?

— Eu... minţi, zise Harry automat.

Însă i se uscase gura. Ştia că Dudley nu minţea — cum altfel ar fi putut să ştie de Cedric?

— "Tată! Tată, ajută-mă! Tată, o să mă omoare! Vai, vai!"

— Taci din gură, zise Harry încet. Taci, Dudley, te avertizez!

— Tată, vino şi ajută-mă! Mamă, vino şi ajută-mă! L-a omorât pe Cedric! Tată, ajută-mă! O să... — Să nu cumva să îndrepţi chestia aia spre mine!

Dudley se dădu înapoi spre străduţă. Harry avea bagheta îndreptată chiar spre inima lui. Simţea cum în vene îi clocoteau cei paisprezece ani în care îl urâse pe Dudley — ce nu ar fi dat să atace acum, să îl blesteme pe Dudley aşa de rău, încât acesta să trebuiască să se întoarcă acasă târându-se ca o insectă rămasă mută, căreia îi crescuseră antene...

— Să nu mai vorbeşti niciodată despre asta, se răsti Harry. Ai înţeles?

— Îndreaptă chestia aia în altă parte!

— Am spus, ai înţeles?

— Îndreapt-o în altă parte!

— AI ÎNŢELES?

— IA CHESTIA AIA DIN...

Dudley scoase un icnet straniu, tremurat, de parcă ar fi fost băgat în apă rece ca gheaţa.

Se întâmplase ceva cu noaptea. Cerul violet presărat cu stele era dintr-o dată negru ca smoala şi lipsit de lumină -stelele, luna, felinarele înceţoşate de la capetele aleii dispăruseră. Zgomotul distant al maşinilor şi şoaptele copacilor se pierduseră. Seara înmiresmată era deodată îngrozitoare, tăios de rece. Erau înconjuraţi de un întuneric total, impenetrabil, mut, de parcă o mână

gigantică ar fi acoperit întregul gang cu o mantie, orbindu-i.

Pentru o fracţiune de secundă, Harry crezu că făcuse o vrajă fără să vrea, în ciuda faptului că se împotrivise cât putuse de tare, însă apoi raţiunea îi ajunse din urmă simţurile — nu avea puterea de a stinge stelele. Întoarse capul într-o parte şi în alta, încercând să vadă ceva, însă întunericul îi apăsa ochii ca un văl imponderabil.

Vocea îngrozită a lui Dudley îi tună în ureche.

— Ce-ce fa-faci? Te-termină!

— Nu fac nimic! Taci şi nu te mişca!

— Nu ma-mai văd! Am o-orbit! Am...

— Ţi-am spus să taci!

Harry rămase complet nemişcat, întorcându-şi ochii care nu vedeau nimic la stânga şi la dreapta. Frigul era atât de pătrunzător, încât tremura cu totul; i se făcuse pielea ca de găină pe mâini şi părul de la ceafă i se zbârlise — deschise ochii larg, privind în jur în gol, fără să vadă nimic.

Era imposibil... nu aveau cum să fie aici... nu în Little Whinging... ciuli urechile... avea să-i audă înainte să-i vadă...

— O să-să-i spun lui tata! scânci Dudley. U-unde eşti? Ce fa-faci...?

— Vrei să taci din gură? şuieră Harry. Încerc să as...

Însă amuţi. Auzise exact lucrul de care se temuse.

Mai era ceva pe alee în afara lor, ceva care respira în reprize lungi, răguşite, sonore. Harry înţepeni de groază în aerul glacial.

— Te-termină! încetează! O s-să te lovesc, îţi jur că o s-o fac!

— Dudley, taci din…

ZDRANG.

Un pumn intră în coliziune cu una dintre tâmplele lui Harry, ridicându-l de la pământ. În faţa ochilor îi apărură nişte luminiţe albe. Pentru a doua oară în ultima jumătate de oră, Harry avu senzaţia că i se crăpase capul în două; în clipa următoare, căzuse cu putere pe pământ şi bagheta îi zburase din mână.

— Dudley, eşti un idiot! strigă Harry, cu ochii înlăcrimaţi de durere, în timp ce se ridica ameţit în patru labe, pipăind disperat în întuneric.

Îl auzi pe Dudley împleticindu-se, lovindu-se de gardul din gang, împiedicându-se.

— DUDLEY, ÎNTOARCE-TE! TE DUCI EXACT SPRE EL! Se auzi un urlet subţire, îngrozitor, şi paşii lui Dudley se opriră. În acelaşi moment, Harry simţi o răceală sinistră în spatele său, care nu putea să însemne decât un singur lucru. Erau mai mulţi.

— DUDLEY, TACI DIN GURĂ! ORICE AI FACE, TACI DIN GURA! Bagheta! murmură Harry disperat, mişcându-şi mâinile pe pământ ca nişte păianjeni. Unde e… bagheta… haide… lumos!

Spuse vraja din reflex, uitându-se disperat după o lumină care să îl ajute să caute şi, spre uşurarea sa nesperată, se aprinse o lumină la câţiva centimetri de mâna sa dreaptă — era vârful baghetei. Harry o apucă, se ridică în picioare şi se răsuci pe călcâie.

I se întoarse stomacul pe dos.

O siluetă înaltă, cu glugă, se apropia încet de el, plutind deasupra solului, iar picioarele nu se i vedeau deloc sub robă, aspirând noaptea în vreme ce se deplasa, împleticindu-se înapoi, Harry ridică bagheta.

— Expecto patronum!

Din vârful baghetei sale ţâşni un fuior argintiu de vapori şi Dementorul încetini, însă vraja nu funcţionase cum trebuia; împleticindu-se, Harry se dădu şi mai în spate, în timp ce Dementorul se apleca asupra lui. Mintea îi era cuprinsă de panică — concentrează-te…

Din interiorul robei Dementorului ieşiră două mâini cenuşii, scârboase, pline de cruste, care se întinseră spre el. Urechile lui Harry fură invadate de un zgomot puternic.

— Expecto patronum!

Vocea îi păru estompată şi îndepărtată. Un alt fuior de fum argintiu, mai plăpând decât cel de dinainte, ieşi plutind din baghetă — nu putea să o mai facă, nu putea să mai facă vraja.

Auzi un râs într-un cotlon al minţii, un râs ascuţit, subţire… simţi respiraţia putredă, rece ca moartea a Dementorului umplându-i plămânii, înecându-l — gândeşte-te… la ceva frumos…

Însă în el nu exista nimic frumos... degetele ca de gheaţă ale Dementorului i se încleştau în jurul gâtului — râsul ascuţit era din ce în ce mai tare, şi o voce rosti în mintea sa: înclină-te în faţa morţii, Harry... s-ar putea să fie chiar fără dureri... nu am de unde să ştiu... eu nu am murit niciodată...

Nu avea să-i mai vadă niciodată pe Ron şi Hermione...

Şi chipurile lor îi apărură limpezi în minte, în timp ce se lupta să tragă aer în piept.

— EXPECTO PATRONUM!

Un cerb argintiu enorm ţâşni din vârful baghetei lui Harry; coarnele lui îl împunseră pe Dementor în locul unde ar fi trebuit să fie inima; fu aruncat înapoi, uşor ca întunericul, şi când cerbul atacă, Dementorul se dădu la o parte, învins.

— PE AICI! îi strigă Harry cerbului.

Întorcându-se, fugi de-a lungul aleii, ţinând în sus bagheta aprinsă.

— DUDLEY? DUDLEY!

Abia alergase vreo doisprezece paşi, când ajunse la el: Dudley era ghemuit pe pământ, cu mâinile încleştate pe faţă. Un al doilea Dementor se apleca asupra lui, prinzându-i încheieturile cu mâinile sale slinoase, despărţindu-le încet, aproape cu drag, lăsându-şi capul acoperit de glugă în jos către chipul lui Dudley, de parcă ar fi fost pe cale să-l sărute.

— PRINDE-L! strigă Harry, şi cu un zgomot zguduitor, ca un uragan, cerbul argintiu pe care îl crease trecu în galop pe lângă el.

Chipul fără ochi al Dementorului era la câţiva centimetri de cel al lui Dudley când îl prinseră coarnele argintii; creatura fu azvârlită în sus şi, ca şi colegul său, zbură şi fu absorbită de întuneric; cerbul merse în galop până la capătul aleii şi se dizolvă într-o ceaţă argintie.

Luna, stelele şi felinarele se întoarseră brusc la viaţă. O pală de vânt cald mătură aleea. Copacii fremătară în grădinile din vecini şi zgomotul cotidian al maşinilor de pe Aleea Magnoliei invada iar aerul. Harry rămase nemişcat, cu toate simţurile ascuţite, adaptându-se la întoarcerea subită la normalitate. După o clipă, îşi dădu seama că tricoul i se lipise de corp; era ud leoarcă de transpiraţie.

Nu îi venea să creadă ce se întâmplase. Dementori aici, în Little Whinging.

Dudley zăcea ghemuit pe pământ, scâncind şi tremurând. Harry se aplecă să vadă dacă era în stare să stea în picioare, însă atunci auzi nişte paşi apăsaţi în fugă, în spatele său. Instinctiv, ridicându-şi iar bagheta, se întoarse pe călcâie pentru a-l înfrunta pe noul venit.

Doamna Figg, vecina lor ciudată, apăru gâfâind la orizont. Părul său cărunt şi sârmos îi ieşea de sub fileu, de încheietura mâinii îi atârna o plasă de cumpărături de sfoară şi picioarele erau pe jumătate ieşite din papucii de stofă ecosez. Harry dădu să ascundă repede bagheta, dar...

— Nu o ascunde, tâmpitule! strigă ea. Dacă mai sunt şi alţii? Ah, o să-l omor pe Mundungus Fletcher!

CAPITOLUL II

UN FÂLFÂIT DE BUFNIŢE

— Cum? zise Harry cu o voce absentă.

— A plecat! zise doamna Figg, frângându-şi mâinile. A plecat să discute cu cineva despre câteva ceaune care au căzut de pe o mătură! I-am spus că o să-l jupoi de viu dacă se duce, şi uite acum! Dementori! Mare noroc că l-am pus în gardă pe Mr. Tibbles! Dar nu avem timp să stăm cu mâinile în sân! Hai, grăbeşte-te, trebuie să te ducem înapoi! Ah, câte probleme or să apară! O să-l omor!

— Dar...

Revelaţia că vecina sa bătrână, ciudată şi obsedată de pisici ştia ce erau Dementorii era un şoc aproape la fel de puternic ca şi întâlnirea cu doi dintre ei pe alee.

— Sunteţi... sunteţi vrăjitoare?

— Sunt o Non, şi Mundungus o ştie foarte bine, aşa că nu ştiu cum naiba aş fi putut să te ajut să te lupţi cu

Dementorii? Te-a lăsat complet descoperit, când eu îl avertizasem…

— Am fost urmărit de tipul ăsta, Mundungus? Staţi puţin… el a fost! A Dispărut din faţa casei mele!

— Da, da, da, însă din fericire îl plasasem pe Mr. Tibbles sub o maşină pentru orice siguranţă, iar Mr. Tibbles a venit şi m-a prevenit, dar când am ajuns la tine acasă plecaseşi — şi acum — ah, ce-o să spună Dumbledore? Tu! urlă ea la Dudley, încă întins pe asfalt. Ridică-ţi fundul gras de pe jos, repede!

— Îl ştiţi pe Dumbledore? zise Harry, uitându-se la ea cu ochii mari.

— Sigur că îl ştiu pe Dumbledore, cine nu-l ştie pe Dumbledore? Dar hai să mergem — n-o să-ţi fiu de nici un ajutor dacă se întorc, în viaţa mea nu am transfigurat nici măcar un pliculeţ de ceai!

Se apleca, apucă unul dintre braţele masive ale lui Dudley cu mâinile ei uscate şi trase.

— Ridică-te, fiinţă inutilă, ridică-te!

Însă Dudley ori nu putea, ori nu vroia să se mişte. Rămase pe jos, tremurând, cu chipul întunecat şi cu maxilarele încleştate.

— Îl ridic eu.

Harry îl prinse pe Dudley de braţ şi încercă din răsputeri.

Făcând un efort colosal, reuşi să-l pună pe picioare. Dudley părea să fie pe punctul de-a leşina. Ochii mici i se

roteau în orbite şi chipul îi era plin de broboane de sudoare; în momentul în care Harry îi dădu drumul, se clătină într-un mod riscant.

— Grăbeşte-te! zise doamna Figg isterizată.

Harry îşi puse unul dintre braţele mari ale lui Dudley pe după umeri şi îl târî spre stradă, aplecându-se puţin sub greutate. Doamna Figg mergea clătinându-se în faţa lor, uitându-se neliniştită după colţ.

— Ţine-ţi bagheta scoasă, îi spuse ea lui Harry când ajunseră pe Calea Wisteria. Lasă naibii Statutul de Tăinuire, oricum o să plătim cu vârf şi-ndesat, aşa ca hai să profităm. Că tot vorbea lumea despre Decretul de Restricţie Rezonabilă a Vrăjitorilor Minori... exact de asta îi era frică lui Dumbledore.

— Ce e acolo, în capătul străzii? Ah, este doar Mr. Prentice... nu ascunde bagheta, băiete, nu ţi-am zis că nu îţi sunt de nici un ajutor?

Nu era uşor să ţii bine o baghetă şi să îl şi cari pe Dudley în acelaşi timp. Harry îi dădu grăbit un ghiont în coaste vărului său, însă Dudley părea să fi pierdut orice dorinţă de mişcare independentă. Era inert pe umerii lui Harry, cu picioarele mari târşâindu-se pe pământ.

— Doamnă Figg, de ce nu mi-aţi spus că sunteţi o Non? întrebă Harry, gâfâind din cauza efortului şi a mişcării. De câte ori am venit la dumneavoastră acasă — de ce nu aţi spus nimic?

— Ordinele lui Dumbledore. Trebuia să veghez asupra ta, dar să nu zic nimic, erai prea mic. Îmi pare rău că a fost atât de rău la mine, Harry, dar soţii Dursley nu te-ar fi

lăsat niciodată să vii, dacă ar fi crezut că îţi face plăcere. Să ştii că nu mi-a fost uşor... dar pe cuvântul meu de onoare, zise ea tragic, frângându-şi iar mâinile, când o să audă Dumbledore de toate astea — cum a putut să plece Mundungus, ar fi trebuit să fie la post până la miezul nopţii — unde este? Cum o să-i spun lui Dumbledore ce s-a întâmplat? Nu pot să Apar.

— Am o bufniţă, pot să v-o împrumut gemu Harry, întrebându-se dacă i se va rupe şira spinării sub greutatea lui Dudley.

— Harry, nu înţelegi! Dumbledore va trebui să acţioneze cât mai repede, Ministerul are propriile metode de a detecta vrăjitoriile minorilor, probabil că ştie deja, ascultă-mă pe mine.

— Însă tocmai scăpăm de Dementori, am fost nevoit să folosesc magia — or să fie mai îngrijoraţi din cauza motivului pentru care pluteau Dementorii pe lângă Calea Wisteria, nu-i aşa?

— Vai, dragul meu, mi-aş dori să fie aşa, însă mă tem că... MUNDUNGUS FLETCHER, O SĂ TE OMOR!

Se auzi un poc puternic şi aerul se umplu de un miros pregnant de băutură amestecat cu tutun stătut, când, chiar în faţa lor, se materializă un om îndesat, nebărbierit, într-un pardesiu zdrenţăros. Avea picioarele scurte, crăcănate, părul lung, roşcat deschis şi ciufulit şi, nişte ochi injectaţi şi umflaţi, care îi dădeau expresia tristă a unui basset. De asemenea, ţinea strâns o legătură argintie de care Harry îşi dădu seama imediat că era o Pelerină Invizibilă.

— Ce-i, Figgy? zise el, uitându-se cu ochii mari de la doamna Figg la Harry şi apoi la Dudley. Cum a rămas cu lucratu' sub acoperire?

— Îţi arăt eu acoperire! urlă doamna Figg. Dementori, hoţ viclean, perfid şi bun de nimic ce eşti!

— Dementori? repetă Mundungus îngrozit. Dementori, aici?

— Da, aici, grămadă de doi lei de găinaţ de liliac, aici! strigă doamna Figg. Dementori care-l atacă pe băiat în timpul pazei tale!

— Să mă ia naiba, zise Mundungus sfârşit, uitându-se de la doamna Figg la Harry şi înapoi. Să mă ia naiba, eu...

— Şi tu erai pe drumuri cumpărând ceaune furate! Nu ţi-am zis să nu te duci? Nu ţi-am zis?

— Eu... păi, eu...

Mundungus nu părea să se simtă deloc la locul lui.

— Să vezi, a... a fost o ocazie de afaceri foarte bună... Doamna Figg ridică mâna de care-i atârna plasa de sfoară şi îl pocni cu ea pe Mundungus peste faţă şi gât; judecând după zgomotul metalic pe care îl făcuse, era plină de cutii cu mâncare pentru pisici.

— Au! Lasă-mă-n pace! Lasă-mă-n pace, cotoroanţă nebună! Cineva trebuie să-i spună lui Dumbledore!

— Da... cineva... trebuie! urlă doamna Figg, dând cu plasa cu mâncare pentru pisici în fiecare părticică din Mundungus pe care o putea nimeri. Şi — ar — fi — bine —

să — fii — tu — şi — să-i — spui — şi — de — ce — nu — ai — fost — acolo — să — îl — ajuţi!

— Nu-ţi pierde firea şi fileul! zise Mundungus, cu mâinile pe cap şi ferindu-se. O să-i spun, o să-i spun!

Şi, cu un alt poc răsunător, se făcu nevăzut.

— Sper să-l omoare Dumbledore! zise doamna Figg mânioasă. Acum, hai să mergem, Harry, ce mai aştepţi?

Harry se hotărî să nu îşi piardă ce îi rămăsese din răsuflare, evidenţiind că abia putea să mai meargă sub gabaritul lui Dudley. Trase de Dudley, care era semiconştient şi se împletici înainte.

— Te duc până la uşă, zise doamna Figg, când ajunseră pe Aleea Boschetelor. Pentru orice eventualitate, în caz că mai sunt alţii prin jur... ah, pe onoarea mea, ce catastrofă... şi a trebuit să lupţi tu însuţi cu ei... iar Dumbledore a zis să nu te lăsăm să faci vrăji cu orice preţ... ei bine, presupun că nu mai are sens să plângem după poţiunea vărsată... Însă acum pisica a ajuns paznic la şoricei.

— Deci, gâfâi Harry, Dumbledore... a pus... să fiu urmărit?

— Sigur că da, zise doamna Figg grăbită. Te aşteptai să te lase să umbli de unul singur, după ce s-a întâmplat în iunie?

Dumnezeule mare, băiete, mi-au spus că eşti inteligent... da... intră şi rămâi acolo, zise ea, când ajunseră la numărul patru. Cred că cineva va lua legătura cu tine cât de curând.

— Ce-o să faceţi? întrebă Harry repede.

— Mă duc direct acasă, zise doamna Figg, uitându-se de-a lungul străzii întunecate şi tremurând. Trebuie să aştept alte indicaţii. Tu să stai în casă. Noapte bună.

— Staţi puţin, nu plecaţi încă! Vreau să ştiu…

Însă doamna Figg plecase deja cu paşii ei mari, cu papucii de stofă ecosez clămpănind, cu plasa de sfoară zăngănind.

— Staţi! strigă Harry după ea.

Avea un milion de întrebări pentru oricine care avea legătură cu Dumbledore; însă în câteva clipe doamna Figg fu înghiţită de întuneric. Încruntându-se, Harry îl mai aruncă pe Dudley şi îşi croi drum încet, anevoie pe aleea din grădina casei de la numărul 4.

Lumina de pe hol era aprinsă. Harry îşi băgă bagheta înapoi în tivul din talia blugilor, sună la uşă şi privi cum silueta mătuşii Petunia deveni din ce în ce mai mare, distorsionată într-un mod ciudat de geamul neregulat al uşii de la intrare.

— Diddy! Era şi cazul, s-a făcut cam… cam… Diddy, ce s-a întâmplat?

Harry se uită pieziş la Dudley şi ieşi la ţânc de sub braţul său. Dudley se clătină pe loc pentru o clipă, cu chipul verde pal… apoi deschise gura şi vomită pe tot covoraşul din faţa uşii.

— DIDDY! Diddy, ce e cu tine? Vernon? VERNON!

Unchiul lui Harry veni în grabă din sufragerie, cu mustaţa de morsă vânturându-se într-o parte şi în alta, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când era neliniştit. Se duse grăbit să o ajute pe mătuşa Petunia să îl treacă pragul pe Dudley, care avea genunchii înmuiaţi, evitând în acelaşi timp să calce în locul unde vărsase.

— Este bolnav, Vernon!

— Ce e, fiule? Ce s-a întâmplat? Ţi-a dat doamna Polkiss ceva din import la ceai?

— De ce eşti plin de praf, dragul meu? Ai stat pe jos?

— Stai aşa — doar n-ai fost atacat de hoţi, nu-i aşa , fiule? Mătuşa Petunia ţipă.

— Sună la poliţie, Vernon! Sună la poliţie! Diddy, drăguţul meu, vorbeşte cu mămica! Ce ţi-au făcut?

În toată nebunia, nimeni nu părea să-l fi observat pe Harry, ceea ce era perfect din punctul lui de vedere. Reuşi să se strecoare înăuntru chiar înainte ca unchiul Vernon să trântească uşa şi, în timp ce soţii Dursley îşi urneau cortegiul zgomotos din hol spre bucătărie, Harry se duse spre scări cu grijă şi fără să scoată nici un sunet.

— Cine ţi-a făcut asta, fiule? Dă-ne nişte nume. Îi prindem noi, nu-ţi face griji.

— Sst! încearcă să spună ceva, Vernon! Ce e, Diddy? Spune-i lui mămica!

Piciorul lui Harry era pe ultima treaptă de jos când Dudley îşi recăpătă glasul.

— El.

Harry înlemni, cu piciorul pe treaptă, şi cu chipul schimonosit, pregătit pentru explozie.

— BĂIETE! VINO AICI!

Cu un sentiment de groază amestecată cu furie, Harry îşi ridică încet piciorul de pe scară şi se întoarse ca să-i urmeze pe soţii Dursley.

Bucătăria impecabil de curată avea o ciudată strălucire ireală după întunericul de afară. Mătuşa Petunia îl aşeză pe Dudley pe un scaun; era încă foarte verde şi avea aspectul unei moluşte. Unchiul Vernon stătea în faţa uscătorului de vase, uitându-se urât la Harry cu ochii săi mici, întredeschişi.

— Ce i-ai făcut fiului meu? zise el cu un mormăit ameninţător.

— Nimic, zise Harry, ştiind foarte bine că unchiul Vernon nu avea să-l creadă.

— Ce ţi-a făcut, Diddy? spuse mătuşa Petunia pe un ton vibrant, curăţând acum haina de piele a lui Dudley. A fost... a fost ştii-tu-ce, dragule? A folosit... chestia aia a lui?

Încet, tremurând, Dudley dădu din cap.

— Nu este adevărat! zise Harry hotărât, în timp ce mătuşa Petunia scoase un vaiet şi unchiul Vernon ridică pumnii. Nu i-am făcut nimic, nu am fost eu, a fost...

Dar chiar în acel moment, o strigă intră în zbor pe fereastra de la bucătărie. Ratând de puţin creştetul unchiului Vernon, traversă bucătăria, dădu drumul la picioarele lui Harry unui plic mare de pergament pe care îl

ducea în cioc, se întoarse cu graţie, cu vârfurile aripilor abia atingând partea de sus a frigiderului, şi apoi ieşi rapid afară şi dincolo de grădină.

— BUFNIŢE! urlă unchiul Vernon, cu mult solicitata venă de la tâmplă zvâcnindu-i a mânie, în timp ce trânti fereastra de la bucătărie. IAR BUFNIŢE! ÎN CASA MEA NU O SĂ MAI FIE NICI O BUFNIŢĂ!

Însă Harry deschidea deja plicul şi scotea scrisoarea dinăuntru, cu inima bătându-i undeva în zona mărului lui Adam.

Dragă domnule Potter,

Am primit informaţii conform cărora aţi făcut Vraja Patronus la ora nouă şi douăzeci şi trei de minute seara, într-o zonă locuită de încuiaţi şi în prezenţa unui încuiat.

Gravitatea acestei încălcări a Decretului de Restricţie Rezonabilă a Vrăjitorilor Minori a rezultat prin exmatricularea dvs. din Şcoala Hogwarts de Farmece şi Vrăjitorii. Câţiva reprezentanţi ai Ministerului vor sosi în curând la domiciliul dvs. pentru a vă distruge bagheta.

Având în vedere că aţi primit deja un avertisment oficial pentru o încălcare precedentă conform Articolului 13 al Confederaţiei Statutului de Tăinuire al Vrăjitorilor, vă anunţăm cu regret că vă e solicitată

prezenţa la o audiere disciplinară în faţa Ministerului Magiei la ora 9 a.m. pe doisprezece august.

Cu speranţa că sunteţi bine,

A dvs., Mafalda Hopkirk

Oficiul de Folosire Neregulamentară a Magiei

Ministerul Magiei

Harry citi scrisoarea de două ori. Era într-o mică măsură conştient că unchiul Vernon şi mătuşa Petunia vorbeau. În mintea sa totul era îngheţat şi amorţit. Un singur fapt îi pătrunsese în gânduri ca o săgeată paralizantă. Fusese exmatriculat de la Hogwarts. Totul se terminase. Nu avea să se mai întoarcă niciodată acolo.

Ridică privirea către soţii Dursley. Unchiul Vernon avea faţa vânătă, urlând, cu pumnii încă în aer; mătuşa Petunia avea braţele în jurul lui Dudley, care vomita din nou.

Creierul temporar stupefiat al lui Harry părea să se trezească. Câţiva reprezentanţi ai Ministerului vor sosi în curând la domiciliul dvs pentru a vă distruge bagheta. Nu exista decât o cale. Trebuia să fugă — acum. Unde avea să se ducă, Harry nu ştia, însă era sigur de un singur lucru: la Hogwarts sau în afara sa, avea nevoie de baghetă. Într-o stare aproape ca de vis, îşi scoase bagheta şi se întoarse să plece din bucătărie.

— Unde crezi că te duci? strigă unchiul Vernon.

Când Harry nu răspunse, se aruncă de partea cealaltă a mesei ca să blocheze ieşirea spre hol.

— N-am terminat cu tine, băiete!

— Dă-te la o parte, zise Harry încet.

— O să stai aici şi o să-mi explici cum a făcut fiul meu de a...

— Dacă nu te dai la o parte, o să te blestem, zise Harry, ridicând bagheta.

— Nu poţi să mă păcăleşti iar! se răsti unchiul Vernon. Ştiu că nu ai voie să o foloseşti în afara balamucului ăluia pe care îl numeşti şcoală!

— Am fost dat afară din balamuc, zise Harry. Aşa că pot să fac orice vreau. Ai trei secunde. Unu... doi...

Un BANG răsunător umplu bucătăria. Mătuşa Petunia ţipă, iar unchiul Vernon urlă şi se feri, fiindcă pentru a treia oară în acea seară Harry căuta sursa unei tulburări pe care nu o generase el. O localiză imediat: o bufniţă de hambar derutată şi cu un aspect răvăşit stătea afară pe pervazul de la bucătărie, după ce tocmai se lovise de fereastra închisă.

Ignorând strigătul disperat — "BUFNIŢE!" — al unchiului Vernon, Harry traversă camera în fugă şi deschise fereastra cu putere. Bufniţa întinse un picior de care era legat un mic sul de pergament, îşi aranjă penele şi zbură în clipa în care Harry luă scrisoarea. Cu mâinile tremurânde, Harry desfăşură cel de-al doilea mesaj, care era scris în mare grabă şi neîngrijit cu cerneală neagră.

Harry,

Dumbledore tocmai a sosit la Minister şi încearcă să lămurească totul. NU PLECA DIN CASA UNCHIULUI ŞI MĂTUŞII TALE. NU MAI FACE VRĂJI. NU ÎŢI PREDA BAGHETA.

Arthur Weasley

Dumbledore încerca să lămurească totul... ce însemna asta? Câtă putere avea Dumbledore ca să fie mai presus de Ministerul Magiei? Atunci, exista o şansă să poată să fie acceptat din nou la Hogwarts? În pieptul lui Harry încolţi o sământă firavă de speranţă, sufocată aproape imediat de panică — cum putea să refuze să îşi predea bagheta fără să facă vrăji? Avea să fie nevoit să se dueleze cu reprezentanţii Ministerului şi, dacă făcea asta, avea noroc în cazul în care scăpa de Azkaban, darămite cu atît mai mult de exmatriculare.

Rotiţele minţii i se învârteau neîncetat... ar fi putut să fugă şi să rişte să fie prins de Minister, sau să stea locului şi să-i aştepte să-l găsească acolo. Era mult mai ispitit de prima variantă, însă ştia că domnul Weasley îi vroia binele... şi până la urmă, Dumbledore rezolvase lucruri şi mai grave decât asta.

— Bine, zise Harry. M-am răzgândit, rămân.

Se aşeză furtunos la masă în faţa lui Dudley şi a mătuşii Petunia. Familia Dursley părea nemulţumită de răzgândirea sa subită. Mătuşa Petunia se uită disperată la unchiul Vernon. Vena de pe tâmpla lui purpurie zvâcnea mai rău ca niciodată.

— De la cine sunt bufniţele astea afurisite? mormăi el.

— Prima a fost de la Ministerul Magiei, ca să-mi anunţe exmatricularea, zise Harry calm.

Îşi ciulise urechile ca să capteze orice sunet de afară, în cazul în care se apropiau reprezentanţii Ministerului, şi era mai uşor şi mai fără zgomot să răspundă la întrebările unchiului Vernon decât să înceapă acesta să urle şi răcnească.

— A doua a fost de la tatăl prietenului meu, Ron, care lucrează la Minister.

— Ministerul Magiei? strigă unchiul Vernon. Oameni ca voi în Guvern? Ah, asta explică totul, nici nu mă mir că se duce ţara de râpă.

Văzând că Harry nu răspundea, unchiul Vernon se uită urât la el, şi apoi răcni:

— Şi de ce ai fost exmatriculat?

— Pentru că am făcut vrăji.

— AHA! strigă unchiul Vernon, dând cu pumnul în partea de sus a frigiderului care se deschise brusc, iar mai multe dintre snack-urile fără grăsimi ale lui Dudley se răsturnară şi se împrăştiară pe jos. Deci, recunoşti! Ce i-ai făcut lui Dudley?

— Nimic, spuse Harry, mai puţin calm decât înainte. Nu eu am fost cel...

— Ba da, murmură Dudley pe neaşteptate, iar unchiul Vernon şi mătuşa Petunia îi făcură imediat semn lui Harry să tacă, în timp ce amândoi se aplecară mult deasupra lui Dudley.

— Continuă, fiule, zise unchiul Vernon, ce a făcut?

— Spune-ne, dragul meu, şopti mătuşa Petunia.

— A îndreptat bagheta spre mine, bâigui Dudley.

— Da, aşa este, dar nu am folosit-o, protestă Harry supărat.

— TACI! tunară unchiul Vernon şi mătuşa Petunia la unison.

— Continuă, fiule, repetă unchiul Vernon, cu mustaţa fremătându-i de mânie.

— S-a întunecat totul, zise Dudley răguşit, tremurând. Totul în întuneric. Şi atunci am a-auzit... chestii. În m-mintea mea.

Unchiul Vernon şi mătuşa Petunia schimbară nişte priviri de groază absolută. Dacă lucrul care le displăcea cel mai mult pe lume era magia — urmată îndeaproape de vecinii care îi depăşeau la încălcarea interdicţiei de a folosi furtunurile — oamenii care auzeau voci erau, cu siguranţă, printre primele zece. Era evident: credeau că Dudley îşi pierdea simţul raţiunii.

— Ce fel de chestii ai auzit, Pocuţ? murmură mătuşa Petunia, foarte palidă şi cu lacrimi în ochi.

Însă Dudley nu părea să fie în stare să spună. Se cutremură iar, dădu din capul său mare şi blond şi, în ciuda senzaţiei de frică paralizantă care îl cuprinsese pe Harry de când venise prima bufniţă, acesta simţi o anumită curiozitate. Dementorii făceau ca o persoană să retrăiască cele mai nefericite momente din viaţă. Oare ce fusese forţat să audă Dudley cel răsfăţat, răzgâiat şi bătăuş?

— Cum de ai căzut, fiule? zise unchiul Vernon, pe un ton neobişnuit de liniştit, genul de ton pe care l-ar fi adoptat lângă patul unui om foarte bolnav.

— M-am î-împiedicat, zise Dudley tremurat. Şi apoi...

Făcu un semn către pieptul său masiv. Harry înţelese.

Dudley îşi amintea de frigul cleios care îţi umplea plămânii, în timp îţi erau absorbite speranţa şi fericirea.

— Îngrozitor, murmură Dudley. Frig. Foarte frig.

— Bine, zise unchiul Vernon, cu o voce de un calm forţat, în timp ce mătuşa Petunia puse o mână neliniştită pe fruntea lui Dudley ca să-i verifice temperatura. Ce s-a întâmplat după aceea, Dudders?

— Simţit... simţit... simţit... ca şi când... ca şi când...

— Ca şi când nu vei mai fi niciodată fericit, umplu Harry golul cu o voce neutră.

— Da, şopti Dudley, încă tremurând.

— Aşa deci! zise unchiul Vernon, cu glasul impunător revenindu-i la volumul maxim, în timp ce se ridica. Ai aruncat cine ştie ce vrajă asupra fiului meu ca să audă voci

şi să creadă că este — condamnat la nefericire sau ceva de genul ăsta, nu-i aşa?

— De câte ori trebuie să vă spun? zise Harry, furia şi glasul urcându-i deopotrivă. Nu am fost eu de vină! Ci doi Dementori!

— Doi — ce e drăcia asta?

— De — men — tori, spuse Harry încet şi clar. Doi.

— Şi ce naiba sunt Dementorii?

— Păzesc închisoarea vrăjitorilor, Azkaban, zise mătuşa Petunia.

Aceste vorbe fură urmate de două secunde de linişte apăsătoare, înainte ca mătuşa Petunia să îşi pună mâna peste gură, de parcă i-ar fi scăpat o înjurătură dezgustătoare. Unchiul Vernon se holbă la ea.

Creierul lui Harry fu prins într-un vârtej. Cu doamna Figg era cum era — dar mătuşa Petunia?

— De unde ai ştiut asta? o întrebă el uluit.

Mătuşa Petunia părea destul de îngrozită de ea însăşi. Îi aruncă unchiului Vernon o privire speriată, parcă cerându-şi scuze, apoi îşi dădu mâna încet la o parte, arătându-şi dinţii de cal.

— L-am auzit — pe băiatul acela îngrozitor — când îi vorbea ei despre aceştia — acum câţiva ani, zise ea neliniştită.

— Dacă te referi la mama şi la tatăl meu, de ce nu le spui pe nume? zise Harry tare, însă mătuşa Petunia îl ignoră, părând teribil de tulburată.

Harry era înmărmurit. Cu excepţia unei ieşiri necontrolate cu ani în urmă, când mătuşa Petunia strigase că mama lui Harry fusese o ciudăţenie, nu o mai auzise niciodată vorbind de sora ei. Era uimit că îşi amintise după atâta timp această frântură de informaţie despre lumea magică, când de obicei îşi mobiliza toată energia ca să pretindă că nu exista.

Unchiul Vernon deschise gura, o închise la loc, o mai deschise o dată, o închise iar, părând să se străduiască să îşi aducă aminte cum se vorbeşte, după care o deschise pentru a treia oară şi murmură:

— Deci — deci... chiar... hm... chiar... hm... chiar există, nu... hm... Demento- cum le-o spune?

Mătuşa Petunia dădu din cap.

Unchiul Vernon se uită la mătuşa Petunia apoi la Dudley şi la Harry, ca şi când ar fi sperat că cineva va striga "Păcăleală de 1 aprilie!" Când nu o făcu nimeni, deschise iar gura.

Însă fu cruţat de efortul de a găsi alte cuvinte, de sosirea unei a treia bufniţe în seara aceea. Aceasta intră direct pe fereastra încă deschisă, ca o ghiulea cu pene, şi ateriză cu zgomot pe masa din bucătărie, făcându-i pe cei trei membri ai familiei Dursley să tresară de frică. Harry înşfăcă din ciocul bufniţei un al doilea plic care părea oficial şi îl deschise, în timp ce bufniţa dispăru înapoi în noapte.

— S-a terminat cu bufniţele, mormăi unchiul Vernon turbat, repezindu-se la fereastră şi trântind-o iar.

Dragă domnule Potter,

În continuarea scrisorii noastre de acum aproximativ douăzeci de minute, Ministerul Magiei a revizuit decizia de a vă distruge bagheta. Puteţi să vă păstraţi bagheta până la audierea disciplinară de pe doisprezece august, dată la care va fi luată o hotărâre oficială.

În urma unor întrevederi cu Directorul Şcolii Hogwarts de Farmece şi Vrăjitorii, Ministerul a fost de acord cu deciderea asupra exmatriculării la aceeaşi dată. Prin urmare, ar trebui să vă consideraţi suspendat din cadrul şcolii până la alte investigaţii.

Cele mai bune urări,

A dvs.,

Mafalda Hopkirk

Oficiul de Folosire Neregulamentară a Magiei

Ministerul Magiei

Harry citi această scrisoare de trei ori în succesiune rapidă. Nodul groaznic din piept se slăbi puţin, fiindcă aflase uşurat că încă nu era exmatriculat definitiv, deşi

temerile nu i se risipiseră câtuşi de puţin. Totul părea să depindă de audierea sa de pe doisprezece august.

— Ei, bine? zise unchiul Vernon, reamintindu-i lui Harry unde era. Acum ce mai e? Te-au condamnat? La voi există condamnarea la moarte? adăugă el, cu o urmă de speranţă.

— Trebuie să mă duc la o audiere, zise Harry.

— Şi or să te condamne acolo?

— Presupun că da.

— Atunci, nu o să pierd speranţa, spuse unchiul Vernon răutăcios.

— Păi, asta ar fi tot, zise Harry, ridicându-se.

Îşi dorea cu disperare să fie singur, să se gândească, poate să le trimită scrisori lui Ron, Hermione şi Sirius.

— NU, N-AR FI! răcni unchiul Vernon. AŞAZĂ-TE LA LOC!

— Acum ce mai este? zise Harry nerăbdător.

— DUDLEY! tună unchiul Vernon. Vreau să ştiu exact ce s-a întâmplat cu fiul meu!

— BINE! strigă Harry, pierzându-şi cumpătul şi făcând să ţâşnească scântei roşii şi aurii din vârful baghetei sale, pe care încă o ţinea strâns în mână.

Toţi cei trei membri ai familiei Dursley tresăriră, părând îngroziţi.

— Dudley şi cu mine eram în gangul dintre Aleea Magnoliei şi Calea Wisteria, zise Harry, vorbind repede şi străduindu-se să rămână calm. Dudley s-a gândit s-o facă pe deşteptul cu mine, iar eu am scos bagheta, dar nu am folosit-o. Când au apărut doi Dementori...

— Dar CE sunt Dementoizii? întrebă unchiul Vernon mânios. CE fac?

— Ţi-am spus — absorb toată fericirea din tine, spuse Harry, şi dacă au ocazia, te sărută...

— Te sărută? zise unchiul Vernon, cu ochii ieşindu-i puţin din orbite. Te sărută?

— Aşa se spune când îţi aspiră sufletul pe gură.

Mătuşa Petunia scoase un ţipăt slab.

— Sufletul lui? Nu l-au luat — încă mai are...

Îl apucă pe Dudley de umeri şi îl scutură, de parcă ar fi verificat dacă putea să îi audă sufletul zăngănind înăuntrul său.

— Sigur că nu i-au luat sufletul, v-aţi fi dat seama dacă ar făcut-o, zise Harry exasperat.

— Te-ai luptat cu ei, nu-i aşa, fiule? zise unchiul Vernon tare, arătând ca un om care se chinuia să aducă conversaţia la un nivel pe care îl înţelegea. Le-ai arătat bine cunoscutele mişcări, nu?

— Unui Dementor nu poţi să-i arăţi bine cunoscutele mişcări, spuse Harry printre dinţii încleştaţi.

— Atunci, de ce el e bine? izbucni unchiul Vernon. De ce nu e golit?

— Pentru că am folosit Vraja...

ZVUM. Cu un zăngănit, un vânturat de aripi şi un norişor de praf, o a patra bufniţă apăru alunecând pe şemineul din bucătărie.

— PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU! tună unchiul Vernon, smulgându-şi smocuri mari din mustaţă, ceva ce nu fusese adus în situaţia de a face de mult timp. SĂ NU MAI VĂD BUFNIŢE AICI, NU O SĂ ACCEPT AŞA CEVA, ASCULTĂ-MĂ BINE!

Însă Harry lua deja un sul de pergament de la piciorul bufniţei. Era atât de convins că această scrisoare trebuia să fie de la Dumbledore, explicând totul — Dementorii, doamna Figg, ce avea de gând Ministerul, cum el, Dumbledore, intenţiona să clarifice totul. Însă pentru prima dată în viaţa lui fu dezamăgit să vadă scrisul lui Sirius. Ignorând discursul neîntrerupt al unchiului Vernon despre bufniţe, şi cu ochii întredeschişi din cauza unui al doilea nor de praf, iscat când cea mai recentă bufniţă plecă, zburând înapoi pe horn, Harry citi mesajul de la Sirius.

Arthur tocmai mi-a spus ce s-a întâmplat. Orice ai face, nu mai ieşi din casă.

Harry găsi că era un răspuns atât de nepotrivit pentru tot ce se întâmplase în seara aceea, încât întoarse foaia de

pergament pe verso, căutând restul scrisorii, însă nu mai exista nimic în plus.

Şi acum, iar era pe cale să îşi piardă răbdarea. Chiar nu avea de gând să-i spună nimeni "bravo" pentru felul cum se luptase cu cei doi Dementori de unul singur? Şi domnul Weasley, şi Sirius se purtau de parcă ar fi fost neascultător şi amânau mustrările pentru când îşi vor fi dat seama care erau pagubele.

— ... un fâlfâit, vreau să spun, o flotă de bufniţe intrând şi ieşind în şi din casa mea. Nu o să permit aşa ceva, băiete, nu o să...

— Nu pot să împiedic bufniţele să vină, izbucni Harry, mototolind în pumn scrisoarea de la Sirius.

— Vreau să aud adevărul despre ce s-a întâmplat în seara asta! răcni unchiul Vernon. Dacă Demenţii sunt cei care i-au făcut rău lui Dudley, cum de-ai fost exmatriculat? Ai făcut ştii-tu-ce, ai recunoscut-o!

Harry trase aer în piept, ca să se liniştească. Începea să-l doară din nou capul. Îşi dorea mai mult decât orice altceva să plece din bucătărie, departe de familia Dursley.

— Am făcut Vraja Patronus ca să scap de Dementori, spuse el, chinuindu-se să rămână calm. Este singurul lucru care funcţionează împotriva lor.

— Dar ce făceau Dementoizii în Little Whinging? zise unchiul Vernon pe un ton exasperat.

— Nu am cum să ştiu, zise Harry obosit. Habar n-am. Acum durerea de cap îi zvâcnea în jurul arsurii în formă de

fulger. Furia i se risipea. Se simţea lipsit de forţe, extenuat. Membrii familiei Dursley se uitau cu toţii la el.

— Din cauza ta, zise unchiul Vernon cu putere. Are legătură cu tine, băiete, o ştiu. Altfel de ce ar veni aici? De ce ar ajunge în gangul acela? Trebuie să fii singurul... singurul...

Evident, nu era în stare să pronunţe cuvântul "vrăjitor".

— Singurul ştii-tu-ce pe o rază de câţiva kilometri buni.

— Nu ştiu de ce au ajuns aici.

Însă după cuvintele unchiului Vernon, creierul extenuat al lui Harry se puse din nou în funcţiune. De ce veniseră Dementorii în Little Whinging? Cum putea să fie o coincidenţă faptul că apăruseră în gangul unde era Harry? Fuseseră trimişi de cineva? Oare Ministerul Magiei pierduse controlul asupra Dementorilor? Oare părăsiseră Azkabanul şi i se alăturaseră lui Cap-de-Mort, după cum prezisese Dumbledore că vor face?

— Demembrii ăştia păzesc o închisoare de ciudaţi? întrebă unchiul Vernon, croindu-şi drum în urma gândurilor lui Harry.

— Da, zise Harry.

Dacă nu l-ar mai durea capul, dacă ar putea să iasă din bucătărie, să se ducă în camera sa întunecată şi să se gândească…

— Oho! Veneau să te aresteze! spuse unchiul Vernon, cu aerul triumfător al unui om care ajunsese la o concluzie de necontestat. Asta e, nu-i aşa, băiete? Eşti un fugar în faţa legii!

— Bineînţeles că nu sunt, zise Harry, clătinând din cap, de parcă ar fi încercat să alunge o muscă, şi având mintea răvăşită.

— Atunci de ce?

— Probabil că i-a trimis el, zise Harry încet, mai mult lui însuşi decât unchiului Vernon.

— Poftim? Cine i-a fi trimis?

— Lordul Cap-de-Mort, zise Harry.

Conştientiza vag ce ciudat era că familia Dursley, care tresărea, se strâmba şi se îngrozea când auzea cuvinte ca "vrăjitor", "magie" sau "baghetă", putea să audă numele celui mai rău vrăjitor din toate timpurile fără să clipească.

— Lordul — stai aşa, zise unchiul Vernon, cu faţa schimonosită, ochii săi ca de porc fiind cuprinşi de o privire de înţelegere iluminatoare. Am auzit numele ăsta... el a fost cel care...

— Mi-a ucis părinţii, da, spuse Harry încet.

— Însă a dispărut, zise unchiul Vernon nerăbdător, fără să lase câtuşi de puţin impresia că uciderea părinţilor lui Harry ar fi putut să fie un subiect dureros. Aşa a zis găliganul ăla. A dispărut.

— S-a întors, zise Harry cu greutate.

Era foarte ciudat să stea acolo în bucătăria curată ca o farmacie, lângă frigiderul super performant şi televizorul cu ecran panoramic, vorbind calm despre Lordul Cap-de-Mort cu unchiul Vernon. Sosirea Dementorilor în Little Whinging părea să fi spart marele zid invizibil care despărţea lumea implacabil non-magică din Aleea Boschetelor şi lumea de dincolo. Cele două vieţi ale lui Harry fuseseră cumva împletite şi totul se întorsese cu susul în jos; familia Dursley cerea detalii despre lumea magică şi doamna Figg îl cunoştea pe Albus Dumbledore; Dementorii pluteau prin Little Whinging şi era posibil ca el însuşi să nu se mai întoarcă niciodată la Hogwarts. Îl duru capul şi mai tare.

— S-a întors?! şopti mătuşa Petunia.

Se uită la Harry cum nu o mai făcuse niciodată până atunci. Şi dintr-o dată, pentru prima oară în viaţa lui, Harry îşi dădu seama cu adevărat că mătuşa Petunia era sora mamei sale. Nu putea să spună de ce acest gând îl lovise cu atâta forţă tocmai în momentul acela. Tot ce ştia era că nu era singura persoană din cameră care avea o idee despre ceea ce putea să însemne întoarcerea Lordului Cap-de-Mort. Mătuşa Petunia nu îl mai privise în viaţa ei ca acum. Ochii ei mari şi pali (atât de diferiţi de cei ai surorii ei) nu erau întredeschişi de neplăcere sau supărare, ci erau mari şi temători. Faţada pe care o susţinuse mătuşa Petunia cu vehemenţă toată viaţa lui — că nu exist magie şi nici o altă lume decât lumea în care trăiau ea şi unchiul Vernon — părea să se fi năruit.

— Da, zise Harry, adresându-i-se acum direct mătuşii Petunia. S-a întors acum o lună. L-am văzut.

Mâinile ei găsiră sub haina de piele umerii masivi ai lui Dudley şi îi strânseră.

— Stai aşa, zise unchiul Vernon, uitându-se când la soţia sa, când la Harry, aparent uimit şi derutat de înţelegerea fără precedent care părea să se fi născut între ei. Stai aşa. Zici că s-a întors Lordul ăsta Cap-de-Mort.

— Da.

— Cel care ţi-a omorât părinţii.

— Da.

— Şi acum îi trimite pe Dezmembraţi după tine?

— Aşa se pare, zise Harry.

— Am înţeles, spuse unchiul Vernon, privind când chipul palid al soţiei sale, când pe cel al lui Harry şi aranjându-şi talia pantalonilor.

Părea să se umfle, iar faţa sa mare şi vânătă se întindea sub ochii lui Harry.

— Ei bine, asta clarifică lucrurile, zise el, lărgindu-i-se partea din faţă a cămăşii în timp ce se umfla. Băiete, poţi să pleci din această casă!

— Poftim? spuse Harry.

— M-ai auzit — AFARA! răcni unchiul Vernon, şi chiar şi mătuşa Petunia şi Dudley tresăriră. AFARĂ! AFARĂ! Ar fi trebuit să fac asta cu ani în urmă! Bufniţe care vin aici ca la hotel, prăjituri care explodează, jumătate din sufragerie distrusă, coada lui Dudley, Marge care plutea pe lângă tavan şi acel Ford Anglia zburător — AFARĂ!

AFARĂ! Atât ţi-a fost! Eşti de domeniul trecutului! Nu o să mai stai aici dacă te urmăreşte un ţicnit, nu o să-mi pui în pericol nevasta şi fiul, nu o să aduci necazuri asupra noastră. Dacă o iei pe acelaşi drum cu părinţii tăi, m-am săturat! AFARĂ!

Harry rămase ţintuit locului. Scrisorile de la Minister, domnul Weasley şi Sirius erau toate strânse în mâna sa stângă. Orice ai face, nu mai ieşi din casă. NU PLECA DIN CASĂ.

— Ai auzit ce am spus! zise unchiul Vernon, aplecându-se acum către el, cu chipul său mare şi vânăt apropiindu-se atât de tare de cel al lui Harry, încât acesta îi simţi realmente stropii de salivă pe faţă. La drum! Acum o oră erai foarte grăbit să te duci! Sunt chiar în urma ta! Ieşi, şi să nu mai faci niciodată umbră pragului nostru! Habar nu am de ce te-am ţinut până acum, Marge avea dreptate, ar fi trebuit să ajungi la orfelinat. Am fost prea sensibili şi ne-am făcut rău cu mâna noastră, am crezut că o să putem să scoatem ceva din tine, am crezut că o să putem să te facem normal, dar ai fost putred de la început şi m-am săturat de bufniţe!

A cincea bufniţă veni pe horn cu o viteză atât de mare, încât de fapt lovi podeaua înainte să îşi ia din nou zborul cu un ciripit răsunător. Harry ridică mâna să ia scrisoarea, care era într-un plic roşu, însă bufniţa trecu pe deasupra lui, zburând direct la mătuşa Petunia, care scoase un ţipăt şi se feri, cu mâinile pe faţă. Bufniţa dădu drumul plicului chiar în capul ei, se întoarse şi zbură direct înapoi pe horn.

Harry se aruncă în faţă ca să ridice scrisoarea, însă mătuşa Petunia i-o luă înainte.

— Poţi să o deschizi dacă vrei, zise Harry, însă oricum o să aud ce spune. Este o Urlătoare.

— Dă-i drumul, Petunia! răcni unchiul Vernon. Nu o atinge, poate să fie periculoasă!

— Îmi este adresată, spuse mătuşa Petunia cu o voce tremurândă. Îmi este adresată, Vernon, uită-te! Doamnei Petunia Dursley, Bucătărie, Numărul Patru, Aleea Boschetelor…

Îşi recăpătă răsuflarea, îngrozită. Plicul roşu începuse să scoată fum.

— Deschide-o! o îndemnă Harry. Termină cu ea! O să se întâmple oricum.

— Nu.

Mâna mătuşii Petunia tremura. Se uita pierdută prin bucătărie, de parcă ar fi căutat o cale de scăpare, însă prea târziu — plicul izbucni în flăcări. Mătuşa Petunia ţipă şi îi dădu drumul.

Un glas groaznic umplu bucătăria, rezonând în spaţiul închis, ieşind din scrisoarea în flăcări de pe masă.

— Aminteşte-ţi de cea de dinainte, Petunia.

Mătuşa Petunia arăta ca şi când era să leşine. Se prelinse pe scaunul de lângă Dudley, cu chipul în mâini. Rămăşiţele plicului se transformară în cenuşă.

— Ce e asta? zise răguşit unchiul Vernon. Ce — eu, nu — Petunia?

Mătuşa Petunia nu spuse nimic. Dudley se holba prosteşte la mama sa, cu gura căscată. Tăcerea se prelungea îngrozitor. Harry îşi urmărea mătuşa, complet uluit, durându-l capul de parcă urma să explodeze.

— Petunia, draga mea! zise unchiul Vernon timid. Petunia? Ridică privirea şi capul. Încă tremura. Înghiţi în sec.

— Băiatul — băiatul va trebui să rămână, Vernon, zise ea sfârşită.

— C-cum?

— Rămâne, spuse ea.

Nu se uită la Harry. Se ridică iar în picioare.

— El... dar, Petunia...

— Dacă îl dăm afară, or să vorbească vecinii, zise ea.

Îşi recăpătă rapid caracterul vioi şi tranşant, deşi era încă foarte palidă.

— Vor pune întrebări ciudate, vor dori să afle unde s-a dus. O să trebuiască să îl ţinem în continuare.

Unchiul Vernon se dezumflă ca un cauciuc vechi.

— Dar, Petunia, draga mea...

Mătuşa Petunia îl ignoră. Se întoarse spre Harry.

— Vei sta la tine în cameră, zise ea. Nu vei părăsi casa! Acum du-te la culcare.

Harry nu se mişcă.

— De la cine era Urlătoarea?

— Nu pune întrebări, izbucni mătuşa Petunia.

— Sunteţi în contact cu vrăjitorii?

— Ţi-am spus să te duci la culcare!

— La ce se referea? Aminteşte-ţi de cine anume de dinainte?

— Du-te la culcare!

— Cum de... ?

— AI AUZIT CE A SPUS MĂTUŞA TA, ACUM DU-TE LA CULCARE!

CAPITOLUL III

AVANGARDA

Tocmai am fost atacat de Dementori şi aş putea fi exmatriculat de la Hogwarts. Vreau să ştiu ce se întâmplă şi când o să plec de-aici.

Harry copie aceste cuvinte pe trei foi de pergament diferite în clipa în care ajunse la biroul din camera sa întunecoasă. Prima i-o adresă lui Sirius, a doua lui Ron şi a treia lui Hermione. Bufniţa sa, Hedwig, era la vânătoare; colivia ei era goală pe birou. Harry măsură camera în lung şi în lat aşteptând întoarcerea păsării, cu capul crăpându-i

de durere şi cu creierul prea frământat, cu ochii usturîndu-l şi înţepându-l de oboseală. Îl durea spatele din cauza faptului că îl cărase pe Dudley până acasă, iar cele două cucuie, unde fusese lovit de fereastră şi de Dudley, zvâcneau dureros.

Merse încolo şi încoace, măcinat de furie şi frustrare, scrâşnind din dinţi, strângând din pumni şi aruncând priviri mânioase către cerul gol, presărat cu stele, de fiecare dată când trecea prin dreptul ferestrei. Dementorii trimişi după el, doamna Figg şi Mundungus Fletcher urmărindu-i în taină, apoi suspendarea de la Hogwarts şi înfăţişarea la Ministerul Magiei -şi totuşi, nimeni nu îi spunea ce se întâmpla.

Şi despre ce, despre ce fusese Urlătoarea aceea? A cui voce răsunase atât de îngrozitor, de ameninţător, în bucătărie?

De ce era ţinut captiv acolo, fără veşti? De ce îl tratau ca pe un puşti "Strică tot"? Nu mai face vrăji, stai în casă…

Dădu cu piciorul în cufărul pentru şcoală când trecu pe lângă el, însă, departe de a-şi potoli supărarea, se simţi şi mai rău, fiindcă acum trebuia să suporte şi durerea acută din degetul mare de la picior, pe lângă cea din restul corpului.

Exact când şchiopăta pe lângă fereastră, Hedwig intră în zbor cu un fluturat delicat de aripi, ca o mică fantomă.

— Era şi timpul! se răsti Harry, când ea ateriză încet pe colivia sa. Poţi să o pui deoparte, am de lucru pentru tine!

Ochii mari, rotunzi, de chihlimbar ai lui Hedwig îl priviră cu reproş de deasupra broaştei moarte din cioc.

— Vino aici, zise Harry, luând cele trei suluri mici de pergament şi o sforicică de piele şi legându-le de piciorul ei cu solzi. Du-le direct la Sirius, Ron şi Hermione şi să nu te întorci fără răspunsuri lungi. Dacă e nevoie, să-i ciupeşti până scriu răspunsuri suficient de lungi. Ai înţeles?

Hedwig scoase un strigăt estompat, având încă broasca în cioc.

— Hai, du-te, spuse Harry.

Plecă imediat. În clipa următoare, Harry se aruncă pe pat fără să se dezbrace şi se uită la tavanul întunecat. Pe lângă faptul că exista, acum se simţea vinovat că fusese irascibil cu Hedwig; era singurul prieten pe care îl avea în casa de la numărul 4, Aleea Boschetelor. Însă avea să se revanşeze faţă de ea când avea să se întoarcă, aducându-i răspunsurile de la Sirius, Ron şi Hermione.

Sigur, urmau să-i răspundă cât de curând; doar nu puteau să ignore un atac al Dementorilor. Probabil că urma să se trezească dimineaţa următoare cu trei scrisori lungi pline de compasiune şi planuri pentru plecarea sa imediată către Vizuină. Şi, cu acest gând liniştitor, somnul coborî asupra sa, înăbuşind orice alt gând.

*

Însă Hedwig nu se întoarse în dimineaţa următoare. Harry petrecu întreaga zi în camera sa, ieşind doar ca să se ducă la baie. De trei ori pe zi mătuşa Petunia îi împingea mîncarea în cameră prin uşiţă de pisică pe care o instalase unchiul Vernon cu trei veri în urmă. De fiecare dată când Harry o auzea apropiindu-se, încerca să o întrebe de Urlătoare, însă ar fi putut la fel de bine să interogheze o clanţă, judecând după ce răspunsuri primea. Altfel, familia Dursley se ţinea cât se poate de departe de camera lui. Harry nu găsea nici un motiv pentru a-şi impune prezenţa asupra lor; o altă ceartă nu ar fi avut nici un rezultat, în afară, poate, de faptul că s-ar fi supărat atât de tare, încât ar fi făcut alte vrăji interzise.

Aşa continuară lucrurile timp de trei zile. Harry era cuprins de o energie febrilă, care îl făcea să nu se poată apuca de nimic, timp în care se plimba prin cameră, mânios pe toţi pentru că îl lăsau să fiarbă în toată nebunia aceea; încerca de asemenea o letargie atât de profundă, încât putea sta întins în pat cu orele, uitându-se amorţit în gol, copleşit de groază la gândul audierii de la Minister.

Dacă aveau să ia o decizie contra lui? Dacă avea să fie exmatriculat şi bagheta avea să-i fie ruptă în două? Ce avea să facă, unde avea să se ducă? Nu putea să se întoarcă să trăiască tot timpul cu familia Dursley, nu acum, când cunoscuse cealaltă lume, cea în care îi era locul cu adevărat. Oare ar fi putut să se mute acasă la Sirius, aşa cum îi sugerase Sirius cu un an în urmă, înainte să fi fost forţat să fugă de către Minister? Oare Harry avea să aibă voie să stea acolo singur, având în vedere că era încă minor? Nu cumva locul unde avea să se ducă urma să se fie hotărât de altcineva în locul lui? Oare încălcarea Statului Internaţional de Tăinuire fusese destul de gravă

ca să-l facă să ajungă într-o celulă din Azkaban? De câte ori îi venea acest gând, Harry se dădea jos din pat şi începea iar să se plimbe.

În a patra noapte după plecarea lui Hedwig, Harry era într-una din stările sale apatice, uitându-se la tavan, cu mintea extenuată şi goală, când unchiul său intră în cameră. Harry se uită încet în jurul lui. Unchiul Vernon era îmbrăcat cu cel mai bun costum şi avea pe chip o expresie de îngâmfare extremă.

— Ieşim, zise el.

— Poftim?

— Noi — adică, mătuşa ta, Dudley şi cu mine — plecăm.

— Bine.

— Nu ai voie să te atingi de televizor, casetofon sau oricare dintre posesiunile noastre!

— Da.

— Nu ai voie să furi mâncare din frigider!

— Bine.

— O să închid uşa cu cheia.

— Aşa să faci.

Unchiul Vernon se uită urât la Harry, fiind evident suspicios din cauza lipsei sale de reacţie, apoi ieşi furtunos din cameră şi închise uşa după el. Harry auzi cheia întorcându-se în broască şi paşii grei ai unchiului Vernon coborând scările. Câteva minute mai târziu, auzi portierele

trântindu-se, huruitul unui motor şi zgomotul de neconfundat al maşinii care ieşea din parcare.

Harry nu avea nici un sentiment special faţă de plecarea familiei Dursley. Pentru el nu conta dacă erau sau nu în casă. Nici măcar nu putea să-şi adune destulă energie ca să se ridice şi să aprindă lumina. Camera se întunecă încet în jurul său, în timp ce stătea întins, ascultând sunetele nopţii de pe fereastra pe care o ţinea mereu deschisă, aşteptând momentul binecuvântat când avea să se întoarcă Hedwig.

Casa goală scârţâia în jurul lui. Ţevile gâlgâiau. Harry zăcea într-un fel de stupoare, fără să se gândească la nimic, suspendat în nefericire.

Apoi auzi limpede un zdrang în bucătăria de dedesubt.

Se ridică în capul oaselor ca ars, ascultând cu mare atenţie. Nu avea cum să se fi întors familia Dursley, era mult prea curând, şi oricum, nu le auzise maşina.

Pentru câteva clipe fu linişte, apoi se auziră voci.

Hoţi, îşi zise el, coborând din pat — însă o fracţiune de secundă mai târziu îşi dădu seama că hoţii ar fi vorbit în şoaptă, iar cine se plimba prin bucătărie era foarte clar că nu se străduia să o facă.

Îşi însfăcă bagheta de pe noptieră şi rămase în faţa uşii de la cameră, ascultând din răsputeri. În momentul următor, tresări când broasca scoase un clic puternic şi uşa fu dată de perete.

Harry rămase nemişcat, privind dincolo de uşa deschisă către palierul întunecat de la etaj, ciulindu-şi urechile după alte sunete, însă fără să audă nimic. Ezită o clipă, apoi ieşi uşor şi în tăcere din cameră, ajungând la capătul scărilor.

Inima îi urcase până în gât. Văzu câţiva oameni care stăteau în umbra holului de dedesubt şi care se distingeau în lumina de pe stradă ce bătea prin uşa de sticlă; erau opt sau nouă, şi toţi, din câte îşi dădea seama, se uitau în sus la el.

— Lasă bagheta jos, băiete, înainte să scoţi ochii cuiva, zise o voce joasă ca un mormăit.

Inima lui Harry bătea necontrolat. Recunoscu vocea aceea, însă nu coborî bagheta.

— Domnul profesor Moody? zise el nesigur.

— Nu sunt foarte convins de "profesor", mormăi vocea, nu am prea apucat să predau, nu-i aşa? Coboară, vrem să te vedem cum trebuie.

Harry îşi lăsă puţin bagheta în jos, însă nu slăbi strânsoarea şi nici nu se mişcă. Avea motive întemeiate să fie suspicios. Petrecuse de curând nouă luni în compania celui pe care el îl credea Ochi-Nebun Moody doar ca să afle că nu era deloc Moody, ci un impostor; mai mult, un impostor care, înainte să fie demascat, încercase să-l omoare. Însă înainte să se hotărască ce să facă mai departe, o a doua voce ceva mai răguşită pluti spre etaj.

— E în ordine, Harry. Am venit să te luăm.

Inima lui Harry tresări. Cunoştea şi vocea aceea, deşi nu o mai auzise de peste un an.

— D-domnul profesor Lupin? zise el, nevenindu-i să creadă. Dumneavoastră sunteţi?

— De ce stăm cu toţii pe întuneric? zise o a treia voce, aceasta cu totul nefamiliară, de femeie. Lumos.

Se aprinse vârful unei baghete, luminând holul cu razele sale magice. Harry clipi. Oamenii de jos erau îngrămădiţi în jurul capătului scărilor, privind concentraţi în sus, spre el, unii întinzându-şi gâtul ca să vadă mai bine.

Remus Lupin era cel mai aproape de el. Deşi era încă destul de tânăr, Lupin părea obosit şi destul de bolnav; avea mai multe fire cărunte decât ultima oară când îşi luase la revedere de la el, iar robele îi erau mai peticite şi mai zdrenţăroase ca oricând. Cu toate acestea, îi zâmbea larg lui Harry, care încercă să-i întoarcă zâmbetul, în ciuda stării sale de şoc.

— Aaaa, arată exact cum am bănuit, zise vrăjitoarea care ţinea ridicată bagheta aprinsă.

Părea cea mai tânără dintre ei; avea chipul palid, în formă de inimă, ochii negri scânteietori, şi părul scurt, ţepos, vopsit într-o nuanţă stridentă de violet.

— Salut, Harry!

— Da, înţeleg la ce te referi, Remus, zise un vrăjitor negru şi chel care stătea cel mai în spate, având o voce lentă, joasă şi purtând un singur inel în ureche. Arată exact ca James.

— În afară de ochi, zise un vrăjitor din spate cu părul argintiu cu un glas subţire. Ochii sunt ai lui Lily.

Ochi-Nebun Moody, care avea părul lung şi grizonant şi căruia îi lipsea o bucată mare din nas, se uita suspicios la Harry cu ochii săi asimetrici. Un ochi era mic, căprui şi sticlos, celălalt era mare, rotund şi de un albastru electric — ochiul magic care putea să vadă prin pereţi, prin uşi şi chiar prin ceafa lui Moody.

— Lupin, eşti sigur că el este? mormăi el. Ar fi tare interesant dacă ne-am întoarce cu cine ştie ce Devorator al Morţii care i-a furat înfăţişarea. Ar trebui să-l întrebăm ceva ce numai Potter cel adevărat ar putea să ştie. Doar dacă nu are cineva nişte Veritaserum?

— Harry, ce formă ia Patronusul tău? întrebă Lupin.

— De cerb, zise Harry neliniştit.

— El este, Ochi-Nebun, spuse Lupin.

Perfect conştient că toată lumea încă se holba la el, Harry coborî scările, vîrîndu-şi bagheta în buzunarul de la spate al blugilor, în timp ce se apropia.

— Nu pune bagheta acolo, băiete! tună Moody. Dacă se aprinde? Vrăjitori mai mari ca tine au rămas fără şezut, să ştii!

— Pe cine cunoşti tu care a rămas fără şezut? îl întrebă interesată femeia cu părul violet pe Ochi-Nebun.

— Nu-ţi face griji pentru asta, dar nu-ţi ţine bagheta în buzunarul din spate! mormăi Ochi-Nebun. Norme elementare de protecţie pentru baghete, nimeni nu se mai

oboseşte cu asta, zise el, şchiopătând spre bucătărie. Şi să ştii că am văzut asta, adăugă el enervat, când femeia îşi roti ochii spre tavan. Lupin întinse mâna şi îl salută pe Harry.

— Cum te simţi? întrebă el, uitându-se atent la Harry.

— B-bine...

Lui Harry aproape că nu-i venea să creadă că era adevărat. Patru săptămâni fără să se întâmple nimic, nici cel mai mic semn al unui plan de a-l lua din Aleea Boschetelor, şi deodată un grup întreg de vrăjitori se plimbau ca la ei acasă, de parcă ar fi fost un aranjament de mult stabilit. Aruncă o privire spre oamenii din jurul lui Lupin; încă îl priveau cu atenţie. Fu foarte conştient de faptul că nu se pieptănase de patru zile.

— Sunt — aveţi mare noroc că familia Dursley este plecată... bâigui el.

— Noroc, ha! zise femeia cu părul violet. Eu sunt cea care i-am făcut să nu ne stea în cale. Le-am trimis o scrisoare prin poşta Încuiată în care îi anunţam că au fost aleşi să facă parte în Competiţia celor Mai Îngrijite Peluze din Toată Anglia. Chiar acum se îndreaptă spre decernarea premiilor... sau cel puţin aşa cred ei.

Harry avu o viziune fulgerătoare cu chipul unchiului Vernon când va realiza că nu existase nici o Competiţie a Celor Mai Îngrijite Peluze din Toată Anglia.

— Plecăm, nu-i aşa? întrebă el. Curând?

— Aproape imediat, zise Lupin, doar aşteptăm semnalul de plecare.

— Unde mergem? La Vizuină? întrebă Harry, plin de speranţă.

— Nu la Vizuină, nu, zise Lupin, îndreptându-l pe Harry spre bucătărie, în timp ce mănunchiul de vrăjitori îi urmau, cu toţii privindu-i curioşi pe Harry. E prea riscant. Ne-am stabilit sediul într-un loc nedetectabil. A luat ceva timp...

Ochi-Nebun Moody stătea acum la masa din bucătărie şi bea din termos, cu ochiul magic mişcându-i-se în toate direcţiile, uitându-se la numeroasele aparate de uz casnic.

— Harry, acesta este Alastor Moody, continuă Lupin, arătând spre Moody.

— Da, ştiu, zise Harry stânjenit.

Era ciudat să fie prezentat cuiva pe care crezuse că îl cunoscuse de un an.

— Şi aceasta este Nymphadora...

— Nu îmi spune Nymphadora, Remus, zise vrăjitoarea tânără cutremurându-se. Mă cheamă Tonks.

— Nymphadora Tonks, care preferă să fie cunoscută doar după numele de familie, termină Lupin.

— Şi tu ai face la fel dacă ai avea o mamă aiurită care te-a botezat Nymphadora, murmură Tonks.

— Iar el este Kingsley Shacklebolt.

Arătă el spre vrăjitorul negru înalt, care făcu o plecăciune.

— Elphias Doge.

Vrăjitorul cu voce subţire făcu semn cu capul.

— Dedalus Diggle...

— Ne-am mai întâlnit, chiţăi entuziasmatul Diggle, dându-şi jos jobenul violet.

— Emmeline Vance.

O vrăjitoare impozantă cu un şal verde smarald lăsă capul în jos.

— Sturgis Podmore.

Un vrăjitor cu maxilarul pătrăţos şi cu un păr des, galben pai, îi făcu cu ochiul.

— Şi Hestia Jones.

O vrăjitoare cu obrajii rumeni şi părul negru îi făcu cu mâna de lângă prăjitorul de pâine.

Harry înclină stânjenit capul către fiecare dintre ei când îi erau prezentaţi. Îşi dorea să nu se mai uite doar la el; era ca şi când ar fi fost aruncat dintr-o dată în lumina reflectoarelor. De asemenea, se întreba de erau atât de mulţi acolo.

— Un număr surprinzător de oameni s-au oferit voluntari ca să vină să te ia, zise Lupin, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Harry, iar colţurile gurii i se mişcară puţin.

— Da, păi, cu cât mai mulţi, cu atât mai bine, zise Moody posomorât. Potter, suntem garda ta.

— Doar aşteptăm semnalul care să ne anunţe că putem să pornim în siguranţă, spuse Lupin, uitându-se pe fereastra de la bucătărie. Avem cam cincisprezece minute.

— Foarte curaţi, nu-i aşa, Încuiaţii ăştia? zise vrăjitoarea pe nume Tonks, care se uita prin bucătărie cu mare interes. Tatăl meu are părinţii Încuiaţi şi este de-a dreptul un snob bătrân. Presupun că variază, la fel ca şi cu vrăjitorii.

— Hm — da, zise Harry. Uitaţi, făcu el şi se întoarse spre Lupin. Ce se întâmplă, n-am auzit nimic de la nimeni, ce vrea Cap... ?

Mai multe vrăjitoare şi vrăjitori scoaseră nişte sunete şuierătoare; lui Dedalus Diggle îi căzu iar pălăria şi Moody mormăi "Taci!"

— Poftim? zise Harry.

— Aici nu vorbim despre nimic, este prea riscant, zise Moody, întorcându-şi ochiul normal spre Harry.

Ochiul magic îi rămase aţintit pe tavan.

— La naiba, adăugă el supărat, punându-şi o mână peste ochiul magic, se tot blochează de când l-a purtat nenorocitul ăla.

Şi, cu un lipăit neplăcut, foarte asemănător celui al unui dop care este scos din chiuvetă, îşi scoase ochiul.

— Ochi-Nebun, ştii că este dezgustător, nu? zise Tonks pe un ton degajat.

— Harry, fii drăguţ şi dă-mi un pahar cu apă, ceru Moody.

Harry se duse până la maşina de spălat vase, scoase un pahar curat şi îl umplu cu apă de la chiuvetă, încă privit

cu entuziasm de gaşca de vrăjitori. Începea să-l deranjeze atenţia lor implacabilă.

— Mulţam, zise Moody, când Harry îi dădu paharul.

Dădu drumul ochiului magic în apă şi îl împinse cu degetul; ochiul se mişcă, uitându-se la fiecare dintre ei pe rând.

— Pe drumul de întoarcere vreau vizibilitate la trei sute şaizeci de grade.

— Cum o să ajungem unde ne-am propus? întrebă Harry.

— Pe mături, zise Lupin. E singura metodă. Eşti prea tânăr ca să Apari, probabil că urmăresc Reţeaua Zvrr şi instalarea unui Portal neautorizat o să ne coste mai mult decât viaţa.

— Remus spune că eşti un zburător iscusit, zise Kingsley Shackebolt cu vocea sa joasă.

— Este nemaipomenit, zise Lupin, care se uită cât era ceasul. Oricum, Harry, ar fi bine să te duci şi să îţi faci bagajele, e de dorit să fim pregătiţi când primim semnalul.

— Vin să te ajut, zise Tonks veselă.

Îl urmă pe Harry înapoi pe hol şi în sus pe scări, uitându-se în jur cu multă curiozitate şi interes.

— Ciudat loc, spuse ea. Este puţin prea curat, înţelegi ce vreau să spun? Puţin anormal. Ah, mult mai bine, adăugă ea când intrară în camera lui Harry şi acesta aprinse lumina.

În camera lui era, cu siguranţă, o dezordine mai mare decât în restul casei. Închis înăuntru timp de patru zile, fiind într-o stare foarte proastă, Harry nu se obosise să strângă după el. Majoritatea cărţilor pe care le avea erau risipite pe podea în locul în care încercase să-şi distragă atenţia cu fiecare dintre ele pe rând şi le dăduse deoparte; colivia lui Hedwig trebuia curăţată, căci începuse să miroasă; şi cufărul îi era deschis, dezvăluind un talmeş-balmeş de haine Încuiate şi robe de vrăjitor învălmăşite, care erau împrăştiate pe podea în jurul acestuia.

Harry începu să ridice cărţile şi să le arunce grăbit în cufăr. Tonks se opri în faţa dulapului, ca să îşi privească autocritic reflecţia în oglinda din interiorul uşii.

— Ştii, nu cred că violetul mă prinde cel mai bine, zise ea gânditoare, trăgând de o şuviţă de păr ţepos. Crezi că mă face să par puţin exagerată?

— Hm — zise Harry, uitându-se la ea pe deasupra cărţii Echipele de Vâjhaţ din Marea Britanie şi Irlanda.

— Da, aşa este, zise Tonks hotărâtă.

Îşi închise ochii, având o expresie chinuită, de parcă se străduia să îşi amintească ceva. O secundă mai târziu, părul i se făcuse roz bombon.

— Cum ai făcut asta? zise Harry, privind-o uimit, în timp ce ea deschise ochii.

— Sunt un Magmetamorf, spuse ea, uitându-se iar în oglindă şi întorcându-şi capul ca să poată să îşi vadă părul din toate unghiurile. Înseamnă că îmi pot schimba înfăţişarea după bunul plac, adăugă ea, observând expresia derutată a lui Harry în oglinda din spatele ei. Aşa

m-am născut. Am luat note maxime la Ascundere şi Deghizare în cadrul cursului de Aurori fără să învăţ deloc, a fost grozav.

— Eşti un Auror? zise Harry, impresionat.

Prinderea vrăjitorilor întunecaţi era singura carieră la care se gândise după Hogwarts.

— Da, spuse Tonks, părând să fie mândră. Şi Kingsley la fel, ba chiar este un pic deasupra mea. Eu m-am calificat abia anul trecut. Era să pic la Sustragere şi Depistare. Sunt teribil de neîndemânatică, ai auzit când am spart farfuria aia când am ajuns la parter?

— Poţi să înveţi cum să fii un Magmetamorf? o întrebă Harry, ridicându-se şi uitând cu totul de făcutul bagajelor.

Tonks chicoti.

— Pun pariu că ai dori să ascunzi cicatricea aceea din când în când, nu?

Ochii ei se fixară pe semnul în formă de fulger de pe fruntea lui Harry.

— Da, mi-aş dori, murmură Harry, întorcându-se cu spatele. Nu îi plăcea când oamenii se holbau la cicatricea lui.

— Ei bine, mă tem că vei fi nevoit să te zbaţi ca să înveţi chestia asta, zise Tonks. Magmetamorfii sunt foarte rari şi se nasc aşa, nu devin. Cei mai mulţi vrăjitori trebuie să folosească o baghetă sau poţiuni ca să îşi schimbe înfăţişarea, însă, Harry, trebuie să ne grăbim, ar fi cazul să

facem bagajele, adăugă ea, simţindu-se vinovată şi uitându-se în jur la toată harababura de pe jos.

— A, da, spuse Harry, luând alte câteva cărţi.

— Nu fi prostuţ, o să ia mult mai puţin timp dacă împachetez — eu! strigă Tonks, vânturându-şi bagheta cu o mişcare lungă şi cuprinzătoare deasupra podelei.

Cărţile, hainele, telescopul şi balanţa se ridicară toate în aer şi zburară valvârtej în cufăr.

— Nu este foarte ordonat, zise Tonks, ducându-se la cufăr şi uitându-se în jos la învălmăşala dinăuntru. Mama are o metodă de a face lucrurile să se aranjeze la fix — poate să facă chiar şi şosetele să se împerecheze singure — însă nu am reuşit niciodată să fac ca ea — este un fel de şfichiuire...

Şfichiui plină de speranţă bagheta.

Una dintre şosetele lui Harry se mişcă puţin şi căzu inertă înapoi pe maldărul din cufăr.

— Asta e, spuse Tonks, trântind capacul cufărului, cel puţin este totul înăuntru. Nici ăsteia nu i-ar strica puţină curăţenie.

Îndreptă bagheta către colivia lui Hedwig.

— Curăţenius.

Şi o parte din pene şi murdărie se duseră.

— Ei, acum e ceva mai bine — niciodată nu am înţeles genul ăsta de vrăji de gospodărie. Ia să vedem, am luat totul? Ceaunul? Mătura? Hopa! — Un Fulger?

Făcu ochii mari când văzu mătura din mâna dreaptă a lui Harry. Era mândria vieţii lui, primită cadou de la Sirius — o mătură de rang internaţional.

— Şi eu încă zbor pe o Cometă Două Sute Şaizeci, spuse Tonks invidioasă. Să trecem peste asta. Bagheta este tot în buzunar? Mai ai încă şezut? Bine, hai să mergem. Cufăr Locomotor.

Cufărul lui Harry se ridică în aer câţiva centimetri. Ţinându-şi bagheta ca pe maneta unui conductor, Tonks făcu în aşa fel încât cufărul să plutească spre partea cealaltă a camerei şi să iasă pe uşă înaintea lor, în timp ce ea ţinea colivia lui Hedwig în mâna stângă. Harry coborî scările în urma ei, luându-şi mătura cu el.

În bucătărie, Moody îşi pusese la loc ochiul, care se învârtea atât de rapid după ce fusese curăţat, încât lui Harry i se făcea rău dacă se uita el. Kingsley Shacklebolt şi Sturgis Podmore examinau cuptorul de microunde şi Hestia Jones râdea de instrumentul de curăţat cartofi pe care îl găsise în timp ce cotrobăise prin sertare. Lupin tocmai sigila o scrisoare adresată familiei Dursley.

— Perfect, zise Lupin, ridicându-şi privirea când intrară Tonks şi Harry. Cred că mai avem cam un minut. Probabil că ar trebui să mergem în grădină, ca să fim pregătiţi. Harry, le-am lăsat unchiului şi mătuşii tale o scrisoare ca să nu îşi facă griji...

— Nu îşi vor face, spuse Harry.

— Pentru că eşti în siguranţă...

— Asta o să-i deprime.

— Şi că o să îi revezi la vară.

— Chiar trebuie?

Lupin zâmbi, dar nu răspunse.

— Băiete, vino aici, zise Moody cu asprime, făcându-i lui Harry semn cu bagheta să se apropie. Trebuie să te Deziluzionez.

— Trebuie să ce? spuse Harry neliniştit.

— Vrajă de Deziluzionare, zise Moody, ridicând bagheta. Lupin mi-a spus că ai o Pelerină Invizibilă, însă nu o să stea fixată când o să zburăm. Asta o să te ascundă mai bine. Gata! Îi atinse capul cu putere şi Harry avu o senzaţie ciudată, de parcă Moody tocmai spărsese un ou în locul acela; picături reci păreau să i se prelingă pe corp din locul de unde îl lovise vârful baghetei.

— Bună treabă, Ochi-Nebun, zise Tonks cu admiraţie, privind la abdomenul lui Harry.

Harry se uită în jos la corpul său, sau mai degrabă la ceea ce fusese corpul său, pentru că acum nu mai arăta în nici un fel. Nu era invizibil; pur şi simplu luase exact culoarea şi textura aparatului de bucătărie din spatele său. Părea să fi devenit un cameleon uman.

— Haideţi, zise Moody, deschizând uşa din dos cu bagheta.

Ieşiră cu toţii pe peluza extrem de bine îngrijită a unchiului Vernon.

— Noapte senină, mormăi Moody, cu ochiul său magic scrutând văzduhul. Nu ne-ar fi stricat ceva mai mulţi nori.

Aşa, îi strigă lui Harry, o să zburăm în formaţie compactă. Tonks o să fie chiar în faţa ta, ţine-te aproape de ea. Lupin o să te acopere pe dedesubt. Eu o să fiu în spatele tău. Ceilalţi o să se învârtă în jurul nostru. Nu rupem rândurile pentru nimic pe lume, ai înţeles? Dacă unul dintre noi este omorât...

— Există o probabilitate ridicată? întrebă Harry neliniştit, însă Moody îl ignoră.

— Ceilalţi vor continua să zboare, nu vă opriţi, nu rupeţi rândurile. Dacă ne elimină pe toţi şi tu, Harry, supravieţuieşti, ariergarda este pregătită să ne înlocuiască; zboară în continuare spre est şi ei ţi se vor alătura.

— Nu mai fi atât de voios, Ochi-Nebun, o să creadă că nu tratăm lucrurile cu seriozitate, zise Tonks, în timp ce lega cufărul lui Harry şi colivia lui Hedwig cu un ham care atârna de mătura ei.

— Eu doar îi spun băiatului care este planul, mormăi Moody. Datoria noastră este să-l ducem în siguranţă la Sediu şi, dacă murim încercând...

— Nu o să moară nimeni, zise Kingsley Shacklebolt cu vocea sa joasă, liniştitoare.

— Încălecaţi măturile, acesta este primul semnal! spuse Lupin tranşant, arătând spre cer.

Mult, mult deasupra lor, izbucnise o ploaie de scântei roşii printre stele. Harry îşi dădu seama imediat că erau scântei de baghetă. Îşi trecu piciorul drept peste Fulger, apucă strâns coada şi o simţi vibrând încet, de parcă ar fi fost şi ea la fel de nerăbdătoare ca el să fie iar în aer.

— Al doilea semnal, haideţi! zise Lupin tare când mai multe scântei explodară foarte sus deasupra lor.

Harry se ridică în forţă de la sol. Aerul răcoros al nopţii îi trecea prin păr, în timp ce grădinile îngrijite şi pătrate de pe Aleea Boschetelor se îndepărtau, micşorându-se rapid în petice verzi şi negre întunecate, iar orice gând referitor la audierea de la Minister îi fu şters din minte, de parcă l-ar fi risipit vântul. Se simţea de parcă inima sa avea să explodeze de bucurie; zbura iar, zbura departe de Aleea Boschetelor, aşa cum visase să o facă toată vara, se ducea acasă... Preţ de câteva clipe minunate, toate problemele păreau să nu mai însemne nimic, absolut nimic pe cerul vast şi înstelat.

— Mult la stânga, mult la stânga, se uită în sus un Încuiat! strigă Moody din spate.

Tonks coti şi Harry o urmă, privindu-şi cufărul balansându-se cu putere sub mătura ei.

— Trebuie să mai urcăm... circa un sfert de kilometru!

Ochii lui Harry lăcrimară de frig, în timp ce zburară în sus; nu putea să vadă nimic dedesubt, în afară de nişte lumini cât un vârf de ac, care erau nişte faruri şi felinare. Două dintre acele luminiţe ar fi putut să fie ale maşinii unchiului Vernon... familia Dursley trebuia să se îndrepte chiar atunci către casa lor goală, furioasă din cauza competiţiei inexistente de peluze... Harry râse la acest gând, însă glasul îi fu acoperit de fluturatul robelor celorlalţi, scârţâitul hamului în care se aflau cufărul şi colivia şi şuieratul vântului din urechile lor, în timp ce goneau prin văzduh. De o lună nu se simţise atât de viu sau atât de fericit.

— Spre sud! strigă Ochi Nebun. Oraş la orizont!

Zburară la dreapta, ca să evite să treacă direct pe deasupra strălucitoarei reţele de luminiţe de sub ei.

— Ţineţi spre sud şi urcaţi în continuare, e un nor jos în faţă în care putem să ne pierdem! zise Moody.

— Nu trecem prin nici un nor! strigă Tonks supărată, o să ne udăm leoarcă, Ochi-Nebun!

Harry fu uşurat să o audă spunând asta; mâinile începuseră să-i amorţească pe mânerul Fulgerului. Îşi dorea să se fi gândit să-şi pună o haină, începuse să tremure.

Îşi schimbau din când cursul, conform instrucţiunilor lui Ochi-Nebun. Ochii lui Harry erau întredeschişi contra palelor de vânt glacial din cauza cărora începuseră să-l doară urechile; numai o dată ţinea minte să îi fi fost atât de frig pe mătură, pe durata meciului de vâjthaţ contra Astropufilor în anul trei, care avusese loc în timpul unei furtuni. Garda din jurul său se rotea încontinuu, ca nişte uriaşe păsări de pradă. Harry pierdu noţiunea timpului. Se întrebă de cât timp zburau, părea să fi trecut cel puţin o oră.

— O luăm spre sud-vest! urlă Moody. Ca să evităm autostrada!

Acum lui Harry îi era atât de frig, încât se gândea cu jind la interioarele confortabile şi uscate ale maşinilor care treceau pe dedesubt, apoi, chiar cu şi mai mare drag, la călătoritul cu Polen Zvrr; o fi fost neplăcut să te învârţi prin şemineuri, dar cel puţin era cald printre flăcări... Kingsley Shacklebolt zbură în jurul lui, cu chelia şi cercelul

strălucindu-i puţin în lumina lunii... acum Emmeline Vance era în dreapta sa, cu bagheta scoasă, întorcând capul când la stânga, când la dreapta... apoi şi ea zbură dedesubtul lui, pentru a fi înlocuită de Sturgis Podmore...

— Ar trebui să ne întoarcem puţin, doar ca să ne asigurăm că nu suntem urmăriţi! strigă Moody.

— AI ÎNNEBUNIT, OCHI-NEBUN? urlă Tonks din faţă. Am îngheţat cu toţii pe mături! Dacă o să tot deviem de la curs, ajungem acolo săptămâna viitoare! Şi oricum, aproape că am sosit!

— E momentul să începem coborârea! se auzi vocea lui Lupin. Harry, ia-te după Tonks!

Harry o urmă pe Tonks în coborâre. Se îndreptau spre cel mai mare complex de lumini pe care îl văzuse până atunci — o masă uriaşă ca din cruciuliţe strălucea în linii şi tabele şi se împletea cu petice de negru închis. Zburară din ce în ce mai jos, până când Harry putu să vadă stopurile şi felinarele, hornurile şi antenele de televiziune distincte. Îşi dorea foarte mult să ajungă pe pământ, deşi era convins că cineva va trebui să îl dezgheţe de pe mătură.

— Gata! strigă Tonks, şi după câteva secunde aterizară. Harry ajunse la sol chiar în urma ei şi nimeri pe un petic de iarbă neîngrijită, din mijlocul unei mici pieţe. Tonks dezlega deja cufărul lui Harry. Tremurând, Harry se uită în jur. Faţadele posomorâte ale caselor din jur nu erau primitoare; unele aveau ferestrele sparte, scânteind monoton în lumina felinarelor, vopseaua se cojea de pe multe uşi şi în faţa mai multor trepte de la intrare erau grămezi de gunoi.

— Unde suntem? întrebă Harry, însă Lupin spuse încet:

— Aşteaptă puţin.

Moody cotrobăia prin buzunarele robei, cu mâinile sale noduroase înţepenite de frig.

— Am găsit-o, mormăi el, ridicând şi aprinzând ceea ce semăna cu o brichetă argintie.

Cel mai apropiat felinar se stinse cu un păcănit. Aprinse iar bricheta; se stinse şi următorul felinar; o aprinse în continuare, până când se stinseră toate felinarele din piaţă şi singura lumină care rămăsese venea dinspre ferestrele cu draperii şi dinspre semiluna de deasupra.

— L-am împrumutat de la Dumbledore, mormăi Moody, punând Stingătorul în buzunar. Asta o să aibă grijă de Încuiaţii care se uită pe geam, înţelegi? Acum haide, repede.

Îl luă pe Harry de braţ şi îl trecu dincolo de peticul de iarbă, după care traversară strada şi ajunseră pe trotuar; Lupin şi Tonks îi urmară, cărând cufărul lui Harry între ei, în timp ce restul gardei, toţi cu baghetele scoase, îi flancau.

Zgomotul înăbuşit al unui casetofon se auzea de la o fereastră de la etajul celei mai apropiate case. Dinspre grămada de saci plini ochi de gunoi, chiar dincolo de poarta stricată, venea un miros pregnant de gunoi putrezit.

— Aici, mormăi Moody, aruncând o bucată de pergament către mâna Deziluzionată a lui Harry şi ţinând bagheta aprinsă aproape de ea, ca să lumineze scrisul. Citeşte repede şi memorează.

Harry se uită în jos la foaie. Scrisul strâns îi era oarecum cunoscut.

Sediul Ordinului Phoenix poate fi găsit la numărul doisprezece, Casa Cumplită, Londra.

CAPITOLUL IV

NUMĂRUL DOISPREZECE, CASA CUMPLITĂ

— Ce este Ordinul — ? începu Harry.

— Nu aici, băiete! se răsti Moody. Aşteaptă până intrăm!

Înşfăcă bucata de pergament din mâna lui Harry şi îi dădu foc cu vârful baghetei. În timp ce mesajul fu devorat de flăcări şi căzu plutind, Harry se uită iar la casele din jur. Ei erau în faţa numărului unsprezece; se uită la stânga şi văzu numărul zece; la dreapta însă, se afla numărul treisprezece.

— Dar unde este — ?

— Gândeşte-te la ceea ce tocmai ai memorat, zise Lupin încet.

Harry se gândi şi, imediat ce ajunse la partea despre numărul doisprezece, Casa Cumplită, o uşă uzată apăru din senin între casele numărul unsprezece şi treisprezece, urmată încet de nişte pereţi murdari şi ferestre întunecate. Era ca şi când s-ar fi dezvoltat o a treia casă, împingându-le în lateral pe cele care îi stăteau în cale. Harry privi cu gura căscată. Casetofonul de la numărul unsprezece huruia în continuare. Se părea că Încuiaţii dinăuntru nu simţiseră nimic.

— Haide, grăbeşte-te, mormăi Moody, împungându-l pe Harry cu un deget în spate.

Harry urcă treptele uzate de piatră, uitându-se la uşa care tocmai se materializase. Vopseaua neagră era jerpelită şi zgâriată. Clanţa argintie avea forma unui şarpe încolăcit. Nu exista nici broască, nici cutie de scrisori.

Lupin îşi scoase bagheta şi bătu o dată la uşă. Harry auzi multe sunete metalice puternice şi ceea ce părea să fie zornăitul unui lanţ. Uşa se întredeschise cu un scârţâit.

— Harry, intră repede, şopti Lupin, dar nu te duce mult înăuntru şi nu atinge nimic.

Harry trecu pragul către obscuritatea aproape totală de pe hol. Simţea umezeala, praful şi un miros putred dulceag; locul avea aerul unei clădiri părăsite. Se uită peste umăr şi îi văzu pe ceilalţi venind în urma sa; Lupin şi Tonks îi cărau cufărul şi colivia lui Hedwig. Moody stătea pe ultima treaptă, eliberând bulgării de lumină pe care îi furase Stingătorul de la felinare; zburară înapoi la becurile lor şi piaţa radie momentan într-o lumină portocalie înainte ca Moody să intre şchiopătând şi să închidă uşa de la intrare, astfel încât întunericul de pe hol să fie complet.

— Aici...

Atinse capul lui Harry cu bagheta; de data aceasta, Harry se simţi de parcă i s-ar fi prelins ceva cald pe spate şi înţelese că Vraja de Deziluzionare fusese făcută.

— Acum staţi cu toţii nemişcaţi, până fac puţină lumină, şopti Moody.

Vocile susurate ale celorlalţi îi dădură lui Harry un presentiment neplăcut; era ca şi când ar fi intrat în casa unei persoane pe moarte. Auzi un sâsâit încet şi apoi lămpile vechi cu gaz prinseră viaţă de-a lungul pereţilor, aruncând o lumină pâlpâitoare, fără putere, peste tapetul cojit şi covorul tocit de pe un hol lung şi întunecat, unde un candelabru ca o pânză de păianjen şi portretele înnegrite de vreme atârnau încovoiate de pereţi. Harry auzi ceva strecurându-se în spatele unei pardoseli neregulate. Şi candelabrul, şi sfeşnicele de pe o masă firavă din apropiere erau în formă de şerpi.

Se auziră nişte paşi grăbiţi şi mama lui Ron, doamna Weasley, ieşi pe o uşă de la capătul îndepărtat al holului. Zâmbea primitor în timp ce se apropia repede de ei, deşi Harry observă că era ceva mai slabă şi mai palidă decât ultima dată când o văzuse.

— Vai, Harry, ce bine îmi pare să te revăd! şopti ea, prinzându-i într-o îmbrăţişare de urs înainte să-l ţină la distanţă şi să îl examineze cu obiectivitate. Eşti cam veştejit; trebuie să fii hrănit, însă mă tem că vei mai avea de aşteptat până la cină.

Se întoarse către gaşca de vrăjitori din spatele lui şi le şopti cu importanţă:

— Tocmai a venit, a început întrunirea.

Vrăjitorii din spatele lui Harry dădură toţi semne de interes şi entuziasm şi începură să treacă pe lângă el către uşa pe care tocmai intrase doamna Weasley. Harry dădu să-l urmeze pe Lupin, dar doamna Weasley îl opri.

— Nu, Harry, întrunirea este doar pentru membrii Ordinului. Ron şi Hermione sunt sus, poţi să stai cu ei până se termină întrunirea, după aceea o să luăm cina. Şi vorbeşte încet pe hol, adăugă ea cu o şoaptă fermă.

— De ce?

— Nu vreau să se trezească ceva.

— La ce vă — ?

— Îţi explic mai târziu, trebuie să mă grăbesc, ar trebui să fiu la întrunire — stai să îţi arăt unde o să dormi.

Ducând un deget la buze, îl conduse pe vârful picioarelor pe lângă două draperii lungi, mâncate de molii, în spatele cărora Harry bănui că trebuia să fi fost o altă uşă, şi după ce ocoli un suport mare de umbrele, care arăta de parcă ar fi fost făcut din picioare tăiate de trol, începură să urce pe o scară întunecată, trecând pe lângă un şir de capete micşorate, fixate pe nişte plăci pe perete. O privire mai atentă îi dovedi lui Harry că erau capete de spiriduşi de casă.

Uimirea lui Harry se aprofundă cu fiecare pas pe care îl făcea. Ce Dumnezeu căutau într-o casă care arăta de parcă i-ar fi aparţinut celui mai întunecat dintre vrăjitori?

— Doamnă Weasley, de ce — ?

— Ron şi Hermione or să-ţi explice totul, dragule, acum chiar trebuie să mă grăbesc, şopti distrată doamna Weasley. Acolo — ajunseseră la al doilea etaj — tu stai la a doua uşă pe dreapta. Te chem când se termină.

Şi coborî iar grăbită.

Harry traversă palierul murdar, apăsă pe clanţa de la cameră, care era în formă de cap de şarpe, şi deschise uşa.

Apucă să zărească o frântură din camera cu două paturi, cu tavanul înalt şi întunecos; apoi se auzi un ciripit puternic, urmat de un strigăt şi mai puternic, iar vederea îi fu complet blocată de o mare cantitate de păr foarte des. Hermione se aruncase asupra lui într-o îmbrăţişare care aproape că îl dădu jos, în timp ce micuţa bufniţă a lui Ron, Pigwidgeon, se învârtea entuziasmată în jurul capetelor lor.

— HARRY! Ron, a venit, a venit Harry! N-am auzit când ai sosit! Ah, ce faci? Eşti bine? Te-ai supărat pe noi? Sunt convinsă că da, ştiu că scrisorile noastre au fost inutile, însă nu am putut să-ţi spunem nimic, Dumbledore ne-a pus să jurăm că nu o s-o facem, ah, avem atâtea să-ţi povestim, şi tu de povestit nouă — Dementorii! Când am auzit — şi audierea de la Minister — e de-a dreptul insuportabil, am căutat peste tot, nu pot să te exmatriculeze, pur şi simplu nu pot, există o prevedere în Decretul de Restricţie Rezonabilă a Vrăjitorilor Minori pentru folosirea magiei în cazul situaţiilor de viaţă şi moarte...

— Hermione, lasă-l să respire, zise Ron zâmbind, în timp ce închidea uşa după Harry.

Părea să mai fi crescut cu câţiva centimetri în luna cât fuseseră despărţiţi, ceea ce îl făcea mai înalt şi mai deşirat ca niciodată, deşi nasul lung, părul roşu-aprins şi pistruii rămăseseră neschimbaţi.

Încă zâmbind larg, Hermione îi dădu drumul lui Harry.

Însă înainte ca acesta să poată să rostească un cuvânt, se auzi un sunet catifelat, un fluturat de aripi, şi ceva alb zbură de pe un dulap întunecat şi se aşeză delicat pe umărul lui Harry.

— Hedwig!

Bufniţa albă ca zăpada ţăcăni din cioc şi îl ciupi uşor de ureche cu drag, în timp ce Harry îi mângâia penele.

— Parcă a înnebunit, zise Ron. Aproape că ne-a omorât cu ciupitul când a adus ultimele scrisori de la tine, uită-te şi tu...

Îi arătă lui Harry degetul arătător de la mâna dreaptă, pe care se vedea o tăietură aproape vindecată, dar foarte adâncă.

— A, da, spuse Harry. Îmi pare rău, dar vroiam nişte răspunsuri, ştii tu...

— Prietene, am vrut să ţi le dăm, zise Ron. Hermione aproape că începuse să încărunţească, tot spunea că o să faci o prostie dacă vei rămâne de unul singur fără veşti, dar Dumbledore ne-a făcut să...

— ... juraţi că nu o să-mi spuneţi, continuă Harry. Da, mi-a zis Hermione.

Lumina caldă care se aprinsese în sufletul lui când îşi văzuse cei mai buni prieteni se stinse, de parcă stomacul i-ar fi fost inundat de ceva rece ca gheaţa. Dintr-o dată — după ce o lună întreagă îşi tot dorise să-i vadă — simţi că ar fi preferat ca Ron şi Hermione să-l lase în pace.

Urmă o tăcere apăsătoare, timp în care Harry o mângâie mecanic pe Hedwig, fără să se uite la nici unul dintre cei doi.

— A părut să creadă că aşa era cel mai bine, zise Hermione cu jumătate de gură. Mă refer la Dumbledore.

— Da, spuse Harry.

Observă că şi mâinile ei purtau urmele ciocului lui Hedwig şi descoperi că nu îi părea rău deloc.

— Cred că şi-a zis că erai cel mai în siguranţă cu Încuiaţii... începu Ron.

— Zău? zise Harry, ridicând din sprâncene. A fost cumva vreunul dintre voi atacat de Dementori vara asta?

— Păi, nu — dar de asta a pus să fii urmărit mereu de oameni din Ordinul Phoenix.

Harry simţi un gol puternic în stomac, de parcă ar fi ratat o treaptă la coborâre. Deci, toată lumea ştia că era supravegheat, în afară de el.

— Şi totuşi, nu a prea funcţionat, nu-i aşa? zise Harry, străduindu-se să îşi menţină vocea egală. Până la urmă, tot a trebuit să mă descurc singur, nu?

— Era foarte supărat, spuse Hermione, cu o voce aproape îngrozită. Dumbledore. L-am văzut. Când a aflat

că Mundungus a plecat înainte să i se termine tura. A fost înspăimântător.

— Ei bine, mă bucur că a plecat, zise Harry cu răceală. Dacă nu ar fi făcut-o, nu aş fi făcut vrăji şi probabil că Dumbledore m-ar fi lăsat pe Aleea Boschetelor toată vara.

— Nu-ţi faci... nu-ţi faci griji pentru audierea de la Ministerul Magiei? întrebă Hermione încet.

— Nu, zise Harry sfidător.

Se depărtă de ei, uitându-se în jur, cu Hedwig cuibărită cuminte pe umărul său, însă camera nu prea avea aerul să-l înveselească. Era umedă şi întunecată. O fâşie goală de pânză într-o ramă înflorată de tablou era tot ceea ce alunga goliciunea pereţilor jerpeliţi, şi când Harry trecu pe lângă ea, i se păru că aude pe cineva care se ascundea, râzând malefic.

— Şi de ce a vrut Dumbledore cu tot dinadinsul să mă ţină pe întuneric? întrebă Harry, încă încercând din răsputeri să vorbească degajat. V-aţi — hm — obosit cumva să-l întrebaţi?

Ridică privirea exact la timp pentru a-i vedea schimbând o privire care îi spuse că se comportau exact aşa cum se temuse că o vor face. Asta nu îi îmbunătăţi cu nimic starea de spirit.

— I-am zis lui Dumbledore că vrem să-ţi spunem ce se întâmplă, zise Ron. Crede-mă, prietene. Dar acum e foarte ocupat, l-am văzut doar de două ori de când am venit aici şi era destul de grăbit. Doar ne-a pus să jurăm că nu o să-ţi

spunem lucruri importante când o să-ţi scriem, a zis că bufniţele ar putea fi interceptate, atâta tot.

— Tot ar fi putut să mă ţină la curent, dacă ar fi vrut, spuse Harry tranşant. Doar nu vreţi să cred că nu ştie alte metode de a trimite mesaje, în afară de bufniţe.

Hermione se uită la Ron şi apoi zise:

— Şi eu m-am gândit la asta. Dar nu a vrut să ştii nimic.

— Poate că are impresia că nu sunt de încredere, spuse Harry, urmărindu-le reacţiile.

— Nu fi prost, zise Ron, părând extrem de tulburat.

— Sau că nu pot să am singur grijă de mine.

— Bineînţeles că nu crede asta! spuse Hermione neliniştită.

— Şi atunci, cum de a trebuit să stau la familia Dursley, în timp ce voi doi aţi putut să fiţi implicaţi în tot ce se întâmplă aici? zise Harry, cu vorbele rostogolindu-se unele după altele ca un şuvoi, pe un ton din ce în ce mai ridicat. Cum de voi aveţi voie să ştiţi tot ce se întâmplă?

— Nu avem! îl întrerupse Ron. Mama nu ne lasă să ne apropiem de întruniri, spune că suntem prea mici.

Însă, înainte să mai zică ceva, Harry începu să strige.

— ŞI NU AŢI FOST LA ÎNTRUNIRI, MARE LUCRU! TOT AŢI FOST AICI, NU-I AŞA? TOT AŢI FOST ÎMPREUNĂ! EU, EU AM FOST BLOCAT LA FAMILIA DURSLEY O LUNĂ ÎNTREAGĂ! ŞI AM REZOLVAT MULT

MAI MULTE DECÂT AŢI FĂCUT VOI VREODATĂ, IAR DUMBLEDORE O ŞTIE — CINE A SALVAT PIATRA FILOZOFALĂ? CINE A SCĂPAT DE CRUPLUD? CINE V-A SALVAT PIELEA AMÂNDURORA DE DEMENTORI?

Fiecare gând amar şi resentiment care îi trecuse prin minte în ultima lună răbufneau acum din el: frustrarea din cauza lipsei de veşti, durerea că fuseseră cu toţii împreună fără el, supărarea că fusese urmărit fără să i se fi spus — toate sentimentele de care îi era pe jumătate ruşine dădură pe afară. Hedwig se sperie de zgomot şi zbură înapoi pe dulap; Pigwidgeon ciripi alarmat şi se învârti şi mai repede în jurul capetelor lor.

— CINE A TREBUIT SĂ TREACĂ DE DRAGONI, DE SFINCŞI ŞI DE ORICE ALTĂ FIINŢĂ SINISTRĂ ANUL TRECUT? CINE A VĂZUT CUM S-A ÎNTORS EL? CINE A TREBUIT SĂ SCAPE DE EL? EU!

Ron stătea acolo cu gura întredeschisă, fiind evident uluit şi negăsindu-şi cuvintele, în timp ce Hermione îl privea aproape cu lacrimi în ochi.

— DAR DE CE AŞ ŞTI EU CE SE ÎNTÂMPLĂ? DE CE SĂ SE OBOSEASCĂ CINEVA SĂ ÎMI SPUNĂ?

— Harry, chiar am vrut să-ţi spunem — începu Hermione.

— PESEMNE CĂ NU AŢI VRUT PREA TARE, NU-I AŞA, ALTFEL MI-AŢI FI TRIMIS O BUFNIŢĂ, DAR DUMBLEDORE V-A PUS SĂ JURAŢI!

— Păi, da...

— PATRU SĂPTĂMÂNI AM STAT PE ALEEA BOSCHETELOR, FURÂND ZIARE DIN COŞURI LE DE GUNOI CA SĂ AFLU CE SE ÎNTÂMPLĂ —

— Am vrut să...

— PRESUPUN CĂ V-AŢI DISTRAT DE MINUNE, NU-I AŞA, ASCUNŞI AICI ÎMPREUNĂ...

— Nu, sincer...

— Harry, ne pare tare rău! zise Hermione disperată, acum cu ochii scânteindu-i de lacrimi. Harry, ai completă dreptate — şi eu aş fi fost supărată, dacă aş fi fost în locul tău!

Harry se uită urât la ea, respirând adânc, apoi le întoarse iar spatele, măsurând camera în lung şi în lat. Hedwig strigă posomorâtă. Urmă o pauză lungă, întreruptă doar de scârţâitul lugubru al scândurilor sub picioarele lui Harry.

— Şi până la urmă ce e locul ăsta? se răsti el la Ron şi Hermione.

— Sediul Ordinului Phoenix, zise Ron dintr-o suflare.

— O să se obosească cineva să îmi spună şi mie ce este Ordinul Phoenix?

— Este o societate secretă, zise repede Hermione. Dumbledore este şeful, el a fondat-o. Sunt cei care au luptat ultima dată împotriva Ştii-Tu-Cui.

— Cine face parte din ea? spuse Harry, oprindu-se locului, cu mâinile în buzunare.

— Destul de mulţi oameni...

— Noi am cunoscut cam douăzeci, zise Ron, însă credem că sunt mai mulţi.

Harry se uită din nou urât la ei.

— Şi... ? întrebă el, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Hm, zise Ron. Şi, ce?

— Voldemort! spuse Harry mânios, iar Ron şi Hermione tresăriră amândoi. Ce se întâmplă? Ce pune la cale? Unde e? Ce facem ca să-l oprim?

— Ţi-am spus, Ordinul nu ne lasă să mergem la întruniri, spuse Hermione agitată. Aşa că nu ştim detaliile — însă ne-am prins care este ideea în ansamblu, adăugă ea grăbită, văzând expresia de pe faţa lui Harry.

— Ştii, Fred şi George au inventat Urechile Extensibile, spuse Ron. Sunt foarte folositoare.

— Urechi — ?

— Extensibile, da. Numai că a trebuit să nu le mai folosim în ultima vreme, pentru că a aflat mama şi şi-a ieşit din minţi. Fred şi George au trebuit să le ascundă pe toate, ca să nu le arunce mama la gunoi. Însă le-am folosit un timp, înainte să-şi dea seama mama de ce se întâmplă. Ştim că unii membri ai Ordinului urmăresc Devoratori ai Morţii recunoscuţi, le ţin socoteala, ştii...

— Unii dintre ei încearcă să îi recruteze pe alţii în Ordin, zise Hermione.

— Şi unii dintre ei păzesc ceva, spuse Ron. Vorbesc tot timpul de îndatoririle de pază.

— Nu cumva era vorba despre mine, nu? zise Harry sarcastic.

— A, ba da, spuse Ron, cu o expresie de înţelegere iluminată.

Harry pufni. Se plimbă iar prin cameră, uitându-se în orice altă parte, în afară de locul unde stăteau Ron şi Hermione.

— Şi voi doi ce aţi făcut, dacă nu aţi avut voie să mergeţi la întruniri? întrebă el. Ziceaţi că aţi fost ocupaţi.

— Am fost, spuse repede Hermione. Am decontaminat casa asta, a fost goală ani întregi şi au crescut tot felul de chestii pe aici. Am reuşit să curăţăm bucătăria, cea mai mare parte a dormitoarelor şi cred că o să ne ocupăm de salon chiar mâi — AARGH!

Cu două pocnituri puternice, Fred şi George, fraţii gemeni mai mari ai lui Ron, se materializaseră din senin în mijlocul camerei. Pigwidgeon ciripi mai nebuneşte ca niciodată şi zbură ca săgeata lângă Hedwig pe dulap.

— Nu mai faceţi chestia asta! le spuse Hermione sfârşită gemenilor, care erau la fel de roşcaţi ca Ron, însă mai îndesaţi şi puţin mai scunzi.

— Bună, Harry, zise George, zâmbindu-i larg. Ni s-a părut nouă că ţi-am auzit glasul melodios.

— Harry, nu e bine să ţii supărarea în suflet, las-o să iasă, spuse Fred, zâmbind şi el. S-ar putea să mai fie vreo

doi oameni la cinzeci de kilometri depărtare care să nu te fi auzit.

— Să înţeleg că aţi trecut testele de Apariţie? întrebă Harry morocănos.

— Cu brio, zise Fred, care ţinea în mână ceva ce semăna cu o sfoară foarte lungă de culoarea pielii.

— V-ar fi luat cu vreo treizeci de secunde mai mult să coborâţi pe scări, spuse Ron.

— Timpul înseamnă galioni, adică bani, frăţioare, spuse Fred. Oricum, Harry, interferezi recepţia. Urechi Extensibile, adăugă el drept răspuns sprâncenelor ridicate ale lui Harry şi ridică sfoara care acum Harry văzu că se întindea până pe palier. Încercăm să auzim ce se întâmplă jos.

— Ar trebui să aveţi grijă, zise Ron, uitându-se la o Ureche, dacă mai vede mama una din astea…

— Merită riscul, au o întrunire foarte importantă, spuse Fred.

Uşa se deschise şi apăru o coamă lungă de păr roşcat.

— A, bună, Harry! zise veselă Ginny, sora mai mică a lui Ron. Mi s-a părut că ţi-am auzit vocea.

Întorcându-se către Fred şi George, le spuse:

— Urechile Extensibile sunt o cauză pierdută, a aruncat o Vrajă Imperturbabilă asupra uşii de la bucătărie.

— De unde ştii? zise George, părând dezamăgit.

— Tonks mi-a zis cum să aflu, zise Ginny. Arunci cu lucruri spre în uşă şi, dacă nu o ating, înseamnă că uşa a fost Imperturbată. Am aruncat în ea cu nişte bombe cu miros de baligă din capul scărilor şi zboară în altă parte, aşa că e imposibil să intre Urechile Extensibile prin gaură.

Fred oftă adânc.

— Păcat. Chiar vroiam să aflu ce mai face bătrânul Plesneală.

— Plesneală! zise Harry. E aici?

— Da, spuse George, închizând prevăzător uşa şi aşezându-se pe unul dintre paturi, urmat de Fred şi Ginny. Dă raportul. Strict secret.

— Idiotul, zise Fred alene.

— Acum este de partea noastră, spuse Hermione dojenitor. Ron pufni.

— Asta nu-l împiedică să fie un idiot. Se vede după cum se uită la noi.

— Nici lui Bill nu-i place de el, zise Ginny, de parcă asta lămurea problema.

Harry nu era sigur dacă i se risipise furia; însă acum setea de informaţii era mai puternică decât pornirea sa de-a continua să ţipe. Se aşeză pe pat alături de ceilalţi.

— Bill este aici? întrebă el. Credeam că lucrează în Egipt.

— S-a înscris pentru o slujbă de birou ca să poată să vină acasă şi să lucreze pentru Ordin, zise Fred. Spune că

îi este dor de morminte, dar există compensaţii, zâmbi el atotştiutor.

— Ce vrei să spui?

— O mai ţii minte pe Fleur Delacour? spuse George. S-a angajat la Gringotts ca să îşi perfecţioneze engleza...

— Iar Bill i-a dat multe lecţii în particular, chicoti Fred.

— Şi Charlie face parte din Ordin, zise George, dar e încă în România. Dumbledore vrea să vină cât mai mulţi vrăjitori din străinătate, aşa că Charlie încearcă să-şi facă relaţii în timpul liber.

— Nu ar putea să facă şi Percy asta? întrebă Harry.

Din câte auzise ultima dată, al treilea frate Weasley lucra la Departamentul de Cooperare Magică Internaţională din cadrul Ministerului Magiei.

La auzul cuvintelor lui Harry, toţi fraţii Weasley şi Hermione schimbară priviri pline de semnificaţii negative.

— Orice ai face, să nu vorbeşti de Percy de faţă cu mama şi tata, îi spuse Ron lui Harry pe un ton încordat.

— De ce nu?

— Pentru că, de fiecare dată când este menţionat numele lui Percy, tata sparge orice se nimereşte să aibă în mână şi mama începe să plângă, spuse Fred.

— A fost groaznic, zise Ginny cu tristeţe.

— Cred că am avut noroc că am scăpat de el, zise George. Nu l-am mai văzut niciodată pe tata certându-se cu cineva în halul ăla. De obicei, mama este cea care ţipă.

— S-a întâmplat în prima săptămână după ce s-a terminat semestrul, zise Ron. Ne pregăteam să venim şi să ne alăturăm Ordinului. Percy a venit acasă şi ne-a spus că fusese promovat.

— Glumeşti? zise Harry.

Deşi ştia foarte bine că Percy era extrem de ambiţios, Harry avea impresia că Percy nu avusese mare succes cu prima sa slujbă de la Ministerul Magiei. Percy era vinovat de o relativ importantă trecere cu vederea, neobservând că şeful său era controlat de Lordul Cap-de-Mort (nu că Ministerul ar fi crezut-o -toţi erau de părere că domnul Crouch înnebunise).

— Da, am fost surprinşi cu toţii, spuse George, pentru că Percy a avut o grămadă de probleme din cauza lui Crouch, a avut loc o anchetă şi tot tacâmul. Au spus că Percy ar fi trebuit să-şi fi dat seama că Crouch o luase razna şi să fi informat un superior. Dar îl ştii pe Percy, Crouch i-a lăsat conducerea, nu avea de gând să se plângă.

— Şi atunci, cum de l-au promovat?

— Exact asta ne-am întrebat şi noi, zise Ron, care părea foarte dornic să întreţină o conversaţie normală, acum că Harry se oprise din ţipat. A venit acasă foarte mulţumit de el însuşi — chiar mai mulţumit decât de obicei, dacă poţi să-ţi imaginezi aşa ceva — şi i-a spus tatei că îi fusese oferit un post chiar în cadrul biroului lui Fudge. Unul extrem de bun pentru cineva care terminase

Hogwarts abia de un an: Asistent al Ministrului. Cred că se aştepta ca tata să fie nespus de impresionat.

— Numai că tata nu a fost, zise Fred sumbru.

— De ce? spuse Harry.

— Păi, se pare că Fudge cutreieră Ministerul, asigurându-se că nu a intrat nimeni în contact cu Dumbledore, zise George.

— Ştii, mai nou numele lui Dumbledore este desconsiderat în Minister, spuse Fred. Toţi cred că nu face decât să işte probleme, spunând că s-a întors Ştii-Tu-Cine.

— Tata spune că Fudge a zis foarte clar că oricine e de partea lui Dumbledore poate să-şi elibereze biroul, zise George.

— Problema este că Fudge îl suspectează pe tata, ştie că e în relaţii bune cu Dumbledore şi întotdeauna l-a considerat pe tata un fel de ciudat, din cauza obsesiei sale pentru Încuiaţi.

— Dar ce legătură are asta cu Percy? întrebă Harry derutat.

— Ajung şi la asta imediat. Tata bănuieşte că Fudge îl ţine pe Percy în biroul lui doar pentru că vrea să-l folosească ca să îi spioneze familia — şi pe Dumbledore.

Harry scoase un fluierat jos.

— Însă Percy a fost încântat de asta.

Ron râse sec.

— Şi-a ieşit complet din minţi. A zis — mă rog, a zis o grămadă de chestii groaznice. A zis că, de când a intrat în Minister, a trebuit să se lupte cu reputaţia jalnică a tatei, că tata nu are deloc ambiţie şi că de asta am fost mereu aşa de — ştii tu — nu am avut mulţi bani, adică...

— Poftim? spuse Harry, nevenindu-i să creadă, în timp ce Ginny scoase un sunet ca de pisică supărată.

— Ştiu, zise Ron cu o voce joasă. Şi a fost şi mai rău. A spus că tata e un idiot fiindcă stă pe lângă Dumbledore, că Dumbledore o să aibă mari probleme, că tata o să se ducă la fund cu el, că el — Percy — ştia cui îi este loial şi că acesta este Ministerul. Şi dacă mama şi tata aveau de gând să trădeze Ministerul, avea să aibă grijă ca toată lumea să ştie că nu mai făcea parte din familia noastră. În aceeaşi seară şi-a făcut bagajele şi a plecat. Acum trăieşte aici, în Londra.

Harry scăpă o înjurătură în gând. Întotdeauna îl plăcuse cel mai puţin pe Percy dintre fraţii Weasley, însă niciodată nu-şi imaginase că acesta i-ar fi spus aşa ceva domnului Weasley.

— Mamei nu i-a fost deloc uşor, zise Ron abătut. Ştii tu, a plâns şi altele de genul ăsta. A venit la Londra ca să încerce să discute cu Percy, dar el i-a trântit uşa în nas. Nu ştiu ce face dacă se vede cu tata la serviciu — presupun că îl ignoră.

— Dar Percy trebuie să ştie că s-a întors Cap-De-Mort, spuse Harry încet. Nu este prost, trebuie să ştie că părinţii voştri nu ar risca fără dovezi.

— Da, mă rog, şi numele tău a fost menţionat când s-au certat, zise Ron, aruncându-i lui Harry o privire pe furiş. Percy a zis că singura dovadă era cuvântul tău şi... nu ştiu... nu credea că era de ajuns.

— Percy ia foarte în serios Profetul zilei, spuse Hermione caustic, şi toţi ceilalţi dădură din cap.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Harry, uitându-se la fiecare dintre ei.

Îl priveau cu toţii circumspecţi.

— Nu ai — nu ai primit Profetul zilei? întrebă Hermione neliniştită.

— Ba da! zise Harry.

— L-ai... hm... citit pe îndelete? întrebă Hermione şi mai agitată.

— Nu din scoarţă-n scoarţă, spuse Harry precaut. Dacă aveau de gând să zică ceva de Cap-de-Mort, ar fi fost ştiri de prima pagină, nu-i aşa?

Ceilalţi tresăriră când auziră numele. Hermione se grăbi să continue:

— Păi, ar trebui să-l citeşti din scoarţă-n scoarţă ca să îl găseşti, dar îţi... hm... Îţi menţionează numele de câteva ori pe săptămână.

— Dar aş fi văzut...

— Nu dacă ai citit doar prima pagină, zise Hermione, clătinând din cap. Nu vorbesc de articolele mari. Te

strecoară din când în când, ca şi când ai fi o glumă bine cunoscută.

— Ce vrei să — ?

— De fapt, este cam răutăcios, zise Hermione pe o voce calmă forţată. Pur şi simplu se bazează pe ce a scris Rita.

— Dar acum nu mai scrie, nu?

— A, nu, şi-a ţinut promisiunea — nu că ar avea de ales, adăugă Hermione cu satisfacţie. Însă a pus bazele pentru ceea ce încearcă ei să facă acum.

— Ce anume? spuse Harry nerăbdător.

— Bine, ştii că a scris că leşini tot timpul, că spui că te doare cicatricea şi toate astea.

— Da, spuse Harry, care nu avea cum să uite articolele Ritei Skeeter despre el.

— Păi, scriu despre tine de parcă ai fi o persoană care are halucinaţii, care vrea atenţie şi care crede că este un erou tragic sau ceva de genul ăsta, zise Hermione foarte repede, de parcă ar fi fost mai puţin neplăcut pentru Harry să audă aceste fapte spuse rapid. Tot strecoară comentarii penibile la adresa ta. Dacă apare vreo poveste cusută cu aţă albă, formula e "O poveste demnă de Harry Potter", dacă are cineva un accident ciudat sau ceva asemănător, se spune "Să sperăm că nu i-a rămas o cicatrice pe frunte, că altfel o să ni se ceară să îl venerăm"...

— Dar eu nu vreau să mă venereze — începu Harry enervat.

— Ştiu că nu, spuse Hermione repede, părând speriată. Ştiu, Harry. Dar îţi dai seama ce încearcă să facă? Vor să te transforme într-o persoană pe care nu o s-o creadă nimeni. Fudge e în spatele poveştii ăsteia, pariez pe orice. Vor ca vrăjitorii de pe stradă să creadă că eşti doar un prostovan care e un fel de păcăleală, care povesteşte tot felul de chestii ridicole, trase de păr, pentru că adoră să fie celebru şi vrea să o ţină aşa în continuare.

— Eu nu am cerut nimănui — nu am vrut — Cap-de-Mort mi-a ucis părinţii! îngăimă Harry. Am ajuns celebru pentru că mi-a omorât familia, dar nu a putut să mă omoare şi pe mine! Cine şi-ar dori să fie celebru pentru asta? Nu îşi dau seama că aş fi preferat să nu fi...

— Ştim, Harry, spuse Ginny cu sinceritate.

— Şi, bineînţeles, nu au zis un cuvânt despre cum ai fost atacat de Dementori, zise Hermione. Cineva le-a spus să tacă. Ăsta ar fi un subiect foarte important, Dementorii scăpaţi de sub control. Nici măcar nu au zis că ai încălcat Statutul Internaţional de Tăinuire. Am crezut că o vor face, s-ar fi potrivit de minune cu imaginea asta a ta de prost care se dă mare. Credem că stau şi aşteaptă până când o să fii exmatriculat, când o să dea sfoară-n ţară — vreau să spun, dacă o să fii exmatriculat, evident, continuă ea grăbită. Chiar că nu ar trebui să te exmatriculeze, dacă îşi respectă propriile reguli, nu au nimic împotriva ta.

Ajunseseră iar la audiere şi Harry nu vroia să se gândească la asta. Aruncă momeala după un alt subiect de discuţie, însă fu salvat de nevoia de a găsi unul de paşii care se auziră urcând scările.

— Hmm.

Fred trase cu putere de Urechea Extensibilă; se mai auzi o pocnitură răsunătoare, iar el şi George dispărură. Câteva clipe mai târziu, în prag apăru doamna Weasley.

— S-a terminat întrunirea, acum puteţi să coborâţi la cină. Toată lumea abia aşteaptă să te vadă, Harry. Şi cine a lăsat toate bombele acelea cu miros de baligă în faţa uşii de la bucătărie?

— Şmecherilă, zise Ginny fără să roşească. Îi place la nebunie să se joace cu ele.

— Ah, spuse doamna Weasley, credeam că ar fi putut să fie Kreacher, tot face lucruri ciudate de genul ăsta. Acum nu uitaţi să vorbiţi încet pe hol. Ginny, eşti foarte murdară pe mâini, ce ai făcut? Te rog, du-te şi spală-te înainte de cină.

Ginny se strâmbă către ceilalţi şi ieşi din cameră după mama ei, lăsându-l pe Harry singur cu Ron şi Hermione. Amândoi îl priveau neliniştiţi, de parcă se temeau că o să înceapă să ţipe din nou, acum că plecaseră toţi ceilalţi. Văzându-i atât de agitaţi, se simţi puţin ruşinat.

— Ştiţi… murmură el, dar Ron clătină din cap, şi Hermione zise încet:

— Ne-am aşteptat că o să te superi, Harry, chiar nu te învinovăţim, dar trebuie să înţelegi, zău că am încercat să-l convingem pe Dumbledore…

— Da, ştiu, zise Harry scurt.

Căută un subiect care să nu aibă legătură cu directorul său, pentru că doar gândul la Dumbledore îl făcea iar să fiarbă pe dinăuntru de supărare.

— Cine este Kreacher? întrebă el.

— Spiriduşul de casă care locuieşte aici, zise Ron. Un smintit. Nu am mai întâlnit niciodată unul ca el.

Hermione se încruntă la Ron.

— Nu este smintit, Ron.

— Dorinţa vieţii lui este să-i fie tăiat capul şi apoi agăţat pe o placă, exact ca al mamei sale, spuse Ron sarcastic. Este ceva normal, Hermione?

— Păi... păi, dacă este un pic ciudat, nu-i este vina lui. Ron îşi roti ochii spre Harry.

— Hermione nu a renunţat încă la S.P.A.S.

— Nu este S.P.A.S! zise Hermione vehement. Este Societatea pentru apărarea spiriduşilor. Nu sunt singură, iar Dumbledore a spus că ar trebui să fim drăguţi cu Kreacher.

— Da, da, zise Ron. Hai să mergem, sunt lihnit.

Îi conduse ieşind din cameră şi ajungând pe palier, însă înainte ca ei să poată coborî scările —

— Staţi aşa! şopti Ron, întinzând o mână ca să-i oprească pe Harry şi Hermione să meargă mai departe. Sunt încă pe hol, poate auzim ceva.

Cei trei se uitară cu grijă peste balustrade. Holul posomorât de dedesubt era plin de vrăjitoare şi vrăjitori, inclusiv toţi cei din garda lui Harry. Şuşoteau entuziasmaţi între ei. Chiar în centrul grupului Harry văzu capul întunecat, cu părul soios şi nasul proeminent, al

profesorului de la Hogwarts pe care îl plăcea cel mai puţin, profesorul Plesneală. Harry se aplecă şi mai mult peste balustradă. Era foarte interesat de ce făcea Plesneală pentru Ordinul Phoenix...

Un fir subţire de sfoară de culoarea pielii coborî prin faţa ochilor lui Harry. Ridicând privirea, îi văzu pe Fred şi George la etajul de mai sus, lăsând în jos cu grijă Urechea Extensibilă către mănunchiul întunecat de oameni de dedesubt. O clipă mai târziu însă, începură să se îndrepte toţi către uşa de la intrare, ieşind din raza lor vizuală.

— La naiba, Harry îl auzi şoptind pe Fred, în timp ce ridica iar Urechea Extensibilă.

Auziră uşa de la intrare deschizându-se, apoi închizându-se.

— Plesneală nu mănâncă niciodată aici, îi spuse încet Ron lui Harry. Slavă Domnului. Hai.

— Şi, Harry, nu uita să nu ridici vocea pe hol, şopti Hermione.

Când trecură pe lângă şirul de capete de spiriduşi de casă de pe perete, îi văzură pe Lupin, doamna Weasley şi Tonks în faţa uşii de la intrare, închizând magic numeroasele broaşte şi yale după cei care tocmai plecaseră.

— Mâncăm în bucătărie, şopti doamna Weasley, întâlnindu-i la capătul scărilor. Harry, dragă, dacă traversezi pe vârfuri holul este chiar pe uşa aceea...

ZDUF.

— Tonks! strigă doamna Weasley exasperată, întorcându-se să se uite în spatele ei.

— Îmi pare rău! se văită Tonks, care era întinsă pe podea. Este suportul ăla idiot de umbrele, e a doua oară când mă împiedic de...

Însă restul cuvintelor sale fu acoperit de un urlet îngrozitor, care îţi spărgea timpanele şi îţi îngheţa sângele în vine.

Draperiile roase de molii pe lângă care trecuse Harry mai devreme se îndepărtaseră, însă în spatele lor nu se afla nici o uşă. Pentru o fracţiune de secundă, Harry crezu că se uita pe o fereastră, de partea cealaltă a ferestrei fiind o bătrână cu o pălărie neagră, care ţipa întruna, de parcă ar fi fost torturată — abia pe urmă îşi dădu seama că era doar un portret în mărime naturală, însă foarte realist, şi cel mai neplăcut pe care îl văzuse vreodată.

Bătrânei îi curgea saliva din gură, i se roteau ochii, pielea gălbejită de pe faţă i se întindea la maximum când ţipa; de-a lungul holului din spatele lor, se treziră şi celelalte portrete şi începură şi ele să urle, încât Harry chiar închise ochii şi îşi acoperi urechile din cauza zgomotului.

Lupin şi doamna Weasley alergară înainte şi încercară să tragă draperiile peste bătrână, însă acestea nu cedau, iar ea striga mai tare ca niciodată, vânturând nişte mâini cu gheare, de parcă ar fi încercat să le sfâşie feţele.

— Gunoaie! Mizerii! Produse de mâna a doua de noroi şi josnicie! Corciturilor, mutanţilor, ciudaţilor,

plecaţi de-aici! Cum îndrăzniţi să mânjiţi casa strămoşilor mei…

Tonks îşi ceru scuze repetate, târând înapoi piciorul uriaş şi greu de trol; doamna Weasley renunţă la tentativa de a trage draperiile şi merse grăbită dintr-un capăt în altul al holului, Împietrind cu bagheta toate celelalte portrete; un bărbat cu părul lung şi negru ieşi furtunos pe o uşă din faţa lui Harry.

— Taci, cotoroanţă nenorocită, taci din GURA! răcni el, apucând draperia pe care o abandonase doamna Weasley.

Chipul bătrânei păli.

— Tuuuuu! urlă ea, cu ochii ieşindu-i din orbite la vederea bărbatului. Trădător de sânge, abominabilule, ruşine din sângele meu!

— Am spus — taci — DIN GURA! tună bărbatul şi, cu un efort extraordinar, el şi Lupin reuşiră să unească draperiile la loc.

Urletele bătrânei se pierdură şi se lăsă o tăcere asurzitoare.

Gâfâind puţin şi dându-şi părul lung şi negru din ochi, Sirius, naşul lui Harry, se întoarse cu faţa către el.

— Bună, Harry, zise el sumbru, înţeleg că ai cunoscut-o deja pe mama mea.

CAPITOLUL V

ORDINUL PHOENIX

— Mama — ?

— Da, iubita mea mamă, zise Sirius. De o lună tot încercăm să o dăm jos, dar credem că a aruncat o Vrajă de Lipire Permanentă pe spatele tabloului. Hai să coborâm repede, înainte să se trezească iar cu toţii.

— Dar ce caută aici un portret al mamei tale? întrebă Harry uluit, când ieşiră din hol pe o uşă şi coborâră un etaj de trepte înguste de piatră, urmaţi îndeaproape de ceilalţi.

— Nu ţi-a spus nimeni? Aceasta este casa părinţilor mei, zise Sirius. Însă eu sunt ultimul Black rămas în viaţă, aşa că acum este a mea. I-am oferit-o lui Dumbledore ca sediu — este cam singurul lucru folositor pe care am putut să îl fac.

Harry, care se aşteptase la o primire mai frumoasă, observă gravitatea şi amărăciunea din vocea lui Sirius. Îşi urmă naşul până la capătul scărilor şi apoi dincolo de o uşă care ducea la bucătăria de la subsol.

Era doar un pic mai puţin mohorâtă decât holul de deasupra, o cameră întunecată, cu pereţi de piatră. Cea mai mare parte a luminii venea de la un foc mare din capătul camerei. O ceaţă de fum de pipă era suspendată în aer ca fumul unei bătălii, prin care se distingeau formele înspăimântătoare ale unor oale şi tigăi masive de fier atârnate de (avanul întunecat. În cameră fuseseră

îngrămădite multe scaune pentru întrunire, iar o masă lungă de lemn era aşezată chiar în mijlocul lor, plină cu suluri de pergament, pocale, sticle goale de vin şi o grămadă de cârpe. Domnul Weasley şi fiul său cel mare, Bill, vorbeau încet, apropiindu-şi capetele în partea cealaltă a mesei.

Doamna Weasley îşi drese vocea. Soţul ei, un bărbat slab, cu chelie, care purta ochelari cu ramă de corn, se uită în jur şi sări în picioare.

— Harry! spuse domnul Weasley, apropiindu-se de el în grabă ca să îl salute, şi strângându-i mâna zdravăn. Mă bucur că te văd!

Harry îl văzu peste umărul lui pe Bill, care încă purta părul lung prins în coadă, strângând în grabă metrii de pergament rămaşi pe masă.

— A fost bine pe drum, Harry? strigă Bill, încercând să adune douăsprezece suluri odată. Înseamnă că Ochi-Nebun nu te-a adus prin Groenlanda?

— A încercat, zise Tonks, ducându-se să-l ajute pe Bill şi răsturnând imediat o lumânare pe ultimul pergament. O, nu — scuze —

— Stai, draga mea, spuse doamna Weasley, părând exasperată şi reparând pergamentul cu o rotire de baghetă.

În lumina fulgerătoare făcută de vraja doamnei Weasley, Harry zări ceva ce părea să fie planul unei clădiri. Doamna Weasley îl văzuse că se uită. Înşfăcă planul de pe masă şi îl puse în braţele deja încărcate ale lui Bill.

— Genul ăsta de lucruri ar trebui strânse imediat după ce se termină întrunirile, se răsti ea, înainte să se apropie în grabă de un dulap de unde începu să scoată farfurii pentru cină.

Bill îşi scoase bagheta, murmură "Evanesco!" şi pergamentele dispărură.

— Stai jos, Harry, zise Sirius. L-ai cunoscut pe Mundungus, nu-i aşa?

Ceea ce Harry crezuse că era un maldăr de zdrenţe scoase un sforăit lung şi gros, apoi se trezi subit.

— A zis cineva ceva de mine? bâigui Mundungus adormit. Sunt de acord cu tine, Sirius...

Ridică o mână foarte jerpelită, de parcă ar fi votat, cu ochii întredeschişi şi injectaţi uitându-se în gol.

Ginny chicoti.

— S-a terminat întrunirea, Dung, zise Sirius, în timp ce se aşezau cu toţii la masă în jurul lui. A venit Harry.

— Cum? spuse Mundungus, uitându-se cu amărăciune la Harry de dincolo de părul său roşcat deschis şi mat. Pe onoarea mea, chiar a venit. Da... eşti bine, Harry?

— Da, spuse Harry.

Mundungus se căută agitat în buzunare, încă uitându-se la Harry, şi scoase o pipă neagră şi murdară. O duse la gură, îi aprinse capătul cu bagheta şi trase un fum prelung. În câteva secunde, fu acoperit de norii mari de fum verde care se ridicară.

— Îţi datorez scuze, mormăi o voce din mijlocul norului mirositor.

— Pentru ultima oară, Mundungus, strigă doamna Weasley, vrei să nu mai fumezi chestia aia în bucătărie, mai ales nu când ne pregătim să mâncăm?!

— Ah, zise Mundungus. Corect. Îmi pare rău, Molly.

Norul de fum dispăru când Mundungus îşi băgă pipa la loc

În buzunar, însă tot rămase un miros neplăcut de şosete arse.

— Şi dacă vreţi să mâncaţi înainte de miezul nopţii, trebuie să mă ajutaţi, le zise doamna Weasley celor din cameră. Nu, tu poţi să rămâi unde eşti, Harry dragă, ai avut un drum lung.

— Eu ce pot să fac, Molly? spuse Tonks entuziasmată, sărind în faţă.

Doamna Weasley ezită, părând neliniştită.

— Hm — nu, e în ordine, Tonks, odihneşte-te şi tu, ai făcut destule azi.

— Nu, nu, vreau să te ajut! spuse Tonks veselă, dărâmând un scaun când alergă spre dulapul de unde Ginny lua tacâmurile.

În curând, mai multe cuţite mari tăiau carnea şi legumele după bunul lor plac, supravegheate de domnul Weasley, în timp ce doamna Weasley amesteca într-un ceaun atârnat deasupra focului, iar ceilalţi scoteau farfuriile, câteva pocale şi mâncarea din cămară. Harry

rămase la masă cu Sirius şi cu Mundungus, care încă îl privea cu jale.

— Ai mai văzut-o pe Figgy de atunci? întrebă el.

— Nu, spuse Harry, nu am mai văzut pe nimeni.

— Ştii, nu aş fi plecat, zise Mundungus, aplecându-se în faţă, şi având o notă rugătoare în glas, însă am avut o posibilitate de afaceri...

Harry simţi ceva care trecu pe lângă genunchii săi şi se sperie, dar era doar Şmecherilă, pisica roşcată cu picioare dungate a lui Hermione, care se frecă o dată de picioarele lui Harry, torcând, şi apoi sări în poala lui Sirius, unde se ghemui. Sirius o mângâie absent după urechi, în timp ce se întorcea, încă posomorât, spre Harry.

— Ai avut o vară frumoasă până acum?

— Nu, a fost oribil, zise Harry.

Pentru prima oară, pe chipul lui Sirius apăru un fel de zâmbet fugar.

— Eu, unul, nu înţeleg de ce te plângi.

— Cum? spuse Harry, nevenindu-i să creadă.

— Eu aş fi primit atacul Dementorilor cu braţele deschise.

O luptă pe viaţă şi pe moarte pentru sufletul meu ar fi întrerupt la fix monotonia. Crezi că ţie ţi-a fost greu, cel puţin tu ai putut să te plimbi prin jur, să-ţi întinzi picioarele, să te baţi... eu sunt blocat înăuntru de o lună.

— Cum aşa? întrebă Harry, încruntându-se.

— Pentru că încă mă caută Ministerul Magiei, iar Cap-de-Mort trebuie să ştie deja că sunt un Animagus, trebuie să-i fi spus Şobo, aşa că măreaţa mea deghizare este inutilă. Nu pot să fac prea multe pentru Ordinul Phoenix... sau cel puţin aşa crede Dumbledore.

În tonul şters din glasul lui Sirius, când rosti numele lui Dumbledore, apăru ceva care îi spuse lui Harry că nici Sirius nu era tocmai mulţumit de director. Harry simţi un val subit de afecţiune faţă de naşul său.

— Cel puţin tu ai ştiut ce se întâmplă, zise el, ca să-l încurajeze.

— A, da, spuse Sirius sarcastic. Ascultând raporturile lui Plesneală, fiind nevoit să suport toate aluziile lui meschine din cauza faptului că el este afară, riscându-şi viaţa, în timp ce eu stau aici, simţindu-mă foarte bine... Întrebându-mă cum merge curăţenia...

— Ce curăţenie? întrebă Harry.

— Încercăm să facem locul ăsta potrivit pentru a fi locuit de oameni, spuse Sirius, arătând cu mâna în jur prin bucătăria deprimantă. De zece ani nu a mai trăit nimeni aici, de când a murit iubita mea mamă, dacă nu îl pui la socoteală pe bătrânul ei spiriduş de casă, care a luat-o razna — nu a mai curăţat nimic de ani întregi.

— Sirius, zise Mundungus, care nu părea să fi fost deloc atent la conversaţie, însă examinase îndeaproape un pocal gol. Asta e argint masiv, amice?

— Da, zise Sirius, privindu-i cu dezgust. Cel mai valoros argint prelucrat de goblini în secolul cincisprezece, gravat cu blazonul familiei Black.

— Însă asta poate să iasă, mormăi Mundungus, lustruindu-l cu mâneca.

— Fred — George — NU, DOAR DUCEŢI-LE ÎN MÂNĂ! strigă doamna Weasley.

Harry, Sirius şi Mundungus se uitară în jur şi, într-o fracţiune de secundă, se îndepărtară de masă, aruncându-se în partea cealaltă. Fred şi George vrăjiseră un ceaun mare de tocană, o carafă de fier de Berezero şi un tocător de lemn masiv pentru tăiatul pâinii, echipat cu tot cu cuţit, ca să zboare către ei. Ceaunul cu tocana alunecă pe toată lungimea mesei şi se opri chiar la capăt, lăsând o urmă lungă şi neagră de arsură pe suprafaţa de lemn; carafa de Berezero căzu cu un zgomot puternic, vărsând conţinutul peste tot; cuţitul de pâine alunecă de pe tocător şi ateriză, cu vârful în jos şi tremurând primejdios, exact unde fusese mâna lui Sirius cu câteva secunde înainte.

— PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU! ţipă doamna Weasley. NU ERA CAZUL — M-AM SĂTURAT DE TOATE ASTEA — DOAR PENTRU CĂ ACUM AVEŢI VOIE SĂ FACEŢI VRĂJI, NU E NEVOIE SĂ FOLOSIŢI BAGHETELE PENTRU ORICE LUCRU NEÎNSEMNAT!

— Am vrut doar să economisim puţin timp! zise Fred, grăbindu-se să smulgă cuţitul de pâine din masă. Scuze, Sirius, amice — n-am vrut să...

Harry şi Sirius râdeau amândoi; Mundungus, care căzuse cu scaunul pe spate, se ridică înjurând, iar Şmecherilă şuieră supărat şi se băgă ca săgeata sub dulap, de unde ochii mari şi galbeni îi străluceau în întuneric.

— Băieţi, zise domnul Weasley, ridicând ceaunul şi ducându-i înapoi în mijlocul mesei, mama voastră are dreptate, ar trebui să daţi dovadă de simţ de răspundere, acum că sunteţi majori -

— Nici unul dintre fraţii voştri nu a creat asemenea probleme! urlă doamna Weasley la gemeni când unul dintre ei trânti o nouă carafă de Berezero pe masă, vărsând aproape la fel de mult. Bill nu simţea nevoia să Apară din doi în doi metri! Charlie nu vrăjea tot ce-i ieşea în cale! Percy...

Amuţi subit, trăgându-şi răsuflarea şi uitându-se speriată la soţul ei, a cărui expresie împietrise brusc.

— Să mâncăm, zise Bill repede.

— Arată minunat, Molly, spuse Lupin, punând în locul ei o porţie generoasă de tocană pe o farfurie şi dând-o mai departe, spre capătul celălalt al mesei.

Preţ de câteva minute fu linişte, cu excepţia clinchetului farfuriilor şi al cuţitelor, şi al târâtului scaunelor, în timp ce toată lumea se aşeză la masă. Apoi doamna Weasley se întoarse spre Sirius.

— Vroiam să-ţi spun, Sirius, că e ceva închis în biroul acela din salon. Se tot se zbate şi face zgomot. Ar putea să fie un Bong, desigur, însă m-am gândit să-l rugăm pe Alastor să se uite la el înainte să-i dăm drumul.

— Cum zici tu, spuse Sirius indiferent.

— Şi draperiile din camera aia sunt pline de Doxii, continuă doamna Weasley. M-am gândit că am putea încerca să rezolvăm mâine.

— Abia aştept, zise Sirius.

Harry simţi sarcasmul din glasul lui, însă nu era sigur că nu fusese singurul.

Vizavi de Harry, Tonks le distra pe Hermione şi Ginny, transformându-şi nasul printre înghiţituri. Strângând din ochi de fiecare dată cu aceeaşi expresie chinuită pe care o avusese în camera lui Harry, nasul i se umflă până ajunse o excrescenţă ca un cioc care semăna cu al lui Plesneală, se micşoră până deveni cât o ciupercuţă şi apoi îi crescu mult păr în fiecare nară. Se părea că era o distracţie de masă obişnuită, pentru că Hermione şi Ginny îi cereau cât de curând să le arate nasurile lor preferate.

— Fă-o pe aia cu râtul, Tonks.

Tonks le ascultă şi Harry, ridicându-şi privirea, avu pentru câteva clipe impresia că un Dudley feminin îi zâmbea de pe partea cealaltă a mesei.

Domnul Weasley, Bill şi Lupin aveau o discuţie profundă despre goblini.

— Încă nu dau nici un semn, zise Bill. Tot nu pot să-mi dau seama dacă ei cred sau nu că s-a întors. Sigur s-ar putea să prefere să rămână neutri. Să nu se implice.

— Sunt convins că nu s-ar duce niciodată la Ştiţi-Voi-Cine, zise domnul Weasley, clătinând din cap. Şi ei au suferit pierderi; mai ţineţi minte familia de goblini pe care a omorât-o ultima dată, undeva pe lângă Nottingham?

— Cred că depinde de ce li se oferă, spuse Lupin. Şi nu mă refer la aur. Dacă li se oferă libertăţile pe care noi li

le refuzăm de secole întregi, or să fie tentaţi. Tot nu ai sorţi de izbândă cu Ragnok, Bill?

— Momentan e cam antivrăjitori, zise Bill, tot vorbeşte despre treaba aia cu Bagman. Bănuieşte că Ministerul a muşamalizat totul, că goblinii nu şi-au primit niciodată aurul de la el, ştiţi voi...

Un ropot de râsete din mijlocul mesei acoperi restul cuvintelor lui Bill. Fred, George, Ron şi Mundungus se prăpădeau de râs pe scaunele lor.

— ... şi atunci, chicoti Mundungus, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi, şi atunci, dacă puteţi să credeţi, îmi zice, "Auzi, Dung, de unde ai luat toate broaştele astea? Pentru că mie mi le-a furat un nenorocit!" Şi eu spun, "ţi-a furat broaştele, Will, şi acum ce o să faci? Să înţeleg că vrei altele, nu? Şi dacă mă credeţi, băieţi, himera nemâncată şi-a cumpărat toate broaştele de la mine cu mai mult decât plătise la început...

— Sinceră să fiu, nu cred că este cazul să îţi mai ascultăm afacerile povestite, Mundungus, zise doamna Weasley tranşant, în timp ce Ron se prăbuşi pe masă, tăvălindu-se de râs.

— Să mă ierţi, Molly, spuse Mundungus imediat, ştergându-se la ochi şi făcându-i cu ochiul lui Harry. Dar, ştii, Will le-a furat de fapt de la Warty Harris, aşa că n-am făcut ceva foarte rău.

— Nu ştiu de unde ai învăţat tu ce este bine şi ce este rău, Mundungus, însă mi se pare că ai pierdut nişte lecţii cruciale, spuse doamna Weasley cu răceală.

Fred şi George îşi ascunseră chipurile după nişte pocale de Berezero; George sughiţa. Dintr-un anumit motiv, doamna Weasley îi aruncă o privire foarte urâtă lui Sirius, înainte să se ridice şi să aducă nişte rubarbă mărunţită pentru budincă. Harry se uită la naşul său.

— Molly nu este de acord cu Mundungus, spuse Sirius în şoaptă.

— Cum de este în Ordin? zise Harry foarte încet.

— Este folositor, murmură Sirius. Ştie toţi borfaşii — mă rog, e şi normal, fiind şi el unul dintre ei. Însă îi este şi foarte loial lui Dumbledore, care l-a ajutat cândva să iasă dintr-o încurcătură. E bine să ai pe cineva ca Dung prin preajmă, aude lucruri pe care noi nu le auzim. Însă Molly crede că este exagerat să-l invităm la cină. Nu l-a iertat pentru că a plecat de la post când trebuia să te păzească.

După trei porţii de rubarbă tocată şi budincă, talia blugilor lui Harry deveni neplăcut de strânsă (ceea ce însemna ceva având în vedere că blugii fuseseră cândva ai lui Dudley). Când puse lingura jos, conversaţia ajunse într-un punct mort: domnul Weasley se rezemă de spătarul scaunului, părând sătul şi relaxat; Tonks căsca larg, iar nasul îi revenise acum la normal; Ginny, care îl ispitise pe Şmecherilă să iasă de sub dulap, stătea cu picioarele încrucişate pe podea, aruncându-i dopuri de Berezero după care să alerge.

— Cred că e aproape ora de culcare, zise doamna Weasley, căscând.

— Nu chiar, Molly, spuse Sirius, dând la o parte farfuria goală şi întorcându-se spre Harry. Ştii, mă

surprinzi. Credeam că primul lucru pe care o să-l faci când o să ajungi aici o să fie să începi să întrebi de Cap-de-Mort.

Atmosfera din cameră se schimbă cu rapiditatea pe care o asocia Harry venirii Dementorilor. Dacă acum câteva secunde fusese relaxată şi adormită, acum ea era alertă, chiar încordată. Un fior făcuse turul mesei când fusese menţionat numele lui Cap-de-Mort. Lupin, care fusese pe punctul să ia o sorbitură de vin, îşi coborî încet pocalul, părând precaut.

— Am întrebat! zise Harry indignat. I-am întrebat pe Ron şi Hermione, dar mi-au spus că nu avem voie în Ordin, aşa că...

— Şi au dreptate, zise doamna Weasley. Sunteţi prea mici.

Stătea perfect dreaptă pe scaun, cu pumnii încleştaţi pe braţele lui, fără urmă de somnolenţă.

— De când trebuie să fie cineva în Ordinul Phoenix ca să pună întrebări? întrebă Sirius. Harry a fost închis o lună în casa aia Încuiată. Are dreptul să ştie ce s-a întâm...

— Stai puţin! îl întrerupse George, ridicând vocea.

— Cum, lui Harry i se răspunde la întrebări? spuse Fred supărat.

— Noi încercăm de o lună să scoatem ceva de la voi şi nu ne-aţi spus absolut nimic! zise George.

— Sunteţi prea tineri, nu sunteţi în Ordin, spuse Fred, pe o voce subţire, care suna nefiresc de

asemănătoare cu cea a mamei sale. Harry nici măcar nu e major!

— Nu este vina mea că nu vi s-a spus ce face Ordinul, spuse Sirius calm, este hotărârea părinţilor voştri. Harry, pe de altă parte...

— Nu decizi tu ce este bine pentru Harry! zise doamna Weasley tranşant.

Expresia de pe chipul ei, în mod normal binevoitoare, părea ameninţătoare.

— Presupun că nu ai uitat ce a spus Dumbledore?

— Care parte? întrebă Sirius politicos, însă cu aerul unui om care se pregătea pentru o luptă.

— Partea în care i se interzice lui Harry să ştie mai mult decât trebuie să ştie, spuse doamna Weasley, punând accentul cu putere pe ultimul cuvânt.

Ron, Hermione, Fred şi George întorceau capetele când spre Sirius, când spre doamna Weasley, de parcă ar fi privit un meci de tenis. Ginny stătea în genunchi, într-o grămadă de dopuri de Berezero abandonate, urmărind conversaţia cu gura uşor întredeschisă. Ochii lui Lupin erau fixaţi pe Sirius.

— Nu am de gând să-i spun mai mult decât trebuie să ştie, Molly, zise Sirius. Dar având în vedere că el a fost cel care a văzut întoarcerea lui Cap-de-Mort (iarăşi, se iscă un fior general în jurul mesei la auzul numelui) este mai îndreptăţit decât majoritatea...

— Nu este un membru al Ordinului Phoenix! zise doamna Weasley. Are doar cincisprezece ani şi...

— Şi a trecut prin la fel de multe ca şi cei mai mulţi din Ordin, spuse Sirius, ba chiar prin mai multe decât unii dintre ei.

— Nimeni nu neagă ce a făcut! zise doamna Weasley, ridicând vocea, cu pumnii tremurându-i pe braţele scaunului. Însă este încă...

— Nu este un copil! zise Sirius, pierzându-şi răbdarea.

— Nu este nici adult! spuse doamna Weasley, îmbujorându-se brusc. Nu este James, Sirius!

— Mulţumesc, Molly, dar sunt perfect conştient cine este, spuse Sirius cu răceală.

— Eu nu sunt sigură că eşti! zise doamna Weasley. Uneori, după cum vorbeşti cu el, ai zice că crezi că ţi s-a întors cel mai bun prieten!

— Şi care este problema? zise Harry.

— Problema, Harry, este că nu eşti tatăl tău, oricât de mult ai semăna cu el! spuse doamna Weasley, cu ochii aţintiţi în continuare asupra lui Sirius. Eşti încă la şcoală, şi adulţii care sunt responsabili pentru tine nu ar trebui să o uite!

— Adică, sunt un naş iresponsabil? întrebă Sirius, ridicând vocea.

— Adică, se ştie că faci lucruri nechibzuite, Sirius, ăsta e motivul pentru care Dumbledore îţi tot reaminteşte să stai în casă şi să...

— În discuţia asta, te rog să lăsăm deoparte instrucţiunile lui Dumbledore! zise Sirius tare.

— Arthur! spuse doamna Weasley, întorcându-se spre soţul ei. Arthur, susţine-mă!

Domnul Weasley nu vorbi imediat. Îşi scoase ochelarii şi îi şterse încet de robă, fără să se uite la soţia sa. Răspunse doar după ce şi-i puse la loc pe nas.

— Dumbledore ştie că s-a schimbat situaţia, Molly. Acceptă că Harry va trebui să fie pus la curent, într-o anumită măsură, acum că stă la sediu.

— Da, dar este o diferenţă între asta şi a-l lăsa să întrebe lot ce vrea!

— Personal, zise Lupin încet, dezlipindu-şi în sfârşit ochii de pe Sirius, când doamna Weasley se întoarse repede către el, sperând că până la urmă avea să aibă şi ea un aliat, cred că este mai bine ca Harry să ştie datele — nu toate datele, Molly, dar imaginea de ansamblu — de la noi decât decât să primească o versiune înflorită de la... alţii.

Expresia sa era blândă, însă Harry era sigur că Lupin, cel puţin, ştia că unele Urechi Extensibile supravieţuiseră controlului doamnei Weasley.

— Mă rog, zise doamna Weasley, trăgând aer în piept şi uitându-se în jurul mesei după o susţinere care nu sosi, mă rog... văd că sunt în minoritate. Nu vă spun decât atât: Dumbledore trebuie să aibă motivele lui pentru care nu vrea ca Harry să ştie prea multe, şi vorbesc ca cineva care îi vrea binele lui Harry...

— Nu este fiul tău, spuse Sirius încet.

— E ca şi când ar fi, spuse doamna Weasley înverşunată. Pe cine altcineva mai are?

— Mă are pe mine!

— Da, spuse doamna Weasley, strângându-şi buzele, însă a fost cam greu să ai grijă de el cât ai fost închis în Azkaban, nu-i aşa?

Sirius dădu să se ridice de la masă.

— Molly, nu eşti singura persoana de la masa asta care ţine la Harry, spuse Lupin tranşant. Sirius, stai jos.

Buza de jos a doamnei Weasley tremura. Sirius se aşeză încet pe scaun, cu chipul alb ca varul.

— Cred că şi Harry ar trebui să îşi spună părerea, continuă Lupin, este destul de mare ca să ia decizii.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă, zise Harry imediat.

Nu se uită la doamna Weasley. Fusese emoţionat când spusese că era ca şi copilul ei, dar nu mai avea răbdare pentru protecţia ei exagerată. Sirius avea dreptate, nu era un copil.

— Foarte bine, zise doamna Weasley, cu un glas resemnat. Ginny — Ron — Hermione — Fred — George — vreau să ieşiţi din această bucătărie, acum.

Urmă imediat un cor de proteste.

— Suntem majori! ţipară Fred şi George într-un glas.

— Dacă Harry are voie, eu de ce nu am? strigă Ron.

— Mamă, vreau să ştiu! se tângui Ginny.

— NU! strigă doamna Weasley, ridicându-se, cu ochii scânteind. Vă interzic categoric!

— Molly, nu poţi să-i opreşti pe Fred şi George, zise domnul Weasley obosit. Sunt majori.

— Sunt încă la şcoală.

— Însă acum sunt adulţi, spuse domnul Weasley, cu aceeaşi voce obosită.

Doamna Weasley avea acum chipul roşu ca focul.

— Ah, bine atunci, Fred şi George pot să rămână, dar Ron...

— Harry o să ne spună oricum tot ce-i ziceţi mie şi lui Hermione! spuse Ron înflăcărat. Nu-i — nu-i aşa? adăugă el nesigur, întâlnindu-i ochii lui Harry.

Pentru o fracţiune de secundă, Harry se gândi să-i zică lui Ron că nu-i va spune nici un cuvânt, ca să vadă şi el cum era să fii lăsat pe dinafară şi să vadă dacă îi plăcea. Însă impulsul răutăcios dispăru când se uitară unul la altul.

— Sigur că da, zise Harry.

Ron şi Hermione zâmbiră.

— Bine! strigă doamna Weasley. Bine! Ginny — LA CULCARE!

Ginny nu plecă în linişte. O auziră ţipând şi strigând la mama ei până în capul scărilor, iar când ajunse pe hol, urletele doamnei Black se alăturară gălăgiei. Lupin se duse grăbit la portret ca să restabilească tăcerea. Abia

după ce se întoarse, închizând uşa de la bucătărie în urma sa şi aşezându-se la loc la masă, Sirius vorbi.

— Bine, Harry... ce vrei să ştii?

Harry trase aer în piept şi puse întrebarea care îl obsedase în ultima lună.

— Unde este Cap-de-Mort? zise el, ignorând noile cutremurări şi tresăriri la auzul numelui. Ce face? Am încercat să mă uit la ştirile Încuiate, însă încă nu a apărut nimic care să aibă legătură cu el, nici o moarte stranie, nimic.

— Asta pentru că încă nu a existat vreo moarte stranie, zise Sirius, oricum, nu din câte ştim noi... şi ştim destul de multe.

— În orice caz, mai multe decât crede el, spuse Lupin.

— Cum de nu mai omoară oameni? întrebă Harry.

Ştia că anul trecut Cap-de-Mort omorâse, şi nu o dată.

— Pentru că nu vrea să atragă atenţia asupra lui, spuse Sirius. Ar fi periculos pentru el. Ştii, întoarcerea sa nu s-a desfăşurat exact aşa cum şi-a dorit. A stricat-o.

— Sau mai bine zis, i-ai stricat-o tu, zise Lupin, cu un zâmbet mulţumit.

— Cum? întrebă Harry perplex.

— Nu ar fi trebuit să supravieţuieşti! zise Sirius. Nimeni în afară de Devoratorii Morţii nu ar fi trebuit să ştie că s-a întors. Însă tu ai supravieţuit ca martor.

— Ultima persoană care vroia să fie anunţată de întoarcerea lui era Dumbledore, spuse Lupin. Şi tu te-ai asigurat ca Dumbledore să ştie imediat.

— Şi la ce a folosit asta? întrebă Harry.

— Glumeşti? zise Bill, nevenindu-i să creadă. Dumbledore era singurul de care îi era frică Ştii-Tu-Cui!

— Datorită ţie, Dumbledore a putut să reînfiinţeze Ordinul Phoenix cam la o oră după ce s-a întors Cap-de-Mort spuse Sirius.

— Şi ce a făcut Ordinul? zise Harry, uitându-se în jur la toţi

— Ne-am străduit cât am putut să nu-l lăsăm pe Cap-de-Mort să-şi îndeplinească planurile, spuse Sirius.

— De unde ştiţi care îi sunt planurile? întrebă Harry repede.

— Dumbledore are o idee vicleană, zise Lupin, şi de obicei ideile viclene ale lui Dumbledore se dovedesc corecte.

— Atunci, ce bănuieşte Dumbledore că pune la cale?

— Păi, în primul rând, vrea să îşi refacă armata, spuse Sirius. Pe vremuri, avea mulţimi întregi sub controlul său: vrăjitoare şi vrăjitori pe care îi obligase sau îi vrăjise să îl urmeze, loialii săi Devoratori ai Morţii, o mare varietate de creaturi întunecate. L-ai auzit plănuind să recruteze uriaşi; ei bine, ei sunt exact unul dintre grupurile pe care le caută. Sigur, nu va încerca să înfrunte Ministerul Magiei doar cu doisprezece Devoratori ai Morţii.

— Deci, încercaţi să-l împiedicaţi să mai strângă adepţi?

— Încercăm cât putem, spuse Lupin.

— Cum?

— Păi, partea cea mai importantă este să încercăm să convingem cât mai mulţi oameni că s-a întors Cap-de-Mort cu adevărat, să-i punem în gardă, zise Bill. Însă văd că nu e simplu.

— De ce?

— Din cauza atitudinii Ministerului, zise Tonks. Harry, l-ai văzut pe Cornelius Fudge după ce s-a întors Ştii-Tu-Cine. Ei bine, nu şi-a schimbat deloc punctul de vedere. Refuză cu îndărătnicie să creadă că s-a întâmplat.

— Dar de ce? zise Harry disperat. De ce e atât de prost? Dacă Dumbledore...

— Ah, ei bine, ai pus punctul pe "i", spuse domnul Weasley cu un zâmbet crispat. Dumbledore.

— Ştii, lui Fudge îi este teamă de el, spuse Tonks cu tristeţe.

— Îi este teamă de Dumbledore? zise Harry uluit.

— Îi este teamă de ceea ce pune la cale, zise domnul Weasley. Fudge crede că Dumbledore plănuieşte să-l dea jos. Crede că Dumbledore vrea să fie Ministrul Magiei.

— Dar Dumbledore nu vrea să...

— Sigur că nu, zise domnul Weasley. Nu a dorit niciodată postul de ministru, deşi mulţi l-au sfătuit să

accepte după ce a ieşit la pensie Millicent Bagnold. Fudge a venit la putere, însă nu a uitat niciodată cât de popular şi susţinut a fost Dumbledore, chiar dacă Dumbledore nu s-a înscris niciodată pentru postul acesta.

— În sufletul lui, Fudge ştie că Dumbledore este mult mai inteligent ca el, un vrăjitor mult mai puternic, şi la începutul său în Minister îi tot cerea lui Dumbledore ajutor şi sfaturi, zise Lupin. Însă se pare că a îndrăgit puterea şi că are mult mai multă încredere în sine. Adoră să fie Ministrul Magiei şi a reuşit să se autoconvingă că este cel mai deştept şi că Dumbledore pur şi simplu creează probleme ca să se afle în treabă.

— Cum poate să creadă aşa ceva? spuse Harry supărat. Cum poate să creadă că Dumbledore ar inventa pur şi simplu totul — că eu aş inventa totul?

— Pentru că, dacă acceptă că s-a întors Cap-de-Mort, apar nişte probleme cum nu a mai avut Ministerul de aproape paisprezece ani, zise Sirius cu amărăciune. Fudge pur şi simplu nu este în stare să o creadă. Este mult mai plăcut să se convingă pe el însuşi că Dumbledore minte ca să-i pună beţe în roate.

— Vezi care este problema? spuse Lupin. În timp ce Ministerul insistă că nu este nici un pericol din partea lui Cap-de-Mort, este greu să-i convingi pe oameni că s-a întors, mai ales că ei nu vor să o creadă din start. Mai mult decât atât, Ministerul face mari presiuni asupra Profetului zilei, pentru ca acesta să nu raporteze nimic din ceea ce ei numesc zvonurile intrigante ale lui Dumbledore, aşa că majoritatea comunităţii vrăjitoreşti habar n-are că s-a întâmplat ceva, şi asta îi face ţinte uşoare pentru Devoratorii Morţii, dacă folosesc Blestemul Imperius.

— Însă le spuneţi oamenilor, nu-i aşa? spuse Harry, uitându-se în jur la domnul Weasley, Sirius, Bill, Mundungus, Lupin şi Tonks. Anunţaţi oamenii că s-a întors?

Zâmbiră toţi nefericiţi.

— Păi, având în vedere că toată lumea crede că sunt un criminal în masă nebun şi că Ministerul a pus un preţ de zece mii de galioni pe capul meu, nu prea pot să mă plimb pe stradă şi să încep să împart fluturaşi, nu? spuse Sirius agitat.

— Şi nici eu nu sunt oaspetele cel mai iubit al celor mai mulţi din comunitate, zise Lupin. Este consecinţa profesională a faptului că sunt vârcolac.

— Tonks şi Arthur şi-ar pierde slujbele de la Minister dacă ar începe să vorbească, spuse Sirius, şi este foarte important pentru noi să avem spioni în Minister, pentru că în mod sigur Cap-de-Mort va veni după ei.

— Totuşi, am reuşit să convingem câţiva oameni, zise domnul Weasley. Tonks, aici de faţă, de exemplu — este prea tânără ca să fi fost în Ordinul Phoenix data trecută, şi faptul că avem Aurori de partea noastră este un avantaj extraordinar. Şi Kingsley Shacklebolt a fost o achiziţie valoroasă; se ocupă de căutarea lui Sirius, aşa că transmite la Minister informaţii conform cărora Sirius este în Tibet.

— Însă dacă nici unul dintre voi nu daţi de veste că s-a întors Cap-de-Mort — începu Harry.

— Cine a zis că nici unul dintre noi nu dă de veste? zise Sirius. De ce crezi că are Dumbledore atâtea probleme?

— Ce vrei să spui?

— Încearcă să-l discrediteze, spuse Lupin. Nu ai citit Profetul zilei săptămâna trecută? Au raportat că fusese votat pentru înlăturarea de la Conducerea Confederaţiei Internaţionale de Vrăjitori pentru că a îmbătrânit şi şi-a pierdut îndemânarea, însă nu este adevărat; a fost înlăturat de vrăjitorii din Minister după ce a rostit un discurs în care anunţa întoarcerea lui Cap-de-Mort. L-au retrogradat din funcţia de Vrăjitor-Şef al Vrăjustiţiei — asta este Înalta Curte a Vrăjitorilor — şi sunt pe cale să-i retragă şi Ordinul lui Merlin, Clasa Întâi.

— Însă Dumbledore spune că nu îi pasă ce fac, atâta timp cât nu-l scot de pe imaginile Broaştelor de Ciocolată, zise Bill, zâmbind.

— Nu este de râs, spuse domnul Weasley tranşant. Dacă va continua să sfideze Ministerul, ar putea să ajungă în Azkaban, şi ultimul lucru pe care îl vrem este ca Dumbledore să fie închis. Atâta timp cât Ştii-Tu-Cine ştie că Dumbledore este undeva aici şi ştie ce pune la cale, va fi precaut. Dacă Dumbledore nu îi mai stă în cale — ei bine, Ştii-Tu-Cine va avea drum liber.

— Dar, dacă încearcă să recruteze mai mulţi Devoratori ai Morţii, sigur se va afla că s-a întors Cap-de-Mort, nu-i aşa? întrebă Harry disperat.

— Cap-de-Mort nu se duce la casele oamenilor şi nu le bate la uşă, Harry, spuse Sirius. Păcăleşte, blestemă şi îi

şantajează. Are mult antrenament la lucratul în taină. Oricum, strângerea adepţilor nu este singurul lucru care îl interesează. Are şi alte planuri, pe care le poate pune în funcţiune chiar foarte curând, şi momentan se concentrează asupra lor.

— Ce mai doreşte, în afară de adepţi? întrebă Harry încet. I se păru că Sirius şi Lupin schimbaseră cea mai fugară

privire posibilă înainte ca Sirius să-i răspundă.

— Lucruri pe care nu le poate obţine decât prin furt. Cum Harry continuă să pară derutat, Sirius spuse:

— Ca de pildă o armă. Ceva ce nu a avut data trecută.

— Ca atunci când a fost puternic ultima oară?

— Da.

— Ce fel de armă? spuse Harry. Ceva mai rău decât Abracadabra?

— De ajuns!

Doamna Weasley vorbi din umbră, de lângă uşă. Harry nu observase când se întorsese, după ce o dusese sus pe Ginny. Stătea cu braţele încrucişate şi părea mânioasă.

— Vreau să mergeţi la culcare, acum. Toţi, adăugă ea, uitându-se la Fred, George, Ron şi Hermione.

— Nu poţi să ne spui ce să facem — începu Fred.

— Vei vedea că pot, se răsti doamna Weasley.

Tremură puţin când se uită la Sirius.

— I-ai dat destule informaţii lui Harry. Dacă îi mai spui ceva, poţi să-l şi înscrii în Ordin.

— De ce nu? zise Harry repede. Mă voi alătura, vreau să mă alătur, vreau să lupt.

— Nu.

De data aceasta nu vorbise doamna Weasley, ci Lupin.

— Ordinul este format doar din vrăjitori majori, spuse el. Vrăjitori care au terminat şcoala, adăugă el, când Fred şi George deschiseră gura. Este vorba de nişte pericole de care nici nu aţi auzit, nici unul dintre voi... cred că Molly are dreptate, Sirius. Am spus destule.

Sirius ridică puţin din umeri, însă nu îl contrazise. Doamna Weasley le făcu semn imperios fiilor ei şi lui Hermione. Unul câte unul, se ridicară, iar Harry, dându-se bătut, le urmă exemplul.

CAPITOLUL VI

NOBILA ŞI FOARTE VECHEA CASĂ BLACK

Doamna Weasley îi urmă sus supărată.

— Vreau să vă duceţi direct la culcare, fără un cuvânt, zise ea când ajunseră la primul etaj. Mâine avem o

zi plină. Presupun că Ginny a adormit, îi zise ea lui Hermione, aşa că încearcă să nu o trezeşti.

— A adormit, da, sigur, spuse Fred în şoaptă, după ce Hermione le zise noapte bună şi urcară la următorul nivel. Dacă Ginny nu este trează, aşteptând-o pe Hermione să-i povestească tot ce s-a vorbit jos, atunci eu sunt un vierme fosforescent...

— Bine, Ron, Harry, spuse doamna Weasley la etajul doi, făcându-le semn spre camera lor. În pat cu voi!

— Noapte bună, le spuseră Harry şi Ron gemenilor.

— Somn uşor, zise Fred, făcând cu ochiul.

Doamna Weasley închise uşa după Harry cu un zgomot puternic şi scurt. Camera părea, dacă era posibil, chiar mai umedă şi mai sinistră decât la prima vedere. Tabloul gol de pe perete respira acum foarte încet şi adânc, de parcă locatarul său invizibil adormise. Harry îşi puse pijamaua, îşi scoase ochelarii şi se băgă în patul său rece, în timp ce Ron arunca nişte mâncare de bufniţe pe dulap, ca să le liniştească pe Hedwig şi Pigwidgeon, care ciripeau şi băteau din aripi neliniştite.

— Nu putem să le dăm drumul să se ducă la vânătoare în fiecare noapte, îi explică Ron lui Harry, în timp ce îşi punea pijamaua maro. Dumbledore nu vrea să zboare prea multe bufniţe prin piaţă, crede că o să pară ciudat. A da... am uitat...

Se duse la uşă şi o închise cu zăvorul.

— De ce ai făcut asta?

— Kreacher, spuse Ron când stinse lumina. În prima noapte a venit să bântuie pe aici la trei noaptea. Crede-mă, nu ţi-ar plăcea să te trezeşti şi să descoperi că îţi inspectează camera.

Se vârî în pat, se întinse sub plapumă şi apoi se întoarse să se uite la Harry pe întuneric; Harry îi distinse silueta la lumina lunii care era filtrată prin fereastra mohorâtă.

— Tu ce zici?

Harry nu avu nevoie să-l întrebe pe Ron la ce se referea.

— Păi, nu ne-au zis multe pe care nu le-am fi putut ghici noi înşine, nu-i aşa? zise el, gândindu-se la tot ce se spusese jos. Adică, nu ne-au spus decât că Ordinul încearcă să-i împiedice pe oameni să i se alăture lui Cap...

Ron se auzi trăgând aer în piept cu putere.

— Cap-de-Mort, zise Harry hotărât. Când o să începi să îi foloseşti numele? Sirius şi Lupin îi spun pe nume.

Ron ignoră această ultimă replică.

— Da, ai dreptate, zise el, ştiam deja aproape tot ce ne-au spus, folosind Urechile Extensibile. Singura noutate a fost...

Poc.

— AAAU!

— Vorbeşte mai încet, Ron, sau o să vină mama.

— Aţi Apărut exact pe genunchii mei!

— Da, mă rog, este mai greu pe întuneric.

Harry văzu siluetele şterse ale lui Fred şi George dându-se jos din patul lui Ron. Arcurile patului gemură şi salteaua lui Harry se lăsă în jos cu câţiva centimetri când George se aşeză lângă picioarele lui.

— Şi, v-aţi prins? zise George entuziasmat.

— Care este arma de care vorbea Sirius? zise Harry.

— Mai degrabă, care i-a scăpat, spuse Fred încântat, stând acum lângă Ron. De asta nu am auzit nimic cu Extensibilele, nu-i aşa?

— Voi ce credeţi că este? zise Harry.

— Poate fi orice, spuse Fred.

— Însă nu poate fi ceva mai îngrozitor decât blestemul Abracadabra, nu-i aşa? zise Ron. Ce este mai rău decât moartea?

— Poate că este ceva care poate omorî mulţi oameni odată, sugeră George.

— Poate că este un mod deosebit de dureros de ucidere a oamenilor, spuse Ron temător.

— Are Blestemul Cruciatus pentru provocarea durerii, zise Harry, nu-i trebuie ceva mai eficient.

Urmă o pauză şi Harry ştiu că ceilalţi, ca şi el, se întrebau ce orori ar putea produce această armă.

— Şi cine credeţi că o are acum? întrebă George.

— Sper că este de partea noastră, zise Ron, părând puţin neliniştit.

— Dacă este, atunci probabil că o are Dumbledore, spuse Fred.

— Unde? zise Ron repede. La Hogwarts?

— Pun pariu că da! spuse George. Acolo a ascuns Piatra Filozofală.

— Însă o armă trebuie să fie mult mai mare decât Piatra! zise Ron.

— Nu neapărat, spuse Fred.

— Da, mărimea nu garantează puterea, zise George. Uită-te la Ginny.

— Ce vrei să spui? zise Harry.

— Nu ai fost niciodată la primire când a aruncat un Blestem cu Salivă-de-Liliac, nu-i aşa?

— Ssst! zise Fred, ridicându-se puţin de pe pat. Ascultaţi! Tăcură. Se auzeau paşi pe scări.

— Mama, zise George, şi fără să mai spună ceva, se auzi un poc şi Harry simţi cum greutatea dispăru de la picioarele patului său.

Câteva secunde mai târziu, auziră podeaua scârţâind în faţa uşii lor; era clar că doamna Weasley asculta la uşă, verificând dacă vorbeau sau nu.

Hedwig şi Pigwidgeon ciripiră cu jale. Podeaua scârţâi iar şi o auziră ducându-se sus ca să-i verifice pe Fred şi George.

— Ştii, nu are deloc încredere în noi, spuse Ron cu regret. Harry era sigur că nu avea să adoarmă; seara fusese atât de plină de lucruri la care trebuia să se gândească, încât era convins că va sta ore întregi examinând totul. Vroia să vorbească în continuare cu Ron, dar doamna Weasley cobora iar printre scârţâituri şi, după ce plecă, îi auzi pe ceilalţi urcând... de fapt, în faţa camerei lui treceau încet într-o parte şi în alta multe creaturi cu o grămadă de picioare, şi Hagrid, profesorul de Grija faţă de Creaturile Magice, zicea "Frumuseţi, nu-i aşa, Harry? Semestrul ăsta o să studiem armele... " iar Harry observă că animalele aveau tunuri în loc de capete şi că se întorceau cu faţa spre el... se feri...

Apoi simţi că se pitise un ghem cald sub cearşaf, iar vocea răsunătoare a lui George umplea camera.

— Mama a zis să vă treziţi, aveţi micul dejun în bucătărie şi după aceea vrea să o ajutaţi în salon, sunt mai multe Doxii decât credea, şi a găsit un cuib de Pufghemi sub canapea.

O jumătate de oră mai târziu, Harry şi Ron, care se îmbrăcaseră şi mâncaseră repede, intrară în salon, o cameră lungă, cu un tavan înalt şi cu pereţi verzi de culoarea măslinei, acoperiţi cu tapiserii murdare. Covorul scotea norişori de praf de fiecare dată când călca cineva pe el şi draperiile lungi de catifea verzi ca muşchiul zumzăiau, de parcă ar fi fost pline de roiuri de albine invizibile. În jurul acestora erau strânşi doamna Weasley, Hermione, Ginny, Fred şi George, arătând toţi cam ciudat, pentru că îşi legaseră câte o cârpă peste nas şi gură. De asemenea, fiecare dintre ei ţinea şi o sticlă mare de lichid negru, cu o duză la gură.

— Acoperiţi-vă feţele şi luaţi-vă un spray, le zise doamna Weasley lui Harry şi Ron de cum îi văzu, arătând spre alte două sticle de lichid negru care erau aşezate pe o masă cu picioare din fusuri. Este Doxicid. Nu am văzut niciodată o infestare atât de gravă — ce o fi făcut Spiriduşul ăla de casă în ultimii zece ani...

Chipul lui Hermione era pe jumătate ascuns de un şervet, însă Harry o văzu clar aruncându-i doamnei Weasley o privire plină de reproş.

— Kreacher este foarte bătrân, probabil că nu a putut să...

— Ai fi uimită dacă ai şti câte poate să facă Kreacher când vrea, Hermione, zise Sirius, care tocmai intrase în cameră, ducând un sac pătat de sânge în care păreau să fie şobolani morţi. Tocmai l-am hrănit pe Buckbeak, adăugă el, răspunzând privirii cercetătoare a lui Harry. Îl ţin sus, în camera maică-mii. Oricum... biroul ăsta...

Aruncă sacul de şobolani pe un fotoliu, apoi se aplecă să examineze dulăpiorul închis care, Harry observă acum pentru prima oară, se cutremura uşor.

— Ei bine, Molly, sunt destul de sigur că este un Bong, zise Sirius, uitându-se pe gaura cheii, dar poate că ar trebui să-l lăsăm pe Ochi-Nebun să arunce o privire înainte să-i dăm drumul — din câte o ştiu pe mama, ar putea să fie ceva mult mai rău.

— Ai dreptate, Sirius, spuse doamna Weasley.

Vorbeau amândoi pe un ton aparent destins şi politicos, ceea ce îi spuse lui Harry că în mod sigur nici unul dintre ei nu uitase de discuţia din seara precedentă.

Se auzi un clopoţel sunând puternic la parter, urmat de o groază de urlete şi gemete, la fel ca acelea declanşate seara trecută de Tonks, când răsturnase suportul de umbrele.

— Le-am zis să nu sune la sonerie! spuse Sirius exasperat, ieşind grăbit din cameră.

Îl auziră coborând furtunos pe scări, în timp ce strigătele doamnei Black cuprinseră casa din nou:

— Pete de dezonoare, corcituri mizere, trădători de sânge, progenituri ale gunoiului...

— Harry, te rog, închide uşa, zise doamna Weasley. Harry închise uşa de la salon, trăgând de timp cât mai mult cu putinţă; vroia să asculte ce se întâmpla jos. Era evident că Sirius reuşise să tragă draperiile peste portretul mamei sale, pentru că femeia se oprise din ţipat. Auzi paşii lui Sirius pe hol, pe urmă zuruitul lanţului de la uşa de la intrare şi apoi o voce joasă, pe care o recunoscu drept cea a lui Kingsley Shacklebolt, care spunea:

— Hestia tocmai m-a înlocuit, aşa că acum pelerina lui Moody este la ea, m-am gândit să îi las un raport pentru Dumbledore...

Simţind ochii doamnei Weasley aţintiţi asupra cefei sale, Harry închise uşa salonului cu regret şi se întoarse în mijlocul Doxiilor.

Doamna Weasley se apleca pentru a cerceta pagina despre Doxii din Ghidul lui Gilderoy Lockhart despre paraziţii domestici, care era deschis pe canapea.

— În ordine, trebuie să aveţi grijă, pentru că Doxiile muşcă şi au dinţii otrăviţi. Am o sticlă de antidot aici, însă aş prefera să nu aibă nimeni nevoie de ea.

Se ridică, se aşeză drept în faţa draperiilor şi le făcu semn să se apropie.

— Când dau semnalul, începeţi să daţi imediat cu spray, zise ea. Presupun că vor veni în zbor spre noi, însă pe sprayuri scrie că o singură pulverizare le paralizează. După ce sunt imobilizate aruncaţi-le pur şi simplu în găleata asta.

Se dădu cu grijă din linia focului şi ridică propriul spray.

— Gata — pulverizaţi!

Harry pulverizase doar de două secunde, când o Doxie adultă veni în zbor dintr-un fald al materialului, bătând din aripile strălucitoare ca de cărăbuş, cu dinţii mici şi ascuţiţi ca acele, cu corpul său subţire acoperit cu un păr negru şi des şi cu cei patru pumnişori încleştaţi de supărare. Harry o nimeri chiar în faţă cu o doză de Doxicid. Încremeni în aer şi căzu, cu o bufnitură surprinzător de puternică, pe covorul tocit de dedesubt. Harry o ridică şi o aruncă în găleată.

— Fred, ce faci? zise doamna Weasley tranşant. Pulverizează imediat şi arunc-o!

Harry se uită în jur. Fred ţinea o Doxie care i se zbătea între arătător şi degetul mare.

— Bine, spuse Fred vesel, pulverizându-i rapid Doxiei substanţa în faţă, încât creatura leşină, însă în clipa în

care se întoarse doamna Weasley, cu spatele o puse în buzunar, făcând cu ochiul.

— Vrem să testăm veninul de Doxie pentru Cutiile de Gustări cu Surprize, îi spuse George în şoaptă lui Harry.

Pulverizând cu dexteritate spre două Doxii deodată când acestea se aruncară direct spre nasul lui Harry, se apropie de George şi murmură cu jumătate de gură:

— Ce sunt Cutiile de Gustări cu Surprize?

— O varietate de dulciuri de la care ţi se face rău, şopti George, uitându-se prevăzător la spatele doamnei Weasley. Dar nu foarte rău, doar destul de rău ca să ieşi din clasă când vrei. Fred şi cu mine le prelucrăm vara asta. Dacă mănânci jumătatea portocalie a Pastilelor Vărsate, vomiţi. În clipa în care eşti dat afară din clasă şi trimis repede în aripa spitalului, înghiţi jumătatea mov — care te face la fel de bine ca înainte, permiţându-ţi să urmezi orice activitate plăcută doreşti timp de o oră, perioadă în care altfel te-ai fi plictisit crâncen. Oricum, asta spunem în reclame, şopti Fred, care acum ieşise din câmpul vizual al doamnei Weasley şi lua nişte Doxii pierdute de pe jos, punându-le şi pe ele în buzunar. Însă tot mai trebuie să lucrăm puţin la ele. Momentan, instrumentele noastre de testare nu prea pot să se oprească din vărsat ca să înghită jumătatea mov.

— Instrumente de testare?

— Noi, zise Fred. Facem cu rândul. George a luat Iluzia Leşinului — am încercat amândoi Nugaua Sânge-din-Nas.

— Mama a crezut că ne-am duelat, spuse George.

— Să înţeleg că a mai rămas valabil magazinul de glume? murmură Harry, prefăcându-se că aranja duza de la sticlă.

— Păi, încă nu am avut ocazia să ne luăm autorizaţia, zise Fred, vorbind şi mai încet când doamna Weasley îşi şterse fruntea cu eşarfa, înainte să se întoarcă la atac, aşa că momentan îl conducem ca pe un serviciu poştal. Am făcut reclamă în *Profetul zilei* săptămâna trecută.

— Şi totul datorită ţie, amice, spuse George. Dar nu-ţi face griji... mama habar nu are. Nu mai citeşte *Profetul zilei*, pentru că publică minciuni despre tine şi Dumbledore.

Harry zâmbi. Îi obligase pe gemenii Weasley să ia premiul de o mie de galioni pe care îl câştigase în Turnirul Trivrăjitor, ca să-i ajute să îşi împlinească visul de a deschide un magazin de glume, însă tot era mulţumit să ştie că rolul său în împlinirea planurilor lor rămăsese necunoscut doamnei Weasley. Femeia nu credea că a conduce un magazin de glume era o carieră potrivită pentru doi dintre fiii ei.

Dedoxicizarea draperiilor luă cam toată dimineaţa. Era trecut de prânz când doamna Weasley îşi scoase în sfârşit eşarfa de protecţie, se prăbuşi într-un fotoliu lăsat şi sări ca arsă, cu un strigăt de dezgust, după ce se aşeză pe sacul de şobolani morţi. Draperiile nu mai zumzăiau; atârnau strâmbe şi umede de la pulverizatul continuu. Sub ele stăteau îngrămădite în găleată Doxiile inconştiente, lângă un castron de ouă negre, pe care acum le mirosea Şmecherilă şi spre care Fred şi George aruncau priviri viclene.

— Cred că o să ne ocupăm de ele după prânz, arătă doamna Weasley spre dulapurile cu vitrine pline de praf, care erau aşezate de o parte şi de alta a şemineului.

Erau pline de un amestec straniu de obiecte: o colecţie de pumnale ruginite, gheare, o piele de şarpe încolăcită, mai multe cutii de argint mate, inscripţionate în limbi pe care Harry nu putea să le înţeleagă şi, cel mai neplăcut, o sticlă de cristal decorată, cu un opal mare incrustat în dop, plină de ceea ce Harry era sigur că era sânge.

Clinchetul soneriei se auzi iar. Toţi se uitară la doamna Weasley.

— Staţi aici, zise ea hotărâtă, înşfăcând sacul de şobolani în timp ce la parter urletele doamnei Black se declanşară din nou. O să vă aduc nişte sandvişuri.

Ieşi din cameră, închizând cu grijă uşa în urma ei. Imediat, toţi se duseră repede la fereastră, ca să se uite în faţa uşii. Văzură creştetul unui cap blond-roşcat ciufulit şi o grămadă de ceaune în echilibru instabil.

— Mundungus! zise Hermione. De ce-o fi adus toate ceaunele alea?

— Probabil că vrea să caute un loc sigur unde să le ţină, spuse Harry. Nu asta făcea în noaptea în care trebuia să mă urmărească pe mine? Nu cumpăra ceaune pe ascuns?

— Da, ai dreptate! zise Fred, când se deschise uşa de la intrare.

Mundungus intră cărându-şi ceaunele şi dispăru.

— Pe onoarea mea, mamei nu o să-i placă deloc chestia asta...

El şi George se duseră la uşă şi rămaseră lângă ea, ascultând cu atenţie. Ţipetele doamnei Black se opriseră.

— Mundungus vorbeşte cu Sirius şi Kingsley, murmură Fred, încruntându-se concentrat. Nu aud cum trebuie... crezi că am putea să riscăm să folosim Urechile Extensibile?

— Poate că merită, zise George. Aş putea să mă furişez sus şi să iau vreo două...

Însă chiar în acel moment se auzi o explozie de sunete la parter, care făcu Urechile Extensibile inutile. Auziseră cu toţii exact ce striga doamna Weasley cât o ţineau puterile.

— NU SUNTEM DEPOZIT DE BUNURI FURATE!

— Ador să o aud pe mama cum ţipă la alţii, spuse Fred, cu un zâmbet mulţumit pe chip, când întredeschise uşa cu câţiva centimetri, pentru ca vocea doamnei Weasley să poată pătrunde mai bine în cameră, este o schimbare foarte plăcută.

— COMPLET IRESPONSABIL, DE PARCĂ NU AVEM DESTULE PE CAP FĂRĂ SĂ ADUCI TU CEAUNE FURATE ÎN CASĂ...

— Idioţii o lasă să-şi intre în mână, zise George, clătinând din cap. Trebuie să o opreşti la început, altfel se ambalează singură şi continuă aşa ore întregi. Şi abia aşteaptă să-i zică vreo două lui Mundungus, încă de când a

plecat pe furiş, când ar fi trebuit să te urmărească pe tine, Harry — auzi-o, iar începe. E mama lui Sirius.

Glasul doamnei Weasley se pierdu printre noile urlete şi zbierete ale portretelor de pe hol.

George dădu să închidă uşa ca să estompeze zgomotul, însă, înainte să o poată face, în cameră se strecură un spiriduş de casă.

Cu excepţia cârpei murdare, legată în jurul bazinului, era complet gol. Părea foarte bătrân. Pielea parcă îi era de şapte ori mai mare decât ar fi trebuit şi, deşi era chel, ca toţi spiriduşii de casă, îi creştea mult păr alb din urechile mari ca de liliac. Ochii îi erau injectaţi şi cenuşii, iar nasul cărnos era mare şi semăna cu un rât.

Spiriduşul nu îi băgă deloc în seamă pe Harry şi pe ceilalţi. Purtându-se de parcă nu putea să-i vadă, îşi târî picioarele cocoşat, încet şi cu perseverenţă, către capătul îndepărtat al camerei, bombănind tot timpul în şoaptă pe o voce joasă, groasă ca a unei broaşte-bou.

— ... miroase ca o gură de canal canal şi e un criminal din cap până în picioare, dar nici ea nu este mai brează, trădătoare de sânge afurisită, cu odraslele ei care distrug casa stăpânei mele, vai, biata mea stăpână, dacă ar şti, dacă ar şti ce gunoaie au intrat în casa ei, ce i-ar spune bătrânului Kreacher, vai, ce ruşine, Sânge-Mâli, vârcolaci, trădători şi hoţi, bietul, bătrânul Kreacher, ce poate să facă...

— Bună, Kreacher, zise Fred foarte tare, trântind uşa.

Spiriduşul de casă încremeni locului, se opri din bombănit şi tresări extrem de surprins.

— Kreacher nu te-a văzut, tinere stăpân, zise el, întorcându-se şi făcând o plecăciune în faţa lui Fred.

Stând mai departe cu faţa spre covor, adăugă, perfect inteligibil:

— Progenitură afurisită de trădător de sânge.

— Poftim? zise George. Nu am auzit ultima parte.

— Kreacher nu a spus nimic, zise Spiriduşul, făcând o a doua plecăciune către George şi adăugând pe un ton clar: Uite-i şi fratele geamăn, tot o bestie de pe altă lume.

Harry nu ştiu dacă să râdă sau nu. Spiriduşul se ridică, privindu-i pe toţi răuvoitor şi, aparent convins că nu puteau să îl audă, continuă să bombăne.

— … şi uite şi Sânge-Mâlul, stând acolo dreaptă ca săgeata, vai, dacă ar şti stăpâna mea, vai, cum ar mai plânge, şi mai este şi un băiat nou, Kreacher nu ştie cum îl cheamă. Ce caută aici? Kreacher nu ştie...

— Kreacher, el este Harry, zise Hermione. Harry Potter. Kreacher îşi deschise larg ochii spălăciţi şi bombăni mai repede şi mai supărat ca niciodată.

— Sânge-Mâlul vorbeşte cu Kreacher de parcă este prietena mea, dacă l-ar vedea stăpâna lui Kreacher într-o asemenea companie, ah, ce ar spune...

— Nu-i spune Sânge-Mâl! ziseră Ron şi Ginny într-un glas, furioşi.

— Nu contează, şopti Hermione, nu este întreg la minte, nu ştie ce...

— Nu te amăgi singură, Hermione, ştie exact ce spune, zise Fred, privindu-i pe Kreacher cu o mare antipatie.

Kreacher bombănea în continuare, cu ochii aţintiţi asupra lui Harry.

— Este adevărat? Este Harry Potter? Kreacher vede cicatricea, trebuie să fie adevărat, acesta este băiatul care l-a oprit pe Lordul Întunecat, Kreacher se întreabă cum a reuşit...

— Ca noi toţi, Kreacher, spuse Fred.

— Ce vrei, de fapt? întrebă George.

— Kreacher face curat, zise el evaziv.

— O scuză credibilă, spuse o voce din spatele lui Harry. Se întorsese Sirius, care se uita urât la spiriduş din uşă.

Zgomotul de pe hol încetase; probabil că doamna Weasley şi Mundungus îşi continuaseră cearta în bucătărie. Când îl văzu pe Sirius, Kreacher se aruncă într-o plecăciune ridicol de joasă, turtindu-şi de podea nasul ca un rât.

— Ridică-te, spuse Sirius nerăbdător. Acum, ce pui la cale?

— Kreacher face curat, repetă Spiriduşul. Kreacher trăieşte ca să servească Nobila Casă Black —

— Şi este mai neagră pe zi ce trece, este groaznic de murdară, zise Sirius.

— Stăpânului i-a plăcut mereu această glumiţă a sa, spuse Kreacher, făcând iar o plecăciune, şi continuând în şoaptă: Stăpânul a fost un porc nerecunoscător, care i-a frânt inima mamei sale...

— Mama mea nu a avut inimă, Kreacher, se răsti Sirius. S-a menţinut în viaţă doar din ciudă.

Kreacher îşi plecă iar capul când vorbi.

— Cum zice stăpânul, murmură el mânios. Stăpânul nu merită nici să şteargă noroiul de pe pantofii mamei sale, vai, biata mea stăpână, ce ar zice dacă l-ar vedea pe Kreacher servindu-l, cât l-a urât, ce dezamăgire a fost...

— Te-am întrebat ce pui la cale, spuse Sirius cu răceală. De fiecare dată când apari prefăcându-te că deretici, duci ceva pe furiş la tine în cameră, ca să nu putem să îl aruncăm.

— Kreacher nu ar muta niciodată ceva de la locul său de drept din casa stăpânului, zise Spiriduşul, care apoi murmură foarte repede:

Stăpâna nu l-ar ierta niciodată pe Kreacher dacă ar fi aruncată tapiseria, de şapte secole este în familie, Kreacher trebuie să o salveze, Kreacher nu o să-l lase pe stăpân, pe trădătorii de sânge şi pe odrasle să o distrugă...

— Mă gândeam eu că ar putea să fie asta, spuse Sirius, aruncând o privire dispreţuitoare către peretele de vizavi. Nu mă îndoiesc că trebuie să-i fi pus în cârcă o altă Vrajă de Lipire Permanentă, însă dacă o să pot să scap de ea, sigur o voi face. Acum du-te, Kreacher.

Se părea că Kreacher nu îndrăznea să nesocotească un ordin direct; cu toate acestea, privirea pe care i-o aruncă lui Sirius când îşi târî paşii pe lângă el era plină de o ură profundă, aşa că bombăni tot timpul până ieşi din cameră.

— Se întoarce din Azkaban dându-i ordine lui Kreacher, ah, biata mea stăpână, ce ar spune dacă ar vedea casa acum, cu gunoaiele care trăiesc în ea, comorile ei aruncate, a jurat că nu o mai recunoştea ca mamă şi s-a întors, se mai zice că este şi criminal...

— Continuă să bombăni şi chiar o să fiu criminal! spuse Sirius nervos şi trânti uşa după spiriduş.

— Sirius, nu este întreg la cap, zise Hermione în apărarea lui, nu cred că îşi dă seama că îl auzim.

— A fost singur prea mult timp, spuse Sirius, primind ordine smintite de la portretul mamei şi vorbind de unul singur, însă întotdeauna a fost un afurisit şi un...

— Poate că, dacă l-ai elibera, zise Hermione plină de speranţă, poate că...

— Nu putem să-l eliberăm, ştie prea multe despre Ordin, spuse Sirius ferm. Şi oricum, şocul l-ar ucide. Sugerează-i să plece din casa asta, şi o să vezi cum o să reacţioneze.

Sirius traversă camera până unde era agăţată pe toată lungimea peretelui tapiseria pe care încercase să o apere Kreacher. Harry şi ceilalţi îl urmară.

Tapiseria părea extrem de veche; era decolorată şi părea mâncată de Doxii în unele locuri. Totuşi, firul de aur

cu care era brodată încă scânteia cu destulă putere ca să arate ramificatul arbore genealogic care data din Evul Mediu (din câte îşi dădea seama Harry). Chiar în partea de sus era scris cu litere mari:

Nobila şi Foarte Vechea Casă Black
"Toujours pur"

— Tu nu eşti trecut aici! zise Harry, după ce examină cu atenţie partea de jos a arborelui.

— Am fost aici, spuse Sirius, arătând o gaură mică, rotundă şi arsă de pe tapiserie, care semăna cu o arsură de ţigară. Iubitoarea mea mamă m-a scos după ce am fugit de acasă — lui Kreacher chiar îi place să spună povestea în şoaptă.

— Ai fugit de acasă?

— Când aveam cam şaisprezece ani, spuse Sirius, mă săturasem.

— Unde te-ai dus? întrebă Harry, privindu-i cu ochii mari.

— La tatăl tău acasă, spuse Sirius. Bunicii tăi au fost foarte drăguţi; într-un fel, m-au adoptat ca pe un al doilea fiu. Da, am stat la tatăl tău în vacanţele de vară, iar la şaptesprezece ani mi-am luat casa mea. Îmi lăsase unchiul Alphard o bucată destul de măricică de aur — şi el a fost şters de aici, probabil că ăsta este motivul — oricum, după asta mi-am purtat singur de grijă. Însă am fost mereu bine venit la domnul şi doamna Potter duminica la prânz.

— Dar... de ce ai...?

— Plecat? zâmbi Sirius cu amărăciune şi îşi trecu degetele prin părul lung şi nepieptănat. Pentru că îi uram pe toţi: pe părinţii mei, cu obsesia lor pentru sângele pur, convinşi că, dacă erai un Black, aveai sânge albastru... pe idiotul de frate-meu, destul de slab ca să îi creadă... uite-l aici.

Sirius arătă cu degetul chiar la capătul arborelui, către numele "Regulus Black". Data naşterii era urmată de o dată a decesului (cam cu cincisprezece ani în urmă).

— Era mai mic ca mine, zise Sirius, şi un fiu mult mai bun, după cum mi se reamintea tot timpul.

— Însă a murit, spuse Harry.

— Da, zise Sirius. Un tâmpit notoriu... s-a alăturat Devoratorilor Morţii.

— Glumeşti!

— Haide, Harry, nu ai văzut destule în casa asta ca să-ţi dai seama ce fel de vrăjitori au fost în familia mea? spuse Sirius cu încăpăţânare.

— Şi — şi părinţii tăi au fost Devoratori ai Morţii?

— Nu, nu, dar crede-mă, erau de acord cu viziunea lui Cap-de-Mort, sprijineau întru totul purificarea rasei vrăjitoreşti, eliminarea celor cu părinţi Încuiaţi şi aducerea la putere a celor cu sângele pur. Şi nici nu erau singurii, au fost destul de mulţi oameni, înainte să-şi dea Cap-de-Mort arama pe faţă, care au crezut că avea o perspectivă foarte corectă asupra lucrurilor... Însă s-au speriat când au

văzut ce era în stare să facă pentru a obţine puterea. Dar la început părinţii mei au crezut că Regulus a fost un fel de mic erou pentru că i s-a alăturat.

— A fost omorât de un Auror? întrebă Harry curios.

— O, nu, zise Sirius. Nu, a fost ucis de Cap-de-Mort. Sau, mai probabil, din ordinul lui Cap-de-Mort; mă îndoiesc că Regulus a fost vreodată destul de important ca să fie omorât de însuşi Cap-de-Mort. Din câte am aflat după ce a murit, a intrat în joc, apoi s-a speriat din cauza a ceea ce i se cerea să facă şi a încercat să se retragă. Ei bine, lui Cap-de-Mort nu poţi să-i înmânezi pur şi simplu demisia. Ai de ales între serviciul pe viaţă sau moartea.

— Prânzul, se auzi vocea doamnei Weasley.

Ţinea bagheta ridicată mult în faţa ei, ducând în echilibru pe vârf o tavă uriaşă încărcată cu sandvişuri şi prăjituri. Era foarte rumenă în obraji şi părea încă supărată. Ceilalţi se apropiară de ea, dornici să mănânce ceva, însă Harry rămase cu Sirius, care înaintase spre tapiserie.

— Nu m-am mai uitat la asta de ani de zile. Uite-l pe Phineas Nigellus... stră-stră-străbunicul meu, vezi?... Cel mai puţin iubit director al Şcolii Hogwarts din toate timpurile... Araminta Meliflua... o vară a mamei mele... a încercat să dea o lege a Ministerului care să legalizeze vânatul Încuiaţilor... şi draga mătuşă Elladora... a instituit tradiţia familiei de a decapita spiriduşii de casă când deveneau prea bătrâni ca să ducă tăvile de ceai... desigur, de fiecare dată când în familia mea se năştea o persoană cât de cât normală, era dezmoştenită. Văd că Tonks nu este aici. Poate că de asta nu vrea să îi asculte Kreacher

ordinele — ar trebui să facă tot ce îi spune oricare membru al familiei...

— Tu şi Tonks sunteţi rude? întrebă Harry surprins.

— A, da, mama ei, Andromeda, a fost verişoara mea preferată, zise Sirius, cercetând cu atenţie tapiseria. Nu, Andromeda nu este aici, uite...

Arătă către o altă arsură mică şi rotundă dintre două nume, Bellatrix şi Narcissa.

— Surorile Andromedei sunt încă aici pentru că ele au încheiat căsătorii minunate şi respectabile de sânge-pur, însă Andromeda s-a căsătorit cu un bărbat cu părinţi încuiaţi, Ted Tonks, aşa că...

Sirius mimă arderea tapiseriei cu o rază a baghetei şi râse cu amărăciune. Harry, însă, nu râse; era prea ocupat să se uite la numele din dreapta urmei de arsură a Andromedei.

O linie dublă de broderie aurie o lega pe Narcissa Black de Lucius Reacredinţă, iar o singură linie aurie verticală, pornită din numele lor, ducea la numele Draco.

— Eşti rudă cu familia Reacredinţă!

— Toate familiile de sânge-pur sunt înrudite între ele, zise Sirius. Dacă vrei să îţi laşi fiii şi fiicele să se căsătorească doar cu cei cu sânge-pur, nu prea ai de ales între mulţi; am rămas foarte puţini. Molly şi cu mine suntem veri prin alianţă şi Arthur este un fel de văr de-al doilea, renegat cândva. Însă nu are sens să îi căutăm aici — dacă a fost vreodată o familie de trădători de sânge, aceasta este familia Weasley.

Însă acum Harry se uita la numele din stânga numelui ars al Andromedei: Bellatrix Lestrange.

— Lestrange... zise Harry tare.

Numele îi trezise o amintire; îl ştia de undeva, însă pentru o clipă nu putu să-şi dea seama de unde, deşi îi dădu o senzaţie stranie, sinistră în stomac.

— Sunt în Azkaban, zise Sirius scurt.

Harry îl privi curios.

— Bellatrix şi soţul ei Rodolphus au fost aduşi o dată cu Barty Crouch junior, zise Sirius, cu acelaşi ton brusc. Şi fratele lui Rodolphus, Rabastan, a fost cu ei.

Atunci Harry îşi aminti. O văzuse pe Bellatrix Lestrange în interiorul Pensivului lui Dumbledore, instrumentul ciudat în care puteau fi stocate gândurile şi amintirile: o femeie înaltă, brunetă, cu ochi întunecaţi, care fusese judecată şi îşi mărturisise devotamentul continuu pentru Lordul Cap-de-Mort, mândria că încercase să îl găsească după declinul său şi convingerea că va fi cândva răsplătită pentru loialitate.

— Nu mi-ai zis niciodată că este...

— Chiar contează că este vara mea? se răsti Sirius. Din punctul meu de vedere, ei nu sunt familia mea. Ea cu siguranţă nu este rudă cu mine. Nu am mai văzut-o de când aveam vârsta ta, dacă nu pui la socoteală momentul când am zărit-o intrând în Azkaban. Crezi că sunt mândru că am o rudă ca ea?

— Iartă-mă, spuse Harry repede, nu am vrut să — am fost surprins, doar atât...

— Nu contează, nu îţi cere scuze, murmură Sirius.

Se depărtă de tapiserie, cu mâinile băgate adânc în buzunare.

— Nu-mi place că sunt din nou aici, zise el, uitându-se prin salon. Nu m-am gândit că voi mai ajunge să fiu închis în casa asta.

Harry îl înţelegea perfect. Ştia cum s-ar fi simţit el, dacă ar fi crescut, crezând că scăpase pentru totdeauna de casa aceea, şi s-ar fi întors să trăiască la numărul patru, pe Aleea Boschetelor.

— Desigur, este ideală ca sediu, zise Sirius. Tatăl meu a luat toate măsurile de securitate cunoscute vrăjitorilor când trăia aici. Nu poate fi detectată, ca să nu poată să vină niciodată Încuiaţii aici — de parcă ar fi vrut vreodată să o facă -şi acum Dumbledore a adăugat şi protecţia sa, nu ar fi deloc uşor să găseşti o casă mai sigură. Dumbledore este Păstrătorul Secretului în numele Ordinului, ştii bine — nimeni nu poate să găsească sediul decât dacă îi spune el personal unde este — acel bilet pe care ţi l-a arătat Moody azi-noapte era de la Dumbledore...

Sirius râse scurt, cu un râset asemănător cu un lătrat.

— Dacă ar putea să vadă părinţii mei la ce foloseşte acum această casă... mă rog, portretul mamei mele ar trebui să te ajute să-ţi faci o părere...

Se încruntă o clipă, apoi oftă.

— Mi-ar plăcea să pot să ies din când în când şi să fac ceva folositor. L-am întrebat pe Dumbledore dacă pot să te însoţesc la audiere — ca Snuffles, bineînţeles — pentru puţin suport moral, ce zici?

Harry se simţi ca şi când stomacul i s-ar fi scurs în covorul plin de praf. Nu se mai gândise deloc la audiere de când luase cina seara precedentă; în vârtejul de a fi iar alături de oamenii săi preferaţi, şi aflând tot ce se întâmpla, acest lucru îi ieşise complet din minte. La auzul cuvintelor lui Sirius, însă, i se întoarse sentimentul zdrobitor de groază. Se uită la Hermione şi la fraţii Weasley, care îşi mâncau toţi sandvişurile cu poftă, şi se întrebă cum s-ar simţi dacă s-ar întoarce la Hogwarts fără el.

— Nu-ţi face griji, zise Sirius.

Harry îşi ridică privirea şi realiză că Sirius îl urmărise.

— Sunt sigur că o să se clarifice totul, sigur există ceva în Statutul Internaţional de Tăinuire care permite folosirea magiei pentru a-ţi salva propria viaţă.

— Dar, dacă or să mă exmatriculeze, zise Harry încet, pot să mă întorc aici şi să trăiesc cu tine?

Sirius zâmbi cu tristeţe.

— O să vedem.

— M-aş simţi mult mai liniştit în privinţa audierii dacă nu ar trebui să mă întorc la familia Dursley, insistă Harry.

— Trebuie să fie groaznici, dacă preferi locul ăsta, zise Sirius posomorât.

— Voi doi de acolo, grăbiţi-vă, sau nu o să mai rămână nimic de mâncare! strigă doamna Weasley.

Sirius mai oftă o dată profund, aruncă o privire sumbră tapiseriei, apoi el şi Harry se duseră şi li se alăturară celorlalţi.

Harry se strădui cât putu să nu se gândească la audiere în timp ce goliră dulapurile cu vitrină în seara aceea. Din fericire pentru el, era o activitate care necesita multă concentrare, având în vedere că multe dintre obiectele de acolo păreau total lipsite de dorinţa de a-şi părăsi rafturile pline de praf. Sirius suferi o muşcătură urâtă de la o tabacheră argintie; în câteva clipe mâna muşcată fusese acoperită de un înveliş neplăcut ca o crustă, asemenea unei mănuşi tari maro.

— Este în ordine, zise el, examinându-şi mâna cu interes, înainte să o atingă uşor cu bagheta, aducând pielea la normal, trebuie să fie nişte pudră de Wartcap înăuntru.

Azvârli cutia în sacul unde strânseseră obiectele din dulapuri; Harry îl văzu mai târziu pe George înfăşurându-şi mâna cu grijă într-o cârpă şi strecurând tabachera în buzunarele sale deja pline de Doxii.

Găsiră un instrument argintiu deloc atrăgător, ceva care semăna cu o pensetă cu multe picioare, care se căţără ca o insectă pe braţul lui Harry, când o ridică, şi încercă să-l înţepe. Sirius îl apucă şi îl lovi cu o carte groasă intitulată Nobilimea naturii: genealogia

vrăjitorească. Mai era acolo o cutie muzicală care, când era întoarsă cu cheia, cânta o melodie uşor sinistră, ca un clopoţel, şi se treziră toţi curios de slăbiţi şi adormiţi, până când Ginny avu ideea deşteaptă de a trânti capacul; un medalion greu, pe care nici unul nu reuşi să-l deschidă; mai multe sigilii vechi; şi, într-o cutie plină de praf, un Ordinul lui Merlin Clasa Întâi, care îi fusese acordat bunicului lui Sirius pentru "servicii aduse Ministerului".

— Înseamnă că trebuie să le fi dat o grămadă de aur, spuse Sirius dispreţuitor, aruncând medalia în sacul de gunoi.

Kreacher intră sfios în cameră de mai multe ori şi încercă să ia pe furiş diverse lucruri, ascunzându-le sub cârpa de la şale şi murmurând blesteme îngrozitoare de fiecare dată când îl prindeau asupra faptului. Când Sirius smulse de la el un inel mare de aur, care purta blazonul familiei Black, Kreacher chiar izbucni în lacrimi de furie şi părăsi camera suspinând încet şi insultându-1 pe Sirius aşa cum Harry nu mai auzise până atunci.

— A fost al tatălui meu, spuse Sirius, aruncând inelul în sac. Kreacher nu i-a fost chiar aşa devotat cum i-a fost mamei mele, însă tot l-am prins îmbrăţişând o pereche de pantaloni vechi ai tatălui meu săptămâna trecută.

*

Doamna Weasley îi puse pe toţi la treabă pe parcursul următoarelor câteva zile. Le trebuiră trei zile să decontamineze salonul. Până la urmă, singurele lucruri de

nedorit care rămăseseră erau tapiseria arborelui genealogic al familiei Black, care rezistase tuturor încercărilor de a o dezlipi de pe perete, şi biroul mişcător. Moody nu venise încă la sediu, aşa că nu puteau fi siguri ce era în el.

După salon trecură la sufrageria de la parter unde găsiră nişte păianjeni mari cât farfuriile ascunşi pe sub nişte dulapuri (Ron ieşi repede din cameră ca să-şi facă un ceai şi se întoarse o oră şi jumătate mai târziu). Serviciul de porţelan, care purta blazonul şi motto-ul familiei Black, fu aruncat cu totul într-un sac, fără nici un fel de ceremonie, de către Sirius, şi aceeaşi soartă o avură o serie de fotografii vechi în rame de argint, pătate, ai căror locatari ţipară sfâşietor când se sparse geamul care îi acoperea.

Poate că Plesneală considera munca lor "curăţenie", dar, după părerea lui Harry, chiar erau în război cu casa, care se lupta cu toate forţele, sprijinită de Kreacher. Spiriduşul de casă continua să apară de câte ori se adunau, iar bombănitul lui era din ce în ce mai jignitor, în timp ce încerca să scoată orice apuca din sacii de gunoi. Sirius merse atât de departe, încât îl şi ameninţă cu hainele, însă Kreacher îl fixă cu o privire spălăcită şi zise, "Stăpânul trebuie să facă aşa cum doreşte, " înainte să se întoarcă cu spatele şi să bolborosească foarte tare, "însă stăpânul nu îl va alunga pe Kreacher, nu, pentru că Kreacher ştie ce pun la cale, o, da, complotează împotriva Lordului Întunecat, da, cu aceşti Sânge-Mâli, trădători şi gunoaie..."

După care Sirius, ignorând protestele lui Hermione, îl apucă pe Kreacher de turul cârpei de pe şale şi-l aruncă afară din cameră.

Soneria suna de câteva ori pe zi, moment în care mama lui Sirius reîncepea să urle, iar Harry şi ceilalţi încercau să tragă cu urechea la ce spunea musafirul, deşi înţelegeau foarte puţin din clipele când îi vedeau şi din frânturile de conversaţie auzite, înainte ca doamna Weasley să-i cheme înapoi la treabă. Plesneală mai intră şi ieşi din casă de câteva ori, deşi, spre uşurarea lui Harry, nu ajunseră niciodată faţă-n faţă; Harry o zări şi pe profesoara de Transfigurare, doamna McGonagall, care arăta foarte ciudat îmbrăcată cu o rochie şi o haină de Încuiaţi, părând prea ocupată ca să zăbovească. Uneori, însă, musafirii rămâneau să ajute. Tonks li se alătură într-o după-amiază memorabilă, când găsiră un căpcăun bătrân şi rău în toaleta de la etaj, iar Lupin, care stătea în casă cu Sirius, dar pleca pentru perioade lungi de timp pentru a îndeplini sarcini misterioase pentru Ordin, îi ajută să repare o pendulă care avea neplăcutul obicei de a-i lovi cu putere pe cei ce treceau pe lângă ea. Mundungus mai crescu puţin în ochii doamnei Weasley, salvându-l pe Ron de nişte robe vechi şi mov care încercaseră să-l sugrume când le scosese din dulap.

În ciuda faptului că încă nu dormea bine, că încă visa coridoare şi uşi închise care făceau să-l usture cicatricea, Harry reuşi să se distreze pentru prima oară în acea vară. Atâta timp cât era ocupat, era mulţumit; însă, când acţiunea scădea, de fiecare dată când îşi lăsa garda jos, sau zăcea extenuat pe pat, privind umbrele neclare care se plimbau pe tavan, se întorcea la gândul înspăimântător al audierii de la Minister. Frica îl înţepa în capul pieptului ca

nişte ace când se întreba ce i se va întâmpla dacă va fi exmatriculat. Această idee era atât de groaznică, încât nici nu îndrăznea să o spună cu voce tare, nici măcar lui Ron şi Hermione, care, deşi vorbeau adeseori în şoaptă între ei şi-i aruncau priviri îngrijorate, îi urmau exemplul şi nu discutau despre asta. Câteodată, nu putea să-şi împiedice imaginaţia să nu-i arate un reprezentant anonim al Ministerului care îi rupea bagheta în două, ordonându-i să se întoarcă la familia Dursley... dar el nu avea de gând să se ducă înapoi. Era hotărât în privinţa asta. Avea să se întoarcă aici, în Casa Cumplită, şi să trăiască lângă Sirius.

Se simţi de parcă i-ar fi căzut o cărămidă în stomac când doamna Weasley se întoarse către el în timpul cinei de miercuri seara şi zise încet:

— Ţi-am călcat cele mai bune haine pentru mâine dimineaţă, Harry, şi de asemenea aş vrea să te speli pe cap astă-seară. O primă impresie bună poate face minuni.

Ron, Hermione, Fred, George şi Ginny tăcură cu toţii şi se uitară la el. Harry dădu din cap şi încercă să-şi mănânce friptura în continuare, însă gura i se uscase atât de tare, încât nu putea să mestece.

— Cum o să ajung acolo? o întrebă pe doamna Weasley, încercând să nu pară îngrijorat.

— Te ia Arthur cu el la serviciu, spuse doamna Weasley cu blândeţe.

Domnul Weasley îi zâmbi lui Harry încurajator din partea cealaltă a mesei.

— Poţi să aştepţi la mine în birou până la ora audierii, zise el. Harry se uită la Sirius, însă, înainte să poată să

pună întrebarea, doamna Weasley îi dăduse deja răspunsul.

— Domnul profesor Dumbledore nu crede că ar fi o idee bună să meargă Sirius cu tine, şi trebuie să recunosc că...

— Are dreptate, zise Sirius printre dinţii încleştaţi.

Doamna Weasley îşi făcu gura pungă.

— Când ţi-a spus Dumbledore asta? zise Harry, uitându-se la Sirius cu ochii mari.

— A venit aseară, după ce te culcaseşi, spuse domnul Weasley.

Sirius înţepă supărat un cartof cu furculiţa. Harry îşi coborî privirea în farfurie. Gândul că Dumbledore fusese în casă în ajunul audierii şi nu ceruse să-l vadă îl făcea să se simtă şi mai rău, dacă era posibil.

CAPITOLUL VII

MINISTERUL MAGIEI

Dimineaţa următoare, Harry se trezi la cinci jumătate atât de brusc şi de deplin, încât parcă i-ar fi strigat cineva în ureche. Pentru câteva clipe rămase nemişcat, în timp ce gândul la audierea disciplinară îi cuprinse fiecare celulă a creierului; apoi, nefiind în stare să mai suporte, sări din

pat şi îşi puse ochelarii. Doamna Weasley îi aranjase blugii şi tricoul proaspăt spălat la picioarele patului. Harry se îmbrăcă în grabă. Tabloul gol de pe perete râse batjocoritor.

Ron zăcea întins pe spate, cu gura larg deschisă, dormind buştean. Nu se mişcă deloc când Harry traversă camera, ieşi pe hol şi închise uşa încet în urma lui. Încercând să nu se gândească la momentul când îl va vedea data viitoare pe Ron, când poate nu vor mai fi colegi la Hogwarts, Harry coborî scările în tăcere, trecu pe lângă capetele strămoşilor lui Kreacher şi se duse jos, la bucătărie.

Se aşteptase să nu mai fie nimeni, însă când ajunse la uşă, auzi de dincolo un zumzăit încet de voci. O deschise şi îi văzu pe domnul şi doamna Weasley, Sirius, Lupin şi Tonks stând acolo de parcă l-ar fi aşteptat. Toţi erau îmbrăcaţi complet, în afară de doamna Weasley, care purta un capot mov în carouri. Cum intră Harry, femeia sări în picioare.

— Micul dejun, zise ea, în timp ce îşi scoase bagheta şi se duse repede la foc.

— B-b-bună dimineaţa, Harry, căscă Tonks, care în dimineaţa aceasta avea părul blond şi cârlionţat. Ai dormit bine?

— Da, zise Harry.

— Eu nu a-a-am dormit deloc, spuse ea, cu un alt căscat zdruncinător. Vino şi ia loc...

Trase un scaun, lovindu-l pe cel de lângă el.

— Ce vrei, Harry? întrebă doamna Weasley. Terci? Brioşe? Scrumbii? Ouă cu costiţă? Pâine prăjită?

— Doar — doar pâine prăjită, mulţumesc, zise Harry.

Lupin îi aruncă o privire lui Harry, şi apoi îi zise lui Tonks:

— Ce ziceai de Scrimgeour?

— A... da... păi, trebuie să fim mai atenţi, ne-a pus mie şi lui Kingsley tot felul te întrebări ciudate...

Harry se simţi oarecum recunoscător fiindcă nu era obligat să ia şi el parte la conversaţie. Stomacul i se zvârcolea. Doamna Weasley îi puse în faţă câteva felii de pâine prăjită cu gem; încercă să mănânce, dar era ca şi când ar fi mestecat un covor. Doamna Weasley se aşeză lângă el şi începu să îi tot aranjeze tricoul, să-i bage înăuntru eticheta şi să-i netezească atentă cutele de pe umeri. El ar fi vrut să fie lăsat în pace.

—... şi o să trebuiască să-i spun lui Dumbledore că mâine nu pot să stau în tura de noapte, sunt pur şi simplu p-p-prea obosită, termină Tonks, căscând iar cu poftă.

— Îţi ţin eu locul, zise domnul Weasley. Este în ordine, oricum am de terminat un raport...

Domnul Weasley nu era îmbrăcat cu roba de vrăjitor, ci cu nişte pantaloni în dunguliţe şi o jachetă veche de pilot. Se întoarse de la Tonks spre Harry.

— Cum te simţi?

Harry ridică din umeri.

— O să se termine totul în curând, zise domnul Weasley încurajator. Peste câteva ore o să fii reabilitat.

Harry nu spuse nimic.

— Audierea este la etajul meu, în biroul Ameliei Bones. Este şefa Departamentului de Punere în Vigoare a Legilor Magice şi cea care îţi va pune întrebări.

— Amelia Bones este de treabă, Harry, zise Tonks cu sinceritate. Este dreaptă, o să te asculte.

Harry dădu din cap aprobator, încă nereuşind să se gândească la ce anume să spună.

— Nu-ţi pierde cumpătul, zise Sirius brusc. Fii politicos şi nu te abate de la subiect.

Harry dădu iar din cap.

— Legea este de partea noastră, spuse Lupin încet. Chiar şi vrăjitorilor minori li se permite să facă vrăji în situaţii de viaţă şi moarte.

Ceva foarte rece se prelinse pe ceafa lui Harry; pentru o clipă crezu că aruncase cineva o Vrajă de Deziluzionare asupra lui, apoi îşi dădu seama că doamna Weasley îi ataca părul cu un pieptene ud. Îl apăsă cu putere pe creştet.

— Nu stă niciodată culcat? zise ea disperată.

Harry clătină din cap.

Dl. Weasley se uită la ceas şi îşi ridică privirea spre Harry.

— Cred că ar trebui să plecăm, zise el. Este puţin cam devreme, dar cred că o să-ţi fie mai bine la Minister decât dacă o să stai să aştepţi aici.

— Bine, zise Harry automat, lăsând felia de pâine prăjită în farfurie şi ridicându-se.

— O să fie în ordine, Harry, zise Tonks, bătându-l pe braţ.

— Noroc, spuse Lupin, sunt sigur că o să fie totul bine.

— Şi dacă nu, zise Sirius sumbru, mă ocup eu de Amelia Bones în locul tău...

Harry zâmbi stins. Doamna Weasley îl îmbrăţişă.

— Îţi ţinem pumnii, spuse ea.

— Da, zise Harry. Atunci... ne vedem mai târziu.

Îl urmă pe domnul Weasley până sus şi pe hol. O auzi pe mama lui Sirius mormăind în somn, de dincolo de draperii. Domnul Weasley deblocă uşa şi ieşiră amândoi în zorii dimineţii reci şi gri.

— De obicei nu mergeţi pe jos la serviciu, nu? îl întrebă Harry, când porniră vioi spre piaţă.

— Nu, de obicei Apar, zise domnul Weasley, dar este evident că tu nu poţi, şi cred că e mai bine să ajungem într-un mod cu totul non-magic... face o impresie mai bună, având în vedere pentru ce ai fost sancţionat...

Domnul Weasley îşi ţinea mâna în buzunar în timpul mersului. Harry ştia că era încleştată în jurul baghetei.

Străzile dărăpănate erau aproape pustii, însă când ajunseră la o mică staţie de metrou mizerabilă, îşi dădură seama că era deja plină de navetişti. Ca întotdeauna când era în apropierea Încuiaţilor care îşi vedeau de treburile lor cotidiene, domnului Weasley îi era foarte greu să îşi înfrâneze entuziasmul.

— Pur şi simplu fantastice, şopti el, arătând spre automatele de cartele. Minunat de ingenioase.

— Sunt stricate, zise Harry, indicându-i semnul.

— Da, dar chiar şi aşa... spuse domnul Weasley, zâmbindu-le cu drag spre ele.

În schimb, cumpărară biletele de la un paznic care părea destul de adormit (Harry se ocupă de tranzacţie, având în vedere că domnul Weasley nu se prea pricepea la banii Încuiaţilor) şi cinci minute mai târziu se urcau într-un tren subteran, care îi ducea către centrul Londrei. Domnul Weasley verifică neliniştit hărţile metroului de deasupra ferestrelor.

— Încă patru staţii, Harry... Acum mai sunt trei staţii... Încă două staţii, Harry...

Coborâră la o staţie chiar din inima Londrei şi fură măturaţi afară din metrou de un val de bărbaţi şi femei în costum şi cu serviete. Urcară pe scara rulantă, dincolo de bariera de cartele (domnul Weasley fu încântat de modul în care aparatul îi înghiţi cartela), şi ieşiră într-o stradă mare, încadrată de clădiri impozante, aflată în plin trafic.

— Unde suntem? zise domnul Weasley derutat şi pentru o clipă îi îngheţă sângele în vine.

Harry crezu că se dăduseră jos la altă staţie, în ciuda apelurilor repetate la hartă ale domnului Weasley; însă o secundă mai târziu el zise:

— A, da... pe aici, Harry.

Apoi îl conduse pe o alee lăturalnică.

— Iartă-mă, spuse el, însă nu am mai venit niciodată cu metroul şi totul este destul de diferit din perspectiva Încuiaţilor. Sincer să fiu, până acum nu am mai folosit în viaţa mea un permis de vizitator.

Cu cât avansau, cu atât clădirea devenea mai puţin impozantă şi mai mică, până când ajunseră pe o stradă unde erau mai multe case cu birouri oarecum dărăpănate, o cârciumă şi o zonă de trecere foarte aglomerată. Harry se aşteptase ca Ministerul Magiei să aibă un sediu mai impresionant.

— Am ajuns, spuse domnul Weasley vesel, arătând către o veche cabină telefonică roşie, căreia îi lipseau câteva ochiuri de geam şi care era plasată în faţa unui perete plin de graffiti. După tine, Harry.

Deschise uşa cabinei telefonice.

Harry intră, întrebându-se despre ce Dumnezeu era vorba. Dl. Weasley se strecură lângă Harry şi închise uşa. Erau înghesuiţi; Harry era lipit de aparatul de telefon, care atârna strâmb de peretele cabinei, de parcă ar fi încercat să-l dea jos un vandal. Domnul Weasley se întinse pe lângă el după receptor.

— Domnule Weasley, cred că şi acesta ar putea să fie stricat, zise Harry.

— Nu, nu, sunt sigur că este în ordine, spuse domnul Weasley, ţinând receptorul deasupra capului şi uitându-se la discul cu numere. Să vedem... şase..., zise el şi formă numărul, doi... patru... şi încă un patru... şi un alt doi...

În timp ce discul se învârtea încet la loc, în cabina telefonică se auzi o voce monotonă de femeie, nu din receptorul din mâna domnului Weasley, ci la fel de tare şi clar ca şi când ar fi stat o femeie invizibilă chiar lângă ei.

— Bine aţi venit în Ministerul Magiei. Vă rog să spuneţi cum vă numiţi şi ce doriţi.

— Hm... făcu domnul Weasley, fiind evident că nu ştia dacă să vorbească sau nu în receptor.

Făcu un compromis, ţinând partea unde se vorbeşte la ureche.

— Arthur Weasley, Oficiului de Folosire Neregulamentară a Obiectelor Făcute de Încuiaţi. Sunt aici pentru a-l însoţi pe Harry Potter, căruia i s-a cerut să se prezinte la o audiere disciplinară...

— Vă mulţumesc, zise vocea calmă de femeie. Vizitatorule, te rog să iei o insignă şi să ţi-o prinzi în piept de robe.

Se auziră un păcănit şi un zornăit, iar Harry văzu ceva alunecând pe planul înclinat unde apăreau de obicei monedele nefolosite. Luă obiectul în mână: era o insignă argintie pătrat pe care scria Harry Potter, audiere disciplinară. Şi-o prinse piept de tricou şi vocea de femeie vorbi iar.

— Vizitator al Ministerului, ţi se cere să te supui unei verificări şi să îţi prezinţi bagheta pentru înregistrare la biroul securitate, care se află la capătul îndepărtat al atriumului.

Podeaua cabinei telefonice se cutremură. Coborau încet în pământ. Harry privi neliniştit cum trotuarul părea să se ridice dincolo de ferestrele cabinei, până când întunericul li se aşternu peste capete. Apoi nu mai văzu nimic; auzea doar un zgomot şters de maşinărie, în timp ce cabina îşi croia drum în jos prin pământ. Cam la un minut după aceea, deşi lui Harry i se păru că trecuse mult mai mult, printr-o crapi tură se ivi o lumină aurie care îi atinse picioarele şi, întinzându-se, se ridică, până când îi bătu direct în faţă şi trebui să clipească pentru a nu lăcrima.

— Ministerul Magiei vă urează o zi bună, zise vocea de femeie.

Uşa cabinei telefonice se deschise la perete şi domnul Weasley se dădu jos, urmat de Harry, care rămăsese cu gura căscată.

Erau la capătul unui hol splendid, foarte lung, cu o podea de lemn închisă la culoare, foarte lustruită. Tavanul albastru ca gâtul unui păun era incrustat cu simboluri scânteietoare de aur, care se tot mişcau şi se schimbau ca un enorm avizier celest. Pereţii de pe ambele părţi erau acoperiţi cu casete de lemn închis, lucios, şi aveau multe şemineuri aurite plasate în interior. La fiecare câteva secunde, din unul dintre şemineurile din stânga ieşea un vrăjitor sau o vrăjitoare cu un vuum catifelat. Pe partea dreaptă se formau cozi scurte în faţa fiecărui şemineu, aşteptând plecarea.

La jumătatea holului se afla o fântână. Un grup de statui aurii, mai mari decât în mărime naturală, stăteau în mijlocul unui bazin circular. Cea mai înaltă dintre ele era un vrăjitor cu o înfăţişare nobilă, care avea bagheta îndreptată în sus. Grupaţi în jurul lui erau o vrăjitoare frumoasă, un centaur, un goblin şi un spiriduş de casă. Ultimii trei se uitau cu toţii în sus, cu afecţiune, la vrăjitoare şi vrăjitor. Jeturi scânteietoare de apă ţâşneau din vârfurile baghetelor, din vârful săgeţii centaurului, din vârful pălăriei goblinului şi din fiecare din vârfurile urechilor spiriduşului de casă, astfel încât clipocitul apei se adăuga la pocniturile şi bufniturile celor care Apăreau şi la zgomotul făcut de paşii sutelor de vrăjitoare şi vrăjitori, majoritatea cu nişte expresii sumbre, cum sunt cele de dimineaţa devreme, şi se îndreptau spre o uşă dublă aurie din capătul îndepărtat al holului.

— Pe aici, spuse domnul Weasley.

Se alăturară mulţimii, croindu-şi drum printre cei care lucrau la Minister; unii dintre ei aveau braţele pline de grămezi de pergamente, alţii se luptau cu servietele, iar alţii citeau Profetul zilei. Când trecură pe lângă fântână, Harry văzu sicii de argint şi cnuţi de bronz scăpărând spre el de pe fundul bazinului. Pe un mic semn şters de lângă el scria:

TOT CE SE STRÂNGE DIN FÂNTÂNA FRĂŢIEI MAGICE SE VA DONA SPITALULUI SF. MUNGO DE BOLI ŞI AFECŢIUNI MAGICE.

Dacă n-o să fiu exmatriculat din Hogwarts, o să dau zece galioni, îşi zise Harry disperat.

— Pe aici, Harry, zise domnul Weasley, şi se desprinseră din şuvoiul de angajaţi ai Ministerului care se îndreptau spre poarta aurie.

Aşezat la un birou din stânga, sub un semn pe care scria Pază, un vrăjitor ras în cap, cu nişte haine de un albastru cobalt, ridică privirea când se apropiară, lăsând din mână Profetul zilei.

— Însoţesc un vizitator, spuse domnul Weasley, arătând spre Harry.

— Vino aici, zise vrăjitorul pe un ton plictisit.

Harry se apropie de el şi vrăjitorul ridică o nuia lungă de aur, subţire şi flexibilă ca o antenă de maşină, şi o trecu în sus şi în jos, în faţa şi în spatele lui Harry.

— Bagheta, mormăi vrăjitorul de la pază către Harry, punând deoparte instrumentul auriu şi întinzând mâna.

Harry îşi scoase bagheta. Vrăjitorul îi dădu drumul pe un instrument ciudat de aramă, care semăna cu o balanţă cu un singur talger. Acesta începu să vibreze. O bucată îngustă de pergament ieşi rapid dintr-o deschizătură de la bază. Vrăjitorul o rupse şi citi ce scria pe ea.

— Douăzeci şi şapte de centimetri… miezul — pană de phoenix, în uz de patru ani. Este corect?

— Da, spuse Harry neliniştit.

— Asta rămâne la mine, spuse vrăjitorul, înfigând bucata de pergament într-o mică ţeapă de aramă. Tu iei asta, adăugă el, aruncând bagheta spre Harry.

— Mulţumesc.

— Stai aşa... zise vrăjitorul rar.

Ochii i se mutaseră rapid de la insigna argintie de vizitator din pieptul lui Harry la fruntea sa.

— Mulţumesc, Eric, zise domnul Weasley hotărât şi, apucându-l de umăr pe Harry, îl conduse dincolo de birou şi înapoi în şuvoiul de vrăjitori şi vrăjitoare care intrau şi ieşeau pe uşa aurie.

Înghiontit puţin de mulţime, Harry îl urmă pe domnul Weasley de partea cealaltă a uşii, în holul mai mic de după ea, unde erau cel puţin douăsprezece lifturi în spatele unor grilaje făcute din aur. Harry şi domnul Weasley se alăturară mulţimii din jurul unuia dintre ele. În apropiere era un vrăjitor cu o barbă mare care ţinea o cutie de carton ce scotea nişte zgomote, ca şi când ar fi râcâit ceva dinăuntru.

— E totul bine, Arthur? zise vrăjitorul, făcându-i semn cu capul domnului Weasley.

— Ce ai acolo, Bob? întrebă domnul Weasley, uitându-se la cutie.

— Nu suntem siguri, spuse vrăjitorul cu seriozitate. Credeam că este un pui standard de mlaştină, până când a început să sufle foc pe nări. Mie mi se pare să fie o încălcare gravă a Interziceriii Creşterii Experimentale a Animalelor.

Un lift coborî în faţa lor cu un sunet discordant şi un zăngănit puternic; grilajul auriu se dădu la o parte, iar Harry şi domnul Weasley se urcară în ascensor cu restul mulţimii şi Harry se trezi lipit de peretele din fund. O mulţime de vrăjitoare şi vrăjitori îl priveau cu curiozitate;

se uită în jos ca să nu întâlnească privirea nimănui, netezindu-şi între timp bretonul. Grilajul se închise cu o bufnitură şi liftul se ridică încet, cu lanţurile zuruind, în timp ce se auzi iar aceeaşi voce calmă de femeie pe care o auzise Harry în cabina telefonică.

— Etajul şapte, Departamentul Jocurilor şi Sporturilor Magice, care include şi Sediul Ligii Britanice şi Irlandeze de Vâjthaţ, Clubul Oficial al Celor cu Prune în Gură şi Oficiul de Patente Ridicole.

Se deschiseră uşile liftului. Harry zări un coridor destul de neîngrijit, cu mai multe afişe cu echipe de vâjthaţ, atârnate strâmb de pereţi. Unul dintre vrăjitorii din lift, care avea braţele pline de mături, reuşi să iasă cu greutate şi dispăru de-a lungul coridorului. Uşile se închiseră, liftul urcă iar cutremurându-se şi vocea de femeie anunţă:

— Etajul şase, Departamentul Transporturilor Magice, care include Autoritatea Reţelei Zvrr, Controlul Regulamentar al Măturilor, Oficiul Portalurilor şi Centrul de Testare a Apariţiei.

Uşile ascensorului se deschiseră iar şi ieşiră patru sau cinci vrăjitoare şi vrăjitori; în acelaşi timp, în lift intrară în zbor câteva avioane de hârtie. Harry le urmări cum dădură liniştite din aripi deasupra capului său; erau de un violet pal şi putea fi observată ştampila cu Ministerul Magiei de-a lungul marginii aripilor.

— Sunt doar mesaje interdepartamentale, îi şopti domnul Weasley. Obişnuiam să folosim bufniţe, însă e de necrezut ce nebunie era... găinaţ peste tot pe birouri...

În timp ce urcau iar cu zăngănituri, mesajele zburau în jurul lămpii care atârna de tavanul liftului.

— Etajul cinci, Departamentul Cooperării Magice Internaţionale, care include Corpul Internaţional de Schimb Magic de Standarde, Oficiul Magic Internaţional de Legislaţie şi Confederaţia Internaţională a Vrăjitorilor, Membrii Britanici.

Când se deschiseră uşile, ţâşniră afară două dintre mesaje, cu alte vrăjitoare şi vrăjitori, însă mai intrară alte câteva mesaje, astfel încât deasupra lumina lămpii varia şi pâlpâia, când ele zburau cu viteză în jur.

— Etajul patru, Departamentul de Control şi Reglementare a Creaturilor Magice, care include Diviziile de Fiare, Fiinţe şi Spirite, Oficiul de Legătură al Goblinilor şi Biroul Consultativ de Paraziţi.

— Scuzaţi-mă, zise vrăjitorul ce ducea puiul care sufla foc pe nări şi ieşi din lift, urmat de un mic cârd de mesaje.

Uşile se închiseră şi de această dată cu un zgomot mecanic.

— Etajul trei, Departamentul Accidentelor şi Catastrofelor Magice, care include Echipa de Anulare a Magiei Întâmplătoare, Sediul Ştergerii Memoriei şi Comitetul de Scuze pentru Încuiaţi.

Toată lumea ieşi din lift la etajul acesta, în afară de domnul Weasley, Harry şi o vrăjitoare care citea o foaie foarte lungă de pergament, care atârna până la pământ. Restul mesajelor zburară în continuare în jurul lămpii, în timp ce liftul se cutremura iar în ascensiunea sa, apoi uşile se deschiseră şi vocea anunţă:

— Etajul doi, Departamentul de Punere în Vigoare a Legilor Magice, care include Oficiul de Folosire Nepermisă a Magiei, Sediul Aurorilor şi Serviciile Administrative ale Vrăjustiţiei.

— Aici coborâm, Harry, zise domnul Weasley şi ieşiră din lift în urma vrăjitoarei, ajungând într-un coridor încadrat de uşi. Biroul meu este în partea cealaltă a etajului.

— Domnule Weasley, zise Harry, când trecură pe lângă o fereastră în care bătea lumina soarelui, nu mai suntem tot sub pământ?

— Ba da, suntem, zise domnul Weasley. Acelea sunt nişte ferestre vrăjite. Întreţinerea magică decide ce vreme avem în fiecare zi. Am avut două luni de uragane ultima dată când au încercat să obţină o mărire de salariu... Chiar pe aici, Harry.

Dădură un colţ, intrară pe o uşă dublă de stejar masiv şi ieşiră într-un spaţiu deschis, aglomerat şi împărţit în mai multe nişe care zumzăiau de discuţii şi râsete. Mesajele intrau şi ieşeau în zbor din separeuri, cu tot felul de lucruri de la fotografii ale vrăjitorilor puşi sub urmărire şi poze cu familiile lor, până la afişe cu echipele lor preferate de vâjthaţ şi articole din *Profetul zilei.* Un bărbat îmbrăcat în robă roşie, cu o coadă de cal mai lungă decât a lui Bill, stătea cu picioarele pe birou, dictându-i un raport penei sale. Puţin mai încolo, o vrăjitoare cu un ochi acoperit vorbea peste peretele separeului său cu Kingsley Shacklebolt.

— Bună dimineaţa, Weasley, spuse Kingsley nepăsător, când se apropiară. Aş avea ceva de vorbit cu tine, ai o clipă liberă?

— Da, dacă e vorba doar de o clipă, zise domnul Weasley. Mă cam grăbesc.

Vorbeau de parcă nu se cunoşteau aproape deloc şi, când Harry deschise gura să-l salute pe Kingsley, domnul Weasley îl călca pe picior. Îl urmară pe Kingsley de-a lungul culoarului şi până în ultimul separeu.

Harry fu uşor şocat; chipul lui Sirius îl privea din toate direcţiile. Pereţii erau tapetaţi cu tăieturi din ziare şi fotografii vechi — chiar şi una cu Sirius când fusese cavaler de onoare la nunta soţilor Potter. Singurul spaţiu liber era o hartă a lumii pe care străluceau nişte piuneze roşii, strălucitoare ca nişte bijuterii.

— Aici, îi zise Kingsley brusc domnului Weasley, dându-i rapid un teanc de foi de pergament. Am nevoie de cât mai multe informaţii posibile despre vehiculele Încuiate zburătoare care au fost reperate în ultimele douăsprezece luni. Am primit informaţii conform cărora Black ar putea să călătorească încă pe vechea lui motocicletă.

Kingsley îi făcu lui Harry cu ochiul foarte sugestiv şi adăugă în şoaptă:

— Dă-i revista, s-ar putea să i se pară interesantă.

Apoi zise pe o voce normală:

— Şi să nu-ţi ia prea mult timp, Weasley, întârzierea raportului despre armele acele de soc ne-a ţinut în loc investigaţia timp de o lună.

— Dacă mi-ai fi citit raportul, ai fi ştiut că denumirea este arme de foc, zise domnul Weasley cu calm. Şi mă tem că vei fi nevoit să aştepţi informaţiile despre motociclete; momentan suntem foarte ocupaţi.

Îşi coborî vocea şi spuse:

— Dacă poţi să scapi înainte de şapte, Molly face chifteluţe. Îi făcu semn lui Harry şi îl conduse afară din separeul lui

Kingsley, pe o altă uşă dublă de stejar, într-un alt hol. O luară la stânga, merseră de-a lungul unui alt coridor, cotiră la dreapta, pe un hol slab luminat şi evident lăsat în paragină, şi până la urmă dădură de o fundătură, unde era întredeschisă o uşă în partea stângă, de la o debara de mături, şi o uşă în dreapta cu o plăcuţă din aramă pe care scria: Folosirea Neregulamentară a Obiectelor Făcute de Încuiaţi.

Biroul sărăcăcios al domnului Weasley părea să fie puţin mai mic decât debaraua de mături. Două birouri fuseseră înghesuite înăuntru şi abia dacă era destul spaţiu pentru a te mişca în jurul lor din cauza dulapurilor arhivei, care dădeau pe afară de-a lungul pereţilor, peste care erau stivuite grămezi de dosare. Mica parte liberă de pe un perete era mărturia obsesiilor domnului Weasley: mai multe afişe cu maşini, inclusiv una cu un motor demontat; două ilustraţii ale unor cutii de scrisori pe care părea să le fi decupat din nişte cărţi Încuiate de copii; şi o diagramă care arăta cum să instalezi o priză.

Deasupra numeroaselor dosare de care trebuia să se ocupe era un vechi prăjitor de pâine, care sughiţa nefericit, şi o pereche de mănuşi de piele vechi, care îşi roteau degetele mari. Lângă dosare era aşezată o fotografie cu familia Weasley. Harry observă că Percy părea să fi plecat din ea.

— Nu avem ferestre, zise domnul Weasley, parcă cerându-şi scuze, dându-şi jos jacheta de pilot şi punând-o pe spătarul scaunului. Am cerut să avem una, însă se pare că, după mintea lor, nu avem nevoie de ea. Ia loc, Harry, am impresia că încă nu a venit Perkins.

Harry se aşeză, strecurându-se pe scaunul de la biroul lui Perkins, în timp ce domnul Weasley frunzărea teancul de pergamente pe care i-l dăduse Kingsley Shacklebolt.

— A, da, zise el, zâmbind, în timp ce scoase dintre ele un număr al revistei Zeflemistul.

Dădu câteva pagini.

— Da, are dreptate, sunt sigur că Sirius o să o găsească foarte amuzantă — vai de mine, ce-i cu ăsta?

Domnul Weasley îl desfăcu şi îl citi cu voce tare.

Un mesaj tocmai intrase în zbor pe uşa deschisă şi poposise pe prăjitorul de pâine care sughiţa.

— A treia toaletă publică scuipătoare reclamată în Bethnal Green, vă rog să investigaţi imediat. Este deja ridicol...

— O toaletă scuipătoare?

— Nişte Anti-Încuiaţi puşi pe şotii, spuse domnul Weasley, încruntându-se. Am avut două cazuri săptămâna trecută, unul la Wimbledon, altul la Elephant and Castle. Încuiaţii trag apa, şi în loc să dispară totul — mă rog, îţi imaginezi tu. Săracii tot cheamă — ascultătorii ăia, aşa cred că se numesc — ştii tu, cei care repară ţevi şi alte chestii.

— Instalatori?

— Da, exact, însă bineînţeles că sunt consternaţi. Eu nu sper decât să-i găsim pe vinovaţi.

— Vor fi prinşi de Aurori?

— O, nu, e ceva prea neînsemnat pentru Aurori, va fi Patrula obişnuită de Punere în Vigoare a Legii — a, Harry, a sosit Perkins.

Un vrăjitor bătrân, cocoşat, aparent timid, cu părul zburlit şi alb tocmai intrase în cameră, gâfâind.

— Vai, Arthur! spuse el disperat, fără să se uite la Harry. Slavă Domnului, nu am ştiut cum să fac să fie mai bine, dacă să te aştept sau nu. Tocmai ţi-am trimis o bufniţă, însă evident că n-a ajuns la tine — a venit un mesaj urgent acum zece minute...

— Am aflat de toaleta scuipătoare, zise domnul Weasley.

— Nu, nu, nu este vorba despre toaletă, este vorba de audierea băiatului Potter — au schimbat ora şi locul de judecată — acum începe la opt şi este în Sala de Judecată numărul zece...

— În vechea — dar mi-au spus — pe barba lui Merlin! Domnul Weasley se uită la ceas, scoase un ţipăt şi sări ca ars de pe scaun.

— Repede, Harry, trebuia să fim deja acolo de cinci minute! Perkins se lipi de dulapurile cu arhive, în timp ce domnul Weasley ieşi în fugă din birou, cu Harry pe urmele sale.

— De ce au schimbat ora? zise Harry pe nerăsuflate, când trecură valvârtej pe lângă separeurile Aurorilor.

Oamenii îşi ridicară capetele şi se holbară la ei când trecură în fugă. Harry se simţea de parcă îşi lăsase tot interiorul fiinţei sale în biroul lui Perkins.

— Habar n-am, dar slavă Domnului că am ajuns aşa de devreme, dacă nu ai fi sosit la timp, ar fi fost o catastrofă!

Domnul Weasley se opri alunecând în faţa lifturilor şi apăsă repede pe butonul de coborâre.

— HAIDE!

Liftul apăru zăngănind şi cei doi urcară grăbiţi. De fiecare dată când se oprea, domnul Weasley înjura mânios şi apăsa cu putere pe butonul "nouă".

— Sălile acelea de judecată nu au mai fost folosite de ani întregi, zise domnul Weasley supărat. Nu-mi dau seama de ce se ţine acolo — doar dacă — dar nu —

Chiar în acel moment, o vrăjitoare plinuţă intră în lift, ducând un pocal fumegător, iar domnul Weasley nu mai continuă.

— Atriumul, spuse vocea calmă de femeie şi grilajul auriu se dădu în lături, dezvăluindu-i lui Harry pentru o clipă statuile aurii din fântâna din depărtare.

Vrăjitoarea plinuţă ieşi şi în schimb intră un vrăjitor cu pielea pământie şi cu o expresie îndoliată.

— Bună dimineaţa, Arthur, spuse el pe un ton de mormânt când ascensorul începu să coboare. Nu te văd prea des pe aici.

— Treburi urgente, Bode, spuse domnul Weasley, care se balansa din genunchi şi îi arunca priviri neliniştite lui Harry.

— A, da, zise Bode, cercetându-l pe Harry fără să clipească. Desigur.

Harry nu avu nici o reacţie faţă de Bode, însă privirea sa fixă nu îl făcu să se simtă deloc mai bine.

— Departamentul Misterelor, zise vocea calmă de femeie, fără alte explicaţii.

— Repede, Harry, spuse domnul Weasley când uşile se deschiseră zăngănind, şi goniră pe un coridor care era destul de diferit de cele de deasupra.

Pereţii erau goi; nu erau nici ferestre şi nici uşi, în afară de una neagră, simplă, situată chiar la capătul holului. Harry se aştepta să intre pe ea, însă în schimb domnul Weasley îl apucă de braţ şi îl trase în stânga, unde era un spaţiu liber care ducea către o serie de trepte.

— Pe aici, pe aici, gâfâi domnul Weasley, coborând două trepte odată. Liftul nici nu mai coboară până aici... de ce se ţine aici nu...

Ajunseră la capătul scărilor şi alergară de-a lungul altui coridor, care semăna leit cu închisoarea lui Plesneală de la Hogwarts, cu pereţi tari de piatră şi torţe în suporturi. Uşile pe care trecură aici erau de lemn masiv cu broaşte şi zăvoare de fier.

— Sala de judecată... numărul... zece... cred că aproape am... da.

Domnul Weasley se opri brusc în faţa unei uşi sinistre întunecate cu un zăvor imens de fier şi se prăvăli lângă perete, cu mâna încleştată de o cusătură de pe piept.

— Du-te, zise el gâfâind şi arătând cu degetul spre uşă. Intră aici.

— Nu — nu veniţi cu — ?

— Nu, nu, nu am voie. Baftă!

Inima lui Harry îi zvâcni, de parcă i s-ar fi ciocnit de mărul lui Adam. Înghiţi cu putere, învârti clanţa de fier masiv şi intră în sala de judecată.

CAPITOLUL VIII

AUDIEREA

Harry scoase un sunet de groază; nu se putu abţine. Marea temniţă în care intrase îi era îngrozitor de cunoscută. Nu numai că o mai văzuse, chiar mai fusese acolo. Acesta era locul pe care îl vizitase în Pensivul lui Dumbledore, locul unde urmărise cum familia Lestrange fusese condamnată la închisoare pe viaţă în Azkaban.

Pereţii erau din piatră întunecată, luminaţi slab de torţe. Băncile goale se ridicau de o parte şi de alta în jurul lui, însă drept înainte, pe băncile de sus, văzu mai multe siluete în umbră. Până atunci vorbiseră încet, însă când uşa masivă se închise în urma lui Harry, se aşternu o tăcere care nu prevestea nimic bun.

În sala de judecată răsună vocea rece a unui bărbat.

— Ai întârziat.

— Îmi cer scuze, spuse Harry neliniştit. Nu — n-am ştiut că s-a schimbat ora.

— Nu este vina Vrăjustiţiei, zise vocea. Ţi-a fost trimisă o bufniţă în această dimineaţă. Ia loc.

Harry îşi coborî privirea către scaunul din mijlocul camerei, ale cărui braţe erau acoperite cu lanţuri. Văzuse acele braţe prinzând viaţă şi legând-o pe persoana care se aşeza între ele. Paşii săi răsunară cu putere, în timp ce traversa podeaua de piatră. Când se aşeză prudent pe marginea scaunului, lanţurile zuruiră ameninţător, însă nu îl fixară. Începând să se simtă rău, se uită în sus la oamenii aşezaţi pe banca de deasupra.

Erau cam cincizeci şi toţi, din câte îşi dădu seama, purtau robe de culoarea prunei cu un "V" argintiu, ţesut pe

partea dreaptă a pieptului, privindu-i de sus, unii cu expresii foarte austere, alţii părând cu adevărat curioşi.

Chiar în mijlocul rândului din faţă stătea Cornelius Fudge, Ministrul Magiei. Fudge era un bărbat trupeş, care purta adeseori un melon verde praz, deşi astăzi se lipsise de el; de asemenea, se lipsise de zâmbetul indulgent pe care îl avusese odată când vorbise cu Harry. În stânga lui Fudge stătea o vrăjitoare cu maxilare proeminente şi pătrăţoase, cu părul cărunt şi foarte scurt; purta monoclu şi părea intransigentă, în dreapta lui Fudge stătea o altă vrăjitoare, însă se aşezase atât de în spate pe bancă, încât chipul îi era în umbră.

— Foarte bine, spuse Fudge. Acuzatul fiind prezent — în sfârşit — să începem. Eşti pregătit? strigă el într-o parte.

— Da, domnule, spuse o voce nerăbdătoare, pe care Harry o recunoscu.

Fratele lui Ron, Percy, stătea chiar la capătul şirului de scaune judecătoreşti din faţă. Harry se uită la Percy, sperând să primească vreun semn de recunoaştere din partea lui, însă nu veni nici unul. Ochii lui Percy, din spatele ochelarilor săi cu rame de corn, erau aţintiţi asupra pergamentului său, iar băiatul îşi ţinea pana de scris în mână.

— Audierea disciplinară de pe doisprezece august, spuse Fudge pe un ton ascendent, iar Percy începu imediat să ia notiţe, pentru delictele de încălcare a Decretului de Restricţie Rezonabilă a Vrăjitorilor Minori şi a Statutului Internaţional de Tăinuire, comise de către Harry James Potter, domiciliat la numărul patru, pe Aleea Boschetelor,

Little Whinging, Surrey. Interogatori: Cornelius Oswald Fudge, Ministrul Magiei; Amelia Susan Bones, Şefa Departamentului de Punere în Vigoare a Legilor Magice; Dolores Jane Umbridge, Ministru-adjunct al Ministerului. Scribul curţii de judecată, Percy Ignatius Weasley...

— Martor al apărării, Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore, zise încet o voce din spatele lui Harry, care întoarse capul atât de repede, încât făcu o întindere la gât.

Dumbledore traversă sala senin, cu paşi mari, purtând o robă lungă albastru închis, şi o expresie de calm absolut. Barba şi părul său lung argintiu străluceau în lumina torţelor când ajunse lângă Harry şi se uită în sus la Fudge, peste ochelarii în formă de semilună, aşezaţi la jumătatea nasului foarte strâmb.

Membrii Vrăjustiţiei începuseră să vorbească între ei. Acum toate privirile erau îndreptate spre Dumbledore. Unii păreau enervaţi, alţii puţin speriaţi; însă două vrăjitoare mai în vârstă din rândul din spate îşi ridicară baghetele şi le fluturară în semn de bun venit.

Când îl văzu pe Dumbledore, Harry încercă un sentiment foarte puternic, o senzaţie întăritoare, plină de speranţă, care semăna oarecum cu cea pe care i-o dăduse cântecul phoenixului. Vroia să-i întâlnească privirea, însă Dumbledore nu se uita la el; îl privea în continuare pe Fudge care era evident tulburat.

— A, zise Fudge, care părea derutat cu desăvârşire. Dumbledore. Da — hm — să înţeleg că ai primit — hm — mesajul nostru cu schimbarea orei şi a — hm — locului de judecată?

— Cred că l-am ratat, spuse Dumbledore vesel. Cu toate acestea, datorită unei greşeli norocoase, am sosit la Minister cu trei ore mai devreme, aşa că nu este nici o problemă.

— Da... păi... presupun că o să mai avem nevoie de un scaun — eu — Weasley, poţi să...?

— Nici o problemă, zise Dumbledore binevoitor.

Îşi scoase bagheta, o încercă puţin şi chiar lângă Harry apăru din senin un fotoliu moale de pânză cerată. Dumbledore se aşeză, îşi uni vârfurile degetelor lungi şi îl urmări pe Fudge cu o expresie de interes politicos. Membrii Vrăjustiţiei încă şuşoteau şi se foiau neliniştiţi; se calmară numai când vorbi Fudge.

— Da, spuse acesta iar, răsfoindu-şi notiţele. Bine, atunci. Acuzaţiile. Da.

Scoase o bucată de pergament din teancul din faţa lui, trase aer în piept, şi citi cu voce tare:

— Acuzaţiile sunt după cum urmează: Faptul că a făcut o Vrajă Patronus în deplină cunoştinţă de cauză, cunoscând foarte bine caracterul ilegal al acţiunilor sale, după ce mai primise în trecut un avertisment din partea Ministerului Magiei ca urmare a acuzaţiilor asemănătoare, într-o zonă locuită de Încuiaţi, în prezenţa unui Încuiat, pe 2 august la ora 9 şi 23 de minute, ceea ce este un delict, conform paragrafului C al Decretului de Restricţie Rezonabilă a Vrăjitorilor Minori, 1875, şi în egală măsură conform Articolului 13 al Statutului de Tăinuire al Confederaţiei Vrăjitorilor. Eşti Harry James Potter, domiciliat la numărul patru, pe Aleea Boschetelor, Little

Whinging, Surrey? zise Fudge, uitându-se urât la Harry peste pergament.

— Da, spuse Harry.

— Cu trei ani în urmă ai primit un avertisment oficial din partea Ministerului pentru folosirea magiei, este adevărat?

— Da, dar...

— Şi totuşi, ai creat un Patronus în noaptea zilei de doi august? spuse Fudge.

— Da, zise Harry, dar...

— Ştiind că nu ai voie să faci vrăji în afara şcolii până nu împlineşti şaptesprezece ani?

— Da, dar...

— Ştiind că erai într-o zonă plină de Încuiaţi?

— Da, dar...

— Perfect conştient de faptul că în acel moment erai foarte aproape de un Încuiat?

— Da, spuse Harry supărat, dar am făcut-o doar pentru că... Vrăjitoarea cu monoclu îl întrerupse cu o voce răsunătoare.

— Ai creat un Patronus capabil să zboare?

— Da, zise Harry, pentru că...

— Un Patronus concret?

— Un — ce? spuse Harry.

— Patronusul tău avea o formă bine definită? Adică era mai mult decât vapori sau fum?

— Da, zise Harry, simţindu-se şi nerăbdător şi puţin disperat. Este un cerb, întotdeauna este un cerb.

— Întotdeauna? tună doamna Bones. Ai mai creat un Patronus până acum?

— Da, zise Harry, îl pot crea de mai bine de un an.

— Şi ai cincisprezece ani?

— Da, şi...

— Ai învăţat asta la şcoală?

— Da, m-a învăţat profesorul Lupin în anul trei, din cauza...

— Impresionant, spuse doamna Bones, uitându-se în jos la el, un Patronus adevărat la vârsta lui... cu adevărat, cât se poate de impresionant.

Unii dintre vrăjitorii şi vrăjitoarele din jur începuseră iar să şuşotească; unii dădeau din cap aprobator, însă alţii erau încruntaţi şi clătinau din cap cu o vădită neplăcere.

— Nu se pune problema de cât de impresionantă a fost vraja, zise Fudge pe o voce nesigură. De fapt, cu cât a fost mai impresionantă, cu atât este mai rău, mă gândesc eu, având în vedere că băiatul a făcut-o chiar sub ochii unui Încuiat!

Cei care se încruntaseră vorbiră acum în şoaptă, părând să fie de acord, însă mica şi ipocrita încuviinţare cu capul a lui Percy fu cea care îl făcu pe Harry să vorbească.

— Am făcut-o din cauza Dementorilor! spuse el tare, înainte să îl mai poată întrerupe cineva din nou.

Se aşteptase la mai multe şuşoteli, însă liniştea care se aşternu păru să fie chiar mai apăsătoare decât înainte.

— Dementori? spuse doamna Bones după câteva clipe, ridicându-şi sprâncenele groase, până când fu cât pe-aci să îi cadă monoclul. Ce vrei să spui, băiete?

— Vreau să spun că în gangul ăla au fost doi Dementori şi că ne-au atacat pe mine şi pe vărul meu!

— A, spuse Fudge iar, cu un zâmbet maliţios, în timp ce se uita în jur la membrii Vrăjustiţiei, parcă invitându-i să se alăture glumei sale. Da. Da, mă gândeam eu că o să auzim ceva de genul acesta.

— Dementori în Little Whinging? zise doamna Bones, cu o voce foarte surprinsă. Nu înţeleg...

— Chiar nu înţelegi, Amelia? zise Fudge, zâmbind în continuare. Dă-mi voie să îţi explic. S-a tot gândit şi a ajuns la concluzia că Dementorii ar fi o scuză cât se poate de potrivită, Încuiaţii nu pot să-i vadă pe Dementori, nu-i aşa, băiete? Foarte convenabil, extrem de convenabil... aşa că nu avem decât cuvântul tău şi nici un martor...

— Nu mint! spuse Harry tare, acoperind un nou val de şoapte din partea curţii de judecată. Au fost doi, care veneau din câte un capăt al gangului, totul s-a întunecat, s-a făcut frig, iar eu vărul meu i-am simţit şi am luat-o la fugă...

— De ajuns, de ajuns! zise Fudge, cu o expresie plină de superioritate pe chip. Îmi cer scuze că întrerup ceea ce sunt sigur că ar fi fost o poveste bine închegată…

Dumbledore îşi drese vocea. Vrăjustiţia amuţi.

— De fapt, mai avem un martor al prezenţei Dementorilor în acel gang, zise el. În afară de Dudley Dursley.

Faţa dolofană a lui Fudge păru să se ofilească, de parcă ar fi golit-o cineva de aer. Pentru câteva clipe se uită în jos la Dumbledore cu ochii mari, apoi, cu înfăţişarea unui om care încerca să îşi vină în fire, spuse:

— Dumbledore, mă tem că nu mai avem timp să ascultăm alte poveşti cusute cu aţă albă. Vreau să rezolvăm totul cât se poate de repede…

— S-ar putea să mă înşel, spuse Dumbledore binevoitor, însă sunt sigur că în Carta Drepturilor Vrăjustiţiei acuzatul are dreptul să prezinte martori la proces, nu? Doamnă Bones, nu este aceasta metoda Departamentului de Punere în Vigoare a Legilor? continuă el, adresându-se vrăjitoarei cu monoclu.

— Aşa este, zise doamna Bones. Perfect adevărat.

— Mă rog, fie! se răsti Fudge. Unde este această persoană?

— Am adus-o cu mine, zise Dumbledore. E chiar la uşă. Să… ?

— Nu — Weasley, du-te tu! răcni Fudge la Percy, care se ridică imediat, coborî în grabă treptele de piatră din

loja judecătorilor şi trecu în fugă pe lângă Dumbledore şi Harry, fără să se uite la ei.

O clipă mai târziu, Percy se întoarse, urmat de doamna Figg. Părea speriată şi mai ciudată ca niciodată. Harry îşi dorea să-i fi dat prin cap să-şi schimbe papucii de casă.

Dumbledore se ridică şi îi oferi locul său doamnei Figg, creând un altul pentru el.

— Numele complet? zise Fudge tare, după ce doamna Figg se aşezase neliniştită chiar pe marginea fotoliului.

— Arabella Doreen Figg, spuse doamna Figg cu o voce tremurândă.

— Cine sunteţi de fapt? zise Fudge pe un ton superior şi plictisit.

— Locuiesc în Little Whinging, aproape de casa unde trăieşte Harry Potter, zise doamna Figg.

— Noi nu avem înregistrată nici o altă vrăjitoare sau un alt vrăjitor în afară de Harry Potter, spuse doamna Bones imediat. Această situaţie a fost mereu monitorizată îndeaproape, având... având în vedere evenimentele trecute.

— Sunt o Non, zise doamna Figg. Aşa că probabil că nu m-aţi înregistrat, nu-i aşa?

— O Non, da? spuse Fudge, privind-o cu atenţie. O să verificăm asta. Puteţi să lăsaţi detaliile descendenţei dumneavoastră asistentului meu, Weasley. Apropo, Nonii îi

pot vedea pe Dementori? întrebă el, uitându-se în stânga şi în dreapta băncii.

— Da, putem! spuse doamna Figg indignată.

Fudge se uită iar la ea, cu sprâncenele ridicate.

— Foarte bine, zise el nepăsător. Care este varianta dumneavoastră?

— Ieşisem să cumpăr mâncare de pisici de la magazinul din colţ, din capătul Căii Wisteria, în jurul orei nouă, în seara zilei de doi august, spuse doamna Figg ca din puşcă, de parcă ar fi învăţat ce să spună pe de rost, când am auzit un zgomot din gangul dintre Aleea Magnoliei şi Calea Wisteria. Când m-am apropiat de intrarea în gang, am văzut nişte Dementori care fugeau...

— Fugeau? zise doamna Bones tranşant. Dementorii nu fug, plutesc.

— Asta am vrut să spun, zise doamna Figg repede, lăsând să-i apară nişte pete roz în obrajii ofiliţi. Plutind de-a lungul gangului către doi băieţi, din câte mi-am dat seama.

— Cum arătau? zise doamna Bones, închizându-şi ochii pe jumătate, astfel încât marginea monoclului se pierdu în piele.

— Păi, unul era foarte mare şi celălalt destul de slab...

— Nu, nu, spuse doamna Bones nerăbdătoare. Dementorii... descrieţi-i.

— Ah, spuse doamna Figg, şi mai îmbujorată. Erau mari. Mari şi purtau pelerine.

Lui Harry i se păru că, indiferent ce-ar fi spus doamna Figg, lăsa impresia că nu văzuse un Dementor decât în poze, iar poza nu putea să ilustreze cum erau aceste fiinţe în realitate: modul sinistru în care se mişcau, plutind la câţiva centimetri de pământ; mirosul de putrefacţie pe care îl răspândeau; sau acel zgomot îngrozitor, ca un horcăit muribund, pe care îl făceau când absorbeau aerul din jur...

În al doilea rând, un vrăjitor bondoc, cu o mustaţă mare şi neagră, se apropie ca să-i şoptească ceva la ureche vecinei sale, o vrăjitoare cu părul creţ. Aceasta zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Mari şi îmbrăcaţi cu pelerine, repetă doamna Bones cu calm, în timp ce Fudge pufni în bătaie de joc. Am înţeles. Altceva?

— Da, zise doamna Figg. I-am simţit. S-a făcut frig peste tot, şi să ştiţi că era o seară foarte călduroasă de vară. Şi m-am simţit... de parcă nu ar mai fi fost deloc fericire pe lume... şi mi-am amintit... lucruri îngrozitoare...

Vocea îi tremură şi amuţi.

Ochii doamnei Bones se deschiseră puţin şi Harry văzu nişte urme roşii sub sprânceană, acolo unde îi intrase monoclul în piele.

— Ce au făcut Dementorii? întrebă ea, şi Harry simţi un val de speranţă.

— I-au atacat pe băieţi, zise doamna Figg, al cărei glas era acum mai încrezător şi mai puternic, iar roşeaţa din obraji începuse să se estompeze. Unul dintre ei căzuse. Celălalt se dădea în spate, încercând să-l ţină la distanţă

pe Dementor. Acela era Harry. A făcut două încercări, creând însă doar vapori argintii. La a treia încercare, a creat un Patronus care s-a repezit la primul Dementor şi apoi, la îndemnul lui Harry, l-a alungat şi pe al doilea de lângă vărul său. Şi asta a fost... tot ce s-a întâmplat, încheie doamna Figg, oarecum nesatisfăcător.

Doamna Bones se uită la doamna Figg în tăcere. Fudge nu o privea deloc, însă îşi tot frunzărea hârtiile. Într-un târziu, ridică privirea şi zise, destul de agresiv:

— Deci, asta aţi văzut?

— Asta a fost tot ce s-a întâmplat, repetă doamna Figg.

— Foarte bine, spuse Fudge. Sunteţi liberă.

Doamna Figg aruncă o privire speriată de la Fudge la Dumbledore, apoi se ridică şi merse târşâit spre ieşire. Harry auzi cum se închide uşa în urma ei.

— Nu a fost un martor foarte convingător, zise Fudge cu superioritate.

— A, nu aş fi atât de sigură, zise doamna Bones, cu vocea ei răsunătoare. Este clar că a descris foarte bine efectele unui atac al Dementorilor. Şi nu pot să-mi dau seama de ce ar spune că au fost acolo dacă nu ar fi fost cu adevărat.

— Însă Dementori care să se plimbe... printr-o suburbie Încuiată şi pur şi simplu să se nimerească să dea peste un vrăjitor? pufni Fudge. Şansele trebuie să fi fost foarte, foarte mici. Nici măcar Bagman nu ar fi pariat pe...

— A, cred că nici unul dintre noi nu este de părere că Dementorii erau acolo din întâmplare, spuse Dumbledore calm.

Vrăjitoarea care stătea în dreapta lui Fudge, cu chipul în umbră, se mişcă puţin, dar toţi ceilalţi rămaseră nemişcaţi şi tăcuţi.

— Şi ce ar trebui să însemne asta? întrebă Fudge pe un ton glacial.

— Înseamnă că eu cred că li s-a ordonat să meargă acolo, spuse Dumbledore.

— Cred că ar trebui să existe o înregistrare undeva, dacă cineva le-a ordonat unor Dementori să se plimbe prin Little Whinging! răcni Fudge.

— Nu şi dacă în ultimul timp Dementorii primesc ordine de la altcineva decât de la Ministerul Magiei, zise Dumbledore calm. Ţi-am împărtăşit deja părerea mea în ceea ce priveşte acest subiect, Cornelius.

— Da, aşa este, spuse Fudge cu voce tare, şi nu ara nici un motiv care să mă împiedice să cred că părerile tale sunt mai mult decât nişte simple vorbe în vânt, Dumbledore. Dementorii rămân în Azkaban şi fac tot ce le cerem noi să facă.

— Atunci, zise Dumbledore încet, dar limpede, trebuie să ne întrebăm de ce cineva din Minister le-a ordonat unor Dementori să se ducă în acel gang pe doi august.

În liniştea desăvârşită care întâmpină aceste cuvinte, vrăjitoarea din dreapta lui Fudge se aplecă în faţă, astfel încât Harry îi văzu chipul pentru prima oară.

Arăta exact ca o broască mare şi palidă. Era destul de îndesată, cu o faţă lată, fără trăsături puternice, un gât la fel de mic ca al unchiului Vernon şi o gură foarte mare, cu buzele de culoarea cărbunelui. Avea ochii mari, rotunzi şi puţin exoftalmici. Chiar şi micuţa fundă de catifea neagră prinsă în părul scurt şi creţ îi aducea aminte de o muscă mare, pe care era pe cale să o prindă cu limba sa lipicioasă.

— Curtea îi dă cuvântul lui Dolores Jane Umbridge, Ministrul-adjunct, zise Fudge.

Vrăjitoarea vorbi pe o voce subţire, agitată, ca de fetiţă, care îl şocă pe Harry; acesta se aşteptase la un mormăit.

— Sunt sigură că trebuie să vă fi înţeles greşit, domnule profesor Dumbledore, spuse ea cu un surâs prostesc, care îi lăsă ochii mari şi rotunzi la fel de reci ca întotdeauna. Ce prostie din partea mea. Însă pentru un minuţel am avut senzaţia că sugeraţi că Ministerul Magiei a ordonat ca acest băiat să fie atacat!

Râse ca un clopoţel, făcând ca lui Harry să i se ridice părul pe ceafă. Alături de ea râseră şi alţi câţiva membri ai Vrăjustiţiei. Însă era cât se poate de clar că nici unul dintre ei nu era cu adevărat amuzat.

— Dacă este adevărat că Dementorii primesc ordine doar de la Ministerul Magiei, şi este adevărat şi că doi Dementori i-au atacat pe Harry şi pe vărul său cu o săptămână în urmă, atunci rezultă în mod logic că cineva din cadrul Ministerului ar putea să fi ordonat atacul, zise Dumbledore politicos. Desigur, aceşti Dementori ar fi putut să fie în afara controlului Ministerului…

— Nu există nici un Dementor care să nu fie sub controlul Ministerului! se răsti Fudge, care se făcuse roşu ca un rac.

Dumbledore îşi înclină capul într-o mică plecăciune.

— Atunci Ministerul va face negreşit o anchetă completă, pentru a afla de ce erau Dementorii atât de departe de Azkaban şi de ce au atacat fără permisiune.

— Nu tu decizi ce face sau nu face Ministerul Magiei, Dumbledore! tună Fudge, având acum o nuanţă de magenta de care unchiul Vernon ar fi fost mândru.

— Bineînţeles că nu, spuse Dumbledore cu blândeţe. Eu doar îmi exprimam convingerea că această problemă nu va rămâne neinvestigată.

Se uită la doamna Bones, care îşi aranjă monoclul şi îi întoarse privirea, încruntându-se puţin.

— Aş vrea să vă reamintesc tuturor că nu comportamentul acestor Dementori, care s-ar putea să fie nişte produse ale imaginaţiei acestui băiat, este subiectul acestei audieri! zise Fudge. Suntem aici pentru a examina încălcarea Decretului Restricţiei Rezonabile a Vrăjitorilor Minori de către Harry Potter!

— Desigur, spuse Dumbledore, însă prezenţa Dementorilor în acel gang este deosebit de importantă. Clauza numărul şapte a decretului susţine că magia poate fi folosită de faţă cu Încuiaţii în circumstanţe excepţionale, şi cum acele circumstanţe excepţionale includ situaţiile care pun în primejdie viaţa unui vrăjitor, a unei vrăjitoare, sau a oricăror magicieni, sau Încuiaţi care sunt prezenţi în momentul în care...

— Vă mulţumim, dar cunoaştem foarte bine clauza numărul şapte! se răsti Fudge.

— Desigur, zise Dumbledore respectuos. Atunci suntem de acord că folosirea Vrăjii Patronus de către Harry în această situaţie se încadrează exact în categoria circumstanţelor excepţionale pe care le descrie această clauză, nu?

— Dacă au fost Dementori, ceea ce mă îndoiesc.

— Aţi auzit-o de la un martor ocular, întrerupse Dumbledore. Dacă încă vă îndoiţi de veridicitatea celor spuse, chemaţi-o înapoi, puneţi-i iar întrebări. Sunt sigur că nu va avea nimic împotrivă.

— Eu — asta — nu — bâigui Fudge, răsfoind hârtiile în faţa sa. Este — vreau ca asta să se termine azi, Dumbledore!

— Dar, bineînţeles, nu ar conta de câte ori aţi audia un martor, dacă alternativa ar fi o gravă eroare judiciară, zise Dumbledore.

— Eroare judiciară, pe naiba! spuse Fudge cât de tare putu. Te-ai deranjat vreodată să numeri câte poveşti de tot râsul a inventat băiatul acesta, Dumbledore, în timp ce încerca să acopere folosirea flagrantă a magiei în afara şcolii? Presupun că ai uitat de Vraja de Plutire pe care a folosit-o acum trei ani...

— Nu am făcut-o eu, ci un spiriduş de casă! zise Harry.

— AUZIŢI? răcni Fudge, gesticulând animat spre Harry. Un spiriduş de casă! Într-o casă de Încuiaţi! Haida-de.

— Spiriduşul de casă despre care este vorba lucrează acum pentru Şcoala Hogwarts, zise Dumbledore. Dacă doriţi pot să-l chem aici într-o clipită, ca să vă dea detalii.

— Eu — nu — nu am timp să ascult spiriduşi de casă! Oricum, nu este singura — şi-a umflat mătuşa, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Fudge, dând cu pumnul în masa juraţilor şi zdruncinând o călimară.

— Şi aţi fost foarte binevoitori atunci şi nu I-aţi acuzat, acceptând, bănuiesc, faptul că nici cei mai mari vrăjitori nu îşi pot controla întotdeauna sentimentele, zise Dumbledore calm, în timp ce Fudge încerca să şteargă cerneala de pe hârtii.

— Şi nici n-am ajuns la ce face la şcoală.

— Însă, având în vedere că Ministerul nu are autoritatea de a-i pedepsi pe elevii de la Hogwarts pentru purtarea din timpul şcolii, comportamentul lui Harry de acolo nu este relevant pentru această audiere, zise Dumbledore, la fel de politicos ca întotdeauna, însă având acum o urmă de răceală în voce.

— Oho! zise Fudge. Nu este treaba noastră ce face la şcoală, da? Aşa crezi?

— Ministerul nu are puterea de a-i exmatricula pe elevii de la Hogwarts, Cornelius, aşa cum ţi-am amintit în noaptea zilei de doi august, spuse Dumbledore. Şi nici nu are dreptul să confişte baghetele până când nu a fost dovedită cu succes veridicitatea acuzaţiilor, aşa cum ţi-am

reamintit tot în noaptea zilei de doi august. În graba ta lăudabilă de a te asigura de aplicarea a legii, se pare, fără să îţi fi dat seama, sunt sigur, că ai trecut tu însuţi cu vederea nişte legi.

— Legile pot fi schimbate, spuse Fudge sălbatic.

— Sigur că da, spuse Dumbledore, plecându-şi capul. Şi este evident că tu faci multe schimbări, Cornelius. Păi, în puţinele săptămâni care au trecut de când mi s-a cerut să părăsesc Vrăjustiţia, a început deja să devină un obicei susţinerea unui întreg proces penal pentru a rezolva simpla problemă a vrăjilor făcute de minori!

Câţiva vrăjitori de deasupra lor se mişcară în scaune tulburaţi. Fudge prinse o nuanţă puţin mai închisă de cărămiziu, însă vrăjitoarea ca o broască din dreapta sa îl privea pe Dumbledore cu un chip inexpresiv.

— Din câte ştiu eu, continuă acesta, nu există nici o lege în acest loc conform căreia să fie de datoria acestui tribunal să-l pedepsească pe Harry pentru vrăjile făcute. A fost acuzat de un anumit delict şi şi-a prezentat apărarea. Acum tot ce putem să facem, el şi cu mine, este să aşteptăm verdictul dumneavoastră.

Dumbledore îşi uni iar vârfurile degetelor şi nu mai zise nimic. Fudge se uită urât la el, fiind evident că era mânios. Harry îl privi cu coada ochiului pe Dumbledore, căutând o încurajare; nu era foarte sigur că Dumbledore făcuse bine să reamintească Vrăjustiţiei că, de fapt, era timpul să ia o decizie. Însă şi de această dată, Dumbledore părea imun la încercarea lui Harry de a-i întâlni privirea. Se uită în continuare în sus, la băncile unde toată Vrăjustiţia se cufundase în conversaţii grăbite în şoaptă.

Harry privi în jos. Inima, care părea să i se fi umflat, ajungând la o dimensiune anormală, îi palpita cu putere în coşul pieptului. Se aşteptase ca audierea să dureze mult mai mult. Nu era deloc convins că făcuse o impresie bună. De fapt, nu spusese prea multe. Ar fi trebuit să explice mai detaliat ce se întâmplase cu Dementorii, cum se împiedicase, cum şi el, şi Dudley aproape că fuseseră sărutaţi...

De două ori se uită în sus la Fudge şi deschise gura pentru a vorbi, însă inima sa mărită îi astupa căile respiratorii şi de fiecare dată trase aer în piept şi îşi coborî din nou privirea asupra pantofilor.

Atunci se opriră şoaptele. Harry vroia să se uite în sus la judecători, însă descoperi că era mult, mult mai uşor să îşi examineze şireturile în continuare.

— Cine e pentru retragerea tuturor acuzaţiilor? spuse vocea răsunătoare a doamnei Bones.

Capul lui Harry se ridică brusc. Erau mâini ridicate, multe... mai mult de jumătate! Respirând foarte repede, încercă să le numere, dar, înainte să termine, doamna Bones spuse:

— Şi cei pentru condamnare?

Fudge ridică mâna; la fel şi vreo şase vrăjitori, inclusiv vrăjitoarea din dreapta sa, vrăjitorul mustăcios şi femeia cu părul creţ din al doilea rând.

Fudge se uită în jur la toţi, arătând de parcă i-ar fi rămas ceva mare blocat în gât, apoi lăsă mâna jos. Trase aer în piept de două ori şi zise, cu o voce distorsionată de furie:

— Foarte bine, foarte bine... retragerea tuturor acuzaţiilor.

— Minunat, zise Dumbledore vioi, ridicându-se sprinten, scoţându-şi bagheta şi făcând ca cele două fotolii de pânză cerată să dispară. Ei bine, ar cam trebui să plec. O zi bună tuturor.

Şi, fără să se uite măcar o dată la Harry, ieşi repede din încăpere.

CAPITOLUL IX

SUPĂRĂRILE DOAMNEI WEASLEY

Plecarea subită a lui Dumbledore îl luă pe Harry complet prin surprindere. Rămase pe loc acolo unde era, pe scaunul său cu lanţuri, luptându-se cu senzaţia de şoc şi de uşurare. Toţi membrii Vrăjustiţiei erau în picioare, vorbind şi adunându-şi hârtiile. Harry se ridică. Nimeni nu părea să-i acorde nici cea mai mică atenţie, în afara vrăjitoarei ca o broască din dreapta lui Fudge, care acum se uita în jos la el, şi nu la Dumbledore, ca până atunci. Ignorând-o, încercă să întâlnească privirea lui Fudge, sau pe cea a doamnei Bones, dorind să întrebe dacă putea să plece, însă Fudge părea foarte hotărât să nu îl observe pe Harry, iar doamna Bones era ocupată cu servieta ei, aşa că făcu câţiva paşi către ieşire şi, cum nu-l chemă nimeni înapoi, începu să meargă foarte repede.

Ultimii paşi îi făcu în fugă, deschise uşa cu putere şi aproape că se ciocni de domnul Weasley, care stătea chiar în faţă, palid şi neliniştit.

— Dumbledore nu a spus...

— Retrase, zise Harry, închizând uşa în urma lui. Toate acuzaţiile au fost retrase!

Zâmbind larg, domnul Weasley îl apucă pe Harry de umeri.

— Harry, e minunat! Ei, bineînţeles că nu te-ar fi putut găsi vinovat, nu cu dovezile prezentate, dar chiar şi aşa, nu pot să pretind că nu am fost...

Însă domnul Weasley se opri, pentru că uşa sălii de judecată tocmai se deschisese din nou. Membrii Vrăjustiţiei începeau să părăsească încăperea.

— Pe barba lui Merlin! exclamă domnul Weasley uluit, trăgându-l pe Harry într-o parte, ca să le facă loc tuturor să treacă. Ai fost judecat de întreaga curte?

— Cred că da, zise Harry încet.

Unul sau doi vrăjitori îi făcură semn din cap lui Harry când trecură pe lângă el, iar câţiva, inclusiv doamna Bones, îi spuseră, "Neaţa, Arthur", domnului Weasley, însă cei mai mulţi se uitară în altă parte. Cornelius Fudge şi vrăjitoarea ca o broască fură aproape ultimii care părăsiră temniţa. Fudge se purtă de parcă domnul Weasley şi Harry făceau parte din perete, însă vrăjitoarea se uită cercetător la Harry. Ultimul ieşit fu Percy. Ca şi Fudge, îi ignoră complet pe tatăl său şi pe Harry; trecu pe lângă ei, ţinând strâns în mână un sul mare de pergament şi un mănunchi

de pene de rezervă; avea spatele perfect rigid şi nasul în vânt. Ridurile din jurul gurii domnului Weasley se accentuară puţin, dar, în afară de aceasta, nu mai dădu nici un semn că îşi văzuse cel de-al treilea fiu.

— O să te duc direct înapoi ca să poţi să le dai şi celorlalţi vestea cea bună, zise el, făcându-i semn lui Harry să meargă înainte, după ce Percy urcă treptele către etajul nouă. O să te las în drum spre toaleta din Bethnal Green. Haide...

— Şi ce o să faceţi cu toaleta? întrebă Harry, zâmbind.

Deodată totul părea de cinci ori mai amuzant decât de obicei. Începea să se acomodeze cu gândul: fuseseră retrase acuzaţiile, avea să se întoarcă la Hogwarts.

— A, este un antiblestem destul de simplu, spuse domnul Weasley în timp ce urcară scările, dar, Harry, problema nu este repararea pagubelor, ci mai degrabă atitudinea din spatele vandalismului. Păcălirea Încuiaţilor poate să le pară amuzantă unor vrăjitori, însă este exprimarea unui lucru mult mai profund şi mai neplăcut, iar eu, unul...

Domnul Weasley se opri în mijlocul frazei. Tocmai ajunseseră pe coridorul de la etajul nouă şi Cornelius Fudge stătea la câţiva metri de ei, vorbind în şoaptă cu un bărbat înalt, cu părul blond, lins, şi cu chipul ascuţit şi palid.

Cel din urmă se întoarse când le auzi paşii. Şi el se opri în mijlocul conversaţiei, iar ochii săi reci şi cenuşii se îngustară şi se aţintiră asupra feţei lui Harry.

— Măi, măi, măi... Patronus Potter, zise Lucius Reacredinţă calm.

Harry se simţi strivit, ca şi când s-ar fi lovit de ceva tare. Ultima dată văzuse acei ochi reci şi cenuşii prin găurile croite în gluga unui Devorator al Morţii, şi tot ultima dată auzise vocea acelui bărbat râzând într-un cimitir întunecat, în timp ce el era torturat de Lordul Cap-de-Mort. Lui Harry nu-i venea să creadă că Lucius Reacredinţă îndrăznea să-l privească în ochi; nu îi venea să creadă că era acolo, în Ministerul Magiei, şi nici că vorbea cu Cornelius Fudge, când Harry îi spusese lui Fudge cu nici o lună în urmă că Reacredinţă era un Devorator al Morţii.

— Domnul ministru tocmai îmi povestea că ai scăpat ca prin urechile acului, Potter, spuse domnul Reacredinţă tărăgănat. Absolut uimitor, modul în care reuşeşti să te strecori mereu prin crăpături foarte înguste, mai exact... da un şarpe.

Domnul Weasley îl apucă pe Harry de umăr, cu un gest prevenitor.

— Da, zise Harry, da, sunt foarte bun la scăpat.

Lucius Reacredinţă îşi ridică privirea către chipul domnului Weasley.

— Si mai este şi Arthur Weasley! Ce cauţi aici, Arthur?

— Aici lucrez, spuse domnul Weasley tranşant.

— Ei, nu chiar aici, nu? zise dl. Reacredinţă, ridicându-şi sprâncenele şi uitându-se la uşă peste umărul

domnului Weasley. Parcă erai la etajul doi... nu faci ceva care implică furtul obiectelor făcute de Încuiaţi şi vrăjirea lor la tine acasă?

— Nu, se răsti domnul Weasley, ale cărui degete îi împungeau acum umărul lui Harry.

— De fapt, ce căutaţi dumneavoastră aici? îl întrebă Harry pe Lucius Reacredinţă.

— Nu cred că treburile mele personale cu domnul ministru sunt problema ta, Potter, zise Reacredinţă, netezindu-şi roba.

Harry auzi limpede un zornăit delicat a ceea ce părea să fie un buzunar plin cu galbeni.

— Zău, doar pentru că eşti preferatul lui Dumbledore, nu trebuie să te aştepţi la aceeaşi indulgenţă şi de la noi ceilalţi... ce ziceţi, domnule ministru, să mergem la dumneavoastră în birou?

— Desigur, spuse Fudge, întorcându-le spatele lui Harry domnului Weasley. Pe aici, Lucius.

Plecară împreună, vorbind încet. Domnul Weasley nu îşi luă mâna de pe umărul lui Harry până când dispărură în lift.

— De ce nu a aşteptat în faţa biroului lui Fudge, dacă aveau treburi de rezolvat? izbucni Harry furios. Ce căuta aici?

— Dacă mă întrebi pe mine, încerca să se strecoare în sala de judecată, zise domnul Weasley, părând foarte agitat şi uitându-se peste umăr, de parcă s-ar fi asigurat că

nu putea să îi audă nimeni. Încerca să afle dacă ai fost sau nu exmatriculat. O să-i trimit un mesaj lui Dumbledore după ce te duc la sediu, ar trebui să ştie că Reacredinţă a vorbit iar cu Fudge.

— Şi, de fapt, ce treburi personale au ei doi?

— Aur, presupun, zise domnul Weasley supărat. Reacredinţă tot împarte cu generozitate în stânga şi în dreapta de ani întregi... Îl ajută să ajungă la oamenii care trebuie... atunci le poate cere favoruri... poate să amâne legi pe care nu le vrea promulgate... a, Lucius Reacredinţă are foarte multe relaţii.

Sosi liftul; era gol, în afara unui cârd de mesaje care zburară în jurul capului domnului Weasley, când acesta apăsă pe butonul către atrium şi uşile se închiseră cu zgomot. Încercă să le dea la o parte enervat.

— Domnule Weasley, spuse Harry încet, dacă Fudge întâlneşte cu nişte Devoratori ai Morţii ca Reacredinţă, dacă se întâlneşte singur cu ei, de unde ştim că nu au aruncat Blestemul Imperius asupra lui?

— Să nu crezi că nu ne-am gândit şi noi, Harry, şopti domnul Weasley. Dar Dumbledore crede că Fudge acţionează după cum îl taie capul momentan — ceea ce, după cum spune Dumbledore, nu este o veste foarte bună. Ar fi mai bine să nu vorbim despre asta acum, Harry.

Uşile se deschiseră, iar ei ajunseră în atriumul acum aproape părăsit. Eric, vrăjitorul de pază, era ascuns iar în spatele Profetului zilei. Tocmai trecuseră pe lângă fântâna aurie, când Harry îşi aduse aminte de ceva.

— Staţi puţin... Îi spuse el domnului Weasley şi, scoţându-şi săculeţul cu bani din buzunar, se întoarse la fântână.

Ridică privirea către chipul vrăjitorului chipeş, însă de aproape lui Harry i se păru cam şters şi distrat. Vrăjitoarea purta un zâmbet insipid, ca la un concurs de frumuseţe, şi, din câte ştia Harry despre goblini şi centauri, era foarte puţin probabil să se uite aşa fermecaţi la nişte oameni, oricine ar fi ei. Doar atitudinea spiriduşului de casă, de o senilitate desăvârşită, părea convingătoare. Zâmbind, cu gândul la ce ar zice Hermione dacă ar vedea statuia spiriduşului, Harry răsturnă săculeţul şi goli în bazin nu doar zece galioni, ci întreg conţinutul.

— Ştiam eu! strigă Ron, sărind în sus. Tu reuşeşti să scapi tot timpul!

— N-aveau cum să nu retragă acuzaţiile, zise Hermione, care păruse sfârşită de teamă înainte ca Harry să intre în bucătărie, iar acum ţinea o mână tremurândă peste ochi. Nu erau deloc fondate, deloc.

— Însă toată lumea pare destul de uşurată, având în vedere că ştiaţi cu toţii că o să scap, zise Harry zâmbind.

Doamna Weasley îşi ştergea faţa cu şorţul, iar Fred, George şi Ginny imitau un fel de dans de război, cu un cântec care suna astfel: A scăpat, a scăpat, a scăpat...

— Ajunge! Liniştiţi-vă! strigă domnul Weasley, deşi zâmbea şi el. Auzi, Sirius, Lucius Reacredinţă era la Minister...

— Poftim? zise Sirius tăios.

— A scăpat, a scăpat, a scăpat…

— Voi trei, terminaţi! Da, l-am văzut vorbind cu Fudge la etajul nouă, după care s-au dus împreună la Fudge în birou. Dumbledore ar trebui să ştie.

— Absolut, spuse Sirius. Îi spunem noi, nu-ţi face griji.

— Păi, ar fi bine să plec, mă aşteaptă o toaletă care vomită în Bethnal Green. Molly, o să întârzii, îi ţin locul lui Tonks, dar Kingsley s-ar putea să apară la cină…

— A scăpat, a scăpat, a scăpat…

— Ajunge — Fred — George — Ginny! zise doamna Weasley, în timp ce domnul Weasley ieşea din bucătărie. Harry, dragul meu, vino şi stai jos, mănâncă ceva, abia dacă te-ai atins de micul dejun.

Ron şi Hermione se aşezară vizavi de el, părând mai fericiţi decât fuseseră de când băiatul ajunsese în Casa Cumplită, ia sentimentul de uşurare jucăuşă al lui Harry, care fusese oare cum afectat de întâlnirea cu Lucius Reacredinţă, se reîntoarse. Casa mohorâtă era dintr-o dată mai caldă şi mai primitoare; chiar şi Kreacher păru mai puţin urât când îşi băgă nasul ca un rât în bucătărie, ca să verifice sursa gălăgiei.

— Sigur, după ce a apărut Dumbledore lângă tine, nu mai aveau cum să te găsească vinovat, spuse Ron fericit, încărcând acum farfuriile tuturor cu grămezi de piure de cartofi.

— Da, chiar mi-a venit în ajutor, spuse Harry.

Avea senzaţia că ar părea deosebit de nerecunoscător, şi în orice caz copilăros, dacă ar spune: "Totuşi, mi-aş dori să fi vorbit cu mine. Sau măcar să se fi uitat la mine."

Şi, în timp ce se gândi la asta, cicatricea de pe frunte îl usturǎ atât de tare, încât îşi puse mâna pe ea.

— Ce s-a întâmplat? zise Hermione speriată.

— Cicatricea, murmură Harry. Însă nu e nimic... mi se întâmplă mereu în ultimul timp...

Nici unul dintre ceilalţi nu observase ceva; acum toţi se serveau cu mâncare, în timp ce se bucurau de scăparea ca prin urechile acului a lui Harry; Fred, George şi Ginny încă mai cântau. Hermione părea destul de neliniştită, însă, înainte să poată spuse ceva, Ron zise fericit:

— Pariez că astă seară vine Dumbledore, ca să sărbătorească şi el cu noi.

— Nu cred că o să poată, Ron, zise doamna Weasley, punând un platou imens cu friptură de pui în faţa lui Harry. Este foarte ocupat momentan.

— A SCĂPAT, A SCĂPAT, A SCĂPAT...

— TĂCEŢI DIN GURĂ! tună doamna Weasley.

*

Pe parcursul următoarelor câteva zile, Harry nu putu să nu observe că exista o persoană în Casa Cumplită, numărul doisprezece, care nu părea cu totul încântată că

el avea să se întoarcă la Hogwarts. Sirius afişase o aparentă fericire când auzise pentru prima oară veştile, dând mâna cu Harry şi zâmbind la fel ca toţi ceilalţi. Curând după aceea, însă, deveni mai posomorât şi mai sumbru decât înainte, vorbind mai puţin cu toată lumea, chiar şi cu Harry şi petrecând din ce în ce mai mult timp închis în dormitorul mamei sale cu Buckbeak.

— Să nu cumva să te simţi vinovat! zise Hermione hotărâtă, după ce Harry le împărtăşise ei şi lui Ron o parte din sentimentele sale, în timp ce frecau un dulap mucegăit de la etajul trei, câteva zile mai târziu. Locul tău este la Hogwarts, iar Sirius o ştie. Sinceră să fiu, eu cred că este egoist.

— Eşti puţin cam dură, Hermione, zise Ron, încruntându-se, în timp ce încerca să îşi cureţe degetul de nişte mucegai care se lipise bine de degetul său. Nici tu nu ai vrea să fii blocată în casa asta de una singură.

— Nu o să fie singur! spuse Hermione. Este sediul Ordinului Phoenix, nu-i aşa? Pur şi simplu şi-a făcut iluzii că Harry o să vină să stea aici cu el.

— Nu cred că este adevărat, zise Harry, storcându-şi cârpa. Nu mi-a dat un răspuns clar când l-am întrebat dacă pot să locuiesc cu el.

— Pur şi simplu nu a vrut să-şi facă şi mai multe iluzii, zise Hermione cu înţelepciune. Şi probabil că s-a simţit el însuşi puţin vinovat, pentru că am impresia că într-un fel spera să Iii exmatriculat. Atunci aţi fi fost amândoi nişte proscrişi.

— Termină! spuseră Ron şi Harry într-un glas, dar Hermione doar ridică din umeri.

— Cum vreţi. Dar cred că mama lui Ron are dreptate şi Sirius nu îşi mai dă seama dacă eşti tu sau tatăl tău, Harry.

— Deci crezi că nu e întreg la minte? zise Harry enervat.

— Nu, cred doar că a stat singur foarte mult timp, spuse Hermione.

În acel moment, doamna Weasley intră în dormitor în spatele lor.

— Încă nu aţi terminat? zise ea, căutând ceva în dulap.

— Credeam că ai venit ca să ne spui să luăm o pauză! zise Ron cu amărăciune. Ştii de cât mucegai am scăpat de când am venit aici?

— Erai tare dornic să ajuţi Ordinul, spuse doamna Weasley. Poţi să îţi aduci contribuţia făcând ca locul ăsta să fie într-adevăr locuibil.

— Mă simt ca un spiriduş de casă.

— Ei bine, acum că înţelegi ce vieţi groaznice duc, poate că o să fii puţin mai activ în S.P.A.S.! spuse Hermione încrezătoare, în timp ce doamna Weasley îi lăsă să-şi vadă de treabă. Ştii, poate că nu ar fi o idee rea să le arătăm oamenilor cât este de oribil să faci tot timpul curăţenie — am putea să facem o curăţenie sponsorizată în camerei de zi a Cercetaşilor. Toate câştigurile ar ajunge la

S.P.A.S., ar ajuta la conştientizarea problemei şi s-ar strânge şi fonduri.

— Te sponsorizez eu, numai să nu mai vorbeşti de S.P.A.S., murmură Ron pe un ton enervat, însă în aşa fel încât să-l audă doar Harry.

Pe măsură ce se apropia sfârşitul vacanţei, Harry se trezi visând cu ochii deschişi la Hogwarts din ce în ce mai des; abia aştepta să îl revadă pe Hagrid, să joace vâjthaţ, chiar să se plimbe printre straturile de legume până la serele de Ierbologie; ar fi fost un regal doar să părăsească această casă veche, plină de praf, unde jumătate dintre dulapuri erau încă zăvorâte şi Kreacher lansa insulte din umbră când treceai pe lângă el, deşi Harry avea grijă să nu spună nimic de genul acesta când era Sirius prin preajmă.

Adevărul era că viaţa în sediul mişcării anti-Cap-de-Mort nu era nici pe departe atât de interesantă sau antrenantă cum se aşteptase Harry înainte să o trăiască pe pielea sa. Deşi membrii Ordinului Phoenix veneau şi plecau în mod regulat, rămânând uneori la masă, în alte dăţi stând doar câteva minute şi vorbind în şoaptă, doamna Weasley avea grijă ca Harry şi ceilalţi să nu poată trage cu urechea (fie ea Extensibilă sau normală) şi nimeni, nici măcar Sirius, nu părea să fie de părere că Harry trebuia să ştie mai multe decât auzise în seara sosirii.

Chiar în ultima zi de vacanţă, Harry curăţa cuşca lui Hedwig de pe dulap, când Ron intră în cameră, aducând câteva plicuri.

— Au venit listele cu manualele, zise el, aruncând unul dintre plicuri spre Harry, care stătea în picioare pe un scaun. Era şi timpul, credeam că au uitat, de obicei vin mult mai devreme...

Harry mătură ultimele găinaţuri într-un sac şi îl aruncă peste capul lui Ron într-un coş de gunoi care îl înghiţi şi râgâi cu putere. Apoi îşi deschise scrisoarea. Conţinea două foi de pergament: una care reamintea, ca de obicei, că semestrul începea pe întâi septembrie; cealaltă în care i se spunea de ce cărţi urma să aibă nevoie în anul care stătea să înceapă.

— Doar două noi, zise el, citind lista, Cartea standard de vrăji, Anul 5, de Miranda Şoimtimid, şi Teoria magică a apărării, de Wilbert Slinkhard.

Poc.

Fred şi George îşi făcură Apariţia chiar lângă Harry. Acum era atât de obişnuit cu asta, încât nici măcar nu căzu de pe scaun.

— Tocmai ne gândeam cine a adăugat cartea lui Slinkhard, zise Fred, începând conversaţia.

— Fiindcă asta înseamnă că Dumbledore a găsit un nou profesor de Apărare contra Magiei Negre, spuse George.

— Era şi timpul, zise Fred.

— La ce te referi? întrebă Harry, ajungând lângă ei.

— Păi, acum câteva săptămâni i-am auzit vorbind pe mama şi pe tata cu Urechile Extensibile, îi spuse Fred lui

Harry, şi, din câte ziceau, lui Dumbledore îi era foarte greu să găsească pe cineva care să accepte postul în acest an.

— Nu este deloc surprinzător, dacă te gândeşti la ce s-a întâmplat cu ultimii patru, nu? spuse George.

— Unul concediat, unul mort, unul cu memoria ştearsă şi unul închis nouă luni într-un cufăr, zise Harry, numărându-i pe degete. Da, înţeleg ce vrei să spui.

— Ron, ce-i cu tine? întrebă Fred.

Ron nu răspunse. Harry se uită în jur. Ron stătea complet nemişcat, cu gura uşor întredeschisă, uitându-se cu ochii mari la scrisoarea de la Hogwarts.

— Ce s-a întâmplat? zise Fred nerăbdător, ducându-se lângă Ron ca să-i citească pergamentul peste umăr.

Şi Fred rămase cu gura căscată.

— Perfect? zise el, holbându-se la scrisoare fără a-i veni să creadă. Perfect?

George sări înainte, înşfăcă plicul din cealaltă mână a lui Ron şi îl răsturnă. Harry văzu ceva roşu cu auriu căzându-i în palmă lui George.

— Imposibil, zise George pe un ton şters.

— Trebuie să fie o greşeală, spuse Fred, smulgând scrisoarea din mâna lui Ron şi ţinând-o în lumină, de parcă ar fi căutat o pată de apă. Nimeni în deplinătatea facultăţilor mintale nu l-ar face pe Ron Perfect.

Capetele gemenilor se întoarseră la unison şi amândoi se uitară la Harry cu ochii mari.

— Am crezut că-i rândul tău! spuse Fred, pe un ton care sugera că Harry îi păcălise cumva.

— Am crezut că Dumbledore urma să te aleagă pe tine! zise George indignat.

— După ce ai câştigat Turnirul Trivrăjitor şi tot tacâmul! zise Fred.

— Presupun că toate chestiile alea trebuie să fi atârnat împotriva lui, îi spuse Fred lui George.

— Da, zise Fred încet. Da, le-ai făcut prea multe probleme, amice. Mă rog, măcar unul dintre voi îşi ştie priorităţile.

Se duse la Harry şi îl bătu pe umăr, în timp ce îi arunca o privire nimicitoare lui Ron.

— Perfect... micuţul Ronnie cel Perfect.

— Aaaah, mama o să fie îngrozitoare, mormăi George, aruncându-i înapoi insigna lui Ron, de parcă ar fi putut să-l contamineze.

Ron, care încă nu spusese nimic, luă insigna, se uită la ea o clipă, apoi i-o întinse lui Harry, de parcă ar fi cerut în tăcere confirmarea că era adevărată. Harry o luă de la el. Pe leul Cercetaşilor era gravat un "P" mare. Văzuse o insignă identică în pieptul lui Percy în prima sa zi la Hogwarts.

Uşa se dădu în lături. Hermione intră ca o furtună în cameră, rumenă în obraji şi cu părul fluturându-i. Avea un plic în mână.

— Ai... ai primit... ?

Zări insigna în mâna lui Harry şi scoase un ţipăt.

— Ştiam eu! zise ea entuziasmată, arătând scrisoarea. Şi eu, Harry, şi eu!

— Nu, zise Harry repede, punând imediat insigna înapoi în mâna lui Ron. Ron, nu eu.

— El — poftim?

— Ron este Perfect, nu eu, spuse Harry.

— Ron? zise Hermione, rămânând cu gura căscată. Dar... eşti sigur? Adică...

Se făcu roşie ca focul, când Ron se uită la ea cu o expresie sfidătoare pe chip.

— Este numele meu pe scrisoare, zise el.

— Eu... spuse Hermione, părând cu totul uluită. Eu... păi... uau! Bravo, Ron! Este extrem de...

— Neaşteptat, spuse George, încuviinţând din cap.

— Nu, zise Hermione, roşind mai tare ca niciodată, nu, nu este... Ron a făcut o grămadă de... este foarte...

Uşa din spatele ei se deschise puţin mai larg şi doamna Weasley intră cu spatele în cameră, aducând un maldăr de robe proaspăt spălate.

— Ginny mi-a zis că în sfârşit a venit lista cu cărţile, zise ea, uitându-se în jur la toate plicurile, ducându-se lângă pat şi începând să sorteze robele în două mormane. Dacă mi le daţi mie, mă duc pe Aleea Diagon după-amiaza asta şi vă cumpăr cărţile, în timp ce voi vă faceţi bagajele. Ron, o să trebuiască să-ţi mai cumpăr o pijama, asta este prea scurtă cu cel puţin doisprezece centimetri, nu pot să cred cât de repede creşti... ce culoare preferi?

— Ia-i una roşu cu auriu, ca să se asorteze cu insigna, zise George, zâmbind batjocoritor.

— Să se asorteze cu ce? spuse doamna Weasley netedă, împachetând o pereche de şosete maro şi punându-le peste maldărul lui Ron.

— Cu insigna, spuse Fred, părând să vrea să termine cât mai repede cu partea cea mai neplăcută. Noua şi strălucitoarea sa insignă de Perfect.

Dură puţin până când cuvintele lui Fred pătrunseră dincolo de preocuparea doamnei Weasley pentru pijama.

— Insigna... dar... Ron, nu-mi spune că eşti...?

Ron îşi ridică insigna.

Doamna Weasley scoase un ţipăt la fel cu cel al lui Hermione.

— Nu pot să cred! Nu pot să cred! Vai, Ron, minunat! Perfect! La fel ca toţi din familie!

— Şi eu şi Fred ce suntem, vecinii? spuse George indignat, în timp ce mama sa îl împinse la o parte şi îşi aruncă braţele în jurul mezinului.

— Stai să audă tatăl tău! Ron, sunt atât de mândră de tine, ce veste minunată, ai putea ajunge premiantul şcolii, exact ca Bill şi Percy, este primul pas! Vai, ce întâmplare, cu atâtea griji, sunt încântată, vai, Ronnie…

Fred şi George scoaseră câteva zgomote scârbite în spatele ei, dar doamna Weasley nu îşi dădu seama; cu braţele strânse în jurul gâtului lui Ron, îi acoperea cu pupături faţa care i se făcuse de un roşu mai aprins decât cel de pe insignă.

— Mamă... nu... mamă, vino-ţi în fire... murmură el, încercând să o facă să îl lase în pace.

Îi dădu drumul şi zise pe nerăsuflate:

— Ei bine, ce să fie? Lui Percy i-am dat o bufniţă, însă, desigur, tu ai una deja.

— C-ce vrei să spui? zise Ron, părând să nu îndrăznească să-şi creadă urechilor.

— Trebuie să primeşti o recompensă frumoasă! zise doamna Weasley cu drag. Ce zici de o nouă serie de robe?

— I-am luat deja, zise Fred acru, care părea să regrete cu adevărat această generozitate.

— Sau un cazan nou, cel vechi al lui Charlie a început să ruginească. Sau un alt şobolan, ţi-a plăcut întotdeauna de Scabbers...

— Mamă, spuse Ron plin de speranţă, pot să primesc o mătură nouă?

Doamnei Weasley îi cam pieri zâmbetul; măturile erau scumpe.

— Nu una foarte bună! se grăbi să adauge Ron. Doar — doar una nouă...

Doamna Weasley ezită, iar apoi zâmbi.

— Sigur că da... ar trebui să plec, dacă am de cumpărat şi o mătură. Ne vedem mai târziu... micuţul Ronnie, Perfect! Şi nu uitaţi să vă pregătiţi cuferele... Perfect... vai, m-a apucat tremuratul!

Îl mai pupă o dată pe Ron pe obraz, îşi trase nasul cu putere şi ieşi valvârtej din cameră.

Fred şi George se uitară unul la altul.

— Nu te superi dacă noi nu te pupăm, nu-i aşa, Ron? zise Fred cu o voce fals neliniştită.

— Am putea face o reverenţă, dacă vrei, spuse George.

— Ah, terminaţi, zise Ron, încruntându-se la ei.

— Sau ce? spuse Fred, cu un rânjet malefic pe chip. O să ne dai ore de detenţie?

— Mi-aş dori să-l văd încercând, zise George batjocoritor.

— Ar putea să o facă, dacă nu aveţi grijă! spuse Hermione supărată.

Fred şi George izbucniră în râs şi Ron şopti:

— Las-o baltă, Hermione.

— O să trebuiască să avem grijă ce facem, George, spuse Fred, prefăcându-se că tremură, cu ăştia doi pe urmele noastre...

— Da, se pare că în sfârşit s-au terminat zilele noastre de încălcare a legilor, zise George, dând din cap.

Şi, cu un alt poc răsunător, gemenii Dispărură.

— Ăştia doi! spuse Hermione mânioasă, uitându-se La tavanul dincolo de care putea să-i audă pe Fred şi pe George râzând în hohote în camera de deasupra. Nu îi băga în seamă, Ron, sunt doar invidioşi!

— Nu cred că sunt invidioşi, spuse Ron şovăitor, uitându-se şi el la tavan. Mereu au zis că numai idioţii ajung Perfecţi.. Totuşi, adăugă el pe un ton mai vesel, nu au avut niciodată mături noi! Mi-aş dori să merg cu mama şi să aleg... nu va putea niciodată să îşi permită o... Nimbus, dar a apărut noua Măturin, asta ar fi grozavă... da, cred că o să mă duc să-i spun că aş vrea o Măturin, ca să ştie...

Ieşi grăbit din cameră, lăsându-i pe Harry şi pe Hermione singuri.

Dintr-un motiv doar de el ştiut, Harry îşi dădu seama că nu vroia să se uite la Hermione. Se întoarse spre patul său, îşi luă maldărul de robe curate pe care le pusese doamna Weasley acolo şi străbătu camera până la cufăr.

— Harry? zise Hermione încet.

— Bravo, Hermione, spuse Harry atât de călduros, încât nu semăna deloc cu vocea lui, şi evitând în continuare să c privească. Extraordinar. Perfect. Minunat.

— Mersi, zise Hermione. Hm — Harry — pot să o împrumut pe Hedwig ca să le spun părinţilor mei? O să fie tare mulţumiţi — adică Perfect este un cuvânt care le place tare mult.

— Sigur, nici o problemă, zise Harry, pe acelaşi ton îngrozitor de călduros şi de fals. Ia-o!

Se aplecă peste cufăr, îşi aranjă robele şi pretinse că încerca să găsească ceva, în timp ce Hermione se duse la dulap şi o chemă pe Hedwig. Trecură câteva clipe; Harry auzi uşa închizându-se, însă rămase aplecat, ascultând; singurele sunete pe care le auzea erau râsetele batjocoritoare ale tabloului gol de pe perete şi coşul de gunoi din colţ care înghiţea cu sughiţuri găinaţurile de bufniţă.

Se ridică şi se uită în spatele său. Hermione plecase, Hedwig la fel. Harry traversă camera grăbit, închise uşa, apoi se întoarse încet la patul său şi se întinse, uitându-se în gol la partea de jos a dulapului.

Uitase complet că Perfecţii erau aleşi în anul cinci. Fusese prea neliniştit gândindu-se la posibilitatea exmatriculării pentru a se mai gândi şi la faptul că insignele erau menite anumitor persoane. Dar chiar dacă şi-ar fi amintit… chiar dacă s-ar fi gândit la asta… la ce s-ar fi aşteptat?

Nu la aşa ceva, zise o voce micuţă şi sinceră din mintea sa.

Harry se strâmbă şi îşi ascunse faţa între palme. Nu putea să se mintă singur; dacă ar fi ştiut că insigna de Perfect era pe drum, s-ar fi aşteptat să o primească el, nu

Ron. Oare asta îl făcea la fel de arogant ca Draco Reacredinţă? Oare se credea superior tuturor celorlalţi? Oare chiar credea că era mai bun ca Ron?

Nu, zise mica voce sfidător.

Ce era adevărat? Harry se întrebă, examinându-şi neliniştit propriile sentimente.

Sunt mai bun decât el la vâjthaţ, zise vocea. Însă nu la altceva.

Asta era adevărat cu siguranţă, îşi spuse Harry; la învăţătură nu era cu nimic mai bun ca Ron. Însă cum rămânea cu lecţiile practice? Cum rămânea cu aventurile pe care le avuseseră el, Ron şi Hermione de când veniseră la Hogwarts, riscând adeseori mai mult decât exmatricularea?

Păi, Ron şi Hermione au fost cu mine în cea mai mare parte a timpului, zise vocea din capul lui Harry.

Ei, nu chiar tot timpul, se contrazise pe el însuşi. Nu s-au luptat cu Quirrell alături de mine. Nu s-au confruntat cu Cruplud şi cu vasiliscul. Nu au scăpat de toţi Dementorii aceia în noaptea când a evadat Sirius. Nu au fost cu mine în cimitir, în noaptea când s-a întors Cap-de-Mort...

Şi acelaşi sentiment de nedreptate care îl copleşise în noaptea când venise apăru din nou. Sunt sigur că am făcut mai multe, îşi zise Harry indignat. Am făcut mai multe decât amândoi!

Dar poate că, zise mica voce cu imparţialitate, poate că Dumbledore nu-i alege pe Perfecţi după cât s-

au implicat în situaţii periculoase de tot felul... poate că îi alege din alte motive... Ron trebuie să aibă ceva ce tu nu ai...

Harry deschise ochii şi se uită printre degete la picioarele cu gheare de leu ale dulapului, amintindu-şi ce spusese Fred: "Nimeni în deplinătatea facultăţilor mintale nu l-ar fi făcut Perfect pe Ron..."

Pufni scurt în râs. O secundă mai târziu, fu scârbit de el însuşi.

Ron nu îl rugase pe Dumbledore să îi dea insigna de Perfect. Nu era vina lui. Oare el, Harry, prietenul cel mai bun al lui Ron, avea să se îmbufneze pentru că nu avea o insignă, să râdă cu gemenii pe la spatele lui Ron, să-i strice bucuria când, pentru prima dată, i-o luase înainte?

În acel moment, Harry auzi din nou paşii lui Ron pe scări. Se ridică, îşi aranjă ochelarii şi arboră un zâmbet când Ron dădu iar buzna pe uşă.

— Am prins-o în ultima clipă! spuse el fericit. A spus că să-mi ia o Măturin dacă poate.

— Grozav, zise Harry, şi fu uşurat să audă că renunţase te vocea sa călduroasă. Auzi — Ron — bravo, prietene.

Lui Ron îi pieri zâmbetul de pe chip.

— Nu m-am gândit niciodată că o să mă aleagă pe mine! zise el, clătinând din cap. Am crezut că o să te aleagă pe tine!

— Nu, eu ara făcut prea multe probleme, zise Harry, ca un ecou al lui Fred.

— Da, spuse Ron, da, presupun că da... păi, ar trebui să ne apucăm să ne facem bagajele, nu?

Era ciudat cum reuşiseră lucrurile să li se împrăştie peste tot de când veniseră. Le luă aproape toată după-amiaza să îşi strângă toate cărţile şi obiectele din casă şi să le îngrămădească înapoi în cuferele pentru şcoală. Harry observă că Ron îşi tot muta insigna de Perfect, punând-o întâi pe noptieră, apoi în buzunarul de la blugi, apoi scoţând-o şi punând-o pe robele împachetate, parcă pentru a vedea efectul roşului pe negru. Abia după ce veniră Fred şi George şi se oferiră să i-o pună în frunte cu o Vrajă de Lipire Permanentă, o înveli cu afecţiune în şosetele maro şi o închise în cufăr.

Doamna Weasley se întoarse de pe Aleea Diagon în jurul orei şase, încărcată cu cărţi şi ducând un pachet lung, învelit în hârtie de ambalaj groasă, pe care Ron îl luă de la ea cu un suspin plin de dorinţă.

— Nu îl desface acum, avem invitaţi la cină, vreau să fiţi toţi jos, zise ea, însă, în clipa în care dispăru din câmpul lui vizual, Ron rupse hârtia înnebunit şi examină fiecare centimetru al noii sale mături, având o expresie extaziată pe chip.

Jos, la subsol, doamna Weasley agăţase un stindard roşu deasupra mesei mai mult decât încărcate, pe care scria:

FELICITĂRI

RON ŞI HERMIONE

NOII PERFECŢI

Părea să fie mai bine dispusă decât o văzuse Harry pe tot parcursul vacanţei.

— M-am gândit să dăm o mică petrecere, nu o masă obişnuită, le spuse ea lui Harry, Ron, Hermione, Fred, George şi Ginny când intrară în cameră. Tatăl tău şi Bill sunt pe drum, Ron. Le-am trimis amândurora bufniţe şi sunt încântaţi, adăugă ea, cu un zâmbet larg.

Fred îşi dădu ochii peste cap.

Sirius, Lupin, Tonks şi Kingsley Shacklebolt erau deja acolo, iar Ochi-Nebun Moody intră şi el şchiopătând, la scurt timp după ce Harry îşi luase o Berezero.

— Vai, Alastor, ce mă bucur că ai venit, spuse doamna Weasley veselă, în timp ce Ochi-Nebun îşi dădu jos pelerina de drum. De mult timp vrem să te rugăm ceva — poţi să te uiţi la biroul din salon şi să ne spui ce este în el? Nu am vrut să-l deschidem, pentru că s-ar putea să fie ceva foarte neplăcut.

— Nici o problemă, Molly...

Ochiul albastru deschis al lui Moody se învârti în sus şi se uită fix prin tavanul bucătăriei.

— Salon... mormăi el, în timp ce i se contracta pupila. Biroul din colţ? Da, îl văd... da, este un Bong... vrei să mă duc şi să scap de el, Molly?

— Nu, nu, mă ocup eu mai târziu, zâmbi doamna Weasley, tu ia-ţi ceva de băut. De fapt, ne-am adunat să sărbătorim ceva...

Făcu un semn către stindardul roşu.

— Al patrulea Perfect din familie! spuse ea cu drag, ciufulindu-l pe Ron.

— Perfect, da? mormăi Moody, uitându-se la Ron cu ochiul normal, în timp ce ochiul magic i se învârtea, privind într-o parte a capului.

Harry avu sentimentul neplăcut că se uita la el şi se apropie de Sirius şi Lupin.

— Ei bine, felicitări, spuse Moody, privindu-i încă pe Ron cu ochiul normal, persoanele autoritare atrag mereu probleme, dar presupun că Dumbledore crede că poţi suporta majoritatea blestemelor pentru că, dacă nu ar fi fost aşa, nu te-ar fi ales...

Ron păru oarecum speriat de această perspectivă asupra subiectului, dar fu scutit de efortul de a răspunde de sosirea tatălui său şi a fratelui său mai mare. Doamna Weasley era atât de bine dispusă, încât nici nu se plânse că îl aduseseră pe Mundungus cu ei; acesta purta un pardesiu lung, care părea să aibă tot felul de gâlme ciudate în locurile cele mai neobişnuite, şi refuză propunerea de a-l da jos şi de a şi-l pune lângă pelerina de drum a lui Moody.

— Păi, cred că se cuvine să rostim un toast, spuse domnul Weasley, după ce toată lumea îşi luase ceva de băut şi îşi ridică pocalul. Pentru Ron şi Hermione, noii Perfecţi ai Cercetaşilor!

Ron şi Hermione zâmbiră, în timp ce toată lumea bău în cinstea lor, aplaudând după aceea.

— Eu nu am fost niciodată Perfect, zise Tonks veselă din spatele lui Harry, când toată lumea se îndreptă către masă ca să-şi ia ceva de mâncare.

Astăzi avea părul roşu ca roşia şi până la talie; arăta ca sora mai mare a lui Ginny.

— Şeful Casei mele a spus că îmi lipsesc anumite calităţi elementare.

— Cum ar fi? zise Ginny, care îşi alegea un cartof copt.

— Cum ar fi abilitatea de a fi cuminte, spuse Tonks.

Ginny râse; Hermione arăta de parcă nu ştia dacă să zâmbească sau nu şi ajunse la un compromis, luând o gură generoasă de Berezero, cu care se înecă.

— Dar tu, Sirius? întrebă Ginny, bătând-o pe spate pe Hermione.

Sirius, care stătea chiar lângă Harry, scoase un râset asemănător cu un lătrat.

— Nimeni nu m-ar fi făcut pe mine Perfect, petreceam prea mult timp în detenţie cu James. Lupin a fost băiat cuminte, el a primit insigna.

— Cred că Dumbledore a sperat că voi putea să îi controlez cât de cât pe cei mai buni prieteni ai mei, zise Lupin. Nu mai este cazul să spun că nu am reuşit câtuşi de puţin.

Harry se simţi deodată ceva mai bine. Nici tatăl său nu fusese ales Perfect. Dintr-o dată, petrecerea părea mult mai plăcută; îşi încărcă farfuria, privindu-i pe toţi cei din cameră cu mai mult drag decât până atunci.

Ron îşi ridica în slăvi mătura pentru oricine vroia să-l asculte.

— ... de la zero la şaptezeci în zece secunde, nu e rău, nu? Când te gândeşti că o Cometă Două Sute Nouăzeci poate doar de la zero la şaizeci, şi asta în caz de vânt prielnic, conform cărţii Care e mătura ideală?

Hermione vorbea foarte concentrată cu Lupin despre părerea ei despre drepturile spiriduşilor.

— Adică, este o prostie la fel de mare ca şi izolarea vârcolacilor, nu-i aşa? Totul porneşte de la modul îngrozitor în care vrăjitorii cred că le sunt superiori tuturor fiinţelor...

Doamna Weasley şi Bill se certau ca de obicei, din cauza părului lui Bill.

— ... chiar nu îl mai poţi ajusta, doar eşti atât de chipeş, ţi-ar sta mult mai bine cu părul scurt, nu-i aşa, Harry?

— A, nu ştiu, zise Harry, puţin speriat că i se cerea părerea. Se îndepărtă încet de ei, ducându-se spre Fred şi George, care se înghesuiseră într-un colţ cu Mundungus.

Acesta se opri din vorbit când îl văzu pe Harry, dar Fred îi făcu cu ochiul şi îi făcu semn lui Harry să se apropie.

— E în ordine, îi spuse el lui Mundungus, putem să avem încredere în Harry, el ne finanţează.

— Uite ce ne-a adus Dung, zise George, întinzând mâna spre Harry.

Era plină de un fel de păstăi negre uscate. Scoteau un zgomot slab, ca un zornăit, deşi erau complet inerte.

— Seminţe de Tentaculă Veninoasă, spuse George. Avem nevoie de ele pentru Cutiile de Gustări cu Surprize, însă fac parte din substanţele necomerciale clasa C, aşa că ne-a fost cam greu să facem rost de ele.

— Ia zi, zece galioni pe toate, Dung? spuse Fred.

— După ce m-am chinuit atât ca să le obţin? zise Mundungus, holbându-şi şi mai mult ochii injectaţi şi căzuţi. Îmi pare rău, băieţi, dar nu le dau nici cu un cnut sub douăzeci.

— Dung e tare glumeţ, îi spuse Fred lui Harry.

— Da, până acum cea mai bună a fost cu şase sicii pe o pungă de Pene Întortocheate, spuse George.

— Aveţi grijă, îi preveni Harry în şoaptă.

— Poftim? spuse Fred. Mama e ocupată cu gânguritul lui Ron cel Perfect, nu suntem în nici un pericol.

— Dar Moody ar putea să fie cu ochiul pe voi, le atrase atenţia Harry.

Mundungus se uită tulburat peste umăr.

— Aici are dreptate, mormăi el. Bine, băieţi, zece să fie, dacă le luaţi repede.

— Mersi, Harry! zise Fred încântat, după ce Mundungus îşi goli buzunarele în mâinile întinse ale gemenilor şi se duse repede să-şi ia ceva de mâncare. Ar fi bine să le ducem sus...

Harry îi privi cum se duseră, simţindu-se puţin neliniştit. Tocmai îi dăduse prin gând că domnul şi doamna Weasley vor dori să ştie de unde avuseseră Fred şi George banii pentru magazinul de glume când, aşa cum era inevitabil, vor afla în sfârşit de el. Când le dăduse gemenilor câştigurile de la Turnirul Trivrăjitor i se păruse ceva foarte simplu, dar dacă dacă asta avea să ducă la o ceartă în familie şi la o înstrăinare de genul celei a lui Percy? Oare doamna Weasley mai avea să îl considere pe Harry ca pe un fiu, dacă avea să afle că, datorită lui, Fred şi George putuseră să pună bazele unei cariere care ei i se părea nepotrivită?

Stând unde îl lăsaseră gemenii, singur cu vinovăţia apăsătoare din coşul pieptului, Harry îşi auzi menţionat numele. Vocea joasă a lui Kingsley Shacklebolt putea fi auzită chiar şi peste gălăgia din jur.

— ... de ce nu l-a făcut Dumbledore Perfect pe Potter? zise Kingsley.

— O fi avut motivele lui, răspunse Lupin.

— Dar i-ar fi arătat că are încredere în el. Eu asta aş fi făcut, insistă Kingsley, mai ales având în vedere că Profetul zilei îl atacă la fiecare câteva zile...

Harry nu se uită la ei; nu vroia ca Lupin sau Kingsley să ştie că îi auzise. Deşi nu îi era deloc foame, îl însoţi pe Mundungus înapoi la masă. Plăcerea trezită de petrecere

se evaporase la fel de repede cum apăruse; îşi dorea să fie sus în patul său.

Ochi-Nebun Moody mirosea un picior de pui cu ce-i mai rămăsese din nas; era limpede că nu putea să detecteze nici un pic de otravă, pentru că apoi smulse cu dinţii o bucăţică de carne.

— ... mânerul este făcut din lemn de stejar spaniol, cu un lac antiblestem şi control înglobat al vibraţiei — îi spunea Ron lui Tonks.

Doamna Weasley căscă zgomotos.

— Păi, cred că o să mă duc să mă ocup de Bongul ăla înainte să mă culc... Arthur, nu vreau să stea prea târziu, da? Noapte bună, Harry, dragul meu.

Ieşi din bucătărie. Harry îşi puse deoparte farfuria şi se întrebă dacă putea să o urmeze fără să atragă atenţia.

— Ţi-e bine, Potter? mormăi Moody.

— Da, sigur, minţi Harry.

Moody luă o gură din termosul său, uitându-se pieziş cu ochiul albastru deschis la Harry.

— Vino aici, am ceva care ar putea să te intereseze, zise el. Dintr-un buzunar interior al robelor, Moody scoase o fotografie vrăjitorească veche şi foarte ponosită.

— Ordinul Phoenix cel original, mormăi Moody. Am găsit-o noaptea trecută, când îmi căutam Pelerina Invizibilă de rezervă, având în vedere că Podmore nu a fost destul de bine crescut ca să mi-o înapoieze pe cea mai bună... m-am gândit că unora le-ar plăcea să o vadă.

Harry luă poza. Un mic grup de oameni, unii făcându-i cu mâna, alţii ridicându-şi ochelarii, se uitau şi ei la el.

— Ăsta-s eu, zise Moody, identificându-se fără să fie nevoie. Moody cel din poză era de neconfundat, deşi părul nu îi era chiar atât de cărunt şi nasul intact.

— Şi uite-l pe Dumbledore lângă mine, pe Dedalus Diggle în partea cealaltă... ea este Marlene McKinnon, a fost ucisă la două săptămâni după ce a fost făcută poza asta, i-au omorât toată familia. Ei sunt Frank şi Alice Poponeaţă...

Stomacul lui Harry, care oricum nu era în largul lui, se făcu cât o nucă în clipa când se uită la Alice Poponeaţă; îi cunoştea foarte bine chipul rotund şi prietenos, deşi nu o întâlnise niciodată, pentru că semăna leit cu fiul ei, Neville.

— Săracii oameni, mormăi Moody. Mai bine moartea decât ce au păţit ei... şi ea este Emmeline Vance, ai cunoscut-o, şi uite-l pe Lupin, evident... Benjy Fenwick, şi el a mierlit-o, nu am mai găsit decât bucăţele din el... voi de acolo, daţi-vă la o parte, adăugă el, înţepând poza cu degetul, şi micuţii oameni din fotografie se dădură într-o parte, pentru ca cei care erau parţial ascunşi să poată să vină în faţă. Acesta este Edgar Bones... fratele Ameliei Bones, l-au omorât şi pe el, şi pe familia lui, a fost un mare vrăjitor... Sturgis Podmore, fir-aş al naibii, cât pare de tânăr... Caradoc Dearborn, a dispărut la şase luni după asta, nu i-am găsit niciodată cadavrul... Hagrid, desigur, arată exact la fel ca întotdeauna... Elphias Doge, l-ai cunoscut, uitasem că purta pălăria aia idioată... Gideon Prewett, a fost nevoie de cinci Devoratori ai Morţii ca să-l

omoare pe el şi pe fratele său Fabian, s-au luptat ca nişte eroi... mişcaţi-vă, mişcaţi-vă...

Oamenii mărunţi din poză se înghesuiră între ei şi cei ascunşi chiar în rândul din spate apărură în faţă în fotografie.

— Acesta este fratele lui Dumbledore, Abeforth, singura dată când l-am cunoscut, ciudat tip... ea este Dorcas Meadowes, Cap-de-Mort a omorât-o el însuşi... Sirius, când încă purta părul scurt... şi... uite, m-am gândit că o să te intereseze!

Inima lui Harry se întoarse pe dos. Mama şi tatăl lui îi zâmbeau, stând de o parte şi de alta a unui om scund, cu ochii sticloşi, pe care Harry îl recunoscu imediat ca fiind Şobo, cel care îi trădase, spunându-i lui Cap-de-Mort unde erau şi contribuind astfel la uciderea lor.

— Ce zici? zise Moody.

Harry îşi ridică privirea către chipul plin de cicatrice şi ridat al lui Moody. Era clar că Moody avea impresia că tocmai îi făcuse o mare bucurie lui Harry.

— Da, zise Harry, încercând iar să arboreze un zâmbet. Hm... ştiţi, tocmai mi-am amintit, nu mi-am terminat încă...

Fu scutit de efortul de a inventa un lucru pe care nu îl împachetase. Sirius tocmai spusese "Ce ai acolo, Ochi-Nebun?" şi Moody se întorsese spre el. Harry traversă bucătăria, se strecură pe uşă şi urcă scările, înainte să îl poată chema cineva înapoi.

Nu ştia de ce fusese atât de şocat; în definitiv, mai văzuse fotografii cu părinţii lui şi îl cunoscuse pe Şobo… dar să-i fie aruncaţi aşa în faţă, cu totul pe nepregătite… nimănui nu i-ar plăcea aşa ceva, îşi zise el supărat…

Şi apoi, să-i vadă înconjuraţi de toate acele feţe zâmbitoare… Benjy Fenwick, care fusese făcut bucăţi, Gideon Prewett, care murise ca un erou, şi soţii Poponeaţă, care fuseseră torturaţi până înnebuniseră… făcându-i toţi fericiţi cu mâna din poză pentru totdeauna, fără să ştie că erau condamnaţi… ei bine, lui Moody poate i se păruse interesant… dar pentru Harry fusese tulburător…

Harry urcă tiptil scările de pe hol, trecând de capetele împăiate de spiriduşi, bucuros că era iar singur, însă când se apropie de holul de la etajul întâi, auzi zgomote. Cineva plângea în salon.

— Cine-i acolo? zise Harry.

Nu auzi nici un răspuns, însă plânsetele continuară. Urcă restul scărilor câte două o dată, traversă holul şi deschise uşa de la salon.

Cineva era lipit de un perete întunecat, cu bagheta în mână, tremurând de plâns din tot corpul. Întins pe covorul vechi şi plin de praf, într-un loc luminat de lună, mort fără discuţie, îl văzu pe Ron.

Tot aerul din plămânii lui Harry păru să dispară; se simţi de parcă s-ar fi prăbuşit prin uşă; creierul încetă să-i funcţioneze — Ron mort, nu, nu se putea…

Dar stai puţin, era imposibil — Ron era jos…

— Doamnă Weasley? murmură Harry.

— R-r-ridiculus! plânse doamna Weasley, îndreptându-şi bagheta tremurândă către cadavrul lui Ron.

Poc.

Cadavrul lui Ron se transformă în cel al lui Bill, întins pe spate, cu ochii larg deschişi uitându-se în gol. Doamna Weasley plânse mai tare ca niciodată.

— R-ridiculus! scânci ea din nou.

Poc.

Cadavrul domnului Weasley îl înlocui pe cel al lui Bill, cu ochelarii strâmbi şi cu un fir de sânge prelingându-i-se pe faţă.

— Nu! gemu doamna Weasley. Nu... ridiculus! Ridiculus! RIDICULUS!

Poc. Gemeni morţi. Poc. Percy mort. Poc. Harry mort...

— Doamnă Weasley, ieşiţi de-aici! strigă Harry, uitându-se la propriul cadavru de pe podea. Lăsaţi pe altcineva să...

— Ce se întâmplă?

Lupin intrase în fugă în cameră, urmat îndeaproape de Sirius, cu Moody şchiopătând în urma lor. Lupin se uită de la doamna Weasley la Harry cel mort de pe podea şi păru să înţeleagă într-o clipă. Scoţându-şi propria baghetă, zise foarte hotărât şi limpede:

— Ridiculus!

Cadavrul lui Harry dispăru. O sferă argintie rămăsese plutind în aer deasupra locului unde zăcuse. Lupin îşi mai flutură o dată bagheta şi sfera dispăru într-un nor de fum.

— Vai — vai — vai! îngăimă doamna Weasley şi izbucni în hohote de plâns, cu faţa ascunsă în mâini.

— Molly, zise Lupin mohorât, apropiindu-se de ea. Molly, nu...

În clipa următoare, femeia plângea din tot sufletul pe umărul lui Lupin.

— Molly, a fost doar un Bong, zise el liniştitor, mângâind-o pe cap. Doar un Bong tâmpit...

— Îi văd m-m-morţi tot timpul! gemu doamna Weasley pe umărul lui. Tot t-t-timpul! Am v-v-visat...

Sirius se uită la locul de pe covor unde zăcuse Bongul, prefăcându-se că era cadavrul lui Harry. Moody se uită la Harry, care îi evită privirea. Avea sentimentul ciudat că ochiul magic al lui Moody îl urmărise de când plecase din bucătărie.

— N-n-nu-i spuneţi lui Arthur, zise acum doamna Weasley, stăpînindu-şi lacrimile şi ştergându-se de zor la ochi cu manşetele. N-n-nu vreau să ştie... sunt o toantă...

Lupin îi dădu o batistă şi ea îşi suflă nasul.

— Harry, îmi pare tare rău. Ce-oi fi crezând despre mine? spuse ea nesigur. Nu pot să scap nici măcar de un Bong...

— Fiţi serioasă, zise Harry, încercând să zâmbească.

— Dar sunt doar a-a-atât de îngrijorată, spuse ea, şiroindu-i iar lacrimi din ochi. Jumătate din familie este în Ordin, o s-s-să fie un miracol dacă o să scăpăm cu toţii ... şi P-P-Percy nu vorbeşte cu noi... dacă se î-î-întâmplă ceva groaznic şi nu am r-r-reuşit să ne împăcăm cu el? Şi ce o să se întâmple dacă eu şi Arthur o să fim ucişi, cine o s-s-să aibă grijă de Ron şi de Ginny: ?

— Ajunge, Molly, spuse Lupin hotărât. Nu este ca data trecută. Ordinul este mult mai bine pregătit, suntem în avantaj, ştim ce are de gând Cap-de-Mort—

Doamna Weasley scoase un mic chiţăit de frică la auzul numelui.

— Hai, Molly, zău, e timpul să te obişnuieşti să-i auzi numele — uite, nu pot să-ţi promit că nu o să fie nimeni rănit, nimeni nu poate promite aşa ceva, însă suntem într-o situaţie mult mai bună decât eram data trecută. Tu n-ai fost în Ordin atunci, nu înţelegi. Data trecută eram în inferioritate numerică, eram de douăzeci de ori mai puţini decît Devoratorii Morţii, iar ei ne eliminau unul câte unul...

Harry se gândi iar la poză, la chipurile zâmbitoare ale părinţilor lui. Ştia că Moody îl urmărea în continuare.

— Nu-ţi face griji pentru Percy, zise Sirius brusc. O să se dea pe brazdă. Nu mai este mult până când Cap-de-Mort va ieşi în faţă; după ce o va face, tot Ministerul ne va implora să-i iertăm. Şi nu sunt foarte sigur că o să le acceptăm scuzele, adăugă el încrâncenat.

— Cât despre cine va avea grijă de Ron şi de Ginny, dacă muriţi tu şi Arthur, zise Lupin, schiţând un zâmbet, ce crezi că o să facem, o să-i lăsăm să moară de foame?

Doamna Weasley surâse tremurând.

— Sunt o toantă, murmură ea din nou, ştergându-se la ochi. Dar Harry, care închise uşa de la dormitor în urma sa la vreo zece minute după aceea, nu putea să o considere toantă pe doamna Weasley. Încă îşi vedea părinţii zâmbindu-i din fotografia veche şi ponosită, neştiind că vieţile lor, ca şi cele ale multora din jur, se apropiau de sfârşit. Imaginea Bongului care lua pe rând forma cadavrului fiecărui membru al familiei Weasley îi tot apărea în faţa ochilor.

Cu totul pe neaşteptate, cicatricea de pe frunte îl ustură iar extrem de dureros şi stomacul scoase nişte zgomote groaznice.

— Termină, zise el hotărât, frecându-şi cicatricea, în timp ce durerea slăbi.

— Primul semn de nebunie, când vorbeşti cu propriul cap, spuse o voce vicleană din tabloul gol de pe perete.

Harry o ignoră. Se simţea mai bătrân ca niciodată şi i se părea extraordinar că, doar cu o oră în urmă, îşi făcuse griji din cauza unui magazin de glume şi a celui care primise o insignă de Perfect.

CAPITOLUL X

LUNA LOVEGOOD

Harry avu o noapte foarte agitată. Părinţii îi apărură şi dispărură din vis, fără să vorbească vreodată; doamna Weasley plângea peste cadavrul lui Kreacher, privită de Ron şi Hermione, care purtau coroane, iar el se văzu din nou mergând pe un coridor la capătul căruia era o uşă închisă. Se trezi brusc, din cauza înţepăturilor cicatricei, pentru a descoperi că Ron era deja îmbrăcat şi vorbea cu el.

— ... ar fi bine să te grăbeşti, mama şi-a ieşit din minţi, zice că o să pierdem trenul...

În casă era gălăgie mare. Din câte auzise în timp ce se îmbrăca, Harry înţelese că Fred şi George îşi vrăjiseră cuferele să zboare până jos, ca să nu se mai obosească să le care, rezultatul fiind că o loviseră din plin pe Ginny, împingând-o două etaje mai jos până în vestibul; doamna Black şi doamna Weasley strigau amândouă cât puteau de tare.

— AR FI PUTUT SĂ SE LOVEASCĂ RĂU, IDIOŢILOR!

— CORCITURI JEGOASE, MÂNJIŢI CASA STRĂMOŞILOR MEI!

Hermione intră în grabă în cameră, părând tulburată, exact când Harry îşi încălţa adidaşii. Hedwig i se clătina pe umăr, iar ea îl ţinea în braţe pe Şmecherilă, care era foarte neliniştit.

— Mama şi tata tocmai au trimis-o înapoi pe Hedwig.

Bufniţa zbură mulţumită şi se aşeză pe colivia ei.

— Sunteţi gata?

— Aproape. Ginny e bine? întrebă Harry, punându-şi repede ochelarii.

— A pus-o doamna Weasley pe picioare, zise Hermione.

Dar Ochi-Nebun se plânge că nu putem să plecăm decât dacă vine şi Sturgis Podmore, pentru că altfel paznicii or să fie cu unul mai puţin.

— Paznicii? zise Harry. Trebuie să mergem la King's Cross însoţiţi de paznici?

— Tu trebuie să mergi la King's Cross însoţit de paznici, îl corectă Hermione.

— De ce? zise Harry enervat. Din câte ştiu eu, Cap-de-Mort se ascunde, sau vrei să-mi spui că o să sară de după un tomberon şi o să încerce să mă omoare?

— Nu ştiu, însă asta spune Ochi-Nebun, zise Hermione neatentă, uitându-se la ceas. Dar, dacă nu plecăm curând, sigur o să pierdem trenul...

— VREŢI SĂ COBORÂŢI, ACUM, VĂ ROG! strigă doamna Weasley şi Hermione tresări de parcă ar fi fost certată şi ieşi imediat din cameră.

Harry o înşfăcă pe Hedwig, o băgă fără prea multă grijă în colivie şi coborî în fugă după Hermione, târându-şi cufărul după el.

Portretul doamnei Black urla furios însă nimeni nu se obosi să tragă draperiile deasupra lui; oricum era clar că urma să fie trezită iar de gălăgia de pe hol.

— Harry, tu vii cu mine şi cu Tonks, strigă doamna Weasley, peste zbieretele continue "SÂNGE-MÂLILOR! GUNOAIELOR! FIINŢE JOSNICE!" Lasă-ţi cufărul şi bufniţa, Alastor o să se ocupe de bagaje... ah, pentru numele lui Dumnezeu, Sirius, Dumbledore a spus nu!

Un câine negru ca un urs apăruse lângă Harry, în timp ce acesta escalada diferite cufere care aglomeraseră holul, ca să ajungă la doamna Weasley.

— Ah, zău aşa... zise doamna Weasley disperată. Mă rog, să fie pe răspunderea ta!

Deschise uşa de la intrare cu putere şi ieşi în lumina slabă a soarelui de septembrie. Harry şi câinele o urmară. Uşa se trânti în urma lor şi ţipetele doamnei Black amuţiră imediat.

— Unde este Tonks? zise Harry, uitându-se în jur, în timp ce coborau treptele de piatră ale casei de la numărul doisprezece, care dispăru în clipa în care ajunseră pe trotuar.

— Ne aşteaptă chiar aici, spuse doamna Weasley băţoasă, luându-şi ochii de pe câinele negru cu limba scoasă de lângă Harry.

O bătrână îi întâmpină la colţ. Avea părul cărunt şi foarte creţ şi purta o pălărie mov care arăta ca o piftie.

— Bună, Harry, zise ea, făcându-i cu ochiul. Ar fi bine să ne grăbim, nu, Molly? adăugă ea, uitându-se la ceas.

— Ştiu, ştiu, gemu doamna Weasley, făcând paşi din ce în ce mai mari, dar Ochi-Nebun a vrut să-l aşteptăm pe Sturgis... de ne-ar fi luat Arthur câteva maşini de la

Minister... dar mai nou Fudge nu-l mai lasă să împrumute nici măcar nişte călimări goale... cum pot să suporte Încuiaţii să călătorească fără magie...

Însă câinele mare şi negru lătra fericit şi se zbenguia în jurul lor, încercând să prindă porumbei şi alergându-şi propria coadă. Harry nu putu să nu râdă. Sirius petrecuse foarte mult timp închis înăuntru. Doamna Weasley îşi strânse gura pungă într-un mod care o făcea să semene cu mătuşa Petunia.

Le trebuiră douăzeci de minute să ajungă la King's Cross pe jos şi în acel timp nu mai avu loc nici un eveniment, atâta doar că Sirius sperie câteva pisici pentru a-l distra pe Harry. După ce ajunseră la gară, rămaseră degajat lângă bariera dintre peroanele nouă şi zece până când drumul fu liber, apoi se rezemară pe rând de barieră şi trecură încet pe peronul 9 şi 3/4, unde se afla Expresul de Hogwarts, scoţând fum cenuşiu deasupra peronului plin de elevi care se pregăteau de plecare şi veniseră cu familiile. Harry inhală mirosul familiar şi simţi cum îi revine buna dispoziţie... chiar se întorcea la şcoală...

— Sper ca ceilalţi să ajungă la timp, spuse doamna Weasley neliniştită, uitându-se în urma ei la arcada de fier forjat care acoperea peronul prin care urmau să sosească şi alţii.

— Drăguţ câine, Harry! strigă un băiat înalt cu bucle răsucite.

— Mersi, Lee, spuse Harry, zâmbind, în timp ce Sirius dădea din coadă înnebunit.

— Ce bine, zise doamna Weasley, părând uşurată, uite-l pe Alastor cu bagajele, uite...

Cu o şapcă de uşier trasă peste ochii asimetrici, Moody trecu şchiopătând de arcadă, împingând un cărucior încărcat cu cuferele lor.

— Totul este în ordine, îi şopti el doamnei Weasley şi lui Tonks, nu cred că am fost urmăriţi...

Câteva clipe mai târziu, domnul Weasley apăru pe peron cu Ron şi Hermione. Aproape că descărcaseră căruciorul cu cufere al lui Moody când Fred, George şi Ginny apărură cu Lupin.

— Nici o problemă? mormăi Moody.

— Nimic, zise Lupin.

— Eu tot o să-l reclam pe Sturgis lui Dumbledore, spuse Moody, este a doua oară când nu a apărut săptămâna asta. A ajuns la fel de neserios ca Mundungus.

— Ei bine, aveţi grijă de voi, zise Lupin, dând mâna cu toţi. Ajunse la Harry la urmă şi îl bătu pe umăr.

— Şi tu, Harry. Ai grijă.

— Da, mergi pe burtă şi fii cu ochii în patru, zise Moody, dând şi el mâna cu Harry. Şi nu uitaţi toţi — aveţi grijă ce scrieţi. Dacă aveţi dubii, nu mai scrieţi deloc.

— Mi-a părut foarte bine să vă cunosc pe toţi, zise Tonks, îmbrăţişându-le pe Hermione şi Ginny. Presupun că ne vom vedea curând.

Se auzi un fluierat de avertizare; elevii care erau încă pe peron începură să se urce grăbiţi în tren.

— Repede, repede, zise doamna Weasley neatentă, îmbrăţişându-i la întâmplare şi nimerindu-l pe Harry de două ori. Să scrieţi... să fiţi cuminţi... dacă aţi uitat ceva, o să vi le trimitem noi... urcaţi-vă, acum grăbiţi-vă...

Preţ de o clipă, marele câine negru se aşeză pe picioarele din spate şi îşi puse labele din faţă pe umerii lui Harry, însă doamna Weasley îl împinse pe Harry spre uşa trenului, şoptind:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sirius, poartă-te ca un câine!

— Pe curând! strigă Harry pe fereastra deschisă când trenul se puse în mişcare, în timp ce Ron, Hermione şi Ginny făceau cu mâna lângă el.

Siluetele lui Tonks, Lupin, Moody şi ale domnului şi doamnei Weasley se micşorară rapid, însă câinele negru alerga pe sub fereastră, dând din coadă; oamenii de pe peron râdeau văzându-i cum fugea după tren, însă apoi Sirius dispăru după o curbă.

— Nu ar fi trebuit să vină cu noi, zise Hermione pe un ton îngrijorat.

— Ah, fii şi tu mai veselă, zise Ron, nu a mai văzut lumina zilei de luni întregi, săracul de el.

— Ei bine, zise Fred, împreunându-şi mâinile, nu putem să stăm la taclale toată ziua, avem afaceri de discutat cu Lee. Ne vedem mai târziu, încheie el, luând-o apoi cu George spre dreapta, pe coridor.

Trenul prindea în continuare viteză, astfel încât casele de dincolo de fereastră le zburau prin faţa ochilor, iar ei se clătinau pe loc.

— Ce ziceţi, să mergem să găsim un compartiment? întrebă Harry.

Ron şi Hermione schimbară o privire.

— Hm, zise Ron.

— Noi — păi — Ron şi cu mine ar trebui să mergem în vagonul Perfecţilor, spuse Hermione jenată.

Ron nu se uită la Harry; părea să fi devenit foarte preocupat de unghiile de la mâna sa stângă.

— A, zise Harry. În ordine. Bine.

— Nu cred că trebuie să stăm acolo tot timpul, spuse Hermione repede. În scrisori ni se spunea că nu trebuie decât să primim instrucţiuni de la premiantul şi premianta şcolii şi apoi să patrulăm pe culoare din când în când.

— Bine, zise Harry iar. Atunci, s-ar — s-ar putea să vă văd mai târziu.

— Da, sigur că da, spuse Ron, aruncându-i lui Harry o privire nesigură, neliniştită. Mă simt groaznic că trebuie să merg acolo, aş prefera să — dar trebuie — adică, nu mă bucur deloc, eu nu sunt Percy, încheie el triumfător.

— Ştiu că nu eşti Percy, spuse Harry şi zâmbi.

Dar, după ce Hermione şi Ron îşi traseră cuferele după ei, alături de Şmecherilă şi Pigwidgeon, care erau în colivie, spre capătul din faţă al trenului, Harry avu un

sentiment straniu de pierdere. Nu mai călătorise niciodată cu Expresul de Hogwarts fără Ron.

— Hai, îi spuse Ginny, dacă ne grăbim, o să putem să le reţinem locuri.

— Da, zise Harry, luând colivia lui Hedwig într-o mână şi mânerul cufărului în cealaltă.

Merseră cu greu pe culoar, uitându-se în drumul lor la compartimentele care erau deja pline, prin uşile cu ochiuri de geam. Harry nu putu să nu observe că mulţi îi întorceau privirea cu mare interes şi că şi mai mulţi le dădeau coate vecinilor şi îl arătau cu degetul. După ce întâlni acest comportament în cinci compartimente consecutive, îşi aminti că *Profetul zilei* le spusese cititorilor toată vara ce mincinos fanfaron era. Se întrebă mohorât dacă oamenii care se uitau la el şi şuşoteau între ei credeau sau nu ce scria în articole.

Chiar în ultimul compartiment se întâlniră cu Neville Poponeaţă, coleg cu Harry în anul cinci la Cercetaşi. Chipul său rotund lucea din cauza efortului de a-şi târî cufărul şi de a-şi ţine sub control broasca agitată, pe Trevor, cu o singură mână.

— Bună, Harry, gâfâi el. Bună, Ginny... este plin peste tot... nu am găsit loc...

— Ce tot spui? zise Ginny, care se strecurase pe lângă Neville ca să se uite în compartimentul din spatele lui. Este loc în ăsta, aici nu mai este decât Luna Lovegood...

Neville murmură ceva, cum că nu vroia să deranjeze pe nimeni.

— Fii serios, spuse Ginny, râzând, nu este nici o problemă. Deschise uşa şi îşi trase cufărul înăuntru. Harry şi Neville o urmară.

— Bună, Luna, zise Ginny, ai ceva împotrivă dacă ne aşezăm aici?

Fata care stătea lângă fereastră îşi ridică privirea. Avea un păr blond şters, până în talie, despărţit în şuviţe, sprâncenele toarte deschise la culoare şi ochii exoftalmici, care îi dădeau mereu o expresie surprinsă. Harry îşi dădu seama imediat de ce alesese Neville să treacă de acest compartiment. Fata avea o aură evidentă de sminteală. Poate că era din cauză că îşi pusese bagheta după ureche, ca să fie în siguranţă, pentru că alesese să poarte un colier de dopuri de Berezero, sau pentru că citea o revistă cu susul în jos. Ochii ei îl cercetară pe Neville şi se opriră asupra lui Harry. Încuviinţă din cap.

— Mersi, zise Ginny, zâmbindu-i.

Harry şi Neville puseră cele trei cufere şi colivia lui Hedwig în locul pentru bagaje şi se aşezară. Luna îi privea peste revista ei cu susul în jos, care se numea Zeflemistul. Nu părea să fie nevoită să clipească la fel de des ca oamenii normali. Se uita întruna la Harry, care se aşezase vizavi de ea şi acum îşi dorea să nu o fi făcut.

— Ai avut o vară frumoasă, Luna? întrebă Ginny.

— Da, zise Luna visătoare, fără să-şi dezlipească ochii de pe Harry. Da, să ştii că a fost foarte plăcută. Tu eşti Harry Potter, adăugă ea.

— Ştiu, zise Harry.

Neville chicoti. Luna îşi aţinti acum ochii apoşi asupra lui.

— Dar nu ştiu cine eşti tu.

— Eu nu sunt nimeni, spuse Neville repede.

— Nu este adevărat, zise Ginny tăios. Neville Poponeaţă -Luna Lovegood. Luna este în anul meu, dar la Ochii-de-Şoim.

— Munca neîntreruptă-i o mare comoară, zise Luna pe o voce cântătoare.

Îşi ridică revista pusă invers destul de sus pentru a-şi ascunde chipul şi tăcu. Harry şi Neville se uitară unul la celălalt cu sprâncenele ridicate. Ginny îşi înăbuşi un chicotit.

Trenul îşi continuă drumul zăngănind, ducându-i cu viteză spre nişte zone de câmp deschis. Era o zi stranie, destul de indecisă; când se făcea lumină în compartiment, când treceau pe sub nişte nori cenuşii, ameninţători.

— Ghici ce am primit de ziua mea? spuse Neville.

— Un alt Aminteşte-ţi Tot? zise Harry, evocând instrumentul din imitaţie de marmură pe care i-l trimisese bunica lui Neville ca să-i îmbunătăţească memoria lacunară.

— Nu, spuse Neville. Însă mi-ar trebui unul, l-am pierdut pe cel vechi acum mult timp... nu, uite...

Băgă mâna în ghiozdan şi, după un pic de cotrobăială, scoase ceva ce semăna cu un mic cactus gri pus într-un

ghiveci, care încă părea să fie acoperit cu furunculi în loc de spini.

— Mimbulus mimbletonia, spuse el mândru.

Harry se holbă la lucrul acela. Pulsa încet, având înfăţişarea sinistră a unui organ intern bolnav.

— Este foarte, foarte rară, spuse Neville, zâmbind larg. Nu ştiu dacă mai există vreunul în serele de la Hogwarts. Abia aştept să i-l arăt doamnei profesoare Lăstar. Mi l-a cumpărat unchiul meu Algie din Asiria. O să încerc să aflu dacă pot să-l înmulţesc.

Harry ştia că materia preferată a lui Neville era Ierbologia, dar, oricât s-ar fi străduit, nu putea să-şi dea seama la ce i-ar fi trebuit această plăntuţă pipernicită.

— Face — hm — ceva? întrebă el.

— O grămadă de chestii! zise Neville mândru. Are un mecanism extraordinar de apărare. Uite, ţine-l pe Trevor, te rog...

Îl aruncă pe Trevor în poala lui Harry şi scoase o pană din ghiozdan. Ochii cât cepele ai Lunei Lovegood apărură din nou peste revistă, pentru a vedea ce făcea Neville. Neville o ţinu pe Mimbulus mimbletonia la nivelul ochilor, cu limba între dinţi, alese un loc şi înţepă planta cu vârful penei de scris.

Din fiecare furuncul al plantei ţâşni un lichid dens, lipicios, verde şi în jeturi. Stropii atinseră tavanul, ferestrele, şi stropiră revista Lunei Lovegood; Ginny, care îşi acoperise faţa cu mâinile la timp, arăta ca şi cum ar fi purtat o pălărie verde scârboasă, dar Harry, care avusese

mâinile ocupate, ca să-l împiedice pe Trevor să scape, fu lovit direct în faţă. Mirosea a băligar rânced.

Neville, care era şi el ud leoarcă pe faţă şi pe piept, îşi scutură capul ca să-şi scoată lichidul din ochi.

—S-scuze! strigă el. Nu am mai încercat asta până acum... nu mi-am dat seama că o să fie atât de... dar nu vă faceţi griji, Sevamizeră nu este otrăvitoare, adăugă el agitat, în timp ce Harry scuipa pe jos o gură plină de lichid.

Exact în acel moment se deschise uşa compartimentului lor.

— A... bună, Harry, zise o voce emoţionată. Aă... am picat prost?

Harry îşi şterse lentilele ochelarilor cu mâna cu care nu-l ţinea pe Trevor. O fată foarte drăguţă, cu părul negru, lung şi strălucitor stătea în prag, zâmbindu-i: Cho Chang, căutătoarea echipei de vâjthaţ a celor de la Ochi-de-Şoim.

— A... bună, spuse Harry în gol.

— Ăă... zise Cho. Păi... nu am vrut decât să te salut... la revedere.

Îmbujorată, fata închise uşa şi plecă. Harry se lăsă pe spătarul scaunului şi oftă adânc. Ar fi preferat ca Cho să-l fi găsit stând cu un grup de persoane foarte interesante, tăvălindu-se pe jos de râs din cauza unei glume pe care tocmai o spusese; nu să stea cu Neville şi "Nebuna" Lovegood, ţinând o broască şi plin de Sevămizeră.

— Nu contează, spuse Ginny încurajator. Uite, putem să scăpăm uşor de toate astea.

Îşi scoase bagheta.

— Curăţenius!

Sevamizeră dispăru.

— Scuze, zise Neville iar, pe un ton foarte scăzut.

Ron şi Hermione apărură abia după o oră, timp în care căruciorul cu mâncare trecuse deja. Harry, Ginny şi Neville îşi terminaseră pateurile cu dovleac şi erau ocupaţi să facă schimb de surprize din broaştele de ciocolată, când uşa compartimentului se deschise şi cei doi intrară, însoţiţi de Şmecherilă şi de Pigwidgeon, care ciripea ascuţit în colivie.

— Sunt mort de foame, zise Ron, punându-l pe Pigwidgeon lângă Hedwig, înşfăcând o broască de ciocolată de la Harry şi aruncându-se pe locul de lângă el.

Rupse ambalajul, muşcă broasca de cap şi se lăsă pe spate cu ochii închişi, de parcă ar fi avut o dimineaţă obositoare.

— Ei bine, există doi Perfecţi din anul cinci pentru fiecare casă, spuse Hermione, părând foarte nemulţumită, în timp ce luă şi ea loc. Un băiat şi o fată din fiecare.

— Şi ghici cine este Perfect la Viperini? zise Ron, cu ochii încă închişi.

— Reacredinţă, răspunse Harry imediat, convins că i se va confirma cel mai sumbru gând.

— Desigur, spuse Ron cu amărăciune, băgându-şi în gură restul broaştei şi luându-şi încă una.

— Şi vaca aia de Pansy Parkinson, spuse Hermione răutăcioasă. Nu ştiu cum a ajuns Perfectă când este mai proastă decât un trol inconştient...

— Dar de la Astropufi? întrebă Harry.

— Ernie Macmillan şi Hannah Abbott, spuse Ron, în timp ce mânca.

— Şi Anthony Goldstein şi Padma Patil la Ochi-de-Şoim, spuse Hermione.

— Ai fost cu Padma Patil la balul de Crăciun, zise o voce neclară.

Toţi se întoarseră către Luna Lovegood, care îl privea fix pe Ron peste exemplarul din Zeflemistul.

El îşi înghiţi bucăţica de broască de ciocolată.

— Da. Ştiu, zise el, părând uşor surprins.

— Nu prea i-a plăcut, îl informă Luna. Nu crede că te-ai purtat frumos cu ea, pentru că nu ai vrut să dansezi. Pe mine nu cred că m-ar fi deranjat, zise ea gânditoare, mie nu prea îmi place să dansez.

Se retrase iar după Zeflemistul. Ron se holbă la revistă cu gura căscată pentru câteva clipe, apoi se uită la Ginny, căutând un fel de explicaţie, dar Ginny îşi muşca pumnul ca să nu râdă. Ron clătină din cap uluit şi apoi se uită la ceas.

— Ar trebui să patrulăm din când în când pe culoare, le spuse el lui Harry şi Neville, şi putem să-i pedepsim pe cei care nu se poartă cum trebuie. Abia aştept să-i prind cu ceva pe Crabbe şi Goyle...

— Ron, nu ai voie să abuzezi de statutul tău! zise Hermione tăios.

— Da, sigur, pentru că Reacredinţă nu o să abuzeze deloc de statutul lui, spuse Ron sarcastic.

— Şi atunci, o să te cobori la nivelul lui?

— Nu, doar o să am grijă să-i prind pe prietenii lui înainte să-i prindă el pe ai mei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ron...

— O să-l fac pe Goyle să scrie versuri, o să moară, urăşte să scrie, zise Ron fericit.

Îşi coborî vocea până la mormăitul lui Goyle şi, schimonosindu-şi faţa cu o expresie de concentrare chinuită, mimă că scrie ceva în aer. Nu… am voie… să… semăn… cu… un… babuin… din… spate.

Toţi râseră, însă nimeni nu râse mai tare ca Luna Lovegood. Aceasta scoase un ţipăt de fericire care o trezi pe Hedwig şi o făcu să bată din aripi indignată, iar pe Şmecherilă îl făcu să sară pe raftul de bagaje, scuipând. Luna râse cu atâta poftă, încât îi scăpă din mâini revista care îi alunecă pe picioare şi ajunse pe jos.

— A fost amuzant!

Ochii ei mari înotau în lacrimi în timp ce încerca să respire, uitându-se la Ron. Cu totul derutat, băiatul se uită

în jur la ceilalţi, care acum râdeau de figura lui şi de râsetele prelungi ale Lunei Lovegood, care se mişca în faţă şi în spate, ţinându-se cu mâinile de burtă.

— Ai păţit ceva? zise Ron, încruntându-se la ea.

— Un babuin... din spate! îngăimă ea, ţinându-se de coaste.

Toţi ceilalţi o priveau pe Luna cum râdea, dar Harry, uitându-se la revista de pe jos, observă ceva care îl făcu să o ridice imediat. Fiind cu susul în jos, îi fusese greu să-şi dea seama ce era imaginea de pe copertă, dar acum Harry îşi dădu seama că era o caricatură destul de nereuşită a lui Cornelius Fudge; Harry îl recunoscu doar datorită melonului prăzuliu. Una dintre mâinile lui Fudge era încleştată în jurul un săculeţ cu galbeni cealaltă mână strângea de gât un goblin. Desenul era intitulat Până unde va merge Fudge pentru a câştiga Gringotts?

Dedesubt era o listă cu titlurile altor articole din cuprinsul revistei.

Corupţie în Liga de Vâjthaţ:

Cum au luat Tornadele puterea

Secretele vechilor rune dezvăluite

Sirius Black: Răufăcător sau victimă?

— Pot să o iau puţin? o întrebă Harry nerăbdător pe Luna

Fata încuviinţă din cap, privindu-i în continuare pe Ron cu respiraţia tăiată de râs.

Harry deschise revista şi-i cercetă cuprinsul. Până în acea clipă uitase complet de revista pe care i-o înmânase Kingsley domnului Weasley ca să i-o dea lui Sirius, însă trebuie să fi fost acest număr din Zeflemistul.

Găsi pagina şi începu să citească emoţionat articolul.

Şi acesta era ilustrat de o caricatură destul de nereuşit; de fapt, Harry nu şi-ar fi dat seama că era Sirius, dacă nu ar fi avut un text explicativ. Sirius stătea cu bagheta scoasă pe un morman de oase de om. Titlul articolului era:

SIRIUS BLACK — ATÂT DE NEGRU PE CÂT SE ZICI

Un criminal notoriu, sau un nevinovat cântăreţ de succes?

Harry trebui să citească prima propoziţie de mai multe ori înainte să fie convins că nu o înţelesese greşit. De când era Sirius un cântăreţ de succes?

De paisprezece ani Sirius Black e considerat vinovat de uciderea în masă a doisprezece Încuiaţi nevinovaţi şi a unui vrăjitor. Eva darea îndrăzneaţă de acum doi ani din Azkaban a declanşat cea mai complexă vânătoare de oameni organizată vreodată de Ministerul Magiei. Nici unul dintre noi nu ne-am

întrebat dacă merită să fie prins iar şi predat Dementorilor.

DAR OARE CHIAR MERITĂ?

Tocmai au ieşit la lumină noi probe uluitoare, conform cărora e posibil ca Sirius Black să nu fi comis crimele pentru care a fost trimis în Azkaban. De fapt, Doris Purkiss, din Little Norton, Calea Acanţilor numărul 18, spune că se prea poate ca Black să nici nu fi fost la locul crimei.

Ceea ce nu înţeleg oamenii este că Sirius Black este un pseudonim, zise doamna Purkiss. Cel pe care lumea îl consideră Sirius Black este de fapt Stubby Boardman, vocalistul unei formaţii în vogă, Hobgoblinii, care s-a retras din viaţa publică după ce a fost lovit cu o rapiţă sălbatică în ureche într-un concert ţinut în biserica din Little Norton, cu aproape cincisprezece ani în urmă. Eu l-am recunoscut din clipa în care i-am văzut poza în ziar. Adevărul este că Stubby nu ar fi avut cum să comită acele crime, pentru că în ziua în cauză s-a întâmplat să se bucure de o cină romantică în compania mea. I-am scris Ministrului Magiei şi aştept ca acesta să îl reabiliteze cu desăvârşire pe Stubby, alias Sirius, în orice moment.

Harry termină de citit şi se uită la pagină, nevenindu-i să creadă. Poate că era o glumă, îşi zise el, poate că în revista aceasta se publicau adeseori înşelătorii. Dădu câteva pagini înapoi şi găsi articolul despre Fudge.

Cornelius Fudge, Ministrul Magiei, a negat că are vreun plan de a lua în stăpânire conducerea Băncii Gringotts, când a fost ales Ministrul Magiei, cu cinci ani în urmă. Fudge a insistat mereu că nu îşi doreşte nimic mai mult decât să "coopereze în pace" cu cei care ne păzesc aurul.

DAR OARE CHIAR ASTA DOREŞTE?

Surse apropiate Ministrului ne-au dezvăluit de curând că ambiţia supremă a lui Fudge este să obţină controlul resurselor de aur ale goblinilor şi că nu va ezita să folosească forţa dacă va fi nevoie.

"Şi nici nu ar fi pentru prima oară", a declarat un funcţionar din Minister. Cornelius "Sfarmă-Goblini" Fudge, aşa îi spun prietenii. Dacă l-aţi putea auzi când crede că nu-l aude nimeni, vai, vorbeşte mereu de goblinii cărora le-a făcut de petrecanie; a pus să fie înecaţi, a pus să fie aruncaţi de pe clădiri, a pus să fie otrăviţi, sau a pus să se facă plăcinte din ei...

Harry nu mai citi mai departe. Fudge o fi avut multe defecte, dar lui Harry îi era foarte greu să şi-l imagineze ordonând coacerea unor plăcinte din goblini. Frunzări restul revistei. Oprindu-se la fiecare câteva pagini, citi: o acuzaţie conform căreia Tornadele din Tutshill câştigau teren Liga de Vâjthaţ printr-o combinaţie de şantaj, mături ferme cate ilegal şi tortură; un interviu cu un vrăjitor care pretindea că zburase pe lună pe o Măturin Şase şi adusese un sac de broaşte de pe lună, ca să o dovedească; plus un

articol despre vechile rune, care cel puţin explica de ce citea Luna *Zeflemistul* cu susul în jos. Conform revistei, dacă inversai runele, obţineai o vrajă care transforma urechile duşmanului în fructe. De fapt, în comparaţie cu restul articolelor din *Zeflemistul*, ideea că Sirius ar putea să fie de fapt vocalistul Hobgoblinilor era destul de raţională.

— Ai găsit ceva interesant? îl întrebă Ron când Harry închise revista.

— Sigur că nu, spuse Hermione usturător, înainte ca Harry să poată să răspundă. *Zeflemistul* este o tâmpenie, toată lumea ştie.

— Ba pardon, zise Luna, a cărei voce îşi pierduse deodată nota visătoare. Tatăl meu este editorul.

— Eu — ah, spuse Hermione, părând stânjenită. Păi... are unele părţi interesante... adică, este destul de...

— Aş vrea să mi-o dai înapoi, spuse Luna cu răceală şi, aplecându-se o smulse din mâinile lui Harry.

Dând paginile până la numărul cincizeci şi şapte, o întoarse din nou cu susul în jos şi dispăru în spatele ei, exact când uşa compartimentului se deschise pentru a treia oară.

Harry se uită în jur; se aşteptase la aşa ceva, însă asta nu făcea cu nimic mai plăcută întâlnirea cu Draco Reacredinţă, care îi rânjea încadrat de amicii săi, Crabbe şi Goyle.

— Ce e? zise el agresiv, înainte ca Reacredinţă să poată deschide gura.

— Ai grijă cum te porţi, Potter, sau o să-ţi dau ore de detenţie, zise rar Reacredinţă, care avea părul blond şi lins şi bărbia ascuţită, exact ca tatăl lui. Ştii, spre deosebire de tine, eu am fost numit Perfect, ceea ce înseamnă că, spre deosebire de tine, am dreptul de a pedepsi.

— Da, zise Harry, dar tu, spre deosebire de mine, eşti un idiot, aşa că ieşi şi lasă-ne în pace.

Ron, Hermione, Ginny şi Neville râseră. Reacredinţă strânse din dinţi.

— Spune-mi, Potter, cum e să ţi-o ia înainte Weasley? întrebă el.

— Taci din gură, Reacredinţă, zise Hermione tăios.

— Se pare că am atins punctul sensibil, spuse Reacredinţă, rânjind. Ei bine, ai grijă ce faci, Potter, pentru că îţi voi fi pe urme ca un câine, în caz că vei călca greşit.

— Ieşi! spuse Hermione, ridicându-se.

Râzând batjocoritor, Reacredinţă îi aruncă o privire malefică lui Harry şi plecă, cu Crabbe şi Goyle mergând greoi în urma lui. Hermione trânti uşa compartimentului după ei şi se întoarse să se uite la Harry, care îşi dădu seama imediat că şi ea realizase ce spusese Reacredinţă şi era la fel de enervată ca el.

— Aruncă-mi încă o broască, zise Ron, care era clar că nu observase nimic.

Harry nu putea să vorbească liniştit de faţă cu Neville şi Luna. Schimbă o altă privire neliniştită cu Hermione, iar apoi se uită pe fereastră.

Crezuse că faptul că Sirius venise cu el la gară fusese destul de distractiv, dar deodată i se păru ceva nesăbuit, dacă nu chiar periculos... Hermione avusese dreptate... Sirius nu ar fi trebuit să fi venit. Dacă domnul Reacredinţă observase câinele negru şi îi spusese lui Draco? Dacă îşi dăduse seama că soţii Weasley, Lupin, Tonks şi Moody ştiau unde se ascundea Sirius? Sau fusese doar o coincidenţă că Reacredinţă folosise cuvântul "câine"?

Vremea rămase incertă, în timp ce se îndreptau spre nord. Ploaia udă ferestrele destul de discret, apoi soarele îşi făcu apariţia efemer, înainte să fie iar acoperit de nori. Pe urmă se aşternu întunericul şi în vagoane se aprinseră lămpile. Luna strânse Zeflemistul, îl puse cu grijă în geantă şi în schimb începu să se holbeze la toţi cei care erau în compartiment.

Harry stătea cu fruntea lipită de geamul trenului, încercând să zărească primul Şcoala Hogwarts din depărtare, însă era o noapte fără lună şi fereastra brăzdată de ploaie era murdară.

— Ar fi bine să ne schimbăm, zise Hermione până la urmă, şi toţi îşi deschiseră cuferele fără greutate şi îşi scoaseră robele de şcoală.

Ea şi Ron îşi prinseră cu grijă insignele de Perfecţi în piept. Harry îl văzu pe Ron uitându-se la reflecţia sa din geamul întunecat.

În sfârşit, trenul începu să încetinească şi auziră obişnuita gălăgie, în timp ce toţi elevii se îmbulziră să-şi strângă bagajele şi animalele, pregătiţi să coboare. Având în vedere că Ron şi Hermione trebuiau să supravegheze coborârea, dispărură iar din vagon, lăsându-i pe Harry şi pe ceilalţi să aibă grijă de Şmecherilă şi de Pigwidgeon.

— Duc eu bufniţa aia, dacă vrei, îi spuse Luna lui Harry, întinzând mâna spre Pigwidgeon, în timp ce Neville îl băga pe Trevor cu grijă într-un buzunar interior.

— Ah — ăă — mersi, spuse Harry, dându-i colivia şi ţinând-o mai bine pe Hedwig în braţe.

Ieşiră cu greu din compartiment, simţind prima înţepătură a aerului nopţii pe feţe când se alăturară mulţimii de pe culoar. Încet, avansară către uşi. Harry simţi mirosul de pini care încadrau aleea către lac. Coborâră pe peron şi se uitară în jur, cuvintele familiare: "Anul întâi aici... cei din anul întâi... "

Însă nu le auzi. În schimb, o voce destul de diferită, o voce vioaie, de femeie, strigă:

— Cei din primul an să se alinieze aici, vă rog! Toţi cei din anul întâi să vină la mine !

Un felinar se apropie clătinându-se de Harry şi, la lumina sa, văzu bărbia proeminentă şi tunsoarea severă a profesoarei Grubbly-Plank, vrăjitoarea care îi ţinuse locul lui Hagrid pentru o vreme la lecţiile de Grijă pentru Animalele Magice de anul trecut.

— Unde e Hagrid? zise el tare.

— Nu ştiu, spuse Ginny, dar ar fi bine să ne dăm din drum, blocăm uşa.

— A, da...

Harry şi Ginny fură despărţiţi cât timp merseră de-a lungul peronului şi ieşiră din gară. Înghiontit în mulţime, Harry se strădui să îl zărească pe Hagrid prin întuneric; trebuia să fie acolo, Harry contase pe asta — revederea cu Hagrid era unul dintre lucrurile pe care le aşteptase de atâta timp. Însă nu era nici urmă de el.

Nu se poate să fi plecat, îşi spuse Harry, în timp ce trecu încet de o uşă îngustă, care dădea spre drumul din faţă, unde ajunseseră şi ceilalţi. Probabil că doar a răcit sau ceva de genul ăsta...

Se uită în jur după Ron şi Hermione, dorind să ştie ce credeau despre întoarcerea profesoarei Grubbly-Plank, însă nici unul dintre ei nu era pe aproape, aşa că se lăsă împins spre drumul spălat de ploaie din faţa Gării Hogsmeade.

Aici erau cele cam o sută de trăsuri fără cai care îi duceau întotdeauna la castel pe elevii care trecuseră de primul an. Harry se uită repede la ele, se întoarse ca să-i caute în continuare pe Ron şi Hermione şi apoi avu un şoc.

Trăsurile nu mai erau fără cai. Între hulube se aflau nişte creaturi. Dacă ar fi trebuit să le dea un nume, presupunea că le-ar fi spus cai, deşi aveau şi ceva de reptilă. Erau complet descărnaţi, iar pielea neagră le atârna de scheletul din care erau vizibile toate oasele. Capetele erau ca ale unor dragoni, iar ochii albi şi mari nu aveau pupile. Din fiecare parte a greabănului porneau

nişte aripi mari, negre, de piele, care arătau ca şi cum ar fi fost ale unor lilieci uriaşi. Stând nemişcaţi şi tăcuţi în întunericul care se aşternea, creaturile păreau stranii şi sinistre. Harry nu putea să înţeleagă de ce erau trase trăsurile de aceşti cai îngrozitori, când puteau foarte bine să se deplaseze singure.

— Unde este Pig? se auzi vocea lui Ron, chiar în spatele lui Harry.

— L-a luat fata aia, Luna, zise Harry, întorcându-se repede, nerăbdător să vorbească cu Ron despre Hagrid. Unde crezi că...

— Este Hagrid? Nu ştiu, spuse Ron, părând îngrijorat. Sper să fie bine, că dacă nu...

Puţin mai încolo, Draco Reacredinţă, urmat de o mică gaşcă de amici, printre care şi Crabbe, Goyle şi Pansy Parkinson, dădea din drum nişte elevi timizi din anul doi, pentru ca el şi amicii săi să ia o trăsură numai pentru ei. Câteva clipe mai târziu, Hermione ieşi gemând din mulţime.

— Reacredinţă a fost rău cu nişte elevi din primul an mai devreme. Jur că o să-l reclam, are insigna de trei minute şi o foloseşte ca să intimideze lumea mai rău ca niciodată... Unde e Şmecherilă?

— E la Ginny, zise Harry. Uite-o...

Ginny tocmai ieşise din mulţime, strângându-l în braţe pe Şmecherilă, care se tot foia.

— Mersi, zise Hermione, scăpând-o pe Ginny de pisică. Hai să luăm o trăsură împreună, înainte să se umple toate...

— Nu l-am găsit încă pe Pig! spuse Ron, dar Hermione se îndrepta deja spre cea mai apropiată trăsură liberă.

Harry rămase în urmă cu Ron.

— Ce crezi că sunt fiinţele alea? îl întrebă el pe Ron, făcând semn cu capul către caii îngrozitori, în timp ce restul elevilor trecură pe lângă ei.

— Ce fiinţe?

— Caii ăia...

Luna apăru cu colivia cu Pigwidgeon în braţe; micuţa bufniţă ciripea entuziasmată, ca de obicei.

— Poftim, zise ea. E o bufniţă mică şi drăguţă, nu-i aşa?

— Ăă... da... e de treabă, spuse Ron aspru. Păi, atunci, haideţi să mergem... ce ziceai, Harry?

— Te întrebam ce sunt fiinţele alea ca nişte cai? zise Harry, în timp ce el, Ron şi Luna se îndreptară spre trăsura în care Hermione şi Ginny se urcaseră deja.

— Care fiinţe ca nişte cai?

— Fiinţele ca nişte cai care trag trăsurile! spuse Harry nerăbdător.

Erau la doar doi metri de cea mai apropiată dintre ele, (are îi privea cu ochii săi albi şi pustii. Ron, însă, îi aruncă o privire perplexă lui Harry.

— Despre ce vorbeşti?

— Vorbesc despre — uite!

Harry îl apucă de umăr pe Ron şi îl întoarse, astfel încât acesta să fie faţă în faţă cu calul înaripat. Ron se uită direct la el pentru o clipă, apoi îl privi iar pe Harry.

— Şi la ce ar trebui să mă uit?

— La — acolo, între hulube! Înhămat la trăsură! Este chiar acolo, în faţă...

Însă în timp ce Ron continuă să arate derutat, lui Harry îi trecu prin minte un gând ciudat.

— Nu... nu-i vezi?

— Ce să văd?

— Nu vezi de cine sunt trase trăsurile?

Acum Ron păru cu adevărat alarmat.

— Harry, te simţi bine?

— Eu... da...

Harry se simţi cu totul uimit. Calul era acolo, în faţa lui, lucind în lumina slabă care venea dinspre ferestrele gării din spatele lor şi scoţând aburi pe nări în aerul rece al nopţii. Şi totuşi, dacă nu se prefăcea — şi dacă era aşa, era o glumă foarte proastă — Ron nu putea să-i vadă deloc.

— Ce zici, ne urcăm? spuse Ron nesigur, uitându-se la Harry de parcă şi-ar fi făcut griji pentru el.

— Da, zise Harry. Da, hai...

— Este în ordine, spuse o voce visătoare de lângă Harry, când Ron dispăru în interiorul întunecat al trăsurii. Să ştii că nu înnebuneşti sau ceva de genul ăsta. Şi eu îi văd.

— Da? spuse Harry disperat, întorcându-se spre Luna. Observă reflectarea cailor cu aripi de liliac în ochii ei mari şi argintii.

— O, da, zise Luna, i-am văzut din prima zi când am venit aici. Au tras mereu trăsurile. Nu-ţi face griji. Eşti la fel de sănătos la cap ca mine.

Surâzând slab, se urcă în interiorul umed al trăsurii, după Ron. Harry o urmă, fără să se fi liniştit de tot.

CAPITOLUL XI

NOUL CÂNTEC AL JOBENULUI MAGIC

Harry nu vroia să le spună celorlalţi că el şi Luna aveau aceeaşi halucinaţie, dacă asta era, aşa că nu mai zise nimic de cai când luă loc în trăsură şi trânti uşa în urma lui. Cu toate acestea, nu putea să nu se uite în continuare la siluetele cailor care se mişcau dincolo de fereastră.

— Aţi văzut-o şi voi pe femeia aia, Grubbly-Plank? întrebă Ginny. Ce caută iar aici? Hagrid nu se poate să fi plecat, nu-i aşa?

— Eu aş fi chiar mulţumită dacă a plecat, spuse Luna, nu este un profesor foarte bun, nu-i aşa?

— Ba da, este! spuseră Harry, Ron şi Ginny supăraţi.

Harry se uită urât la Hermione. Ea îşi drese vocea şi zise repede:

— Aă... da... este foarte bun.

— Ei bine, noi, cei din Ochi-de-Şoim credem că este un fel de păcălici, spuse Luna netulburată.

— Atunci înseamnă că aveţi un simţ al umorului de doi cnuţi, izbucni Ron, în timp ce roţile de sub ei se puseră în mişcare scârţâind.

Luna nu părea deranjată de impoliteţea lui Ron; din contră, pur şi simplu îl privi pentru o vreme ca pe un program T. V. nu foarte interesant.

Huruind şi legănându-se, trăsurile se mişcau în convoi către destinaţie. Când trecură de stâlpii înalţi, încoronaţi cu mistreţi înaripaţi de ambele părţi ale porţii, către terenurile şcolii, Harry se aplecă pe fereastră ca să vadă dacă era lumina aprinsă în cabana lui Hagrid de lângă Pădurea Interzisă, dar totul era cufundat în întuneric. Castelul Hogwarts, însă, se apropia din ce în ce mai tare: un grup falnic de turnuri, de un negru ca smoala pe fundalul cerului întunecat, iar din loc în loc câte o fereastră luminoasă radiind deasupra lor.

Trăsurile se opriră zăngănind lângă treptele de piatră care duceau către uşile de stejar de la intrare şi Harry fu primul care se dădu jos din trăsură. Se întoarse iar să se uite după nişte ferestre luminate lângă Pădure, dar era

clar că nu exista nici un semn de viaţă în cabana lui Hagrid. Reticent, pentru că sperase oarecum să nu le mai vadă, îşi întoarse privirea către fiinţele ciudate, scheletice, care stăteau tăcute în aerul rece al nopţii, cu ochii aceia albi, pustii şi strălucitori.

Lui Harry i se mai întâmplase cândva să vadă ceva ce Ron nu putuse zări, însă atunci fusese vorba despre o reflecţie într-o oglindă, ceva mult mai imaterial decât o sută de animale care păreau cât se poate de reale şi destul de puternice pentru a trage o mulţime de trăsuri. Dacă era să o creadă pe Luna, animalele fuseseră mereu acolo, dar invizibile. Atunci, de ce Harry putea să le vadă dintr-o dată, iar Ron nu?

— Vii sau nu? spuse Ron de lângă el.

— Aă... da, zise Harry repede şi se alătură mulţimii care urca grăbită treptele de piatră către castel.

Holul de la intrare era luminat de torţe şi fu cuprins de ecourile paşilor, în timp ce elevii traversară podeaua cu dalele de piatră către uşile duble din dreapta, care duceau către Marea Sală şi spre ospăţul de început de semestru.

Cele patru mese lungi din Marea Sală se umpleau sub tavanul întunecat fără stele, care era exact ca cerul pe care îl vedeau pe ferestrele înalte. Lumânările pluteau deasupra meselor, luminând fantomele argintii presărate prin sală şi chipurile elevilor care vorbeau entuziasmaţi, făcând schimb de veşti de pe parcursul verii, salutându-şi prietenii din alte case, examinându-şi între ei tunsorile şi robele. Din nou, Harry observă că oamenii îşi apropiau capetele pentru a şuşoti când trecea prin dreptul lor;

scrâşni din dinţi şi încercă să se poarte ca şi când n-ar fi observat şi nu i-ar fi păsat.

Luna se îndepărtă de ei plutind către masa Ochilor-de-Şoim. În clipa în care ajunseră la masa Cercetaşilor, Ginny fu chemată de nişte colegi din anul patru şi plecă să stea lângă ei; Harry, Ron, Hermione şi Neville îşi găsiră locuri unul lângă altul cam la mijlocul mesei, între Nick Aproape-Făr-De-Cap, fantoma casei Cercetaşilor, şi Parvati Patil şi Lavender Brown. Cele din urmă îl salutară straniu şi exagerat de călduros, încât Harry fu sigur că tocmai vorbiseră despre el cu o fracţiune de secundă înainte. Avea alte griji mai importante, totuşi: se uită peste capetele elevilor, la masa profesorilor, care era aranjată de-a lungul zidului din fundul sălii.

— Nu este aici.

Ron şi Hermione cercetară şi ei masa profesorilor, deşi de fapt nu era nevoie; statura lui Hagrid îl făcea uşor de depistat oriunde.

— Nu se poate să fi plecat, zise Ron, părând puţin agitat.

— Sigur că nu, spuse Harry hotărât.

— Doar nu credeţi că... a păţit ceva, sau ceva de genul ăsta, nu? zise Hermione neliniştită.

— Nu, spuse Harry imediat.

— Atunci unde este?

Urmă o pauză, apoi Harry zise foarte încet, astfel încât Neville, Parvati şi Lavender să nu-l poată auzi:

— Poate că nu s-a întors încă. Ştiţi voi — din misiune — ce avea de făcut vara asta pentru Dumbledore.

— Da... da, asta trebuie să fie, zise Ron, părând mai calm, dar Hermione îşi muşcă buza, uitându-se cu atenţie la masa profesorilor, de parcă ar fi sperat să găsească acolo o explicaţie pentru absenţa lui Hagrid.

— Cine este femeia aceea? spuse ea tranşant, arătând către mijlocul mesei profesorilor.

Ochii lui Harry se uitară în aceeaşi direcţie. Prima dată se opriră asupra profesorului Dumbledore, care stătea pe scaunul său aurit cu spătar înalt, din centrul lungii mese a profesorilor, purtând o robă roşu închis, presărată cu stele argintii, şi o pălărie asortată. Capul lui Dumbledore era înclinat către femeia care stătea lângă el, şi îi spunea ceva la ureche. Semăna, îşi zise Harry, cu mătuşa necăsătorită a cuiva: îndesată, cu părul scurt, creţ, castaniu, peste care îşi pusese o groaznică bentiţă roz ce se asorta cu canadiana pufoasă de aceeaşi culoare pe care o purta peste robe. Atunci îşi întoarse puţin chipul ca să bea din pocal, iar el văzu şocat o faţă palidă, ca de broască, şi doi ochi exoftalmici, umflaţi.

— Este femeia aia, Umbridge!

— Cine? zise Hermione.

— A fost la audierea mea, lucrează pentru Fudge!

— Drăguţă canadiană, zise Ron, râzând batjocoritor.

— Lucrează pentru Fudge! repetă Hermione, încruntându-se. Atunci, ce Dumnezeu caută aici?

— Nu ştiu...

Hermione cercetă masa profesorilor, cu ochii întredeschişi.

— Nu, murmură ea, nu, nu are cum să...

Harry nu înţelese despre ce vorbea dar nu întrebă; atenţia îi fusese captată de profesoara Grubbly-Plank, care tocmai apăruse la masa profesorilor; îşi croi drum către capăt şi se aşeză pe locul care era al lui Hagrid. Asta însemna că cei din primul an trebuie să fi traversat lacul şi să fi ajuns la castel, şi într-adevăr, peste câteva clipe se deschiseră uşile Sălii de Intrare. Intră un şir lung de elevi din primul an care păreau speriaţi, conduşi de profesoara McGonagall, care aducea un taburet pe care era aşezată vechea pălărie de vrăjitor, foarte peticită şi ruptă aproape de marginea deşirată.

Zumzetul gălăgiei din Marea Sală amuţi. Elevii din primul an se înşirară în faţa mesei profesorilor, cu faţa către restul elevilor, şi profesoara McGonagall puse taburetul cu grijă în faţa lor, iar apoi se dădu la o parte.

Chipurile celor din anul întâi străluceau palide la lumina lumânărilor. Un băieţel aflat chiar în mijlocul rândului părea să tremure. Harry îşi aminti, pentru o clipă, cât de îngrozit fusese când stătuse el acolo, aşteptând testul necunoscut care urma să decidă în ce casă îi era locul.

Întreaga şcoală aştepta cu răsuflarea tăiată. Apoi ruptura din apropierea marginii pălăriei se deschise larg ca o gură şi Jobenul Magic începu să cânte:

Când eram nou, pe vremuri,

Şi Hogwarts la-nceputuri

Cei care au fondat şcoala noastră

Nicicând nu s-au gândit să se despartă:

Uniţi de aceeaşi ţintă,

Aveau o singură dorinţă,

Cea mai bună şcoală magică să facă

Învăţăminte mai departe să transmită.

"Împreună vom preda şi construi!"

Hotărâră cei patru prieteni

Şi nu visase nimeni

Într-o zi că se vor despărţi,

Căci mai erau oare prieteni

Ca Cercetaş şi Viperin?

În afară de ceilalţi doi,

Astropuf şi Ochi de Şoim?

Însă ce s-a întâmplat?

Aşa prietenii, cum s-au dezlegat?

Păi, eu am fost acolo şi pot să vă zic

Povestea tristă care-atât ne-a mâhnit.

Viperin a zis: "Să-i învăţăm

Doar pe cei cu descendenţă pură."
Ochi-de-Şoim a zis, "Să le predăm
Celor cu inteligenţa sigură."
Cercetaş a zis: "Să-i învăţăm pe toţi
Cu fapte vitejeşti legate de-al lor nume."
Astropuf a zis: "Eu îi învăţ pe toţi
Şi-i voi trata cu aceeaşi înţelegere."
Mici probleme ridicat-au diferenţele,
Întâi când s-au ivit,
Căci din cei patru avea fiecare
O casă a lui, în care,
Doar pe cei doriţi să-i aibă,
Aşa, de pildă, Viperin,
Doar vrăjitori cu sânge pur accepta
Întocmai ca el, foarte şireţi.
Şi doar cei cu ascuţite minţi
La Ochi-de-Şoim erau
Iar cei mai bravi şi îndrăzneţi
La curajosul Cercetaş mergeau.
Buna Astropuf luă ce mai rămăsese,
Tot ce ştia pe toţi îi învăţa,

Astfel, casele şi fondatorii,

Rămaseră buni şi sinceri prieteni.

Mai mulţi ani fericiţi,

Hogwarts în armonie dăinui,

Dar cândva discordia între noi se ivi

Alimentându-se cu-ale noastre frici şi vini.

Casele care, ca patru stâlpi,

Şcoala ne-au susţinut cândva,

Acum contra lor se întorceau,

Şi despărţiţi puterea căutau.

Şi un timp şcoala se părea

Sfârşitul că-şi întrezărea,

Ba lupte, ba dueluri,

Şi conflicte între prieteni

Până la urmă sosi o dimineaţă

Când Viperin plecă

Deşi atunci cearta s-a terminat,

C-un gol în suflet ne-a lăsat.

Şi de când din patru fondatori

Au mai rămas doar trei

Nu au mai fost casele unite

Aşa cum trebuiau să fie.

Şi acum Jobenul Magic e aici

Şi ştiţi cu toţii povestea:

Pe case vă sortez

Aceasta mi-e menirea,

Anul acesta voi mai face-un pas,

Cântecul bine-mi ascultaţi;

Deşi să vă separ sunt condamnat,

Tot mă tem că-i eronat,

Deşi o datorie am de urmat

Şi anual în sferturi vă împart,

Mereu mă-ntreb dacă sortatul

Nu va grăbi sfârşitul,

Ah, primejdii şi semne să citiţi,

Ameninţătoarea istorie arată,

Că al nostru Hogwarts e-n pericol,

Căci sunt vrăşmaşi mortali afară

Şi noi uniţi trebuie să fim

Sau din interior ne năruim

Eu v-am spus, v-am prevenit...

Acum, sortatul să-nceapă negreşit.

Jobenul redeveni inert; izbucniră aplauzele, deşi, pentru prima oară de când îşi aducea aminte Harry, acestea erau însoţite de comentarii şi şoapte. În Marea Sală elevii schimbau impresii cu vecinii de la masă, iar Harry, aplaudând şi el alături de toţi ceilalţi, ştiu exact despre ce vorbeau.

— Anul ăsta a cam deviat de la ruta obişnuită, nu-i aşa? zise Ron, cu sprâncenele ridicate.

— Şi încă foarte mult, spuse Harry.

De obicei, Jobenul Magic se limita la descrierea diferitelor calităţi pe care le căuta fiecare dintre cele patru case de la Hogwarts şi a propriului rol în împărţirea lor. Harry nu îşi mai amintea să mai fi dat vreodată sfaturi şcolii.

— Oare a mai dat avertismente în trecut? zise Hermione, cu un aer puţin neliniştit.

— Sigur că da, spuse Nick Aproape-Făr-De-Cap, părând în cunoştinţă de cauză şi aplecându-se spre ea prin Neville (Acesta tresări de durere; era foarte neplăcut să se aplece prin tine o fantomă). Jobenul simte că are o datorie de onoare să avertizeze şcoala din timp, ori de câte ori simte nevoia...

Însă profesoara McGonagall, care aştepta să citească lista cu numele celor din primul an, le aruncă elevilor care şuşoteau nişte priviri dogoritoare. Nick Aproape Făr-De-Cap duse un deget transparent la buze şi se ridică afectat, în timp ce bombănitul se termină subit. Cu o ultimă privire încruntată, care cercetă toate cele patru mese ale caselor,

profesoara McGonagall îşi coborî ochii asupra foii lungi de pergament şi strigă primul nume.

— Abercrombie, Euan.

Băiatul îngrozit pe care îl observase Harry mai devreme se împletici în faţă şi îşi puse Jobenul pe cap; singurul lucru care îl împiedica să-i cadă până la umeri erau urechile sale foarte mari. Jobenul se gândi o clipă, apoi crăpătura din apropierea borului se deschise iar şi se auzi un cuvânt:

— Cercetaş!

Harry aplaudă cu putere, alături de restul casei Cercetaşilor, în timp ce Euan Abercrombie ajunse la masa lor şi se aşeză, arătând de parcă ar fi fost foarte mulţumit dacă ar fi intrat în pământ şi nu l-ar mai fi văzut nimeni niciodată.

Încet, lungul şir de elevi din primul an se rări. În pauzele dintre numele lor şi deciziile Jobenului Magic, Harry auzi cum stomacul lui Ron începe să ghiorăie tare. În sfârşit, "Zeller, Rose" fu repartizată la Astropufi, iar profesoara McGonagall ridică jobenul şi taburetul şi le duse de acolo, în timp ce profesorul Dumbledore se ridică de la masă.

Oricare ar fi fost resentimentele sale din ultimul timp în privinţa directorului, Harry era oarecum liniştit văzându-i pe Dumbledore în faţa lor. Între absenţa lui Hagrid şi prezenţa acelor cai ca nişte dragoni, avusese impresia că întoarcerea sa la Hogwarts, atât de aşteptată, era plină de surprize neaşteptate, asemenea sunetelor neplăcute dintr-un cântec cunoscut. Însă cel puţin un lucru

fu respectat: directorul lor se ridică pentru a-i saluta pe toţi, înainte de festinul care preceda începerea semestrului.

— Noilor sosiţi le spun, zise Dumbledore pe o voce răsunătoare, cu braţele larg deschise şi cu un zâmbet pe chip, bine aţi venit! Prietenilor noştri mai vechi — bine aţi revenit! Există un moment când se rostesc discursuri, însă nu acum. Poftă bună!

Se auziră râsete admirative şi o explozie de aplauze când Dumbledore se aşeză frumos la masă şi îşi aruncă barba lungă peste umăr, ca să nu îi intre în mâncare — căci mâncarea apăruse din senin, astfel încât cinci mese lungi gemeau sub greutatea fripturilor, plăcintelor, platourilor cu legume, pâinilor, sosurilor şi carafelor cu suc de dovleac.

— Grozav, zise Ron, cu un fel de geamăt de poftă, după care înşfăcă cel mai apropiat platou cu cotlete şi începu să îşi umple farfuria, privit cu jale de Nick Aproape-Făr-De-Cap.

— Ce ziceai înainte de sortat? o întrebă Hermione pe fantomă. Despre avertismentele Jobenului?

— A, da, spuse Nick, care părea să se bucure că avea un motiv ca să nu se mai uite la Ron, care acum mânca nişte cartofi copţi cu un entuziasm aproape necuviincios. Da, am mai auzit Jobenul dând mai multe avertismente în trecut, de fiecare dată când a detectat perioade de pericol mare pentru şcoală. Şi de fiecare dată, desigur, sfatul este acelaşi: fiţi uniţi, fiţi puternici din interior.

— Um pate sştie căşcolin peico daăi unjben? zise Ron. Avea gura atât de plină, încât lui Harry i se păru că era o mare realizare că putuse să scoată măcar un sunet.

— Poftim? spuse Nick Aproape-Făr-De-Cap politicos, în timp ce Hermione părea revoltată.

Ron înghiţi o cantitate de necrezut şi zise:

— Cum poate să ştie că şcoala e în pericol dacă e un joben?

— Habar n-am, spuse Nick Aproape-Făr-De-Cap. Bineînţeles, trăieşte în biroul lui Dumbledore, aşa că îndrăznesc să spun că poate să audă tot felul de lucruri acolo.

— Şi vrea ca toate casele să fie prietene între ele? spuse Harry, uitându-se la masa Viperinilor, unde Draco Reacredinţă era în centrul atenţiei. Slabe şanse.

— Ei şi tu acum, nu ar trebui să ai atitudinea asta, zise Nick cu reproş. Cooperarea paşnică, asta este soluţia. Noi, fantomele, deşi facem parte din case diferite, ne menţinem legăturile de prietenie. În ciuda concurenţei dintre Cercetaşi şi Viperini, nu m-aş certa cu Baronul Sângeros nici în ruptul capului.

— Doar pentru că ţi-e îngrozitor de frică de el, spuse Ron. Nick Aproape Făr-De-Cap păru extrem de jignit.

— Frică? Te asigur că eu, Sir Nicholas de Mimsy-Porping-ton, nu am fost în viaţa mea o victimă a laşităţii! Sângele nobil care îmi curge în vine...

— Ce sânge? întrebă Ron. Doar nu cumva mai ai...?

— Este o expresie! spuse Nick Aproape Făr-De-Cap, atât de enervat, încât îi tremura primejdios capul cu gâtul parţial tăiat. Presupun că încă mi se permite să mă bucur de orice cuvinte doresc, chiar dacă îmi sunt refuzate plăcerile mâncatului şi băutului! Însă, te asigur, m-am obişnuit cu elevii care râd cu răutate de moartea mea!

— Nick, nu râdea de tine! zise Hermione, aruncându-i o privire furioasă lui Ron.

Din nefericire, gura lui Ron era iar plină până la refuz şi tot ce reuşi să spună fu "Sştii că nîmvut ste supă", ceea ce lui Nick nu i se păru că era o scuză adecvată. Ridicându-se în aer, îşi aranjă pălăria cu pană şi plecă în viteză de lângă ei până la capătul opus al mesei, oprindu-se între fraţii Creevey, Colin şi Dennis.

— Bravo, Ron, se răsti Hermione.

— Ce? zise Ron indignat, după ce reuşise în sfârşit să înghită. N-am voie să pun o simplă întrebare?

— Ah, las-o baltă, spuse Hermione pe un ton răutăcios, şi cei doi terminară de mâncat într-o linişte încordată.

Harry era prea obişnuit cu tachinările lor ca să mai încerce să-i împace; credea că era mai câştigat dacă îşi mânca încet plăcinta cu carne şi rinichi, iar apoi o farfurie plină de tarta sa favorită de melasă.

După ce toţi elevii terminară de mâncat şi nivelul zgomotului din sală reîncepu să urce, Dumbledore se ridică pentru a doua oară. Se făcu imediat linişte, toată lumea întorcându-se către director. Acum Harry se simţea

bine şi puţin adormit. Undeva sus îl aştepta patul său cu baldachin, minunat de cald şi moale...

— Ei bine, acum că am avut parte cu toţii de un alt festin magnific, vă cer atenţia pentru câteva minute pentru anunţurile obişnuite de la începutul semestrului, spuse Dumbledore. Cei din primul an ar trebui să ştie că pădurea din cadrul acestei zone le este interzisă elevilor — după cum ar trebui să ştie chiar şi alţi elevi mai vechi. (Harry, Ron şi Hermione îşi zâmbiră unul altuia). Domnul Filch, îngrijitorul, m-a rugat, pentru a patru suta şaizeci şi doua oară, din câte mi-a spus, să vă reamintesc că nu sunt permise vrăjile pe holuri în pauze, pe lângă multe alte lucruri, care pot fi găsite pe lista cuprinzătoare pusă acum pe uşa biroului domnului Filch. Anul acesta au avut loc două schimbări în rândul profesorilor. Suntem fericiţi să o primim înapoi pe doamna profesoară Grubbly-Plank, care va preda lecţiile de Grijă faţă de Animalele Magice; suntem la fel de încântaţi să o prezentăm pe doamna profesoară Umbridge, noua noastră profesoară de Apărare contra Magiei Negre.

Urmă un rând de aplauze politicoase dar cam lipsite de entuziasm, timp în care Harry, Ron şi Hermione schimbară nişte priviri puţin panicate; Dumbledore nu spusese cât timp va preda Grubbly-Plank.

Dumbledore continuă:

— Selecţionările pentru echipele de vâjthaţ vor avea loc pe... Se opri, uitându-se întrebător la profesoara Umbridge.

Fiindcă nu era cu mult mai înaltă când stătea în picioare decât când era aşezată, pentru o clipă, nimeni nu

înţelese de ce tăcuse Dumbledore, însă când profesoara Umbridge îşi drese vocea, "Hm, hm", îşi dădură seama că se ridicase şi că intenţiona să ţină un discurs.

Dumbledore păru uimit doar pentru câteva clipe, apoi luă loc demn şi se uită cu atenţie la profesoara Umbridge, de parcă nu şi-ar fi dorit altceva decât să o asculte vorbind.

Alţi profesori nu fură la fel de pricepuţi să îşi ascundă surpriza. Sprâncenele profesoarei Lăstar dispărură în părul ci ciufulit şi gura profesoarei McGonagall era mai subţire decât o văzuse Harry vreodată. Nici un profesor nou nu-l mai întrerupsese vreodată pe Dumbledore până atunci. Mulţi dintre elevi zâmbeau; era clar că femeia aceasta nu ştia cum se desfăşurau lucrurile la Hogwarts.

— Vă mulţumesc, domnule director, chiţăi profesoara Umbridge, pentru aceste frumoase cuvinte de bun venit.

Avea o voce stridentă, puţin copilăroasă şi o respiraţie sonoră, iar Harry simţi din nou un val de antipatie acută, pe care nu putu să şi-l explice; tot ce ştia era că detesta avea legătură cu ea, de la vocea ei stupidă la canadiana pufoasă roz. Mai tuşi o dată scurt pentru a-şi drege vocea (hm, hm) şi continuă.

— Ei bine, trebuie să vă spun că este minunat să fiu înapoi la Hogwarts! zâmbi ea, dezvelind nişte dinţi foarte ascuţiţi. Şi să văd nişte feţe aşa micuţe şi fericite!

Harry se uită în jur. Nici una dintre feţele pe care le vedea nu părea fericită. Din contră, păreau toate oarecum jignite pentru că li se vorbise de parcă ar fi fost nişte copii de cinci ani.

— Abia aştept să vă cunosc pe toţi şi sunt sigură că vom fi prieteni la cataramă!

Ca răspuns, elevii schimbară priviri; unii dintre ei abia puteau să-şi reprime zâmbetele.

— Sunt prietenă cu ea cu condiţia să nu vrea să-i împrumut canadiana, îi şopti Parvati lui Lavender, şi amândouă chicotiră încet.

Profesoara Umbridge îşi drese iar vocea (hm, hm), însă când continuă, nu i se mai simţea răsuflarea în glas. Părea mult mai pragmatică, iar acum cuvintele ei aveau o rezonanţă monotonă, ca şi cum ar fi fost învăţate pe de rost.

— Ministerul Magiei a considerat mereu că educaţia tinerilor vrăjitori şi vrăjitoare are o importanţă vitală. Talentele rare cu care v-aţi născut se pot pierde dacă nu sunt ocrotite şi ascuţite printr-o instruire atentă. Vechile deprinderi specifice comunităţii vrăjitorilor trebuie transmise din generaţie în generaţie în cazul în care nu vrem să le pierdem pentru totdeauna. Tezaurul cunoaşterii magice adunat de strămoşii noştri trebuie păzit, completat şi rafinat de cei care au fost chemaţi de glasul nobil al meseriei de profesor.

Aici Profesoara Umbridge făcu o pauză şi o mică plecăciune către colegii ei profesori, fără ca vreunul dintre ei să îi răspundă tot cu o plecăciune. Sprâncenele întunecate ale profesoarei McGonagall se încruntaseră, astfel încât femeia arăta de-a dreptul ca un şoim, şi Harry o văzu clar cum schimbă o privire plină de tâlc cu profesoara Lăstar când Umbridge scoase un alt hm, hm şi îşi continuă discursul.

— Fiecare director şi directoare de la Hogwarts au adus ceva nou complicatei sarcini de a guverna această şcoală istorică, şi aşa se şi cuvine, căci fără progres vom avea stagnare şi decădere. În acelaşi timp, progresul de dragul progresului trebuie descurajat, pentru că tradiţiile noastre verificate şi puse la încercare necesită rareori schimbări. E nevoie deci de un echilibru între vechi şi nou, între trăinicie şi schimbare, între tradiţie şi inovaţie…

Harry realiză că atenţia i se diminua, de parcă creierul său pierdea lungimea de undă. Liniştea care umpluse sala când vorbise Dumbledore se dizolvă când elevii îşi apropiară capetele, şoptind şi chicotind. La masa celor de la Ochi-De-Şoim, Cho Chang discuta cu însufleţire cu prietenii ei. La câteva locuri de Cho, Luna Lovegood îşi citea iar Zeflemistul. Între timp, la masa Astropufilor, Ernie Macmillan era unul dintre puţinii care încă se mai uitau la profesoara Umbridge, însă avea ochii ca de sticlă şi Harry era convins că doar se prefăcea că asculta, încercând să se ridice la nivelul impus de noua insignă de Perfect care îi scânteia în piept.

Profesoara Umbridge nu părea să fi observat neliniştea publicului. Harry avea impresia că ar fi putut să izbucnească o revoltă în toată puterea cuvântului sub ochii ei, şi tot şi-ar fi urmat firul discursului. Totuşi, profesorii încă ascultau foarte atenţi, iar Hermione părea să soarbă fiecare cuvânt pe care îl spunea Umbridge, deşi, după expresia întipărită pe chip, nu erau deloc pe gustul ei.

— … pentru că unele schimbări vor fi în bine, în timp ce altele vor ajunge, în timp, să fie recunoscute ca erori ale raţiunii. Între timp, unele vechi obiceiuri vor fi menţinute, şi pe bună dreptate, în timp ce altele,

demodate şi uzate, trebuie abandonate. Prin urmare, haideţi să facem un pas înainte, către o nouă eră a deschiderii, a eficienţei şi a responsabilităţii, să încercăm să păstrăm ceea ce trebuie păstrat, să perfecţionăm ceea ce trebuie perfecţionat şi să facem corecturi oriunde găsim practici care ar trebui interzise.

Se aşeză. Dumbledore aplaudă. Restul profesorilor îi urmară exemplul, deşi Harry observă că mai mulţi dintre ei bătură din palme doar o dată sau de două ori înainte să oprească. Li se alăturară câţiva elevi, însă majoritatea fuseseră luaţi prin surprindere de sfârşitul discursului, pentru că nu ascultaseră decât câteva cuvinte, şi, înainte să poată să aplaude cum trebuie, Dumbledore se ridică din nou.

— Vă mulţumesc mult, doamnă profesoară Umbridge, fost cât de se poate de edificator, zise el, făcând o mică plecăciune către ea. Acum, după cum spuneam, selecţionările vor avea loc...

— Da, curat edificator, spuse Hermione încet.

— Să nu-mi spui că ţi-a plăcut, zise Ron încet, întorcându-se spre Hermione cu un chip şocat. A fost cel mai plictisitor discurs pe care l-am auzit în viaţa mea, iar eu am crescut cu Percy.

— Am spus edificator, nu plăcut, zise Hermione. A explicat multe.

— Da? zise Harry surprins. Mie mi s-a părut că a cam bătut câmpii.

— Pe "câmpii ăia" erau ascunse nişte lucruri importante, spuse Hermione supărată.

— Zău? spuse Ron neatent.

— Ce zici de: "progresul de dragul progresului trebuie descurajat"? Ce zici de: "corecturi oriunde găsim practici care ar trebui interzise"?

— Păi, ce înseamnă asta? spuse Ron nerăbdător.

— Îţi spun eu ce înseamnă, zise Hermione printre dinţi. Înseamnă că Ministerul a început să-şi bage coada la Hogwarts.

Apoi în jurul lor se declanşă o veritabilă hărmălaie; era evident că Dumbledore tocmai încheiase, pentru că toată lumea era în picioare, gata să părăsească sala. Hermione se ridică brusc, părând tulburată.

— Ron, trebuie să le arătăm celor din primul an unde să se ducă!

— A, da, spuse Ron, care era clar că uitase. Hei — hei, voi de acolo! Piticilor!

— Ron!

— Păi, aşa arată, sunt mici...

— Ştiu, dar nu poţi să-i faci pitici! Cei din primul an! strigă Hermione pe un ton de comandant de-a lungul mesei. Pe aici, vă rog!

Un grup de elevi noi merseră timizi pe culoarul dintre mesele Cercetaşilor şi Astropufilor, încercând cu toţii din răsputeri să nu fie primii. Într-adevăr, arătau foarte mici; Harry era convins că el nu păruse atât de mic când sosise aici. Le zâmbi. Un băiat blond de lângă Euan Abercrombie păru îngrozit; îi dădu un cot lui Euan şi îi şopti ceva la

ureche. Euan Abercrombie era la fel de speriat şi îi aruncă o privire înspăimântată lui Harry, care simţi cum i se prelinge zâmbetul de pe faţă, exact ca Sevamizeră.

— Ne vedem mai târziu, le spuse el încet lui Ron şi Hermione şi îşi croi drum către ieşirea din Marea Sală singur, făcând tot posibilul să ignore alte şoapte, alte priviri şi arătări cu degetul, în timp ce se strecură prin mulţimea din holul de intrare, după care urcă repede scara de marmură, o luă pe nişte scurtături ascunse şi se îndepărtă de cea mai mare parte a grupurilor.

Am fost un prost că nu m-am aşteptat la aşa ceva, îşi zise el supărat, în timp ce mergea pe holurile mult mai goale de la etaj. Sigur că toată lumea se holba la el; cu două luni în urmă, ieşise din labirintul Turnirului Trivrăjitor ţinând în braţe cadavrul unui coleg şi susţinând că îl văzuse pe Cap-de-Mort recăpătându-şi puterile. Semestrul trecut nu avusese timp să explice ce se întâmplase înainte să plece toţi acasă — chiar dacă se simţise în stare să spună întregii şcoli povestea detaliată a evenimentelor înfiorătoare care avuseseră loc în cimitir.

Harry ajunsese la capătul holului către camera de zi a Cercetaşilor şi se oprise în faţa portretului Doamnei Grase, înainte să-şi fi dat seama că nu ştia noua parolă.

— Ăă... zise el mohorât, uitându-se la Doamna Grasă care îşi netezi faldurile rochiei de satin roz şi îi întoarse privirea hotărâtă.

— Nu ştii parola, nu intri, spuse ea cu un aer superior.

— Harry, o ştiu eu! gâfâi cineva în spatele lui.

Se întoarse şi îl văzu pe Neville alergând spre el.

— Ghici ce e? De data asta chiar o să pot să o ţin minte, zise el şi-i vântură prin faţă micuţul cactus pipernicit pe care i-l arătase în tren. Mimbulus mimbletonia!

— Corect, spuse Doamna Grasă, iar tabloul se deschise către ei ca o uşă, dezvăluind o gaură rotundă în peretele din spatele său, prin care intrară acum Harry şi Neville.

Camera de zi a Cercetaşilor era la fel de primitoare ca întotdeauna — o plăcută cameră circulară, plină de fotolii moi, ponosite, şi de mese vechi şi instabile. În şemineu sfârâia vesel un foc, şi câteva persoane îşi încălzeau mâinile, înainte să urce către dormitoarele lor; în partea cealaltă a camerei, Fred şi George Weasley prindeau ceva în piuneze la avizier. Harry le făcu cu mâna în semn de noapte bună şi se îndreptă direct spre uşa dormitoarelor băieţilor; în momentul acela nu îi prea ardea de vorbă. Neville îl urmă.

Dean Thomas şi Seamus Finnigan ajunseseră primii în cameră şi erau în mijlocul acţiunii de acoperire a pereţilor din jurul paturilor lor cu afişe şi poze. Vorbeau când Harry deschise uşa, dar, văzându-i, se opriră subit. Harry se întrebă dacă vorbeau într-adevăr despre el şi apoi dacă nu cumva începuse să fie paranoic.

— Bună, zise el, ducându-se la cufărul său şi deschizându-i.

— Salut, Harry, spuse Dean, care îşi punea o pijama în culorile echipei West Ham. Cum a fost în vacanţă?

— Nu a fost rău, murmură Harry, având în vedere că o relatare adevărată a vacanţei sale ar fi durat toată noaptea şi că nu era în stare de aşa ceva. Dar pentru tine?

— A fost bine, râse Dean. Oricum, mai bună decât a lui Seamus, din câte mi-a zis.

— De ce, Seamus, ce s-a întâmplat? întrebă Neville, în timp ce îşi punea cu afecţiune Mimbulus mimbletonia pe noptieră.

Seamus nu răspunse imediat; de fapt, cam trăgea de timp, asigurându-se că afişul său cu echipa de vâjthaţ Kenmare Kestrels era bine plasat. Apoi spuse, fiind încă cu spatele la Harry:

— Mama nu a vrut să mă mai întorc aici.

— Poftim? zise Harry, oprindu-se în timp ce se dezbrăca de robe.

— Nu a vrut să mă întorc la Hogwarts.

Seamus lăsă afişul deoparte şi îşi scoase şi el pijamaua din cufăr, continuând să-i evite privirea lui Harry.

— Dar — de ce? spuse Harry uimit.

Ştia că mama lui Seamus era vrăjitoare, motiv pentru care nu putea să înţeleagă de ce începuse să semene cu familia Dursley.

Seamus nu răspunse până când nu îşi puse pijamaua.

— Păi, spuse el pe un ton calculat, presupun... că din cauza ta.

— Ce vrei să spui? zise Harry imediat.

Inima îi bătea cam repede. Avea vaga senzaţie că era atacat.

— Păi, spuse Seamus iar, continuând să evite privirea lui Harry, ea... ăă... ei bine, nu eşti numai tu de vină, ci şi Dumbledore...

— Crede ce scrie în *Profetul zilei?* spuse Harry. Crede că eu sunt un mincinos şi că Dumbledore este un bătrân tâmpit?

Seamus îşi ridică privirea spre el.

— Da, ceva de genul ăsta.

Harry nu spuse nimic. Îşi aruncă bagheta pe noptieră, îşi dădu jos robele, le băgă supărat în cufăr şi se îmbrăcă şi el în pijama. Se săturase; se săturase să fie cel la care se holba lumea şi despre care se vorbea tot timpul. Dacă ar fi avut idee vreunul din ei cum era să fii cel căruia i se întâmplaseră toate acestea... doamna Finnigan habar nu avea, o proastă, îşi zise el necruţător.

Se vârî în pat şi dădu să tragă draperiile în jurul lui, dar, înainte să o facă, Seamus spuse:

— Ascultă... de fapt, ce s-a întâmplat în noaptea când... ştii tu, când... cu Cedric Diggory şi toate alea?

Seamus părea agitat şi în acelaşi timp nerăbdător. Dean, care până atunci se aplecase peste cufărul său, încercând să recupereze un papuc, rămase ciudat de nemişcat şi Har ştiu că rămăsese cu urechile ciulite.

— De ce mă întrebi? replică Harry. Nu trebuie decât să citeşti *Profetul zilei* ca mama ta, de ce nu o faci? O să afli tot ce vrei să ştii.

— Să nu te iei de mama, se răsti Seamus.

— Mă iau de oricine mă face mincinos, spuse Harry.

— Să nu vorbeşti aşa cu mine!

— Vorbesc exact aşa cum vreau, zise Harry, începând să se enerveze atât de repede, încât îşi luă bagheta de pe noptieră. Dacă te deranjează să stai în aceeaşi cameră cu mine, du-te şi roag-o pe McGonagall să te mute... ca să nu-şi mai facă mămica ta griji...

— Potter, n-o implica pe mama!

— Ce se întâmplă?

Ron apăruse în pragul uşii. Ochii săi mari trecură de la Harry, care stătea în genunchi pe pat, cu bagheta îndreptată spre Seamus, la Seamus, care rămăsese cu pumnii ridicaţi.

— Se ia de mama! strigă acesta.

— Poftim? zise Ron. Harry nu ar face aşa ceva — am cunoscut-o pe mama ta, ne-a plăcut de ea...

— Asta înainte să înceapă să creadă fiecare cuvânt pe care îl scrie nenorocitul ăla de *Profetul zilei* despre mine! spuse Harry tare.

— A, zise Ron, citindu-i-se pe chip că pricepuse totul. A... am înţeles.

— Ştii ceva? spuse Seamus înflăcărat, aruncându-i lui Harry o privire otrăvitoare. Are dreptate, nu vreau să mai stau în aceeaşi cameră cu el, e nebun.

— Asta este o încălcare a regulamentului, Seamus, spuse Ron, căruia începuseră să i se înroşească urechile, ceea ce era un semn prevestitor de pericol.

— Încalc regulile, da? strigă Seamus, care, spre deosebire de Ron, era din ce în ce mai palid. Să înţeleg că tu crezi toate tâmpeniile pe care le-a inventat despre Ştii-Tu-Cine, crezi că spune adevărul?

— Da, cred că spune adevărul! zise Ron supărat.

— Atunci şi tu eşti nebun, spuse Seamus dezgustat.

— Da? Ei bine, din nefericire pentru tine, amice, eu sunt şi Perfect! zise Ron, bătându-se în piept cu un deget. Aşa că, dacă nu vrei să ajungi în detenţie, ai grijă ce spui!

Seamus avu pentru câteva clipe o expresie care sugera că detenţia ar fi fost un preţ rezonabil pentru a spune ce-i trecea prin minte, însă, cu un zgomot dispreţuitor, se întoarse pe călcâie, se aruncă în pat şi trase draperiile atât de violent, încât se rupseră de pe cadrul patului şi căzură jos, ajungând un morman plin de praf. Ron se uită urât la Seamus, apoi la Dean şi la Neville.

— Mai are cineva părinţi care au ceva cu Harry? spuse el agresiv.

— Prietene, părinţii mei sunt Încuiaţi, zise Dean, ridicând din umeri. Nu ştiu nimic despre nici o moarte de la Hogwarts, pentru că nu sunt atât de prost ca să le spun.

— Nu o ştii pe mama, ar scoate orice de la oricine! se răsti Seamus la el. Oricum, părinţii tăi nu primesc *Profetul zilei*. Nu ştiu că directorul de la Hogwarts a fost dat afară din Vrăjustiţie şi din Confederaţia Internaţională de Vrăjitori pentru că şi-a pierdut minţile...

— Bunica mea spune că sunt toate nişte prostii! ţipă Neville. Zice că *Profetul zilei* se duce de râpă, nu Dumbledore. A anulat abonamentul. Noi îl credem pe Harry, spuse Neville pur şi simplu.

Se băgă în pat şi îşi trase plapuma până sub bărbie, uitându-se la Seamus ca o bufniţă.

— Bunica mea a zis mereu că Ştiţi-Voi-Cine se va întoarce într-o zi. Crede că, dacă Dumbledore zice că s-a întors, înseamnă că s-a întors.

Harry simţi un val de recunoştinţă faţă de Neville. Nimeni altcineva nu mai zise nimic. Seamus îşi scoase bagheta, repară draperiile din jurul patului şi dispăru după ele. Dean se băgă în pat, se întoarse pe o parte şi tăcu. Neville, care părea să nu mai aibă nici el nimic de spus, îşi privi cu drag cactusul la lumina lunii.

Harry lăsă capul pe pernă, în timp ce Ron îşi vedea de treabă lângă patul învecinat, aranjându-şi lucrurile. Se simţea tulburat de cearta cu Seamus, cu care se înţelesese mereu foarte bine. Câţi alţii vor mai sugera că minţea, sau că o luase razna?

Oare Dumbledore suferise la fel toată vara, când mai întâi Vrăjustiţia şi apoi Confederaţia Internaţională a Vrăjitorilor îl dăduseră afară? Oare fusese supărarea pe Harry cea care îl împiedicase pe Dumbledore să ia

legătura cu el luni întregi? Totuşi, ei doi erau în aceeaşi barcă; Dumbledore îl crezuse pe Harry, anunţase întreaga şcoală versiunea sa despre desfăşurarea evenimentelor şi făcuse acelaşi lucru în faţa mai numeroasei comunităţi vrăjitoreşti. Oricine credea că Harry era un mincinos trebuia să creadă acelaşi lucru şi despre Dumbledore, sau Dumbledore fusese păcălit...

Până la urmă, vor şti că noi am avut dreptate, îşi zise Harry trist, în timp ce Ron se băgă în pat şi stinse ultima lumânare din cameră. Însă se întrebă câte atacuri ca al lui Seamus va mai avea de îndurat, înainte să se întâmple asta.

CAPITOLUL XII

PROFESOARA UMBRIDGE

În dimineaţa următoare, Seamus se îmbrăcă foarte repede şi ieşi din cameră chiar înainte ca Harry să fi apucat să-şi pună şosetele.

— Crede că o să înnebunească dacă o să stea prea mult cu mine în cameră? întrebă Harry tare, în timp ce poalele robei lui Seamus ieşiră din câmpul lui vizual.

— Nu-ţi face griji, Harry, murmură Dean, punându-şi ghiozdanul pe umăr, este doar...

Dar se părea că nu putea să spună ce era cu Seamus şi, după o pauză destul de stranie, ieşi din cameră după el.

Neville şi Ron îi aruncară amândoi lui Harry o privire care spunea: "este problema lui, nu a ta," însă Harry nu se simţi tocmai consolat. Oare cât mai avea de suportat?

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hermione cinci minute mai târziu, prinzându-i din urmă pe Harry şi pe Ron în centrul camerei de zi, în timp ce se îndreptau spre micul dejun. Arătaţi absolut — aoleu, pentru numele lui Dumnezeu!

Se uită la avizierul din camera de zi, unde fusese agăţat un anunţ mare.

GALOANE DE GALIONI!

Banii de buzunar nu reuşesc să ţină pasul cu dorinţele tale?

Ai vrea să câştigi un ban în plus? Contactează-i

pe Fred şi George Weasley, în camera de zi a Cercetaşilor,

pentru a găsi slujbe uşoare, cu jumătate de normă,

inofensive. (Ne pare rău, dar munca este îndeplinită

pe riscul angajatului.)

— Sunt culmea, spuse Hermione neîndurătoare, dând jos anunţul pe care Fred şi George îl lipiseră peste un afiş pe care era scrisă data primului sfârşit de săptămână la Hogsmeade, care urma să fie în octombrie. Ron, o să trebuiască să vorbim cu ei.

Ron păru de-a dreptul alarmat.

— De ce?

— Pentru că suntem Perfecţi! zise Hermione, în timp ce ieşeau prin gaura tabloului. E de datoria noastră să împiedicăm lucrurile astea!

Ron nu spuse nimic; Harry îşi dădu seama, după expresia sa posomorâtă, că nu-i surâdea deloc ideea de a-i împiedica pe Fred şi pe George să facă ce voiau.

— Totuşi, ce s-a întâmplat, Harry? continuă Hermione, în timp ce coborau un etaj unde treptele erau încadrate de portretele unor vrăjitoare şi vrăjitori bătrâni, care îi ignorau cu toţii, fiind cufundaţi în propria conversaţie. Pari foarte supărat.

— Seamus crede că Harry minte despre Ştii-Tu-Cine, zise Ron în locul celui întrebat.

Hermione, la care Harry se aşteptase să se supere în numele lui, oftă.

— Da, şi Lavender crede acelaşi lucru, spuse ea sumbru.

— Să înţeleg că aţi avut o discuţie interesantă în care aţi dezbătut dacă sunt sau nu un puşti mincinos care vrea să i se dea atenţie? spuse Harry tare.

— Nu, zise Hermione calmă. Sinceră să fiu, i-am spus să-şi ţină gura aia cât o şură în ceea ce te priveşte. Şi, Harry, ar fi tare bine dacă nu ne-ai mai sări la beregată, pentru că, în caz că nu ai observat, Ron şi cu mine suntem de partea ta.

Urmă un moment de linişte.

— Iartă-mă, spuse Harry încet.

— Nu îţi face probleme, zise Hermione cu demnitate şi clătină din cap. Mai ţineţi minte ce a zis Dumbledore la ultimul ospăţ de sfârşit de an?

Harry şi Ron se uitară amândoi la ea derutaţi, iar Hermione oftă din nou.

— Despre Ştiţi-Voi-Cine. A spus că "puterea de a împrăştia discordie şi duşmănie este foarte mare. Nu putem lupta împotriva lui decât dacă vom avea legături puternice de prietenie şi multă încredere unii în alţii..."

— Cum poţi să ţii minte asemenea lucruri? întrebă Ron, privind-o cu admiraţie.

— Eu ascult, Ron, spuse Hermione, cu un dram de asprime.

— Şi eu, dar tot n-aş putea să spun exact ce a...

— Ideea este, continuă Hermione tare, că se întâmplă exact lucrul la care s-a referit Dumbledore. Ştiţi-Voi-Cine s-a întors doar de două luni, şi deja am început să ne certăm între noi. Şi avertismentul Jobenului Magic a fost acelaşi: rămâneţi împreună, fiţi uniţi...

— Harry a avut mare dreptate aseară, replică Ron. Dacă asta înseamnă că trebuie să trecem la amiciţii cu Viperinii — slabe speranţe.

— Ei bine, eu cred că este păcat că nu încercăm să obţinem o oarecare unitate între case, spuse Hermione supărată.

Ajunseseră la capătul scării de marmură. Un şir de elevi din anul patru de la Ochi-de-Şoim traversau holul de la intrare; îl zăriră pe Harry şi se grăbiră să formeze un grup mai compact, de parcă le-ar fi fost teamă că i-ar putea ataca pe cei rămaşi în urmă.

— Da, sunt exact genul de oameni cu care merită să ne împrietenim, spuse Harry sarcastic.

Intrară în Marea Sală după cei de la Ochi-de-Şoim, uitându-se cu toţii instinctiv la masa profesorilor. Profesoara Grubbly-Plank vorbea cu profesoara Sinistra, care preda Astronomia, iar Hagrid nu atrăgea atenţia decât prin absenţă. Tavanul vrăjit de deasupra lor rezona cu starea de spirit a lui Harry; era de un cenuşiu mohorât, de nori de ploaie.

— Dumbledore nici măcar nu a zis cât o să stea Grubbly-Plank asta aici, spuse el, când se îndreptară către masa Cercetaşilor.

— Poate... spuse Hermione meditativ.

— Poate, ce? ziseră Harry şi Ron într-un glas.

— Păi... poate că nu a vrut să atragă atenţia asupra faptului că Hagrid nu este aici.

— Cum adică, să nu atragă atenţia? spuse Ron, aproape râzând. Cum am fi putut să nu observăm?

Înainte să-i poată răspunde Hermione, o fată de culoare, înaltă şi cu părul împletit, se apropiase deja de Harry.

— Bună, Angelina.

— Bună, zise ea vioi, ai avut o vară frumoasă?

Şi, fără să aştepte răspunsul, continuă:

— Ascultă, am fost numită căpitanul echipei de vâjthaţ.

— Felicitări, zise Harry, zâmbindu-i.

Bănuia că discursurile de încurajare ale Angelinei nu aveau să fie atât de lungi ca ale lui Oliver Baston, ceea ce nu putea să fie decât spre bine.

— Da, păi, avem nevoie de un nou portar, acum că a plecat Oliver. Probele sunt vineri la cinci după-amiaza şi vreau să fie toată echipa acolo, bine? Apoi putem să vedem cum o să se integreze noul echipier.

— Bine, zise Harry.

Angelina îi zâmbi şi se îndepărtă.

— Am uitat că a plecat Baston, spuse Hermione când se aşeză lângă Ron şi trase o farfurie cu pâine prăjită spre ea. Presupun că asta o să aducă o schimbare pentru echipă.

— Probabil, zise Harry, aşezându-se vizavi de ei. Era un portar bun...

— Totuşi, n-ar strica nişte sânge proaspăt, nu? zise Ron. Cu un fluturat şi un clămpănit, sute de bufniţe intrară în zbor pe ferestrele de sus. Coborâră peste tot în Marea Sală, aducându-le proprietarilor scrisori şi pachete şi stropindu-i pe cei care luau micul dejun cu picături de apă; era clar că afară ploua torenţial. Hedwig nu era de găsit, însă Harry nu era deloc surprins. Singurul său corespondent era Sirius, şi se îndoia că acesta ar fi avut ceva să-i spună la doar douăzeci şi patru de ore după ce se despărţiseră. Hermione, însă, fu nevoită să-şi dea repede sucul de portocale la o parte, ca să îi facă loc bufniţei mari şi umede de hambar care avea în (ioc un exemplar din Profetul zilei ud leoarcă.

— De ce mai primeşti chestia asta? spuse Harry enervat, gândindu-se la Seamus, în timp ce Hermione puse un cnut în punguţa de piele prinsă de piciorul bufniţei care îşi luă iar zborul. Eu nu mă mai obosesc... o grămadă de prostii.

— Este mai bine să ştii ce spune duşmanul, zise Hermione sumbru, după care desfăşură ziarul şi dispăru în spatele lui, unde rămase până când Harry şi Ron terminară de mâncat. Nimic, adăugă ea firesc, făcând ziarul sul şi punându-l lângă farfuria ei. Nimic despre tine, Dumbledore sau altcineva.

Acum, profesoara McGonagall trecea de-a lungul mesei, împărţind orarele.

— Uitaţi-vă la ziua de azi! gemu Ron. Istoria Magiei, două ore de Poţiuni, Preziceri despre Viitor şi două ore de Apărare contra Magiei Negre... Binns, Plesneală, Trelawney şi femeia aia, Umbridge, toţi într-o singură zi!

Mi-aş dori să se grăbească Fred şi George să termine Cutiile alea de Gustări cu Surprize...

— Mă înşală cumva auzul? spuse Fred, sosind împreună cu George şi înghesuindu-se pe bancă lângă Harry. Sunt convins că Perfecţii de la Hogwarts nu îşi doresc să aibă surprize în timpul orelor de curs, nu-i aşa?

— Uite ce avem azi, spuse Ron morocănos, aruncând orarul sub nasul lui Fred. Cea mai groaznică zi de luni din viaţa mea.

— Ai dreptate, frăţioare, zise Fred, cercetând orarul. Dacă vrei, îţi dau ieftin o Nuga Sânge-din-Nas.

— De ce este ieftină? spuse Ron suspicios.

— Pentru că o să îţi tot curgă sânge din nas până o să cazi lat, încă nu am găsit un antidot, spuse George, servindu-se cu o scrumbie afumată.

— Mersi, zise Ron posomorât, punându-şi orarul în buzunar, dar cred că o să mă duc la ore.

— Şi dacă tot vorbim de Cutiile voastre de Gustări cu Surprize, spuse Hermione, privindu-i fix pe Fred şi George, nu aveţi voie să puneţi anunţuri de căutare a cobailor la avizierul Cercetaşilor.

— Cine zice? spuse George, părând uluit.

— Zic eu, spuse Hermione. Şi Ron.

— Pe mine să nu mă bagi în asta, spuse Ron repede.

Hermione se uită urât la el. Fred şi George râseră batjocoritor.

— O să îţi schimbi părerea cât de curând, Hermione, zise Fred, ungându-şi o lipie fierbinte cu unt din belşug. Eşti în anul cinci, nu o să treacă mult timp şi o să implori să îţi dăm o Cutie.

— Şi de ce ar însemna faptul că sunt în anul cinci că vreau o Cutie de Gustări cu Surprize? întrebă Hermione.

— Anul cinci este anul N.O.V.-urilor, zise George.

— Şi ce-i cu asta?

— Se apropie examenele, nu-i aşa? Or să vă pună cu burţile pe carte atât de tare, că or să vi se lipească literele de şira spinării, spuse Fred cu satisfacţie.

— Jumătate din cei din anul nostru au avut mici depresii înaintea N.O.V.-urilor, zise George fericit. Lacrimi şi crize… Patricia Simpson a ţinut-o într-un leşin…

— Kenneth Towler s-a umplut de coşuri, ţii minte? zise Fred cercetându-şi memoria.

— Asta pentru că i-ai pus tu pudră de Bulbadox în pijama, zise George.

— A, da, zise Fred, zâmbind. Uitasem… Câteodată e greu să ţii socoteala, nu?

— Oricum, anul cinci este un an de coşmar, zise George. Asta dacă îţi pasă ce rezultate iei la examene. Fred şi cu mine am reuşit cumva să ţinem capul sus.

— Da… aţi luat, câte erau, trei N.O.V.-uri fiecare? zise Ron.

— Da, spuse Fred nepăsător. Însă credem că viitorul este dincolo de realizările academice.

— Chiar am dezbătut îndelung dacă să ne obosim sau nu să ne întoarcem pentru anul şapte, spuse George vesel, dar acum, că avem...

Se opri când văzu privirea prevenitoare a lui Harry, care ştia că George fusese pe cale să menţioneze câştigurile de la Turnirul Trivrăjitor pe care i le dăduse el.

— Acum că avem N.O.V.-urile, spuse George repede. Adică, oare chiar avem nevoie de T.V.E.E.-uri? Însă ne-am gândit că mama nu ar putea să suporte să ne lăsăm de şcoală, nu după ce Percy s-a dovedit cel mai mare idiot din lume.

— Însă nu o să ne irosim ultimul an aici, spuse Fred, uitându-se cu drag în jur prin Marea Sală. O să-l folosim ca să facem nişte sondaje de piaţă, să aflăm exact cam de ce are nevoie un elev obişnuit de la Hogwarts de la un magazin de glume, să evaluăm cu atenţie rezultatele cercetărilor, şi apoi să creăm nişte produse care să corespundă exigenţelor.

— Dar de unde o să aveţi banii cu care să deschideţi un magazin de glume? întrebă Hermione sceptică. O să aveţi nevoie de tot felul de ingrediente şi materiale — başca magazinul în sine, presupun...

Harry nu se uită la gemeni. Îşi simţea chipul fierbinte; scăpă deliberat furculiţa şi se aplecă imediat să o ridice. De jos îl auzi pe Fred spunând:

— Hermione, nu ne pune întrebări şi noi nu o să spunem minciuni. Hai, George, dacă ajungem mai

devreme, s-ar putea să vindem nişte Urechi Extensibile înainte de Ierbologie.

Harry ieşi de sub masă şi îi văzu pe Fred şi pe George plecând, având fiecare o stivă de felii de pâine prăjită.

— Cum adică? zise Hermione, uitându-se când la Harry când la Ron. "Nu ne pune întrebări..." Asta înseamnă că au deja bani să deschidă un magazin de glume?

— Ştii, m-am întrebat şi eu, spuse Ron încruntat. Vara asta mi-au cumpărat nişte robe festive noi şi nu mi-a dat prin cap de unde au avut cu ce...

Harry se hotărî că era momentul să scoată conversaţia din aceste ape tulburi.

— Credeţi că este adevărat că anul acesta o să fie foarte dur? Din cauza examenelor?

— A, da, spuse Ron. Sigur o să fie aşa, nu? N.O.V.-urile sunt foarte importante, influenţează slujbele pentru care te poţi înscrie şi multe altele. Bill mi-a spus că spre sfârşitul anului o să avem şi ore de consiliere profesională. Ca să poţi alege ce T.V.E.E.-uri vrei să faci anul viitor.

— Voi ştiţi ce vreţi să faceţi după Hogwarts? îi întrebă Harry pe ceilalţi doi, în timp ce ieşeau din Marea Sală la scurt timp după aceea îndreptându-se spre clasa unde făceau Istoria Magiei.

— Nu chiar, spuse Ron rar. În afară de... mă rog...

Părea oarecum reticent.

— În afară de ce? îl grăbi Harry.

— Păi, ar fi grozav dacă aş fi Auror, spuse deodată Ron.

— Da, aşa cred şi eu, spuse Harry înflăcărat.

— Ei sunt elita, zise Ron. Trebuie să fii foarte bun. Dar tu, Hermione?

— Nu ştiu, zise ea. Cred că aş vrea să fac ceva care chiar să merite.

— Merită să fii Auror! spuse Harry.

— Da, aşa este, dar nu este singurul lucru care merită osteneala, zise Hermione îngândurată. Cum să zic, aş putea să duc mai departe S.P.A.S-ul...

Harry şi Ron evitară cu grijă să nu se uite unul la celălalt.

Istoria Magiei era, conform părerii generale, cea mai plictisitoare materie cunoscută vreodată de vrăjitorime. Profesorul Binns, dascălul lor fantomă, avea o voce stridentă, ca de bondar, care aproape că garanta o somnolenţă profundă după primele zece minute, sau cinci, dacă era cald afară. Niciodată nu îşi schimba modelul lecţiilor, ci le preda încontinuu, în timp ce elevii luau notiţe, sau mai degrabă priveau adormiţi în gol. Harry şi Ron reuşiseră până în prezent să ia note de trecere la această materie prin simpla copiere a notiţelor de la Hermione înainte de examene; fata era singura care părea să reziste puterii soporifice a profesorului Binns.

Azi suportară o oră şi jumătate de zumzăit despre războaiele uriaşilor. Harry auzi destule în primele zece minute ca să aprecieze cât de cât că, dacă ar fi fost în

mâinile altui profesor, acest subiect ar fi putut să fie oarecum interesant, însă apoi creierul său se eliberă, iar el petrecu restul de o oră şi douăzeci de minute jucând spânzurătoarea cu Ron pe un colţ de pergament, în timp ce Hermione le arunca priviri aspre cu coada ochiului.

— Ce s-ar întâmpla, îi întrebă ea cu răceală, când ieşiră în pauză (Binns trecuse prin tablă), dacă anul ăsta aş refuza să vă mai împrumut notiţele?

— Am pica N.O.V-ul, zise Ron. Hermione, dacă vrei să ai asta pe conştiinţă...

— Ei bine, aşa aţi merita, se răsti ea. Nici măcar nu încercaţi să-l ascultaţi, nu-i aşa?

— Încercăm, spuse Ron. Dar pur şi simplu nu avem creierul tău, nici memoria ta şi nici puterea ta de concentrare — pur şi simplu eşti mai deşteaptă ca noi — nu-i aşa că e tare plăcut să răsuceşti cuţitul în rană?

— Ah, nu mă lua cu prostiile astea, spuse Hermione, părând însă puţin mai liniştită când ieşi prima în curtea umedă.

Cădea o burniţă fină şi înceţoşată, aşa că cei care stăteau în grupuri, strânşi pe lângă marginile curţii, păreau să aibă contururile nedefinite. Harry, Ron şi Hermione aleseră un colţ mai izolat sub un balcon din care apa curgea din abundenţă, ridicându-şi gulerele robelor împotriva vântului rece de septembrie şi vorbind despre ce ar fi putut să le pregătească Plesneală pentru prima lecţie din anul acela. Tocmai căzuseră de acord că va fi ceva extrem de dificil, ca să-i ia pe nepregătite după o vacanţă

de două luni, când cineva veni pe lângă colţ şi se apropie de ei.

— Bună, Harry!

Era Cho Chang, care venise din nou singură. Asta era foarte ciudat. Cho era aproape întotdeauna însoţită de o gaşcă de fete care chicoteau mereu; Harry îşi aminti de agonia încercării de a o prinde singură pentru a o invita la Balul de Crăciun.

— Bună, zise Harry, simţind cum i se înfierbântă chipul.

Măcar de data asta nu mai sunt plin de Sevămizeră, îşi zise el.

Cho părea să se gândească şi ea cam la acelaşi lucru.

— Se pare că ai scăpat de chestia aia, nu?

— Da, spuse Harry, încercând să zâmbească, de parcă amintirea ultimei lor întâlniri era amuzantă şi nu îngrozitoare. Şi, ai... ăă... ai avut o vară plăcută?

În clipa în care rosti aceste cuvinte, îşi dori să nu o fi făcut. Cedric fusese iubitul lui Cho şi amintirea morţii sale probabil că-i afectase vacanţa la fel de tare cum i-o afectase pe a lui Harry. Ceva păru să îi întunece chipul, dar ea zise:

— Ah, a fost bine, să ştii...

— Aia e cumva o insignă cu Tornadele? o întrebă Ron brusc, arătând spre roba lui Cho, care avea prinsă în piept o insignă albastru închis decorată cu doi "T" aurii. Doar nu ţii cu ele, nu?

— Ba da, spuse Cho.

— Ai ţinut mereu cu ele, sau doar de când au început să câştige teren în ligă? zise Ron pe un ton pe care Harry îl consideră acuzator.

— Ţin cu ei de la şase ani, spuse Cho calmă. Oricum... ne mai vedem, Harry.

Se îndepărtă. Hermione aşteptă până când Cho traversase curtea pe jumătate înainte să îl certe pe Ron.

— Eşti total lipsit de tact!

— Poftim? Eu doar am întrebat-o dacă...

— Nu ţi-ai dat seama că vroia să vorbească doar cu Harry?

— Şi? Ar fi putut să o facă, eu nu am oprit-o să...

— Atunci de ce te-ai apucat să o ataci din cauza echipei de vâjthaţ cu care ţine?

— Să o atac? Nu am atacat-o, a fost o simplă...

— Cui îi pasă dacă ţine cu Tornadele?

— Ah, fii serioasă, jumătate dintre cei care poartă insignele alea le-au cumpărat abia sezonul trecut...

— Dar ce contează?

— Înseamnă că nu sunt fani adevăraţi, că se schimbă după cum bate vântul.

— A sunat, zise Harry monoton, pentru că Ron şi Hermione se certau prea tare ca să poată auzi clopoţelul.

Se ciondăniră în continuare tot drumul până în hruba lui Plesneală, dându-i lui Harry destul timp pentru a se gândi că, prins între Neville şi Ron, va fi norocos dacă va avea parte de două minute de conversaţie cu Cho de care să îşi poată aminti fără să îşi dorească să plece din ţară.

Şi totuşi, îşi zise el, când cei trei se alăturară şirului care se forma în dreptul uşii lui Plesneală, ea alesese să vină şi să-i vorbească, nu? Fusese iubita lui Cedric, i-ar fi fost foarte uşor să-l urască pe Harry pentru că ieşise în viaţă din labirintul Trivrăjitor, în timp ce Cedric murise. Dar îi vorbise într-un mod foarte prietenesc, nu de parcă l-ar fi crezut nebun, mincinos sau răspunzător pentru moartea lui Cedric în cine ştie ce fel îngrozitor... da, era clar că dorise să vină şi să-i vorbească, şi era pentru a doua oară în ultimele două zile... iar la acest gând, Harry se înveseli. Chiar şi zgomotul care nu anunţa nimic de bine pe care îl făcu uşa de la hruba lui Plesneală când se deschise cu un scârţâit nu spulberă mica iluzie plină de speranţă care părea să fi apărut în sufletul lui Harry. Intră în clasă după Ron şi Hermione şi îi urmă până la masa lor obişnuită din spate, unde se aşeză între ceilalţi doi, ignorând sunetele pufnitoare şi ironice pe care le făceau.

— Liniştiţi-vă, zise Plesneală cu răceală, închizând uşa în urma sa.

De fapt, recomandarea nu avea nici un rost; în clipa în care elevii auziseră uşa închizându-se, se aşternuse tăcerea şi încetase foiala. Simpla prezenţă a lui Plesneală era de obicei suficientă pentru a asigura liniştea în clasă.

— Înainte să începem lecţia de azi, spuse Plesneală, ducându-se grăbit la catedră şi uitându-se în jur la toţi, cred că este bine să vă reamintesc că în luna iunie a anului

următor veţi da un examen important şi veţi demonstra cât aţi învăţat despre compoziţia şi folosirea poţiunilor magice. Oricât de idioţi sunt cu siguranţă unii din această clasă, mă aştept să luaţi un "acceptabil" la N.O.V., sau vă veţi confrunta cu... nemulţumirea mea.

De data aceasta, privirea i se opri asupra lui Neville, care înghiţi în sec.

— Desigur, după acest an, mulţi dintre voi nu mă vor mai avea ca profesor, continuă Plesneală. Eu îi aleg doar pe cei mai buni pentru orele mele de Poţiuni T.V.E.E., ceea ce înseamnă că unii dintre noi îşi vor lua garantat la revedere.

Ochii i se aţintiră asupra lui Harry, iar buzele i se subţiară. Harry se uită urât la el simţind o plăcere diabolică la ideea că va putea să renunţe la Poţiuni după anul cinci.

— Însă mai avem încă un an până când va sosi fericitul moment al despărţirii, spuse Plesneală încet, aşa că, indiferent dacă intenţionaţi să încercaţi T.V.E.E.-urile, vă sfătuiesc pe toţi să vă concentraţi eforturile asupra menţinerii nivelului ridicat de trecere la care am ajuns să mă aştept de la elevii mei care dau N.O.V.-urile. Azi vom prepara o poţiune care apare adeseori în cadrul Nivelului Obişnuit de Vrăjitorie: Esenţa de Pace, o poţiune care calmează teama şi linişteşte agitaţia. Fiţi preveniţi: dacă sunteţi prea darnici cu ingredientele, veţi face ca cel care o bea să cadă într-un somn adânc şi ireversibil, aşa că va fi obligatoriu să fiţi deosebit de atenţi la ce faceţi.

În stânga lui, Hermione stătea puţin mai dreaptă, având o expresie de atenţie desăvârşită.

— Ingredientele şi metoda — Plesneală şfichiui bagheta — sunt pe tablă — (apărură acolo) — veţi găsi tot ce vă trebuie -şfichiui iar bagheta — în dulapul cu provizii — (uşa dulapului se deschise la perete) — aveţi o oră şi jumătate... Începeţi!

Exact aşa cum preziseseră Harry, Ron şi Hermione, Plesneală nu le-ar fi putut da o poţiune mai dificilă sau mai ciudată. Ingredientele trebuiau adăugate în ceaun într-o anumită ordine şi cantitate; conţinutul trebuia amestecat exact de câte ori era stabilit, mai întâi în sensul acelor de ceasornic, apoi în cel invers; temperatura flăcărilor la care fierbea trebuia scăzută până la nivelul potrivit pentru un anumit număr de minute înainte să fie adăugat ingredientul final.

— Acum ar trebui ca din poţiunea voastră să se ridice un abur argintiu rarefiat! strigă Plesneală, când mai rămăseseră zece minute.

Harry, care transpira abundent, se uită disperat în jur, prin hrubă. Propriul său ceaun scotea cantităţi însemnate de fum cenuşiu închis; cel al lui Ron scuipa scântei verzi. Seamus împungea febril flăcările de sub ceaun cu vârful baghetei, fiindcă părea să se stingă. Suprafaţa poţiunii lui Hermione, însă, era acoperită de o ceaţă scânteietoare de abur argintiu, iar când Plesneală trecu pe lângă ea, se uită în jos, pe deasupra nasului coroiat, fără să spună nimic, ceea ce însemna că nu găsise nimic de criticat. Însă când ajunse la ceaunul lui Harry, Plesneală se opri şi se uită la el cu un rânjet oribil pe chip.

— Potter, ce ar trebui să fie asta?

Viperinii din primele rânduri ale clasei îşi ridicară toţi privirea nerăbdători; adorau să-l audă pe Plesneală necăjindu-l pe Harry.

— Esenţa de Pace, spuse Harry încordat.

— Spune-mi, Potter, zise Plesneală încet, ştii să citeşti?

Draco Reacredinţă râse.

— Da, ştiu, spuse Harry, cu degetele încleştate în jurul baghetei.

— Citeşte al treilea rând despre instrucţiuni, Potter.

Harry se uită cu ochii întredeschişi la tablă; instrucţiunile nu erau deloc uşor de descifrat prin ceaţa de aburi multicolori care umpluseră hruba.

— "Adăugaţi pudră de piatra lunii, amestecaţi de trei ori contra sensului acelor ceasornicului, lăsaţi-o să fiarbă şapte minute şi apoi adăugaţi două picături de sirop de helleboră."

Lui Harry îi stătu inima în loc. Nu adăugase siropul de helleboră, ci trecuse direct la al patrulea rând al instrucţiunilor, după ce îşi lăsase poţiunea să fiarbă timp de şapte minute.

— Ai făcut tot ce se cerea în al treilea rând, Potter?

— Nu, spuse Harry foarte încet.

— Poftim?

— Nu, zise Harry mai tare. Am uitat hellebora.

— Ştiu, Potter, ceea ce înseamnă că toată chestia asta este complet inutilă. Evanesco.

Conţinutul poţiunii lui Harry dispăru, iar el rămase ca prostul lângă un ceaun gol.

— Cei care aţi reuşit să citiţi instrucţiunile, umpleţi un flacon cu o mostră din poţiune, scrieţi-vă citeţ numele pe o etichetă pe care o puneţi apoi pe ea şi duceţi-o pe biroul meu pentru a fi testată, spuse Plesneală. Temă: douăzeci şi patru de centimetri de pergament despre proprietăţile pietrei lunii şi despre întrebuinţările ei în făcutul poţiunilor. Trebuie adusă până joi.

În timp ce toţi cei din jurul lui îşi umpleau flacoanele, Harry îşi strânse lucrurile, extrem de mânios. Poţiunea sa nu fusese mai rea decât a lui Ron, care acum emana un miros îngrozitor de ouă stricate, sau decât cea a lui Neville, care atinsese consistenţa cimentului abia amestecat şi pe care acum Neville trebuia să o scobească din ceaun; şi totuşi el, Harry, era cel care avea să nu primească nici o notă pentru munca sa de o zi. Îşi băgă bagheta în geantă şi se prăbuşi înapoi pe scaun, privind cum toţi ceilalţi se duceau la biroul lui Plesneală cu flacoanele pline şi închise ermetic. Când în sfârşit sună, Harry fu primul care ieşi din celulă şi începuse deja să mănânce când i se alăturară Ron şi Hermione la prânz în Marea Sală. Tavanul devenise de un cenuşiu şi mai murdar decât cel de dimineaţă. Ploaia biciuia ferestrele înalte.

— A fost foarte nedrept, spuse Hermione consolator, aşezându-se lângă Harry şi servindu-se cu o porţie de plăcintă cu carne. Poţiunea ta nu a fost nici pe departe la fel de greşită ca a lui Goyle; când şi-a umplut flaconul, a explodat tot amestecul şi i-a luat roba foc.

— Da, mă rog, spuse Harry, încruntându-se la farfurie, când a fost Plesneală drept cu mine?

Nici unul dintre ceilalţi nu răspunse; toţi trei ştiau de duşmănia reciprocă dintre Plesneală şi Harry, care fusese maximă de când băiatul pusese piciorul la Hogwarts.

— Eu chiar am crezut că anul ăsta o să fie ceva mai bine, spuse Hermione pe un ton dezamăgit. Adică... ştiţi voi...

Se uită în jur prevăzătoare; erau cam şase locuri libere de-o parte şi de alta şi nu trecea nimeni pe lângă masă...

— Acum că este în Ordin şi aşa mai departe.

— Ciupercile otrăvitoare rămân otrăvitoare, spuse Ron cu înţelepciune. Oricum, eu am crezut întotdeauna că Dumbledore trebuie să fie ţicnit ca să aibă încredere în Plesneală. De unde ştiu că nu l-a mai servit cu adevărat pe Ştiţi-Voi-Cine?

— Cred că Dumbledore are o grămadă de dovezi, chiar dacă nu ţi le împărtăşeşte, Ron, se răsti Hermione.

— Ah, terminaţi, amândoi, zise Harry tare, când Ron deschise gura să îi răspundă.

Hermione şi Ron încremeniră amândoi, părând furioşi şi jigniţi.

— Nu v-aţi săturat? zise Harry. Vă certaţi mereu, mă scoateţi din minţi.

Şi, abandonându-şi plăcinta cu carne, îşi puse iar ghiozdanul pe umăr şi plecă, lăsându-i acolo.

Urcă scara de marmură câte două trepte odată şi trecu pe lângă mulţi elevi care se duceau grăbiţi să ia prânzul. Supărarea care îl cuprinsese atât de subit încă ardea în el, iar imaginea chipurilor şocate ale lui Ron şi Hermione îi dădu un sentiment de mare satisfacţie. Aşa le trebuie, îşi zise el, de ce nu termină odată... se dondănesc tot timpul... te fac să-ţi vină să te sui pe pereţi...

Trecu pe lângă portretul mare al lui Sir Cadogan, cavalerul de pe unul dintre holuri; Sir Cadogan îşi scoase sabia şi o flutură neînfricat către Harry, care îl ignoră.

— Întoarce-te, câine josnic! Stai locului şi luptă! urlă Sir Cadogan cu o voce estompată din spatele coifului său, dar Harry merse mai departe şi, când Sir Cadogan încercă să îl urmeze, alergând în tabloul învecinat, fu împiedicat de proprietarul acestuia, un câine de vânătoare mare şi care părea destul de furios.

Harry petrecu ce mai rămăsese din pauza de prânz stând singur sub trapa din vârful Turnului de Nord. În consecinţă, când sună clopoţelul, fu primul care să urce scara argintie ce ducea către clasa profesoarei Sybil Trelawney.

După Poţiuni, ora de Previziuni despre Viitor era cea pe care Harry o detesta cel mai tare, ceea ce se datora în principal obiceiului profesoarei Trelawney de a-i prezice moartea prematură la fiecare câteva lecţii. Era o femeie slabă, acoperită cu o grămadă de straturi de şaluri şi strălucind datorită şiragurilor de mărgele, care îi amintea mereu lui Harry de un fel de insectă, poate şi din cauza ochelarilor care îi făceau ochii extraordinar de mari. Când intră Harry, profesoara era ocupată cu aşezatul unor cărţi

legate în piele pe fiecare dintre măsuţele fragile care erau peste tot în camera sa, însă lumina aruncată de lămpile acoperite cu eşarfe şi de focul mocnit cu esenţe înecăcioase era atât de slabă, încât ea păru să nu îl observe când luă loc în umbră. Ceilalţi elevi sosiră pe parcursul următoarelor cinci minute. Ron apăru deasupra trapei, se uită în jur cu grijă, îl zări pe Harry şi se duse direct spre el, sau atât cât putu de direct, având în vedere că trebuia să-şi croiască drum ocolind mesele, scaunele şi pernele umflate până la refuz.

— M-am împăcat cu Hermione, zise el, aşezându-se lângă Harry.

— Bravo, mormăi Harry.

— Dar Hermione spune că ar fi bine dacă nu ţi-ai mai vărsa nervii pe noi, zise Ron.

— Dar nu...

— Eu doar îţi transmit un mesaj, zise Ron, întrerupându-l. Dar bănuiesc că are dreptate. Nu suntem noi de vină pentru felul cum te tratează Seamus şi Plesneală.

— Nu am zis niciodată că...

— Bună ziua, spuse profesoara Trelawney cu vocea ei vaporoasă şi visătoare, iar Harry se opri, simţindu-se iar enervat şi fiindu-i puţin ruşine de el însuşi. Şi bine aţi revenit la Previziuni despre Viitor. Desigur, v-am urmărit destinele cu mare atenţie pe parcursul vacanţei şi sunt încântată să văd că v-aţi întors cu toţii la Hogwarts nevătămaţi — aşa cum ştiam, bineînţeles, că o veţi face. Veţi găsi pe mesele voastre un exemplar al cărţii Oracolul

Viselor, de Inigo Imago. Interpretarea viselor este o metodă foarte importantă de desluşire a viitorului şi una care ar putea să fie testată în cadrul N.O.V.-urilor voastre. Desigur, nu că aş fi de părere că trecerea sau picarea unor examene are cea mai mică importanţă când vine vorba de arta sacră a divinaţiei. Dacă aveţi ochiul clarvăzător, diplomele şi notele sunt nesemnificative. Cu toate acestea, directorul doreşte să daţi examen, aşa că...

Vocea i se pierdu delicat, făcându-i pe toţi să fie convinşi că profesoara Trelawney considera că materia ei era mai presus de nişte probleme atât de meschine ca examenele.

— Vă rog să deschideţi cartea la introducere şi să citiţi ce are de spus Imago despre interpretatul viselor. Apoi, formaţi perechi. Folosiţi Oracolul viselor pentru a vă interpreta unul altuia cele mai recente vise. Haideţi.

Singurul lucru bun care putea fi spus despre această lecţie era că nu era urmată de o a doua. Până când terminară cu toţii de citit introducerea cărţii, le mai rămăseseră doar zece minute pentru interpretarea viselor. La masa de lângă Harry şi Ron, Dean făcuse o pereche cu Neville, care începuse imediat o istorisire plictisitoare a unui coşmar în care apărea o foarfecă imensă, care purta cea mai frumoasă pălărie a bunicii sale; Harry şi Ron se uitară unul la altul posomorâţi.

— Eu nu îmi amintesc niciodată ce visez, spuse Ron, povesteşte tu.

— Trebuie să ţii minte măcar un vis, zise Harry nerăbdător. Nu avea de gând să îi împărtăşească nimănui visele sale.

Ştia foarte bine ce însemna visul lui cu cimitirul care se repeta, nu avea nevoie să-i spună Ron, profesoara Trelawney sau prostia aia de Oracolul viselor.

— Păi, aseară am visat că jucam vâjthaţ, zise Ron, schimonosindu-şi faţa şi încercând din răsputeri să îşi aducă aminte. Ce crezi că înseamnă asta?

— Probabil că o să fii mâncat de o nalbă uriaşă sau ceva de genul ăsta, zise Harry, răsfoind neinteresat Oracolul viselor.

Era foarte plictisitor să cauţi frânturi de vise în Oracol şi Harry nu se înveseli când profesoara Trelawney le dădu ca temă să ţină un jurnal al viselor timp de o lună. Când se sună, el şi Ron fură primii care coborâră, iar Ron bombăni:

— Îţi dai seama câte teme avem deja? Binns ne-a dat de scris un eseu de un metru despre războaiele uriaşilor, Plesneală vrea o jumătate de metru despre cum se folosesc pietrele lunii, şi acum Trelawney ne-a pus să ţinem un jurnal timp de o lună! Ar fi bine ca Umbridge aia să nu ne dea teme...

Când intrară în clasa de Apărare contra Magiei Negre, o găsiră pe profesoara Umbridge aşezată deja la catedră, purtând canadiana pufoasă roz de seara trecută şi funda neagră de catifea în vârful capului. Lui Harry îi aminti iar de o muscă mare, aşezată precar pe o broască râioasă şi mai mare.

Intrară în clasă în linişte; profesoara Umbridge era încă o persoană necunoscută şi nimeni nu ştia cât de severă era de obicei.

— Ei bine, bună ziua! zise ea, când luară loc toţi elevii.

Câţiva murmurară un "bună ziua" ca răspuns.

— Ţţţ, ţţţ, spuse profesoara Umbridge. Asta nu este de ajuns, nu-i aşa? Vă rog, mi-ar plăcea să răspundeţi "Bună ziua, doamnă profesoară Umbridge." Încă o dată, vă rog. Bună ziua, elevi!

— Bună ziua, doamnă profesoară Umbridge, scandară ei.

— Aşa, aţi văzut? spuse profesoara Umbridge cu afecţiune. Nu a fost atât de greu, nu-i aşa? Vă rog să puneţi baghetele deoparte şi să lăsaţi penele pe masă.

Mulţi cei din clasă schimbară priviri sumbre; ordinul cu "baghetele deoparte" nu fusese urmat niciodată de o lecţie care să li se pară interesantă. Harry îşi băgă bagheta înapoi în ghiozdan şi îşi scoase pana, cerneala şi pergamentul. Profesoara Umbridge îşi deschise geanta, îşi scoase propria baghetă, care era neobişnuit de scurtă, şi atinse brusc tabla cu ea; apărură imediat cuvintele:

Apărarea contra Magiei Negre

Întoarcere la principiile de bază

— Ei bine, predarea acestei materii a fost oarecum întreruptă şi fragmentată, nu-i aşa? declară profesoara Umbridge, întorcându-se cu faţa către clasă cu mâinile strânse ceremonios în faţă. Schimbarea constantă a

profesorilor, dintre care... se pare că mulţi nu au urmat o programă aprobată de Minister, a condus din nefericire la faptul că sunteţi la un nivel mult mai scăzut decât ne-am fi dorit să vă găsim în anul N.O.V.-urilor. Totuşi, vă veţi bucura să auziţi că acum aceste probleme au fost rectificate. Anul acesta vom urma un curs de magie defensivă structurat cu atenţie, bazat pe teorie, şi, desigur, aprobat de Minister. Vă rog să copiaţi următoarele.

Atinse iar tabla; primul mesaj dispăru şi fu înlocuit de Obiectivele Cursului.

1. Înţelegerea principiilor fundamentale ale magiei defensive.

2. Învăţarea recunoaşterii situaţiilor în care magia defensivă poate fi folosită legal.

3. Plasarea întrebuinţării magiei defensive într-un context pentru uz practic.

Timp de câteva minute camera răsună de zgomotul făcut de zgâriatul penelor pe pergament. După ce toată lumea copie cele trei obiective ale cursului profesoarei Umbridge, aceasta întrebă:

— Are toată lumea un exemplar al Teoriei defensive magice de Wilbert Slinkhard?

În toată clasa se auzi un zumzăit slab de încuviinţare.

— Cred că o să mai încercăm o dată, spuse profesoara Umbridge. Când vă pun o întrebare, mi-ar plăcea să

răspundeţi, "Da, doamna profesoară Umbridge", sau "Nu, doamna profesoară Umbridge". Deci: are toată lumea un exemplar al Teoriei defensive magice de Wilbert Slinkhard?

— Da, doamnă profesoară Umbridge, răsună întreaga încăpere.

— Bine, spuse profesoara Umbridge. Mi-aş dori să daţi la pagina cinci şi să citiţi "Capitolul unu, Elemente de bază pentru începători". Nu aveţi voie să vorbiţi!

Profesoara Umbridge plecă de lângă tablă şi se aşeză pe scaunul din spatele catedrei, cercetându-i cu atenţie pe toţi, cu ochii ei umflaţi de broască râioasă. Harry dădu la pagina cinci a exemplarului din Teoria defensivei magice şi începu să citească.

Era exasperant de plictisitor, la fel de groaznic ca prelegerile profesorului Binns. Simţi cum îşi pierde concentrarea; cât de curând, citi aceeaşi jumătate de rând de şase ori, fără să reţină mai mult de primele două cuvinte. Trecură câteva minute în tăcere. Lângă el, Ron îşi învârtea absent pana între degete, uitându-se la acelaşi loc de pe pagină. Harry privi la dreapta şi avu o surpriză care îl trezi din starea de somnolenţă. Hermione nici nu-şi deschisese exemplarul din Teoria defensivei magice. Se uita fix la profesoara Umbridge, cu mâna ridicată.

Harry nu îşi mai amintea când nu citise Hermione ce i se spusese să citească, sau când rezistase tentaţiei de a deschide orice carte care ajungea în faţa ei. O privi întrebător, dar ea doar clătină uşor din cap, pentru a arăta că nu avea de gând să răspundă la nici o întrebare, şi se

uită în continuare la profesoara Umbridge, care privea la fel de hotărâtă în altă parte.

Însă după ce trecură mai multe minute, Harry văzu că nu era singurul care se uita la Hermione. Capitolul care li se dăduse de citit era atât de greoi, încât din ce în ce mai mulţi elevi preferau să privească încercarea mută a lui Hermione de a atrage privirea profesoarei Umbridge în loc să se chinuie cu "Elementele de bază pentru începători".

Când mai mult de jumătate din clasă începu să se uite la Hermione şi nu la cărţi, profesoara Umbridge păru să decidă că nu mai putea să ignore situaţia.

— Ai vrut să mă întrebi ceva despre acest capitol, draga mea? o întrebă ea pe Hermione, de parcă tocmai o observase.

— Nu, nu despre capitol, zise Hermione.

— Ei bine, acum citim, spuse profesoara Umbridge, dezvelindu-şi dinţii mici şi ascuţiţi. Dacă ai alte întrebări, putem să le lămurim la sfârşitul orei.

— Am o întrebare referitoare la obiectivele cursului nostru, zise Hermione.

Profesoara Umbridge ridică din sprâncene.

— Cum te cheamă?

— Hermione Granger, spuse Hermione.

— Păi, domnişoară Granger, cred că obiectivele cursului nostru sunt mai mult decât clare, dacă le citeşti cu atenţie, zise profesoara Umbridge cu o voce prefăcut prietenoasă.

— Păi, mie nu mi se pare că este aşa, spuse Hermione direct. Aici nu scrie nimic despre folosirea vrăjilor defensive.

Urmă o tăcere scurtă, timp în care mulţi dintre elevi îşi întoarseră capetele pentru a se încrunta la cele trei obiective ale cursului, care erau încă scrise pe tablă.

— Folosirea vrăjilor defensive? repetă profesoara Umbridge cu un mic hohot de râs. Vai, domnişoară Granger, nu îmi pot imagina cum ar putea să se ivească situaţii în clasa mea care să necesite folosirea unei vrăji defensive. Doar nu te aştepţi să fii atacată în timpul orei.

— Nu o să facem vrăji? exclamă Ron tare.

— Elevii trebuie să ridice mâna când doresc să vorbească la ora mea, domnule — ?

— Weasley, zise Ron, ridicând mâna nehotărât. Profesoara Umbridge, zâmbind şi mai larg, făcu abstracţie de el. Harry şi Hermione ridicară şi ei mâna imediat. Ochii umflaţi ai profesoarei Umbridge rămaseră o clipă aţintiţi asupra lui Harry, înainte ca ea să i se adreseze lui Hermione.

— Da, domnişoară Granger? Vroiai să mă mai întrebi ceva?

— Da, spuse Hermione. Cu siguranţă, scopul principal al orelor de Apărare contra Magiei Negre este practicarea vrăjilor defensive, nu-i aşa?

— Eşti cumva un expert educaţional instruit de Minister, domnişoară Granger? întrebă profesoara Umbridge cu vocea ei dulceagă şi falsă.

— Nu, dar...

— Păi atunci, mă tem că nu ai calificarea necesară pentru a hotărî care este "scopul principal" al unei materii. Noul nostru program de studii a fost creat de vrăjitori mult mai vârstnici şi isteţi decât dumneata. Vei învăţa despre vrăjile defensive într-un mod sigur, lipsit de riscuri...

— Şi la ce ne foloseşte asta? zise Harry tare. Dacă vom fi atacaţi, nu o să fie într-un mod...

— Mâna, domnule Potter! intonă profesoara Umbridge.

Harry îşi ridică pumnul cu putere. Încă o dată, profesoara Umbridge se întoarse în altă parte, însă acum mai erau şi alţi elevi care ridicaseră mâinile.

— Pe dumneata cum te cheamă? îl întrebă profesoara Umbridge pe Dean.

— Dean Thomas.

— Da, domnule Thomas?

— Păi, este exact cum a spus Harry, nu-i aşa? spuse Dean. Dacă vom fi atacaţi, nu va fi fără riscuri.

— Repet, zise profesoara Umbridge, zâmbindu-i lui Dean într-un mod foarte enervant, crezi că vei fi atacat în timpul orei mele?

— Nu, dar...

Profesoara Umbridge îl acoperi.

— Nu vreau să critic modul în care au fost tratate lucrurile în această şcoală, zise ea, cu gura deschisă într-

un zâmbet neconvingător, dar clasa voastră a fost expusă influenţei unor vrăjitori foarte iresponsabili, ca să nu mai zic — râse scurt şi răutăcios — de existenţa unor hibrizi extrem de periculoşi.

— Dacă vă referiţi la domnul profesor Lupin, sări Dean supărat, a fost cel mai bun pe care...

— Mâna, domnule Thomas! După cum vă spuneam, vi s-au predat vrăji care au fost prea complexe, prea nepotrivite pentru vârsta voastră şi posibil letale. Aţi fost instruiţi să vă temeţi că puteţi să vă întâlniţi în orice zi cu atacuri Întunecate...

— Nu este adevărat, zise Hermione, doar am...

— Nu ai mâna ridicată, domnişoară Granger!

Hermione ridică mâna. Profesoara Umbridge făcu abstracţie de ea.

— Din câte am aflat, predecesorul meu nu numai că a aruncat blesteme ilegale în faţa clasei, dar chiar le-a practicat asupra voastră.

— Păi, s-a dovedit că era un nebun, nu-i aşa? spuse Dean înflăcărat. Să ştiţi că am învăţat foarte multe.

— Nu ai mâna ridicată, domnule Thomas! spuse profesoara Umbridge pe un ton foarte strident. Ministerul este de părere că o cunoaştere teoretică va fi mai mult decât suficientă pentru a vă permite susţinerea examenelor care, reprezintă până la urmă esenţa şcolii. Pe dumneata cum te cheamă? adăugă ea, uitându-se la Parvati, care tocmai ridicase mâna brusc.

— Parvati Patil, şi nu există o parte practică în cadrul N.O.V.-urilor de Apărare contra Magiei Negre? Nu ar trebui să arătăm că putem să folosim cu adevărat contrablestemele şi toate celelalte?

— Atâta timp cât aţi studiat destul de bine teoria, nu există nici un motiv pentru care să nu puteţi face vrăjile în cadrul unor condiţii de examinare controlate cu atenţie, zise profesoara Umbridge hotărâtă.

— Fără să le fi practicat niciodată înainte? spuse Parvati, nevenindu-i să creadă. Vreţi să spuneţi că, prima dată când vom face vrăjile, va fi în timpul examenului?

— Repet, atâta timp cât aţi studiat teoria destul de bine...

— Şi la ce o să ne folosească teoria în lumea reală? spuse Harry tare, ridicând iar pumnul.

Profesoara Umbridge îşi ridică privirea.

— Aceasta este o şcoală, domnule Potter, nu lumea reală, spuse ea cu blândeţe.

— Aşa că nu ar trebui să fim pregătiţi pentru ce ne aşteaptă acolo?

— Nu vă aşteaptă nimic acolo, domnule Potter.

— A, da? zise Harry.

Supărarea care îi mocnise în suflet toată ziua era pe punctul de a atinge cota maximă.

— Cine crezi că vrea să atace nişte copii ca voi? întrebă profesoara Umbridge pe o voce îngrozitor de mieroasă.

— Păi, să ne gândim... spuse Harry pe un ton meditativ şi batjocoritor. Poate... Lordul Cap-de-Mort?

Ron tresări, Lavender Brown scoase un mic ţipăt, iar Neville alunecă de pe taburet. Profesoara Umbridge nici nu clipi. Se uită la Harry cu o expresie de satisfacţie sumbră pe chip.

— Zece puncte pierdute de Cercetaşi, domnule Potter.

Elevii rămaseră tăcuţi şi nemişcaţi. Toată lumea se uita ori la Umbridge ori la Harry.

— Acum, haideţi să clarificăm nişte lucruri.

Profesoara Umbridge se ridică şi se aplecă spre ei, cu degetele ca nişte cârnăciori, sprijinite pe catedră.

— Vi s-a spus că un anumit vrăjitor Întunecat s-a întors din morţi...

— Nu a fost mort, spuse Harry supărat, dar, da, s-a întors!

— Domnule-Potter-ai-pierdut-deja-zece-puncte-pentru-casa-ta-nu-îţi-înrăutăţi-situaţia, spuse profesoara Umbridge dintr-o răsuflare, fără să se uite la el. După cum vă spuneam, aţi fost informaţi că un anumit vrăjitor Întunecat şi-a recăpătat puterile. Este o minciună.

— NU este o minciună! zise Harry. Eu l-am văzut, m-am luptat cu el!

— Detenţie, domnule Potter! spuse profesoara Umbridge triumfător. Mâine seară. Ora cinci. În biroul meu. Repet, este o minciună. Ministerul Magiei garantează că nu sunteţi în pericol din cauza nici unui vrăjitor Întunecat. Dacă vă faceţi griji în continuare, vă rog să veniţi să vorbiţi cu mine, negreşit în afara orelor de curs. Dacă cineva vă sperie cu poveşti despre vrăjitori Întunecaţi renăscuţi, aş vrea să mi se spună. Sunt aici ca să vă ajut. Sunt prietena voastră. Şi acum, vă rog să vă continuaţi lectura. Pagina cinci, "Elemente de bază pentru începători".

Profesoara Umbridge se aşeză la catedră. Harry, însă, se ridică. Toată lumea se holbă la el. Seamus părea pe jumătate speriat, pe jumătate fascinat.

— Harry, nu! şopti Hermione pe un ton prevenitor, trăgându-l de mânecă, dar Harry îşi smulse braţul din strânsoarea ei.

— Deci, din punctul dumneavoastră de vedere, Cedric Diggory a murit fiindcă aşa a vrut, nu? întrebă Harry, cu vocea tremurându-i.

Se auzi cum toată clasa inspiră adânc, căci nici unul dintre ei, în afară de Ron şi Hermione, nu îl mai auzise vreodată pe Harry vorbind despre ce se întâmplase în noaptea când murise Cedric. Se uitară însetaţi cu ochii mari, când la Harry, când la profesoara Umbridge, care îşi ridicase ochii şi îl privea fără nici o urmă de zâmbet fals pe chip.

— Moartea lui Cedric Diggory a fost un accident tragic, spuse ea cu răceală.

— A fost o crimă, zise Harry.

Simţea cum tremură. Nu suflase nimănui un cuvânt despre asta, cu atât mai puţin celor treizeci de ascultători cu urechile ciulite.

— L-a ucis Cap-de-Mort şi o ştiţi foarte bine.

Faţa profesoarei Umbridge se goli de orice expresie. Pentru o clipă, Harry crezu că avea să ţipe la el. Apoi zise, pe vocea ei blândă şi dulce, de fetiţă:

— Domnule Potter, vino aici, dragul meu.

Harry îşi dădu scaunul la o parte şi merse cu paşi mari pe lângă Ron şi Hermione până la catedră. Simţea cum restul clasei era cu sufletul la gură. Era atât de mânios, încât nu îi păsa ce avea să se întâmple.

Profesoara Umbridge scoase din geantă un mic sul de pergament roz, îl întinse pe catedră, îşi înmuie pana într-o călimară şi începu să scrie, aplecată deasupra lui, ca să nu vadă Harry ce scria. Nimeni nu vorbi. După un minut strânse pergamentul şi îl atinse cu bagheta; acesta se sigilă singur, ca să nu poată fi deschis.

— Te rog să-l duci la doamna profesoară McGonagall dragul meu, zise profesoara Umbridge, întinzându-i biletul.

Îl luă de la ea fără să spună o vorbă, se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră, chiar fără să se uite înapoi la Ron şi Hermione, trântind uşa de la clasă în urma sa. Merse foarte repede pe hol, cu biletul pentru profesoara McGonagall încleştat în mâna sa, şi după un colţ intră

direct în Peeves, strigoiul, un omuleţ cu gura mare, care plutea pe spate, jonglând cu mai multe călimări.

— Vai, uite-l pe Potter, micuţul smintit! râse Peeves, lăsând să cadă două călimări care se sparseră şi împroşccară pereţii cu cerneală.

Harry sări înapoi, dându-se la o parte şi răstindu-se:

— Termină, Peeves.

— Oooo, ţicnitul e-ntr-o pasă proastă, zise Peeves, mergând după Harry pe hol şi rânjind, în timp ce zbura deasupra lui. Ce este de data asta, iubitul meu prieten smintit. Auzi voci? Ai viziuni? Vorbeşti — Peeves scoase limba dispreţuitor — limba păsărilor?

— Ţi-am spus să mă laşi în PACE! strigă Harry, coborând în fugă pe o scară, dar Peeves alunecă pe spate pe balustradă, alături de el.

Vai, mulţi cred că s-a ţicnit, micuţul băiat smintit.

Dar alţii-s mai drăguţi şi zic că e doar trist,

Dar Peevsey ştie mai bine că-i scrântit…

— TACI!

Se deschise o uşă în stânga sa şi profesoara McGonagall ieşi din birou, părând îndârjită şi puţin supărată pe cineva.

— De ce urli, Potter? se răsti ea, în timp ce Peeves râse voios şi dispăru imediat. De ce nu eşti la ore?

— Am fost trimis la dumneavoastră, spuse Harry hotărât.

— Trimis? Cum adică, trimis?

Îi întinse biletul de la profesoara Umbridge. Profesoara McGonagall îl luă de la el, încruntându-se, îl deschise cu o atingere de baghetă, îl desfăcu şi începu să îl citească. Ochii i se mişcară dintr-o parte în alta în spatele ochelarilor cu rame dreptunghiulare, în timp ce citea ce scrisese Umbridge, iar cu fiecare rând ochii i se îngustau din ce în ce mai tare.

— Intră, Potter.

O urmă în birou. Uşa se închise automat după el.

— Ei bine? zise profesoara McGonagall, certându-l. Este adevărat?

— Ce să fie adevărat? întrebă Harry, ceva mai agresiv decât intenţionase. Doamnă profesoară? adăugă el, încercând să pară mai politicos.

— Este adevărat că ai strigat la doamna profesoară Umbridge?

— Da, spuse Harry.

— Ai făcut-o mincinoasă?

— Da.

— I-ai spus despre faptul că Cel-Al-Cărui-Nume-Nu-Trebuie-Rostit s-a întors?

— Da.

Profesoara McGonagall se aşeză la birou, privindu-l pe Harry cu atenţie. Apoi zise:

— Ia un biscuit, Potter.

— Să iau... poftim?

— Ia un biscuit, repetă ea nerăbdătoare, arătând spre o cutie metalică în carouri de pe unul dintre teancurile de hârtii de pe biroul ei. Şi stai jos.

Mai existaseră şi alte ocazii în trecut când Harry, aşteptându-se să fie muştruluit de profesoara McGonagall, fusese în schimb numit de ea în echipa de vâjthaţ a Cercetaşilor. Se aşeză pe un scaun de vizavi de ea şi se servi cu un triton de turtă dulce, simţindu-se la fel de confuz şi de vinovat ca şi data trecută.

Profesoara McGonagall puse deoparte biletul de la profesoara Umbridge şi se uită foarte serioasă la Harry.

— Potter, trebuie să ai grijă.

Harry înghiţi tritonul de turtă dulce şi o privi cu nişte ochi mari. Tonul vocii ei nu era deloc cel cu care era obişnuit; nu era tăios, rigid şi dârz; era jos, neliniştit şi mult mai uman decât de obicei.

— Comportamentul greşit la orele lui Dolores Umbridge te-ar putea costa mai mult decât puncte pierdute de casă şi detenţie.

— Ce vreţi să...?

— Potter, gândeşte-te puţin, se răsti profesoara McGonagall, revenind brusc la glasul ei obişnuit. Ştii de unde vine, trebuie să ştii cui îi dă raportul.

Clopoţelul anunţă sfârşitul orei. De deasupra şi de peste tot din jur, se auziră sunetele elefantine ale sutelor de elevi în mişcare.

— Aici scrie că ţi-a dat ore de detenţie în fiecare zi a acestei săptămâni, începând de mâine, zise profesoara McGonagall, uitându-se iar la biletul lui Umbridge.

— Săptămâna asta în fiecare zi! repetă Harry îngrozit. Dar, doamnă profesoară, nu aţi putea să...?

— Nu, nu aş putea, zise profesoara McGonagall scurt.

— Dar...

— Este profesoara ta şi are tot dreptul din lume să îţi dea ore de detenţie. Te vei duce în biroul ei mâine la ora cinci, pentru prima repriză. Însă ţine minte: mergi în vârful picioarelor pe lângă Dolores Umbridge.

— Dar am spus adevărul! zise Harry exasperat. Cap-de-Mort s-a întors, dumneavoastră ştiţi că aşa este; domnul profesor Dumbledore ştie că aşa este...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Potter! zise profesoara McGonagall, aranjându-şi ochelarii supărată (tresărise extrem de tare când auzise numele lui Cap-de-Mort). Chiar crezi că este vorba de adevăr şi minciună? Este vorba de a merge pe burtă şi de a fi atent la ce vorbeşti!

Se ridică de pe scaun, cu nările mărite şi buzele foarte subţiri, iar Harry se ridică şi el.

— Mai ia un biscuit, zise ea enervată, aruncând cutia spre el.

— Nu, mulţumesc, zise Harry cu răceală.

— Nu te prosti, se răsti ea.

Harry luă unul.

— Mulţumesc, zise el înciudat.

— Nu ai auzit discursul lui Dolores Umbridge de la ospăţul de început de an, Potter?

— Ba da, spuse Harry. Da... a spus că... progresul va fi interzis sau că... În fine, vroia să spună că... Ministerul Magiei vrea să se amestece în treburile de la Hogwarts.

Profesoara McGonagall îl privi cu atenţie o clipă, apoi pufni, ocoli biroul şi îi deschise uşa.

— Ei bine, mă bucur că o asculţi măcar pe Hermione Granger, spuse ea, făcându-i semn să iasă din birou.

CAPITOLUL XIII

DETENŢIE CU DOLORES

Cina luată în Marea Sală în seara aceea nu se dovedi o experienţă plăcută pentru Harry. Veştile despre conflictul lui cu Umbridge circulaseră extraordinar de

repede, chiar şi după standardele de la Hogwarts. Auzi şoapte peste tot în jur, în timp ce mânca stând între Ron şi Hermione. Lucrul amuzant era că nici unul dintre cei care vorbeau în şoaptă nu părea să-şi facă griji că va auzi ce spuneau despre el. Din contră, era ca şi când ar fi sperat că o să se enerveze şi o să înceapă iar să ţipe, ca să poată să audă povestea de la sursă.

— Zice că a văzut cum a fost ucis Cedric...

— Susţine că s-a duelat cu Ştii-Tu-Cine...

— Termină...

— Pe cine crede că păcăleşte?

— Te-roog...

— Ce nu pot eu să înţeleg, zise Harry printre dinţi, punându-şi deoparte cuţitul şi furculiţa (mâinile îi tremurau prea tare ca să poată să le mai ţină nemişcate), este de ce au crezut cu toţii povestea pe care le-a spus-o Dumbledore acum două luni...

— Ştii, Harry, eu nu sunt convinsă că au crezut, spuse Hermione sumbră. Of, hai să plecăm de aici.

Îşi trânti şi ea cuţitul şi furculiţa; Ron se uită cu jind la jumătatea sa neterminată de plăcintă de mere, dar îi urmă. Oamenii se holbară la ei până ieşiră din Marea Sală.

— Cum adică, nu eşti sigură că l-au crezut pe Dumbledore? o întrebă Harry pe Hermione când ajunseră pe holul de la etajul întâi.

— Ascultă, tu nu înţelegi cum a fost după aceea, spuse Hermione încet. Te-ai întors în mijlocul peluzei cu trupul

lui Cedric... nici unul dintre noi nu a văzut ce s-a întâmplat în labirint... n-am putut decât să-l credem pe cuvânt pe Dumbledore că Ştii-Tu-Cine s-a întors, l-a ucis pe Cedric şi s-a luptat cu tine.

— Dar ăsta-i adevărul! spuse Harry tare.

— Ştiu, Harry, aşa că te rog să nu mai ţipi la mine, spuse Hermione obosită. Doar că, înainte să-şi dea seama care era adevărul, lumea s-a dus acasă în vacanţa de vară, unde toţi au petrecut două luni citind despre faptul că tu eşti nebun de legat, iar Dumbledore s-a ramolit!

În timp ce mergeau pe holurile pustii către Turnul Cercetaşilor, ploaia bătea cu putere în ferestre. Harry avea impresia că prima zi durase cât o săptămână, dar încă avea un munte de teme de făcut înainte să se ducă la culcare. Deasupra ochiului stâng îl încerca o durere surdă, îngrozitoare. Privi pe fereastra spălată de ploaie către domeniul întunecat, în timp ce se îndreptau către holul Doamnei Grase. În cabana lui Hagrid nu era încă nici o lumină.

— *Mimbulus mimbletonia*, zise Hermione, înainte să fie descusută de Doamna Grasă.

Portretul se deschise, dezvăluindu-şi gaura din spate, şi toţi trei trecură prin ea.

Camera de zi era aproape goală; cam toţi ceilalţi erau încă jos, la cină. Şmecherilă, care stătuse pe un fotoliu, se trezi şi le ieşi în întâmpinare, torcând cu putere, iar când Harry, Ron şi Hermione se aşezară pe locurile lor preferate de lângă şemineu, sări uşor în poala lui Hermione şi se ghemui acolo, asemenea unei perne

portocalii. Harry se uita foc, simţindu-se secat de puteri şi extenuat.

— Cum a putut Dumbledore să lase să se întâmple aşa ceva? strigă Hermione dintr-o dată, făcându-i pe Harry şi pe Ron să tresară.

Şmecherilă fugi de la ea din poală, părând jignit. Dădu cu pumnii în braţele fotoliului mânioasă, încât ieşiră bucăţi dl umplutură prin găuri.

— Cum poate să o lase pe femeia aia oribilă să ne predea? Şi asta şi în anul de N.O.V.-uri!

— Păi, până acum nu am avut niciodată profesori de Apărare contra Magiei Negre prea pricepuţi, nu-i aşa? spuse Harry. Ştii cum e, ne-a spus Hagrid, nimeni nu vrea postul; se spune că este blestemat.

— Da, dar să angajezi pe cineva care refuză pe faţă să ne lase să facem vrăji! Oare ce urmăreşte Dumbledore?

— Şi încearcă să-i facă pe oamenii să spioneze pentru ea, zise Ron sumbru. Ţineţi minte când ne-a zis că vrea să venim şi să-i spunem dacă auzim pe cineva care zice că s-a întors Ştiţi-Voi-Cine?

— Sigur că este aici ca să ne spioneze pe toţi, asta este evident, altfel de ce ar fi vrut Fudge să vină aici? se întrebă Hermione.

— Nu începeţi iar să vă certaţi, spuse Harry obosit, când Ron deschise gura să se opună. Nu putem să... haideţi să ne facem temele, să terminăm cu asta...

Îşi luară ghiozdanele dintr-un colţ şi se întoarseră la locurile de lângă foc. Între timp, începuseră să se întoarcă şi restul elevilor de la cină. Harry nu se mai se uită în direcţia portretului, dar tot simţi privirile pe care le atrăgea.

— Să facem mai întâi ce ne-a dat Plesneală? zise Ron, înmuindu-şi pana în cerneală. "Proprietăţile... pietrei lunii... şi alte întrebuinţări... În făcutul poţiunilor..." murmură el, scriind cuvintele la începutul pergamentului, în timp ce le rostea. Gata.

Sublinie titlul, apoi se uită întrebător la Hermione.

— Ia zi, care sunt proprietăţile pietrei lunii şi întrebuinţările ei în făcutul poţiunilor?

Dar Hermione nu îl asculta; se uita la colţul îndepărtat al camerei, unde Fred, George şi Lee Jordan stăteau în mijlocul unui pâlc de elevi nedumeriţi şi candizi din primul an, mestecând cu toţii ceva care părea să fi ieşit dintr-o pungă mare de hârtie pe care o ţinea Fred.

— Nu, îmi pare rău, au mers prea departe, zise ea, ridicându-se şi părând de-a dreptul mânioasă. Haide, Ron.

— Eu... poftim? spuse Ron, trăgând evident de timp. Nu... hai, Hermione... nu putem să-i certăm că împart dulciuri.

— Ştii foarte bine că alea sunt bucăţele de Nuga Sânge-din-Nas sau... sau Pastile Vărsate sau...

— Iluzii Leşinate? sugeră Harry încet.

Unul câte unul, cei din primul an, de parcă le-ar fi dat cineva cu ceva în cap, se prelingeau inconştienţi în fotolii; unii alunecau şi ajungeau pe jos, alţii doar atârnau peste braţele fo-toliilor, cu limbile scoase. Majoritatea celor care se uitau râdeau; Hermione, însă, îşi îndreptă umerii şi se duse direct unde stăteau Fred şi George cu blocurile de notiţe, uitându-se cu atenţie la elevii leşinaţi din primul an. Ron se ridică pe jumătate, rămase nemişcat pentru câteva clipe, apoi îi şopti lui Harry, "Are totul sub control," înainte să se lase atât de în jos pe fotoliu cât îi permitea conformaţia deşirată.

— Ajunge! le spuse Hermione hotărâtă lui Fred şi George, care îşi ridicară amândoi privirile, oarecum surprinşi.

— Da, ai dreptate, zise George, încuviinţând din cap, dozajul nu pare destul de puternic, nu-i aşa?

— V-am spus şi azi-dimineaţă, nu puteţi să testaţi prostiile astea pe elevi!

— Îi plătim! spuse Fred indignat.

— Nu-mi pasă, poate fi periculos!

— Aiurea, zise Fred.

— Calmează-te, Hermione, sunt bine, zise Lee împăciuitor, în timp ce trecea de la un elev din primul an la altul, punându-le nişte dulciuri mov în gurile căscate.

— Da, uite, îşi revin, spuse George.

Într-adevăr, câţiva dintre cei din primul an începeau să se mişte. Mai mulţi păreau atât de şocaţi să se

trezească întinşi pe podea sau atârnând peste fotolii, încât Harry era sigur că Fred şi George nu îi avertizaseră ce aveau să facă dulciurile.

— Te simţi bine? îi zise George binevoitor unei fetiţe brunete care zăcea la picioarele lui.

— C... cred că da, spuse ea tremurat.

— Minunat, zise Fred fericit, dar în clipa următoare Hermione îi smulse din mâini atât blocul de notiţe, cât şi punga de hârtie cu Iluzii Leşinate.

— NU este minunat!

— Ba sigur că este, trăiesc, nu? spuse Fred supărat.

— Nu puteţi să faceţi asta! Dacă i se făcea rău vreunuia?

— Nu o să-i îmbolnăvim, am testat deja toate dulciurile pe noi înşine, asta este doar ca să vedem că toată lumea reacţionează la fel...

— Dacă nu încetaţi, o să...

— Ne dai ore de detenţie? spuse Fred, cu o voce sfidătoare şi sceptică.

— Ne pui să scriem versuri? zise George, zâmbind batjocoritor.

Privitorii din peste tot din cameră râdeau. Hermione se ridică în picioare cât era de înaltă; ochii îi erau îngustaţi şi părul ei înfoiat părea să vibreze de electricitate.

— Nu, zise ea, cu vocea tremurându-i de supărare, însă o să-i scriu mamei voastre.

— Nu ai face aşa ceva, spuse George îngrozit, dându-se cu un pas în spate.

— O, ba da, zise Hermione neîndurătoare. Nu pot să vă opresc să mâncaţi tâmpeniile alea, dar nu o să le daţi celor din primul an.

Fred şi George părură fulgeraţi. Era clar că, din punctul lor de vedere, ameninţarea lui Hermione era o lovitură sub centură. Aruncându-le o ultimă privire ameninţătoare, îi aruncă lui Fred înapoi blocul de notiţe şi punga de Iluzii şi se întoarse cu paşi mari la locul ei de lângă foc.

Ron se lăsase atât de jos în fotoliu, încât nasul aproape că îi ajunsese la nivelul genunchilor.

— Îţi mulţumesc pentru sprijin, Ron, spuse Hermione ironică.

— Te-ai descurcat foarte bine singură, bâigui Ron.

Hermione îşi coborî privirea către foia goală de pergament pentru câteva secunde, apoi spuse tulburată:

— Degeaba, nu mă pot concentra, mă duc la culcare.

Îşi deschise ghiozdanul, iar Harry crezu că era pe cale să îşi pună cărţile în el, dar în schimb scoase două obiecte de lână fără o formă definită, le puse cu grijă pe o masă de lângă şemineu, le acoperi cu câteva bucăţi mototolite de pergament şi o pană ruptă, şi făcu nişte paşi în spate, ca să admire efectul.

— Pentru numele lui Merlin, ce faci? zise Ron, privind-o de parcă s-ar fi temut pentru sănătatea ei mintală.

— Sunt pălării pentru spiriduşii de casă, zise ea vioi, băgându-şi cărţile la loc în ghiozdan. Le-am făcut pe parcursul verii. Tricotez foarte încet fără magie, dar acum, că sunt din nou la şcoală, ar trebui să pot să fac multe altele.

— Le laşi pălării spiriduşilor de casă? spuse Ron încet. Şi mai întâi le acoperi cu gunoaie?

— Da, zise Hermione sfidătoare, aruncându-şi ghiozdanul pe umăr.

— Nu-i cinstit, zise Ron supărat. Încerci să-i păcăleşti să ia pălăriile. Îi eliberezi când ei s-ar putea să nu vrea să fie eliberaţi.

— Sigur că vor să fie liberi! zise Hermione imediat, deşi chipul începuse să prindă o nuanţă roz. Să nu îndrăzneşti să te atingi de pălăriile astea, Ron!

Se întoarse pe călcâie şi plecă. Ron aşteptă până dispăru pe uşa către dormitoarele fetelor, apoi dădu la o parte gunoaiele de pe pălăriile de lână.

— Ar trebui măcar să vadă ce iau, spuse el hotărât. Oricum, continuă el şi strânse pergamentul pe care scrisese titlul eseului pentru Plesneală, nu are sens să încerc să îl termin acum, nu pot să îl fac fără Hermione, eu habar n-am ce ar trebui să faci cu pietrele lunii, tu ştii?

Harry clătină din cap, observând în acest timp că durerea din tâmplă i se înrăutăţise. Se gândi la eseul lung despre războaiele uriaşilor şi durerea îl săgetă îngrozitor. Ştiind foarte bine că, atunci când se va face dimineaţă, va regreta că nu îşi terminase temele în seara aceasta, îşi strânse cărţile şi le puse la loc în ghiozdan.

— Mă duc şi eu la culcare.

Trecu pe lângă Seamus când se duse către uşa care ducea spre dormitoarelor băieţilor, dar nu se uită la el. Harry avusese pentru o clipă impresia că Seamus deschisese gura să vorbească, dar grăbi pasul şi ajunse în tăcerea liniştitoare a scării de piatră în spirală, fără să mai fie nevoie să îndure alte provocări.

*

Zorii zilei următoare fură la fel de cenuşii şi ploioşi ca ai precedentei. Hagrid lipsi în continuare de la masa profesorilor la micul dejun.

— Dar, privind partea plină a paharului, nu-l avem nici pe Plesneală, spuse Ron încurajator.

Hermione căscă larg şi îşi turnă nişte cafea. Părea să fie mulţumită de ceva, iar când Ron o întrebă de ce era atât de fericită, ea spuse doar:

— Au dispărut pălăriile. Se pare că spiriduşii de casă vor totuşi să fie liberi.

— Eu n-aş fi atât de sigur, îi spuse Ron tăios. S-ar putea să nu fie socotite ca haine. Mie mi s-a părut că nu arătau deloc ca nişte pălării, ci mai degrabă ca nişte băşici de lână.

Hermione nu îi mai vorbi toată dimineaţa.

Cele două ore de Farmece fură urmate de două ore de Transfigurare. Profesorul Flitwick şi profesoara McGonagall petrecură amândoi primele minute ale cursurilor lor vorbindu-le elevilor despre importanţa N.O.V.-urilor.

— Trebuie să ţineţi minte, chiţăi micuţul profesor Flitwick, cocoţat ca de obicei pe un teanc de cărţi, ca să poată să vadă peste catedră, că aceste examene vă pot influenţa viitorul mulţi ani de acum înainte! Dacă nu v-aţi gândit serios la viitoarele voastre cariere, acum este momentul să o faceţi. Şi între timp, mă tem că vom lucra mai conştiincios ca niciodată, ca să ne asigurăm că veţi arăta tot ce ştiţi!

Apoi petrecură o oră recapitulând Vrăjile de Chemare care, conform profesorului Flitwick, aveau să apară sigur în cadrul N.O.V.-urilor, şi încheie lecţia dându-le cea mai lungă temă pe care o avuseseră vreodată la Farmece.

La Transfigurare fu la fel, dacă nu mai rău.

— Nu puteţi să luaţi un N.O.V., spuse profesoara McGonagall neîndurătoare, fără sârguinţă, exerciţiu şi studiu.

Neville scoase un sunet trist, a neîncredere.

— Da, chiar şi tu, Poponeaţă, spuse Profesoara McGonagall. Rezultatele tale ar fi foarte bune dacă ai avea puţină încredere în tine. Deci... astăzi începem Vrăjile de Dispariţie. Sunt mai uşoare decât Vrăjile de Creare, pe care, în mod normal nu le-aţi încerca înainte de nivelurile T.V.E.E., însă tot sunt printre cele mai dificile vrăji care vor fi testate în N.O.V.

Avea dreptate; Vrăjile de Dispariţie i se părură groaznic de grele lui Harry. Până la sfârşitul celor două ore nici el şi nici Ron nu reuşiră să facă să dispară melcii pe care exersau, deşi Ron spuse plin de speranţă că avea senzaţia că al lui părea puţin mai palid. Pe de altă parte, Hermione izbuti să facă să-i dispară melcul din a treia încercare, câştigând un premiu de zece puncte pentru Cercetaşi de la profesoara McGonagall. Fu singura persoană care nu primi teme; tuturor celorlalţi li se spuse să exerseze vraja în timpul nopţii, pentru a fi pregătiţi pentru o nouă încercare asupra melcilor în după-amiaza următoare.

Intrând acum puţin în panică din cauza numărului temelor pe care le aveau de făcut, Harry şi Ron îşi petrecură ora prânzului în bibliotecă, căutând informaţii despre întrebuinţările pietrelor lunii în făcutul poţiunilor. Încă supărat din cauza comentariilor lui Ron despre pălăriile ei de lână, Hermione nu merse cu ei. Până când ajunseră la ora de Grijă faţă de Creaturile Magice de după prânz, pe Harry începuse iar să-l doară capul.

Afară se răcise, bătea vântul şi, în timp ce mergeau pe peluza în pantă către coliba lui Hagrid de la marginea Pădurii Interzise, simţiră din când în când câte o picătură de ploaie pe feţe. Profesoara Grubbly-Plank stătea acolo, aşteptându-şi elevii la vreo zece metri depărtare de uşa de la intrare a casei lui Hagrid şi având în faţa ei o masă lungă de lemn pusă pe capre şi încărcată cu rămurele. Când Harry şi Ron ajunseră la ea, din spatele lor răsună un hohot de râs scurt; întorcându-se, îl văzură pe Draco Reacredinţă apropiindu-se cu paşi mari de ei, înconjurat ca de obicei de gaşca sa de amici Viperini. Era evident că tocmai spusese ceva foarte amuzant, pentru că Crabbe,

Goyle, Pansy Parkinson şi ceilalţi continuară să râdă batjocoritor, cu poftă, în timp ce se strânseră în jurul mesei pe capre. Judecând după cum se uitau cu toţii la el, Harry ghici subiectul glumei fără prea mare dificultate.

— Este toată lumea prezentă? strigă profesoara Grubbly-Plank, după ce sosiră toţi Viperinii şi Cercetaşii. Atunci, haideţi să-i dăm drumul. Cine poate să-mi spună cum se numesc aceste lucruri?

Arătă spre o grămadă de rămurele din faţa ei. Hermione ridică mâna imediat. În spatele ei, Reacredinţă simulă că avea nişte dinţi mari în faţă şi începu să o imite, sărind în sus şi în jos, nerăbdător să răspundă la întrebare. Pansy Parkinson scoase un icnet de râs care se transformă aproape instantaneu într-un urlet, când rămurelele de pe masă ţâşniră în aer şi se dovediră un fel de fiinţe mici ca nişte zâne făcute din lemn, având fiecare mâini şi picioare maro, noduroase, două degete ca nişte crenguţe la fiecare mână şi un chip ciudat ca din scoarţă, în care scânteiau doi ochi căprui ca nişte cărăbuşi.

— Vaaaai! ziseră Parvati şi Lavender, enervându-l tare pe Harry.

S-ar fi crezut că Hagrid nu le arătase niciodată creaturi impresionante; într-adevăr, Trirâmele fuseseră cam plictisitoare, însă Salamandrele şi Hipogrifii fuseseră destul de interesanţi, şi poate că Homarii cu Capete Explozive fuseseră chiar prea interesanţi.

— Fetelor, vă rog frumos să coborâţi vocea! zise profesoara Grubbly-Plank tăios, presărând ceva ce părea să fie nişte orez maro printre fiinţele-crenguţe care se aruncară imediat asupra mâncării. Ia să vedem... ştie

cineva cum se numesc aceste creaturi? Domnişoară Granger?

— Apărarcuri, zise Hermione. Păzesc copacii şi trăiesc de obicei în copacii din al căror lemn se fac baghetele.

— Cinci puncte pentru Cercetaşi, spuse profesoara Grubbly-Plank. Da, acestea sunt nişte Apărarcuri şi, după cum spune domnişoara Granger, trăiesc de obicei în copacii al căror lemn e bun la confecţionarea baghetelor. Ştie cineva ce mănâncă?

— Câinele-babei sau cari, spuse Hermione prompt, ceea ce explica de ce se mişcau boabele despre care Harry crezuse că erau orez maro. Însă şi ouă de zână, dacă reuşesc să le găsească.

— Bravo, încă cinci puncte. Deci, oricând aveţi nevoie de frunzele sau de lemnul unui copac în care locuieşte un Apărarc, este indicat să aveţi la voi nişte câinele-babei pentru a-i distrage atenţia sau pentru a-l linişti. Poate că nu par periculoase, dar, dacă sunt supărate, încearcă să scoată ochii oamenilor cu degetele care, după cum puteţi vedea, sunt foarte ascuţite şi primejdioase pentru orbite. Aşa că, dacă vreţi să vă apropiaţi, luaţi câţiva câinele-babei şi un Apărarc — am aici destule pentru a ajunge unul la trei elevi — puteţi să le studiaţi mai îndeaproape. Vreau ca până la sfârşitul orei să îmi dea fiecare o schiţă pe care să fie identificate toate părţile corpului.

Elevii se aruncară asupra mesei pe capre. Harry se duse special în faţă, ca să ajungă chiar lângă profesoara Grubbly-Plank.

— Ştiţi unde este Hagrid? o întrebă el, în timp ce toţi ceilalţi îşi alegeau Apărarcuri.

— Nu este problema ta, zise profesoara Grubbly-Plank aspru, având aceeaşi atitudine ca şi ultima dată când Hagrid nu venise la ore.

Cu faţa lăbărţată într-un rânjet, Draco Reacredinţă se aplecă prin faţa lui Harry şi înşfăcă cel mai mare Apărarc.

— Poate că, spuse Reacredinţă în şoaptă, astfel încât să nu-l poată auzi decât Harry, uriaşu' mare şi prost s-a rănit rău.

— Poate că o să fii tu rănit, dacă nu taci din gură, spuse Harry cu colţul gurii.

— Poate că s-a băgat în nişte chestii care îl depăşesc, dacă înţelegi aluzia.

Reacredinţă se îndepărtă, rânjindu-i peste umăr lui Harry, care simţi dintr-o dată că i se face rău. Oare Reacredinţă ştia ceva? Tatăl său era până la urmă un Devorator al Morţii; dacă avea informaţii despre soarta lui Hagrid care nu ajunseseră la urechile Ordinului? Înconjură repede masa, ducându-se la Ron şi Hermione, care se aşezaseră pe iarbă puţin mai încolo şi încercau să convingă un Apărarc să rămână nemişcat ca să poată să-l întindă. Harry îşi scoase pergamentul şi pana, luă loc lângă ceilalţi şi le reproduse în şoaptă cuvintele lui Reacredinţă.

— Dumbledore ar şti dacă Hagrid a păţit ceva, spuse Hermione imediat. Dacă părem îngrijoraţi, îi facem jocul lui Reacredinţă; îi dăm de înţeles că nu prea ştim exact ce

se întâmplă. Trebuie să-l ignorăm, Harry. Uite, ţine puţin Apărarcul, ca să pot să-i întind faţa...

— Da, se auzi vocea tărăgănată a lui Reacredinţă dinspre grupul cel mai apropiat de ei. Ştiţi, tata a vorbit cu Ministrul chiar acum câteva zile şi se pare că Ministerul este foarte hotărât să pună capăt predării inferioare de aici. Prin urmare, chiar dacă o să apară iar malacul ăla imbecil, probabil că or să-l trimită imediat să-şi facă bagajele.

— AU!

Harry strânsese atât de tare Apărarcul, încât acesta aproape că se rupsese şi tocmai se răzbunase lovindu-l tare cu degetele sale ascuţite şi lăsându-i două tăieturi lungi şi adânci. Îi dădu drumul. Crabbe şi Goyle, care râdeau deja zgomotos la gândul că Hagrid va fi concediat, râseră şi mai tare când Apărarcul o luă la goană către pădure, ca un omuleţ care se pierdu curând printre rădăcinile copacilor. Când clopoţelul răsună din depărtare în împrejurimi, Harry îşi făcu sul desenul pătat de sânge al Apărarcului şi se îndreptă către sala de Ierbologie cu mâna înfăşurată în batista lui Hermione, auzind încă hohotele de râs batjocoritoare ale lui Reacredinţă.

— Dacă îl mai face o singură dată imbecil pe Hagrid... zise Harry printre dinţi.

— Harry, nu te lua la ceartă cu Reacredinţă, nu uita, acum este Perfect, ar putea să-ţi facă probleme...

— Ei bine, chiar mă întreb oare cum ar fi să am probleme? spuse Harry sarcastic.

Ron râse, dar Hermione se încruntă. Împreună, traversară straturile cu legume, târându-şi poalele robelor. Cerul încă părea să nu se poată decide în favoarea ploii.

— Îmi doresc doar să se întoarcă Hagrid mai repede, asta-i tot, spuse Harry încet, când ajunseră la sere. Şi să nu mai spui că Grubbly-Plank aia este o profesoară mai bună ca el! adăugă el ameninţător.

— Nu aveam de gând să spun asta, zise Hermione calmă.

— Pentru că nu va fi niciodată la fel de bună ca Hagrid, spuse Harry hotărât, perfect conştient că tocmai avuseseră o oră model de Grijă faţă de Creaturile Magice şi părând de-a dreptul enervat din cauza asta.

Se deschise uşa celei mai apropiate sere şi ieşi un şuvoi de elevi din anul patru, printre care şi Ginny.

— Bună, spuse ea veselă când trecu pe lângă ei.

Câteva secunde mai târziu, apăru Luna Lovegood, rămasă în urma colegilor ei, murdară de pământ pe nas şi cu părul prins în coc în vârful capului. Când îl văzu pe Harry, ochii ei proeminenţi părură să se mărească de entuziasm, iar fata se duse direct la el. Mulţi dintre colegii lui Harry se întoarseră curioşi să o urmărească. Luna trase aer în piept cu putere şi apoi spuse, fără să-l salute:

— Cred că s-a întors Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit, şi mai cred că te-ai luptat cu el şi că ai scăpat de el.

— Aă... bine, spuse Harry jenat.

Luna părea să poarte nişte ridichi portocalii pe post de cercei, ceea ce păruseră să observe Parvati şi Lavender, pentru că amândouă chicoteau şi arătau cu degetul spre urechile ei.

— Râdeţi dacă vreţi, zise Luna, ridicând tonul şi părând să aibă impresia că Parvati şi Lavender râdeau de ceea ce spusese şi nu de podoabe, dar au fost unii care au crezut că nu au existat fiinţe ca Grozăvia Straşnică sau Snorhacul Corn-Şifonat!

— Păi, şi-au avut dreptate, nu? spuse Hermione nerăbdătoare. Nu au existat nici Grozăvia Straşnică, nici Snorhacul Corn-Şifonat.

Luna îi aruncă o privire mistuitoare şi plecă furtunos, cu ridichiile bălăngănindu-i-se cu putere. Parvati şi Lavender nu mai erau singurele care se tăvăleau pe jos de râs.

— Vrei să nu îi mai jigneşti pe singurii oameni care mă cred? îi spuse Harry lui Hermione, în timp ce se îndreptau spre intrare.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Harry, poţi să găseşti pe cineva mai bun ca ea, zise Hermione. Ginny mi-a spus tot; se pare că Luna nu crede decât în lucrurile despre care nu există absolut nici o dovadă. În fine, nici nu m-aş aştepta la altceva din partea cuiva al cărui tată conduce Zeflemistul.

Harry se gândi la sinistrul cal înaripat pe care îl zărise în seara când sosiseră şi despre felul cum Luna spusese că-l văzuse şi ea. Se întristă puţin. Oare îl minţise? Însă,

înainte să mai acorde alte gânduri acestui subiect, se trezi cu Ernie Macmillan lângă el.

— Vreau să ştii, Potter, spuse el cu un glas tare, răsunător, că nu ai de partea ta doar ciudăţenii ambulante. Eu, unul, te cred sută la sută. Familia mea a fost mereu alături de Dumbledore, şi la fel şi eu.

— Aă... mulţumesc mult, Ernie, spuse Harry şocat, dar satisfăcut.

O fi fost Ernie ceremonios în astfel de ocazii, dar Harry era într-o stare în care aprecia enorm votul de încredere al cuiva care nu avea ridichi atârnate de urechi. Cuvintele lui Ernie reuşiseră clar să-i şteargă zâmbetul de pe faţa lui Lavender Brown şi, în timp ce se întorcea să le vorbească lui Ron şi Hermione, Harry zări expresia lui Seamus, care părea în acelaşi timp derutată şi sfidătoare.

Deloc de mirare, profesoara Lăstar îşi începu cursul ţinându-le predici despre importanţa N.O.V.-urilor. Harry îşi dorea să nu mai audă asta de la toţi profesorii; începea să aibă un sentiment de nelinişte în stomac de fiecare dată când îşi amintea câte teme avea de făcut, sentiment care se înrăutăţi dramatic când profesoara Lăstar le dădu un alt eseu de scris la sfârşitul orei. Obosiţi şi mirosind puternic a băligar de dragon, îngrăşământul preferat al profesoarei Lăstar, Cercetaşii se întoarseră în formaţie la castel o oră şi jumătate mai târziu, nici unul dintre ei nemaiavând chef de vorbă; avuseseră iar o zi lungă.

Având în vedere că era lihnit şi că avea prima şedinţă de detenţie cu profesoara Umbridge la ora cinci, Harry se duse direct la cină fără să îşi lase ghiozdanul în Turnul Cercetaşilor, ca să poată să înghită ceva în grabă, înainte

să înfrunte ceea ce îi pregătise profesoara. Însă abia ajunsese în dreptul intrării în Marea Sală, când o voce supărată strigă:

— Hei, Potter!

— Ce mai e acum? murmură el epuizat, întorcându-se spre Angelina Johnson, care arăta din ce în ce mai supărată.

— Îţi spun eu ce mai e acum, zise ea, apropiindu-se de el şi împungându-l cu putere în piept cu degetul arătător. Cum de ai reuşit să ajungi în detenţie Vineri la ora cinci?

— Poftim? spuse Harry. De ce... a, da, selecţionarea portarului!

— Acum îşi aminteşte! se răsti Angelina. Nu ţi-am zis că vroiam să luăm o decizie cu toată echipa şi să găsim pe cineva care să se înţeleagă cu toţi? Nu ţi-am zis că am reţinut terenul de vâjthaţ special pentru asta? Şi acum ai hotărât că nu vei fi acolo!

— Nu eu am hotărât să nu fiu acolo! spuse Harry, copleşit de nedreptatea acestor cuvinte. Femeia aia, Umbridge, mi-a dat ore de detenţie doar pentru că i-am spus adevărul despre Ştii-Tu-Cine.

— Ei bine, nu ai decât să te duci direct la ea şi să o rogi să-ţi dea drumul vineri, spuse Angelina intransigentă. Nu mă interesează cum o faci. Dacă vrei, spune-i şi că Ştii-Tu-Cine este rodul imaginaţiei tale, însă ai grijă să fii acolo!

Se întoarse pe călcâie şi plecă valvârtej.

— Ştiţi ce? le spuse Harry lui Ron şi Hermione când intrară în Marea Sală. Cred că ar trebui să verificăm la Puddlemere United dacă nu cumva Oliver Baston a fost omorât în timpul unui antrenament, pentru că se pare că Angelina i-a preluat spiritul.

— Care crezi că sunt şansele să-ţi dea drumul Umbridge vineri? spuse Ron sceptic, în timp ce se aşezau la masa Cercetaşilor.

— Sub zero la sută, zise Harry posomorât, punându-şi nişte cotlete de miel în farfurie şi începând să mănânce. Dar merită să încerc, nu? O să-i propun să mai merg la două detenţii în plus sau ceva de genul ăsta, nu ştiu...

Luă o înghiţitură de cartofi şi adăugă:

— Sper să nu mă ţină târziu astă-seară. Vă daţi seama că trebuie să scriu trei eseuri, să exersez Vrăji de Dispariţie pentru McGonagall, să descopăr un contrafarmec pentru Flitwick, să termin desenul cu Apărarcul şi să încep jurnalul ăla idiot pentru Trelawney?

Ron gemu şi dintr-un anumit motiv îşi ridică privirea spre tavan.

— Şi se pare că o să şi plouă.

— Ce legătură are asta cu temele noastre? zise Hermione, cu sprâncenele ridicate.

— Nici una, spuse Ron imediat, înroşindu-i-se urechile.

La ora cinci fără cinci minute, Harry îşi luă la revedere de la ceilalţi doi şi se îndreptă spre biroul lui

Umbridge de la etajul trei. Când bătu la uşă ea strigă "Intră" pe o voce mieroasă. Harry intră cu grijă, uitându-se în jur.

Cunoscuse biroul acela în timpul tuturor celor trei profesori care îl avuseseră înainte. Pe vremea când trăise acolo Gilderoy Lockhart, fusese tapetat cu autoportretele lui zâmbitoare. Când îl ocupase Lupin, dacă veneai în vizită, era foarte probabil să întâlneşti o creatură Întunecată fascinantă într-o colivie sau într-un acvariu. Când fusese al impostorului Moody, fusese plin de tot felul de instrumente şi obiecte pentru detectarea greşelilor şi a tăinuirii.

Acum, însă, era de nerecunoscut. Toate suprafeţele fuseseră acoperite cu pânze şi cuverturi dantelate. Erau mai multe vaze pline de flori uscate, fiecare cu propriul suport decorativ, iar pe unul dintre pereţi se afla o colecţie de farfurii ornamentale, decorate cu câte un pisoi mare, colorat, care purta mereu o altă fundă în jurul gâtului. Acestea erau atât de urâte încât Harry se holbă la ele încremenit, până când profesoara Umbridge vorbi din nou.

— Bună seara, domnule Potter.

Harry tresări şi se uită în jur. Nu o observase la început, pentru că purta o robă sinistră, cu un model înflorat, care se potrivea mult prea bine cu faţa de masă de pe biroul din spatele ei.

— Bună seara, doamnă profesoară Umbridge, zise Harry ţeapăn.

— Păi, ia loc, spuse ea, arătând către o măsuţă acoperită de dantelă lângă care trăsese un scaun cu spătar drept.

Pe masă se găsea o bucată de pergament gol, care părea să-l aştepte.

— Ăă, zise Harry, fără să se mişte. Doamnă profesoară Umbridge, ăă... Înainte să începem, aş... aş vrea să vă cer o... o favoare.

Ochii ei cât cepele se îngustară.

— A, da?

— Păi, eu... eu fac parte din echipa de vâjthaţ a Cercetaşilor. Ar trebui să fiu prezent la selecţionarea noului portar, vineri la ora cinci, şi mă... mă întrebam dacă aş putea să nu vin atunci la orele de detenţie şi să vin — să vin în altă zi... În schimb...

Îşi dădu seama cu mult înainte să termine de rostit propoziţia că era inutil.

— O, nu, spuse Umbridge, zâmbind atât de larg, încât arăta de parcă ar fi înghiţit o muscă deosebit de suculentă. O, nu, nu, nu. Domnule Potter, aceasta este pedeapsa pentru răspândirea unor poveşti malefice, răutăcioase, ca să atragi atenţia, iar pedepsele nu pot fi în nici un caz adaptate după bunul plac al vinovatului. Nu, vei veni aici mâine la ora cinci, şi ziua următoare, şi la fel şi vineri, şi îţi vei îndeplini detenţia după cum este stabilit. Cred că este bine dac-o să pierzi ceva ce ţi-ai fi dorit foarte tare. În felul acesta lecţia pe care vreau să ţi-o dau o să fie mai uşor de învăţat.

Harry simţi cum i se urcă sângele la cap şi cum îi pocnesc urechile. Aşa deci, spusese "poveşti malefice, răutăcioase, ca să atragă atenţia", da?

Îl privea cu capul aplecat puţin într-o parte, zâmbindu-i larg în continuare, ca şi când ar fi ştiut exact ce gândea şi ar li aşteptat să vadă dacă va începe iar să ţipe. Cu un efort extraordinar, Harry se uită în altă parte, îşi lăsă ghiozdanul lângă scaunul cu spătar drept şi se aşeză.

— Aşa, zise Umbridge dulceag, suntem deja mai pricepuţi la controlarea reacţiilor, nu-i aşa? Acum, domnule Potter, vei scrie ceva pentru mine. Nu, nu cu pana ta, adăugă ea, când Harry se aplecă să îşi deschidă ghiozdanul. O să foloseşti una ceva mai specială. Poftim.

Îi dădu o pană neagră, lungă şi subţire, cu un vârf neobişnuit de ascuţit.

— Vreau să scrii Nu am voie să spun minciuni, îi spuse ea cu blândeţe.

— De câte ori? întrebă Harry, simulând politeţea.

— O, de câte ori este nevoie ca să pătrunzi mesajul, zise Umbridge mieros. Haide.

Se duse la biroul ei, se aşeză şi se aplecă peste un teanc de pergamente care păreau să fie lucrări ce trebuiau corectate. Harry ridică pana neagră şi ascuţită, iar apoi îşi dădu seama ce lipsea.

— Nu mi-aţi dat cerneală, spuse el.

— O, dar nu vei avea nevoie de cerneală, spuse profesoara Umbridge cu o foarte subtilă notă ironică în glas.

Harry puse vârful penei pe hârtie şi scrise: Nu am voie să spun minciuni.

Scoase un icnet de durere. Cuvintele apăruseră pe pergament scrise cu ceea ce părea să fie o cerneală roşie, strălucitoare. În acelaşi timp, ele se iviseră pe spatele mâinii drepte a lui Harry, crestate în piele de parcă ar fi fost scrise cu un bisturiu — şi chiar în timp ce se uita la tăietura scânteietoare, pielea se vindecă la loc, lăsând locul unde fusese ceva mai roşu decât de obicei, dar destul de neted.

Harry se uită la profesoara Umbridge. Îl urmărea, iar gura ei mare de broască râioasă se deschisese într-un zâmbet.

— Da?

— Nimic, spuse Harry încet.

Se uită iar la pergament, puse iar pana pe el, scrise Nu am voie să spun minciuni şi simţi pentru o a doua oară durerea usturătoare pe mână; iarăşi, cuvintele îi fuseseră crestate în piele; şi din nou se vindecară câteva secunde mai târziu.

Şi aşa se întâmplă în continuare. De mai multe ori Harry scrise cuvintele pe pergament cu ceea ce îşi dădu seama în scurt timp că nu era cerneală, ci propriul sânge. Din nou cuvintele fură crestate pe mâna sa, apoi vindecate, reapărând data următoare când punea pana pe pergament.

Dincolo de fereastra lui Umbridge se lăsă întunericul. Harry nu întrebă când i se va permite să se oprească. Nici măcar nu se uită la ceas. Ştia că îl privea, căutând semne de slăbiciune, şi nu avea de gând să dea dovadă de aşa ceva, nici măcar dacă trebuia să stea acolo toată noaptea, tăindu-şi propria mână cu această pană...

— Vino aici, îi zise ea, după ce lui Harry i se păru că trecuseră ore întregi.

Se ridică. Îl durea mâna îngrozitor. Când se uită la ea, îşi dădu seama că tăietura se vindecase, însă pielea era roşie şi foarte iritată.

— Mâna, zise ea.

I-o întinse. O luă în mâna ei. Harry îşi înăbuşi un fior când îl atinse cu degetele ei groase şi butucănoase pe care purta mai multe inele vechi şi urâte.

— Hm, măi să fie, se pare că încă nu eşti convins pe deplin, spuse ea, zâmbind. Păi, nu ne rămâne decât să încercăm şi mâine seară, nu-i aşa? Poţi să pleci.

Harry ieşi din birou fără să spună un cuvânt. Şcoala era destul de pustie şi trecuse, desigur, de miezul nopţii. Merse încet pe coridor, iar apoi, după ce dădu colţul şi fu sigur că nu îl auzea nimeni, o luă la fugă.

*

Nu avusese timp să exerseze Vrăjile de Dispariţie, nu trecuse nici măcar un vis în jurnal, nu terminase de

desenat Apărarcul şi nici nu îşi scrisese eseurile. Dimineaţa următoare sări peste micul dejun ca să descrie repede nişte vise inventate pentru Previziuni despre Viitor, pentru prima lor oră, şi fu surprins văzându-i alături pe Ron care era bulversat.

— Cum de nu le-ai scris aseară? întrebă Harry, în timp ce Ron se uita cu atenţie prin cameră în căutarea inspiraţiei.

Ron, care dormea buştean când se întorsese Harry în cameră, murmură ceva despre "alte lucruri", se aplecă mult deasupra pergamentului şi mâzgăli câteva cuvinte.

— Asta ar trebui să fie de-ajuns, zise el, închizând brusc jurnalul. Am zis că am visat o nouă pereche de pantofi, nu poate să scoată nimic ciudat din asta, nu-i aşa?

Plecară amândoi în grabă către Turnul de Nord.

— Apropo, cum a fost detenţia cu Umbridge? Ce te-a pus să faci?

Harry ezită o fracţiune de secundă şi apoi zise:

— Să scriu.

— Păi, asta nu e chiar aşa de rău, nu? spuse Ron.

— Deloc, zise Harry.

— Ah — am uitat — ţi-a dat drumul vineri?

— Nu, zise Harry.

Ron oftă cu compasiune.

Harry avu o altă zi proastă; fu unul dintre cei mai nepricepuţi la Transfigurare, fiindcă nu exersase deloc Vrăjile de Dispariţie. Trebui să renunţe la ora de prânz ca să îşi termine de desenat Apărarcul şi, între timp, profesoarele McGonagall, Grubbly-Plank şi Sinistra le dădură alte teme, pe care fu convins că nu le va termina în seara aceea, din cauza celei de-a doua porţii de detenţie cu Umbridge. Ca să pună capac la toate, Angelina Johnson dădu iar de el la cină şi, când află că nu putea să vină vineri la selecţionarea portarului, îi spuse că nu era deloc mulţumită de atitudinea sa şi că se aştepta ca jucătorii care doreau să rămână în echipă să pună antrenamentul pe primul plan, mai presus de alte obligaţii.

— Am detenţie! strigă Harry după ea, în timp ce fata se îndepărta cu paşi mari. Crezi că prefer să stau închis într-o cameră cu broasca aia bătrână în loc să joc vâjthaţ?

— Măcar nu trebuie decât să scrii, zise Hermione consolându-l, în timp ce Harry se prelinse înapoi pe bancă şi se uită la plăcinta cu carne şi rinichi, care nu prea îl mai atrăgea. De fapt, nu poţi să zici că este o pedeapsă groaznică...

Harry deschise gura, o închise la loc şi încuviinţă din cap. Nu era foarte sigur de ce nu le spunea lui Ron şi Hermione exact ce se întâmpla în biroul lui Umbridge: tot ce ştia era că nu vroia să le vadă feţele îngrozite; asta ar fi agravat totul şi în consecinţă i-ar fi fost mult mai greu să facă faţă. De ase menea, avea sentimentul vag că exista ceva între el şi Umbridge, o bătălie secretă a voinţelor, şi nu avea de gând să-i dea satisfacţia să audă că se plânsese.

— Nu pot să cred câte teme avem de făcut, zise Ron nefericit.

— Păi, de ce nu ţi le-ai făcut aseară? îl întrebă Hermione. Apropo, unde ai fost?

— M-am... Am făcut o plimbare, spuse Ron nehotărât.

Harry fu aproape sigur că în acel moment nu era singurul care ascundea ceva.

*

A doua zi de detenţie fu la fel de rea ca şi cea precedentă. Pielea de pe mâna lui Harry se irită mai repede de data aceasta şi cât de curând deveni roşie şi inflamată. Lui Harry i se păru puţin probabil să se vindece la fel de repede ca până atunci. În scurt timp, tăietura îi va rămâne crestată pe mână şi Umbridge va fi, poate, mulţumită. Nu lăsă să-i scape nici un icnet de durere, însă, din clipa în care intră în cameră şi până când i se dădu drumul să plece, tot după miezul nopţii, nu spuse decât "bună seara" şi "noapte bună".

Dar situaţia temelor devenise disperată, iar când Harry se întoarse în camera de zi a Cercetaşilor nu se duse la culcare, deşi era extenuat, ci îşi deschise cărţile şi începu să scrie eseul despre piatra lunii pentru Plesneală. Când îl termină, trecuse deja de ora două noaptea. Ştia că nu ieşise bine, dar nu avea ce să facă; dacă nu ar fi avut nimic scris, ar fi ajuns după aceea în detenţie cu Plesneală. Apoi răspunse grăbit la întrebările pe care le dăduse

profesoara McGonagall, încropi ceva despre mânuirea corectă a Apărarcurilor pentru profesoara Grubbly-Plank şi se duse sfârşit să se culce, prăbuşindu-se îmbrăcat peste cuvertură şi adormind instantaneu.

*

Ziua de joi le produse tuturor o oboseală nedefinită. Şi lui Ron părea să-i fie foarte somn, deşi Harry nu înţelegea de ce. Cea de-a treia seară de detenţie se desfăşură la fel ca şi cele de dinainte, în afară de faptul că, după două ore, cuvintele "Nu am voie să spun minciuni" nu se mai şterseră de pe mâna lui Harry, ci rămaseră zgâriate acolo, generând picături de sânge. Faptul că zgâriatul penei ascuţite încetă o făcu pe profesoara Umbridge să ridice privirea.

— Ah, zise ea încet, ocolind biroul ca să-i examineze mâna personal. Bine. Asta ar trebui să te ajute să-ţi aduci aminte, nu-i aşa? Este destul pentru azi.

— Mai trebuie să mă întorc? zise Harry, ridicându-şi ghiozdanul cu mâna stângă în locul celei drepte, care îl durea.

— O, da, spuse profesoara Umbridge, zâmbind la fel de larg ca înainte. Da, cred că putem să inscripţionăm ceva mai adânc mesajul într-o altă seară de lucru.

Harry n-ar fi conceput niciodată că putea să existe un profesor pe care să-l urască mai tare decât pe Plesneală, dar, în timp ce se îndrepta spre Turnul Cercetaşilor, trebui

să admită că apăruse un rival de seamă. Este rea, îşi zise el, în timp ce urca o scară către etajul şapte, este rea, nebună de legat, bătrână şi...

— Ron?

Ajunse la capul scărilor, o luă la dreapta şi aproape că intră în Ron, care se ascundea după o statuie a lui Lachlan cel Lung, strângându-şi cu putere mătura în mână. Acesta tresări foarte tare când îl văzu pe Harry pe neaşteptate şi încercă să-şi ascundă la spate noul Măturin Unsprezece.

— Ce faci?

— Ăă... nimic. Tu ce faci?

Harry se încruntă la el.

— Haide, mie poţi să-mi spui! De ce te ascunzi?

— Mă... mă ascund de Fred şi George, dacă ţii morţiş să ştii, zise Ron. Tocmai au trecut pe aici cu un grup de elevi din primul an, pariez că iar testează ceva pe ei. Vreau sa spun că acum nu pot să o mai facă în camera de zi, nu cu Hermione acolo.

Vorbea foarte repede şi precipitat.

— Dar ce faci cu mătura la tine, nu ai zburat, nu? întrebă Harry.

— Eu... păi... păi, bine, îţi spun, dar să nu râzi, da? spuse Ron defensiv, devenind din ce în ce mai roşu cu fiecare secundă care trecea. M-am... m-am gândit că acum, că am o mătură mai bună, să încerc să mă duc la selecţionarea portarului Cercetaşilor. Gata. Hai. Râzi.

— Nu râd, zise Harry, iar Ron se uită la el. Este o idee extraordinară! Ar fi grozav să fii în echipă! Nu te-am văzut niciodată jucând ca portar, te pricepi?

— Destul de bine, spuse Ron, care păru extrem de uşurat după ce văzu reacţia lui Harry. Charlie, Fred şi George mă puneau tot timpul să fiu portar când se antrenau în vacanţele de vară.

— Deci, ai exersat astă-seară?

— În fiecare seară de marţi... Însă de unul singur. Am încercat să vrăjesc baloanele să zboare spre mine, însă nu a fost uşor şi nu ştiu cât o să mă ajute.

Ron părea agitat şi neliniştit.

— Fred şi George or să moară de râs când o să apar la selecţionări. Îşi bat joc de mine de când am fost făcut Perfect.

— Mi-aş dori să pot să fiu acolo, zise Harry cu amărăciune, în timp ce se îndreptau împreună spre camera de zi.

— Da, şi... Harry, ce ai pe mână?

Harry, care tocmai îşi scărpinase nasul cu mâna dreaptă, care era liberă, încercă să o ascundă, dar avu acelaşi succes ca şi Ron cu Măturinul.

— Este doar o tăietură... nu-i nimic... este...

Însă Ron îl prinse pe Harry de braţ şi îi ridică mâna la nivelul ochilor. Urmă o pauză, timp în care se holbă la cuvintele crestate în piele, apoi, părând să i se facă rău, îi dădu diurnul lui Harry.

— Parcă ai zis că te-a pus să scrii?

Harry ezită, dar până la urmă Ron fusese sincer cu el, aşa că îi spuse adevărul despre cum îşi petrecea orele în biroul lui Umbridge.

— Cotoroanţa afurisită! zise Ron într-o şoaptă revoltată când se opriră în faţa Doamnei Grase, care dormea liniştită, cu capul sprijinit de ramă. E bolnavă! Du-te la McGonagall, spune-i ceva!

— Nu, zise Harry imediat. Nu o să-i dau satisfacţia să ştie că a câştigat.

— Că a câştigat? Nu poţi s-o laşi să scape aşa uşor!

— Nu ştiu câtă putere are McGonagall asupra ei, zise Harry.

— Atunci, du-te la Dumbledore, spune-i lui!

— Nu, zise Harry scurt.

— De ce nu?

— Are destule pe cap, spuse Harry, dar nu acesta era adevăratul motiv.

Nu avea de gând să se ducă să-i ceară ajutorul lui Dumbledore, când el nu îi vorbise deloc din iunie.

— Ei bine, eu cred că ar trebui... Începu Ron, dar fu întrerupt de Doamna Grasă, care îi privise adormită şi acum întrebă:

— Aveţi de gând să-mi ziceţi parola sau o să trebuiască să stau trează toată noaptea, aşteptând să vă terminaţi conversaţia?

*

Ziua de vineri se ivi la fel de mohorâtă şi ploioasă ca restul săptămânii. Deşi Harry se uită automat către masa profesorilor când intră în Marea Sală, nu prea spera cu adevărat să-l vadă pe Hagrid, aşa că se concentră imediat asupra unor lucruri mai urgente, cum ar fi mormanul de teme cât un munte pe care le avea de făcut şi perspectiva unei alte detenţii cu Umbridge.

Două lucruri îl făcură pe Harry să suporte ziua aceea. Unul era gândul că aproape că venise sfârşitul de săptămână; celălalt era că, deşi ultima detenţie urma să fie cu siguranţă îngrozitoare, de la fereastra camerei se vedea în depărtare terenul de vâjthaţ şi, cu puţin noroc, ar fi putut să asiste de la distanţă la proba lui Ron. Acestea erau nişte raze slabe de lumină, era adevărat, dar Harry era recunoscător pentru orice ar fi putut să-i înveselească întunericul din prezent; niciodată nu mai avusese o primă săptămână mai urâtă la Hogwarts.

În acea după-amiază la ora cinci, bătu la uşa biroului profesoarei Umbridge pentru ultima oară, spera el, şi i se spuse să intre. Pergamentul gol era pregătit pentru el pe masa acoperită cu dantelă, cu pana neagră ascuţită lângă el.

— Ştii ce să faci, domnule Potter, zise Umbridge, zâmbindu-i dulce.

Harry luă pana şi aruncă o privire pe fereastră. Dacă şi-ar fi mutat scaunul câţiva centimetri mai la dreapta...

pretinzând că se apropia de masă, ar fi reuşit să vadă. Acum avea o privelişte de la distanţă a echipei de vâjthaţ a Cercetaşilor care zburau în sus şi în jos pe teren, în timp ce şase siluete întunecate stăteau la picioarele celor trei stâlpi înalţi, părând să îşi aştepte rândul la poartă. Era imposibil să îşi dea seama care dintre ei era Ron de la distanţa aceea.

Nu am voie să spun minciuni, scrise Harry. Tăietura de pe mâna dreaptă se deschise şi începu iar să sângereze.

Nu am voie să spun minciuni. Tăietura se adânci, usturându-l şi durându-l.

Nu am voie să spun minciuni. Sângele îi curse pe încheietură.

Riscă să mai arunce o privire pe fereastră. Indiferent cine era cel care apăra acum cercurile, nu se pricepea deloc. Katie Bell dădu două goluri în cele câteva secunde cât îndrăzni Harry să se uite. Sperând din suflet că portarul nu era Ron, îşi coborî iar ochii pe pergamentul pe care scânteia sângele.

Nu am voie să spun minciuni.

Nu am voie să spun minciuni.

Îşi ridica privirea ori de câte ori credea că putea să-şi asume riscul: când auzea scrijelitul penei lui Umbridge sau când deschidea un sertar al biroului. A treia persoană care dădu proba fu destul de bună, cea de-a patra fu groaznică, a cincea se feri cu măiestrie de un balon-ghiulea, însă apoi nu reuşi o apărare simplă. Cerul se întuneca, iar Harry se îndoia că va putea să-i mai vadă pe cei şase sau şapte oameni.

Nu am voie să spun minciuni.

Nu am voie să spun minciuni.

Pergamentul era acum pătat cu picături de sânge de pe mâna, care acum îl ardea de durere. Când îşi ridică privirea din nou, se lăsase noaptea şi terenul de vâjthaţ nu mai era vizibil.

— Hai să vedem dacă ai înţeles mesajul, ce zici? spuse Umbridge pe o voce molcomă, o jumătate de oră mai târziu.

Veni spre el, întinzându-şi degetele mici şi pline de inele spre braţul său. Apoi, când îi luă mâna ca să examineze cuvintele care erau acum crestate în piele, Harry simţi o durere îngrozitoare, nu de la mână, ci de la cicatricea de pe frunte. În acelaşi timp, avu o senzaţie cât se poate de ciudată în dreptul abdomenului.

Îşi smulse mâna din strânsoarea ei şi se ridică imediat în picioare, privind-o fix. Ea îi întoarse privirea cu un zâmbet care i se întinse pe buzele uscăţive ale gurii mari.

— Da, doare, nu-i aşa? spuse ea cu blândeţe.

Harry nu răspunse. Inima îi bătea foarte repede şi cu putere. Vorbea de mână, sau ştia ce simţise pe frunte?

— Ei bine, domnule Potter, cred că am demonstrat ce vroiam să demonstrez. Poţi să pleci.

Harry îşi luă ghiozdanul şi ieşi din cameră cât putu de repede.

Fii calm, îşi spuse el, în timp ce urca treptele în salturi. Fii calm, nu înseamnă neapărat ce crezi tu că înseamnă...

— Mimbulus mimbletonia! gemu el către Doamna Grasă, care se dădu la o parte.

Îl întâmpină o furtună de sunete. Ron veni la el în fugă, zâmbind larg şi vărsând pe el Berezero din pocalul pe care îl ţinea în mână.

— Harry, am reuşit, sunt în echipă, sunt portar!

— Poftim? A... minunat! spuse Harry, încercând să zâmbească natural, în timp ce inima îi zvâcnea cu putere în continuare, iar mâna îl durea şi-i sângera.

— Ia o Berezero.

Ron îl puse să ia o sticlă cu forţa.

— Nu-mi vine să cred... unde s-a dus Hermione?

— E acolo, zise Fred, care bea şi el o Berezero, arătând către un fotoliu de lângă foc.

Hermione aţipise acolo, cu paharul balansându-se precar în mână.

— Păi, a spus că se bucură când i-am zis, spuse Ron, părând puţin întristat.

— Las-o să doarmă, zise George grăbit.

Trecură câteva clipe până când Harry observă că mai mulţi dintre elevii din primul an care erau strânşi în jurul lor purtau semne clare că le cursese sânge din nas de curând.

— Vino aici, Ron, şi vezi dacă îţi vine roba veche a lui Oliver! strigă Katie Bell. Putem să dăm jos numele lui şi să-l punem pe al tău...

În timp ce Ron se îndepărta, Angelina se apropie de Harry cu paşi mari.

— Îmi pare rău că te-am luat din scurt mai devreme, Potter, zise ea tranşant. Ştii, e stresant să te ocupi de chestia asta, am început să cred că uneori am fost un pic cam dură cu Baston.

Se uită puţin încruntată la Ron peste marginea pocalului şi continuă.

— Ascultă, ştiu că e prietenul tău cel mai bun, dar nu e extraordinar, spuse ea scurt. Însă cred că, după un pic de antrenament, se va descurca. Face parte dintr-o familie de jucători de vâjthaţ buni. Eu, sinceră să fiu, mă bazez pe faptul că va dovedi că are ceva mai mult talent decât s-a văzut azi. Şi Vicky Frobisher, şi Geoffrey Hooper au zburat mai bine astă seară, dar Hooper se vaită mereu, se plânge tot timpul de una sau de alta, iar Vicky face parte din tot felul de societăţi. Chiar ea a recunoscut că, dacă ar avea de ales între antrenamente şi Clubul de Farmece, ar pune clubul pe primul plan. Oricum, o să avem antrenament mâine la ora două, aşa că te rog să ai grijă să fii acolo de data asta. Şi fă-mi o plăcere, ajută-l cât poţi pe Ron, bine?

Harry încuviinţă din cap, iar Angelina se întoarse la Alicia Spinnet. Harry se duse să stea lângă Hermione, care se trezi brusc când băiatul îşi puse ghiozdanul jos.

— Harry, tu eşti... ce bine pentru Ron, nu? spuse ea adormită. Dar sunt aşa de... de... de obosită, căscă ea. Am

stat azi-noapte până la unu ca să fac alte pălării. Dispar într-o veselie!

Şi într-adevăr, acum că se uită, Harry văzu că prin toată camera erau ascunse pălării de lână acolo unde ar putea să le ia spiriduşii neştiutori din greşeală.

— Bravo, zise neatent Harry, care dacă nu îi spunea cuiva cât de curând, avea să explodeze. Ascultă, Hermione, tocmai am fost în biroul lui Umbridge şi mi-a atins mâna...

Hermione ascultă cu atenţie. Când Harry termină de povestit, ea zise rar:

— Ţi-e teamă că Ştii-Tu-Cine o controlează şi pe ea cum l-a controlat pe Quirrell?

— Păi, spuse Harry, coborând vocea, este posibil, nu?

— Presupun că da, zise Hermione, deşi nu părea foarte convinsă. Dar nu cred că ar putea să o aibă în stăpânire aşa cum l-a avut pe Quirrell. Nu de alta, dar acum este viu în toată puterea cuvântului, nu-i aşa? Are propriul său corp, nu mai are nevoie să împartă un trup cu altcineva. Bănuiesc că ar putea să o aibă sub controlul Blestemului Imperius...

Harry îi urmări o clipă pe Fred, George şi Lee Jordan, care jonglau cu nişte sticle goale de Berezero. Apoi Hermione zise:

— Însă anul trecut te-a durut cicatricea şi când nu te-a atins nimeni. Nu ţi-a zis Dumbledore că avea legătură cu ce simţea Ştii-Tu-Cine în momentul acela? Cum să zic,

poate că nu are nici o legătură cu Umbridge, poate că este doar o coincidenţă că s-a întâmplat în timp ce erai cu ea.

— Este rea, spuse Harry scurt. Nebună.

— Este îngrozitoare, da, însă... Harry, cred că ar trebui să-i spui lui Dumbledore că te-a durut cicatricea.

Era a doua oară în două zile când era sfătuit să se ducă la Dumbledore şi răspunsul pe care i-l dădu lui Hermione fu acelaşi pe care i-l dăduse lui Ron.

— Nu îl deranjez cu asta. Cum ai zis şi tu, nu este ceva spectaculos. M-a durut din când în când pe tot parcursul verii... astă-seară a fost doar puţin mai rău, asta e tot...

— Harry, sunt sigură că Dumbledore ar vrea să îl deranjezi cu asta...

— Da, spuse Harry, înainte să se poată abţine, asta e singura parte din mine de care îi pasă lui Dumbledore, cicatricea, nu?

— Nu spune asta, nu e adevărat!

— Cred că o să-i scriu şi o să-i spun lui Sirius, să văd ce zice el...

— Harry, nu poţi să scrii aşa ceva într-o scrisoare! spuse Hermione, părând speriată. Nu mai ţii minte, Moody ne-a spus să avem grijă ce scriem! Nu mai putem garanta că nu ne sunt interceptate bufniţele!

— Bine, bine, atunci nu o să-i mai spun! spuse Harry supărat şi se ridică. Mă duc la culcare. Spune-i tu lui Ron, da?

— O, nu, zise Hermione, părând uşurată, dacă te duci tu, asta înseamnă că pot să mă duc şi eu, fără să fiu nepoliticoasă. Sunt complet extenuată şi vreau să mai fac nişte pălării şi mâine. Ştii ceva, poţi să mă ajuţi dacă vrei, este destul de distractiv, m-am perfecţionat, acum pot să fac modele, bumbi şi tot felul de chestii.

Harry se uită la fata care radia de fericire şi încercă să arate măcar vag tentat de această propunere.

— Ăă... nu, cred că nu, mulţumesc, zise el. ăă... nu mâine. Am o grămadă de teme de făcut...

Şi se duse cu paşi grei spre scara băieţilor, lăsând-o oarecum dezamăgită pe Hermione.

CAPITOLUL XIV

PERCY ŞI AMPRENTĂ

Harry fu primul din camera lui care se trezi în dimineaţa următoare. Stătu câteva clipe şi privi cum praful dansa în raza de soare care trecea prin spaţiul dintre draperiile baldachinului şi savură gândul că era sâmbătă. Prima săptămână a semestrului părea să fi durat la nesfârşit, ca o lecţie gigantică de Istoria Magiei.

Judecând după tăcerea somnolentă şi aspectul proaspăt al acelei raze, tocmai se crăpase de ziuă. Trase draperiile din jurul patului, se ridică şi începu să se

îmbrace. Singurul sunet, în afară de ciripitul îndepărtat al păsărilor, era răsuflarea colegilor săi Cercetaşi. Îşi deschise ghiozdanul cu grijă, scoase pergamentul şi pana, şi ieşi din dormitor, îndreptându-se spre camera de zi.

Ducându-se direct la fotoliul vechi şi moale favorit de lângă locul care acum era stins, Harry se aşeză confortabil şi îşi derulă pergamentul, în timp ce se uita în jur prin cameră. Amestecul de bucăţi mototolite de pergament, bile vechi, borcane goale de ingrediente şi ambalaje de dulciuri care acoperea de obicei camera la sfârşitul fiecărei zile dispăruse, la fel ca şi pălăriile pentru spiriduşi ale lui Hermione. Întrebându-se în treacăt câţi spiriduşi fuseseră eliberaţi, indiferent dacă vroiau sau nu, Harry îşi deschise călimara, înmuie pana şi apoi o ţinu suspendată la câţiva centimetri deasupra suprafeţei gălbui şi netede a pergamentului, gândindu-se din răsputeri… dar după două-trei minute se trezi uitându-se în şemineul gol, fără să aibă habar ce să scrie.

Acum îşi dădea seama cât de greu le fusese lui Ron şi Hermione să îi scrie pe timpul verii. Cum putea să-i spun. lui Sirius tot ce se întâmplase pe parcursul ultimei săptămâni şi să-i pună toate întrebările care îl presau, fără să le dea hoţilor de scrisori potenţiali o grămadă de informaţii care nu aveau voie să ajungă în mâinile lor?

O vreme rămase nemişcat, uitându-se în şemineu, apoi luând în sfârşit o decizie, mai înmuie o dată pana în călimară şi o puse hotărât pe pergament.

Dragă Snuffles,

Sper că eşti bine, prima săptămână petrecută aici a fost groaznică, sunt foarte fericit că a venit week-end-ul.

Avem o nouă profesoară de Apărare contra Magiei Negre doamna profesoară Umbridge. Este aproape la fel de drăguţă ca mama ta. Îţi scriu pentru că aseară, în timp ce eram în detenţie cu Umbridge, mi s-a întâmplat iar lucrul acela despre care ţi-am zis în vară.

Ne este dor de cel mai mare prieten al nostru, sperăm că o să se întoarcă în curând.

Te rog răspunde-mi repede.

Cele bune,

Harry

Harry reciti scrisoarea de mai multe ori, încercând să privească din punctul de vedere al unui străin. Nu putea să-şi imagineze cum ar fi putut să ştie despre ce era vorba — sau cui îi scria — doar prin citirea scrisorii. Însă spera ca Sirius priceapă aluzia despre Hagrid şi să-i spună când urma să se întoarcă. Harry nu vroia să-l întrebe direct ca să nu cumva atragă prea multă atenţie asupra a ceea ce ar putea să facă uriaşul cât timp nu era la Hogwarts.

Deşi era o scrisoare foarte scurtă, îi luase mult timp să compună; lumina soarelui ajunsese până în mijlocul camerei în timp ce lucrase la ea, iar acum Harry auzea

zgomote îndepărtate dinspre dormitoarele de deasupra. Sigilând cu grijă pergamentul, trecu prin gaura tabloului şi se îndreptă spre culcuşul bufniţelor.

— Eu nu m-aş duce acolo în locul tău, zise Nick Aproape-Făr-De-Cap, plutind zăpăcitor printr-un perete chiar în faţa lui Harry, în timp ce mergea pe hol. Peeves pune la cale o glumă pentru următoarea persoană care va trece pe lângă bustul lui Paracelsus de la mijlocul holului.

— Inclusiv partea cu Paracelsus care cade în capul acelei persoane? întrebă Harry.

— Ai să râzi, dar da, spuse Nick Aproape-Făr-De-Cap pe un ton plictisit. Subtilitatea nu a fost niciodată punctul forte al lui Peeves. Mă duc să încerc să-l găsesc pe Baronul Sângeros... ar putea să îl oprească... pe curând, Harry...

— Bine, pa, zise Harry şi, în loc să o ia la dreapta, o luă la stânga, pe un drum mai lung, dar mai sigur către culcuşul bufniţelor.

Se înveseli în timp ce trecu pe lângă ferestrele dincolo de care se vedea cerul albastru şi senin. Mai târziu avea antrenament. În sfârşit, avea să se întoarcă pe terenul de vâjthaţ.

Ceva trecu pe lângă gleznele sale. Se uită în jos şi o văzu pe Doamna Norris, scheletica pisică cenuşie a îngrijitorului, strecurându-se pe lângă el. Pentru o clipă îşi întoarse ochii ca nişte lanterne spre el, înainte să dispară după o statuie a lui Wilfred cel Trist.

— Nu fac nimic rău, strigă Harry după ea.

Avea aerul inconfundabil al unei pisici care se ducea să-i dea raportul şefului ei, şi totuşi, Harry nu-şi dădu seama de ce; avea tot dreptul din lume să meargă la culcuşul bufnitelor sâmbătă dimineaţa.

Soarele era acum sus pe cer şi, când Harry intră în culcuşul bufniţelor, fu orbit de ferestrele fără geam; razele de soare groase şi argintii se intersectau în camera circulară unde erau cuibărite pe stinghii sute de bufniţe, puţin neliniştite în lumina dimineţii, unele abia întoarse de la vânătoare. Podeaua acoperită cu paie trosni puţin în timp ce el călcă peste nişte oase de animale mici, întinzându-şi gâtul pentru a o vedea pe Hedwig.

— Te-am găsit, spuse el, zărind-o undeva foarte aproape de tavanul boltit. Vino aici, am o scrisoare pentru tine.

Cu un ţipăt puternic, pasărea îşi întinse aripile mari albe şi zbură până pe umărul său.

— Uite, ştiu că scrie Snuffles pe exterior, îi spuse el, dându-i scrisoarea să o prindă în cioc şi vorbindu-i, fără să ştie de ce, în şoaptă, dar este pentru Sirius, da?

Clipi o dată cu ochii ei de chihlimbar şi Harry consideră că asta însemna că înţelesese.

— Atunci, drum bun, zise Harry şi o duse la una dintre ferestre.

După ce se sprijini o clipă pe braţul său, Hedwig zbură în văzduhul orbitor de luminos. Harry o privi până când de veni un mic punct negru şi dispăru, apoi îşi mută privirea spre coliba lui Hagrid, care se vedea foarte bine

de la acea fereastră, şi la fel de bine se vedea că era nelocuită: hornul nu scotea fum, draperiile erau trase.

Vârfurile copacilor din Pădurea Interzisă erau legănate de o adiere. Harry le privi, savurând aerul proaspăt care îi atingea faţa, şi gândindu-se la vâjthaţul de mai târziu... şi atunci îl văzu. Un cal mare, înaripat, ca o reptilă, exact ca cei care trăgeau trăsurile spre Hogwarts, cu aripile negre de piele larg întinse ale unui pterodactil, se ridică dintre copaci ca o groaznică pată uriaşă. Dădu un cerc mare în zbor şi apoi se pierdu printre copaci. Totul se întâmplase atât de repede, încât lui Harry abia îi venea să creadă ce văzuse, însă inima îi bătea cu putere.

În spatele său se deschise uşa de la culcuşul bufniţelor. Harry tresări şocat şi, întorcându-se repede, o văzu pe Cho Chang, care ţinea o scrisoare şi un pachet.

— Bună, zise Harry automat.

— A... bună, spuse ea pe nerăsuflate. Nu am crezut c-o să fie cineva aici atât de devreme... abia acum cinci minute mi-am amintit că este ziua mamei mele.

Îi arătă pachetul.

— Am înţeles, zise Harry, care avea impresia că i se blocase creierul.

Vroia să spună ceva amuzant şi interesant, însă amintirea acelui cal înaripat îngrozitor îi era încă proaspătă în minte.

— E o zi frumoasă, zise el, arătând spre ferestre, iar stomacul păru să i se strângă de jenă.

Vremea. Vorbea despre vreme...

— Da, spuse Cho, uitându-se în jur după o bufniţă potrivită. Este o vreme bună pentru vâjthaţ. Eu nu am ieşit deloc săptămâna asta, dar tu?

— Nici eu, zise Harry.

Cho alese una dintre bufniţele de hambar ale şcolii. O convinse să coboare pe braţul ei, unde acum aceasta întinse cuminte un picior, ca Cho să poată lega pachetul.

— Hei, aveţi un portar nou la Cercetaşi? întrebă ea.

— Da, zise Harry. Este prietenul meu, Ron Weasley, îl ştii?

— Cel care detestă Tornadele? spuse Cho destul de calmă. E bun?

— Da, zise Harry, cred că da. Dar nu l-am văzut când a dat proba, eram în detenţie.

Cho îşi ridică privirea, cu pachetul prins doar pe jumătate de picioarele bufniţei.

— Umbridge aia este oribilă, spuse ea în şoaptă. Să-ţi dea ore de detenţie doar pentru că ai spus adevărul despre cum... cum... cum a murit. A auzit toată lumea despre asta, a aflat toată şcoala. Ai fost foarte curajos că ai înfruntat-o.

Stomacul lui Harry se destinse atât de repede, că se simţi de parcă ar fi putut chiar să plutească la câţiva centimetri deasupra podelei acoperite cu paie. Cui îi păsa de calul acela înaripat şi idiot; Cho credea că fusese foarte curajos. Pentru o clipă, se gândi să îi arate ca din greşeală

mâna crestată, în timp ce o ajuta să lege pachetul... dar chiar în clipa în care îi veni ideea, uşa se deschise din nou.

Filch, îngrijitorul, intră în culcuşul bufniţelor ca o furtună. Avea nişte pete mov pe obrajii supţi şi străbătuţi de vinişoare, falca îi tremura şi părul său cărunt şi subţire era răvăşit; era evident că alergase până acolo. Doamna Norris veni la pas în urma sa, uitându-se în sus la bufniţe şi mieunând înfometată.

De deasupra se auziră mişcări neliniştite de aripi şi o bufniţă mare, cafenie, clămpăni din cioc într-un mod ameninţător.

— Aha! zise Filch, călcând apăsat spre Harry şi cu obrajii căzuţi tremurându-i de supărare. Am primit un pont că ai de gând să faci o comandă uriaşă de bombe cu miros de băligar!

Harry îşi încrucişă mâinile şi se uită fix la îngrijitor.

— Cine v-a spus că fac comandă de bombe cu miros de bălegar?

Cho se uita când la Harry când la Filch, încruntându-se şi ea; bufniţa de hambar de pe braţul ei, obosită să stea într-un picior, scoase un ţipăt admonestând-o, dar Cho o ignoră.

— Am sursele mele, spuse Filch, şuierând satisfăcut. Acum dă-mi ce vrei să trimiţi.

Simţindu-se extrem de recunoscător că nu lungise trimiterea scrisorii, Harry spuse:

— Nu pot, am trimis-o.

— Ai trimis-o? spuse Filch, schimonosindu-şi chipul de furie.

— Am trimis-o, zise Harry calm.

Filch deschise gura supărat, dădu din buze câteva clipe, iar apoi cercetă din priviri roba lui Harry.

— De unde ştiu că nu o ai în buzunar?

— Nu o am, pentru că...

— L-am văzut când a trimis-o, spuse Cho supărată.

Filch se întoarse spre ea.

— L-ai văzut... ?

— Exact, l-am văzut, spuse ea hotărâtă.

Urmă o clipă de linişte, timp în care Filch se uită urât la Cho, iar fata îi întoarse privirea. Îngrijitorul se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă, târându-şi picioarele. Se opri cu mâna pe clanţă şi se uită iar la Harry.

— Dacă simt numai un iz de bombă cu miros de băligar...

Coborî scările răsunător. Doamna Norris aruncă o ultimă privire cu jind către bufniţe şi îl urmă.

Harry şi Cho se uitară unul la celălalt.

— Mulţumesc, zise Harry.

— Pentru puţin, spuse Cho, prinzând în sfârşit pachetul de celălalt picior al bufniţei, cu faţa puţin rozalie. Dar nu comandai bombe cu miros de băligar, nu?

— Nu, zise Harry.

— Atunci, mă întreb de ce o fi crezut că da? spuse ea, în timp ce ducea bufniţa la fereastră.

Harry ridică din umeri. Era la fel uimit ca ea, însă era ciudat că nu îl prea deranja deloc în acel moment.

Plecară împreună din culcuşul bufniţelor. La intrarea într-un hol care ducea spre aripa de vest a castelului, Cho zise:

— Eu o iau pe aici. Păi, ne... ne mai vedem, Harry.

— Da... ne vedem.

Îi zâmbi şi plecă. Harry merse mai departe, jubilând în tăcere. Reuşise să aibă o conversaţie întreagă cu ea şi nu se făcuse de ruşine nici măcar o dată... Ai fost foarte curajos că ai înfruntat-o… Cho îi spusese că fusese curajos... nu îl ura defel...

Bineînţeles, îl preferase pe Cedric, ştia asta... deşi, dacă ar fi invitat-o la bal înaintea lui Cedric, poate că lucrurile ar fi decurs altfel... Îi păruse sincer rău când trebuise să refuze invitaţia lui Harry...

— Bună dimineaţa, le spuse acesta vesel lui Ron şi Hermione când li se alătură la masa Cercetaşilor în Marea Sală.

— De ce eşti aşa de fericit? zise Ron, privindu-i surprins.

— Ăă... pentru vâjthaţul de mai târziu, zise Harry bucuros, trăgând un platou mare cu ouă şi costiţă afumată.

— A... da... spuse Ron.

Lăsă deoparte felia de pâine prăjită pe care o mânca şi luă o gură de suc de dovleac. Apoi zise:

— Auzi... ai vrea să vii mai puţin mai devreme cu mine? Doar ca să... ăă... să exersez puţin înainte de antrenament? Ca să, ştii tu, să mă obişnuiesc puţin.

— Da, bine, zise Harry.

— Ştii, nu cred că ar trebui să mergeţi, spuse Hermione serioasă. Şi aşa aţi rămas amândoi în urmă cu te...

Însă se întrerupse; sosea poşta de dimineaţă şi, ca de obicei, Profetul zilei venea în zbor spre ea în ciocul unei strigi care ateriză periculos de aproape de zaharniţă şi întinse un picior. Hermione îi puse un cnut în punguţa de piele, luă ziarul şi examină cercetător prima pagină, în timp ce bufniţa îşi lua zborul.

— E ceva interesant? zise Ron.

Harry zâmbi, ştiind că Ron vroia să o îndepărteze de subiectul temelor.

— Nu, oftă ea, doar nişte prostii despre căsătoria basistei din trupa Surorile Stranii.

Hermione deschise ziarul şi dispăru în spatele lui. Harry îşi mai luă o porţie de ouă cu costiţă afumată. Ron se uită în sus la ferestrele înalte, părând puţin preocupat.

— Staţi aşa, zise Hermione deodată. O, nu... Sirius!

— Ce s-a întâmplat? spuse Harry, apucând ziarul atât de tare, încât se rupse de la mijloc, rămânând şi el, şi Hermione cu câte o jumătate.

—"Ministerul Magiei a fost informat de o sursă de încredere că Sirius Black, rău-famatul ucigaş în masă... bla, bla, bla... se ascunde în prezent în Londra", citi Hermione de pe jumătatea ei într-o şoaptă speriată.

— Lucius Reacredinţă, pariez oricât, zise Harry cu o voce joasă, mânioasă. L-a recunoscut pe Sirius pe peron...

— Ce? zise Ron alarmat. Nu mi-ai zis că...

— Sst! spuseră ceilalţi doi.

— ... "Ministerul avertizează comunitatea vrăjitorească informând că Black este foarte periculos... a omorât treisprezece oameni... a evadat din Azkaban..." prostiile de rigoare, încheie Hermione, punând deoparte jumătatea ei de ziar şi uitându-se temătoare la Harry şi Ron. Păi, pur şi simplu nu va putea să mai iasă din casă, asta e tot, şopti ea. Dumbledore l-a prevenit să nu o facă.

Harry se uită în jos sumbru la bucata din Profetul zilei pe care o rupsese. Cea mai mare parte a paginii era dedicată unei reclame pentru "Robele pentru orice ocazie ale doamnei Malkin," care se părea că se vindeau cu reduceri.

— Hei! zise el, întinzându-i ca să poată să vadă şi Hermione şi Ron. Uitaţi-vă la asta!

— Eu nu mai am nevoie de robe, spuse Ron.

— Nu, zise Harry. Uite… articolul ăsta mic…

Ron şi Hermione se aplecară ca să-l citească; articolul nu era mai lung de trei centimetri şi era plasat în josul paginii. Era intitulat:

CONTRAVENŢIE LA MINISTER

Sturgis Podmore, 38 de ani, domiciliat în Laburnum Gardens, numărul doi, Clapham, a apărut în faţa Vrăjustiţiei acuzat de încălcarea proprietăţii şi tentativă de furt la Ministerul Magiei pe data de 31 august. Podmore a fost arestat de vrăjitorul de pază al Ministerului Magiei, Eric Munch, care l-a descoperit încercând să forţeze o uşă de maximă securitate la ora unu noaptea. Podmore, care a refuzat să vorbească în apărarea sa, a fost condamnat pentru ambele delicte şi a primit ca sentinţă şase luni în Azkaban.

— Sturgis Podmore? zise Ron încet. El este individul ăla (are arată de parcă ar avea paie pe cap, nu-i aşa? Este membru al Or —

— Ron, sst! zise Hermione, aruncând o privire îngrozită în jur.

— Şase luni în Azkaban, şopti Harry şocat. Doar pentru că a încercat să deschidă o uşă!

— Fii serios, nu doar pentru că a încercat să deschidă o uşă. Ce Dumnezeu căuta la Ministerul Magiei la unu noaptea? şopti Hermione.

— Credeţi că făcea ceva pentru Ordin? murmură Ron.

— Staţi puţin... zise Harry încet. Sturgis ar fi trebuit să vină şi să ne conducă la gară, ţineţi minte?

Ceilalţi doi se uitară la el.

— Da, ar fi trebuit să facă parte din garda noastră când un mers la King's Cross, nu-i aşa? Iar Moody era foarte supărat fiindcă nu apăruse; aşa că nu avea cum să fie într-o misiune pentru ei, nu?

— Păi, poate că nu s-au aşteptat să fie prins, zise Hermione.

— Ar fi putut să fie o înscenare! exclamă Ron entuziasmat. Nu — fiţi atenţi, zise el, coborându-şi vocea dramatic când văzu expresia ameninţătoare de pe chipul lui Hermione. Ministerul bănuieşte că face parte din tabăra lui Dumbledore — nu ştiu — l-au ademenit la Minister, şi de fapt n-a încercat deloc să treacă de uşa aia! Poate că pur şi simplu au inventat ceva ca să-l prindă!

Urmă o pauză, timp în care Harry şi Hermione cântăriră cele auzite. Lui Harry i se păru că era o exagerare. Hermione, însă, se arătă destul de impresionată.

— Ştii, nu m-aş mira deloc să fie adevărat.

Îşi împături gânditoare jumătatea ei de ziar. În timp ce îşi punea deoparte cuţitul şi furculiţa, Harry păru să se trezească dintr-un vis.

— Da, păi, cred că ar trebui să ne ocupăm mai întâi de eseul ăla pentru Lăstar despre tufişurile care se

fertilizează singure şi, dacă avem noroc, o să putem începe Vraja Creatus Neanimatus pentru McGonagall înainte de prânz...

Harry simţi o mică mustrare de conştiinţă când se gândi la mormanul de teme care îl aştepta sus, însă cerul era senin, de un albastru încântător, şi nu se mai urcase pe Fulger de o săptămână...

— Adică, putem să le facem diseară, zise Ron, în timp ce el şi Harry mergeau pe peluza în pantă către terenul de vâjthaţ, cu măturile pe umăr şi cu avertismentele lui Hermione că îşi vor pica N.O.V.-urile încă răsunându-le în urechi. Şi mai este şi ziua de mâine. Îşi face prea multe griji cu munca, asta este problema ei...

Urmă o pauză, iar Ron adăugă, pe un ton ceva mai neliniştit:

— Crezi c-a vorbit serios când a zis că nu o să ne mai dea să copiem de la ea?

— Da, cred că vorbea serios, spuse Harry. Totuşi, şi asta este important, trebuie să ne antrenăm, dacă vrem să rămânem în echipa de vâjthaţ...

— Da, aşa e, zise Ron, pe un ton însufleţit. Şi avem timp să le facem pe toate...

Pe când se apropiau de terenul de vâjthaţ, Harry aruncă o privire spre dreapta, unde se legănau copacii întunecaţi din Pădurea Interzisă. Locul părea încremenit; cerul era pustiu în afară de nişte bufniţe care zburau în depărtare pe lângă turnul unde era culcuşul lor. Harry avea destule pe cap; calul zburător nu îi făcea nici un rău, aşa că şi-l scoase din minte.

Luară câteva mingi din dulapul din vestiar şi se puseră pe treabă. Ron păzea cei trei stâlpi, Harry juca înaintaş şi încerca să arunce balonul dincolo de Ron. Harry se gândi că Ron era destul de priceput: respinse trei sferturi din golurile pe care încercă să le înscrie Harry, şi cu cât exersau mai mult, cu atât juca mai bine. Câteva ore mai târziu, se întoarseră la castel să ia prânzul — când Hermione le spuse foarte clar că-i credea iresponsabili — iar apoi reveniră pe terenul de vâjthaţ pentru antrenament. Când intrară în vestiar, erau deja prezenţi toţi coechipierii lor, în afară de Angelina.

— E totul bine, Ron? zise George, făcându-i cu ochiul.

— Da, spuse Ron, care devenise din ce în ce mai tăcut, pe măsură ce se apropiaseră de teren.

— Eşti gata să ne dai gata pe toţi, micuţule Perfect? zise Fred, scoţându-şi capul ciufulit prin roba sa de vâjthaţ, cu un zâmbet puţin răutăcios pe chip.

— Taci din gură, spuse Ron cu o expresie împietrită, îmbrăcând pentru prima oară echipamentul echipei.

Îi venea bine, având în vedere că fusese al lui Oliver Baston, care era ceva mai lat în umeri.

— În ordine, zise Angelina, apărând din biroul căpitanului, deja schimbată. Haideţi să începem; Alicia şi Fred, vă rog să aduceţi cufărul cu mingile. A, şi mai sunt unii afară care ne vor urmări, dar vreau să faceţi abstracţie de ei, bine?

Ceva din vocea ei fals dezinvoltă îl făcu pe Harry să-şi spună că s-ar putea să ştie cine erau spectatorii neinvitaţi, şi într-adevăr, când ieşiră din vestiar în lumina puternică

de pe teren, se dezlănţui o furtună de fluierături şi cuvinte batjocoritoare dinspre echipa de vâjthaţ a Viperinilor şi o mulţime de gură-cască, grupaţi la mijlocul tribunelor şi ale căror voci răsunau în jurul stadionului.

— Pe ce stă călare Weasley? strigă Reacredinţă cu vocea sa tărăgănată batjocoritor. De ce ar vrea cineva să arunce o vrajă de zbor pe un butuc vechi şi putrezit ca ăla?

Crabbe, Goyle şi Pansy Parkinson râseră în hohote. Ron se urcă pe mătură şi se ridică de la sol iar Harry îl urmă, văzând de la spate cum i se înroşesc urechile.

— Ignoră-i, zise el, accelerând ca să-l prindă din urmă pe Ron, o să vedem cine o să râdă la urmă, după ce o să jucăm cu ei...

— Exact asta-i atitudinea pe care o vreau, Harry, zise Angelina aprobator, zburând pe lângă ei cu balonul sub braţ şi încetinind ca să plutească în faţa echipei ei în zbor. Fiţi atenţi, o să începem cu nişte pase ca să ne încălzim, toată echipa, vă rog...

— Hei, Johnson, ce coafură e aia? strigă Pansy Parkinson de dedesubt. De ce ar vrea cineva să arate ca şi când i-ar ieşi viermi din cap?

Angelina îşi dădu din faţă părul lung împletit în codiţe şi continuă calmă:

— Haideţi să ne împrăştiem şi să vedem ce putem face...

Harry se îndepărtă de ceilalţi, către capătul terenului. Ron se dădu în spate spre partea opusă. Angelina ridică balonul cu o mână şi i-l aruncă lui Fred cu putere, care i-l

pasă lui George, care i-l pasă lui Harry, care i-l pasă lui Ron, care îl scăpă.

Viperinii, conduşi de Reacredinţă, urlară şi râseră în hohote. Ron, care ţâşnise spre sol ca să prindă balonul înainte să cadă, se opri din coborâre nu tocmai cum trebuia, aşa că alunecă de pe mătură într-o parte şi se întoarse la înălţimea la care se juca. Harry îi văzu pe Fred şi pe George schimbând nişte priviri, fără să spună nimic, ceea ce nu le stătea în caracter. Se simţi recunoscător.

— Pasează, Ron! strigă Angelina, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Ron îi aruncă balonul lui Alicia, care i-l pasă înapoi lui Harry, care i-l aruncă lui George...

— Hei, Potter, ce-ţi mai face cicatricea? strigă Reacredinţă. Sigur nu vrei să te întinzi? Cred că a trecut o săptămână de când nu ai fost în aripa spitalului, ăsta e un record pentru tine, nu?

George îi dădu o pasă Angelinei; ea îi dădu o pasă în spate lui Harry, care nu se aşteptase la asta, dar prinse balonul cu vârful degetelor şi i-l pasă repede lui Ron, care se întinse după el, dar îl rată la mustaţă.

— Hai, Ron, spuse Angelina încruntată, în timp ce el se îndrepta iar spre sol, după balon. Fii atent.

Când reveni la altitudinea potrivită, era greu de stabilit dacă faţa lui Ron era de un roşu mai aprins decât balonul sau invers. Reacredinţă şi restul echipei Viperinilor se tăvăleau pe jos de râs.

La a treia încercare, Ron prinse balonul; poate că, din cauza febrei jocului, îl pasă mai departe cu atâta râvnă, încât trecu direct printre mâinile întinse ale lui Katie şi o lovi direct în faţă.

— Îmi pare rău! gemu Ron, ţâşnind înainte ca să vadă dacă făcuse ceva grav.

— Rămâi pe poziţie, e bine! răcni Angelina. Dar când îi dai pasă unui coechipier, fii drăguţ şi nu îl da jos de pe mătură, da? Pentru asta avem baloane-ghiulea!

Lui Katie îi curgea sânge din nas. Dedesubt, Viperinii tropăiau şi îşi băteau joc. Fred şi George se apropiară amândoi de Katie.

— Uite, ia asta, îi spuse Fred, dându-i ceva mic şi mov din buzunarul său. O să se oprească imediat.

— Bine! strigă Angelina. Fred, George, duceţi-vă şi luaţi-vă bâtele şi un balon-ghiulea. Ron, du-te la stâlpii porţii. Harry, îi dai drumul hoţoaicei când îţi spun eu. Evident, o să atacăm spre poarta lui Ron.

Harry ţâşni după gemeni ca să ia hoţoaica.

— Ron se face de râsul curcilor, nu? şopti George, când toţi trei aterizară lângă cufărul în care erau mingile şi îl deschise ca să scoată unul dintre baloanele-ghiulea şi hoţoaica.

— Are emoţii, atâta tot, spuse Harry, a mers foarte bine când am exersat cu el azi-dimineaţă.

— Da, păi, sper că n-o să dea în primire aşa de repede, zise Fred posomorât.

Se întoarseră în aer. Când Angelina fluieră, Harry îi dădu drumul hoţoaicei, iar Fred şi George lăsară balonul-ghiulea să zboare. Din acea clipă, Harry abia dacă îşi mai dădu seama ce făceau ceilalţi. Datoria lui era să prindă mica minge aurie zburătoare care valora o sută cincizeci de puncte pentru echipa căutătorului şi, drept urmare, necesita o viteză şi o pricepere extraordinară. Acceleră, trecând şi rotindu-se pe lângă înaintaşi, cu aerul cald de toamnă biciuindu-i faţa şi cu ţipetele îndepărtate ale viperinilor ca nişte zgomote total neînsemnate pentru urechile sale... dar, mai repede decât ar fi vrut, fluierul îl opri din nou.

— Stop — stop — STOP! strigă Angelina. Ron... nu acoperi cercul din mijloc!

Harry se uită la Ron, care zbura în faţa cercului din stânga, lăsându-le pe celelalte două complet neprotejate.

— A, scuze...

— Te muţi tot timpul cât îi urmăreşti pe înaintaşi! zise Angelina. Ori stai pe poziţia centrală până când trebuie să te mişti ca să aperi un cerc, ori dacă nu, zbori în jurul cercurilor, însă nu pluteşti într-o parte, aşa i-ai lăsat să dea ultimele trei goluri!

— Scuze... repetă Ron, cu chipul roşu strălucindu-i ca un semnal luminos pe fundalul cerului albastru şi senin.

— Ia zi, Katie, nu poţi să faci ceva cu sângele ăla care îţi curge din nas?

— E din ce în ce mai rău! spuse Katie cu o voce groasă, încercând să oprească sângele cu mâneca.

Harry se uită la Fred, care părea neliniştit şi se căuta în buzunare. Îl văzu scoţând ceva mov, examinându-l o clipă şi apoi uitându-se la Katie, evident îngrozit.

— Păi, haideţi să mai încercăm, zise Angelina.

Îi ignoră pe Viperini care acum începuseră să scandeze "Cercetaşii sunt rataţi, Cercetaşii sunt rataţi," însă, cu toate acestea, poziţia ei pe mătură fu destul de rigidă.

De data asta zburaseră abia vreo trei minute când se auzi fluierul Angelinei. Harry, care tocmai zărise hoţoaica zburând în cercuri în jurul unui stâlp de poartă opus, se opri, simţindu-se extrem de mâhnit.

— Acum ce mai e? îi zise el nerăbdător Aliciei, care era cel mai aproape.

— Katie, zise ea scurt.

Harry se întoarse şi îi văzu pe Angelina, Fred şi George zburând toţi cât puteau de repede spre Katie. Harry şi Alicia goniră şi ei spre ea. Era clar că Angelina oprise antrenamentul la momentul oportun; Katie era acum albă ca varul şi plină de sânge.

— Trebuie dusă în aripa spitalului, zise Angelina.

— O ducem noi, spuse Fred. S-ar... ăă... putea să fi înghiţit din greşeală o Păstaie-Sânge...

— Păi, nu are sens să continuăm fără prinzători şi fără un înaintaş, zise Angelina descurajată, în timp ce Fred şi George zburară imediat spre castel, ţinând-o pe Katie între ei. Haideţi, să mergem să ne schimbăm.

Viperinii scandară în continuare, în timp ce ei se întorceau la vestiar.

— Cum a fost la antrenament? întrebă Hermione destul de rece o jumătate de oră mai târziu, când Harry şi Ron intrară pe gaura tabloului în camera de zi a Cercetaşilor.

— A fost — începu Harry.

— Absolut jalnic, spuse Ron cu o voce pustie, afundându-se într-un fotoliu de lângă Hermione.

Ea îşi ridică privirea spre Ron şi aerul glacial păru să i se topească.

— Păi, a fost doar primul, spuse ea, consolându-l. Sunt sigură că trebuie să treacă un timp până...

— Cine a spus că a fost jalnic din cauza mea? se răsti Ron.

— Nimeni, zise Hermione, părând jignită, m-am gândit că...

— Am cam zbârcit-o, nu?

— Nu, nici vorbă! Ai spus că a fost jalnic şi atunci eu doar am...

— Mă duc să mă apuc de teme, zise Ron supărat şi se îndreptă cu paşi grei către scara care ducea spre dormitoarele băieţilor, dispărând din câmpul lor vizual.

Hermione se întoarse spre Harry.

— Chiar a fost jalnic?

— Nu, spuse Harry cu loialitate.

Hermione îşi ridică sprâncenele.

— Mă rog, presupun că ar fi putut să joace mai bine, murmură Harry, însă, cum ai zis şi tu, a fost doar primul antrenament...

Nici Harry şi nici Ron nu părură să o scoată la capăt cu temele în seara aceea. Harry ştia că Ron era prea preocupat, gândindu-se cât de prost jucase la antrenamentul de vâjthaţ, iar lui îi era greu să-şi scoată din minte refrenul "Cercetaşii sunt rataţi. "

Petrecură întreaga zi de duminică în camera de zi, printre cărţi, în timp ce camera se umplu şi apoi se goli în jurul lor. Fu o altă zi frumoasă şi senină, iar cei mai mulţi colegi Cercetaşi îşi petrecură timpul prin împrejurimi, bucurându-se poate de ultima zi însorită a anului. Când se lăsă seara, Harry se simţi ca şi când cineva îi izbise creierul de cutia craniană.

— Ştii, poate că ar trebui să încercăm să facem mai multe teme în timpul săptămânii, îi şopti el lui Ron, când terminară în sfârşit lungul eseu despre Vraja Creatus Neanimatus pentru profesoara McGonagall şi se apucară mâhniţi de eseul la fel de lung şi de dificil cerut de profesoara Sinistra despre numeroasele luni ale lui Jupiter.

— Da, zise Ron, frecându-se la ochii puţin injectaţi şi aruncând a treia foaie greşită de pergament în focul de lângă ei. Ştii... ce ar fi s-o rugăm pe Hermione să ne lase să ne uităm la ce a scris ea?

Harry se uită la fată; stătea cu Şmecherilă în poală şi discuta veselă cu Ginny, în timp ce în faţa ei se mişcau

zgomotos nişte andrele suspendate în aer, care tricotau nişte şosete pentru spiriduşi.

— Nu, spuse el sumbru, ştii că nu o să ne lase.

Aşa că lucrară în continuare, până când cerul de dincolo de ferestre se întunecă din ce în ce mai tare. Încet, mulţimea din camera de zi începu iar să se rărească. La unsprezece jumătate, Hermione se apropie de ei, căscând.

— Mai aveţi mult?

— Da, spuse Ron scurt.

— Luna cea mai mare a lui Jupiter este Ganymede, nu Callisto, zise ea, arătând un rând din eseul la Astronomie peste umărul lui Ron, iar cea care are vulcani este Io.

— Mersi, mârâi Ron, tăind propoziţiile greşite.

— Îmi pare rău, am vrut doar să...

— Da, mă rog, dacă ai venit ca să critici ce...

— Ron...

— Nu am timp să ascult o prelegere, Hermione, sunt prins până peste cap cu temele...

— Nu... uite!

Hermione arăta spre fereastra cea mai apropiată. Harry şi Ron se uitară amândoi în direcţia aceea. O strigă frumoasă stătea pe pervaz, privind în cameră către Ron.

— Este Hermes? zise Hermione uimită.

— Să nu-mi cred ochilor, el e! spuse Ron încet, aruncând pana într-o parte şi ridicându-se în picioare. De ce mi-ar scrie Percy?

Se duse la fereastră şi o deschise; Hermes zbură înăuntru, ateriză pe eseul lui Ron şi întinse piciorul de care era prinsă scrisoarea. Ron o luă şi bufniţa plecă imediat, lăsând câteva urme de cerneală pe desenul lui Ron cu luna Io.

— Asta este în mod sigur scrisul lui Percy, zise Ron, aşezându-se iar pe fotoliu şi holbându-se la cuvintele de pe exteriorul sulului de hârtie: Ronald Weasley, Casa Cercetaşilor, Hogwarts.

Îşi ridică privirea către ceilalţi doi.

— Ce ziceţi?

— Deschide-o! spuse Hermione nerăbdătoare, iar Harry încuviinţă din cap.

Ron desfăşură pergamentul şi începu să citească. Cu cât îşi coborî privirea pe foaie, cu atât se încruntă mai tare. Când termină de citit, părea scârbit. Le aruncă scrisoarea lui Harry şi Hermione, care se aplecară unul spre altul ca să o citească împreună:

Dragă Ron,

Tocmai am auzit (de la nimeni altul decât însuşi Ministrul Magiei, care a aflat de la noua ta profesoară, doamna Umbridge) că ai fost făcut Perfect la Hogwarts.

Am fost deosebit de plăcut surprins când am primit aceste veşti şi se cuvine, în primul rând, să te felicit. Trebuie să recunosc că m-am temut întotdeauna că o vei lua pe urmele lui Fred şi George, şi nu pe ale mele, aşa că îţi poţi imagina care au fost sentimentele mele când am aflat că ai încetat să dispreţuieşti autoritatea şi că te-ai hotărât să îţi asumi nişte responsabilităţi.

Însă, Ron, vreau să îţi ofer ceva mai mult decât felicitări, vreau să îţi dau nişte sfaturi, acesta este motivul pentru care îţi trimit această scrisoare noaptea şi nu cu poşta de dimineaţă, cum se obişnuieşte. Sper că vei putea să o citeşti departe de ochi iscoditori şi să eviţi întrebările neplăcute.

Am înţeles, din ceva ce i-a scăpat Ministrului când mi-a spus că eşti acum Perfect, că încă mai eşti apropiat de Harry Potter. Ron, trebuie să-ţi spun că nimic nu ar putea să te pună într-un pericol mai mare de a-ţi pierde insigna decât continuarea prieteniei cu băiatul acela. Da, sunt sigur că eşti foarte surprins - vei spune, fără îndoială, că Potter a fost mereu preferatul lui Dumbledore — însă mă simt dator să-ţi spun că Dumbledore s-ar putea să nu mai fie director la Hogwarts mult timp şi că oamenii care contează văd altfel — şi poate mai corect — comportamentul lui Potter. Nu voi spune mai multe acum, dar, dacă vei citi Profetul zilei de mâine, îţi vei da seama în ce direcţie curge râul — şi vezi dacă poţi să-l zăreşti chiar pe subsemnat!

Serios vorbind, Ron, nu e bine să fii vârât în aceiaşi oală cu Potter, ar putea să fie foarte rău

pentru planurile tale de viitor, iar acum vorbesc de viaţa ta de după şcoală. După cum trebuie să ştii, având în vedere că tatăl tău l-a însoţit la tribunal, în vara aceasta, Potter a avut o audiere disciplinară, a compărut în faţa întregii Vrăjustiţii şi până la urmă nu a ieşit tocmai bine. Dacă mă întrebi pe mine, a scăpat doar datorită unor amănunte tehnice, şi mulţi dintre cei cu care am vorbit rămân convinşi de vinovăţia sa.

S-ar putea să îţi fie teamă să retezi legăturile cu Potter — ştiu că e dezechilibrat şi, din câte ştiu, violent — dar, dacă eşti îngrijorat din cauza asta, sau dacă ai observat altceva ciudat în comportamentul lui Potter care te deranjează, te îndemn să vorbeşti negreşit cu Dolores Umbridge, o femeie cu adevărat încântătoare, care ştiu că te va sfătui cu dragă inimă.

Şi cu asta ajung la un alt sfat. După cum am insinuat şi mai sus, conducerea lui Dumbledore la Hogwarts s-ar putea să se sfârşească în curând. Loialitatea ta, Ron, nu ar trebui să fie faţă de el, ci faţă de şcoală şi de Minister. Îmi pare foarte rău să aud că până acum profesoara Umbridge are parte de extrem de puţină cooperare din partea celorlalţi profesori, în timp ce se străduieşte să facă acele schimbări necesare la Hogwarts pe care şi le doreşte cu atâta ardoare Ministerul (deşi s-ar putea să îi fie mai uşor de săptămâna viitoare — iar, citeşte Profetul zilei de mâine!). Îţi spun doar atât — un elev care se dovedeşte dornic să o ajute acum pe profesoara Umbridge ar putea să fie într-o poziţie foarte favorabilă pentru a ajunge în câţiva ani premiantul şcolii!

Îmi pare rău că nu am putut să te văd mai des în timpul verii. Mă doare să îi critic pe părinţii noştri, dar mă tem că nu mai pot trăi în aceeaşi casă cu ei, atâta timp cât continuă să se învârtă în cercul periculos din jurul lui Dumbledore. (Dacă îi vei scrie cumva mamei, poţi să-i spui că un anumit Sturgis Podmore, care este un bun prieten al lui Dumbledore, a fost trimis de curând în Azkaban pentru încălcarea proprietăţii la Minister. Poate că asta o să le deschidă ochii şi vor vedea de ce delincvenţi de două parale s-au înconjurat.) Mă consider foarte norocos că am scăpat de stigmatul asocierii cu asemenea oameni — Ministerul a fost extrem de amabil cu mine — şi, Ron, sper din tot sufletul că nu te vei lăsa orbit de legăturile de familie în ceea ce priveşte caracterul nechibzuit al credinţelor şi faptelor părinţilor noştri. Sper sincer că, în timp, vor realiza cât au greşit, iar eu voi fi desigur, pregătit să le accept scuzele la momentul potrivit.

Te rog să meditezi cu atenţie la ce ţi-am spus, mai ales la partea despre Harry Potter, şi încă o dată, felicitări pentru că ai fost făcut Perfect.

Fratele tău,

Percy

Harry îşi ridică privirea spre Ron.

— Păi, zise el, încercând să ia totul în glumă, dacă vrei să... Ăă... cum era? — verifică scrisoarea lui Percy — a, da... "retezi legăturile" cu mine, jur că nu o să fiu violent.

— Dă-mi-o înapoi, spuse Ron, întinzând mâna. Este... zise Ron agitat, rupând scrisoarea lui Percy în jumătate, cel mai mare — o rupse în sferturi — idiot — o rupse în opt — din lume.

Aruncă bucăţile în foc.

— Hai, trebuie să terminăm asta înainte să se facă ziuă, îi zise el vioi lui Harry, ocupându-se iar de eseul pentru profesoara Sinistra.

Hermione se uită la Ron cu o expresie ciudată pe chip.

— Of, daţi-le încoace, spuse ea brusc.

— Poftim? zise Ron.

— Daţi-mi-le, o să mă uit pe ele şi o să le corectez, zise ea.

— Vorbeşti serios? Vai, Hermione, ne-ai salvat, spuse Ron, ce pot să fac ca să-ţi...?

— Aţi putea să spuneţi, "Promitem să nu mai amânăm niciodată atât de mult să ne facem temele", zise ea, întinzând mâinile şi aşteptând să i se dea eseurile, însă părând vag amuzată.

— Mulţumim de o mie de ori, Hermione, spuse Harry stins, dându-i eseul, cufundându-se la loc în fotoliu şi frecându-se la ochi.

Acum era trecut de miezul nopţii şi camera de zi era pustie, cu excepţia lor şi a lui Şmecherilă. Singurul sunet era făcut de pana lui Hermione, care tăia din loc în loc propoziţii din eseurile lor, şi de frunzăritul paginilor, în timp ce verifica diferite date în cărţile întinse pe masă. Harry era extenuat. Avea de asemenea şi un sentiment ciudat, pustiu, un gol în stomac care nu avea legătură cu oboseala, ci cu tot ce citise în scrisoarea care se înnegrea acum contorsionându-se în mijlocul focului.

Ştia că jumătate din oamenii de la Hogwarts îl credeau ciudat, chiar nebun; ştia că Profetul zilei făcea aluzii răutăcioase la adresa lui de luni întregi, însă era cu totul altceva să vadă aceste lucruri scrise de mâna lui Percy, să ştie că Percy îl sfătuia pe Ron să-l lase baltă şi chiar să-i povestească de el lui Umbridge; asta arăta cât de gravă era situaţia, cum nu o mai făcuse nimic până atunci. Îl ştia pe Percy de patru ani, locuise la el în casă în timpul vacanţei de vară, stătuse în acelaşi cort cu el la Cupa Mondială de Vâjthaţ, chiar primise note maxime de la el la a doua probă a Turnirului Trivrăjitor de anul trecut, şi totuşi, acum Percy îl considera dezechilibrat şi chiar violent.

Străbătut de un val de afecţiune pentru naşul său, Harry se gândi că Sirius era, probabil, singura persoană pe care o cunoştea şi care ar fi putut să înţeleagă cu adevărat ce simţea în momentul acela, pentru că şi el era în aceeaşi situaţie. Aproape toată lumea vrăjitorească îl considera pe Sirius un ucigaş periculos şi un adept devotat al lui Cap-de-Mort, iar el trebuise să trăiască paisprezece ani ştiind asta...

Harry clipi. Tocmai văzuse în foc ceva care nu avea cum să fie acolo. Apăru şi dispăru imediat. Nu... nu avea cum să fi fost... Îşi imaginase asta pentru că se gândise la Sirius...

— Bine, scrie asta, îi spuse Hermione lui Ron, dându-i înapoi eseul şi o foaie plină cu scrisul ei, iar apoi adaugă concluzia asta pe care ţi-am scris-o.

— Hermione, eşti cea mai grozavă persoană pe care am cunoscut-o vreodată, sincer, spuse Ron stins, şi dacă o să mai fiu nepoliticos cu tine...

— O să ştiu că ai revenit la normal, spuse Hermione. Harry, al tău este bine, în afară de partea asta de la sfârşit, cred că n-ai auzit bine ce a spus profesoara Sinistra, Europa este acoperită cu gheaţă, nu cu o gaiţă... Harry?

Harry se prelinsese de pe fotoliu, stătea în genunchi şi acum era ghemuit pe covorul pârlit şi ros din faţa şemineului, uitându-se în flăcări.

— Ăă... Harry? spuse Ron nesigur. De ce eşti pe jos?

— Pentru că tocmai am văzut capul lui Sirius în foc, zise Harry.

Vorbi destul de calm; până la urmă, mai văzuse capul lui Sirius în acelaşi foc anul trecut şi chiar vorbise cu el; cu toate acestea, nu putea să fie sigur că de data aceasta chiar îl văzuse... dispăruse atât de repede...

— Capul lui Sirius? repetă Hermione. Vrei să spui, ca atunci când a vrut să-ţi vorbească în timpul Turnirului Trivrăjitor? Dar acum nu ar face asta, ar fi prea — Sirius!

Tresări, uitându-se în foc; lui Ron îi căzu pana din mână. Acolo, în mijlocul flăcărilor vesele, se afla capul lui Sirius, cu părul lung şi negru încadrându-i faţa zâmbitoare.

— Începusem să cred că o să vă duceţi la culcare înainte să dispară toţi ceilalţi, zise el. Am verificat din oră-n oră.

— Ai apărut în foc din oră-n oră? zise Harry, aproape râzând.

— Doar pentru câteva secunde, ca să verific dacă aveam cale liberă.

— Şi dacă te vedea cineva? spuse Hermione neliniştită.

— Păi, cred că s-ar putea să mă fi zărit o fată mai devreme — din primul an, după cum arăta, dar nu vă faceţi griji, zise Sirius grăbit, când Hermione îşi duse o mână la gură, am dispărut exact în clipa când s-a uitat la mine, şi sunt sigur că a crezut că eram un fel de butuc cu o formă ciudată, sau ceva de genul ăsta.

— Dar, Sirius, este îngrozitor de riscant... Începu Hermione.

— Parcă ai fi Molly, spuse Sirius. Este singurul mod pe care l-am găsit ca să răspund la scrisoarea lui Harry fără să recurg la coduri — codurile pot fi descifrate.

Când menţionă scrisoarea lui Harry, Hermione şi Ron se întoarseră amândoi spre el cu ochii mari.

— Nu ne-ai zis că i-ai scris lui Sirius! spuse Hermione pe un ton acuzator.

— Am uitat, zise Harry, ceea ce era complet adevărat.

Întâlnirea sa cu Cho în culcuşul bufniţelor îi ştersese din minte tot ce se întâmplase înainte.

— Hermione, nu te uita aşa la mine, nu avea cum să scoată nimeni informaţii secrete din ea, nu-i aşa, Sirius?

— Nu, a fost foarte bine scrisă, zise Sirius, zâmbind. Oricum, ar fi cazul să ne grăbim, pentru orice eventualitate, în caz că ne deranjează cineva — cicatricea.

— Ce-i cu... ? începu Ron, dar Hermione îl întrerupse.

— Îţi povestim după aceea. Spune, Sirius.

— Păi, ştiu că nu are cum să fie prea plăcut când te doare, dar nu credem că ăsta este un motiv ca să-ţi faci griji. Te-a durut pe tot parcursul anului trecut, nu-i aşa?

— Da, şi Dumbledore a spus că se întâmplă de fiecare dată când Cap-de-Mort are un sentiment puternic, zise Harry, ignorând, ca de obicei, tresăririle lui Ron şi Hermione. Aşa că poate că a fost doar, nu ştiu, foarte supărat sau ceva de genul ăsta, în seara aceea când am fost în detenţie.

— Ei bine, acum că s-a întors, sigur o să te doară mai des, spuse Sirius.

— Deci, nu crezi că a avut vreo legătură cu faptul că m-a atins Umbridge când am fost în detenţie cu ea? întrebă Harry.

— Mă îndoiesc, spuse Sirius. O ştiu din auzite şi sunt sigur că nu este un Devorator al Morţii —

— Este destul de rea ca să poată fi, spuse Harry sumbru, iar Ron şi Hermione încuviinţară din cap hotărâţi.

— Da, dar lumea nu se împarte în oameni buni şi Devoratori ai Morţii, spuse Sirius cu un zâmbet strâmb. Însă ştiu că este o fiinţă foarte nesuferită — ar trebui să-l auzi pe Remus cum vorbeşte de ea.

— Lupin o cunoaşte? întrebă Harry repede, amintindu-şi de comentariile lui Umbridge despre corciturile periculoase din timpul primei ore cu ea.

— Nu, zise Sirius, însă acum doi ani a întocmit o legislaţie împotriva oamenilor-lupi, din cauza căreia îi este aproape imposibil să-şi găsească de lucru.

Harry îşi aminti cât de sărăcăcios arăta Lupin în ultimul timp, iar antipatia pentru Umbridge deveni şi mai pronunţată.

— Ce are cu oamenii-lupi? spuse Hermione supărată.

— Presupun că îi este frică de ei, zise Sirius, zâmbind când o văzu cât era de indignată. Se pare că-i detestă pe semi-oameni; anul trecut a organizat o campanie pentru strângerea şi înregistrarea oamenilor mării. Imaginaţi-vă cum este să-ţi pierzi timpul şi energia persecutând nişte oameni ai mării când sunt în liberate nişte lichele de teapa lui Kreacher.

Ron râse, dar Hermione păru supărată.

— Sirius! spuse ea cu reproş. Sincer, dacă ai face un mic efort cu Kreacher, sunt sigură că ar reacţiona pozitiv. Eşti, până la urmă, singurul membru al familiei care i-a mai rămas, iar domnul profesor Dumbledore a zis că...

— Cum sunt lecţiile lui Umbridge? o întrerupse Sirius. Vă antrenează pe toţi să omorâţi corcituri?

— Nu, zise Harry, făcând abstracţie de expresia jignită a lui Hermione, care nu terminase ce avea de spus în apărarea lui Kreacher. Nu ne lasă să facem vrăji deloc!

— Şi nu facem decât să citim nişte manuale idioate, zise Ron.

— A, păi, este de înţeles, spuse Sirius. Conform informaţiilor noastre din Minister, Fudge nu vrea să fiţi antrenaţi pentru luptă.

— Antrenaţi pentru luptă! repetă Harry, nevenindu-i să creadă. Dar ce crede că facem aici, că formăm un fel de armată de vrăjitori?

— Exact asta crede că faceţi, zise Sirius, sau, mai degrabă, exact de asta se teme că face Dumbledore — că îşi alcătuieşte armata personală cu care va putea să atace Ministerul Magiei.

Urmă o pauză, iar apoi Ron spuse:

— Este cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată, mai mare şi decât invenţiile Lunei Lovegood.

— Deci, suntem împiedicaţi să învăţăm Apărarea contra Magiei Negre pentru că Fudge este speriat că vom

folosi vrăjile împotriva Ministerului? întrebă Hermione, mânioasă.

— Da, zise Sirius. Fudge crede că Dumbledore nu se va da în lături de la nimic pentru a lua puterea. Este pe zi ce trece mai paranoic în ceea ce-l priveşte pe Dumbledore. E doar o problemă de timp până când îl va aresta pentru cine ştie ce infracţiune inventată.

Asta îi aminti lui Harry de scrisoarea lui Percy.

— Ştii cumva dacă o să scrie ceva despre Dumbledore în Profetul zilei de mâine? Fratele lui Ron, Percy, spune că da...

— Nu ştiu, zise Sirius, nu am văzut pe nimeni din Ordin tot week-end-ul, toţi sunt ocupaţi. Am fost doar eu cu Kreacher...

În vocea lui Sirius se simţi o notă clară de amărăciune.

— Deci, nu ai veşti nici despre Hagrid?

— A, spuse Sirius, păi, ar fi trebuit să se fi întors până acum, nimeni nu ştie sigur ce s-a întâmplat cu el.

Apoi, văzându-le feţele şocate, adăugă repede:

— Dar Dumbledore nu este îngrijorat, aşa că nu disperaţi; sunt convins că Hagrid este bine.

— Dar ar fi trebuit să se fi întors deja... spuse Hermione cu o voce subţire, neliniştită.

— Madame Maxime a plecat cu el, am ţinut legătura cu ea şi a zis că s-au despărţit la întoarcere — însă nu a

spus nimic care să sugereze că este rănit sau... mă rog, nimic care să insinueze că ar fi păţit ceva.

Fără să fie convinşi, Harry, Ron şi Hermione schimbară nişte priviri îngrijorate.

— Auziţi, nu mai puneţi prea multe întrebări despre Hagrid, zise Sirius grăbit, or să atragă mai multă atenţie asupra faptului că încă nu s-a întors şi ştiu că Dumbledore nu vrea asta. Hagrid e puternic, o să fie bine.

Cum copiii nu dădeau semne că şi-ar fi revenit, Sirius adăugă:

— Şi când este următorul sfârşit de săptămână în Hogsmeade? Mă gândeam că, dacă am reuşit să scap deghizat în câine la gară... Mă gândeam că aş putea să...

— NU! ziseră Harry şi Hermione într-un glas, foarte tare.

— Sirius, nu ai citit *Profetul zilei*? zise Hermione neliniştită.

— A, ba da, spuse Sirius zâmbind, au tot timpul o bănuială unde aş fi, dar de fapt habar n-au...

— Da, dar credem că de data chiar ştiu, zise Harry. Reacredinţă a spus ceva în tren care m-a făcut să cred că ştia că tu ai fost, iar taică-său era pe peron, Sirius — ştii, Lucius Reacredinţă — aşa că nu veni aici, în nici un caz. Dacă te recunoaşte iar Reacredinţă...

— Bine, bine, am înţeles, spuse Sirius, părând foarte nemulţumit. A fost doar o idee, m-am gândit că vrei să ne întâlnim.

— Vreau, însă nu vreau să ajungi iar în Azkaban! zise Harry.

Urmă o pauză, timp în care Sirius se uită la Harry dintre flăcări, cu o cută între sprâncene.

— Semeni mai puţin cu tatăl tău decât crezusem, zise el până la urmă, având o notă clară de răceală în voce. Lui James i s-ar fi părut că riscul ar fi făcut să fie totul mai palpitant.

— Ştii...

— Bun, ar trebui să plec, îl aud pe Kreacher coborând scările, zise Sirius, însă Harry fu sigur că minţea. Atunci, o să vă anunţ când o să pot să mă întorc în foc, da? Dacă puteţi să vă asumaţi riscul?

Se auzi un pocnet scurt, iar locul unde fusese capul lui Sirius se transformă din nou în nişte flăcări pâlpâitoare.

CAPITOLUL XV

MARELE INCHIZITOR DE LA HOGWARTS

Se aşteptaseră ca în dimineaţa următoare să fie nevoie să caute cu atenţie prin *Profetul zilei*, ca să găsească articolul de care vorbise Percy în scrisoare. Cu toate acestea, bufniţa care îl adusese abia îşi luase zborul pe deasupra marginii cănii cu lapte, când Hermione scoase un icnet puternic şi întinse ziarul ca să le arate o poză

mare cu Dolores Umbridge, care zâmbea larg şi se uita la ei, clipind încet de sub titlu.

MINISTERUL DOREŞTE REFORME ÎN EDUCAŢIE

DOLORES UMBRIDGE NUMITĂ

PRIMUL MARE INCHIZITOR DIN ISTORIE

— Umbridge Mare Inchizitor? zise Harry sumbru, scăpând din mână felia de pâine prăjită mâncată pe jumătate. Ce înseamnă asta?

Hermione citi cu voce tare:

Făcând o mutare surpriză Ministerul Magiei a promulgat aseară o legislaţie nouă, acordându-şi un nivel de control fără precedent al Şcolii Hogwarts de Farmece şi Vrăjitorii.

"Ministerul era neliniştit de câtăva vreme din cauza desfăşurării lucrurilor la Hogwarts," a spus adjunctul Ministrului, Percy Weasley. "Acum el răspunde problemelor ridicate de părinţii îngrijoraţi, care sunt de părere că şcoala s-ar putea îndrepta către o direcţie cu care ei nu sunt de acord."

Nu este prima dată în ultimele săptămâni când domnul ministru Cornelius Fudge, s-a folosit de legi noi pentru a impune îmbunătăţiri în cadrul şcolii vrăjitoreşti. Chiar pe 30 august, a fost aprobat

Decretul Educaţional Numărul Douăzeci şi Doi, pentru a se asigura că, în cazul în care actualul director nu va putea să găsească un candidat pentru un post de profesor, Ministerul va alege o persoană potrivită.

"Astfel a ajuns să fie numită Dolores Umbridge printre profesorii de la Hogwarts, " a declarat Weasley aseară. "Dumbledore nu a reuşit să găsească pe nimeni, aşa că Ministerul a desemnat-o pe Umbridge, şi bineînţeles, a avut un succes răsunător..."

— CE a avut? spuse Harry tare.

— Stai, n-am terminat, spuse Hermione sumbră.

" — un succes răsunător, revoluţionând cu totul predarea Apărării contra Magiei Negre şi furnizând Ministerului date de la locul faptei despre ce se întâmplă cu adevărat la Hogwarts."

Această ultimă funcţie care a fost înfiinţată de Minister prin promulgarea Decretului Educaţional Numărul Douăzeci şi Trei, care creează noul post de Mare Inchizitor la Hogwarts.

"Aceasta este o nouă fază interesantă a planului Ministerului de a contracara ceea ce unii numesc coborârea standardelor la Hogwarts," a spus Weasley. "Inchizitorul va avea puterea de a-şi inspecta colegii profesori şi va avea grijă ca aceştia să se ridice la nivelul cerut. Doamnei profesoare Umbridge i s-a oferit acest post pe lângă cel de profesor, pe care îl

are deja, şi suntem încântaţi să anunţăm că a acceptat."

"Acum mă simt mult mai liniştit, ştiind că Dumbledore este supus unei evaluări corecte şi obiective," a declarat aseară domnul Lucius Reacredinţă, patruzeci şi unu de ani, vorbindu-ne din conacul său din Wiltshire. "Mulţi dintre noi, cei care nu ne gândim decât la binele copiilor noştri, am fost îngrijoraţi de unele decizii excentrice ale lui Dumbledore din ultimii ani şi suntem bucuroşi să ştim că Ministerul este stăpân pe situaţie."

Printre acele decizii excentrice se numără, fără îndoială, şi alegerea controversată a profesorilor, descrisă în trecut în acest ziar, inclusiv angajarea omului-lup Remus Lupin, a uriaşului Rubeus Hagrid şi a ex-Aurorului care suferă de halucinaţii "Ochi-Nebun" Moody.

Zvonuri există din belşug, desigur, iar ele susţin că Albus Dumbledore, cândva Maguamp Suprem al Confederaţiei Internaţionali' a Vrăjitorilor şi Vrăjitorul Şef al Vrăjustiţiei, nu mai poate îndeplini sarcina de a conduce prestigioasa Şcoală Hogwarts.

"Cred că numirea inchizitorului este o primă garanţie a faptului că Hogwarts are un director în care putem să avem încredere deplină," a declarat aseară un om din Minister.

Griselda Marchbanks şi Tiberius Ogden, membrii mai în vârstă ai Vrăjustiţiei, şi-au dat demisia în semn de protest faţă de înfiinţarea postului de inchizitor la Hogwarts.

"Hogwarts este o şcoală, nu un avanpost al biroului lui Cornelius Fudge," a spus doamna Marchbanks. "Este o altă încercare dezgustătoare de a-l discredita pe Albus Dumbledore."

(Pentru o relatare detaliată a presupuselor legături ale doamnei Marchbanks cu grupările distructive ale goblinilor, citiţi materialul din pagina şaptesprezece.)

Hermione termină de citit şi se uită peste masă la ceilalţi.

— Deci, acum ştim cum ne-am procopsit cu Umbridge! Fudge a promulgat "decretul" ăsta educaţional şi a adus-o cu forţa aici! Şi acum i-a dat puterea să-i inspecteze pe ceilalţi profesori!

Hermione respira repede şi avea ochii strălucitori.

— Nu pot să cred ce se întâmplă. Este strigător la cer!

— Ştiu, zise Harry.

Se uită în jos la mâna sa strânsă pe masă şi văzu conturul alb, şters, al cuvintelor pe care îl obligase Umbridge să şi le cresteze în piele.

Însă pe chipul lui Ron se ivise un zâmbet.

— Ce e? ziseră Harry şi Hermione într-un glas, uitându-se la el cu ochii mari.

— A, abia aştept s-o văd pe McGonagall la inspecţie, zise Ron fericit. Umbridge o s-o ia în barbă rău de tot.

— Păi, haideţi, zise Hermione, ridicându-se repede, ar fi cazul să mergem, dacă vine în inspecţie la ora lui Binns, ar fi bine să nu întârziem...

Dar profesoara Umbridge nu veni în inspecţie la ora lor de Istoria Magiei, care fu la fel de plictisitoare ca şi lunea trecută, şi nu fu nici în celula lui Plesneală, pentru cele două ore de Poţiuni, timp în care eseul lui Harry despre piatra lunii îi fu returnat cu un "G" negru, mare şi colţuros, scrijelit în colţul de sus.

— V-am dat notele pe care le-aţi fi primit dacă aţi fi prezentat această lucrare în cadrul N.O.V.-ului, zise Plesneală rânjind, în timp ce trecu pe lângă ei, dându-le înapoi temele. Asta ar trebui să vă ajute să vă faceţi o idee realistă, ca să ştiţi la ce să vă aşteptaţi la examen.

Plesneală ajunse în faţa clasei şi se întoarse spre elevi.

— Nivelul general al rezolvării acestei teme a fost deplorabil. Cei mai mulţi dintre voi aţi fi picat acest test. Mă aştept să văd mult mai multe eforturi depuse pentru eseul din această săptămână despre diferitele varietăţi ale antidoturilor împotriva veninului, sau o să fiu nevoit să le dau ore de detenţie nerozilor care iau "G".

Rânji, în timp ce Reacredinţă râse batjocoritor şi spuse într-o şoaptă răsunătoare:

— Unii au luat "G"? Ha!

Harry îşi dădu seama că Hermione se uita pieziş, ca să vadă ce notă luase, şi îşi băgă eseul despre piatra lunii înapoi în ghiozdan cât putu de repede, simţind că ar fi preferat să ţină această informaţie numai pentru el.

Hotărât să nu-i ofere lui Plesneală prilejul de a-i da notă mică şi la această lecţie, Harry citi şi reciti fiecare rând al instrucţiunilor de pe tablă de cel puţin trei ori înainte să le urmeze. Soluţia sa Întăritoare nu avea exact aceeaşi nuanţă turcoaz clară ca a lui Hermione, dar cel puţin era albastră şi nu roz, ca a lui Neville, iar la sfârşitul lecţiei puse pe biroul lui Plesneală un termos cu o mostră, încercând un amestec de sfidare şi uşurare.

— Păi, n-a fost aşa de rău ca săptămâna trecuta, nu-i aşa? spuse Hermione când părăsiră hruba, urcând treptele şi îndreptându-se către holul de intrare pentru a lua prânzul. Şi nici cu tema nu a mers rău, nu?

Cum nici Ron şi nici Harry nu răspunseră, ea insistă:

— Adică, mă rog, nu mă aşteptam la o notă maximă, acum că notează după standardele N.O.V.-urilor, însă o notă de trecere este destul de încurajatoare în etapa asta, nu sunteţi de acord?

Harry scoase un zgomot de nepăsare din gât.

— Bineînţeles, se pot întâmpla multe până la examen, avem destul timp să ne perfecţionăm, însă notele pe care le luăm acum sunt un fel de temelie, nu? Ceva pe care putem să construim...

Se aşezară împreună la masa Cercetaşilor.

— Evident, aş fi fost încântată dacă aş fi luat un "R"...

— Hermione, zise Ron tăios, dacă vrei să ştii ce calificative am luat, întreabă-ne.

— N-am vrut... n-am vrut să spun că... păi, dacă vreţi să-mi spuneţi...

— Am luat un "I", spuse Ron, punându-şi supă în farfuria adâncă. Mulţumită?

— Păi, ăsta nu este un motiv de ruşine, zise Fred, care tocmai sosise la masă cu George şi Lee Jordan şi se aşezase în dreapta lui Harry. Este foarte bine să pui punctul pe "I".

— Dar, spuse Hermione, "I" nu vine de la...

— Insuficient, da, zise Lee Jordan. Totuşi, e mai bine decât "G", nu? Decât "Groaznic".

Harry simţi cum i se înfierbântă faţa şi simulă un mic atac de tuse. Când se opri, fu dezamăgit să descopere că Hermione era încă în miezul discuţiei despre notele de la N.O.V.-uri.

— Deci, calificativul maxim este "R" de la "Remarcabil", spunea ea, şi apoi este un "A"-

— Nu, "P", o corectă George, "P" de la "Peste Aşteptări". Am considerat mereu că eu şi Fred ar fi trebuit să luăm "P"-uri la toate, pentru că eram peste aşteptări fie şi pentru că ne prezentam la examene.

Râseră cu toţii, în afară de Hermione, care continuă intransigentă:

— Şi, după "P" este "A" pentru "Acceptabil", şi asta este ultima notă de trecere, nu-i aşa?

— Da, zise Fred, punându-şi o chiflă întreagă în supă, transferând-o apoi în gură şi înghiţind-o întreagă.

— Şi după aia iei un "I" pentru "Insuficient" — Ron ridică mâinile, parodiind o sărbătorire — şi "G" de la "Groaznic".

— Şi apoi "T", îi reaminti George.

— "T"? întrebă Hermione, îngrozită. Mai mic de "G"? De la ce poate să vină "T"?

— De la "Trol", zise George prompt.

Harry râse din nou, deşi nu era foarte sigur dacă George vorbea sau nu serios. Îşi imagină cum ar fi fost dacă ar fi încercat să-i ascundă lui Hermione că luase "T" la toate N.O.V.-urile şi imediat îşi promise ca din acel moment să înveţe mai mult.

— Aţi avut până acum inspecţie la vreo oră? îi întrebă Fred.

— Nu, zise Hermione imediat. Dar voi?

— Chiar acum, înainte de prânz, zise George. La Farmece.

— Cum a fost? întrebară Harry şi Hermione în acelaşi timp. Fred ridică din umeri.

— Nu a fost rău. Umbridge doar a stat într-un colţ, luând notiţe pe un clipboard. Ştiţi cum e Flitwick, a tratat-o ca pe un musafir, nu a părut să-l deranjeze deloc. Ea nu a zis prea multe. I-a pus Aliciei nişte întrebări despre cum e la ore de obicei, Alicia i-a spus că foarte bine, şi asta a fost tot.

— Nu pot să mi-l imaginez pe Flitwick notat necorespunzător, zise George, de obicei toţi elevii lui trec cu bine de examene.

— Cu cine aveţi după-amiaza asta? îl întrebă Fred pe Harry.

— Cu Trelawney...

— Un "T" adevărat.

— ... Şi cu Umbridge în persoană.

— Păi, să fii băiat cuminte şi să nu-ţi pierzi firea cu Umbridge, spuse George. Angelina o să-şi iasă din minţi dacă mai lipseşti de la alte antrenamente de vâjthaţ.

Însă Harry nu trebui să aştepte ora de Apărare contra Magiei Negre ca să o întâlnească pe profesoara Umbridge. Tocmai îşi scotea jurnalul de vise aşezat chiar în fundul clasei întunecoase de Previziuni despre Viitor, când Ron îi dădu un cot în coaste şi, uitându-se în jur, o văzu pe profesoara Umbridge apărând prin trapa din podea. Elevii, care până atunci vorbiseră veseli, tăcură imediat. Coborârea subită a nivelului zgomotelor o făcu pe profesoara Trelawney, care trecea printre ei împărţind exemplare din Oracolul viselor, să se uite în jur.

— Bună seara, doamnă profesoară Trelawney, zise profesoara Umbridge cu zâmbetul ei larg. Sper că aţi primit mesajul meu? În care vă erau anunţate ora şi data inspecţiei?

Profesoara Trelawney încuviinţă scurt din cap şi, părând foarte nemulţumită, se întoarse cu spatele la profesoara Umbridge şi continuă să împartă cărţi.

Zâmbind în continuare, profesoara Umbridge apucă cel apropiat scaun de spătar şi îl trase în faţa clasei, astfel încât să rămână cu câţiva centimetri în spatele profesoarei Trelawney. Apoi se aşeză, îşi scoase clipboard-ul din sacoşa înflorată şi ridică privirea, aşteptând să înceapă ora.

Profesoara Trelawney îşi strânse şalurile în jurul ei, cu mâinile tremurându-i puţin, şi cercetă clasa prin ochelarii care măreau extraordinar de tare.

— Astăzi vom continua studiul viselor profetice, spuse ea cu o tentativă curajoasă de a-şi păstra obişnuitul ton mistic, deşi îi tremura puţin vocea. Vă rog să vă grupaţi pe perechi şi vă să interpretaţi între voi ultimele viziuni de pe timpul nopţii cu ajutorul Oracolului.

Dădu să plutească înapoi, o văzu pe profesoara Umbridge stând chiar lângă scaunul ei şi coti imediat la stânga, către Parvati şi Lavender, care erau deja cufundate într-o discuţie despre cel mai recent vis al lui Parvati.

Harry îşi deschise exemplarul său din Oracolul viselor, privind-o pe Umbridge pe furiş. Începuse deja să ia notiţe pe clipboard. După câteva minute se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, pe urmele lui Trelawney, ascultându-i conversaţiile cu elevii şi punând din când în când întrebări. Harry îşi plecă grăbit capul peste carte.

— Gândeşte-te la un vis, repede, îi spuse el lui Ron, în caz că vine broasca râioasă.

— M-am gândit data trecută, protestă Ron, e rândul tău, povesteşte tu unul.

— Ah, nu ştiu, spuse disperat Harry, care nu îşi amintea să fi visat deloc în ultimele zile. Să zicem că am visat că... Îl înecam pe Plesneală în ceaun. Da, asta s-ar potrivi...

Ron chicoti, în timp ce deschidea Oracolul viselor.

— Bine, trebuie să adunăm vârsta ta cu data când ai avut visul, numărul literelor subiectului... adică "înec", "ceaun" sau "Plesneală"?

— Nu contează, alege-l pe oricare dintre ele, zise Harry, riscând să arunce o privire în spate.

Profesoara Umbridge stătea acum lângă profesoara Trelawney, luând notiţe, în timp ce profesoara de Previziuni despre Viitor îi punea întrebări lui Neville despre jurnalul său de vise.

— Când ai visat asta? spuse Ron, cufundat în calcule.

— Nu ştiu, azi-noapte, când vrei tu, îi zise Harry, încercând să asculte ce îi spunea Umbridge profesoarei Trelawney.

Acum erau doar la o masă depărtare de el şi Ron. Profesoara Umbridge îşi mai notă ceva pe clipboard, iar profesoara Trelawney păru extrem de prost dispusă.

— Deci, zise Umbridge, ridicându-şi privirea spre Trelawney, de cât timp sunteţi în acest post, mai exact?

Profesoara Trelawney se încruntă la ea, cu braţele încrucişate şi umerii cocoşaţi, de parcă şi-ar fi dorit să se protejeze cât de mult putea de umilinţa inspecţiei. După o scurtă pauză, timp în care păru să decidă că întrebarea nu

era atât de jignitoare ca să o poată ignora în mod convenabil, spuse pe un ton încărcat de resentimente:

— De aproape şaisprezece ani.

— Destul de mult, zise profesoara Umbridge, notându-şi ceva pe clipboard. Şi aţi fost numită de domnul profesor Dumbledore?

— Exact, spuse profesoara Trelawney scurt.

Profesoara Umbridge îşi mai notă ceva.

— Sunteţi o stră-stră-strănepoată a celebrei clarvăzătoare Cassandra Trelawney?

— Da, spuse profesoara Trelawney, ţinându-şi capul un pic mai sus.

O altă însemnare pe clipboard.

— Însă cred — vă rog să mă corectaţi dacă greşesc — că sunteţi prima din familia dumneavoastră după Cassandra care este înzestrată cu darul clarviziunii?

— Se întâmplă uneori ca genul ăsta de lucruri să sară... ăă... peste trei generaţii, zise profesoara Trelawney.

Zâmbetul ca de broască râioasă al profesoarei Umbridge se lăţi.

— Desigur, spuse ea dulce, notându-şi iar ceva. Păi, atunci, aţi putea să îmi preziceţi ceva?

Îşi ridică privirea întrebătoare, zâmbind mai departe.

Profesoara Trelawney încremeni, de parcă nu i-ar fi venit să-şi creadă urechilor.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, zise ea, strângându-şi convulsiv şalul în jurul gâtului ei sfrijit.

— Aş vrea să îmi preziceţi ceva, zise profesoara Umbridge foarte clar.

Acum Harry şi Ron nu mai erau singurii care se uitau şi ascultau pe furiş de după cărţi. Cei mai mulţi din clasă se holbau fascinaţi la profesoara Trelawney, în timp ce aceasta se ridică în picioare cât era de înaltă, zornăindu-şi mărgelele şi brăţările.

— Ochiul lăuntric nu vede la comandă! spuse ea pe un ton scandalizat.

— Înţeleg, spuse profesoara Umbridge cu blândeţe, notându-şi iar ceva pe clipboard.

— Dar... eu... dar... staţi puţin! zise profesoara Trelawney brusc, încercând să îşi recapete vocea eterică, deşi efectul mistic fu oarecum distrus de modul în care tremura de supărare. Cred... cred că văd ceva... ceva care vă priveşte... vai, simt ceva... ceva sumbru... un mare pericol...

Profesoara Trelawney îşi îndreptă un deget tremurând către profesoara Umbridge, care continua să îi zâmbească prietenos, cu sprâncenele ridicate.

— Mă tem... mă tem că sunteţi într-un mare pericol! încheie dramatic profesoara Trelawney.

— Am înţeles, zise ea încet, mâzgălind iarăşi pe clipboard. Păi, dacă asta este tot ce puteţi...

Se întoarse, lăsând-o pe profesoara Trelawney încremenită în acel loc, cu răsuflarea tăiată. Harry întâlni pe furiş privirea lui Ron şi ştiu că şi el se gândea exact la acelaşi lucru: ştiau amândoi că profesoara Trelawney era o escroacă bătrână, dar pe de altă parte, o detestau atât de mult pe Umbridge, încât se simţeau cu totul de partea lui Trelawney — asta până când se aruncă asupra lor câteva secunde mai târziu.

— Ei bine? zise ea, trosnindu-şi neobişnuit de vioi degetele lungi sub nasul lui Harry. Te rog, arată-mi cum te-ai descurcat cu jurnalul de vise.

Iar când termină de interpretat cu vocea ridicată visele lui Harry (dintre care toate, chiar şi cele în care era vorba de mâncatul terciului, păreau să prezică o moarte înspăimântătoare şi apropiată), nu o mai privi deloc cu la fel de multă compasiune ca înainte. În tot acest timp, profesoara Umbridge rămase la câţiva metri depărtare, luând notiţe pe clipboard-ul acela, iar când sună clopoţelul, coborî prima pe scara argintie şi zece minute mai târziu, când ajunseră cu toţii la ora de Apărare contra Magiei Negre, îi aştepta acolo.

Când intrară în clasă, fredona şi îşi zâmbea sieşi. Harry şi Ron îi spuseră lui Hermione, care fusese la Aritmanţie, ce se întâmplase la Previziunile despre Viitor, în timp ce îşi scoaseră cu toţii exemplarele din Teoria defensivei magice.

Însă înainte ca Hermione să poată să întrebe ceva, profesoara Umbridge le spuse să facă linişte şi se aşternu tăcerea.

— Baghetele în ghiozdane, le zise ea tuturor zâmbind, iar cei care fuseseră destul de încrezători şi le scoseseră, le puseră cu tristeţe înapoi în ghiozdane. Având în vedere că am terminat primul capitol ora trecută, aş vrea ca azi să daţi cu toţii la pagina nouăsprezece şi să începeţi să citiţi Capitolul doi, "Teorii defensive obişnuite şi derivaţiile lor". Nu aveţi voie să vorbiţi.

Zâmbind în continuare larg, se aşeză mulţumită la catedră. Clasa oftă, în timp ce elevii dădură cu toţii, în acelaşi timp, paginile până la numărul nouăsprezece. Harry se întrebă dacă erau destule capitole ca să stea să citească din carte tot anul, şi era pe punctul de a verifica la pagina cu cuprinsul, când observă că Hermione ridicase iar mâna.

Profesoara Umbridge observă şi ea, ba mai mult decât atât, părea să fi ales o strategie potrivită pentru această eventualitate. În loc să încerce să simuleze că nu o observase pe Hermione, se ridică şi se plimbă în jurul primului rând de bănci, până când ajunse în dreptul ei, apoi se aplecă şi şopti, ca să nu o poată auzi ceilalţi:

— Ce mai este de data asta, domnişoară Granger?

— Am citit deja al doilea capitol, spuse Hermione.

— Bine, atunci treci la al treilea.

— L-am citit şi pe acela. Am citit toată cartea.

Profesoara Umbridge clipi în gol, însă îşi recăpătă prezenţa de spirit aproape imediat.

— Păi, atunci ar trebui să îmi poţi spune ce zice Slinkhard despre contrablesteme în capitolul cincisprezece.

— Spune că aceste contrablesteme au o denumire nepotrivită, zise Hermione cu promptitudine. Spune că denumirea de "contrablestem" este folosită de oameni pentru blestemele lor când vor să le facă să sune mai acceptabil.

Profesoara Umbridge îşi ridică sprâncenele şi Harry ştiu că era impresionată, împotriva voinţei ei.

— Însă eu nu sunt de acord, continuă Hermione.

Sprâncenele profesoarei Umbridge se ridicară puţin mai sus şi privirea îi deveni ceva mai rece.

— Nu eşti de acord? repetă ea.

— Da, nu sunt de acord, spuse Hermione care, spre deosebire de Umbridge, nu vorbea în şoaptă, ci pe un ton clar, răsunător, care până atunci atrăsese deja atenţia restului clasei. Domnului Slinkhard nu îi prea plac blestemele, nu-i aşa? Însă eu cred că pot fi foarte utile, când sunt folosite defensiv.

— A, da, chiar aşa? spuse profesoara Umbridge, uitând să vorbească în şoaptă şi îndepărtându-se. Păi, mă tem că părerea care contează e a domnului Slinkhard, nu a dumitale, domnişoară Granger.

— Dar... Începu Hermione.

— Destul, zise profesoara Umbridge.

Se întoarse în faţa clasei şi rămase înaintea lor, lipsită de toată voioşia de care dăduse dovadă la începutul orei.

— Domnişoară Granger, o să iau cinci puncte de la casa Cercetaşilor.

La auzul acestor cuvinte, avu loc o explozie de şoapte.

— Din ce motiv? zise Harry supărat.

— Nu te băga! îi şopti Hermione poruncitor.

— Pentru că îmi deranjează ora cu comentarii inutile, spuse profesoara Umbridge liniştită. Sunt aici ca să vă învăţ să folosiţi o metodă aprobată de Minister, care nu include invitarea elevilor să îşi spună părerile despre nişte probleme pe care nu le înţeleg aproape deloc. Se prea poate ca profesorii pe care i-aţi avut înainte la această materie să vă fi dat mai multă libertate, însă având în vedere că nici unul dintre ei — poate în afară de profesorul Quirrell, care cel puţin a părut să se rezume la subiecte potrivite vârstei voastre — nu ar fi trecut de inspecţia Ministerului...

— Da, Quirrell a fost un profesor extraordinar, zise Harry tare, dar a avut doar problema aceea neînsemnată cu Cap-de-Mort, care îi ieşea prin ceafă.

Această declaraţie fu urmată de una dintre cele mai apăsătoare tăceri pe care le auzise Harry în viaţa lui. Apoi veni şi verdictul.

— Cred că nu ţi-ar strica încă o săptămână de detenţie, domnule Potter, zise Umbridge mieros.

*

Tăietura de pe mâna lui Harry abia se vindecase, însă până în dimineaţa următoare sângera din nou. Nu se plânse în timpul detenţiei din acea seară; era hotărât să nu îi dea această satisfacţie lui Umbridge; scrise iar Nu am voie să spun minciuni şi nu îi scăpă nici un sunet de pe buze, deşi tăietura se adâncea cu fiecare literă.

Partea cea mai rea a acestei a doua săptămâni de detenţie fu reacţia Angelinei, exact aşa cum prezisese George. Îl prinse marţi, chiar când sosise la masa Cercetaşilor să ia micul dejun, şi strigă atât de tare, încât profesoara McGonagall veni ca o furtună la ei de la masa profesorilor.

— Domnişoară Johnson, cum îndrăzneşti să faci o asemenea gălăgie în Marea Sală? Cinci puncte pierdute de Cercetaşi!

— Dar, doamnă profesoară... a reuşit să ajungă iar în detenţie...

— Cum adică, Potter? zise profesoara McGonagall tăios, întorcându-se spre Harry. Detenţie? De la cine?

— De la doamna profesoară Umbridge, murmură Harry, evitând să întâlnească ochii sticloşi din spatele ramelor dreptunghiulare ale profesoarei McGonagall.

— Vrei să-mi spui, zise ea, coborându-şi vocea astfel încât să nu o audă un grup de elevi curioşi de la Ochi-de-Şoim, că după ce te-am avertizat lunea trecută ţi-ai pierdut iar cumpătul la ora doamnei profesoare Umbridge?

— Da, bâigui Harry, vorbind cu podeaua.

— Potter, trebuie să-ţi vii în fire! O să ai probleme serioase! Alte cinci puncte pierdute de Cercetaşi!

— Dar... de ce? Doamnă profesoară, nu! zise Harry, supărat de această nedreptate, sunt deja pedepsit de ea, de ce trebuie să ne şi luaţi puncte?

— Pentru că se pare că detenţiile nu au absolut nici un efect asupra ta! zise profesoara McGonagall cu asprime. Nu, să nu aud nici un cuvânt de nemulţumire, Potter! Cât despre tine, domnişoară Johnson, să îţi limitezi strigătele la terenul de vâjthaţ pe viitor, sau rişti să îţi pierzi postul de căpitan!

Profesoara McGonagall se întoarse cu paşi mari la masa profesorilor. Angelina îi aruncă lui Harry o privire de dispreţ absolut şi plecă supărată, când Harry se prăbuşi pe bancă lângă Ron, extrem de mânios.

— A luat puncte de la Cercetaşi pentru că îmi spintec mâna în fiecare seară! Păi, e corect?

— Ştiu, prietene, zise Ron cu înţelegere, punându-i nişte costiţă afumată în farfurie lui Harry, a luat-o razna.

Hermione, însă, doar frunzări paginile Profetului zilei şi nu zise nimic.

— Crezi că McGonagall a avut dreptate, nu? spuse Harry supărat către poza lui Cornelius Fudge, care-i acoperea faţa lui Hermione.

— Mi-aş dori să nu îţi fi luat puncte, dar cred că are dreptate să te avertizeze să nu îţi pierzi cumpătul cu

Umbridge, zise vocea lui Hermione, în timp ce Fudge gesticula cu convingere pe prima pagină, fiind evident că rostea un fel de discurs.

Harry nu vorbi deloc cu Hermione toată ora de Farmece, însă când ajunseră în clasa de Transfigurare, uită că era supărat pe ea. Profesoara Umbridge şi clipboard-ul ei stăteau într-un colţ şi, când o văzu, îi dispăru complet din minte întâmplarea de la micul dejun.

— Minunat, şopti Ron, când se aşezară pe locurile lor obişnuite. Hai să vedem cum o să aibă Umbridge parte de ce merită.

Profesoara McGonagall intră hotărâtă în clasă, fără să dea nici cel mai mic semn că ştia că profesoara Umbridge era acolo.

— Gata, zise ea şi se făcu linişte imediat. Domnule Finnigan, te rog frumos să vii şi să împarţi temele corectate... domnişoară Brown, te rog să iei această cutie cu şoareci... nu te prosti, fetiţo, nu o să-ţi facă nici un rău... şi dă-i fiecărui elev câte unul...

— Hm, hm, zise profesoara Umbridge, întrebuinţând aceeaşi tuse pe care o folosise ca să-l întrerupă pe Dumbledore în prima seară a semestrului.

Profesoara McGonagall o ignoră. Seamus îi dădu eseul înapoi lui Harry; acesta îl luă fără să se uite la el şi văzu, spre uşurarea lui, că reuşise să ia un "A".

— În ordine, acum, ascultaţi-mă cu atenţie... Dean Thomas, dacă îi mai faci o dată asta şoarecelui, o să îţi dau ore de detenţie... Cei mai mulţi dintre voi aţi reuşit să faceţi astfel încât să vă dispară melcii şi chiar cei cărora

le-a rămas o anumită cantitate de cochilie au prins esenţa vrăjii. Azi, vom...

— Hm, hm, spuse profesoara Umbridge.

— Da? zise profesoara McGonagall, întorcându-se.

Avea sprâncenele atât de apropiate, încât păreau să formeze o singură linie lungă şi severă.

— Mă întrebam, doamnă profesoară, dacă aţi primit mesajul meu în care vă anunţam data şi ora inspec...

— Evident că l-am primit, altfel v-aş fi întrebat ce căutaţi în clasa mea, zise profesoara McGonagall, întorcându-se hotărâtă cu spatele la profesoara Umbridge.

Mulţi dintre elevi schimbară priviri fericite.

— După cum vă spuneam, azi, vom exersa mult mai dificila dispariţie a şoarecilor. Acum, Vraja de Dispariţie...

— Hm, hm.

— Mă întreb, zise profesoara McGonagall cu o furie glacială, întorcându-se către profesoara Umbridge, cum vă aşteptaţi să vă daţi seama care este metoda mea obişnuită de predare, dacă mă tot întrerupeţi? Ştiţi, eu nu le permit de obicei altora să vorbească atunci când vorbesc eu.

Profesoara Umbridge arăta de parcă tocmai i-ar fi dat cineva o palmă. Nu vorbi, însă îşi aranjă pergamentul pe clipboard şi începu să scrie supărată.

Părând maiestuos de liniştită, profesoara McGonagall se mai adresă o dată clasei.

— După cum spuneam, Vraja de Dispariţie este cu atât mai dificilă cu cât este mai complex animalul care trebuie făcut să dispară. Melcul fiind o nevertebrată, nu prea constituie o miză; şoarecele fiind mamifer, e o provocare mai antrenantă. Drept urmare, aceasta nu este o magie pe care puteţi să o faceţi în gând, în timp ce luaţi cina. Deci… ştiţi incantaţia, arătaţi-mi ce puteţi să faceţi…

— Cum poate să-mi ţină mie predici despre cum să nu-mi pierd cumpătul cu Umbridge, îi şopti Harry lui Ron, dar zâmbind — supărarea sa pe profesoara McGonagall se evaporase cu desăvârşire.

Profesoara Umbridge nu o urmă pe profesoara McGonagall prin clasă, aşa cum făcuse cu profesoara Trelawney; poate că îşi dăduse seama că profesoara McGonagall nu i-ar fi permis, însă luă mult mai multe notiţe, stând în colţul ei, şi când profesoara McGonagall le spuse în sfârşit să îşi strângă lucrurile, se ridică, având o expresie sumbră pe chip.

— Păi, e un început, zise Ron, ridicând o coadă de şoarece lungă şi mişcătoare, căreia îi dădu drumul la loc în cutia pe care o dădea Lavender de la unul la altul.

În timp ce ieşeau din clasă, Harry o văzu pe profesoara Umbridge apropiindu-se de catedră; îi dădu un cot lui Ron, care la rândul lui îi dădu un cot lui Hermione, şi toţi trei rămaseră deliberat în urmă, ca să tragă cu urechea.

— De cât timp predaţi la Hogwarts? întrebă profesoara Umbridge.

— Se fac treizeci şi nouă de ani în decembrie, zise profesoara McGonagall răstit, închizându-şi geanta cu zgomot.

Profesoara Umbridge îşi notă ceva.

— Foarte bine, zise ea, veţi primi rezultatul inspecţiei peste zece zile.

— Abia aştept, zise profesoara McGonagall, cu o indiferenţă rece, în timp ce se îndrepta spre uşă cu paşi mari. Voi trei, grăbiţi-vă, adăugă ea, dându-i pe Harry, Ron şi Hermione din faţa ei.

Harry nu putu să nu-i adreseze un surâs şi ar fi putut să jure că primise unul drept răspuns.

Crezuse că data viitoare când avea să o vadă pe Umbridge avea să fie în detenţia din seara aceea, dar se înşelase. Cînd merseră în jos pe peluză către pădure, pentru ora de Grija faţă de Creaturile Magice, o găsiră înarmată cu clipboard-ul şi aşteptându-i lângă profesoara Grubbly-Plank.

— De obicei nu predaţi această materie, aşa este? o auzi Harry întrebând când ajunseră la masa pe capre unde se găsea un grup de Apărarcuri captive, care umblau în patru labe după nişte câinele-babei ca nişte rămurele vii.

— Aşa este, spuse profesoara Grubbly-Plank, cu mâinile la spate şi balansându-se din glezne. Eu sunt suplinitoarea profesorului Hagrid.

Harry schimbă nişte priviri neliniştite cu Ron şi Hermione. Reacredinţă şuşotea cu Crabbe şi Goyle; cu siguranţă, i-ar fi plăcut la nebunie să profite de această

ocazie, spunându-i unui membru al Ministerului minciuni despre Hagrid.

— Hmm, zise profesoara Umbridge, coborându-şi vocea, deşi Harry o auzi în continuare destul de limpede. Mă întreb — directorul pare straniu de evaziv în ceea ce priveşte informaţiile despre acest subiect — puteţi să-mi spuneţi dumneavoastră care este motivul concediului atât de prelungit al lui Hagrid?

Harry îl văzu pe Reacredinţă ridicându-şi privirea entuziasmat şi urmărindu-le cu atenţie pe Umbridge şi Grubbly-Plank.

— Mă tem că nu, zise profesoara Grubbly-Plank degajată. Nu ştiu mai multe decât dumneavoastră. Am primit o bufniţă de la Dumbledore, întrebându-mă dacă nu aş vrea să predau pentru câteva săptămâni. Am acceptat. Asta este tot ce ştiu. Ce ziceţi... Începem?

— Da, vă rog, zise profesoara Umbridge, mâzgălind pe clipboard.

Umbridge adoptă o nouă metodă în această oră şi se plimbă printre elevi, punându-le întrebări despre creaturile magice. Cei mai mulţi reuşiră să răspundă bine şi Harry se înveseli într-o anumită măsură; cel puţin clasa lor nu îl făcea de râs pe Hagrid.

— Per ansamblu, zise profesoara Umbridge, întorcându-se lângă profesoara Grubbly-Plank după ce îl interogase îndelung pe Dean Thomas, cum vi se pare dumneavoastră, ca profesor temporar — un străin obiectiv, am putea spune -cum vi se pare la Hogwarts? Simţiţi că primiţi destul sprijin de la conducerea şcolii?

— O, da, Dumbledore este extraordinar, spuse profesoara Grubbly-Plank din inimă. Da, sunt foarte mulţumită de felul cum se desfăşoară lucrurile, cu adevărat foarte mulţumită.

Părând să se îndoiască politicos, Umbridge notă o mică observaţie pe clipboard şi continuă:

— Şi ce programă plănuiţi să urmaţi în acest an — presupunând, desigur, că nu se va întoarce domnul profesor Hagrid?

— A, voi insista pe creaturile care apar cel mai des în N.O.V.-uri, zise profesoara Grubbly-Plank. Nu mi-au mai rămas multe de făcut — au studiat Unicorni şi Niffleri, ştiţi, m-am gândit să acoperim Porlocşii şi Knizii, să mă asigur că pot să recunoască un Crup sau Knarl...

— Ei bine, cel puţin dumneavoastră păreţi să ştiţi ce faceţi, zise profesoara Umbridge, fiind evident că bifase ceva pe clipboard.

Lui Harry nu îi plăcu deloc cum apăsase pe ştiţi şi-i plăcu şi mai puţin când îi puse următoarea întrebare lui Goyle.

— Am auzit că unii elevi au fost răniţi. E adevărat?

Goyle rânji ca un idiot. Reacredinţă să grăbi să răspundă la întrebare.

— Eu am fost, zise el. Am fost sfâşiat de un Hipogrif.

— Un Hipogrif? zise profesoara Umbridge, scriind de zor.

— Doar pentru că a fost prea prost ca să asculte ce îi spusese Hagrid să facă, spuse Harry supărat.

Ron şi Hermione oftară amândoi. Profesoara Umbridge îşi întoarse încet capul spre Harry.

— Încă o seară de detenţie, cred, zise ea cu blândeţe. Ei bine, vă mulţumesc frumos, doamnă profesoară Grubbly-Plank, cred că nu mai am nevoie de nimic. Veţi primi rezultatul inspecţiei peste maximum zece zile.

— Grozav, spuse profesoara Grubbly-Plank, iar profesoara Umbridge străbătu peluza şi se întoarse la castel.

*

Era aproape miezul nopţii când Harry ieşi din biroul lui Umbridge în noaptea aceea, iar acum mâna îi sângera atât de tare, încât îi păta eşarfa în care şi-o înfăşurase. Se aşteptase ca la întoarcere să nu găsească pe nimeni în camera de zi, dar Ron şi Hermione rămăseseră treji, aşteptându-l. Fu mulţumit să-i vadă, mai ales că Hermione era dispusă să fie mai degrabă înţelegătoare decât critică.

— Uite, zise ea neliniştită, dându-i un bol cu un lichid galben, pune-ţi mâna în el, este o soluţie de tentacule întinse şi murate de Murtlap, ar trebui să te ajute.

Harry îşi puse mâna care sângera şi îl durea în bol şi avu un sentiment minunat de uşurare. Şmecherilă se frecă

de picioarele sale, torcând tare, apoi îi sări în poală şi se ghemui.

— Mulţumesc, zise el recunoscător, mângâindu-l pe Şmecherilă după urechi cu mâna stângă.

— Eu tot zic că ar trebui să-i spui cuiva, zise Ron pe o voce joasă.

— Nu, spuse Harry scurt.

— McGonagall şi-ar ieşi din minţi dacă ar şti...

— Da, probabil că da, zise Harry monoton. Şi cât timp crezi că i-ar lua lui Umbridge să dea un alt decret conform căruia toţi cei care se plâng de Marele Inchizitor sunt exmatriculaţi imediat?

Ron deschise gura ca să răspundă, dar nu spuse nimic şi, după o clipă, o închise la loc, învins.

— Este o femeie îngrozitoare, zise Hermione cu o voce mică. Îngrozitoare. Ştii, tocmai îi spuneam lui Ron când ai venit... trebuie să facem ceva cu ea.

— Eu propun s-o otrăvim, zise Ron sumbru.

— Nu... mă refer la faptul că este o profesoară groaznică şi că nu o să ne înveţe nici o metodă de apărare, zise Hermione.

— Păi... şi ce putem să facem? zise Ron, căscând. E prea târziu, nu-i aşa? A primit postul, aici o să rămână. O să aibă grijă Fudge.

— Păi, zise Hermione făcând o încercare. Ştii, m-am gândit azi...

Îi aruncă o privire destul de tulburată lui Harry şi apoi continuă hotărâtă:

— Mă gândeam că... poate a venit momentul să... să o facem singuri.

— Ce să facem singuri? spuse Harry suspicios, ţinându-şi mâna în continuare în esenţa de tentacule de Murtlap.

— Păi... să învăţăm singuri Apărarea contra Magiei Negre, zise Hermione.

— Las-o baltă, mormăi Ron. Vrei să avem şi mai mult de lucru? Tu îţi dai seama că Harry şi cu mine am rămas în urmă cu temele şi suntem de-abia în a doua săptămână?

— Dar asta e ceva mult mai important decât temele! spuse Hermione.

Harry şi Ron se holbară la ea.

— Eu credeam că temele sunt cel mai important lucru din univers! zise Ron.

— Fii serios, bineînţeles că nu, spuse Hermione, şi Ron văzu, cu un sentiment care prevestea ceva de rău, că faţa i se luminase brusc de genul acela de pasiune pe care i-o trezea de obicei S.P.A.S.-ul. Este vorba despre pregătirea noastră, aşa cum a zis Harry la prima oră a lui Umbridge, pentru ceea ce ne aşteaptă afară. Trebuie să fim siguri că ne putem apăra. Dacă nu o să învăţăm nimic un an întreg...

— Nu prea putem să facem multe de unii singuri, zise Ron pe o voce învinsă. Adică, bine, putem să mergem la

bibliotecă, să căutăm blesteme şi să încercăm să le exersăm, presupun...

— Nu sunt de acord, am trecut de etapa în care putem să învăţăm doar din cărţi, zise Hermione. Avem nevoie de un profesor, de unul adevărat, care să ne arate cum să folosim vrăjile şi să ne corecteze dacă greşim.

— Dacă te referi la Lupin... Începu Harry.

— Nu, nu, nu mă refer la Lupin, spuse Hermione. Este prea ocupat cu Ordinul şi oricum, nu l-am putea vedea decât la sfârşit de săptămână în Hogsmeade, iar asta nu este nici pe departe suficient.

— Atunci, cine? spuse Harry, încruntându-se la ea.

Hermione oftă adânc.

— Nu este evident? zise ea. Mă refer la tine, Harry.

Urmă un moment de tăcere. In spatele lui Ron, ferestrele fură atinse în noapte de o adiere, iar focul sfârâi.

— Cum adică, te referi la mine? zise Harry.

— Mă refer la tine, adică să ne predai Apărarea contra Magiei Negre.

Harry se uită la ea cu ochii mari. Apoi se întoarse spre Ron, pregătit pentru privirile exasperate pe care le schimbau uneori când Hermione îşi elabora unul dintre planurile exagerate, ca de pildă S.P.A.S.-ul. Însă, spre disperarea lui Harry, Ron nu părea exasperat.

Era puţin încruntat, arăta că se gândeşte. Apoi zise:

— Asta e o idee bună.

— Ce idee? spuse Harry.

— Să ne înveţi tu cum să facem, răspunse Ron.

— Dar...

Acum Harry zâmbea, convins că îl luau amândoi peste picior.

— Dar eu nu sunt profesor, nu pot să...

— Harry, eşti cel mai bun din anul nostru la Apărarea contra Magiei Negre, zise Hermione.

— Eu? spuse Harry, zâmbind mai larg ca niciodată. Nu, nu e adevărat, mi-ai luat-o înainte la toate testele...

— Da' de unde, spuse Hermione calmă. Tu mi-ai luat-o înainte în anul trei — singurul an când am dat amândoi testul şi am avut un profesor care chiar a cunoscut materia. Însă, Harry, nu vorbesc despre rezultatele unor teste. Gândeşte-te la ce ai făcut!

— Ce vrei să spui?

— Ştii ceva, nu sunt sigur că vreau să-mi predea un tip atât de prost, îi zise Ron lui Hermione, zâmbind puţin, şi se întoarse către Harry. Să ne gândim, continuă el, făcând o faţă ca a lui Goyle când se concentra. Aşa... anul întâi — ai salvat Piatra Filozofală de Ştii-Tu-Cine.

— Dar a fost noroc, zise Harry, nu iscusinţă...

— Anul doi, îl întrerupse Ron, ai omorât vasiliscul şi l-ai distrus pe Cruplud.

— Da, dar dacă nu ar fi apărut Fawkes, aş fi...

— Anul trei, zise Ron, şi mai tare, te-ai luptat cu aproape o sută de Dementori odată...

— Ştii că am scăpat ca prin urechile acului, dacă nu ar fi fost Clepsidra Timpului...

— Anul trecut, spuse Ron, acum aproape strigând, te-ai luptat din nou cu Ştii-Tu-Cine...

— Ascultaţi-mă! spuse Harry aproape supărat, pentru că acum Ron şi Hermione zâmbeau amândoi. Ascultaţi-mă, da? Sună extraordinar când o spuneţi aşa, dar tot ce s-a întâmplat a fost noroc... În cea mai mare a timpului nici nu ştiam ce fac, nu am plănuit nimic, am făcut doar ce mi-a venit în minte, şi am fost aproape tot timpul ajutat...

Ron şi Hermione încă zâmbeau, iar Harry simţi cum începe să-şi piardă cumpătul; nici măcar nu era sigur de ce era atât de supărat.

— Nu mai staţi acolo zâmbind de parcă aţi şti mai bine ca mine, am fost acolo, nu-i aşa? spuse el înflăcărat. Ştiu ce s-a întâmplat, da? Şi nu am scăpat de toate astea pentru că am fost strălucit la Apărarea contra Magiei Negre, am scăpat pentru că... pentru că am primit mereu ajutor la momentul potrivit, sau pentru că am ghicit corect... dar totul a fost o bâjbâială, habar nu aveam ce făceam... NU MAI RÂDEŢI!

Bolul cu esenţă de Murtlap căzu pe jos şi se făcu ţăndări. Îşi dădu seama că era în picioare, deşi nu îşi aminti când se ridicase. Şmecherilă fugi ca din puşcă sub o canapea. Zâmbetele lui Ron şi Hermione dispăruseră.

— Nu ştiţi cum este! Nici unul... nici unul dintre voi nu a trebuit să-l înfrunte, nu-i aşa? Credeţi că nu trebuie

decât să memorezi nişte vrăji şi după aceea să i le arunci în faţă, de parcă ai fi în clasă sau ceva de genul ăsta? Tot timpul ştii sigur că între tine şi moarte nu este decât propriul... propriul creier, sau instinct sau ce-o fi... De parcă poţi să gândeşti cum trebuie când ştii că mai ai o nanosecundă până vei fi ucis sau torturat, sau până vei privi cum îţi mor prietenii... Asta nu ne-au predat niciodată la ore, cum este să ai de-a face cu astfel de lucruri... Şi voi doi staţi acolo şi vă purtaţi ca şi când aş fi un băieţel deştept fiindcă am rămas în viaţă, de parcă Diggory a fost prost, de parcă ar fi făcut o greşeală... Chiar nu înţelegeţi, aş fi putut foarte bine să fiu eu, aşa ar fi fost dacă nu ar fi avut nevoie de mine Cap-de-Mort...

— Nu am zis nimic de genul ăsta, prietene, zise Ron îngrozit. Nu ne-am luat de Diggory, sincer... ai înţeles greşit ce...

Se uită neajutorat la Hermione, care încremenise.

— Harry, zise ea timid, nu înţelegi? Exact... exact de asta avem nevoie de tine... Trebuie să ştim cum este în r-realitate... să îl înfrunţi... Să îl înfrunţi pe C-Cap-de-Mort.

Era prima oară când rostise vreodată numele lui Cap-de-Mort, iar asta îl calmă pe Harry mai mult decât orice. Răsuflând încă din greu, se prăbuşi la loc în fotoliu, dându-şi seama abia atunci că nou îl mâna îl durea din nou îngrozitor. Îşi dorea să nu fi spart bolul cu esenţă de Murtlap.

— Păi... gândeşte-te la asta, spuse Hermione încet. Te rog?

Lui Harry nu îi veni nimic în minte. Îi era deja ruşine de felul cum izbucnise. Încuviinţă din cap, fără să fie foarte sigur cu ce anume era de acord.

Hermione se ridică.

— Păi, mă duc la culcare, zise ea pe o voce cum nu se poate mai firească. Ăă... noapte bună.

Se ridică şi Ron.

— Vii? îi spuse el stânjenit lui Harry.

— Da, spuse Harry. I-imediat. Să strâng aici.

Arătă spre bolul spart de pe jos. Ron încuviinţă din cap şi plecă.

— Reparo, murmură Harry, îndreptându-şi bagheta spre cioburile de porţelan.

Cioburile se adunară imediat, la fel ca la început, însă esenţa de Murtlap era pierdută pentru totdeauna.

Era deodată atât de obosit, încât fu tentat să se aşeze iar în fotoliu şi să doarmă acolo, însă făcu un efort, se ridică şi se duse sus după Ron. Noaptea sa agitată fu marcată iar de vise cu coridoare lungi şi uşi încuiate.

Ziua următoare se trezi că-l ustură din nou cicatricea.

CAPITOLUL XVI

LA "CAPUL DE MISTREŢ"

Timp de două săptămâni întregi după propunerea iniţială, Hermione nu mai zise nimic despre ideea ca Harry să predea lecţii de Apărarea contra Magiei Negre. Detenţiile lui Harry cu Umbridge se terminaseră în sfârşit (se îndoia că-i vor mai dispărea vreodată cuvintele care acum îi erau inscripţionate pe mână); Ron mai fusese la patru antrenamente de vâjthaţ şi în timpul ultimelor două nu mai ţipase nimeni la el; în fine, toţi trei reuşiră să-şi facă şoarecii să dispară la Transfigurare (Hermione chiar trecuse la pisoi). Aşa că abordară din nou subiectul, într-o seară vijelioasă de la sfârşitul lui septembrie, când erau la bibliotecă, căutând ingrediente de poţiuni pentru Plesneală.

— Harry, mă întrebam, spuse Hermione brusc, dacă te-ai mai gândit la Apărarea contra Magiei Negre.

— Bineînţeles că m-am gândit, spuse Harry morocănos, cum aş putea să uit, cu hoaşca aia bătrână care ne predă...

— Mă refer la ideea pe care am avut-o eu şi Ron...

Ron îi aruncă o privire speriată, puţin ameninţătoare. Fata se încruntă la el.

— A, da, am înţeles... să ne înveţi tu.

Harry nu răspunse imediat. Chipurile, citea o pagină din cartea Antidoturi asiatice antivenin, dar de fapt vroia să spună ce gândea.

Chibzuise foarte mult la asta pe parcursul ultimelor două săptămâni. Uneori i se părea o idee nebunească, aşa cum i se păruse în seara când i-o sugerase Hermione, însă câteodată se trezea gândindu-se la vrăjile care îl ajutaseră

cel mai mult în diferitele confruntări cu creaturile Întunecate şi cu Devoratorii Morţii... De fapt, se trezise făcând planuri de lecţii inconştient...

— Păi, zise el rar, când nu mai putu să pretindă că i se păreau interesante Antidoturile asiatice antivenin, da, m-am... m-am gândit puţin la asta.

— Şi? spuse Hermione entuziasmată.

— Nu ştiu, zise Harry, trăgând de timp şi ridicându-şi privirea spre Ron.

— Eu am crezut de la bun început că e o idee valabilă, Ron, care părea mai dornic să se alăture conversaţiei, acum că era sigur că Harry nu avea să înceapă iar să ţipe.

Harry se foi neliniştit în scaun.

— Aţi auzit tot ce am zis despre faptul că o mare parte fost noroc, nu?

— Da, Harry, spuse Hermione cu blândeţe, dar cu toate astea nu are nici un sens să ne prefacem că nu eşti bun la Apărarea contra Magiei Negre, pentru că eşti. Anul trecut ai fost singura persoană care a putut să respingă cu totul Blestemul Imperius, poţi să creezi un Patronus, poţi să faci tot felul de lucruri pe care nu le pot face vrăjitori adulţi, Viktor a zis întotdeauna că...

Ron se întoarse spre ea atât de repede, încât fu cât pe-aci să-şi sucească gâtul. Frecându-şi ceafa, zise:

— Da? Şi ce a spus Vicky?

— Ha ha, zise Hermione cu o voce plictisită. A spus că Harry ştia să facă lucruri pe care nici el nu le ştia, chit că era în ultimul an la Durmstrang.

Ron o privi suspicios pe Hermione.

— Doar nu ai păstrat legătura cu el?

— Şi ce dacă am păstrat legătura? spuse Hermione calmă, deşi chipul îi era puţin rozaliu. Pot să am un prieten prin corespondenţă, dacă vreau...

— El nu vroia să fie doar prietenul tău prin corespondenţă, spuse Ron acuzator.

Hermione clătină din cap exasperată şi, ignorându-l pe Ron, care se uita în continuare la ea, îl întrebă pe Harry:

— Ei bine, ce zici? Ne predai?

— Doar ţie şi lui Ron, nu?

— Păi, spuse Hermione, părând iar puţin neliniştită. Păi... să nu o iei iar razna din nou, Harry, te rog... Eu chiar cred că ar trebui să-i înveţi pe toţi cei care vor să înveţe. În fond, este vorba despre felul cum să ne apărăm de C-Cap-de-Mort. Ah, nu fi penibil, Ron. Mi se pare nedrept să nu le oferim şi altora şansa asta.

Harry se gândi o clipă, iar apoi spuse:

— Da, dar mă îndoiesc că o să vrea cineva, în afară de voi doi, să fiu cel care le predă. Aţi uitat că eu sunt smintit?

— Păi, cred că ai putea să fii uimit câţi ar fi interesaţi să audă ce ai de spus, rosti Hermione serioasă. Fii atent, zise ea, aplecându-se spre Ron, care o privea în continuare încruntat, dar se apecă în faţă, ca să asculte. Ştii că primul week-end din octombrie este în Hogsmeade? Ce-ar fi să le spunem tuturor celor care sunt interesaţi că o să ne întâlnim în sat ca să discutăm?

— De ce trebuie să fie în afara şcolii? zise Ron.

— Pentru că, spuse Hermione, întorcându-se la diagrama Verzei Speciale Chinezeşti pe care o copia, nu cred că Umbridge ar fi foarte mulţumită dacă ar afla ce punem la cale.

*

Harry abia aşteptase excursia de la sfârşit de săptămână din Hogsmeade, însă îl îngrijora un singur lucru. Sirius păstrase o tăcere totală de când apăruse în foc la începutul lui Septembrie; Harry ştia că îl supăraseră când îi spuseseră că nu vroiau să vină — însă tot îşi făcea griji din când în când că Sirius ar putea să lase baltă precauţia şi să apară oricum. Ce aveau să facă dacă avea să se ivească un câine mare şi negru, gonind pe stradă către ei în Hogsmeade, poate chiar sub nasul lui Draco Reacredinţă?

— Păi, nu poţi să-l condamni că vrea să mai iasă puţin, zise Ron, când Harry îşi discută temerile cu el şi cu Hermione. Adică, s-a tot ascuns vreme de doi ani, nu-i aşa,

şi ştiu că nu i-a plăcut, însă cel puţin a fost liber, nu? Iar acum stă închis tot timpul cu Spiriduşul ăla sinistru.

Hermione se încruntă la Ron, însă făcu abstracţie de aluzia la Kreacher.

— Problema este, îi spuse ea lui Harry, că până când C-Cap-de-Mort — ah, Ron, pentru numele lui Dumnezeu — nu îşi va face apariţia public, Sirius va trebui să rămână ascuns, nu? Adică, idioţii de la Minister nu vor recunoaşte că Sirius este nevinovat până când nu vor accepta că Dumbledore a spus tot timpul adevărul despre el. Şi după ce o să înceapă să prindă iar Devoratori ai Morţii, o să fie evident că Sirius nu este unul dintre ei... În primul rând, nu are Semnul.

— Nu cred că este atât de nesăbuit ca să apară, zise Ron încurajator. Dumbledore ar înnebuni dacă ar face-o, iar Sirius îl ascultă pe Dumbledore, chiar dacă nu-i convine.

Cum Harry continuă să pară îngrijorat, Hermione zise:

— Fii atent, Ron şi cu mine am căutat persoane care am crezut că ar vrea să înveţe Apărarea contra Magiei Negre cu adevărat, şi sunt câţiva care par interesaţi. Le-am spus să ne întâlnim în Hogsmeade.

— Bine, zise Harry vag, gândindu-se tot la Sirius.

— Harry, nu-ţi face griji, spuse Hermione încet. Ai destule pe cap şi fără Sirius.

Şi avea, desigur, dreptate, abia reuşea să fie cu temele la zi, însă acum, că nu mai petrecea fiecare seară în

detenţie cu Umbridge, se descurca mult mai bine. Ron rămăsese şi mai în urmă cu lecţiile decât Harry, pentru că, pe lângă că aveau împreună antrenament de vâjthaţ de două ori pe săptămână, Ron avea şi îndatoririle de Perfect. Cu toate acestea, Hermione, care avea mai multe cursuri decât amândoi, nu numai că îşi termina toate temele, dar găsea timp să mai tricoteze şi haine pentru spiriduşi. Harry trebui să recunoască faptul că începuse să se perfecţioneze; acum putea să facă aproape tot timpul diferenţa dintre pălării şi şosete.

Dimineaţa vizitei în Hogsmeade se ivi luminoasă, dar vijelioasă. După micul dejun se înşiruiră în faţa lui Filch, care le verifică numele pe lista lungă a elevilor care aveau permisiunea părinţilor sau a tutorilor de a vizita salul. Cu o oarecare durere, Harry îşi aminti că, dacă nu ar fi fost Sirius, nu ar fi putut să se ducă deloc.

Când Harry ajunse la Filch, îngrijitorul inspiră cu putere, de parcă ar fi încercat să detecteze un miros suspect. Apoi încuviinţă scurt din capul care îi făcu iar maxilarul să tremure şi Harry merse mai departe, ieşind pe treptele de piatră, în ziua rece şi totuşi însorită.

— Ăă... de ce te-a mirosit Filch? întrebă Ron, în timp ce el, Harry şi Hermione porniră cu un pas vioi spre drumul larg către poarta de intrare.

— Bănuiesc că a verificat dacă era vreun iz de bombe cu miros de băligar, zise Harry, râzând încet. Am uitat să vă spun...

Şi le povesti cum îi trimisese scrisoarea lui Sirius şi cum, câteva secunde mai târziu, Filch dăduse buzna înăuntru, cerând să o vadă. Într-un fel, spre uimirea sa, lui

Hermione i se păru foarte interesantă această istorisire, mult mai atrăgătoare decât i se păruse lui însuşi.

— A spus că a primit un pont că făceai o comandă de bombe cu miros de băligar? Dar cine i-a vândut pontul?

— Nu ştiu, zise Harry ridicând din umeri. Poate Reacredinţă, poate i s-o fi părut o glumă bună.

Trecură printre stâlpii înalţi de piatră împodobiţi cu mistreţi înaripaţi şi o luară la stânga pe drumul către sat, cu vântul răvăşindu-le părul.

— Reacredinţă? zise Hermione sceptică. Păi... da... poate...

Şi rămase cufundată în gânduri pe tot drumul prin împrejurimile satului Hogsmeade.

— Şi unde mergem până la urmă? întrebă Harry. La "Trei mături"?

— A... nu, zise Hermione, trezindu-se din visare, este totdeauna aglomerat şi foarte zgomotos. Le-am spus celorlalţi să ne întâlnim la "Capul de mistreţ", celălalt bar, ştiţi voi care, nu este pe strada principală. Cred că este puţin... ştiţi voi... ferit... dar elevii nu merg acolo în mod normal, aşa că nu cred că o să ne audă cineva.

Merseră pe strada principală, pe lângă "Magazinul de glume vrăjitoreşti al lui Zonko", unde fură surprinşi să-i vadă pe Fred, George şi Lee Jordan, pe lângă poştă, de unde ieşeau bufniţele la intervale regulate. O luară pe o stradă lăturalnică în capul căreia era un mic han. Deasupra uşii era agăţat un semn de lemn ponosit care atârna de un lanţ ruginit, cu o poză a unui cap de mistreţ

tăiat, care sângera pe pânza albă din jur. În timp ce se apropiau, semnul scârţâia bătut de vânt. Toţi trei rămaseră nehotărâţi în faţa uşii.

— Păi, haideţi, zise Hermione, puţin neliniştită.

Harry intră primul.

Nu era deloc ca la "Trei Mături", care dădea o impresie de căldură şi curăţenie. Barul "Capul de mistreţ" era compus dintr-o singură cameră mică, sărăcăcioasă şi foarte murdară, care răspândea un iz puternic de capră. Bovindourile erau atât de pline de funingine, încât în cameră pătrundea foarte puţină lumină, dublată de pâlpâirea câtorva cioturi de lumânări aşezate pe mesele de lemn. La început pe jos părea să fie pământ bătătorit, deşi, când Harry păşi înăuntru, îşi dădu seama că dedesubt erau nişte lespezi de piatră care păreau să fi acumulat murdărie de secole întregi.

Harry îşi aminti că Hagrid îi vorbise de acest bar în anul întâi: Vin fel de fel de indivizi la "Capul de mistreţ", zisese el, explicând cum câştigase acolo un ou de dragon de la un străin cu glugă pe cap. La vremea aceea Harry se întrebase de ce lui Hagrid nu i se păruse ciudat că străinul îşi ţinuse faţa ascunsă în timpul întâlnirii; acum văzu că a-ţi ţine faţa ascunsă era o modă la "Capul de mistreţ". La bar se afla un bărbat care era înfăşurat în mici bandaje gri şi murdare, deşi tot reuşea să dea pe gât întruna pahare cu o substanţă fierbinte, care scotea fum, printr-o tăietură în dreptul gurii; două siluete acoperite cu glugi stăteau la o masă de lângă una dintre ferestre; Harry i-ar fi considerat Dementori, dacă nu ar fi avut un accent puternic de Yorkshire; iar într-un colţ întunecat de lângă şemineu stătea o vrăjitoare acoperită cu un văl negru

dintr-un material gros, care cădea până la pământ. Abia îi vedeau vârful nasului, pentru că vălul era puţin ieşit în afară.

— Nu sunt foarte sigur, Hermione, murmură Harry, când se îndreptară spre bar, uitându-se mai ales la vrăjitoarea acoperită cu vălul din cap până-n picioare. V-a trecut prin minte că ar putea să fie Umbridge sub vălul acela?

Hermione aruncă o privire cercetătoare siluetei drapate.

— Umbridge este mai scundă decât femeia aceea, spuse ea încet. Şi oricum, chiar dacă vine aici, nu poate să facă nimic ca să ne oprească, Harry, pentru că am verificat de o mie de ori regulile şcolii. Nu încălcăm nici o lege; l-am întrebat special pe domnul profesor Flitwick dacă elevii au voie să intre în "Capul de mistreţ", şi a zis că da, însă m-a sfătuit cu convingere să ne aducem propriile pahare. Şi am căutat peste tot unde m-am gândit că ar putea să existe ceva despre cercurile de studiu şi temele şcolare, şi în mod sigur sunt permise. Doar că nu cred că este o idee bună dacă lucrăm la vedere.

— Nu, spuse Harry pe un ton sec, mai ales că nu pui la cale un cerc de teme şcolare, nu-i aşa?

Barmanul se apropie de ei, mergând într-o parte, dintr-o cameră din fund. Era un bătrân bărbos, aparent ursuz, cu un păr lung şi cărunt. Era înalt şi slab, iar lui Harry i se păru că îi era oarecum cunoscut.

— Da? mormăi el.

— Trei Berizero, vă rog, spuse Hermione.

Bărbatul întinse mâna dedesubt şi scoase trei sticle foarte murdare şi pline de praf, pe care le trânti pe tejghea.

— Şase sicli, zise el.

— Le iau eu, zise Harry repede, dând monedele de argint.

Ochii barmanului îl cercetară pe Harry, oprindu-se pentru o fracţiune de secundă pe cicatricea sa. Apoi bărbatul se întoarse şi puse banii lui Harry într-un sertar foarte vechi de lemn, care se deschise automat ca să-i primească. Harry, Ron şi Hermione se retraseră la masa cea mai îndepărtată de bar şi se aşezară, uitându-se în jur. Bărbatul acoperii de bandaje murdare gri bătu o dată în tejghea şi primi o altă băutură fumegândă de la barman.

— Ştiţi ceva? murmură Ron, uitându-se spre bar cu entuziasm. Aici putem să comandăm orice vrem. Pun pariu că tipul ăla ne-ar vinde orice, nu i-ar păsa. Dintotdeauna am vrut să încerc un whisky-foc...

— Eşti... Perfect, se răsti Hermione.

— A, zise Ron, pierindu-i zâmbetul de pe chip. Da...

— Aşa, cu cine ziceaţi că o să ne întâlnim aici? întrebă Harry, desfăcând capacul ruginit al sticlei de Berezero şi luând o gură.

— Cu câţiva oameni, repetă Hermione, uitându-se la ceas şi apoi spre uşă, neliniştită. Le-am spus să fie aici cam pe la ora asta şi sunt convinsă că ştiu toţi unde este... a, uite, s-ar putea să fi venit.

Uşa hanului se deschisese. Camera fu despicată de un ştraif de lumină şi praf care apoi dispăru, eclipsat de şuvoiul de oameni care pătrunseră înăuntru.

Mai întâi intrară Neville cu Dean şi Lavender, care fură urmaţi îndeaproape de Parvati, Padma Patil, (stomacul lui Harry se făcu ghem), Cho şi una dintre prietenele ei care chicoteau tot timpul, apoi (singură şi părând atât de adormită, încât parcă ar fi intrat din greşeală) Luna Lovegood; pe urmă apărură Katie Bell, Alicia Spinnet şi Angelina Johnson, Colin şi Dennis Creevey, Ernie Macmillan, Justin Finch-Fletchley, Hannah Abbott, o fată de la Astropufi cu o coadă mare, împletită la spate, al cărui nume Harry nu îl cunoştea, trei băieţi de la Ochi-de-Şoim, pe care era destul de sigur că îi chema Anthony Goldstein, Michael Corner şi Terry Boot, Ginny şi imediat după ea un băiat blond, înalt şi slab, cu nasul cârn, pe care Harry îl recunoscu drept un membru al echipei de vâjthaţ a Astropufilor, iar la urmă Fred şi George Weasley, cu prietenul lor, Lee Jordan, toţi trei ţinând în braţe nişte pungi de hârtie mari, pline cu articole cumpărate de la Zonko.

— Câţiva oameni? îi şopti Harry răguşit lui Hermione. Câţiva oameni?

— Da, păi, se pare că ideea a fost foarte populară, zise Hermione fericită. Ron, poţi să mai aduci nişte scaune?

Barmanul încremenise, în timp ce ştergea un pahar cu o cârpă atât de murdară, încât arăta de parcă nu ar fi fost spălată niciodată. Probabil că nu îşi mai văzuse niciodată hanul atât de plin.

— Bună, zise Fred, ajungând primul la bar şi numărându-şi repede tovarăşii, am vrea... douăzeci şi cinci de Berizero, vă rog.

Barmanul se uită urât la el o clipă, apoi, aruncând cârpa deoparte, enervat de parcă ar fi fost întrerupt dintr-o acţiune foarte importantă, începu să scoată de sub tejghea nişte Berizero pline de praf.

— Salut, zise Fred, împărţindu-le. Deschideţi buzunarele, nu am destui galbeni pentru toate...

Harry urmări amorţit cum cei din grupul mare şi gălăgios îşi luară berile de la Fred şi se căutară în buzunarele robelor după monede. Nu îşi imagina de ce veniseră toţi aceşti oameni, până când îi trecu prin minte îngrozitorul gând că era posibil să se aştepte la un fel de discurs, moment în care se întoarse către Hermione.

— Ce le-ai spus? spuse el pe o voce joasă. La ce se aşteaptă?

— Ţi-am zis, nu vor decât să audă ce ai de spus, zise Hermione liniştitoare, însă Harry se uită în continuare atât de supărat la ea, încât adăugă grăbită: Încă nu trebuie să faci nimic, vorbesc eu cu ei mai întâi.

— Bună, Harry, zise Neville, zâmbind şi aşezându-se vizavi de el.

Harry încercă să-i întoarcă zâmbetul, însă nu vorbi; avea gura extrem de uscată. Tocmai îi zâmbise Cho, care apoi luase loc în dreapta lui Ron. Prietena ei, care avea părul creţ, blond-roşcat, nu zâmbi, ci îi aruncă lui Harry o privire complet lipsită de încredere, care îi spuse că, dacă ar fi fost după ea, nici nu ar fi fost acolo.

Cei abia sosiţi se aşezară pe perechi sau câte trei în jurul lui Harry, Ron şi Hermione. Unii păreau destul de entuziasmaţi, alţii curioşi. Luna Lovegood privea în gol, ca în transă. După ce îşi luară toţi scaune, se făcu linişte. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Harry.

— Ăă... zise Hermione, cu un glas ceva mai subţire decât de obicei din cauza emoţiei. Păi... ăă... bună ziua.

Acum grupul îşi concentră atenţia asupra ei, deşi perechile de ochi tot reveneau asupra lui Harry la intervale regulate.

— Ei bine... ăă... ei bine, ştiţi de ce sunteţi aici. Ăă... păi, Harry s-a gândit... adică (Harry îi aruncase o privire tăioasă) eu m-am gândit că ar fi bine dacă cei care vor să înveţe Apărarea contra Magiei Negre... şi vreau să spun chiar să înveţe, ştiţi voi, nu prostiile pe care le face Umbridge cu noi... (vocea lui Hermione deveni brusc mult mai puternică şi mai încrezătoare)... pentru că nimeni nu ar putea să spună că aia este Apărare contra Magiei Negre... ("Aşa este", zise Anthony Goldstein şi Hermione păru încurajată)... Păi, m-am gândit că ar fi bine dacă ne-am ocupa singuri de această problemă.

Făcu o pauză, se uită pieziş la Harry şi continuă:

— Şi prin asta vreau să spun că e bine să învăţăm să ne apărăm cum trebuie şi să lăsăm teoriile despre cum se fac vrăjile adevărate...

— Pun pariu că şi tu vrei să treci N.O.V.-ul de Apărare contra Magiei Negre, nu? spuse Michael Corner, care o privea cu atenţie.

— Sigur că da, zise Hermione imediat. Însă mai mult decât atât, vreau să fiu pregătită cum trebuie pentru apărare pentru că... pentru că...

Trase aer în piept şi încheie:

— Pentru că s-a întors Lordul Cap-de-Mort.

Reacţia fu imediată şi previzibilă. Prietena lui Cho ţipă şi vărsă Berezero pe ea; Terry Boot se cutremură involuntar; Padma Patil tremură, iar Neville scoase un icnet ciudat, pe care reuşi să-l transforme în tuse. Însă toţi se uitară fix, chiar entuziasmaţi, la Harry.

— Păi... cam acesta este planul, spuse Hermione. Dacă vreţi să vă alăturaţi nouă, trebuie să hotărâm unde vom...

— Unde este dovada că s-a întors Ştii-Tu-Cine? zise jucătorul blond de la Astropufi pe un ton destul de agresiv.

— Păi, Dumbledore crede — începu Hermione.

— Vrei să spui că Dumbledore îl crede pe el, spuse băiatul blond, făcând un semn cu capul spre Harry.

— Dar tu cine eşti? spuse Ron, pe un ton destul de grosolan.

— Zacharias Smith, spuse băiatul, şi cred că avem dreptul să ştim ce-l face să spună că s-a întors Ştiţi-Voi-Cine.

— Ştii, zise Hermione, intervenind repede, de fapt nu ăsta este motivul acestei întâlniri...

— Este în ordine, Hermione, spuse Harry.

Tocmai îşi dăduse seama de ce veniseră atâţia oameni. S-ar fi aşteptat ca Hermione să fi intuit asta. Unii dintre ei — poate chiar majoritatea — veniseră sperând să audă povestea lui Harry chiar de la sursă.

— Ce mă face să spun că s-a întors Ştiţi-Voi-Cine? repetă el, privindu-i pe Zacharias drept în ochi. L-am văzut. Dar Dumbledore a spus întregii şcoli ce s-a întâmplat anul trecut şi, dacă nu l-ai crezut pe el, nu o să mă crezi nici pe mine, iar eu nu am de gând să-mi pierd după-amiaza făcând muncă de convingere.

Tot grupul parcă îşi ţinuse respiraţia cât timp vorbise Harry. Acesta avea impresia că până şi barmanul asculta. Ştergea acelaşi pahar cu cârpa aia jegoasă, mai degrabă murdărindu-l.

Zacharias spuse scurt:

— Tot ce ne-a zis Dumbledore anul trecut a fost că Cedric Diggory a fost omorât de Ştiţi-Voi-Cine şi că tu i-ai adus trupul neînsufleţit înapoi la Hogwarts. Nu ne-a dat detalii, nu ne-a spus exact cum a fost ucis Diggory, cred că am vrea să ştim cu toţii...

— Dacă ai venit să afli cum este când ucide Cap-de-Mort pe cineva, nu te pot ajuta, zise Harry.

Începea să-şi piardă cumpătul, care oricum era greu de stăpânit în ultimele zile. Nu îşi luă ochii de pe chipul agresiv al lui Zacharias Smith şi se hotărî să nu se uite la Cho.

— Nu vreau să vorbesc despre Cedric Diggory, bine? Aşa că, dacă aţi venit pentru asta, puteţi foarte bine să plecaţi.

Aruncă o privire supărată spre Hermione. Simţea că totul era din vina ei; hotărâse să-l prezinte ca pe un fel de ciudăţenie şi desigur că veniseră toţi ca să vadă exact cât de stranie îi era povestea. Însă nici unul dintre ei nu se ridică, nici măcar Zacharias Smith, deşi continuă să îl privească fix pe Harry.

— Bun, spuse Hermione, având iar vocea puţin mai subţire. Deci... după cum vă spuneam... dacă vreţi să învăţaţi să vă apăraţi, atunci trebuie să stabilim cum o să facem, cât de des o să ne întâlnim şi unde o să...

— Este adevărat, o întrerupse fata cu coada lungă, împletită pe spate, uitându-se la Harry, că poţi să creezi un Patronus?

La auzul acestor cuvinte, grupul fu cuprins de un zumzet de interes.

— Da, spuse Harry precaut.

— Un Patronus concret?

Propoziţia declanşă ceva în amintirile lui Harry.

— Ăă... o cunoşti cumva pe doamna Bones? întrebă el.

Fata zâmbi.

— Este mătuşa mea, spuse ea. Mă numesc Susan Bones. Mi-a vorbit de audierea ta. Deci... este adevărat? Creezi un Patronus în formă de cerb?

— Da, spuse Harry.

— Harry, pe onoarea mea! zise Lee, profund impresionat. N-am ştiut asta niciodată!

— Mama i-a zis lui Ron să nu le zică altora, spuse Fred, zâmbindu-i lui Harry. A spus că oricum atrăgeai destulă atenţie.

— Şi a avut dreptate, murmură Harry, iar câţiva râseră. Vrăjitoarea drapată, care stătea singură, se mişcă foarte puţin în scaun.

— Şi ai omorât vasiliscul cu sabia aia din biroul lui Dumbledore? întrebă Terry Boot. Asta mi-a zis unul dintre portrete când am fost acolo anul trecut...

— Ăă... da, aşa este, zise Harry.

Justin Finch-Fletchley fluieră; fraţii Creevey schimbară nişte priviri copleşite de admiraţie amestecată cu groază, iar Lavender Brown scoase un "Uau!" încet. Acum Harry simţea o uşoară căldură în jurul gulerului; se uita hotărât oriunde, numai la Cho nu.

— Şi în primul an, spuse Neville întregului grup, a salvat Piatra Filologică...

— Filozofală, şopti Hermione.

— Da, mă rog... de Ştiţi-Voi-Cine, încheie Neville.

Ochii lui Hannah Abbott erau la fel de rotunzi ca nişte galioni.

— Ca să nu mai vorbim, zise Cho (ochii lui Harry zburară brusc către ea; fata se uita la el, zâmbind, iar el simţi un nod în gât), de toate probele pe care a trebuit să le treacă în Turnirul Trivrăjitor de anul trecut... când a înfruntat dragoni, oameni ai mării, păianjenul şi multe altele...

În jurul mesei se auzi un murmur de încuviinţare impresionată. Stomacul lui Harry se făcuse ghem. Încerca să îşi aranjeze faţa astfel încât să nu pară prea mulţumit de sine. Faptul că Cho tocmai îl lăudase făcea să îi fie mult, mult mai greu să spună ce îşi jurase că avea să le spună.

— Fiţi atenţi, zise el, şi toată lumea tăcu imediat, nu... nu vreau să pară că fac pe modestul sau ceva de genul ăsta, dar... am primit mult ajutor cu toate astea...

— Cu dragonul în nici un caz, spuse Michael Corner imediat. A fost o demonstraţie de zbor cu totul specială...

— Da, mă rog... spuse Harry, simţind că ar fi fost o prostie să îl contrazică.

— Şi nimeni nu te-a ajutat să scapi de Dementorii ăia astă-vară, zise Susan Bones.

— Nu, zise Harry, nu, bine, ştiu că am făcut şi mici chestii fără ajutor, însă ce vreau să vă spun este că...

— Încerci să te fofilezi ca o nevăstuică şi să nu ne arăţi cum se fac toate astea? zise Zacharias Smith.

— Ştii ceva, spuse Ron tare, înainte ca Harry să vorbească, ce-ar fi să taci din gură?

Poate că Ron fusese foarte afectat mai ales de cuvântul "nevăstuică". În orice caz, acum îl privea pe Zacharias de parcă tot ce îşi dorea era să-l bată. Zacharias roşi.

— Păi, am venit toţi ca să învăţăm şi acum zice că nu poate să facă nimic din toate astea, spuse el.

— Nu a spus asta, se răsti Fred.

— Vrei să-ţi scoatem noi dopurile din urechi? întrebă George, dând la iveală un instrument lung de metal cu un aspect letal din una dintre pungile de la magazinul lui Zonko.

— Sau de fapt din oricare altă parte a corpului; nu avem preferinţe pentru locul în care înfigem chestia asta, zise Fred.

— Da, mă rog, zise Hermione repede, să trecem peste... Ideea este următoarea, suntem toţi de acord că vrem să luăm lecţii de la Harry?

Se iscă un murmur general de încuviinţare. Zacharias îşi încrucişă braţele şi nu zise nimic, dar poate că din cauză că era prea ocupat să urmărească instrumentul din mâna lui Fred.

— Bine, spuse Hermione, părând uşurată că se stabilise ceva. Ei bine, atunci următoarea întrebare este cât de des să ne întâlnim. Sinceră să fiu, nu cred că are sens să ne vedem mai rar de o dată pe săptămână...

— Stai puţin, zise Angelina, trebuie să avem grijă să nu pice în aceeaşi zi cu antrenamentele noastre de vâjthaţ.

— Nu, zise Cho, nici cu ale noastre.

— Nici cu ale noastre, adăugă Zacharias Smith.

— Sunt sigură că putem să găsim o seară care să ne convină tuturor, zise Hermione puţin nerăbdătoare, dar să ştiţi, este foarte de important, este vorba despre felul cum ne apărăm de Devoratorii lui C-Cap-de-Mort...

— Bine zis! strigă Ernie Macmillan, la care Harry se aşteptase deja să vorbească mai mult. Eu, unul, cred că este extrem de important, poate chiar mai important decât tot ce facem anul ăsta, chiar dacă se apropie N.O.V.-urile!

Se uită în jur semeţ, de parcă ar fi aşteptat ca unu să strige "Ba nu!" Văzând ca nu vorbeşte nimeni, continuă:

— Eu, unul, nu înţeleg de ce ne-a băgat Ministerul pe gât o profesoară atât de inutilă în această perioadă vitală. Evident, nu vor să admită întoarcerea Ştiţi-Voi-Cui, dar să ne pună o profesoară care face totul ca să ne împiedice să folosim vrăjile de apărare...

— Credem că motivul pentru care Umbridge nu vrea să fim pregătiţi la Apărarea contra Magiei Negre, zise Hermione, este că... crede, în nebunia ei, că Dumbledore i-ar folosi pe elevii şcolii ca pe un fel de armată personală. Crede că ne-ar mobiliza împotriva Ministerului.

Aproape toată lumea păru uluită la auzul acestor cuvinte; toată lumea, în afară de Luna Lovegood, care zise tare:

— Păi, este logic. Până la urmă, şi Cornelius Fudge are propria sa armată.

— Poftim? zise Harry, complet dat peste cap de această ultimă informaţie surprinzătoare.

— Da, are o armată de Heliopaţi, zise Luna cu solemnitate.

— Nu este adevărat, se răsti Hermione.

— Ba da, spuse Luna.

— Ce sunt Heliopaţii? întrebă Neville, părând complet derutat.

— Sunt spirite de foc, zise Luna, căscându-şi ochii exoftalmici, astfel încât arăta mai nebună ca niciodată. Nişte creaturi mari, înalte, în flăcări, care galopează prin lume pârjolind tot ce le iese în...

— Nu există, Neville, zise Hermione caustic.

— O, ba da! spuse Luna supărată.

— Există, dar care este dovada? se răsti Hermione.

— Sunt o grămadă de relatări ale martorilor oculari. Doar pentru că tu eşti atât de îngustă la minte încât trebuie să ţi se dea mură în gură înainte să poţi să...

— Hm, hm, zise Ginny, imitând-o atât de bine pe profesoara Umbridge, încât câţiva elevi se uitară în jur speriaţi şi apoi râseră. Parcă încercam să hotărâm cât de des o să ne întâlnim pentru lecţiile de apărare, nu?

— Da, spuse Hermione imediat, da, aşa este, ai completă dreptate, Ginny.

— Păi, o dată pe săptămână e bine, zise Lee Jordan.

— Atâta timp cât... Începu Angelina.

— Da, da, n-am uitat de vâjthaţ, spuse Hermione pe un ton încordat. Păi, mai trebuie să decidem unde o să ne întâlnim...

Asta era ceva mai dificil; tot grupul tăcu.

— La bibliotecă? sugeră Katie Bell câteva clipe mai târziu.

— Nu-mi imaginez că doamna Pince o să fie tocmai încântată când o să aruncăm blesteme în bibliotecă, zise Harry.

— Poate într-o clasă goală? zise Dean.

— Da, spuse Ron, McGonagall ar putea să ne lase să ne întâlnim în clasa ei, aşa a făcut când s-a antrenat Harry pentru Turnir.

Însă Harry era destul de sigur că McGonagall nu ar fi fost la fel de amabilă şi de data aceasta. În ciuda celor spuse de Hermione despre cum erau acceptate cercurile de studiu şi de teme şcolare, avea un puternic presentiment că acesta ar fi fost considerat mult mai dăunător decât celelalte.

— Da, atunci o să încercăm să găsim un loc, zise Hermione. O să vă trimitem tuturor un mesaj când o să ştim ora şi locul primei noastre întâlniri.

Cotrobăi prin geantă, scoase un pergament şi o pană, iar apoi ezită, ca şi când şi-ar fi făcut curaj să zică ceva.

— Cred... cred că toată lumea ar trebui să îşi scrie numele, ca să ştim cine a fost aici. Însă de asemenea cred că ar trebui să cădem cu toţii de acord că nu o să ne apucăm să strigăm în gura mare ce facem. Dacă semnaţi, sunteţi de acord să nu îi spuneţi nici lui Umbridge, nici altcuiva ce punem la cale.

Fred întinse mâna după pergament şi semnă vesel, însă Harry observă imediat că mai mulţi dintre cei prezenţi nu păreau tocmai încântaţi de perspectiva de a-şi trece numele pe listă.

— Ăă... zise Zacharias rar, în timp ce refuza pergamentul pe care încerca să i-l dea George, păi... sunt sigur că o să-mi spună Ernie când este întâlnirea.

Însă Ernie părea şi el să ezite. Hermione îl privi, ridicându-şi sprâncenele.

— Eu... păi, suntem totuşi Perfecţi, izbucni Ernie. Şi dacă ar fi găsită lista asta... Vreau să spun că... şi tu ai zis, dacă află Umbridge...

— Ai spus că acest grup e mai important lucru pe care-l faci anul ăsta, îi reaminti Harry.

— Eu — da, zise Ernie, da, chiar cred asta, doar că...

— Ernie, tu chiar crezi că aş lăsa lista la vedere? zise Hermione, făcând încă o încercare.

— Nu. Nu, sigur că nu, zise Ernie, părând ceva mai puţin neliniştit, ăă... da, sigur, semnez.

Nimeni nu mai avu nici o obiecţie după Ernie, deşi Harry o văzu pe prietena lui Cho aruncându-i o privire plină de reproş înainte să îşi scrie numele. După ce semnă şi ultima persoană — Zacharias — Hermione luă pergamentul şi îl puse cu grijă în ghiozdan. Acum, în cadrul grupului plutea un sentiment ciudat. Era ca şi când ar fi semnat un fel de contract.

— Păi, trece timpul, zise Fred vioi, ridicându-se. George, Lee şi cu mine avem de achiziţionat nişte lucruri de natură delicată, ne vedem mai târziu.

Ceilalţi din grup plecară şi ei, câte doi sau câte trei.

Lui Cho îi luă ceva mai mult timp decât în mod normal să îşi închidă geanta înainte să plece, cu coama de păr negru şi lung alunecându-i în faţă şi ascunzându-i chipul, dar prietena ei stătea alături, cu braţele încrucişate şi plescăind, aşa că Cho nu avu de ales şi trebui să plece cu ea. În timp ce prietena ei o împingea dincolo de uşă, Cho se uită înapoi şi îi făcu cu mâna lui Harry.

— Ei bine, cred că a fost în regulă, zise Hermione fericită, când ea, Harry şi Ron ieşiră din "Capul de mistreţ" în lumina orbitoare de afară.

Harry şi Ron aveau în mână sticlele de Berezero.

— Tipul ăla, Zacharias, este un idiot, spuse Ron, uitându-se urât la silueta lui Smith, care abia se distingea în depărtare.

— Nici mie nu prea îmi place de el, recunoscu Hermione, însă m-a auzit când vorbeam cu Ernie şi cu Hannah la masa Astropufilor şi părea foarte dornic să vină, ce puteam să-i spun? Dar de fapt, cu cât mai mulţi, cu atât mai bine... adică, Michael Corner şi prietenii lui nu ar fi venit, dacă nu ar fi fost prietenul lui Ginny...

Ron, care îşi băuse ultimele picături din sticla sa de Berezero, se înecă şi îşi scuipă lichidul pe haine.

— Prietenul CUI? izbucni el exasperat, cu urechile semănându-i acum cu nişte fâşii de carne macră. Este prietena... sora mea iese cu... cum adică, Michael Corner?

— Păi, cred că de asta au venit el şi prietenii lui... mă rog, este evident că sunt interesaţi să înveţe să se apere, dar, dacă Ginny nu i-ar fi zis lui Michael ce se întâmplă...

— Când s-a... de când e... ?

— S-au întâlnit la balul de Crăciun şi sunt împreună de la sfârşitul anului trecut, zise Hermione calmă.

Ajunseseră pe strada principală, iar ea se opri în faţa magazinului "Penele lui Scrivenshaft", unde erau prezentate nişte frumoase pene de scris de fazan în vitrină.

— Hmm... nu mi-ar strica o pană nouă.

Intră în magazin. Harry şi Ron o urmară.

— Care din ei era Michael Corner? întrebă Ron furios.

— Cel brunet, spuse Hermione.

— Nu mi-a plăcut de el, spuse Ron imediat.

— Ce surpriză, spuse Hermione în şoaptă.

— Dar, zise Ron, ţinându-se după Hermione pe lângă un rând lung de pene în vase de aramă, credeam că lui Ginny îi plăcea de Harry!

Hermione se uită la el oarecum cu milă şi clătină din cap.

— Lui Ginny i-a plăcut de Harry, dar a renunţat la el cu luni în urmă. Nu că n-ar ţine la tine, desigur, adăugă ea amabilă pentru Harry, în timp ce examina o pană lungă, negru cu auriu.

Harry, care încă se gândea la semnul pe care i-l făcuse Cho cu mâna la despărţire, nu considera subiectul acesta la fel de interesant ca Ron, care pur şi simplu

tremura de indignare, însă îl făcu să-şi dea seama de ceva ce nu realizase până atunci.

— Deci, de asta a început să vorbească? o întrebă el pe Hermione. De obicei nu vorbea niciodată de faţă cu mine.

— Exact, zise Hermione. Da, cred că o să mi-o iau pe asta...

Se duse la tejghea şi plăti cincisprezece sicii şi doi cnuţi, cu Ron după ea.

— Ron, spuse ea cu severitate când se întoarse şi îl calcă, exact de asta nu ţi-a spus Ginny că se vede cu Michael, ştia că o să reacţionezi în halul ăsta. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai insista.

— Ce vrei să spui? Cine, cum a reacţionat? Eu nu insist deloc...

Dar Ron continuă să bombăne în şoaptă pe tot drumul pe stradă.

Hermione îşi dădu ochii peste cap spre Harry şi apoi spuse în şoaptă, în timp ce Ron încă mormăia blesteme la adresa lui Michael Corner:

— Şi, apropo de Michael şi Ginny... cum e cu Cho şi cu tine?

— Ce vrei să spui? zise Harry repede.

Era ca şi când în interiorul lui s-ar fi strâns un cazan cu apă fierbinte; avea o senzaţie arzătoare, care îi făcea faţa să îl usture în aerul rece... Fusese atât de evident?

— Păi, zise Hermione, zâmbind uşor, pur şi simplu nu putea să-şi dezlipească ochii de pe tine, nu-i aşa?

Harry nu mai apreciase niciodată până atunci exact cât era de frumos la Hogsmeade.

CAPITOLUL XVII

DECRETUL EDUCAŢIONAL NUMĂRUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Harry se simţi mai fericit în restul sfârşitului de săptămână decât fusese tot semestrul. El şi Ron îşi petrecură cea mai mare parte a zilei de duminică făcându-şi temele din urmă şi, deşi nu se putea spune că, era distractiv, ultima explozie a soarelui de toamnă persistă, aşa că în loc să stea cocoşaţi la nişte mese în camera de zi, îşi luară de lucru afară şi se aşezară la umbra unui mesteacăn mare de pe marginea lacului. Hermione, care bineînţeles că era la zi cu toate temele, luă cu ea un nou ghem de lână şi îşi vrăji andrelele, astfel încât acestea se mişcau şi ţăcăneau suspendate în aer lângă ea, făcând alte pălării şi fulare.

Faptul că făceau ceva pentru a se opune lui Umbridge şi Ministerului, şi că era un membru cheie al răzvrătirii, îi dădea lui Harry un sentiment de imensă satisfacţie. Continua să retrăiască în minte întâlnirea de sâmbătă: toţi acei oameni care veniseră la el să-i înveţe Apărarea contra

Magiei Negre... expresiile de pe feţele lor când auziseră de unele lucruri pe care le făcuse... şi Cho, care îl lăudase pentru cum se descurcase la Turnirul Trivrăjitor — ştiind că toţi acei oameni nu îl considerau o ciudăţenie mincinoasă, ci o persoană demnă de admiraţie; fu atât de remontat, încât luni dimineaţă încă era vesel, în ciuda apropierii iminente a orelor care îi plăceau cel mai puţin.

El şi Ron coborâră din dormitor, discutând despre ideea Angelinei de a lucra la o manevră nouă, numită "agaţă-prinde-rostogoleşte", din timpul antrenamentului de vâjthaţ din ziua aceea, şi abia când ajunseră în mijlocul camerei de zi însorite observară elementul nou care atrăsese deja atenţia unui mic grup de persoane.

Pe avizierul Cercetaşilor fusese prins un anunţ mare; atât de mare, încât le acoperea pe toate celelalte — lista cu cărţile de vânzare la mâna a doua, lista cu regulile şcolii, reamintite de Argus Filch, orarul de antrenamente al echipei de vâjthaţ, propunerile de schimb ale unor anumite poze din broscuţele de ciocolată cu altele, ultimul anunţ al fraţilor Weasley pentru experimente, datele sfârşiturilor de săptămână în Hogsmeade şi anunţurile de obiecte pierdute sau găsite. Noul anunţ era tipărit cu litere mari, negre, şi avea un sigiliu cu un aspect foarte oficial în partea de jos, lângă o semnătură îngrijită şi înflorată.

DIN ORDINUL MARELUI INCHIZITOR

DE LA HOGWARTS

Toate organizaţiile, societăţile, echipele, grupurile şi cluburile elevilor sunt din acest moment desfiinţate.

O organizaţie, societate, echipă, un grup sau un club este definit(ă) ca o întâlnire între trei sau mai mulţi elevi la intervale stabilite.

Permisiunea de reînfiinţare poate fi obţinută de la Marele Inchizitor.

(Doamna profesoară Umbridge).

Nu poate exista nici o organizaţie, societate, echipă, grup sau club fără ştiinţa şi aprobarea Marelui Inchizitor.

Orice elev dovedit că a format sau a făcut parte dintr-o organizaţie, societate, echipă, grup sau club care nu a fost aprobat de Marele Inchizitor va fi exmatriculat.

Cele de sus sunt conforme Decretului Educaţional Numărul Douăzeci şi Patru.

Semnat: Dolores Jane Umbridge, Mare Inchizitor

Harry şi Ron citiră anunţul peste capetele unor elevi neliniştiţi din anul doi.

— Asta înseamnă că o să desfiinţeze clubul nostru de Gobstones? îl întrebă unul din ei pe un prieten.

— Nu cred că o să aveţi probleme cu Gobstones, zise Ron sumbru, făcându-i pe elevul din anul doi să tresară. Însă nu cred că o să fim şi noi la fel de norocoşi, ce zici? îl întrebă el pe Harry, în timp ce cei din anul doi plecară grăbiţi.

Harry reciti anunţul. Fericirea care îl cuprinsese începând de sâmbătă dispăruse. Stomacul îi zvâcnea de supărare.

— Nu este o coincidenţă, spuse el, încleştându-şi pumnii. Ştie.

— Nu are cum, zise Ron imediat.

— În hanul acela au fost oameni care au tras cu urechea. Şi hai să recunoaştem, nu ştim în câţi dintre cei care au apărut putem avea încredere... oricare dintre ei ar fi putut să se ducă şi să-i spună lui Umbridge...

Şi el, care avusese impresia că îl credeau, că îl admirau...

— Zacharias Smith! zise Ron imediat, dându-şi cu pumnul în palmă. Sau... mi s-a părut că şi Michael Corner ăla avea o privire cam şmecheră...

— Mă întreb dacă a aflat Hermione, zise Harry, întorcându-se să se uite la uşa care ducea spre dormitoarele fetelor.

— Hai să mergem să-i spunem, zise Ron.

O luă la fugă, deschise uşa şi începu să urce scara în spirală. Ajunse la a şasea treaptă când se auzi un sunet răsunător ca un claxon şi treptele se topiră unele în altele, formând un tobogan de piatră lung şi uniform ca o rampă. Pentru o fracţiune de secundă, Ron încercă să fugă în continuare, dând energic din mâini ca o moară de vânt, însă apoi căzu pe spate şi alunecă extrem de repede pe toboganul nou-creat, oprindu-se întins pe spate la picioarele lui Harry.

— Ăă... nu cred că avem voie în dormitoarele fetelor, spuse Harry, ridicându-l pe Ron în picioare şi încercând să nu râdă.

Două fete din anul patru alunecară vesele în viteză pe toboganul de piatră.

— Ooo, cine a încercat să urce? chicotiră ele fericite, ridicându-se dintr-o săritură şi privindu-i cercetător pe Harry şi Ron.

— Eu, zise Ron, care era încă destul de răvăşit. Nu mi-am dat seama că o să se întâmple aşa ceva. Este nedrept! adăugă el către Harry, în timp ce fetele ieşeau pe gaura tabloului, chicotind în continuare cu poftă. Hermione are voie în dormitorul nostru, atunci noi de ce nu...?

— Păi, este o regulă de modă veche, spuse Hermione, care tocmai alunecase frumos în faţa lor pe un covor şi acum se ridica, însă în Hogwarts: o istorie scrie că

fondatorii au crezut că fetele erau mai de încredere decât băieţii. Oricum, de ce ai vrut să urci?

— Ca să te văd... uite! zise Ron, trăgând-o spre avizier.

Ochii lui Hermione parcurseră repede anunţul. Expresia de pe chipul ei deveni de piatră.

— Trebuie să-i fi zis cineva! spuse Ron mânios.

— Nu se poate, zise Hermione pe o voce joasă.

— Eşti tare naivă, zise Ron, crezi că doar pentru că tu eşti cinstită şi demnă de încredere...

— Nu, nu se poate, pentru că, am aruncat un blestem pe bucata de pergament pe care am semnat-o cu toţii, zise Hermione sumbru. Crede-mă, dacă s-a apucat cineva şi i-a zis lui Umbridge, o să ştim exact cine a fost şi o să-i pară foarte rău.

— Ce o să păţească? zise Ron entuziasmat.

— Păi, spuse Hermione, hai să zicem că, pe lângă ce or să aibă ei, acneea lui Eloise Midgeon o să pară nişte pistrui drăguţi. Hai să mergem la micul dejun şi să vedem ce zic ceilalţi... Oare a fost afişat în toate casele?

Imediat cum intrară în Marea Sală îşi dădură seama că anunţul lui Umbridge nu apăruse doar în Turnul Cercetaşilor. În sală era o gălăgie de o intensitate stranie şi o mişcare mai energică decât de obicei, în timp ce oamenii se aşezau şi se ridicau de la mese, discutând despre ce citiseră. Harry, Ron şi Hermione abia luaseră

loc, când Neville, Dean, Fred, George şi Ginny se aruncară asupra lor.

— Aţi văzut?

— Credeţi că ştie?

— Ce o să facem?

Toţi îl priviră pe Harry. Acesta se uită în jur, ca să fie sigur că nu era nici un profesor prin apropiere.

— O s-o facem oricum, bineînţeles, spuse el încet.

— Ştiam eu că asta o să zici, spuse George, zâmbind şi bătându-i pe umăr pe Harry.

— Şi Perfecţii? zise Fred, uitându-se întrebător la Ron şi Hermione.

— Sigur că da, spuse Hermione calmă.

— Uitaţi, vin Ernie şi Hannah Abbot, zise Ron, uitându-se peste umăr. Plus tipii ăia de la Ochi-de-Şoim şi Smith... şi n-are nimeni acnee.

Hermione păru alarmată.

— Lasă acneea, idioţii nu pot să vină aici acum, ar părea extrem de suspect — staţi jos! le spuse ea cu fermitate lui Ernie şi Hannah, făcându-le semn disperată să se întoarcă la masa Astropufilor. Mai târziu! Vorbim — mai — târziu!

— Mă duc să-i spun lui Michael, zise Ginny nerăbdătoare, ridicându-se grăbită, ce prost, zău aşa...

Se îndreptă repede către masa Ochilor-De-Şoim, iar Harry se uită după ea. Cho nu stătea foarte departe, vorbea cu prietena ei cu părul creţ, pe care o adusese cu ea la "Capul de mistreţ". Oare avea să se sperie de Umbridge şi să nu mai vină la întâlniri?

Însă repercusiunile complete ale anunţului nu se făcură simţite până când fură pe punctul să iasă din Marea Sală şi să se ducă la Istoria Magiei.

— Harry! Ron!

Era Angelina, care se apropia în grabă, părând disperată.

— Este în ordine, spuse Harry încet, când ea ajunse destul de aproape ca să-l audă. Tot o să...

— Îţi dai seama că asta include şi vâjthaţul? spuse Angelina peste el. Trebuie să mergem şi să-i cerem voie să reînfiinţăm echipa Cercetaşilor!

— Poftim? zise Harry.

— Nu se poate, spuse Ron, îngrozit.

— Aţi citit anunţul, menţionează şi echipele! Aşa că, Harry, fii atent... Îţi spun pentru ultima oară... te rog, te rog să nu îţi pierzi cumpătul cu Umbridge din nou, sau s-ar putea să nu ne mai lase să jucăm!

— Bine, bine, zise Harry, dat fiind că Angelina arăta de parcă mai avea puţin şi plângea. Nu-ţi face griji, o să fiu cuminte...

— Pun pariu că Umbridge e la Istoria Magiei, spuse Ron sumbru, când porniră către cursul lui Binns. Încă nu a venit în inspecţie la Binns... Pariez pe cât vreţi că-i acolo...

Însă se înşelase; singurul profesor prezent când intrară era profesorul Binns, plutind la câţiva centimetri deasupra scaunului, ca de obicei, şi pregătindu-se să îşi continue zumzăitul monoton despre războaiele uriaşilor. În ziua aceea, Harry nici măcar nu încercă să fie atent la ce spunea; mâzgăli la întâmplare pe pergament ignorând coatele şi privirile mustrătoare ale lui Hermione, până când o lovitură în coaste deosebit de dureroasă îl făcu să-şi ridice privirea supărat.

— Ce e?

Ea arătă spre fereastră. Harry se uită în jur. Hedwig era aşezată pe pervazul îngust, privindu-i prin geamul gros, cu o scrisoare legată de picior. Harry nu înţelegea; tocmai fuseseră la micul dejun, de ce Dumnezeu nu îi dăduse scrisoarea atunci, ca de obicei? Mulţi dintre ceilalţi colegi ai săi arătau şi ei cu degetul spre Hedwig.

— Ah, întotdeauna mi-a plăcut bufniţa asta, este tare frumoasă, o auzi Harry pe Lavender şoptindu-i lui Parvati.

Se uită la profesorul Binns, care îşi citea în continuare notiţele, la fel de senin şi fără să ştie că elevii erau chiar mai puţin atenţi decât de obicei. Harry se ridică în tăcere de pe scaun, se ghemui şi se duse grăbit de-a lungul şirului până la fereastră, unde împinse zăvorul şi o deschise foarte încet.

Se aşteptase ca Hedwig să întindă piciorul, pentru ca el să poată lua scrisoarea, şi apoi să zboare către culcuşul

bufniţelor, însă în clipa în care deschise fereastra destul de larg, ea intră repede, ciripind a jale. Harry închise fereastra, aruncându-i o privire neliniştită profesorului Binns, se lăsă iar în jos şi se întoarse repede la locul lui, cu Hedwig pe umăr. Se aşeză, o luă pe Hedwig în poală şi dădu să desfacă scrisoarea pe care o avea legată de picior.

Abia atunci îşi dădu seama că penele lui Hedwig erau zbârlite într-un mod ciudat; unele erau curbate în direcţia greşită, iar o aripă stătea într-un unghi nefiresc.

— E rănită! şopti Harry, coborându-şi capul deasupra ei. Hermione şi Ron se aplecară spre el, Hermione chiar îşi puse pana deoparte.

— Uite... a păţit ceva la aripă...

Hedwig tremura; când Harry încercă să îi atingă aripa, tresări puţin, înfoindu-se de parcă s-ar fi umflat, şi îl privi cu reproş.

— Domnule profesor Binns, zise Harry tare, şi toţi cei din clasă se întoarseră să se uite la el. Nu mă simt bine.

Profesorul Binns îşi ridică privirea de pe notiţe, părând uimit, ca întotdeauna, să descopere camera din faţa lui plină de elevi.

— Nu te simţi bine? repetă el nesigur.

— Câtuşi de puţin, spuse Harry hotărât, ridicându-se în picioare, cu Hedwig ascunsă la spate. Cred că trebuie să mă duc în aripa spitalului.

— Da, zise profesorul Binns, evident nedumerit. Da... da, aripa spitalului... bine, du-te, Perkins...

După ce ieşi din clasă, Harry o puse pe Hedwig înapoi pe umăr şi străbătu repede holul, oprindu-se ca să se gândească doar când ajunse departe de uşa lui Binns. Prima persoană la care s-ar fi gândit să o vindece pe Hedwig ar fi fost Hagrid, desigur; însă, având în vedere că habar nu avea unde era Hagrid, nu îi mai rămânea decât să o găsească pe profesoara Grubbly-Plank şi să spere că îl va ajuta.

Se uită pe fereastră la terenul bătut de vijelie şi pustiu. Nu era nici urmă de ea pe lângă coliba lui Hagrid; dacă nu preda, probabil că era în cancelarie. Începu să coboare scările, cu Hedwig ciripind slăbită, în timp ce i se balansa pe umăr.

Uşa cancelariei era flancată de două himere. Când Harry se apropie, una dintre ele cârâi:

— Ar trebui să fii la ore, tipule.

— Este o urgenţă, zise Harry scurt.

— Oooo, o urgenţă, da? spuse cealaltă himeră pe o voce subţire. Păi, asta ne-a lăsat fără replică, nu?

Harry bătu la uşă. Auzi paşi, apoi uşa se deschise şi el se trezi faţă-n faţă cu profesoara McGonagall.

— Doar nu ai primit o altă detenţie! zise ea imediat, cu lentilele dreptunghiulare scânteindu-i ameninţător.

— Nu, doamnă profesoară! zise Harry grăbit.

— Atunci, de ce nu eşti la ore?

— Se pare că este o urgenţă, zise mieros a doua himeră.

— O caut pe doamna profesoară Grubbly-Plank, îi explică Harry. Este vorba de bufniţa mea, este rănită.

— Bufniţă rănită, ai zis?

Profesoara Grubbly-Plank apăru lângă umărul profesoarei McGonagall, fumând pipă şi ţinând în mână un exemplar din Profetul zilei.

— Da, spuse Harry, ridicând-o pe Hedwig cu grijă de pe umăr, a apărut după celelalte bufniţe de la poşta de dimineaţă şi are ceva la aripă, uitaţi...

Profesoara Grubbly-Plank strânse pipa cu hotărâre între dinţi şi o luă pe Hedwig de la Harry, în timp ce profesoara McGonagall o urmărea.

— Hmm, zise profesoara Grubbly-Plank, mişcându-i-se puţin pipa în timp ce vorbea. Se pare că a atacat-o cineva. Însă nu-mi dau seama ce ar fi putut să fie. Thestralii atacă uneori şi păsări, desigur, însă Hagrid i-a dresat foarte bine pe Thestralii de la Hogwarts să nu se atingă de bufniţe.

Harry nu ştia şi nici nu îi păsa ce erau Thestralii; nu vroia să ştie decât că Hedwig avea să se facă bine. Profesoara McGonagall, însă, se uită tăios la Harry şi zise:

— Potter, ştii cât a călătorit bufniţa aceasta?

— Ăă, spuse Harry. Vine de la Londra, cred.

Îi întâlni privirea pentru o clipă şi ştiu, după modul în care i se uniră sprâncenele la mijloc, că înţelesese că "Londra" însemna " Casa Cumplită, numărul doisprezece."

Profesoara Grubbly-Plank scoase un monoclu dintr-un buzunar interior al robei şi şi-l puse la ochi, pentru a examina îndeaproape aripa lui Hedwig.

— Cred că aş putea rezolva problema dacă o laşi la mine, Potter, zise ea.

— În orice caz, nu are voie să zboare la distanţe mari timp de câteva zile.

— Ăă... sigur... mulţumesc, zise Harry, exact când sună de ieşire.

— Pentru puţin, spuse profesoara Grubbly-Plank pe un ton aspru, întorcându-se în cancelarie.

— Stai puţin, Wilhelmina! zise profesoara McGonagall. Scrisoarea lui Potter!

— A, da! spuse Harry, care uitase pentru o clipă de pergamentul legat de piciorul lui Hedwig.

Profesoara Grubbly-Plank i-l dădu şi apoi dispăru în cancelarie ţinând-o în braţe Hedwig, care se uita la Harry de parcă nu îi venea să creadă că o dădea aşa. Simţindu-se puţin vinovat, acesta vru să plece, dar profesoara McGonagall îl chemă înapoi.

— Potter!

— Da, doamnă profesoară McGonagall?

Se uită într-o parte şi în alta a holului; veneau elevi din ambele părţi.

— Ţine minte, zise ea încet grăbită, cu ochii pe sulul de pergament din mâna lui, că liniile de comunicaţie spre şi dinspre Hogwarts ar putea fi urmărite, da?

— Eu... spuse Harry, dar şuvoiul de elevi care curgea de-a lungul holului aproape că îl ajunsese din urmă.

Profesoara McGonagall îi făcu un mic semn cu capul şi se întoarse în cancelarie, lăsându-l acolo pe Harry, care fu luat de curent şi dus în curte. Îi zări pe Ron şi pe Hermione stând deja adăpostiţi într-un colţ, cu gulerele ridicate împotriva vântului. Harry desfăcu sulul, în timp ce se îndrepta grăbit spre ei, şi descoperi cinci cuvinte scrise de Sirius:

Azi, acelaşi loc, aceeaşi oră.

— Hedwig e bine? întrebă Hermione neliniştită, în clipa când Harry ajunse destul de aproape ca să o audă.

— Unde ai dus-o? întrebă Ron.

— La Grubbly-Plank, zise Harry. Şi m-am întâlnit cu McGonagall... Fiţi atenţi...

Şi le povesti ce spusese profesoara McGonagall. Spre uimirea lui, nici unul dintre ei nu păru şocat. Din contră, schimbară nişte priviri pline de înţeles.

— Ce e? spuse Harry, uitându-se când la Ron, când la Hermione.

— Păi, tocmai îi ziceam lui Ron... dacă a încercat cineva să o intercepteze pe Hedwig? Adică, până acum nu a mai fost rănită niciodată pe parcursul unui zbor, nu-i aşa?

— De fapt, de la cine este scrisoarea? întrebă Ron, luând mesajul de la Harry.

— De la Snuffles, spuse Harry încet.

— "Acelaşi loc, aceeaşi oră?" Se referă la focul din camera de zi?

— Evident, spuse Hermione, citind şi ea mesajul şi părând îngrijorată. Tot ce sper este că nu a mai citit-o şi altcineva...

— Însă era sigilată cum trebuie, zise Harry, încercând să se convingă în acelaşi timp şi pe el. Şi nimeni nu ar înţelege ce înseamnă, dacă nu ar şti că am mai vorbit cu el înainte, nu-i aşa?

— Nu ştiu, spuse Hermione neliniştită, aruncându-şi ghiozdanul pe umăr când sună iar clopoţelul, nu ar fi foarte greu să sigileze pergamentul la loc prin magie... Iar dacă este urmărită Reţeaua Zvrr... chiar nu pot să-mi dau seama cum am putea să-l avertizăm să nu vină fără să fim şi de data asta interceptaţi!

Coborâră treptele către celule târşâindu-şi picioarele către ora de Poţiuni şi cufundaţi în gânduri, însă când ajunseră la capătul scărilor fură treziţi la realitate de vocea lui Draco Reacredinţă, care stătea chiar în faţa clasei lui Plesneală, fluturând o bucată de pergament cu aspect oficial şi vorbind mult mai tare decât era cazul, ca să-i poată auzi fiecare cuvânt.

— Da, Umbridge i-a dat echipei de vâjthaţ a Viperinilor permisiunea de a continua imediat să joace, m-am dus să vorbesc cu ea la prima oră. Nici n-a durat mult, adică, îl ştie foarte bine pe tata, el trece tot timpul pe la

Minister... o să fie interesant să vedem dacă o să li se permită şi Cercetaşilor să joace în continuare, nu-i aşa?

— Nu spuneţi nimic, îi imploră şoptit Hermione pe Harry şi Ron, care îl priveau pe Reacredinţă cu chipurile împietrite şi pumnii încleştaţi. Asta vrea.

— Adică, spuse Reacredinţă, ridicând vocea încă puţin, cu ochii cenuşii scânteind răuvoitor spre Harry şi Ron, dacă este o problemă de influenţă la Minister, nu prea cred că au şanse... Din câte zice tata, de ani de zile caută o scuză să-l concedieze pe Arthur Weasley... Iar cât despre Potter... tata spune că nu este decât o problemă de timp până când o să-l expedieze Ministerul la Sf. Mungo... se pare că au o secţie specială pentru cei cărora le-a fost zăpăcit creierul prin magie.

Reacredinţă făcu o mutră caraghioasă, cu maxilarul atârnându-i şi dând ochii peste cap. Crabbe şi Goyle scoaseră hohotele lor obişnuite de râs; Pansy Parkinson icni de bucurie.

Ceva se lovi cu putere de umărul lui Harry, dându-l la o parte. O fracţiune de secundă mai târziu, îşi dădu seama că era Neville, care tocmai trecuse furios pe lângă el, îndreptându-se direct spre Reacredinţă.

— Neville, nu!

Harry făcu un salt înainte şi îl prinse pe Neville de robă; Neville se luptă cu disperare, vânturându-şi pumnii şi încercând cu orice preţ să ajungă la Reacredinţă, care păru extrem de şocat pentru o clipă.

— Ajută-mă! îi strigă Harry lui Ron, reuşind să treacă un braţ în jurul gâtului lui Neville şi să îl târască înapoi, departe de Viperini.

Crabbe şi Goyle îşi flexau muşchii braţelor, în timp ce se aşezau în faţa lui Reacredinţă, gata de luptă. Ron îl apucă pe Neville de mâini şi, împreună cu Harry, reuşi să-l aducă înapoi în rândul Cercetaşilor. Neville avea faţa roşie ca focul; strânsoarea lui Harry în jurul gâtului îl făcea greu de înţeles, însă reuşi să bâiguie nişte cuvinte.

— Nu... amuzant... nu mă... Mungo... Îi arăt... eu...

Uşa celulei se deschise. Plesneală apăru în prag. Ochii săi întunecaţi scrutară rândul Cercetaşilor până în dreptul lui Harry şi Ron, care se luptau cu Neville.

— Potter, Weasley, Poponeaţă, vă bateţi? vorbi Plesneală cu o voce rece, batjocoritoare. Zece puncte pierdute de Cercetaşi. Potter, dă-i drumul lui Poponeaţă, sau te paşte detenţia. Toată lumea, înăuntru.

Harry îi dădu drumul lui Neville, care rămase pe loc, gâfâind şi uitându-se urât la el.

— A trebuit să te opresc, zise Harry, ridicându-şi ghiozdanul. Crabbe şi Goyle te-ar fi făcut bucăţi.

Neville nu spuse nimic; îşi înşfăcă ghiozdanul şi intră supărat în celulă.

— Ce a fost asta, zise Ron rar, în timp ce îl urmau pe Neville, pentru numele lui Merlin?

Harry nu răspunse. Ştia exact de ce lui Neville îi era foarte greu să audă de oamenii care erau în spitalul Sf.

Mungo din cauza unor afecţiuni magice la creier, însă îi jurase lui Dumbledore că nu va dezvălui nimănui secretul băiatului. Nici măcar Neville nu ştia că Harry era la curent.

Harry, Ron şi Hermione se aşezară la locurile lor obişnuite din fundul clasei, îşi scoaseră pergamentele, penele şi exemplarele cărţii O sută de plante şi ciuperci magice. Cei din jurul lor vorbeau în şoaptă despre ce făcuse Neville, dar, când Plesneală închise uşa celulei cu un zgomot răsunător, toată lumea amuţi.

— Observaţi, zise Plesneală pe tonul său jos şi ironic, că astăzi avem un oaspete.

Făcu un semn către colţul întunecat al celulei şi Harry o văzu pe profesoara Umbridge stând acolo, cu clipboard-ul pe genunchi. Se uită pieziş la Ron şi Hermione, cu sprâncenele ridicate. Plesneală şi Umbridge, cei doi profesori pe care îi detesta cel mai mult. Îi era greu să se hotărască pe care dintre ei îşi dorea să-l vadă triumfând asupra celuilalt.

— Azi vom continua cu Soluţia Întăritoare. Veţi găsi amestecurile la fel cum le-aţi lăsat lecţia trecută; dacă au fost făcute corect, trebuie să se fi maturat bine în timpul week-end-ului. Aveţi instrucţiunile — flutură iar bagheta — pe tablă. Continuaţi.

Profesoara Umbridge petrecu prima jumătate de oră luând notiţe în colţul ei. Harry era foarte nerăbdător să o vadă punându-i întrebări lui Plesneală; atât de nerăbdător, încât deveni din nou neglijent cu poţiunea.

— Sânge de salamandră, Harry! gemu Hermione, apucându-l de încheietură ca să-l împiedice să adauge ingredientul greşit pentru a treia oară, nu suc de rodii!

— Da, spuse Harry vag, lăsând sticla jos şi continuând să se uite spre colţ.

Umbridge tocmai se ridicase.

— Ha, zise el încet, în timp ce ea se plimba printre două rânduri de mese către Plesneală, care era aplecat peste ceaunul lui Dean Thomas.

— Ei bine, elevii par să fie destul de avansaţi pentru nivelul lor, zise ea vioi din spatele lui Plesneală. Deşi nu sunt foarte sigură că este bine faptul că le predaţi o poţiune ca Soluţia Întăritoare. Cred că Ministerul ar prefera să fie eliminată din programă.

Plesneală se ridică încet şi se întoarse spre ea.

— Ia spuneţi... de cât timp predaţi la Hogwarts? întrebă ea, cu pana pe clipboard.

— De paisprezece ani, răspunse Plesneală.

Avea o expresie impenetrabilă. Harry, privindu-i cu atenţie, mai puse câteva picături în poţiune; aceasta şuieră ameninţător şi se făcu din turcoaz portocalie.

— Aţi candidat întâi pentru postul de profesor de Apărare contra Magiei Negre, dacă nu mă înşel? îl întrebă profesoara Umbridge pe Plesneală.

— Da, spuse Plesneală încet.

— Însă aţi eşuat?

Plesneală strânse din buze.

— Evident.

Profesoara Umbridge mâzgăli ceva pe clipboard.

— Şi cred că aţi candidat în mai multe rânduri pentru postul de la Apărarea contra Magiei Negre de când aţi devenit profesor în această şcoală, dacă nu mă înşel?

— Da, spuse Plesneală încet, abia mişcându-şi buzele şi părând foarte supărat.

— Bănuiţi cumva de ce Dumbledore a refuzat sistematic să vă numească în acest post? întrebă Umbridge.

— Vă sugerez să îl întrebaţi pe el, zise Plesneală repezit.

— O, aşa voi face, zise profesoara Umbridge cu un zâmbet dulce.

— Să înţeleg că este ceva important? întrebă Plesneală, cu ochii săi negri întredeschişi.

— O, da, zise profesoara Umbridge, da, Ministerul doreşte să înţeleagă... ăă... trecutul profesorilor până în cele mai mici detalii.

Se îndepărtă, se duse la Pansy Parkinson şi începu să îi pună întrebări despre orele de curs. Plesneală se uită la Harry şi pentru o clipă li se întâlniră privirile. Harry îşi coborî repede privirea spre poţiunea care acum se închega într-un mod îngrozitor şi emana un miros puternic de cauciuc ars.

— Iar nu primeşti note, Potter, spuse Plesneală cu răutate, golind ceaunul lui Harry cu o mişcare de baghetă. Îmi vei scrie un eseu despre compoziţia corectă a acestei poţiuni, arătând unde şi de ce ai greşit. Îl vei preda data viitoare, ai înţeles?

— Da, spuse Harry furios.

Plesneală le dăduse deja teme şi în seara aceea avea antrenament de vâjthaţ; asta însemna alte nopţi nedormite. Habar n-avea cum de se trezise fericit în dimineaţa aceea. Acum nu simţea decât o dorinţă arzătoare ca ziua să se termine.

— Poate că nu mă duc la Previziuni despre Viitor, spuse el sumbru, în timp ce stăteau în curte după prânz, cu vântul mişcându-le poalele robelor şi borurile pălăriilor. O să mă prefac că sunt bolnav şi o să scriu eseul pentru Plesneală, ca să nu mai trebuiască să stau treaz aproape toată noaptea.

— Trebuie să te duci la Previziuni despre Viitor, zise Hermione cu severitate.

— Auzi cine vorbeşte, tu ai renunţat la Previziuni despre Viitor, o urăşti pe Trelawney! spuse Ron indignat.

— Nu o urăsc, spuse Hermione cu superioritate. Pur şi simplu cred că este o profesoară îngrozitoare şi că de fapt e o escroacă bătrână. Dar Harry a lipsit deja de la Istoria Magiei şi nu cred ar trebui să mai piardă încă o oră!

Era prea mult adevăr în aceste cuvinte pentru ca Harry să le poată ignora, aşa că jumătate de oră mai târziu se aşeză înconjurat de atmosfera fierbinte, prea parfumată din clasa de Previziuni despre Viitor, fiind supărat pe toată

lumea. Profesoara Trelawney împărţea din nou exemplare ale Oracolului viselor. Harry se gândi că ar fi fost mult mai câştigat dacă ar fi scris eseul-pedeapsă pentru Plesneală în loc să fi stat acolo, încercând să găsească înţelesuri ascunse într-o grămadă de vise inventate.

Însă se părea că nu era singura persoană din clasa de la Previziuni despre Viitor care era prost dispusă. Profesoara Trelawney trânti un exemplar al Oracolului pe masă între Harry şi Ron şi se îndepărtă grăbită, cu gura pungă; azvârli următorul exemplar al Oracolului către Seamus şi Dean, ratând de puţin capul lui Seamus, şi-l aruncă pe ultimul spre pieptul lui Neville cu o forţă atât de mare că acesta alunecă de pe pernă.

— Ei bine, la treabă! zise profesoara Trelawney tare, cu o voce ascuţită şi oarecum isterică, ştiţi ce aveţi de făcut! Sau sunt o profesoară atât de slabă încât nu aţi învăţat până acum cum să deschideţi o carte?

Toată clasa o privi derutată, iar apoi elevii se uitară unii la alţii. Harry, însă, credea că ştia ce se întâmplase. În timp ce profesoara Trelawney se trântea la loc pe scaunul ei cu spătar înalt, cu ochii ei mari şi plini de lacrimi de supărare, se aplecă spre Ron şi îi şopti:

— Cred că a primit rezultatul inspecţiei.

— Doamnă profesoară? zise Parvati Patil pe o voce joasă (ea şi Lavender o admiraseră dintotdeauna pe profesoara Trelawney). Doamnă profesoară, s-a întâmplat... ăă... ceva?

— Dacă s-a întâmplat? strigă profesoara Trelawney cu o voce cutremurată de sentiment. Sigur că nu! Am fost

jignită, desigur... au fost făcute insinuări împotriva mea... s-au formulat acuzaţii nefondate... dar nu, nu s-a întâmplat nimic, sigur că nu!

Trase aer în piept cutremurându-se şi nu se mai uită la Parvati, cu lacrimile de furie şiroindu-i pe sub ochelari.

— Nu spun nimic, se înecă ea, de cei şaisprezece ani de muncă pasionată... se pare că au trecut neobservaţi... Însă nu voi accepta să fiu insultată, nu, asta nu!

— Dar, doamnă profesoară, cine vă insultă? întrebă Parvati cu timiditate.

— Instituţia! spuse profesoara Trelawney, pe o voce joasă, dramatică şi tremurândă. Da, cei care au ochii prea întunecaţi de cotidian ca să vadă ce văd eu, să ştie ce ştiu eu... Desigur, noi clarvăzătorii am fost mereu temuţi, mereu persecutaţi... Este... vai... soarta noastră.

Înghiţi în sec, îşi şterse cu putere obrajii uzi cu un capăt al şalului, iar apoi îşi scoase din mânecă o mică batistă cu broderie şi îşi suflă nasul foarte tare, făcând un zgomot asemănător celui pe care îl făcea Peeves când scotea limba.

Ron râse ironic. Lavender îi aruncă o privire dezgustată.

— Doamnă profesoară, zise Parvati, vreţi să spuneţi că... are legătură cu doamna profesoară Umbridge...?

— Să nu îmi vorbeşti de femeia aceea! strigă profesoara Trelawney, ridicându-se brusc, zăngănindu-şi mărgelele şi aruncând săgeţi din spatele ochelarilor. Te rog frumos să lucrezi în continuare!

Îşi petrecu restul orei plimbându-se printre ei, cu lacrimile încă prelingându-i-se de după ochelari şi murmurând în şoaptă ceea ce păreau să fie ameninţări.

— ... Puteţi să alegeţi să plecaţi... câtă lipsă de demnitate... perioadă de probă... mai vedem noi... cum îndrăzneşte...

— Tu şi Umbridge aveţi ceva în comun, îi spuse Harry încet lui Hermione când se reîntâlniră la ora de Apărare contra Magiei Negre. Este clar că şi ea crede că Trelawney este o escroacă bătrână... se pare că i-a dat o perioadă de probă.

În timp ce Harry vorbea, Umbridge intră în clasă, purtându-şi funda neagră de catifea şi o expresie de îngâmfare maximă.

— Bună ziua, elevi !

— Bună ziua, doamnă profesoară Umbridge, ziseră ei.

— Baghetele deoparte, vă rog.

Însă de data asta nu se auzi nici un zgomot de răspuns; nimeni nu se obosise să îşi scoată baghetele.

— Vă rog să daţi la pagina treizeci şi patru a cărţii Teoria magică defensivă şi să citiţi al treilea capitol, intitulat "Pledoarie pentru răspunsul neofensiv la atacurile magice". Nu este nevoie să...

— Vorbiţi, spuseră în acelaşi timp Harry, Ron şi Hermione în şoaptă.

*

— Nici un antrenament de vâjthaţ, spuse Angelina pe un ton sec când Harry, Ron şi Hermione intrară în camera de zi după cina din seara aceea.

— Dar nu mi-am pierdut cumpătul! zise Harry îngrozit. Angelina, nu i-am zis nimic, îţi jur, nu am...

— Ştiu, ştiu, zise Angelina distrusă. Nu a spus decât că are nevoie să se gândească puţin.

— Să se gândească la ce? spuse Ron supărat. Viperinilor le-a dat aprobarea, nouă de ce ne-o refuză?

Însă Harry îşi imagina cât de mult îi plăcea lui Umbridge să-i ameninţe pe Cercetaşi cu interzicerea vâjthaţului şi la fel de uşor pricepea de ce nu vroia să renunţe prea curând la această armă contra lor.

— Păi, zise Hermione, gândeşte-te la partea bună... cel puţin acum ai timp să scrii eseul pentru Plesneală!

— Şi asta e partea bună, nu? se răsti Harry, în timp ce Ron o privea pe Hermione, nevenindu-i să creadă. Fără antrenament de vâjthaţ şi cu Poţiuni suplimentare?

Harry se prăbuşi într-un scaun, îşi scoase din ghiozdan eseul pentru Poţiuni fără prea multă tragere de inimă şi se apucă de lucru. Îi era foarte greu să se concentreze; chiar dacă ştia că Sirius nu avea să apară în foc decât mult mai târziu, nu putea să nu se uite în flăcări la fiecare câteva minute, doar ca să fie sigur. De asemenea, în cameră era extrem de mult zgomot: se părea

că Fred şi George îşi perfecţionaseră o parte din Cutiile de Gustări cu Surprize, iar acum o demonstrau pe rând în faţa unei mulţimi care îi aclama şi încuraja.

Mai întâi, Fred muşca din capătul portocaliu al unei caramele şi începea să vomite spectaculos într-o găleată pe care o aşezaseră în faţa lor. Apoi înghiţea cu greu capătul mov al caramelei, moment în care se oprea imediat din vomitat. Lee Jordan, care asista la demonstraţie, făcea să dispară voma la intervale regulate cu aceeaşi Vrajă de Dispariţie pe care o tot folosea Plesneală la poţiunile lui Harry.

Din cauza zgomotelor sistematice de vomitat, a urletelor şi a vocilor lui Fred şi George, care luau comenzi în avans de la ceilalţi, lui Harry îi era extraordinar de dificil să se concentreze asupra metodei corecte de a prepara Soluţia Întăritoare. Hermione nu îi era de nici un ajutor; sunetele mulţimii şi cele făcute de vărsătura care ajungea pe fundul găleţii lui Fred şi George erau marcate de pufniturile ei tari şi dezaprobatoare, ceea ce Harry descoperi că îi distrăgea şi mai mult atenţia.

— Păi, du-te şi opreşte-i! zise el enervat, după ce greşise pentru a patra oară cantitatea de pudră de gheare din griffon.

— Nu pot, tehnic vorbind, nu fac nimic greşit, spuse Hermione printre dinţi. Au dreptul să mănânce chestiile alea sinistre şi nu pot să găsesc nici o regulă care să spună că idioţii ăştia nu au voie să le cumpere, dacă nu se dovedeşte că sunt periculoase. Şi se pare că nu sunt.

Ea, Harry şi Ron îl urmăriră pe George vărsând drept în găleată, înghiţind restul caramelei şi îndreptându-se cu

un zâmbet larg şi cu braţele întinse pentru a culege aplauzele.

— Ştiţi, nu înţeleg de ce Fred şi George au luat doar trei N.O.V.-uri fiecare, spuse Harry, privindu-i pe Fred, George şi Lee cum strângeau galbeni de la mulţimea entuziasmată. Chiar ştiu ce fac.

— Ah, nu ştiu decât chestii care iau ochii şi asta nu foloseşte la nimic, spuse Hermione cu dispreţ.

— Nu foloseşte la nimic? repetă Ron pe o voce încordată. Hermione, deja au câştigat aproape douăzeci şi şase de galioni.

Trecu mult până când se risipi mulţimea din jurul gemenilor Weasley, apoi Fred, Lee şi George petrecură şi mai mult timp numărându-şi profiturile, aşa că trecuse deja cu mult de miezul nopţii când Harry, Ron şi Hermione rămaseră în sfârşit singuri în camera de zi. Într-un târziu, Fred închise uşa către dormitoarele băieţilor după el, zornăind ostentativ o cutie cu galioni, iar Hermione se încruntă. Harry, care făcea foarte puţine progrese cu eseul pentru Poţiuni, se hotărî să renunţe în seara aceea. În timp ce el îşi strângea cărţile, Ron, care aţipise într-un fotoliu, scoase un mormăit şters, se trezi şi se uită ameţit în foc.

— Sirius! zise el.

Harry se întoarse imediat. Capul cu părul negru şi neîngrijit al lui Sirius se ivise iar printre flăcări.

— Bună, zise el, zâmbind.

— Bună, spuseră Harry, Ron şi Hermione într-un glas, îngenunchind cu toţii pe covorul din faţa şemineului.

Şmecherilă toarse tare şi se apropie de foc, încercând, în ciuda căldurii, să îşi apropie capul de cel al lui Sirius.

— Cum merge? spuse Sirius.

— Nu prea bine, spuse Harry, în timp ce Hermione îl trăgea pe Şmecherilă înapoi, ca să nu îşi ardă mustăţile. Ministerul a mai dat un decret, care spune că nu mai putem să avem echipe de vâjthaţ...

— Şi nici grupuri secrete de Apărare contra Magiei Negre? zise Sirius.

Urmă o scurtă pauză.

— Cum ai aflat de asta? întrebă Harry.

— Ar trebui să alegeţi cu mai mare grijă locul unde vă întâlniţi, spuse Sirius, zâmbind şi mai larg. "Capul de mistreţ" credeţi că a fost potrivit?

— Păi, a fost mai bine decât la "Trei mături"! spuse Hermione apărându-se. Acolo e tot timpul plin de oameni...

— Ceea ce înseamnă că ar fi fost mai greu să fiţi auziţi, spuse Sirius. Mai ai multe de învăţat, Hermione.

— Cine ne-a auzit? întrebă Harry.

— Mundungus, desigur, spuse Sirius, şi îl pufni râsul când toţi părură derutaţi. Era vrăjitoarea ascunsă sub văl.

— Mundungus era? zise Harry, uluit. Ce căuta la "Capul de mistreţ?"

— Tu de ce crezi că s-a dus acolo? spuse Sirius nerăbdător. Era cu ochii pe tine, bineînţeles.

— Încă sunt urmărit? întrebă Harry supărat.

— Da, spuse Sirius, şi e foarte bine, nu-i aşa, dacă primul lucru pe care îl faci în sfârşitul de săptămână liber este să organizezi un grup de apărare ilegal.

Însă nu părea nici supărat şi nici îngrijorat. Din contră, se uită la Harry cu deosebită mândrie.

— De ce s-a ascuns Dung de noi? întrebă Ron, părând dezamăgit. Ne-ar fi plăcut să vorbim cu el.

— Nu mai are voie să mai calce pe la "Capul de mistreţ" de acum douăzeci de ani, spuse Sirius, iar barmanul ăla are o memorie foarte bună. Am pierdut Pelerina Invizibilă de rezervă a lui Moody când a fost arestat Sturgis, aşa că în ultimul timp Dung se tot îmbracă în vrăjitoare... mă rog... În primul rând, Ron... am jurat să-ţi transmit următorul mesaj de la mama ta.

— A, da? spuse Ron temător.

— A spus că pentru nimic în lume să nu faci parte dintr-un grup secret şi ilegal de Apărare contra Magiei Negre. A zis că sigur o să fii exmatriculat şi că îţi vei distruge viitorul. A zis că o să ai o grămadă de timp să înveţi cum să te aperi mai târziu şi că eşti prea tânăr ca să îţi faci griji pentru asta acum. De asemenea (ochii lui Sirius se întoarseră spre ceilalţi doi), îi sfătuieşte pe Harry şi pe Hermione să nu continue cu acest grup, deşi acceptă că nu are nici o autoritate asupra lor, dar pur şi simplu îi imploră să nu uite că le vrea numai binele. V-ar fi scris toate astea, însă, dacă ar fi fost interceptată bufniţa, aţi fi avut mari probleme, şi n-a putut să vă spună ea însăşi pentru că este de gardă în noaptea asta.

— De gardă la ce? spuse Ron repede.

— Nu te priveşte, nişte chestii pentru Ordin, spuse Sirius. Aşa că trebuie să fac eu pe mesagerul şi să mă asigur că o să-i spuneţi că v-am transmis ce a spus, pentru că nu cred că are încredere în mine.

Urmă o altă pauză timp în care Şmecherilă, mieunând, încercă să atingă capul lui Sirius cu o lăbuţă, iar Ron îşi făcu de lucru cu o gaură din covorul din faţa şemineului.

— Deci, vrei să spun că nu o să mai fac parte din grupul de apărare? murmură el într-un târziu.

— Eu? Sigur că nu! spuse Sirius, părând surprins. Eu cred că este o idee excelentă!

— Da? zise Harry, crescându-i inima.

— Sigur că da! spuse Sirius. Crezi că tatăl tău şi cu mine ne-am fi supus şi am fi urmat ordinele unei cotoroanţe bătrâne ca Umbridge?

— Dar... semestrul trecut nu mi-ai spus decât să am grijă şi să nu risc nimic...

— Harry, anul trecut tot ce ştiam era că cineva din Hogwarts încerca să te omoare! spuse Sirius nerăbdător. Anul ăsta, ştim că există cineva din afara Şcolii Hogwarts care ar vrea să ne omoare pe toţi, aşa că mi se pare o idee foarte bună să învăţaţi să vă apăraţi singuri cum trebuie!

— Şi dacă suntem exmatriculaţi? întrebă Hermione, cu o expresie nelămurită pe chip.

— Hermione, toată chestia asta a fost ideea ta! spuse Harry, holbându-se la ea.

— Ştiu că a fost ideea mea. Dar vreau să ştiu ce crede Sirius, spuse ea, ridicând din umeri.

— Păi, mai bine exmatriculaţi şi capabili să vă apăraţi, decât să staţi în şcoală fără să aveţi habar de nimic, spuse Sirius.

— Aşa este, ziseră Harry şi Ron entuziasmaţi.

— Bun, spuse Sirius, cum organizaţi grupul ăsta? Unde vă întâlniţi?

— Păi, asta ar cam fi o problemă, zise Harry. Nu ştiu unde o să putem să mergem.

— Ce ziceţi de "Urlet în noapte"? sugeră Sirius.

— Da, asta e o idee bună! spuse Ron entuziasmat, dar Hermione scoase un sunet sceptic şi toţi trei se uitară la ea.

Sirius îşi întoarse capul cuprins de flăcări.

— Păi, Sirius, voi eraţi doar patru persoane care vă întâlneaţi în "Urlet în noapte" când eraţi la şcoală, zise Hermione. Puteaţi să vă transformaţi în animale şi presupun că, dacă aţi fi vrut, v-aţi fi putut înghesui cu toţii sub o singură Pelerină Invizibilă. Însă noi suntem douăzeci opt şi nici unul dintre noi nu este Animag, aşa că nu am avea nevoie de o Pelerină Invizibilă, ci mai degrabă de un Cort Invizibil...

— Ai dreptate, spuse Sirius, puţin dezumflat. Păi, sunt sigur că o să găsiţi voi ceva. Parcă era un loc de trecere

destul de mare în spatele oglinzii mari de la etajul patru, acolo aţi putea avea destul loc ca să exersaţi blestemele.

— Fred şi George mi-au spus că este blocat, zise Harry, clătinând din cap. S-a surpat, sau ceva de genul ăsta.

— A... spuse Sirius, încruntându-se. Păi, o să mă mai gândesc şi o vă spun data...

Se întrerupse. Chipul îi deveni deodată încordat, speriat. Se întoarse într-o parte, părând să se uite prin zidul gros de cărămidă al şemineului.

— Sirius? zise Harry neliniştit.

Dar acesta dispăruse. Harry se uită câteva clipe cu gura căscată la flăcări, apoi se întoarse spre Ron şi Hermione.

— De ce a... ?

Hermione scoase un icnet îngrozit şi fu în picioare dintr-o săritură, uitându-se în continuare la foc.

Printre flăcări apăruse o mână pipăind în jur, de parcă ar fi vrut să prindă ceva; o mână butucănoasă, cu degetele scurte, pline de inele urâte de modă veche.

Toţi trei o luară la fugă. Harry se uită înapoi din uşa care ducea spre dormitoarele băieţilor. Mâna lui Umbridge încă făcea mişcări bruşte printre flăcări, de parcă ar fi ştiut exact unde fusese părul lui Sirius cu câteva secunde înainte şi ar fi fost hotărâtă să îl prindă.

CAPITOLUL XVIII

ARMATA LUI DUMBLEDORE

— Harry, Umbridge ţi-a citit scrisorile. Nu există altă explicaţie.

Crezi că Umbridge a atacat-o pe Hedwig? zise el, foarte supărat.

— Sunt aproape sigură, zise Hermione sumbru. Ai grijă, îţi fuge broasca!

Harry îşi îndreptă bagheta spre broasca-bou care sărea plină de speranţă către celălalt capăt al mesei — "Accio!" — iar ca se întoarse posomorâtă înapoi în mâna sa.

Farmecele erau mereu una dintre orele la care puteau să se bucure în linişte de o discuţie personală; de obicei era atâta mişcare şi activitate, încât pericolul de a fi auziţi era foarte scăzut. Azi, cu clasa plină de broaşte-bou care orăcăiau şi corbi care croncăneau, şi din cauza ploii torenţiale care şiroia şi răpăia pe ferestrele clasei, discuţia în şoaptă a lui Harry, Ron şi Hermione despre felul în care Umbridge aproape că îl prinsese pe Sirius trecu neobservată.

— Eu m-am gândit la asta de când te-a acuzat Filch că ai comandat bombe cu miros de baligă, pentru că mi s-a părut o minciună străvezie, şopti Hermione. Adică, după ce ţi-ar fi fost citită scrisoarea, ar fi fost cât se poate de clar

că nu dăduseşi nici o comandă, aşa că nu ai fi avut deloc probleme... o glumă proastă, nu-i aşa? Însă apoi m-am gândit: dar dacă cineva nu dorise decât o scuză ca să-ţi citească scrisorile? Păi, atunci, ar fi fost un mod perfect de a obţine asta pentru Umbridge... Să îi vândă un pont lui Filch, să îl lase pe el să se ocupe de partea murdară şi să confişte scrisoarea. Apoi ori găsea un mod să o fure, ori îi cerea să o vadă — nu cred că Filch s-ar fi opus, când a susţinut el drepturile elevilor? Harry, striveşti broasca.

Harry se uită în jos; într-adevăr, îşi strângea atât de tare broasca-bou, încât îi ieşeau ochii din cap; o puse repede la loc pe masă.

— Aseară chiar că am scăpat ca prin urechile acului, spuse Hermione. Eu nu mă întreb decât dacă Sirius ştie cât de aproape a fost. Silencio.

Broasca-bou pe care îşi exersa Vraja de Tăcere amuţi în mijlocul orăcăitului şi se uită la el urât şi cu reproş.

— Dacă l-ar fi prins pe Snuffles...

Harry termină fraza în locul ei.

— Probabil că în dimineaţa asta ar fi fost înapoi în Azkaban.

Îşi mişcă bagheta fără să se concentreze prea tare; broasca bou se umflă ca un balon mare şi scoase un fluierat foarte ascuţit.

— Silencio! zise Hermione grăbită, îndreptându-şi bagheta către broasca lui Harry, care se dezumflă încet în faţa lor. Păi, n-are voie să o mai facă, asta este tot. Însă nu

pot să-mi dau seama cum să-l anunţăm. Nu putem să-i trimitem o bufniţă.

— Nu cred că va mai risca, spuse Ron. Nu e prost, ştie şi el că a fost cât pe-aci să-l prindă. Silencio!

Corbul mare şi urât din faţa lui scoase un croncănit batjocoritor.

— Silencio. SILENCIO!

Corbul croncăni şi mai tare.

— E din cauza modului în care îţi mişti bagheta, spuse Hermione, privindu-i critic pe Ron. Nu ar trebui să o fluturi, este mai mult o zvâcnitură.

— Corbii sunt mai dificili decât broaştele, spuse Ron printre dinţi.

— Bine, hai să facem schimb, zise Hermione, înşfăcând corbul lui Ron şi înlocuindu-l cu broasca-bou grasă pe care o avea ea. Silencio!

Corbul continuă să îşi deschidă şi închidă ciocul ascuţit, însă nu ieşi nici un sunet.

— Foarte bine, domnişoară Granger, zise profesorul Flitwick cu vocea sa mică şi chiţăită, făcându-i pe Harry, Ron şi Hermione să tresară. Acum încearcă şi tu, domnule Weasley.

— Pof… ? A… a, da, zise Ron, foarte tulburat. Ăă… Silencio!

Zvâcni bagheta atât de tare spre broască, încât o înţepă

În ochi: broasca scoase un orăcăit asurzitor şi sări de pe masă.

Nici unul dintre ei nu fu surprins că Harry şi Ron primiră ca temă exerciţii în plus cu Vraja de Tăcere.

Le fu permis să rămână înăuntru în timpul pauzei din cauza ploii torenţiale de afară. Îşi găsiră locuri într-o clasă gălăgioasă şi foarte aglomerată de la primul etaj în care Peeves plutea visător lângă candelabru, suflând din când în când bile cu cerneală peste capul cuiva. Abia se aşezaseră, când Angelina se apropie de ei, croindu-şi drum printre grupurile de elevi care şuşoteau.

— Am primit aprobarea! zise ea. Să reînfiinţez echipa de vâjthaţ!

— Minunat! spuseră Ron şi Harry într-un glas.

— Da, zise Angelina, zâmbind larg. M-am dus la McGonagall şi cred că s-ar putea să fi vorbit cu Dumbledore. Oricum, Umbridge nu a avut cum să nu cedeze. Ha! Aşa că vreau să fiţi pe teren astă-seară la şapte, pentru că avem de recuperat timpul pierdut. Vă daţi seama că mai avem doar trei săptămâni până la primul meci?

Se îndepărtă de ei strecurându-se în continuare, scăpă de puţin să nu fie stropită de Peeves cu cerneală, lăsându-i această plăcere unui elev din primul an, şi se făcu nevăzută.

Lui Ron îi păli puţin zâmbetul de pe faţă când se uită pe fereastra care acum era opacă din cauza ploii torenţiale.

— Sper să se facă frumos. Hermione, ce-i cu tine?

Şi ea se uita pe fereastră, dar parcă nici n-ar fi văzut-o. Privea în gol şi căzuse pe gânduri.

— Mă gândeam... zise ea, încruntându-se încă la fereastra care şiroia de ploaie.

— La Siri... Snuffles? spuse Harry.

— Nu... nu chiar... spuse Hermione rar. Ci... mă întrebam... presupun că facem ce trebuie... cred... nu-i aşa?

Harry şi Ron se uitară unul la celălalt.

— Păi, aici chiar că ne-a lămurit, zise Ron. Ar fi fost foarte neplăcut dacă nu ne-ai fi explicat cum trebuie.

Hermione se uită la el de parcă tocmai îşi dăduse seama că era acolo.

— Mă gândeam, zise ea, având acum o voce mult mai puternică, dacă am făcut ce trebuie înfiinţând grupul acesta de Apărare contra Magiei Negre.

— Poftim? ziseră Harry şi Ron în acelaşi timp.

— Hermione, dar a fost ideea ta! spuse Ron indignat.

— Ştiu, spuse Hermione, frângându-şi mâinile. Dar, după ce am vorbit cu Snuffles...

— Dar el este complet de acord, zise Harry.

— Da, spuse Hermione, uitându-se iar la fereastră. Da, şi tocmai asta m-a făcut să cred că, poate, până la urmă nu este o idee bună...

Peeves pluti pe deasupra lor pe burtă, având un pai de suflat pregătit; toţi trei îşi ridicară automat ghiozdanele ca să îşi acopere capetele până când trecu de ei.

— Stai să văd dacă am înţeles bine, spuse Harry supărat, în timp ce îşi lăsau ghiozdanele jos. Sirius este de acord cu noi, aşa că tu crezi că nu ar mai trebui s-o facem?

Hermione părea încordată şi destul de nefericită. Uitându-se acum la mâinile ei, zise:

— Tu chiar ai încredere în judecata lui?

— Da, am! spuse Harry imediat. Ne-a dat mereu sfaturi excelente!

O bilă cu cerneală vâjâi pe lângă ei, nimerind-o pe Katie Bell direct în ureche. Hermione o urmări pe Katie cum se ridică imediat în picioare şi începe să arunce cu obiecte îl Peeves; trecură câteva clipe până când Hermione vorbi din nou şi părea să-şi fi ales cu foarte mare grijă cuvintele.

— Nu credeţi că a devenit... oarecum... nesăbuit... de este închis în Casa Cumplită? Nu credeţi că... Într-un fel trăieşte prin noi?

— Cum adică, "trăieşte prin noi"? replică Harry.

— Adică... păi, cred că ar fi încântat dacă ar putea să formeze societăţi secrete de apărare chiar sub nasul cuiva de la Minister... Cred că este extrem de frustrat pentru că nu poate să facă mai nimic de acolo de unde este... Aşa că am impresia că este dornic să ne stârnească... Într-un fel.

Ron păru cu totul derutat.

— Sirius are dreptate, zise el, chiar că vorbeşti ca mama. Hermione îşi muşcă buza şi nu răspunse. Clopoţelul sună exact când Peeves zbură spre Katie şi îi vărsă o călimară plină în cap.

*

Vremea nu fu cu nimic mai frumoasă o dată cu trecerea timpului, aşa că la ora şapte în seara aceea, când Harry şi Ron se duseră la antrenamentul de pe terenul de vâjthaţ, se udară leoarcă în câteva minute, cu picioarele alunecându-le pe iarba înmuiată. Cerul era cenuşiu închis şi propice tunetelor, iar ei fură uşuraţi când ajunseră în vestiarele calde şi luminoase, chiar dacă ştiau că îşi trăgeau sufletul doar pentru puţin timp. Îi găsiră pe Fred şi George discutând dacă să se folosească de propriile Cutii de Gustări cu surprize ca să scape de zburat.

— ... dar pariez că o să ştie ce am făcut, zise Fred din colţul gurii. Măcar dacă nu i-aş fi propus să cumpere nişte Pastile de Vărsat ieri.

— Am putea să încercăm Fondanta Febrei, murmură George, pe asta încă nu a văzut-o nimeni...

— Funcţionează? întrebă Ron plin de speranţă, în timp ce răpăitul ploii pe acoperiş se înteţea şi vântul urla în jurul clădirii.

— Păi, da, spuse Fred, o să-ţi crească imediat temperatura.

— Însă te alegi şi cu nişte coşuri pline de puroi, zise George, de care încă nu am descoperit cum să scapi.

— Dar nu văd nici un coş, zise Ron, uitându-se la gemeni.

— Nu, păi, nu ai cum, spuse Fred sumbru, nu sunt într-un loc expus privirilor celorlalţi.

— Însă fac ca urcatul pe mătură să fie o adevărată pacoste, dacă stai în...

— Bine, toată lumea să fie atentă la mine, spuse Angelina tare, ieşind din biroul căpitanului. Ştiu că nu este o vreme ideală, însă este posibil să jucăm cu Viperinii în condiţii asemănătoare cu acestea, aşa că este o idee bună să vedem cum o să ne descurcăm. Harry, parcă ţi-ai făcut ceva la ochelari ca să nu ţi se abureascǎ de la ploaie, de când am jucat cu Astropufii pe furtuna aia, nu?

— I-a vrăjit Hermione, spuse Harry.

Îşi scoase bagheta, îşi atinse ochelarii şi zise: Impervius!

— Cred că ar trebui să încercăm toţi, spuse Angelina. Dacă nu ne-ar mai ploua în faţă, am vedea mai bine — hai, toată lumea — Impervius! Bine, hai să mergem.

Îşi băgară toţi baghetele în buzunarele interioare ale robelor, îşi puseră măturile pe umăr şi ieşiră din vestiar în urma Angelinei.

Lipăiră prin noroiul din ce în ce mai adânc până în mijlocul terenului; cu tot cu Vraja Impervius, vizibilitatea

era încă redusă; lumina scădea repede şi domeniul era acoperit de o perdea de ploaie.

— Bine, la fluierul meu! strigă Angelina.

Harry se ridică de la sol, stropind cu noroi în toate părţile, şi ţâşni în sus, fiind desigur ajutat puţin de vânt. Habar nu avea cum urma să vadă hoţoaica pe vremea aceea; îi era şi aşa destul de greu să observe singurul balon-ghiulea cu care se antrenau; după ce trecuse doar un minut aproape că îl dădu jos de pe mătură şi trebui să folosească tehnica "agaţă-prinde-rostogoleşte" ca să îl evite. Din păcate, Angelina nu văzu asta. De fapt, nu părea să vadă nimic; nici unul dintre ei nu ştia ce făceau ceilalţi. Vântul se înteţea; Harry auzea ploaia răpăind răsunător pe suprafaţa lacului chiar şi de la depărtare.

Angelina îi ţinu acolo aproape o oră, înainte să accepte înfrângerea. Conduse echipa muiată şi nemulţumită înapoi în vestiar, insistând că antrenamentul nu fusese o pierdere de vreme, deşi nu părea nici ea foarte convinsă. Fred şi George păreau deosebit de supăraţi; amândoi mergeau crăcănaţi şi tresăreau la fiecare mişcare. Harry îi auzi plângându-se în şoaptă, în timp ce îşi ştergea părul ud cu un prosop.

— Cred că mie mi s-au spart câteva, spuse Fred pe o voce pustie.

— Mie nu, zise George, cu dinţii încleştaţi, dar pulsează într-un hal fără de hal... mi se pare că sunt mai mari.

— AU! zise Harry.

Îşi înfundă faţa în prosop, cu ochii strânşi de durere. Îl usturase cicatricea de pe frunte, mai tare decât în ultimele săptămâni.

— Ce s-a întâmplat? întrebară mai multe glasuri.

Harry îşi scoase capul de după prosop; vestiarul era în ceaţă, pentru că nu îşi pusese ochelarii, însă îşi dădu seama că toţi se uitau la el.

— Nimic, murmură el, mi-am... băgat un deget în ochi, atâta tot.

Însă îi aruncă lui Ron o privire cu subînţeles, iar cei doi rămaseră în urmă, în timp ce restul echipei ieşi afară, înfofoliţi în pelerine şi cu pălăriile trase mult pe urechi.

— Ce s-a întâmplat? zise Ron, în clipa când Alicia Spinnet dispăru pe uşă. Te-a durut cicatricea?

Harry încuviinţă din cap.

— Dar...

Speriat, Ron se duse la fereastră şi se uită la ploaia de afară.

— Nu... nu poate să fie pe aici, nu-i aşa?

— Nu, murmură Harry, aşezându-se pe o bancă şi frecându-şi fruntea. Probabil că este la câţiva kilometri depărtare. M-a durut pentru că... este... supărat.

Harry nu voise să spună asta şi auzi cuvintele de parcă le-ar fi rostit un străin... Şi totuşi, ştia că erau adevărate. Nu ştia cum anume, dar aşa era; Cap-de-Mort, oriunde ar fi fost, indiferent ce-ar fi făcut, era supărat.

— L-ai văzut? zise Ron îngrozit. Ai... avut o viziune, sau ceva de genul ăsta?

Harry rămase nemişcat, uitându-se în jos şi lăsându-şi mintea şi memoria să se relaxeze după durere.

Un amestec confuz de forme, o afluenţă asurzitoare de voci...

— Vrea să aibă loc ceva şi nu se întâmplă destul de repede, zise el.

Din nou, fu surprins să audă aceste cuvinte din gura lui, şi fu iarăşi sigur că erau adevărate.

— Dar... de unde ştii? zise Ron.

Harry clătină din cap şi îşi acoperi ochii cu mâinile, apăsându-i cu palmele. Văzu câteva steluţe. Îl simţi pe Ron aşezându-se alături pe bancă şi ştiu că se uita la el.

— Asta a fost data trecută? zise Ron pe o voce joasă. Când te-a durut cicatricea în biroul lui Umbridge? Era supărat Ştii-Tu-Cine?

Harry clătină din cap.

— Atunci, ce a fost?

Harry se întorcea în timp. Se uitase în ochii lui Umbridge... Îl duruse cicatricea... şi avusese sentimentul acela straniu în stomac... un sentiment ciudat, un salt... un sentiment fericit... sigur că da, nu îşi dăduse seama despre ce era vorba, fiindcă fusese atât de nefericit...

— Data trecută a fost pentru că era mulţumit, zise el. Foarte mulţumit. Credea... că o să se întâmple ceva de

bine. Şi în seara înainte, să ne întoarcem la Hogwarts — se gândi la momentul când îl duruse atât de tare cicatricea în camera lui şi a lui Ron din Casa Cumplită — era mânios...

Se uită la Ron, care îl privea cu gura căscată.

— Ai putea să-i iei locul lui Trelawney, prietene, spuse el pe un ton care oscila între admiraţie şi groază.

— Nu fac profeţii, zise Harry.

— Nu, ştii ce faci? zise Ron, părând şi speriat şi impresionat. Harry, îi citeşti gândurile Ştii-Tu-Cui!

— Nu, zise Harry, clătinând din cap. Presupun că este vorba despre... starea lui. Eu primesc doar frânturi din starea în care este. Dumbledore a zis că s-a întâmplat ceva de genul ăsta anul trecut. A spus că pot să-mi dau seama când Cap-de-Mort este lângă mine, sau când urăşte pe cineva. Ei bine, acum simt şi când este mulţumit...

Urmă o pauză. Vântul şi ploaia biciuiau clădirea.

— Trebuie să îi spui cuiva, zise Ron.

— Ultima dată i-am zis lui Sirius.

— Păi, spune-i şi acum!

— Nu pot, nu? spuse Harry sumbru. Umbridge urmăreşte bufniţele şi focurile, ai uitat?

— Atunci, spune-i lui Dumbledore.

— Tocmai ţi-am zis, ştie deja, spuse Harry scurt, ridicându-se, luându-şi pelerina din cui şi încheindu-şi-o. Nu are sens să-i spun din nou.

Ron îşi închise pelerina, privindu-i gânditor pe Harry.

— Dumbledore ar vrea să ştie, zise el.

Harry ridică din umeri.

— Hai... mai avem de exersat Farmecele de Tăcere. Traversară grăbiţi domeniul întunecat, alunecând şi poticnindu-se pe peluzele noroioase, fără să spună nimic. I Harry se gândea din răsputeri. Ce vroia Cap-de-Mort să aibă loc şi nu se se întâmpla destul de repede?

— ... are alte planuri... planuri pe care le poate pune în funcţiune chiar foarte curând... lucruri pe care nu le poate obţine decât prin furt... ca o armă. Ceva ce nu a avut data trecută.

Harry nu se mai gândise de săptămâni întregi la aceste cuvinte; fusese prea absorbit de ce se întâmpla la Hogwarts, prea ocupat de luptele nesfârşite cu Umbridge, de nedreptatea implicării Ministerului... Însă acum şi le reaminti, iar îl făcură să-şi pună întrebări... furia lui Cap-de-Mort ar fi fost logică dacă el nu s-ar fi apropiat de arma aceea, oricare ar fi fost. Oare îl oprise Ordinul, oare îl împiedicase să ajungă la ea? Unde era ţinută? La cine era acum?

— *Mimbulus mimbletonia,* zise Ron, iar Harry se întoarse la realitate chiar la timp pentru a trece prin gaura tabloului către camera de zi.

Se părea că Hermione se dusese la culcare mai devreme, lăsându-l pe Şmecherilă ghemuit pe un scaun din apropiere şi mai multe pălării noduroase de spiriduşi tricotate pe o masă de lângă foc. Harry se arătă recunoscător că nu era prin preajmă, pentru că nu îşi prea

dorea să-i spună şi ei că îl duruse cicatricea şi s-o audă îndemnându-l să meargă imediat la Dumbledore. Ron îi arunca priviri neliniştite, dar Harry îşi scoase cărţile de farmece şi se apucă să îşi termine eseul, deşi doar se prefăcea concentrat. Nu scrisese aproape nimic de când Ron zise că se ducea la culcare.

Miezul nopţii sosi şi trecu, în timp ce Harry citea şi recitea pasajul despre întrebuinţările ierbii pentru scorbut, ale leuşteanului şi ale ierbii-strănutului, fără să reţină o silabă.

Aceste plante sunt foarte eficiente la inflamarea creierului şi drept urmare sunt foarte folosite în Esenţele de Derutare şi Ameţire, cu care vrăjitorul vrea să genereze lipsă de înţelepciune şi nechibzuinţă…

… Hermione zicea că Sirius devenise nechibzuit de când era închis în Casa Cumplită...

... foarte eficiente la inflamarea creierului şi drept urmare sunt foarte folosite…

... Profetul zilei ar fi crezut că i se inflamase creierul, dacă ar fi aflat că ştia ce simţea Cap-de-Mort...

... drept urmare sunt foarte folosite în Esenţele de Derutare şi Ameţire…

… derutare, ăsta era cuvântul; de ce ştia ce simţea Cap-de-Mort? Care era această legătură între ei, pe care Dumbledore nu reuşise niciodată să o explice cu adevărat?

... cu care vrăjitorul vrea…

... cât de mult îşi dorea să doarmă...

... să genereze lipsă de înţelepciune...

În fotoliul din faţa focului era cald şi confortabil, ploaia încă răpăia pe pervazuri, Şmecherilă torcea, flăcările sfârâiau...

Cartea îi alunecă din mâini lui Harry şi ateriză cu o bufnitură surdă pe covorul din faţa focului. Capul îi căzu într-o parte...

Mergea iar de-a lungul unui hol fără ferestre, cu paşii răsunându-i în urechi. În timp ce uşa de la capătul coridorului era din ce în ce mai mare, inima îi bătea rapid de emoţie... de-ar fi putut să o deschidă... să treacă dincolo...

Întinse mâna... vârfurile degetelor erau la câţiva centimetri de ea...

— Harry Potter, domnule!

Se trezi cu o tresărire. În camera de zi fuseseră stinse toate lumânările, însă ceva se mişca prin apropiere.

— Cine-i acolo? zise Harry, ridicându-se în scaun.

Focul aproape că se stinsese, iar camera era foarte întunecată.

— Dobby v-a adus bufniţa, domnule! zise o voce chiţăitoare.

— Dobby? zise Harry cu un glas gros, uitându-se prin întuneric către direcţia de unde venea vocea.

Dobby, Spiriduşul de casă, stătea lângă masa pe care Hermione lăsase douăsprezece pălării tricotate. Urechile sale mari şi ascuţite ieşeau acum pe sub toate pălăriile pe care le tricotase Hermione vreodată, după câte se părea. Le purta unele peste altele, aşa că arăta ca şi cum i se alungise capul cu aproape un metru, iar pe ultimul ciucure era aşezată Hedwig, ciripind senin şi evident vindecată.

— Dobby s-a oferit voluntar să îi aducă bufniţa înapoi lui Harry Potter, chiţăi Spiriduşul, cu o expresie de adorare desăvârşită pe chip. Domnule, doamna profesoară Grubbly-Plank a zis că acum este bine.

Făcu o plecăciune foarte joasă, încât nasul ca un creion se frecă de suprafaţa tocită a covorului din faţa şemineului, iar Hedwig scoase un strigăt indignat şi zbură până pe braţul fotoliului lui Harry.

— Mulţumesc, Dobby! zise Harry, mângâind-o pe cap pe Hedwig şi clipind des, încercând să scape de imaginea uşii din vis… care fusese atât de reală.

Cercetându-l cu mai mare atenţie pe Dobby, observă că Spiriduşul de casă purta şi mai multe fulare şi nenumărate şosete, astfel încât picioarele îi păreau mult prea mari pentru restul corpului.

— Ăă… ai luat toate hainele pe care le-a lăsat Hermione?

— O, nu, domnule, zise Dobby fericit. Dobby i-a dus unele şi lui Winky, domnule.

— Da, ce mai face Winky? întrebă Harry.

Lui Dobby i se pleoştiră puţin urechile.

— Winky tot bea, domnule, bea mult, zise el cu tristeţe, plecându-şi ochii verzi, rotunzi şi mari cât nişte mingi de tenis. Tot nu o interesează hainele, Harry Potter. Şi nici pe ceilalţi spiriduşi de casă. Nici unul nu mai vrea să mai facă ordine în Turnul Cercetaşilor, nu când sunt ascunse pălării şi şosete peste tot. Li se pare că este jignitor, domnule. Dobby le face pe toate singur, domnule, dar pe Dobby nu îl deranjează, domnule, căci speră întotdeauna să îl întâlnească pe Harry Potter şi în seara acesta, domnule, dorinţa i s-a îndeplinit!

Dobby făcu iar o plecăciune până la pământ.

— Dar Harry Potter nu pare fericit, continuă Dobby, îndreptându-se şi uitându-se timid la Harry. Dobby l-a auzit vorbind în şoaptă în somn. Harry Potter a avut coşmaruri?

— Nu tocmai coşmaruri, zise Harry, căscând şi frecându-se la ochi. Am avut vise şi mai rele.

Spiriduşul îl cercetă pe Harry cu ochii săi mari, ca nişte sfere. Apoi zise foarte serios, plecându-şi urechile:

— Dobby şi-ar dori să îl poată ajuta pe Harry Potter, căci Harry Potter l-a eliberat pe Dobby şi acum Dobby este mult, mult mai fericit.

Harry zâmbi.

— Nu ai cum să mă ajuţi, Dobby, dar îţi mulţumesc pentru propunere.

Se apleca şi îşi ridică manualul de Poţiuni. Trebuia să încerce să îşi termine eseul a doua zi. Închise cartea şi,

când o făcu, focul îi lumină cicatricele albe de pe mână — rezultatul detenţiilor cu Umbridge...

— Stai puţin, Dobby, ai putea să faci ceva pentru mine, zise Harry rar.

Spiriduşul se uită la el, zâmbind larg.

— Orice, Harry Potter, domnule.

— Trebuie să găsesc un loc unde douăzeci şi opt de oameni să poată să exerseze Apărarea contra Magiei Negre fără să fie descoperiţi de nici un profesor. Mai ales de profesoara Umbridge, zise Harry şi îşi încleştă mâna pe carte, astfel încât cicatricele îi străluciră albe ca laptele.

Se aşteptase ca spiriduşului să-i piară zâmbetul sau să i se pleoştească urechile; se aşteptase să spună că era imposibil, sau că va încerca să găsească un loc, însă nu îşi prea făcea speranţe. Însă nu se aşteptase ca Dobby să facă un mic salt, fluturându-şi urechile vesel, şi să bată din palme.

— Dobby ştie locul perfect, domnule! zise el fericit. Dobby i-a auzit pe alţi spiriduşi de casă vorbind despre el când a venit la Hogwarts, domnule. Nouă ne este cunoscut drept Camera Du-Te-Vino, domnule, sau Camera Necesităţii!

— De ce? spuse Harry curios.

— Pentru că este o cameră în care se poate intra, zise Dobby cu seriozitate, când ai cu adevărat nevoie de ea. Uneori este acolo, uneori nu este, însă când apare, este mereu echipată conform nevoilor căutătorului. Dobby a folosit-o, domnule, zise Spiriduşul, coborându-şi vocea şi

părând vinovat, când Winky a fost foarte beată; a ascuns-o în Camera Necesităţii şi acolo a găsit antidoturi pentru Berezero, un pat drăguţ de spiriduş de casă, pe care să o întind ca să doarmă, domnule... şi Dobby ştie că domnul Filch a găsit materiale suplimentare de curăţat când şi-a terminat proviziile, domnule, şi...

— Şi dacă ai avea mare nevoie să te duci la baie, zise Harry, amintindu-şi deodată ceva ce spusese Dumbledore la Balul de Crăciun de anul trecut, s-ar umple cu oale de noapte?

— Dobby presupune că da, domnule, zise Dobby, încuviinţând din cap cu sinceritate. Este o cameră cât se poate de uimitoare, domnule.

— Câţi oameni ştiu de ea? zise Harry, îndreptându-se în fotoliu.

— Foarte puţini, domnule. Mulţi o găsesc când au nevoie de ea, domnule, dar de cele mai multe ori nu o mai găsesc a doua oară, pentru că nu ştiu că este mereu acolo, aşteptând să fie folosită, domnule.

— Sună extraordinar, zise Harry, cu inima bătându-i puternic. Dobby, pare perfectă. Când poţi să-mi arăţi unde este?

— Oricând, Harry Potter, domnule, spuse Dobby, încântat de entuziasmul lui Harry. Am putea să mergem şi acum, dacă vreţi!

Pentru o clipă, Harry fu tentat să meargă cu Dobby. Aproape că se ridicase, intenţionând să se ducă în cameră să-şi ia Pelerina Invizibilă, când, nu pentru prima oară, o voce foarte asemănătoare cu cea a lui Hermione îi şopti în

ureche: nechibzuit. Era, totuşi, foarte târziu, era extenuat şi avea de terminat eseul pentru Plesneală.

— Nu astă-seară, Dobby, zise Harry cu jumătate de gură, aşezându-se la loc. Este foarte important... nu vreau să o dau în bară, trebuie gândit totul cu grijă. Auzi, poţi să-mi spui exact unde este Camera asta a Necesităţii şi cum să ajung la ea?

*

Robele le fluturau şi vâjâiau în jur, în timp ce traversară lipăind stratul de legume inundat, ducându-se la cele două ore consecutive de Ierbologie, unde abia auziră ce spunea profesoara Lăstar, din cauza răpăitului picăturilor de ploaie ca nişte bucăţi de gheaţă pe acoperişul serei. Lecţia de Grijă faţă de Creaturile Magice din acea după-amiază trebui ţinută în altă parte decât pe domeniul bătut de furtună, şi anume într-o clasă liberă de la parter. Spre marea lor uşurare, Angelina îi căutase pe membrii echipei ca să le spună că antrenamentul de vâjthaţ fusese anulat.

— Foarte bine, zise Harry încet când îl anunţă, pentru că am găsit un loc unde să avem prima întâlnire de Apărare. Astă-seară, la opt, etajul şapte, vizavi de tapiseria cu Barnabas cel Smintit, pe care îl bat nişte troli cu bâtele. Poţi să le spui tu lui Katie şi Aliciei?

Păru puţin jignită dar promise să le spună şi celorlalţi. Harry se întoarse înfometat la cârnaţii şi piureul său. Când

îşi ridică privirea să ia o gură de suc de dovleac, văzu că Hermione îl privea.

— Ce este? zise el cu o voce groasă.

— Păi... nimic, doar că planurile lui Dobby nu sunt totdeauna foarte sigure. Mai ţii minte când te-a făcut să îţi pierzi oasele braţului?

— Camera asta nu este doar o idee nebunească a lui Dobby; şi Dumbledore ştie, mi-a vorbit de ea la Balul de Crăciun.

Figura lui Hermione se lumină.

— Ţi-a zis Dumbledore de ea?

— Doar în trecere, zise Harry, ridicând din umeri.

— A, păi, atunci e în ordine, spuse Hermione vioaie, fără vreun alt comentariu.

Cei doi şi cu Ron petrecură aproape restul zilei găsind oamenii care semnaseră lista la "Capul de mistreţ" şi spunându-le unde să se întâlnească în seara aceea. Oarecum spre dezamăgirea lui Harry, Ginny fu cea care reuşi să le găsească prima pe Cho Chang şi pe prietena ei; însă, până la sfârşitul cinei se convinse că veştile fuseseră transmise fiecăruia dintre cei douăzeci şi cinci de oameni care apăruseră la "Capul de mistreţ".

La şapte jumătate Harry, Ron şi Hermione ieşiră din camera de zi a Cercetaşilor, Harry strângând în mână o anumită bucată de pergament vechi. Cei din anul cinci aveau voie pe hol până la ora nouă, însă toţi trei se tot

uitau în jur neliniştiţi, în timp ce se îndreptau spre etajul şapte.

— Staţi puţin, îi avertiză Harry, desfăşurând pergamentul când ajunse la capul scărilor, atingându-i cu bagheta şi murmurând: Jur solemn că nu e nimic de capul meu.

Pe pergamentul gol apăru o hartă a Şcolii Hogwarts. Puncte mici şi negre, etichetate cu nume, se mişcau întruna, arătând unde erau diverşi oameni.

— Filch este la etajul doi, zise Harry, ţinând harta aproape de ochi, iar Doamna Norris este la etajul patru.

— Şi Umbridge? întrebă Hermione neliniştită.

— În biroul ei, zise Harry, arătând-o cu degetul. În ordine, la drum.

Merseră repede pe coridor către locul pe care i-l descrisese Dobby lui Harry — o bucată de perete gol vizavi de o tapiserie imensă, care înfăţişa încercarea prostească a lui Barnabas cel Smintit de a-i învăţa pe troli să facă balet.

— Bine, zise Harry încet, în timp ce un trol mâncat de molii se opri din bătaia neîncetată a celui ce se dorise profesor de balet pentru a se uita la ei. Dobby a zis să trecem dincolo de porţiunea asta de perete de trei ori, concentrându-ne asupra a ceea ce ne trebuie.

Aşa făcură, întorcându-se brusc în dreptul ferestrei chiar de dincolo de bucata de perete şi apoi în dreptul vazei de mărimea unui om de pe partea cealaltă. Ron închise ochii, concentrându-se; Hermione spuse ceva în

şoaptă; Harry îşi ţinu pumnii strânşi, în timp ce se uita înainte.

Avem nevoie de un loc unde să ne luptăm... îşi zise el.

Dă-ne un loc unde să ne antrenăm... un loc unde să nu ne poată găsi...
— Harry! zise Hermione tăios, când se întoarseră după ce trecură a treia oară pe acolo.

O uşă foarte lustruită apăruse în perete. Ron se holbă la ea, părând puţin îngrijorat. Harry întinse mâna, apucă clanţa de aramă, deschise uşa şi intră primul într-o cameră spaţioasă, luminată de torţe pâlpâitoare ca acelea care luminau celulele aflate cu opt etaje mai jos.

Pereţii erau plini cu dulapuri de lemn înţesate cu cărţi şi în loc de scaune iar, pe jos erau perne mari de mătase. Pe rafturile din capătul opus al camerei se găseau mai multe instrumente cum ar fi Trădare, Senzori Secretoşi şi o Oglindă mare a Duşmanilor, despre care Harry era sigur că o văzuse anul trecut în biroul falsului Moody.

— Or să fie bune când o să exersăm Împietrirea, zise Ron entuziasmat, atingând una dintre perne cu piciorul.

— Şi uite câte cărţi! spuse Hermione încântată, trecându-şi un deget peste cotoarele volumelor legate în piele. Compendiul blestemelor obişnuite şi contraacţiunile lor... Magia neagră înfrântă... Vrăji de autoapărare... uau!

Se uită la Harry radiind, iar el îşi dădu seama că prezenţa acelor sute de cărţi o convinsese până la urmă pe Hermione că făceau ce trebuia.

— Harry, este minunat, avem aici tot ce ne trebuie!

Şi, fără alte comentarii, luă Blesteme pentru blestemaţi de pe un raft, se aşeză pe perna cea mai apropiată şi începu să citească.

Se auzi o bătaie timidă la uşă. Harry se întoarse să vadă cine era. Dădu cu ochii de Ginny Neville, Lavender, Parvati şi Dean.

— Vaai, zise Dean, uitându-se în jur impresionat. Ce este locul ăsta?

Harry începu să explice, însă, înainte să termine, mai sosiră alţii şi trebui să o ia de la capăt. Când se făcu ora opt, era ocupată fiecare pernă. Harry se duse la uşă şi întoarse cheia care ieşea din broască; aceasta scoase un sunet limpede şi toată lumea tăcu, uitându-se la el. Hermione îşi puse cu grijă un semn la pagina din Blesteme pentru blestemaţi la care ajunsese şi lăsă cartea deoparte.

— Bine, zise Harry, puţin emoţionat. Acesta este locul pe care l-am găsit pentru antrenamente, şi este… ăă… evident că sunteţi mulţumiţi.

— Este fantastic! zise Cho, şi mai mulţi încuviinţară în şoaptă.

— Este ciudat, zise Fred, încruntându-se în jur. Ne-am ascuns o dată aici de Filch, ţii minte, George? Dar atunci era doar un dulap de mături.

— Hei, Harry, ce sunt chestiile alea? întrebă Dean din fundul camerei, arătând spre Trădare şi Oglinda Duşmanilor.

— Detectori Întunecaţi, zise Harry, păşind printre perne ca să ajungă acolo. În mare, arată când anume sunt prin preajmă vrăjitori Întunecaţi sau duşmani, însă nu ar trebui să ai prea mare încredere în ele, pot fi păcălite...

Se uită pentru o clipă în Oglinda crăpată a Duşmanilor; în ea se mişcau siluete întunecate, deşi nici una dintre ele nu putea fi recunoscută. Se întoarse cu spatele la ea.

— Ei bine, m-am gândit cam ce ar trebui să facem mai întâi şi... ăă...

Observă o mână ridicată.

— Ce este, Hermione?

— Cred că ar trebui să alegem un lider, zise Hermione.

— Harry este liderul, zise Cho imediat, uitându-se la Hermione de parcă ar fi fost nebună.

Stomacul lui Harry făcu iar o tumbă.

— Da, dar cred că ar trebui să-l votăm cum trebuie, zise Hermione netulburată. E mai oficial sporeşte autoritatea. Deci... cine crede că Harry ar trebui să fie liderul nostru?

Toată lumea ridică mâna, chiar şi Zacharias Smith, deşi o făcu fără nici o tragere de inimă.

— Ăă... În ordine, mulţumesc, zise Harry, care simţea că îi luase foc faţa. Şi — ce mai este, Hermione?

— Cred că ar trebui să avem şi un nume, spuse ea veselă, cu mâna încă ridicată. Ar promova spiritul de echipă şi unitatea, nu credeţi?

— Putem să fim Liga Anti-Umbridge? zise Angelina plină de speranţă.

— Sau Grupul Care Crede că Cei din Ministerul Magiei sunt Imbecili? sugeră Fred.

— Eu mă gândeam, zise Hermione, încruntându-se la Fred, mai degrabă la o denumire care să nu le spună tuturor ce punem la cale, ca să putem vorbi de ea în siguranţă şi în afara întâlnirilor.

— Asociaţia Defensivă? zise Cho. A.D. pe scurt, ca să nu ştie nimeni despre ce vorbim?

— Da, A.D. sună bine, zise Ginny. Dar hai să o facem să vină de la Armata lui Dumbledore, pentru că de asta se teme cel mai tare Ministerul, nu-i aşa?

La auzul acestor cuvinte se auziră multe şoapte şi râsete aprobatoare.

— Cine e pentru A.D.? zise Hermione pe un ton autoritar, îngenunchind pe pernă ca să numere. Majoritatea... moţiune aprobată!

Agăţă foaia de pergament cu toate semnăturile lor pe perete şi în partea de sus scrise cu litere mari:

ARMATA LUI DUMBLEDORE

— Bine, zise Harry, după ce Hermione se aşeză la loc, ce ziceţi, începem antrenamentul? Mă gândeam că primul lucru pe care ar trebui să-l facem ar fi Expelliarmus, ştiţi voi, Vraja de Dezarmare. Ştiu că este destul de simplă, însă a fost foarte folositoare când...

— Ah, te rog, spuse Zacharias Smith, dându-şi ochii peste cap şi încrucişându-şi mâinile. Eu nu cred că Expelliarmus chiar o să ne fie de ajutor împotriva Ştii-Tu-Cui, nu găseşti?

— Am folosit-o contra lui, zise Harry încet. Mi-a salvat viaţa în iunie.

Smith căscă gura ca un prost. Ceilalţi din cameră rămaseră tăcuţi.

— Însă dacă ai senzaţia că este degradant pentru tine, poţi să pleci, zise Harry.

Smith nu se mişcă, şi nici ceilalţi.

— În ordine, zise Harry, care avea gura puţin mai uscată decât de obicei, din cauza tuturor perechilor de ochi aţintite asupra lui, cred că ar trebui să ne grupăm câte doi şi să ne antrenăm.

I se părea ciudat să dea indicaţii, însă şi mai ciudat era să vadă că îi erau ascultate. Toţi se ridicară imediat şi se împărţiră pe perechi. După cum era de aşteptat, Neville rămase fără partener.

— Poţi să te antrenezi cu mine, îi zise Harry. Bine... deci, la trei... unu, doi, trei...

Camera se umplu brusc de ţipete de "Expelliarmus". Baghetele zburară în toate părţile; vrăjile care dăduseră pe lângă loviră cărţi de pe rafturi şi le ridicară în aer. Harry fu prea rapid pentru Neville, a cărui baghetă îi zbură din mână învârtindu-se, se lovi de tavan într-o ploaie de scântei şi ateriză zăngănind pe un dulap cu cărţi, de unde Harry o recuperă cu o Vrajă de Chemare. Uitându-se în jur, se gândi că fusese bine că sugerase să înceapă antrenamentul cu elementele de bază; era vorba despre o magie de proastă calitate; mulţi nu reuşeau deloc să îşi dezarmeze adversarii, făcându-i doar să se dea înapoi cu câţiva paşi sau să închidă ochii când îi atingea suflul unei vrăji slabe.

— Expelliarmus! zise Neville, şi Harry, luat prin surprindere, simţi cum îi zboară bagheta din mână.

— AM REUŞIT! zise Neville bucuros. Este prima oară când mi-a ieşit — AM REUŞIT!

— Bravo! zise Harry încurajator, hotărându-se să nu sublinieze că, într-un duel adevărat, era foarte puţin probabil ca adversarul lui Neville să se uite în direcţia opusă, ţinând lejer bagheta pe lângă corp. Neville, fii atent, poţi să te antrenezi pe rând cu Ron şi cu Hermione câteva minute, ca să fac un tur şi să văd cum se descurcă ceilalţi?

Harry se duse în mijlocul camerei. Se întâmpla ceva foarte straniu cu Zacharias Smith. De fiecare dată când deschidea gura să-l dezarmeze pe Anthony Goldstein, îi zbura din mână propria baghetă, şi totuşi, Anthony nu părea să scoată nici un sunet. Harry nu trebui să caute mult ca să elucideze misterul: Fred şi George erau la

câţiva metri de Smith şi îşi îndreptau pe rând baghetele către el de undeva din spate.

— Scuze, Harry, zise George repede, când Harry îi întâlni privirea. Nu ne-am putut abţine.

Harry se duse la alte perechi, încercând să-i corecteze pe cei care făceau vraja greşit. Ginny era parteneră cu Michael Corner; se descurca foarte bine, în timp ce Michael ori nu se pricepea deloc ori nu vroia să atace. Ernie Macmillan îşi flutura bagheta fără motiv, dându-i partenerului său timp să îl prindă cu garda jos; fraţii Creevey erau entuziasmaţi, dar haotici, fiind principalii vinovaţi pentru toate cărţile care ţâşneau din rafturile din jur; Luna Lovegood era la fel de dezordonată, uneori făcând să-i zboare învârtindu-se bagheta lui Justin Finch-Fletchley, alteori reuşind doar să-i facă părul măciucă.

— Bine, opriţi-vă! strigă Harry. Opriţi-vă! OPRIŢI-VĂ!

Am nevoie de un fluier, îşi zise el, şi imediat zări unul pe

cel mai apropiat rând de cărţi. Îl luă şi suflă cu putere. Toţi îşi coborâră baghetele.

— Nu a fost rău, zise Harry, însă este clar că e loc de mai bine.

Zacharias Smith se uită urât la el.

— Hai să mai încercăm o dată.

Se plimbă din nou printre ei, oprindu-se din când în când să le dea sfaturi. Încet, performanţele se îmbunătăţiră în general. O vreme, evită să se apropie de

Cho şi de prietena ei, dar după ce trecu de două ori pe lângă toate celelalte perechi din cameră, simţi că nu putea să le mai ignore.

— O, nu, zise Cho destul de alarmată când el se apropie. Expelliarmious! Adică, Expellimellius! Eu — ah, scuze, Marietta!

Prietenei ei cu părul creţ îi luase foc mâneca; Marietta o stinse cu propria baghetă şi se uită urât la Harry, de parcă ar fi fost vina lui.

— M-ai făcut să mă emoţionez, mă descurcam bine înainte să vii, îi spuse Cho tristă lui Harry.

— A fost destul de bine, minţi Harry, dar, când ea ridică sprâncenele, adăugă: Adică nu a fost jalnic, dar ştiu că poţi să o faci cum trebuie, m-am uitat de departe.

Cho râse. Prietena ei Marietta îi privi cu o oarecare acreală şi apoi se întoarse cu spatele la ei.

— Nu o băga în seamă, murmură Cho. De fapt, nu voia să vină, dar am obligat-o. Părinţii i-au interzis să facă orice ar putea să o supere pe Umbridge. Vezi tu... mama ei lucrează pentru Minister.

— Dar părinţii tăi? întrebă Harry.

— Păi, şi mie mi-au interzis să mă pun rău cu Umbridge, zise Cho, îndreptându-se cu mândrie. Dar, dacă îşi imaginează că nu o să lupt împotriva Ştii-Tu-Cui după ce s-a întâmplat cu Cedric...

Se întrerupse, părând oarecum derutată, şi între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare; bagheta lui Terry Boot trecu

vâjâind pe lângă urechea lui Harry şi o lovi pe Alicia Spinnet drept în nas.

— Păi, tatăl meu este un mare suporter al oricărei acţiuni anti-Minister! zise Luna Lovegood cu mândrie chiar din spatele lui Harry.

Era evident că trăsese cu urechea la ce vorbeau, în timp ce Justin Finch-Fletchley încerca să se elibereze din robele care i se ridicaseră în cap.

— Spune mereu că îl crede în stare de orice pe Fudge; păi, după ce a asasinat atâţia goblini! Şi bineînţeles că foloseşte Departamentul Misterelor ca să creeze otrăvuri teribile, pe care le administrează în secret tuturor celor care nu sunt de acord cu el. Şi apoi mai este şi Slashkilterul Umgubular...

— Nu întreba, îi şopti Harry lui Cho când ea deschise gura, părând derutată, după care chicoti.

— Hei, Harry, strigă Hermione de la celălalt capăt al camerei, te-ai uitat cât e ora?

Se uită la ceas şi fu şocat să vadă că era deja nouă şi zece, ceea ce însemna că trebuiau să se întoarcă imediat în camerele lor de zi, sau riscau să fie prinşi şi pedepsiţi de Filch pentru că încălcau regulile. Fluieră, toţi se opriră din ţipat "Expelliarmus" şi ultimele câteva baghete zăngăniră pe podea.

— A fost destul de bine, zise Harry, însă am depăşit limita de timp. Săptămâna viitoare, la aceeaşi oră, în acelaşi loc?

— Mai repede! zise Dean Thomas entuziasmat şi mulţi încuviinţară din capete.

Angelina, însă, zise repede:

— Este pe cale să înceapă sezonul de vâjthaţ, trebuie să se antreneze şi echipele!

— Atunci, hai să rămână miercurea următoare, seara, zise Harry. Putem să hotărâm atunci când vor fi întâlnirile suplimentare. Hai, ar fi bine să mergem.

Scoase iar Harta Ştrengarilor şi se uită cu atenţie dacă exista vreun profesor la etajul şapte. Îi lăsă să plece pe toţi, în grupuri de trei sau patru, privind neliniştit punctuleţele, ca să vadă dacă ajunseseră cu bine în dormitoarele lor: Astropufii o luară pe holul de la subsol care ducea şi spre bucătării, cei de la Ochi-de-Şoim se îndreptară spre un turn din partea de vest a castelului, iar Cercetaşii de-a lungul coridorului, către portretul Doamnei Grase.

— A fost foarte, foarte bine, Harry, zise Hermione, când în sfârşit nu mai rămaseră decât ea, Harry şi Ron.

— Da, aşa e! spuse Ron entuziasmat, în timp ce se strecurară toţi pe uşă o privire transformându-se înapoi în piatră în urma lor. Ai văzut cum am dezarmat-o pe Hermione, Harry?

— Doar o dată, zise Hermione înţepată. Te-am dezarmat de mult mai multe ori decât tu pe mine…

— Nu te-am dezarmat doar o dată, ci cel puţin de trei ori…

— Păi, dacă pui la socoteală şi când te-ai împleticit şi mi-ai dat peste mâna cu bagheta...

Se certară tot drumul înapoi în camera de zi, însă Harry nu îi asculta. Era cu un ochi pe Harta Ştrengarilor, însă se gândea de asemenea la felul cum îi spusese Cho că o făcuse să se emoţioneze.

CAPITOLUL XIX

LEUL ŞI ŞARPELE

Pe parcursul următoarelor două săptămâni, Harry se simţi ca şi când ar fi avut un fel de talisman în piept, un secret luminos, care îl ajuta să suporte orele cu Umbridge şi chiar îi permitea să-i poată zâmbi prietenos, în timp ce se uita în ochii ei îngrozitori şi exoftalmici. El şi A. D. rezistau chiar sub nasul ei, făcând exact lucrul de care ea şi Ministerul se temeau cel mai mult, şi de fiecare dată când ar fi trebuit să citească din cartea lui Wilbert Slinkhard la orele ei, medita, în schimb, asupra amintirilor plăcute ale celor mai recente întâlniri, rememorând cum reuşise Neville să o dezarmeze pe Hermione, cum stăpânise Colin Creevey Vraja de Oprire după ce se străduise din răsputeri în trei şedinţe, şi cum făcuse Parvati Patil un Blestem de Reducere atât de reuşit, încât micşorase masa, lăsând toate Tradarele pe praful de pe podea.

Îi era aproape imposibil să fixeze o anumită seară din săptămână pentru întâlnirile A. D., având în vedere că trebuia să ţină cont de trei antrenamente separate ale echipelor de vâjthaţ, care erau adeseori reprogramate din cauza vremii urâte; dar lui Harry nu îi părea rău; din punctul lui de vedere, poate că era mai bine ca aranjarea întâlnirilor să fie imprevizibilă. Dacă îi urmărea cineva, le-ar fi fost greu să găsească un tipar.

Hermione elaboră în scurt timp o metodă foarte isteaţă de a le comunica tuturor membrilor data şi ora următoarei întâlniri, în cazul în care ar fi fost nevoie să le schimbe subit, fiindcă ar fi părut suspect ca elevi de la case diferite să fie văzuţi în repetate rânduri traversând Marea Sală pentru a vorbi între ei. Le dădu tuturor membrilor A. D. un galion fals (Ron fu foarte entuziasmat când văzu coşul pentru prima oară şi fu convins că împărţea galbeni adevăraţi).

— Vedeţi numerele de pe marginea monedelor? zise Hermione, ridicând una pentru a o cerceta, la sfârşitul celei de-a patra întâlniri.

Moneda strălucea mare şi galbenă la lumina torţelor.

— Pe galionii adevăraţi există doar un număr de serie care face referinţă la goblinul care a făcut moneda. Însă pe aceste monede false numerele se vor schimba, pentru a arăta data şi ora următoarei întâlniri. Monedele se vor încălzi atunci când se vor schimba datele, aşa că, dacă o să le purtaţi în buzunar, o să le puteţi simţi. Vom lua câte una fiecare şi, după ce Harry va fixa data următoarei întâlniri, o să schimbe numerele de pe moneda lui, şi pentru că am aruncat o Vrajă Protean asupra ei, toate se vor schimba în acelaşi fel.

Cuvintele lui Hermione fură întâmpinate de o tăcere confuză. Se uită în jur la toate chipurile oarecum derutate, întoarse spre ea.

— Păi... m-am gândit că ar fi o idee bună, zise ea nesigură, adică... şi dacă Umbridge ne-ar pune să ne întoarcem buzunarele pe dos, nu este deloc ciudat dacă ai un galion la tine, nu-i aşa? Dar... mă rog, dacă nu vreţi să le folosiţi...

— Poţi să faci o Vrajă Protean? zise Terry Boot.

— Da, spuse Hermione.

— Dar asta este... este de nivelul T.V.E.E., zise el cu o voce mică.

— A, zise Hermione, încercând să pară modestă. A... mă rog... da, presupun că aşa este.

— Cum de nu eşti la Ochi-de-Şoim? întrebă el, uitându-se la Hermione cu o privire aproape extaziată. Cu un creier ca al tău?

— Păi, Jobenul Magic chiar s-a gândit să mă trimită la Ochi-de-Şoim în timpul sortatului, zise Hermione veselă, dar până la urmă a ales Cercetaşii. Bun, înţeleg că folosim galionii?

Se auzi un murmur de încuviinţare şi toţi se apropiară ca să ia câte unul din coş. Harry se uită pieziş la Hermione.

— Ştii de ce îmi amintesc astea?

— Nu, de ce?

— De cicatricele Devoratorilor Morţii. Cap-de-Mort atinge una dintre ele, cicatricele îi ard pe toţi şi ştiu că trebuie să i se alăture.

— Păi... da, zise Hermione încet, de acolo mi-a venit ideea... dar te rog să observi că am decis să gravez data pe bucăţi de metal şi nu pe pielea membrilor.

— Da... prefer metoda ta, zise Harry zâmbind, în timp ce îşi băga galionul în buzunar. Presupun că singurul pericol cu ăştia este că i-am putea cheltui din greşeală.

— Slabe şanse, zise Ron, care îşi examina propriul galion fals cu un aer puţin trist. Eu nu am nici un galion adevărat cu care să îl confund.

Având în vedere că se apropia primul meci de vâjthaţ din acel sezon, Cercetaşii împotriva Viperinilor, întâlnirile A.D. fură amânate, pentru că Angelina insista să se antreneze aproape în fiecare zi. Faptul că nu mai avusese loc de atâta timp Cupa de Vâjthaţ sporea semnificativ interesul şi entuziasmul faţă de meciul apropiat; cei de la Ochi-de-Şoim şi Astropufi erau foarte interesaţi de rezultat, pentru că ei, desigur, aveau să joace cu ambele echipe pe parcursul anului; şi şefii Caselor echipelor adverse, deşi încercau să se ascundă sub o aparenţă de sportivitate, erau hotărâţi să îşi vadă propria echipă victorioasă. Harry realiză cât de mult îşi dorea profesoara McGonagall să îi bată pe Viperini când aceasta nu le dădu teme în săptămâna dinaintea meciului.

— Cred că în momentul de faţă aveţi destule de făcut, zise ea cu un aer superior.

Nimănui nu îi veni să-şi creadă urechilor, până când ea nu se uită direct la Harry şi Ron şi zise poruncitor:

— Băieţi, m-am obişnuit să văd Cupa de Vâjthaţ în biroul meu, şi zău că nu vreau să fiu nevoită să i-o dau profesorului Plesneală, aşa că să folosiţi timpul liber ca să vă antrenaţi, da?

*

Plesneală, la fel de evident de părtinitor, rezervase atât de des stadionul de vâjthaţ pentru Viperini, încât Cercetaşilor le era greu să ajungă acolo ca să joace. De asemenea, se făcea că nu aude numeroasele încercări raportate ale Viperinilor de a-i blestema pe jucătorii Cercetaşi pe holuri. Când Alicia Spinnet apăru în aripa spitalului cu sprâncenele crescându-i atât de des şi de repede, încât îi acopereau ochii şi îi astupau gura, Plesneală insistă că trebuia să fi încercat să arunce o Vrajă de Însănătoşire a părului asupra ei însăşi şi refuză să îi asculte pe cei paisprezece martori oculari care stăruiau că îl văzuseră pe portarul Viperinilor, Miles Bletchly, blestemând-o pe la spate, în timp ce învăţa la bibliotecă.

Harry era optimist în legătură cu şansele Cercetaşilor; până la urmă nu pierduseră niciodată în faţa echipei lui Reacredinţă. Într-adevăr, Ron încă nu juca la nivelul lui Baston, dar făcea mari eforturi să se perfecţioneze. Marea sa slăbiciune era tendinţa de a-şi pierde încrederea în sine după ce făcea o gafă; dacă încasa un gol, devenea agitat şi drept urmare era posibil să mai ia şi altele. Pe de altă

parte, Harry îl văzuse pe Ron apărând spectaculos de câteva ori, când era în formă; în timpul unui antrenament memorabil, se atârnase cu o singură mână de mătură şi lovise balonul atât de tare în partea opusă stâlpilor porţii, încât acesta traversă stadionul în zbor şi trecu prin cercul din mijloc din capătul celălalt; ceilalţi din echipă fură de părere că această paradă putea fi comparată cu succes cu una realizată de curând de Barry Ryan, portarul naţionalei irlandeze contra înaintaşului polonez Ladislaw Zamojski. Chiar şi Fred spusese că mai erau şanse ca Ron să-i facă mândri pe el şi pe George, şi că meditau serios dacă să recunoască sau nu că era rudă cu ei, deşi încercaseră să-l nege de patru ani.

Singurul fapt care îl îngrijora cu adevărat pe Harry era cât de mult se lăsa Ron afectat de tactica echipei Viperinilor de a-l şicana chiar înainte să fi ajuns pe stadion. Harry, desigur, le suporta de patru ani comentariile răutăcioase, aşa că şuşotelile gen "Hei, Potty, am auzit că Warrington a jurat că sâmbătă o să te dea jos de pe mătură", departe de a-i îngheţa sângele în vine, îl făceau să râdă. "Warrington ţinteşte atât de jalnic, încât aş fi mai îngrijorat dacă ar viza-o pe persoana de lângă mine", replica el, făcându-i pe Ron şi Hermione să râdă şi ştergând zâmbetul de pe chipul lui Pansy Parkinson.

Însă Ron nu mai îndurase niciodată o campanie asiduă de insulte, batjocuri şi intimidări. Când, în timp ce treceau pe hol, unii Viperini, din anul şapte şi mult mai mari ca el îi aruncau "ţi-ai rezervat un pat în aripa spitalului, Weasley?" nu râdea, ci căpăta o nuanţă de verde deschis. Când Draco Reacredinţă îl imita pe Ron cum scăpa balonul (ceea ce făcea de fiecare dată când se vedeau), lui Ron i se înroşeau urechile şi mâinile îi tremurau atât de tare, încât era

foarte posibil să scape orice altceva avea în mână în momentul acela.

Octombrie se stinse cu o avalanşă de vânturi vijelioase şi ploi torenţiale, iar noiembrie sosi rece ca fierul îngheţat, cu o chiciură aspră în fiecare dimineaţă şi cu pale de vânt glacial, care înfiorau mâinile şi chipurile descoperite. Cerul şi tavanul din Marea Sală prinseră o nuanţă deschisă de gri-sidefiu, munţii din jurul Hogwarts-ului erau cu crestele înzăpezite şi temperatura din castel coborî atât de mult, încât în pauzele dintre ore mulţi dintre elevi purtau mănuşi groase din piele de dragon pe holuri.

În ziua meciului, era o dimineaţă luminoasă şi rece. Când Harry se trezi, se uită spre patul lui Ron şi îl văzu pe acesta ud în capul oaselor, cu braţele în jurul genunchilor, uitându-se în gol.

— Eşti bine? zise Harry.

Ron încuviinţă din cap, dar nu vorbi. Harry îşi aminti foarte bine de data când Ron îşi aruncase din greşeală o Vrajă de Vomitat-Melci asupra lui însuşi; părea să fie la fel de palid şi transpirat ca şi atunci, plus că nu prea vroia să deschidă gura.

— Nu trebuie decât să mănânci ceva, zise Harry încurajator. Hai!

Când sosiră, Marea Sală se umplea rapid. Se vorbea mai tare şi era o atmosferă mai exuberantă decât de obicei. Când trecură pe lângă masa Viperinilor, avu loc o explozie de zgomote. Harry se uită la ei şi văzu că, pe lângă obişnuitele fulare şi pălării verzi cu argintiu, fiecare dintre ei purta o insignă argintie care părea să aibă forma

unei coroane. Nu ştia de ce, dar mulţi îi făcură cu mâna lui Ron, râzând în hohote. În timp ce trecea prin dreptul lor, Harry încercă să vadă ce scria pe insigne, însă era prea preocupat să-l ducă pe Ron dincolo de masa lor ca să zăbovească destul timp pentru a le citi.

La masa Cercetaşilor fură întâmpinaţi de o primire plină de entuziasm. Acolo toată lumea era îmbrăcată în roşu cu auriu, însă, departe de a-l înveseli pe Ron, se părea că uralele îi storseseră şi ultima picătură de curaj; se prăbuşi pe cea mai apropiată bancă, arătând de parcă ar fi fost ultima oară când lua masa.

— Am fost nebun când am acceptat, zise el într-o şoaptă răguşită. Nebun.

— Nu fi prost, zise Harry hotărât, dându-i un amestec de cereale, o să te descurci foarte bine. E normal să ai emoţii.

— Sunt la pământ, mormăi Ron. Sunt jalnic. Nu pot să joc bine nici dacă mă pici cu ceară. Ce-o fi fost în capul meu?

— Vino-ţi în fire, zise Harry cu fermitate. Gândeşte-te la cum ai salvat cu piciorul golul ăla acum câteva zile, chiar şi Fred şi George au zis că ai fost extraordinar.

Ron se întoarse spre Harry cu o expresie chinuită.

— A fost din întâmplare, şopti el distrus. Nu am vrut să o fac... am alunecat de pe mătură când nu v-aţi uitat nici unul şi am lovit balonul din greşeală, în timp ce încercam să mă urc la loc.

— Ăă... zise Harry, revenindu-şi repede de pe urma acestei surprize neplăcute, cu încă vreo câteva întâmplări ca asta meciul e ca şi câştigat, nu-i aşa?

Hermione şi Ginny se aşezară vizavi de ei, purtând fulare, mănuşi şi rozete roşii cu auriu.

— Cum te simţi? îl întrebă Ginny pe Ron, care acum se holba la urmele de lapte de pe fundul bolului gol de cereale, de parcă s-ar fi gândit serios dacă să se înece sau nu în el.

— Are emoţii, spuse Harry.

— Păi, ăsta este un semn bun, mie mi se pare că întotdeauna ai rezultate mai bune la examene dacă ai emoţii, zise Hermione cu însufleţire.

— Bună, zise o voce difuză şi visătoare din spatele lor.

Harry îşi ridică privirea: Luna Lovegood plutise spre ei de la masa Ochilor-de-Şoim. Mulţi se holbau la ea, iar câţiva chiar râdeau şi o arătau cu degetul; reuşise să facă rost de o pălărie în forma unui cap de leu în mărime naturală, pe care o purta într-un echilibru precar.

— Ţin cu Cercetaşii, zise Luna, făcând un semn spre pălărie fără să fi fost nevoie. Uite ce face...

Întinse mâna şi atinse pălăria cu bagheta. Aceasta deschise gura larg şi scoase un răget extrem de realist, care îi făcu să tresară pe toţi cei din jur.

— E reuşită, nu? zise Luna fericită. Ştiţi, am vrut să o fac să mestece un şarpe care să-i reprezinte pe Viperini, dar nu am avut timp. Oricum... baftă, Ronald!

Se îndepărtă plutind. Încă nu îşi revenise de pe urma şocului trezit de pălăria Lunei, când Angelina se apropie în grabă de ei, însoţită de Katie şi Alicia, ale cărei sprâncene reveniseră la normal datorită ajutorului doamnei Pomfrey.

— Când sunteţi gata, zise ea, o să mergem direct pe stadion, să verificăm cum stau lucrurile şi să ne schimbăm.

— Venim imediat, o asigură Harry. Stai să mănânce şi Ron ceva.

Însă după zece minute fu clar că Ron nu mai putea să mănânce nimic şi Harry se gândi că era mai bine să-l ducă la vestiare. Când se sculară de la masă, se ridică şi Hermione, care îl trase deoparte, apucându-l de mână.

— Să nu-l laşi pe Ron să vadă ce scrie pe insignele Viperinilor, îi şopti ea imperios.

Harry o privi întrebător, însă ea clătină din cap prevenitor; Ron tocmai se apropie agale de ei, părând pierdut şi disperat.

— Baftă, Ron, zise Hermione, ridicându-se în vârful picioarelor şi pupându-l pe obraz. Şi ţie, Harry...

Ron păru să îşi revină puţin, cât timp traversară iar Marea Sală. Atinse locul de pe obraz unde îl pupase Hermione, oarecum derutat, de parcă nu era sigur de ceea ce se întâmplase. Părea prea absorbit ca să mai observe ce era în jur, însă Harry aruncă o privire curioasă spre insignele în formă de coroană când trecură pe lângă masa Viperinilor, şi de data asta descifra cuvintele gravate pe ele:

WEASLEY E AL NOSTRU REGE

Cu presentimentul sumbru că nu avea cum să fie de bine, îl grăbi pe Ron să traverseze holul de la intrare şi să coboare treptele de piatră, ajungând afară, în aerul glacial.

Iarba acoperită cu chiciură le scârţâia sub picioare, în timp ce parcurgeau grăbiţi peluzele în pantă către stadion. Vântul nu bătea deloc şi cerul era de un alb sidefiu uniform, ceea ce însemna că vizibilitatea avea să fie bună, neafectată de lumina directă a soarelui care să le intre în ochi. Harry îi sublinie lui Ron aceşti factori încurajatori în drumul lor, dar nu era sigur că Ron îl asculta.

Angelina se schimbase deja şi, când intrară, vorbea cu restul echipei. Harry şi Ron îşi puseră robele (Ron încercă să îşi îmbrace roba pe dos timp de câteva minute, înainte ca Aliciei să i se facă milă de el şi să se ducă să îl ajute), apoi se aşezară să asculte discursul de dinainte de meci, în timp ce zumzetul vocilor de afară devenea din ce în ce mai tare, mulţimea părăsind castelul în număr mare şi îndreptându-se spre stadion.

— Bine, tocmai am aflat aşezarea finală în teren a Viperinilor, zise Angelina, consultând o foaie de pergament. Au plecat prinzătorii de anul trecut, Derrick şi Bole, însă se pare că Montague i-a înlocuit cu nişte gorile, nu cu persoane care pot să zboare foarte bine. Sunt doi tipi pe care îi cheamă Crabbe şi Goyle, nu ştiu prea multe despre ei...

— Noi da, spuseră Harry şi Ron într-un glas.

— Păi, nu par destul de inteligenţi ca să deosebească un capăt al măturii de celălalt, zise Angelina, punând pergamentul în buzunar, dar pe de altă parte m-am mirat întotdeauna cum reuşeau Derrick şi Bole să găsească stadionul fără indicatoare.

— Crabbe şi Goyle sunt de aceeaşi teapă, o asigură Harry.

Auzeau cum sute de persoane se aşezau pe băncile dispuse simetric ale tribunelor. Unii cântau, dar Harry nu putea să descifreze cuvintele. Începea să aibă emoţii, însă ştia că nodul din stomacul său nu se compara cu cel al lui Ron, care stătea cu mâinile lipite de corp şi se uita iar în gol, cu maxilarul încleştat şi cu chipul pământiu.

— A sosit timpul, zise Angelina cu o voce tăcută, uitându-se la ceas. Haideţi... baftă.

Jucătorii se ridicară, îşi puseră măturile pe umăr şi ieşiră înşiruiţi din vestiar în lumina zăpăcitoare de afară. Fură întâmpinaţi de o avalanşă de zgomote printre care Harry încă auzea cântecele, deşi erau estompate de urale şi fluierături.

Erau aşteptaţi de echipa Viperinilor. Iar ei purtau acele insigne argintii în formă de coroană. Noul căpitan, Montague, avea în linii mari construcţia lui Dudley Dursley, cu nişte antebraţe mari ca nişte jamboane păroase. În spatele său stăteau la pândă Crabbe şi Goyle, aproape la fel de mari, clipind ca nişte idioţi în lumina soarelui şi rotindu-şi bâtele de prinzători. Reacredinţă stătea într-o parte, cu părul blond-alb strălucind în lumina soarelui. Îi întâlni privirea lui Harry şi-i zâmbi batjocoritor, atingând insigna în formă de coroană prinsă în piept.

— Căpitanii să-şi dea mâinile, ordonă arbitrul, doamna Hooch, când Angelina şi Montague ajunseră unul lângă celălalt.

Harry îşi dădu seama că Montague încerca să-i strivească degetele Angelinei, cu toate că aceasta nu avu nici o tresărire.

— Urcaţi-vă pe mături... !

Doamna Hooch îşi duse fluierul la gură şi suflă.

Mingile fură eliberate şi cei paisprezece jucători ţâşniră spre văzduh. Harry îl văzu cu coada ochiului pe Ron cum goni spre stâlpii porţii. Harry zbură şi mai sus ferindu-se de un balon-ghiulea, şi făcu un tur larg al terenului, uitându-se în jur după sclipirea aurie; de partea cealaltă a stadionului, Draco Reacredinţă făcea exact acelaşi lucru.

— Iat-o pe Johnson Johnson are balonul, ce bine joacă fata asta, o spun de ani întregi, dar tot nu vrea să iasă cu mine...

— JORDAN! strigă profesoara McGonagall.

— ... era doar un detaliu pentru amuzament, doamnă profesoară, dă o notă de interes — Johnson se fereşte de Warrington, trece de Montague, este... au!... lovită pe la spate de un balon-ghiulea trimis de Crabbe... Montague prinde balonul, se ridică la loc şi... un frumos balon-ghiulea trimis de George Weasley, Montague este lovit în cap de un balon-ghiulea, îl scapă, balonul este prins de Katie Bell de la Cercetaşi, care îi pasează în spate Aliciei Spinnet, iar Spinnet porneşte...

Comentariul lui Lee Jordan răsuna în tot stadionul şi Harry asculta din răsputeri, cu vântul vâjâindu-i în urechi şi cu mulţimea gălăgioasă care ţipa, huiduia şi cânta.

— ... se fereşte de Warrington, evită un balon-ghiulea... ca prin urechile acului, Alicia... şi mulţimea este încântată, ascultaţi-i, ce cântă?

Când Lee se opri ca să asculte, cântecul se ridică tare şi limpede din marea de verde cu argintiu din partea tribunelor Viperinilor:

Weasley nimic nu poate să apere,

Un cerc măcar să blocheze nu poate,

De asta Viperinii vor toţi să cânte:

Weasley e al nostru rege.

Weasley s-a născut printre pubele

Mereu lasă balonul să intre

Weasley o să ne aducă o victorie

Weasley e al nostru rege.

— ... şi Alicia îi pasează înapoi Angelinei! strigă Lee.

În timp ce cotea, lui Harry îi fierbea stomacul din cauza a ceea ce tocmai auzise: ştia că Lee încerca să acopere cuvintele cântecului.

— Haide Angelina... se pare că nu mai trebuie să treacă decât de portar!... trage la poartă... şut!... aaaah!...

Bletchley, portarul Viperinilor, salvase golul; îi aruncă balonul lui Warrington, care goni cu el, zburând în zigzag printre Alicia şi Katie; cântecul de dedesubt era din ce în ce mai tare, pe măsură ce Narrington se apropia de Ron.

Weasley e al nostru rege,

Weasley e al nostru rege,

Mereu lasă balonul să intre

Weasley e al nostru rege.

Harry nu se putu abţine: renunţând să caute Hoţoaica, îşi întoarse Fulgerul spre Ron, o siluetă singuratică din capătul îndepărtat al stadionului, plutind în faţa celor trei cercuri, în timp ce uriaşul Warrington gonea spre el.

— ... balonul este la Warrington, Warrington se îndreaptă spre poartă, a ieşit din raza baloanelor-ghiulea şi nu îl mai are în faţă decât pe portar...

Dinspre tribunele Viperinilor, de dedesubt, se ridică un val răsunător de cântece:

Weasley nimic nu poate să apere,

Un cerc măcar să blocheze nu poate...

— … acesta este primul test pentru Weasley, noul portar al Cercetaşilor, fratele prinzătorilor Fred şi George, şi un tânăr talent promiţător al echipei... haide, Ron!

Însă strigătele de încântare veniră dinspre capătul Viperinilor: Ron zburase haotic, cu braţele întinse, şi balonul trecuse direct printre ele şi prin cercul din mijloc.

— Viperinii marchează! se auzi vocea lui Lee printre uralele şi huiduielile mulţimii de dedesubt, aşa că este zece la zero pentru Viperini... ai avut ghinion, Ron.

Viperinii cântară şi mai tare:

WEASLEY S-A NĂSCUT PRINTRE PUBELE

MEREU LASĂ BALONUL SĂ INTRE...

— ... Cercetaşii sunt iar în posesia balonului, şi iat-o pe Katie Bell croindu-şi drum pe teren... strigă Lee cu vitejie, deşi cântecele erau atât de răsunătoare, încât abia putea să se mai facă auzit peste ele.

WEASLEY O SĂ NE ADUCĂ O VICTORIE

WEASLEY E AL NOSTRU REGE...

— Harry, CE FACI? strigă Angelina, zburând pe lângă el ca să ţină pasul cu Katie. VEZI-ŢI DE JOC!

Harry realiză că rămăsese locului în aer peste un minut, urmărind desfăşurarea meciului fără să se gândească deloc unde era Hoţoaica. Coborî îngrozit şi începu iar să dea roată terenului, uitându-se în jur şi încercând să ignore refrenul care acum tuna în tot stadionul:

WEASLEY E Al NOSTRU REGE

WEASLEY E AL NOSTRU REGE...

Oriunde se uita, nu era nici urmă de Hoţoaică; Reacredinţă dădea ture în jurul stadionului, ca şi el. Trecură unul pe lângă altul pe la jumătatea terenului, zburând în direcţii opuse, iar Harry îl auzi pe Reacredinţă cântând tare:

WEASLEY S-A NĂSCUT PRINTRE PUBELE...

— ... şi iată-l din nou pe Warrington, răcni Lee, care îi pasează lui Pucey, Pucey trece de Spinnet, haide, Angelina, poţi să-l opreşti — se pare că nu — însă un frumos balon-ghiulea trimis de Fred Weasley, adică, de George Weasley, ah, cui îi pasă, oricum, de unul dintre ei, Warrington scapă balonul şi Katie Bell... ăă... Îl scapă şi ea... aşa că iată-l pe Montague cu balonul, Montague,

căpitanul Viperinilor, ia balonul şi se ridică, haideţi, Cercetaşilor, blocaţi-l!

Harry zbură pe lângă capătul stadionului, prin spatele stâlpilor porţii Viperinilor, forţându-se să nu se uite la ce se întâmpla în partea lui Ron. În timp ce trecea vâjâind pe lângă portarul Viperinilor, îl auzi pe Bletchley cântând şi el cu mulţimea de dedesubt:

WEASLEY NIMIC NU POATE SA APERE...

—... Pucey o evită iar pe Alicia şi se îndreaptă direct spre poartă, opreşte-l, Ron!

Harry nu fu nevoit să se uite ca să vadă ce se întâmplase: se auzi un mormăit teribil dinspre capătul Cercetaşilor, însoţit de noi zbierete şi aplauze de la Viperini. Uitându-se în jos, Harry o văzu în tribune pe Pansy Parkinson, cu faţa ei de mops, chiar în primele rânduri, cu spatele la teren, în timp ce-i dirija pe suporterii Viperini care răcneau:

DE-ASTA TOŢI VIPERINII VOR SĂ CÂNTE

WEASLEY E AL NOSTRU REGE.

Însă douăzeci la zero era o nimica toată, Cercetaşii încă aveau timp să-i ajungă din urmă sau să prindă Hoţoaica. Câteva goluri şi aveau să conducă iar ca de

obicei, se asigură Harry pe sine, plutind, croindu-şi drum printre ceilalţi jucători şi urmărind ceva strălucitor, care se dovedi cureaua de la ceasul lui Montague.

Însă Ron mai încasă două goluri. Acum în dorinţa lui Harry de a prinde Hoţoaica apăru şi un dram de panică. Măcar dacă ar fi putut să o prindă curând şi să termine meciul repede.

... Katie Bell de la Cercetaşi îl evită pe Pucey, se fereşte de Montague, bună întoarcere, Katie, îi pasează lui Johnson, Angelina Johnson ia balonul, trece de Warrington, se îndreaptă spre poartă, haide, Angelina — CERCETAŞII MARCHEAZĂ! Este patruzeci la zece, patruzeci la zece pentru Viperini şi Pucey preia balonul...

Harry auzi printre uralele Cercetaşilor răgetul pălăriei ridicole cu leu a Lunei şi se simţi încurajat; mai erau doar treizeci de puncte, o nimica toată, puteau să se redreseze uşor. Harry se feri de un balon ghiulea pe care Crabbe îl trimise vâjâind spre el şi reîncepu să cerceteze terenul înnebunit după Hoţoaică, cu un ochi pe Reacredinţă, în caz că dădea semne să o fi zărit, însă Reacredinţă, ca şi el, zbura în continuare în jurul stadionului, căutând fără succes...

—... Pucey îi pasează lui Warrington, Warrington lui Montague, Montague înapoi lui Pucey... intervine Johnson, Johnson preia balonul, Johnson către Bell, arată bine... adică rău... Bell este lovită de un balon-ghiulea trimis de Goyle de la Viperini şi Pucey intră iar în posesia balonului...

WEASLEY S-A NĂSCUT PRINTRE PUBELE

MEREU LASĂ BALONUL SĂ INTRE

WEASLEY O SĂ NE ADUCĂ O VICTORIE...

Însă Harry o văzu în sfârşit: micuţa Hoţoaică Aurie înaripată plutea la câţiva metri deasupra solului în partea de teren a Viperinilor.

Coborî în picaj...

În câteva secunde, Reacredinţă coborî în goană din văzduh, în stânga lui Harry — o siluetă verde cu argintiu, neclară, lipită de mătură...

Hoţoaica ocoli unul dintre stâlpii porţii la bază şi porni către partea opusă a tribunelor; schimbarea ei de direcţie îi fu favorabilă lui Reacredinţă, care era mai aproape; Harry îşi întoarse Fulgerul; acum el şi Reacredinţă erau umăr la umăr...

La câţiva metri de pământ, Harry îşi desprinse mâna dreaptă de pe mătură, întinzându-se după Hoţoaică... În dreapta sa, întinse braţul şi Reacredinţă, care încerca să ajungă la ea şi s-o apuce...

Totul se termină în două secunde efemere şi disperate, de respiraţie tăiată... degetele lui Harry se strânseră în jurul micuţei mingi mişcătoare... unghiile lui Reacredinţă zgâriară deznădăjduite dosul palmei lui Harry... Harry se ridică pe mătură, ţinând în mână mingea care se zbătea, iar spectatorii Cercetaşi strigară la unison...

Erau salvaţi, nu conta că Ron încasase acele goluri, nimeni nu avea să îşi amintească, atâta timp cât câştigaseră Cercetaşii...

ZDUF.

Harry fu lovit de un balon-ghiulea în şale şi fu aruncat de pe mătură. Din fericire, era la doar doi-trei metri de pământ, având în vedere că plonjase atât de jos ca să prindă Hoţoaica, însă tot era rănit şi căzu pe spate pe terenul îngheţat. Auzi fluierul strident al doamnei Hooch, o explozie dinspre tribune, compusă din huiduieli, strigăte de supărare şi batjocoritoare, o bufnitură şi apoi vocea alarmată a Angelinei.

— Eşti bine?

— Sigur că da, zise Harry sumbru, apucând-o de mână şi lăsând-o să-l ridice.

Doamna Hooch zbura către unul dintre jucătorii Viperini de deasupra lui, deşi nu putea să-şi dea seama cine era din unghiul acela.

— A fost matahala aia de Crabbe, zise Angelina supărată, a lovit balonul-ghiulea spre tine în clipa în care a văzut că prinseseşi Hoţoaica... dar am câştigat, Harry, am câştigat!

Harry auzi pe cineva pufnind în spatele său şi se întoarse, ţinând încă strâns Hoţoaica în mână: Draco Reacredinţă aterizase în apropiere. Cu faţa albă ca varul de mânie, tot îşi bătea joc.

— I-ai salvat pielea lui Weasley, nu-i aşa? îi zise lui Harry. Nu am văzut niciodată un portar atât de prost... dar

a fost născut printre pubele... ţi-au plăcut versurile mele, Potter?

Harry nu răspunse. Se întoarse cu spatele ca să întâmpine restul echipei, ai cărei membri aterizau unul câte unul, strigând şi lovind triumfători aerul cu pumnii; toţi, în afară de Ron, care se dăduse jos de pe mătură lângă stâlpii porţii şi părea să îşi croiască drum către vestiare de unul singur.

— Am vrut să mai scriem nişte versuri! strigă Reacredinţă, în timp ce Katie şi Alicia îl îmbrăţişau pe Harry. Dar nu am găsit rime pentru "grasă" şi "urâtă"... ştii, am vrut să cântăm şi despre mama lui...

— Aşa e cu strugurii acri, zise Angelina, aruncându-i o privire dezgustată lui Reacredinţă.

— ... şi nu am putut să includem nici "inutil"... pentru tatăl lui, mă înţelegi tu...

Fred şi George îşi dăduseră seama la ce se referea Reacredinţă. În timp ce dădeau mâna cu Harry, înţepeniră, întorcându-şi privirea spre Reacredinţă.

— Lasă! zise Angelina imediat, luându-i de braţ pe Fred. Lasă, Fred, lasă-l să ţipe, este supărat că a pierdut, parvenitul mic şi...

— ... dar ţie îţi place familia Weasley, nu, Potter? zise Reacredinţă batjocoritor, ţi-ai petrecut vacanţele la ei şi aşa mai departe, nu-i aşa? Nu înţeleg cum poţi să suporţi putoarea, dar presupun că, atunci când eşti crescut de Încuiaţi, până şi cocioaba familiei Weasley miroase bine...

Harry îl prinse pe George. Între timp, fu nevoie de eforturile combinate ale Angelinei, Aliciei şi ale lui Katie pentru a-l împiedica pe Fred să sară pe Reacredinţă, care râdea în gura mare. Harry se uită în jur după doamna Hooch, care încă îl mustra pe Crabbe pentru atacul său nepermis cu balonul-ghiulea.

— Sau, Potter, zise Reacredinţă, râzând batjocoritor, în timp ce se dădea înapoi, poate că ţii minte cum puţea casa mamei tale, iar cocina familiei Weasley îţi aminteşte de ea...

Harry nu fu conştient că îi dăduse drumul lui George, şi nu ştiu decât că, o clipă mai târziu, amândoi alergau spre Reacredinţă. Uitase complet că îi priveau toţi profesorii: nu vroia decât să-i provoace cât mai multă durere posibil lui Reacredinţă; neavând timp să îşi scoată bagheta, doar îşi retrase pumnul în care ţinea Hoţoaica şi îl afundă cât putu de tare în stomacul lui Reacredinţă...

— Harry! HARRY! GEORGE! NU!

Auzi voci de fete care strigau, pe Reacredinţă ţipând, pe George înjurând, un fluierat şi răcnetele mulţimii din jurul lui, însă nu îi păsa. Abia când cineva din apropiere strigă "Impedimenta!" şi puterea vrăjii îl aruncă înapoi, abandonă încercarea de a-l toca pe Reacredinţă centimetru cu centimetru.

— Ce credeţi că faceţi? strigă doamna Hooch, în timp ce Harry se ridica în picioare.

Se părea că ea fusese cea care aruncase Vraja de Oprire asupra lui; ţinea fluierul într-o mână şi bagheta în cealaltă; mătura fusese abandonată la câţiva metri

depărtare. Reacredinţă era ghemuit pe pământ, scâncind şi gemând, şi îi curgea sânge din nas; George avea o buză umflată; Fred încă era ţinut cu greutate de cei trei înaintaşi, iar Crabbe chicotea.

— Nu am mai văzut un asemenea comportament... Înapoi la castel, amândoi, şi să vă duceţi direct la biroul şefului casei voastre! Duceţi-vă! Acum!

Harry şi George părăsiră terenul cu paşi mari, gâfâind amândoi, fără să-şi spună nimic unul altuia. Strigătele şi cuvintele batjocoritoare ale mulţimii deveniră din ce în ce mai şterse, până când ajunseră în holul de intrare, unde nu mai auziră nimic, în afară de propriii lor paşi. Harry realiză că încă îi zvâcnea ceva în mâna dreaptă, având pumnul vătămat de la maxilarul lui Reacredinţă. Uitându-se în jos, văzu aripile arginti ale Hoţoaicei ieşindu-i printre degete şi zbătându-se să se elibereze.

Nici nu ajunseră bine la uşa biroului profesoarei McGonagall, când ea se apropie cu paşi mari de-a lungul holului din spatele lor. Purta un fular de la Cercetaşi, dar şi-l dădu jos de la gât cu mâinile tremurânde, în timp ce se apropia de ei, părând neagră de supărare.

— Înăuntru! zise ea mânioasă, arătând spre uşă.

Harry şi George intrară. Profesoara se duse în spatele biroului şi rămase în faţa lor, tremurând de furie şi aruncându-şi pe jos fularul Cercetaşilor.

— Ei, bine? zise ea. Nu am văzut niciodată o asemenea demonstraţie condamnabilă. Doi contra unu! Explicaţi!

— Ne-a provocat Reacredinţă, zise Harry cu rigiditate.

— V-a provocat? strigă profesoara McGonagall, dând cu pumnul în birou, astfel încât cutia de metal cu carouri alunecă de pe el şi se deschise cu putere, umplând podeaua cu Tritoni de turtă dulce. Tocmai pierduse, nu-i aşa? Sigur că vroia să vă provoace! Dar ce ar fi putut să vă spună ca să justifice ce aţi...

— Mi-a insultat părinţii, se răsti George. Şi pe mama lui Harry.

— Dar în loc să o lăsaţi pe doamna Hooch să lămurească situaţia, aţi decis să faceţi o demonstraţie de duel Încuiat, nu-i aşa? răcni profesoara McGonagall. Aveţi idee ce aţi...?

— Hm, hm.

Harry şi George se întoarseră amândoi. Dolores Umbridge stătea în prag, înfăşurată într-o pelerină verde de tweed, care evidenţia considerabil asemănarea ei cu o ditamai broasca râioasă, şi zâmbea neatrăgător, şters, într-un fel de rău augur, pe care Harry ajunsese să-l lege de o nenorocire iminentă.

— Pot să te ajut, doamnă profesoară McGonagall? întrebă profesoara Umbridge cu vocea ei otrăvitor de dulce.

Profesoarei McGonagall i se urcă sângele la cap.

— Să mă ajuţi? repetă ea, cu o voce sugrumată. Cum adică, să mă ajuţi?

Profesoara Umbridge se apropie de centrul biroului, cu acelaşi surâs şters.

— Vai, m-am gândit că îmi vei fi recunoscătoare pentru un plus de autoritate.

Harry nu ar fi fost surprins dac-ar fi văzut-o pe profesoara McGonagall scoţând scântei pe nări.

— Te-ai gândit greşit, zise ea, întorcându-se cu spatele la Umbridge. Ascultaţi cu atenţie. Nu îmi pasă cum v-a provocat Reacredinţă, nu îmi pasă dacă v-a insultat fiecare membru al familiei pe care îl aveţi, comportamentul vostru a fost dezgustător şi vă dau fiecăruia o săptămână de detenţie! Potter, nu te uita aşa la mine, o meriţi! Dacă vreunul dintre voi mai...

— Hm, hm.

Profesoara McGonagall închise ochii, parcă rugându-se să aibă răbdare, în timp ce îşi întoarse iar chipul către profesoara Umbridge.

— Da?

— Eu cred că merită ceva mai mult decât nişte simple detenţii, zise Umbridge, zâmbind chiar mai larg.

Ochii profesoarei McGonagall se deschiseră brusc cât erau de mari.

— Din păcate, zise ea, cu o tentativă de zâmbet reciproc care o făcea să arate de parcă i se blocase maxilarul, ceea ce contează este ce cred eu, având în vedere că sunt în casa mea, Dolores.

— Păi, Minerva, de fapt, surâse afectată profesoara Umbridge, cred că vei descoperi că ceea ce cred eu chiar contează. Ah, unde este? Tocmai mi l-a trimis Cornelius...

adică — scoase un mic râset, în timp ce cotrobăia prin geantă — tocmai mi l-a trimis ministrul... a, da...

Scoase o foaie de pergament pe care o desfăşură, dregân-du-şi pedant vocea înainte să citească:

— Hm, hm... "Decretul Educaţional Numărul Douăzeci şi Cinci".

— Altul! exclamă profesoara McGonagall violent.

— Păi, da, zise Umbridge, zâmbind în continuare. Sinceră sa fiu, Minerva, tu ai fost cea care m-a făcut să-mi dau seama că mai aveam nevoie de un amendament... Îţi aminteşti cum ai trecut peste mine, când nu am vrut să permit reînfiinţarea echipei de vâjthaţ a Cercetaşilor? Cum i-ai prezentat situaţia lui Dumbledore, care a insistat să i se permită echipei să joace? Ei bine, zău că nu puteam să accept aşa ceva. Am luat imediat legătura cu ministrul, care a fost de acord cu mine că Marele Inchizitor trebuie să aibă puterea de a-i priva pe elevi de privilegii, altminteri acesta... adică eu... ar avea mai puţină autoritate decât profesorii de rând! Şi acum, înţelegi, nu-i aşa, Minerva, câtă dreptate am avut să încerc să împiedic reînfiinţarea echipei Cercetaşilor? Groaznice apucături... mă rog, citeam amendamentul... hm, hm... "Marele Inchizitor va avea de acum autoritate supremă asupra tuturor pedepselor, sancţiunilor şi privării de privilegii în ceea ce-i priveşte pe elevii de la Hogwarts, precum şi puterea de a modifica aceste pedepse, sancţiuni şi privări de privilegii care ar fii putut fi ordonate de alţi profesori. Semnat, Cornelius Fudge, Ministrul Magiei, Ordinul lui Merlin Clasa Întâi etc. etc."

Rulă pergamentul şi îl puse înapoi în geantă, zâmbind în continuare.

— Deci... chiar cred că voi fi nevoită să le interzic celor doi să mai joace vâjthaţ vreodată, zise ea, uitându-se de la Harry la George şi invers.

Harry simţi Hoţoaica zbătându-se înnebunită în mâna sa.

— Ne interziceţi? zise el, cu un glas ciudat de depărtat, să mai jucăm... vreodată.

— Da, domnule Potter, cred că o interzicere pe viaţă va avea rezultatul dorit, zise Umbridge, zâmbind şi mai larg, în timp ce îl urmărea cum se chinuia să înţeleagă ce spusese. Tu şi domnul Weasley aici de faţă. Şi cred, pentru mai multă siguranţă, că ar trebui împiedicat şi fratele geamăn al acestui tânăr... Dacă nu l-ar fi oprit coechipierii, sunt sigură că l-ar fi atacat şi el pe tânărul domn Reacredinţă. Desigur, aş dori să li se confişte măturile; le voi ţine în siguranţă în biroul meu, ca să mă asigur că nu îmi va fi încălcată interdicţia. Însă nu exagerez, doamna profesoară McGonagall, continuă ea, întorcându-se iar spre profesoara McGonagall, care acum stătea la fel de nemişcată ca şi când ar fi fost cioplită din gheaţă, cu ochii la ea. Restul echipei poate să continue să joace, din partea lor nu am văzut nici un semn de violenţă. Ei bine... bună ziua.

Şi, cu o expresie de satisfacţie maximă, Umbridge ieşi din cameră, lăsând o tăcere îngrozită în urma ei.

*

— Interdicţie, zise Angelina pe o voce pustie, mai târziu în cursul serii în camera de zi. Interdicţie. Fără căutător, fără prinzători... ce Dumnezeu o să facem?

Nu se simţeau deloc câştigători. Oriunde se uita Harry, vedea chipuri dezamăgite şi supărate; chiar şi membrii echipei erau prăbuşiţi în jurul focului, toţi în afară de Ron, care nu mai fusese văzut de când se terminase meciul.

— Dar este cumplit de nedrept, zise Alicia în gol. Şi mă rog, cum rămâne cu Crabbe şi cu acel balon-ghiulea pe care l-a trimis după ce se auzise fluierul? Lui i s-a interzis?

— Nu, zise Ginny amărâtă, încadrându-l cu Hermione pe Harry. Doar i s-a dat de scris, l-am auzit pe Montague râzând din cauza asta la cină.

— Şi să îi interzică lui Fred, care nici măcar nu a făcut nimic! zise Alicia mânioasă, dându-şi cu pumnul în genunchi.

— Nu sunt eu de vină că nu am făcut nimic, zise Fred cu o expresie foarte sumbră pe chip, l-aş fi bătut pe nenorocitul ăla mic până îl luau cu făraşul, dacă nu m-aţi fi oprit voi trei.

Harry se uită amărât pe fereastra întunecată. Ningea.

Hoţoaica pe care o prinsese mai devreme zbura acum cu viteză prin camera de zi; oamenii îi urmăreau traiectoria ca şi când ar fi fost hipnotizaţi, iar Şmecherilă sărea de pe un scaun pe altul, încercând să o prindă.

— Mă duc la culcare, zise Angelina, ridicându-se încet. Poate că până la urmă o să se dovedească totul un vis urât... poate că o să mă trezesc mâine şi o să descopăr că încă nu am jucat...

Fu urmată în scurt timp de Alicia şi Katie. Fred şi George se duseră şi ei să se culce ceva mai târziu, uitându-se urât la toţi cei pe lângă care trecură, iar Ginny îi imită imediat după aceea. Lângă foc nu mai rămaseră decât Harry şi Hermione.

— L-ai văzut pe Ron? întrebă Hermione cu o voce joasă.

Harry clătină din cap.

— Cred că ne evită, zise Hermione. Unde-o fi... ?

Dar, chiar în clipa aceea, se auzi un scârţâit în spatele lor când Doamna Grasă se aplecă înainte şi Ron intră strecurându-se prin gaura portretului. Era într-adevăr foarte palid şi avea zăpadă în păr. Când îi văzu pe Harry şi Hermione, încremeni locului.

— Unde ai fost? zise Hermione neliniştită, ridicându-se imediat.

— M-am plimbat, bâigui Ron, îmbrăcat în continuare cu hainele de vâjthaţ.

— Pari îngheţat, spuse Hermione. Vino şi stai jos!

Ron se duse lângă şemineu şi se prelinse în scaunul care era cel mai departe de Harry, fără să se uite la el. Hoţoaica furată vâjâi pe deasupra capetelor lor.

— Îmi pare rău, murmură Ron, uitându-se în jos.

— Pentru ce? zise Harry.

— Pentru că am crezut că pot să joc vâjthaţ, spuse Ron. O să plec de la echipă mâine la prima oră.

— Dacă pleci, spuse Harry, înciudat, n-or să mai rămână decât trei jucători în echipă.

Văzându-i pe Ron derutat, adăugă:

— Mie mi s-a interzis pe viaţă. La fel şi lui Fred şi George.

— Poftim? strigă Ron.

Hermione îi spuse toată povestea; Harry nu fu în stare să o mai spună o dată. După ce fata termină, Ron păru mai chinuit ca niciodată.

— Este numai vina mea...

— Nu tu m-ai pus să-l pocnesc pe Reacredinţă, zise Harry supărat.

— ... dacă nu aş fi atât de nepriceput la vâjthaţ...

— ... nu are nici o legătură cu asta.

— ... m-a afectat cântecul ăla...

— ... oricine ar fi fost afectat.

Hermione se ridică şi se duse la fereastră, departe de discuţia celor doi, privind cum zăpada era viscolită spre ochiul de geam.

— Ştii ceva, te rog, las-o baltă! izbucni Harry. E destul de greu şi fără să te învinovăţeşti pentru toate!

Ron nu spuse nimic, ci rămase privind mâhnit tivul umed al robei sale. După un timp spuse cu o voce pustie:

— În viaţa mea nu m-am simţit mai rău ca acum.

— Mersi la fel, spuse Harry cu amărăciune.

— Ei bine, spuse Hermione, cu vocea tremurându-i puţin. Mie nu îmi vine în minte decât un singur lucru care v-ar putea înveseli pe amândoi.

— Serios? zise Harry sceptic.

— Serios, spuse Hermione, cu un zâmbet larg pe chip, întorcându-se cu spatele la fereastra neagră ca tăciunele, plină de urme de zăpadă. S-a întors Hagrid.

CAPITOLUL XX

POVESTEA LUI HAGRID

Harry alergă până sus în dormitoarele băieţilor, ca să ia din cufăr Pelerina Invizibilă şi Harta Ştrengarilor; fu atât de rapid, încât el şi Ron erau deja gata de plecare cu cel puţin cinci minute înainte să se întoarcă Hermione grăbită dinspre dormitoarele fetelor, purtând fular, mănuşi şi una dintre pălăriile ei noduroase pentru spiriduşii de casă.

— Ce vreţi, e frig afară! spuse ea defensiv, în timp ce Ron ţâţâia nerăbdător.

Se strecurară pe gaura portretului şi se înfăşurară repede în pelerină — Ron crescuse atât de mult, încât acum trebuia să stea ghemuit ca să nu i se vadă picioarele — apoi, mergând încet şi cu grijă, coborâră numeroasele scări, oprindu-se din când în când ca să se uite pe hartă, după Filch sau Doamna Norris. Aveau noroc; nu văzură pe nimeni, în afară de Nick Aproape-Făr-De-Cap, care plutea distrat, fredonând o melodie îngrozitor de asemănătoare cu "Weasley e al nostru rege". Traversară pe furiş holul de intrare şi ieşiră pe domeniul tăcut şi înzăpezit. Cu inima bătându-i puternic, Harry văzu în faţă nişte mici pătrăţele luminoase aurii şi fumul ce se ridica în spirală din hornul lui Hagrid. Înaintă repede cu paşi mari, cu ceilalţi doi înghiontindu-se şi ciocnindu-se în urma lui. Merseră prin zăpada din ce în ce mai mare, scârţâind entuziasmaţi, până când ajunseră în sfârşit în faţa uşii de lemn de la intrare. Când Harry ridică pumnul şi bătu de trei ori, un câine începu să latre frenetic înăuntru.

— Hagrid, noi suntem! strigă Harry pe gaura cheii.

— Trebuia să-mi fi imaginat! zise o voce răguşită.

Îşi zâmbiră unul altuia sub pelerină; puteau să-şi dea seama după vocea lui Hagrid că era fericit.

— De trei secunde am ajuns acasă... Colţ, dă-te la o parte... dă-te la o parte, câine moşcăit ce eşti...

Fu tras zăvorul, uşa se deschise cu un scârţâit şi în cadrul ei apăru chipul lui Hagrid.

Hermione scoase un ţipăt.

— Pe barba lui Merlin, mai încet! zise Hagrid repede, uitându-se înnebunit peste capetele lor. Sunteţi sub pelerina aia, nu? Păi, intraţi, intraţi!

— Iartă-mă! icni Hermione, când toţi intrară strecurându-se pe lângă Hagrid şi îşi dădură jos pelerina ca să îi poată vedea. N-am făcut decât să... vai, Hagrid!

— O nimica toată, o nimica toată! zise Hagrid repede, închizând uşa după ei şi grăbindu-se să tragă draperiile, însă Hermione îl privi în continuare îngrozită.

Părul lui Hagrid era năclăit de sânge închegat şi ochiul drept ajunsese o deschizătură umflată printre o mulţime de vânătăi mov şi negre. Avea multe tăieturi pe faţă şi pe mâini, dintre care unele încă sângerau, şi se mişca prudent, ceea ce îl făcu pe Harry să se gândească la nişte coaste rupte. Era evident că abia ajunsese acasă; pe spătarul scaunului era pusă o pelerină neagră şi groasă de drum, iar de peretele cu uşa era sprijinit un sac destul de mare ca să încapă în el mai mulţi copilaşi. Hagrid, de două ori mai mare ca un om normal, şchiopăta acum către foc şi punea la fiert un ceainic mare de cupru.

— Ce ai păţit? întrebă Harry, în timp ce Colţ ţopăia în jurul lor, încercând să-i lingă pe faţă.

— V-am zis, nimic, zise Hagrid hotărât. Vreţi un ceai?

— Las-o baltă, spuse Ron, e ceva cu tine!

— Vă spun că n-am nimic, zise Hagrid, îndreptându-se şi încercând să le zâmbească tuturor, însă tresărind de durere. Fir-aş să fiu, ce bine e să vă văd pe toţi trei — aţi avut o vară plăcută?

— Hagrid, ai fost atacat! zise Ron.

— Pentru ultima oară, e o nimica toată! spuse Hagrid.

— Dacă unul dintre noi ar apărea cu un kilogram de carne tocată în loc de faţă, ai zice că e o nimica toată? întrebă Ron.

— Hagrid, ar trebui să te duci la doamna Pomfrey, zise Hermione neliniştită, unele tăieturi nu arată deloc bine.

— Mă descurc, bine? se răsti Hagrid.

Se duse la masa enormă de lemn din mijlocul colibei şi dădu furtunos la o parte un şervet. Sub el era o bucată de carne crudă, în sânge, cu o nuanţă verzuie, puţin mai mare decât o roată de maşină.

— Hagrid, doar nu ai de gând s-o mănânci, nu-i aşa? zise Ron, aplecându-se ca s-o vadă mai bine. Pare otrăvitoare.

— Aşa şi trebuie, este carne de dragon, zise Hagrid. Şi n-am luat-o ca s-o mănânc.

Ridică bucata de carne şi şi-o lipi de partea stângă a feţei. Sângele verzui i se prelinse în barbă, iar el scoase un mic geamăt de mulţumire.

— Acum e mai bine. Ştiţi, micşorează durerea.

— Ia zi, ai de gând să ne spui ce ai păţit? întrebă Harry.

— Nu pot, Harry. E strict secret. Mi-aş pierde mai mult decât slujba dacă v-aş spune.

— Te-au bătut uriaşii, Hagrid? întrebă Hermione încet.

Degetele lui Hagrid alunecară de pe bucata de carne şi aceasta i se prelinse cu un lipăit pe piept.

— Uriaşi? zise Hagrid, prinzând bucata de carne înainte să-i ajungă la curea şi lipindu-şi-o la loc pe faţă, a zis cineva ceva de uriaşi? Cu cine aţi vorbit? Cine v-a zis ce am… cine v-a zis că asta am făcut… ha?

— Am bănuit noi, zise Hermione, parcă vrând să se scuze.

— A, aşa aţi făcut, da? zise Hagrid, fixând-o sever cu ochiul care nu era ascuns după bucata de carne.

— A fost destul de… clar, spuse Ron, iar Harry încuviinţă din cap.

Hagrid se uită urât la ei, apoi pufni, aruncă bucata de carne înapoi pe masă şi se duse cu paşi mari la ceainicul, care acum fluiera.

— N-am mai văzut puşti ca voi, care să ştie mai mult decât ar trebui, murmură el, vărsând apă fierbinte în trei dintre cănile lui ca nişte găleţi. Şi să nu credeţi că vă fac un compliment. Unii ar zice că sunteţi băgăcioşi. Că vă băgaţi nasul peste tot.

Însă i se mişcă barba.

— Deci, chiar te-ai dus să cauţi uriaşi? zise Harry zâmbind, în timp ce se aşeza la masă.

Hagrid le puse o cană cu ceai în faţa fiecăruia, se aşeză, îşi luă iar bucata de carne şi şi-o lipi la loc pe faţă.

— Da, bine, mormăi el, aşa e.

— Şi i-ai găsit? zise Hermione pe o voce joasă.

— Păi, sincer să fiu, nu sunt chiar aşa de greu de găsit, zise Hagrid. Sunt destul de mari, vezi tu.

— Unde sunt? zise Ron.

— În munţi, zise Hagrid vag.

— Şi cum de încuiaţii nu-i...?

— Ba da, zise Hagrid sumbru. Însă de fiecare dată cauza morţii e un accident de escaladare, nu-i aşa?

Îşi aranjă puţin bucata de carne ca să acopere vânătăile cele mai urâte.

— Haide, Hagrid, spune-ne ce ai făcut! zise Ron. Povesteşte-ne cum te-au atacat uriaşii, iar Harry o să-ţi spună cum l-au atacat Dementorii...

Hagrid se înecă brusc cu ceaiul şi în acelaşi timp dădu drumul bucăţii de carne; masa fu stropită cu o mare cantitate de salivă, ceai şi sânge de dragon când Hagrid tuşi şi bolborosi, şi când bucata de friptură alunecă pe podea cu un "pleosc" şters.

— Cum adică, atacat de Dementori? mormăi el.

— N-ai ştiut? îl întrebă Hermione, cu ochii mari.

— Nu ştiu nimic din ce s-a întâmplat de când am plecat. Am fost într-o misiune secretă, nu-i aşa, n-am vrut să mă urmărească bufniţele peste tot... Dementori afurisiţi! Doar nu vorbeşti serios?

— Ba da, au apărut în Little Whinging şi ne-au atacat pe vărul meu şi pe mine, şi apoi Ministerul Magiei m-a exmatriculat...

— POFTIM?

— ... a trebuit să mă duc la o audiere şi aşa mai departe, dar povesteşte-ne mai întâi de uriaşi.

— Ai fost exmatriculat?

— Povesteşte-ne ce-ai păţit şi îţi povestesc şi eu.

Hagrid se uită urât la el cu singurul ochi deschis. Harry îi întoarse privirea, cu o expresie de hotărâre nevinovată pe chip.

— Of, bine, zise Hagrid pe o voce resemnată.

Se aplecă şi smulse felia de carne din gura lui Colţ.

— Ah, Hagrid, nu face asta, nu e igienic... începu Hermione, dar Hagrid îşi lipise deja carnea înapoi pe ochiul umflat.

Luă încă o înghiţitură întăritoare de ceai, iar apoi spuse:

— Păi, am plecat de cum s-a terminat semestrul...

— Deci, Madame Maxime a mers cu tine...? întrebă Hermione.

— Da, aşa e, zise Hagrid, şi pe puţinii centimetri pătraţi de chip care nu erau acoperiţi de barbă sau carne verde apăru o expresie îmblânzită. Da, am fost doar noi doi. Şi vă spun, Olympe nu se dă deloc înapoi în faţa greutăţilor. Ştiţi, e o femeie fină, bine îmbrăcată şi, ştiind

unde mergeam, m-am întrebat cum o să reacţioneze la căţăratul pe bolovani, la dormitul în peşteri şi aşa mai departe, însă nu s-a plâns nici măcar o dată.

— Ştiaţi unde mergeaţi? întrebă Harry. Ştiai unde erau uriaşii?

— Păi, ştia Dumbledore şi ne-a spus şi nouă, zise Hagrid.

— Sunt ascunşi? întrebă Ron. E secret locul unde sunt?

— Nu chiar, zise Hagrid, clătinând din capul neîngrijit. Doar că pe cei mai mulţi vrăjitori nu îi interesează unde sunt, atâta timp cât sunt foarte departe. Dar este foarte greu să ajungi acolo, cel puţin pentru oameni, aşa că am avut nevoie de indicaţiile lui Dumbledore. Ne-a luat cam o lună să ajungem acolo...

— O lună? spuse Ron, de parcă nu ar fi auzit niciodată de o călătorie care să ia atât de mult timp. Dar... de ce nu aţi găsit un Portal sau ceva de genul ăsta?

În ochiul neacoperit al lui Hagrid apăru o clipire stranie, în timp ce îl privea pe Ron printre gene; aproape că-l compătimea.

— Suntem urmăriţi, Ron, zise el răguşit.

— Cum adică?

— Nu înţelegeţi? zise Hagrid. Ministerul e cu ochii pe Dumbledore şi pe toţi cei pe care-i bănuiesc a fi în cârdăşie cu el...

— Ştim asta, zise Harry repede, dornic să audă restul istorisirii lui Hagrid, ştim că Ministerul îl urmăreşte pe Dumbledore...

— Şi n-aţi putut să folosiţi magia ca să ajungeţi acolo? întrebă Ron şocat. A trebuit să vă purtaţi tot drumul ca nişte încuiaţi?

— Păi, nu chiar tot drumul, spuse Hagrid evaziv. Doar a trebuit să avem grijă, pentru că Olympe şi cu mine ieşim puţin în evidenţă...

Ron scoase un zgomot înfundat, undeva între râs şi pufnit, şi luă repede o înghiţitură de ceai.

— ... aşa că nu eram greu de urmărit. Ne-am prefăcut că mergem împreună în vacanţă, aşa că ne-am dus în Franţa şi am dat impresia că ne îndreptam spre locul unde e şcoala lui Olympe, pentru că ştiam că eram urmăriţi de cineva de la Minister. A trebuit să mergem încet, pentru că eu nu prea am voie să fac vrăji şi ştiam că Ministerul căuta un motiv ca să ne prindă. Dar am reuşit să scăpăm de cel care ne urmărea undeva pe lângă Dee-John...

— Oho, Dijon? zise Hermione entuziasmată. Am fost acolo în vacanţă, ai văzut...?

Tăcu în clipa când văzu expresia de pe chipul lui Ron.

După aceea am mai riscat câteva vrăji şi nu a fost o călătorie neplăcută. Am dat peste nişte troli nebuni pe lângă graniţa cu Polonia şi am avut o mică neînţelegere cu un vampir într-un bar din Minsk, dar, în afară de asta, nici n-ar fi putut să meargă mai bine. Şi apoi am ajuns acolo şi am început să căutăm prin munţi, încercând să le dăm de urmă... A trebuit să renunţăm la magie de cum ne-am

apropiat de ei. Pe de o parte, pentru că nu le plac vrăjitorii şi nu vroiam să-i supărăm prea curând, şi pe de altă parte, pentru că Dumbledore ne avertizase că în mod sigur îi căuta şi Ştiţi-Voi-Cine. A zis că probabil le trimisese deja un mesager. Ne-a spus să avem mare grijă, să nu atragem atenţia asupra noastră în timp ce ne apropiam de ei, ca nu cumva să fie vreun Devorator al Morţii prin preajmă.

Hagrid făcu o pauză ca să ia o duşcă de ceai.

— Zi mai departe! spuse Harry imperios.

— I-am găsit, spuse Hagrid calm. Am trecut de o creastă într-o noapte şi acolo erau, răspândiţi la picioarele noastre. Dedesubt ardeau nişte focuri mici şi am văzut nişte umbre imense... era ca şi când am fi urmărit cum se mişcau bucăţi din munte.

— Cât de mari erau? întrebă Ron pe o voce joasă.

— Cam zece metri înălţime, zise Hagrid firesc. Cei mai înalţi poate că aveau treisprezece.

— Şi câţi erau? întrebă Harry.

— Bănuiesc că în jur de şaptezeci sau optzeci.

— Doar atât? zise Hermione.

— Da, spuse Hagrid cu tristeţe, au mai rămas optzeci. Cândva erau o mulţime, cam o sută de triburi în toată lumea. Dar se împuţinează de secole întregi. Câţiva au fost ucişi de vrăjitori, dar cei mai mulţi s-au omorât între ei, şi acum pier mai repede ca niciodată. Nu sunt făcuţi să trăiască strânşi aşa, laolaltă. Dumbledore zice că noi suntem de vină, că vrăjitorii i-au obligat să plece şi i-au

pus să trăiască foarte departe de noi, şi că nu au avut de ales decât să se adune ca să se apere.

— Bun, zise Harry, i-aţi văzut. După aceea ce s-a întâmplat?

— Păi, am aşteptat până s-a făcut dimineaţă, n-am vrut să îi luăm pe nepregătite pe întuneric, pentru siguranţa noastră, zise Hagrid. Pe la trei noaptea au adormit exact unde erau. N-am îndrăznit să dormim. În primul rând, vroiam să fim siguri că nu se trezeşte vreunul şi vine la noi, şi în al doilea rând, sforăiau ceva de speriat. Au declanşat o avalanşă spre dimineaţă. Oricum, după ce s-a luminat de ziuă ne-am dus la ei.

— Pur şi simplu? zise Ron uluit. V-aţi dus direct în tabăra uriaşilor?

— Păi, Dumbledore ne-a zis cum să facem, spuse Hagrid. Să îi dăm gurgului daruri, ca să dăm dovadă de respect, ştiţi voi.

— Cui să-i daţi daruri? întrebă Harry.

— A, gurgului — asta înseamnă căpetenie.

— Cum v-aţi dat seama care dintre ei era gurgui? întrebă Ron.

Harry mormăi amuzat.

— Uşor, zise el. Era cel mai mare, cel mai urât şi cel mai leneş. Stătea ca o beşniţă şi aştepta să-i aducă ceilalţi mâncare. Capre moarte şi altele de genul ăsta. Îl chema Karkus. I-aş da vreo unsprezece, doisprezece metri înălţime şi cam cât doi elefanţi în greutate. Pielea ca de rinocer şi aşa mai departe.

— Şi pur şi simplu v-aţi dus la el? zise Hermione pe nerăsuflate.

— Păi... am coborât până la el, până unde zăcea în vale. Erau într-un povârniş între patru munţi destul de înalţi, ştiţi, lângă un lac de munte, iar Karkus era întins pe malul lacului, răcnind la ceilalţi să-l hrănească pe el şi pe soţia lui. Olympe şi cu mine am coborât pe versantul muntelui...

— Dar n-au încercat să vă omoare când v-au văzut? întrebă Ron sceptic.

— Păi, sigur că unii s-au gândit şi la asta, zise Hagrid, ridicând din umeri, dar am făcut ce ne-a zis Dumbledore, adică să ridicăm cadoul, să fim cu ochii pe gurg şi să-i ignorăm pe ceilalţi. Aşa că exact asta am făcut. Ceilalţi au tăcut şi ne-au urmărit cum am trecut pe lângă ei, am ajuns chiar la picioarele lui Karkus, am făcut o plecăciune şi i-am lăsat cadoul în faţă.

— Ce poţi să-i dai unui uriaş? întrebă Ron entuziasmat. Mâncare?

— Nu, poate să-şi facă rost de mâncare fără probleme, zise Hagrid. Le-am dus magie. Uriaşilor le place magia, cu condiţia să n-o folosim împotriva lor. Oricum, în prima zi le-am dat o ramură de foc gubraitian.

Hermione zise "Uau!" încet, dar Harry şi Ron se încruntară amândoi derutaţi.

— O ramură de...?

— Foc etern, zise Hermione enervată, ar trebui să ştiţi asta până acum. Domnul profesor Flitwick l-a pomenit de cel puţin două ori la ore!

— Păi, oricum, zise Hagrid repede, intervenind înainte ca Ron să-i poată răspunde, Dumbledore a vrăjit o ramură ca să ardă pentru totdeauna, ceea ce nu este la îndemâna oricărui vrăjitor, aşa că am pus-o în zăpadă la picioarele lui Karkus şi am zis: un cadou pentru gurgui uriaşilor de la Albus Dumbledore, care îi trimite salutări respectuoase.

— Şi ce a zis Karkus? întrebă Harry entuziasmat.

— Nimic, spuse Hagrid. Nu ştia engleză.

— Glumeşti!

— N-a fost o problemă, zise Hagrid imperturbabil, Dumbledore ne prevenise că s-ar putea întâmpla şi aşa ceva. Karkus ştia destul ca să strige după vreo doi uriaşi care ne cunoşteau limba şi care au tradus.

— Şi i-a plăcut cadoul? întrebă Ron.

— O, da, a fost o nebunie întreagă după ce-au înţeles ce era, zise Hagrid, întorcând felia de carne de dragon ca să-şi pună partea mai rece pe ochiul umflat. Au fost foarte mulţumiţi. Aşa că am continuat: Albuş Dumbledore îl roagă pe gurg să discute cu mesagerul său când se va întoarce mâine cu un alt dar.

— De ce nu aţi putut să vorbiţi cu el în ziua aia? întrebă Hermione.

— Dumbledore a vrut să îl luăm cu binişorul, zise Hagrid. Să îi lăsăm să vadă că ne ţinem promisiunile. O să

ne întoarcem mâine cu un alt cadou. Face impresie bună, mă înţelegeţi? Şi le dă timp să testeze primul cadou, să afle că este bun şi să mai vrea altele. În orice caz, dacă pe uriaşii de genul lui Karkus îi încarci cu informaţii, te omoară doar ca să simplifice lucrurile. Aşa că am făcut o plecăciune, ne-am dat la o parte, am plecat, am găsit o peşteră mică şi drăguţă, în care să petrecem noaptea, ne-am întors dimineaţa următoare şi de data asta l-am găsit pe Karkus aşteptându-ne în capul oaselor şi părând foarte nerăbdător.

— Şi aţi vorbit cu el?

— Da. Mai întâi i-am dat un coif drăguţ de luptă, făcut de goblini, indestructibil, ştiţi voi — şi apoi am luat loc şi am discutat.

— Ce a spus?

— Nu prea multe, zise Hagrid. Mai mult a ascultat. Însă erau semne bune. Auzise de Dumbledore, auzise că fusese împotriva uciderii ultimilor uriaşi din Marea Britanie. Karkus părea să fie destul de interesat de ce avea de zis Dumbledore. Iar câţiva, mai ales cei care ştiau puţină engleză, au venit şi au ascultat şi ei. Eram optimişti când am plecat în ziua aia. Am promis că o să ne întoarcem în dimineaţa următoare cu un alt cadou. Însă în seara aia totul a lut o întorsătură greşită.

— Cum adică? întrebă Ron repede.

— Păi, cum v-am spus, uriaşii nu sunt făcuţi să trăiască împreună, zise Hagrid cu tristeţe. Nu în grupuri mari. Nu se pot abţine, aproape că se omoară între ei la câteva săptămâni. Bărbaţii se luptă unul cu altul, femeile

la fel; cei care au mai rămas din vechile triburi se luptă între ei, iar asta fără certurile pe mâncare, pe cele mai bune focuri şi pe locurile de dormit. Ai crede că, văzând cum aproape că le-a pierit rasa, ar fi mai îngăduitori unii cu alţii, da'...

Hagrid oftă profund.

— În seara aceea a izbucnit o luptă, am văzut-o de la intrarea în peşteră, privind în jos în vale. A durat ore întregi, zgomotul era de necrezut. Iar când a răsărit soarele, zăpada era roşie şi capul îi zăcea pe fundul lacului.

— Capul cui? icni Hermione.

— Al lui Karkus, zise Hagrid cu greutate. A apărut un gurg nou, Golgomath. Ei bine, nu ne aşteptam la un nou gurg la două zile după ce legaserăm o relaţie de prietenie cu primul, şi aveam ciudata senzaţie că Golgomath nu avea să fie la fel de dornic să ne asculte, dar trebuia să încercăm.

— V-aţi dus şi aţi vorbit cu el? întrebă Ron, nevenindu-i să creadă. După ce l-aţi văzut cum i-a tăiat capul altui uriaş?

— Sigur că da, spuse Hagrid, doar nu făcuserăm tot drumul ăla ca să renunţăm după două zile! Ne-am dus cu următorul cadou pe care intenţionaserăm să i-l dăm lui Karkus. Ştiam că n-aveam nici o şansă înainte să fi deschis gura. Stătea acolo, purtând coiful lui Karkus, şi privindu-ne strâmb, în timp ce ne apropiam. Era imens, unul dintre cei mai mari de acolo. Părul negru, dinţii la fel şi un colier de oase. Unele păreau să fie de om. Ei bine, am făcut o

încercare, am întins un sul mare de piele de dragon şi am zis: "Un dar pentru gurgui uriaşilor... ". Înainte să-mi fi dat seama, atârnam în aer de picioare, mă înşfăcaseră doi dintre amicii lui.

Hermione îşi duse mâinile la gură.

— Cum ai ieşit din încurcătura asta? întrebă Harry.

— N-aş fi reuşit dacă n-ar fi fost Olympe, zise Hagrid. Şi-a scos bagheta şi a făcut nişte vrăji mai repede decât am văzut vreodată. Absolut minunate. I-a lovit direct în ochi pe cei care mă ţineau, cu Blesteme de Conjunctivită, aşa că mi-au dat drumul imediat — însă abia atunci am dat de bucluc, pentru că folosiseră magia împotriva lor, şi tocmai asta urăsc uriaşii la vrăjitori. A trebuit să ne luăm picioarele la spinare şi am ştiut că nu mai aveam cum să intrăm din nou în tabără.

— Fir-aş să fiu, Hagrid, zise Ron încet.

— Şi atunci, cum de v-a luat atât de mult să vă întoarceţi acasă, dacă aţi stat acolo doar trei zile? întrebă Hermione.

— Nu am plecat după trei zile! spuse Hagrid, părând jignit. Dumbledore conta pe noi!

— Dar tocmai ai zis că nu mai aveaţi cum să vă întoarceţi!

— Ziua nu puteam, aşa e. Nu trebuia decât să regândim lucrurile puţin. Ne-am dat la fund pentru vreo două zile în peşteră şi am stat la pândă. Dar ce am văzut nu a fost de bine.

— A mai tăiat şi alte capete? întrebă Hermione speriată.

— Nu, zise Hagrid, mi-aş dori să fi fost aşa.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că am descoperit cât de curând că noul gurg nu era împotriva tuturor vrăjitorilor, ci doar împotriva noastră.

— Devoratorii Morţii? întrebă Harry repede.

— Da, zise Hagrid sumbru. Câţiva dintre ei îl vizitau zilnic, aducându-i daruri gurgului, iar el nu îi atârna cu capul în jos.

— De unde ştii că erau Devoratori ai Morţii? zise Ron.

— Pentru că l-am recunoscut pe unul dintre ei, mormăi Hagrid. Macnair, vi-l amintiţi? Tipul pe care l-au trimis să-l omoare pe Buckbeak? Nebun, asta e. Îi place să omoare la fel de mult ca lui Golgomath; nici nu mă mir că s-au înţeles atât de bine.

— Deci Macnair i-a convins pe uriaşi să se alăture Ştii-Tu-Cui? zise Hermione disperată.

— Nu te grăbi, încă nu am terminat de povestit! zise indignat Hagrid, care, având în vedere că la început nu voise să le spună nimic, părea să se simtă foarte bine. Eu şi cu Olympe am discutat şi am căzut de acord că simplul fapt că gurgul părea să-l prefere pe Ştiţi-Voi-Cine nu însemna că asta simţeau toţi. Trebuia să încercăm să-i convingem pe alţii, pe cei care nu îl doriseră pe Golgomath ca gurg.

— Cum aţi putut să vă daţi seama care erau? întrebă Ron.

— Păi, erau cei care erau bătuţi zob, nu-i aşa? zise Hagrid răbdător. Cei care erau cât de cât deştepţi nu-i stăteau în cale lui Golgomath, ascunzându-se ca şi noi în peşterile din jurul vâlcelei. Aşa că ne-am hotărât să mergem noaptea prin peşteri şi să vedem dacă nu puteam să-i convingem pe unii dintre ei.

— Aţi mers prin peşteri întunecate, căutând uriaşi? zise Ron, cu o notă de respect îngrozit în glas.

— Păi, nu uriaşii erau grija noastră principală, zise Hagrid. Eram mai îngrijoraţi din cauza Devoratorilor Morţii. Dumbledore ne spusese dinainte să nu avem de-a face cu ei, dacă puteam să-i evităm, şi problema era că ştiau că eram prin preajmă, presupun că le-a povestit Golgomath de noi. Noaptea, când uriaşii dormeau şi noi vroiam să ne strecurăm în peşteri, Macnair şi cu celălalt ne căutau, furişându-se prin munţi. Mi-a fost greu s-o împiedic pe Olympe să sară pe ei, zise Hagrid, cu colţurile gurii ridicându-i barba neîngrijită, ardea de nerăbdare să-i atace... Olympe e extraordinară când se înflăcărează... pătimaşă, ştiţi voi... presupun că e de vină partea franţuzească...

Hagrid privi cu ochii înceţoşaţi în foc. Harry îl lăsă treizeci de secunde înainte să-şi dreagă vocea.

— Şi ce s-a mai întâmplat? Aţi reuşit să vă apropiaţi de vreunul dintre ceilalţi uriaşi?

— Poftim? A... a, da, am reuşit. Da, în a treia noapte după ce a fost omorât Karkus, ara ieşit pe furiş din peştera

în care ne ascunseserăm şi am coborât iar în vâlcea, fiind cu ochii în patru după Devoratorii Morţii. Am intrat în câteva peşteri, fără succes... apoi, cam în a şasea, am găsit trei uriaşi care se ascundeau.

— Trebuie să fi fost înghesuială în peşteră, zise Ron.

— Nu aveai unde să arunci un cnez, zise Hagrid.

— Nu v-au atacat când v-au văzut? întrebă Hermione.

— Probabil că ar fi făcut-o, dacă ar fi fost în stare, zise Hagrid, dar erau grav răniţi toţi trei. Fuseseră bătuţi măr de gaşca lui Golgomath, se treziseră şi se târâseră în cel mai apropiat adăpost pe care îl găsiseră. Oricum, unul dintre ei ştia ceva engleză, le-a tradus celorlalţi şi se părea că lucrurile pe care le-am spus n-au fost tocmai rău primite. Aşa că ne-am tot întors, vizitându-i pe răniţi... cred că la un moment dat convinseserăm vreo şase sau şapte.

— Şase sau şapte? zise Ron entuziasmat. Păi, nu-i deloc rău... or să vină aici şi or să înceapă să lupte cu noi împotriva Ştii-Tu-Cui?

Însă Hermione zise:

— Cum adică "la un moment dat", Hagrid?

Hagrid o privi cu tristeţe.

— Gaşca lui Golgomath a atacat peşterile. După asta, cei care au supravieţuit nu au mai vrut să aibă de-a face cu noi.

— Deci... deci nu mai vine nici un uriaş? zise Ron dezamăgit.

— Nu, spuse Hagrid, oftând profund, în timp ce îşi întorcea felia de carne şi îşi punea pe faţă partea mai rece, dar am făcut ce trebuia să facem, le-am transmis mesajul lui Dumbledore, iar unii dintre ei l-au ascultat şi presupun că vreo câţiva or să-l ţină minte. Dar poate că cei care nu vor să stea cu Golgomath or să părăsească munţii şi trebuie să existe o posibilitate să-şi aducă aminte că Dumbledore e de partea lor... s-ar putea să vină.

Acum fereastra începuse să se acopere de zăpadă. Harry îşi dădu seama că avea roba udă leoarcă în dreptul genunchilor: Colţ saliva cu capul în poala lui.

— Hagrid? zise Hermione încet după o vreme.

— Mmm?

— Ai... ai găsit vreun indiciu... ai auzit ceva de... de... mama ta cât ai fost acolo?

Ochiul neacoperit al lui Hagrid se opri asupra ei şi Hermione păru oarecum speriată.

— Îmi pare rău... am ... uită ce-am spus...

— A murit, mormăi Hagrid. A murit cu ani în urmă. Am aflat de la ei.

— A... îmi... îmi pare tare rău, zise Hermione cu o voce stinsă.

Hagrid ridică din umerii săi masivi.

— Nu e cazul, zise el scurt.

Hermione se uită neliniştită la Harry şi Ron, fiind evident că aştepta de la ei să vorbească.

— Hagrid, dar tot nu ne-ai explicat cum ai ajuns în halul ăsta, zise Ron, făcând un semn spre chipul pătat de sânge al uriaşului.

— Şi nici de ce te-ai întors atât de târziu, zise Harry. Sirius ne-a spus că Madame Maxime s-a întors cu mult timp în urmă...

— Cine te-a atacat? spuse Ron.

— Nu am fost atacat! zise Hagrid cu emfază. Am...

Însă restul propoziţiei fu acoperit de o salvă subită de ciocănituri în uşă. Hermione icni. Cana îi alunecă din mână si se sparse de podea, iar Colţ scheună. Toţi patru se uitară pe fereastra de lângă uşă. Pe draperia subţire era desenată umbra unei persoane mici şi bondoace.

— Ea e! şopti Ron.

— Treceţi aici! zise Harry repede.

Înşfăcând Pelerina Invizibilă, o aruncă asupra sa şi a lui Hermione, în timp ce Ron alerga de partea cealaltă a mesei şi se arunca şi el sub pelerină. Strânşi unii în alţii, se dădură cu spatele într-un colţ. Colţ lătra înnebunit la uşă. Hagrid părea cu totul derutat.

— Hagrid, ascunde-ne cănile!

Hagrid luă cana lui Harry şi pe a lui Ron şi le aruncă sub o pernă din coşul lui Colţ. Câinele sărea acum la uşă; Hagrid îl dădu la o parte cu piciorul şi o deschise.

Profesoara Umbridge stătea în pragul uşii, îmbrăcată cu pelerina ei verde de tweed şi o căciulă cu apărători de

urechi. Cu gura făcută pungă, se dădu în spate ca să vadă chipul lui Hagrid; abia îi ajungea la buric.

— Aşa deci, zise ea rar şi tare, de parcă ar fi vorbit cu un surd. Tu eşti Hagrid, nu-i aşa?

Fără să aştepte un răspuns, intră în cameră, rotindu-şi ochii exoftalmici în toate părţile.

— Pleacă, se răsti ea, vânturându-şi geanta spre Colţ, care sărise spre ea şi încerca să o lingă pe faţă.

— Ăă — nu vreau să fiu nepoliticos, zise Hagrid, holbându-se la ea, dar cine naiba eşti?

— Mă numesc Dolores Umbridge.

Profesoara cercetă coliba cu privirea. De două ori se uită exact în colţul unde era Harry, făcut sandviş între Ron şi Hermione.

— Dolores Umbridge? spuse Hagrid, părând extrem de derutat. Credeam că eşti la Minister... nu lucrezi pentru Fudge?

— Am fost adjunctul ministrului, aşa este, zise Umbridge, plimbându-se acum prin colibă şi înregistrând fiecare detaliu, de la sacul sprijinit de perete la pelerina de drum abandonată. Acum sunt profesoara de Apărare contra Magiei Negre...

— Mare curaj, zise Hagrid, nu sunt mulţi care ar mai accepta postul ăsta.

— ... şi Marele Inchizitor de la Hogwarts, zise Umbridge, fără să dea nici un semn că îl auzise.

— Ce înseamnă asta? zise Hagrid, încruntându-se.

— Exact ce vroiam să întreb şi eu, zise Umbridge, arătând spre cioburile de porţelan de pe podea care fuseseră cana lui Hermione.

— A, zise Hagrid, cu o privire imprudentă spre colţul unde erau ascunşi Harry, Ron şi Hermione, a..., a fost... a fost Colţ. A spart o cană. aşa că a trebuit să o folosesc pe asta în locul ei.

Hagrid arătă spre cana din care băuse, cu o mână încă încleştată pe felia de carne de dragon pusă pe ochi. Umbridge stătea acum în faţa lui, înregistrând fiecare detaliu al înfăţişării sale.

— Am auzit voci, zise ea încet.

— Vorbeam cu Colţ, zise Hagrid cu hotărâre.

— Şi îţi răspundea?

— Păi... într-un fel, zise Hagrid, părând stânjenit. Colţ e aproape ca un om, aşa cred uneori...

— Sunt trei rânduri de urme în zăpadă care duc de la uşile castelului la coliba ta, spuse Umbridge mieros.

Hermione icni, iar Harry îi puse o mână pe gură. Din fericire, Colţ mirosea zgomotos poala robei profesoarei Umbridge pe lângă ei şi aceasta nu păru să fi auzit.

— Păi, abia m-am întors, zise Hagrid, fluturând o mână enormă către sacul de merinde. Poate că a venit să mă vadă cineva mai devreme şi nu m-a găsit.

— Nu sunt urme care să se îndepărteze de uşa colibei.

— Păi, nu... nu ştiu ce ar însemna asta... zise Hagrid, trăgându-se neliniştit de barbă şi uitându-se iar spre colţul unde erau Harry, Ron şi Hermione, de parcă ar fi cerut ajutor. Ăă...

Umbridge se întoarse şi măsură coliba, uitându-se în jur cu atenţie. Se aplecă şi se uită sub pat. Deschise dulapurile lui Hagrid. Trecu la patru centimetri de locul unde erau lipiţi de perete Harry, Ron şi Hermione; Harry chiar îşi supse burta când femeia trecu pe lângă ei. După ce se uită atent în ceaunul enorm pe care îl folosea Hagrid la gătit, se întoarse iar şi zise:

— Ce ai păţit? Cum te-ai ales cu rănile astea?

Hagrid îşi dădu repede la o parte felia de carne de pe faţă, ceea ce după Harry fu o greşeală, pentru că acum erau vizibile vânătăile negre şi mov din jurul ochiului, plus marea cantitate de sânge proaspăt şi coagulat de pe chipul său.

— A, am... avut un fel de accident, zise el neconvingător.

— Ce fel de accident?

— M-am... m-am împiedicat.

— Te-ai împiedicat, repetă ea cu răceală.

— Da, exact. De... de coada de mătură a unui prieten. Eu, unul, nu zbor. Păi, uită-te cât sunt de mare, nu cred că există o coadă de mătură care să mă ţină. Un prieten al meu creşte cai Abraxan, nu ştiu dacă i-ai văzut vreodată, nişte animale mari, înaripate, ştii, am călărit puţin pe unul dintre ei şi a fost...

— Unde ai fost? întrebă Umbridge, întrerupând calmă bolboroseala lui Hagrid.

— Unde am...?

— Fost, da, zise ea. Semestrul a început acum două luni. Un alt profesor a trebuit să te înlocuiască la orele de curs. Nici unul dintre colegii tăi nu a putut să îmi dea informaţii despre locul unde te-ai dus. Nu ai lăsat nici o adresă. Unde ai fost?

Urmă o pauză în care Hagrid se holbă la ea cu ochiul descoperit recent. Harry aproape că auzi cum îi lucra creierul la capacitate maximă.

— Am... am fost plecat din cauza unor probleme de sănătate, zise el.

— Probleme de sănătate, zise profesoara Umbridge.

Ochii ei cercetară chipul palid şi umflat al lui Hagrid; sângele de dragon i se scurgea delicat şi încet pe tunică.

— Am înţeles.

— Da, spuse Hagrid, un pic de aer curat, ştii cum e...

— Da, ca paznic al vânatului, probabil că e greu să ai parte de aer curat, zise Umbridge perfid.

Mica porţiune de pe chipul lui Hagrid care nu era neagră şi mov roşi.

— Păi... am schimbat decorul, ştii doar...

— Cu cel de munte? zise Umbridge repede.

Ştie, îşi zise Harry disperat.

— De munte? repetă Hagrid, fiind evident că gândea rapid. Nu, cu cel din sudul Franţei, în cazul meu. Un pic de soare şi... şi de mare.

— Într-adevăr? spuse Umbridge. Nu prea eşti bronzat.

— Da... păi... am pielea sensibilă, spuse Hagrid, încercând să zâmbească agreabil.

Harry observă că îşi pierduse doi dinţi. Umbridge îl privi cu răceală; îi pierise zâmbetul. Apoi îşi ridică geanta puţin mai sus sub braţ şi zise:

— Bineînţeles, îl voi informa pe ministru de întoarcerea ta târzie.

— Da, zise Hagrid, încuviinţând din cap.

— Ar trebui să ştii şi că, fiind Mare Inchizitor, am datoria nefericită, dar necesară de a-i inspecta pe colegii mei profesori. Aşa că îndrăznesc să spun că ne vom reîntâlni cât de curând.

Se întoarse brusc şi se îndreptă spre uşă.

— Ne inspectezi? răspunse Hagrid absent, ca un ecou, uitându-se după ea.

— A, da, zise Umbridge cu blândeţe, întorcându-şi privirea spre el şi cu mâna pe clanţă. Ministrul este decis să-i elimine pe profesorii necorespunzători, Hagrid. Noapte bună.

Plecă, închizând uşa după ea cu o bufnitură. Harry vru să dea la o parte Pelerina Invizibilă, însă Hermione îl prinse de încheietură.

— Nu încă, îi şopti ea la ureche. S-ar putea să nu fi plecat încă.

Şi Hagrid părea să gândească la fel; şonticăi spre partea cealaltă a camerei şi dădu draperia la o parte cu vreo doi centimetri.

— Se întoarce la castel, zise el cu o voce joasă. Fir-aş să fiu… îi inspectează pe oameni, aşa deci?

— Da, spuse Harry, dând jos pelerina. Trelawney e deja în perioada de probă…

— Ăă… cam ce ai planificat să ne predai la ore, Hagrid? întrebă Hermione.

— A, nu-ţi face griji pentru asta, am plănuit o grămadă de lecţii, zise Hagrid entuziasmat, ridicând felia de carne de pe masă şi lipindu-şi-o iar pe ochi. Am păstrat câteva creaturi pentru anul N.O.V.-urilor; stai să vezi, sunt cu totul speciale.

— Ăă… în ce sens speciale? întrebă Hermione cu jumătate de gură.

— Nu vă spun, spuse Hagrid fericit. Nu vreau să stric surpriza.

— Hagrid, fii atent, spuse Hermione imperios, renunţând la prefăcătorii, doamna profesoară Umbridge nu o să fie deloc încântată dacă o să aduci ceva prea periculos la ore.

— Periculos? zise Hagrid, părând de-a dreptul amuzat. Fii serioasă, nu v-aş aduce nimic periculos! Adică, mă rog, pot să aibă grijă de ei înşişi…

— Hagrid, trebuie să treci de inspecţia lui Umbridge, iar ca să faci asta, ar fi mult mai bine dacă ar vedea că ne înveţi cum să avem grijă de Porlocşi, cum să deosebim Knarlii de arici, chestii de genul ăsta! zise Hermione cu sinceritate.

— Dar asta nu-i foarte interesant, Hermione, zise Hagrid. Ce am eu este mult mai impresionant. Îi cresc de ani de zile, cred că am singura herghelie domesticită din Marea Britanie.

— Hagrid... te rog... zise Hermione, cu o notă de disperare în glas. Umbridge caută un pretext ca să scape de profesorii care sunt prea apropiaţi de Dumbledore. Te rog, Hagrid, predă-ne ceva plicticos, care sigur o să ni se ceară la N.O.V.-uri.

Însă Hagrid căscă larg şi privi cu jind şi cu singurul ochi bun spre patul imens din colţ.

— Ştiţi, am avut o zi lungă şi e târziu, zise el, bătând-o uşor pe umăr pe Hermione, căreia îi cedară genunchii, făcând-o să cadă la podea cu o bufnitură. A... iartă-mă... continuă el, ridicând-o de gulerul robei. Fiţi atenţi, nu vă mai faceţi griji pentru mine, vă promit că am pregătit nişte lucruri grozave pentru lecţii, dacă tot m-am întors... Acum ar fi bine să vă întoarceţi la castel şi nu uitaţi să ştergeţi urmele în urma voastră!

— Nu ştiu dacă I-ai convins, zise Ron puţin mai târziu, când, după ce verificaseră că aveau cale liberă, se întorceau înapoi la castel prin stratul din ce în ce mai gros de zăpadă, fără să lase nici o urmă datorită Vrăjii de Ştergere pe care o făcea Hermione pe măsură ce înaintau.

— Atunci o să mă mai duc şi mâine, spuse Hermione hotărâtă. Dacă e nevoie, o să-i planific eu însămi lecţiile. Nu mă interesează dacă o dă afară pe Trelawney, dar cu Hagrid nu o să-i meargă!

CAPITOLUL XXI

OCHIUL ŞARPELUI

Duminică dimineaţă, Hermione îşi croi drum înapoi spre coliba lui Hagrid printr-un strat de zăpadă de un metru. Harry şi Ron voiseră să meargă cu ea, dar muntele de teme atinsese iar o înălţime îngrijorătoare, aşa că rămaseră invidioşi în camera de zi, încercând să ignore ţipetele vesele care veneau de afară dinspre domeniu, unde elevii se distrau patinând pe lacul îngheţat, dându-se pe derdeluş şi, partea cea mai neplăcută, vrăjind bulgării de zăpadă să zboare până sus în dreptul Turnului Cercetaşilor şi să bată cu putere în ferestre.

— Alo! răcni Ron, pierzându-şi într-un târziu răbdarea şi scoţând capul pe fereastră, sunt Perfect şi, dacă se mai loveşte un singur bulgăre de fereastra asta… AU!

Îşi retrase capul imediat, cu chipul plin de zăpadă.

— Sunt Fred şi George, spuse el cu amărăciune, trântind fereastra în urma lui. Idioţii…

Hermione se întoarse de la coliba lui Hagrid chiar înainte de prânz, tremurând puţin, cu robele umede până la genunchi.

— Ei bine? zise Ron, ridicându-şi privirea spre ea când intră. I-ai planificat lecţiile?

— Păi, am încercat, zise ea monoton, afundându-se într-un scaun lângă Harry.

Îşi scoase bagheta şi o flutură puţin într-un mod complicat, astfel încât ţâşni nişte aer cald din vârf; apoi o îndreptă spre roba care începu să scoată aburi, în timp ce se usca.

— Nu era acolo când am sosit, am bătut la uşă aproape o jumătate de oră. Şi apoi a venit şchiopătând din Pădure...

Harry oftă adânc. Pădurea Interzisă colcăia de genul de creaturi care aveau cele mai mari şanse de a-l face pe Hagrid să fie concediat.

— Ce ţine acolo? Ţi-a spus? întrebă el.

— Nu, zise Hermione tristă. Zice că vrea să fie o surpriză. Am încercat să-i explic cum e cu Umbridge, dar pur şi simplu nu înţelege. Mi-a tot spus că nici un om întreg la minte nu ar prefera să studieze Knarli în locul Himerelor — a, nu, nu cred că are o Himeră, adăugă ea, văzând expresiile îngrozite ale lui Harry şi Ron, dar asta nu pentru că nu ar fi încercat, dat fiind că mi-a zis cât e de greu să faci rost de ouă. Nu ştiu de câte ori i-am zis că ar fi bine să urmeze programa lui Grubbly-Plank, dar, sincer, nu cred că a ascultat nici măcar jumătate din ce am zis.

Ştiţi, e într-o dispoziţie destul ciudată. Tot nu vrea să spună de unde are toate rănile alea.

Întoarcerea lui Hagrid la masa profesorilor, la micul dejun din ziua următoare nu fu întâmpinată cu entuziasm de toţi elevii. Unii, ca Fred, George şi Lee săriră în sus de fericire şi alergară pe culoarul dintre mesele Cercetaşilor şi Astropufilor ca să-i strângă mâna enormă, alţii, ca Parvati şi Lavender, schimbară priviri sumbre şi clătinară din cap dezaprobator. Harry ştia că mulţi dintre ei preferau lecţiile profesoarei Grubbly-Plank şi partea cea mai rea era că, în străfundul sufletului, era convins că aveau dreptate: pentru Grubbly-Plank, o oră interesantă nu era una unde exista riscul să rămâi fără cap.

Marţi, Harry, Ron şi Hermione se îndreptară spre coliba lui Hagrid cu o oarecare nelinişte, înfofoliţi bine împotriva frigului. Harry era îngrijorat, nu numai pentru ceea ce ar fi decis Hagrid să le predea, dar şi pentru cum avea să se poarte restul clasei, mai ales Reacredinţă şi amicii săi, dacă îi urmărea Umbridge.

Cu toate acestea, nu văzură nici un semn de Mare Inchizitor în timp ce răzbiră prin zăpadă spre coliba lui Hagrid, care îi aştepta la marginea pădurii. Nu era o privelişte liniştitoare; vânătăile care fuseseră mov sâmbătă seara aveau acum nuanţe de verde şi galben, iar unele dintre tăieturi încă păreau să sângereze. Harry nu înţelegea: oare Hagrid fusese atacat de un tip de creatură al cărei venin împiedica vindecarea rănilor pe care le producea? Parcă pentru a întregi tabloul de rău augur, Hagrid avea pe umeri ceea ce părea să fie o jumătate de vacă.

— Astăzi o să lucrăm aici! le strigă Hagrid fericit elevilor care se apropiau, făcând semn cu capul şi întorcându-se către copacii întunecaţi din spatele lui. Sunt puţin mai la adăpost! Oricum, preferă întunericul.

— Cine preferă întunericul? îl auzi Harry pe Reacredinţă spunându-le tăios lui Crabbe şi Goyle, cu o urmă de panică în glas. Cine a zis că preferă întunericul — aţi auzit?

Harry îşi aminti o altă ocazie când Reacredinţă intrase în Pădure în trecut; nici atunci nu fusese foarte curajos. Zâmbi în sinea lui; după meciul de vâjthaţ, era de acord cu tot ce îl deranja pe Reacredinţă.

— Sunteţi gata? zise Hagrid vesel, uitându-se la elevii din jur. În regulă, v-am păstrat o incursiune în Pădure pentru anul cinci. M-am gândit să mergem şi să vedem creaturile astea în habitatul lor natural. Astăzi vom studia ceva destul de rar, presupun că sunt singura persoană din Marea Britanie care a reuşit să-i dreseze.

— Şi eşti sigur că sunt dresaţi, da? zise Reacredinţă, cu o panică şi mai pronunţată în glas. Dar n-ar fi prima oară când vii cu chestii sălbatice la ore, nu-i aşa?

Viperinii murmurară aprobator şi câţiva Cercetaşi păreau şi ei să-i dea dreptate lui Reacredinţă.

— Bineînţeles că sunt dresaţi, zise Hagrid, încruntându-se şi ridicându-şi puţin jumătatea de vacă pe umeri.

— Atunci, ce ai păţit la faţă? întrebă Reacredinţă.

— Vezi-ţi de treaba ta! zise Hagrid, supărat. Bun, dacă aţi terminat cu întrebările idioate, veniţi după mine!

Se întoarse şi se duse direct în Pădure. Nimeni nu părea foarte dispus să-l urmeze. Harry le aruncă o privire lui Ron si Hermione, care oftară, dar încuviinţară din cap, şi toţi trei porniră după Hagrid, conducând restul clasei.

Merseră cam zece minute înainte să ajungă într-un loc unde copacii erau atât de apropiaţi între ei, încât era întuneric ca în amurg şi nu exista strop de zăpadă pe pământ. Cu un mormăit, Hagrid puse jos jumătatea de vacă, se dădu înapoi şi se întoarse cu faţa spre elevii săi, dintre care cei mai mulţi se furişau de la un copac la altul, şi se apropiau de el, uitându-se în jur agitaţi, de parcă s-ar fi aşteptat să-i atace ceva din clipă în clipă.

— Apropiaţi-vă, apropiaţi-vă, îi încurajă Hagrid. Acum or să fie atraşi de mirosul cărnii, dar o să-i chem oricum, pentru că or să se bucure să afle că sunt eu.

Se întoarse, îşi scutură capul miţos, ca să-şi dea părul din ochi, şi scoase un ţipăt strident, ciudat, care răsună printre copacii întunecaţi ca strigătul unei păsări monstruoase. Nimeni nu râse: cei mai mulţi erau prea speriaţi ca să mai scoată un sunet.

Hagrid mai scoase un ţipăt strident. Trecu un minut, timp în care elevii se uitară în continuare agitaţi peste umăr şi printre copaci, ca să zărească orice se apropia. Si apoi, îi timp ce Hagrid îşi dădea părul din faţă pentru a treia oară şi îşi umfla pieptul enorm, Harry îl înghionti pe Ron şi arată spre spaţiul întunecat dintre doi arbori noduroşi de tisă.

În beznă se ghicea o pereche de ochi pustii, albi, strălucitori, care erau din ce în ce mai mari, iar o clipă mai târziu apărură din întuneric capul ca de dragon, gâtul şi apoi corpul scheletic al unui cal înaripat mare şi negru. Se uită în jur la elevi pentru câteva clipe, fluturându-şi coada lungă şi neagră, după care îşi plecă încet capul şi începu să sfâşie o halcă din vaca moartă, cu colţii săi ascuţiţi.

Harry fu cuprins de un mare val de uşurare. Măcar asta era dovada că nu îşi imaginase aceste creaturi, că erau reale: şi Hagrid ştia de ele. Îl privi entuziasmat pe Ron, însă acesta încă se uita printre copaci, iar după câteva clipe îi şopti:

— De ce nu-i mai strigă Hagrid încă o dată?

Majoritatea celorlalţi elevi aveau nişte expresii de confuzie şi de aşteptare încordată, la fel ca a lui Ron, şi încă se uitau în toate părţile, nu numai spre calul care era la câţiva metri de ei. Mai erau doar două persoane care păreau să-i poată vedea: un băiat deşirat de la Viperini, care stătea chiar în spatele lui Goyle şi-l urmărea pe cal mâncând cu o expresie de dezgust maxim pe chip, şi Neville, ai cărui ochi urmau mişcarea amplă a cozii lungi şi negre.

— A, uite, mai vine unul! zise Hagrid mândru, când din copacii întunecaţi apăru un al doilea cal negru, care îşi strânse aripile de piele mai aproape de corp şi îşi coborî capul ca să se înfrupte din carne. Acum... ridicaţi mâna, cine poate să-i vadă?

Extrem de mulţumit că măcar avea să înţeleagă în sfârşit misterul acestor cai, Harry ridică mâna. Hagrid îi făcu un semn aprobator cu capul.

— Da... da, ştiam că o să poţi, Harry, îi zise el cu seriozitate. Şi tu, Neville, da? Şi...

— Scuză-mă, zise Reacredinţă pe o voce batjocoritoare, dar cam ce s-ar presupune că ar trebui să vedem?

Drept răspuns, Hagrid arătă spre scheletul vacii de pe pământ. Toţi elevii se holbară la el pentru câteva clipe, apoi mai multora li se tăie respiraţia şi Parvati ţipă. Harry înţelese de ce: într-adevăr, era un spectacol foarte ciudat să vezi cum bucăţelele de carne se desfac de pe oase şi dispar din senin.

— Ce anume face chestia asta? întrebă Parvati pe o voce îngrozită, ascunzându-se după cel mai apropiat copac. Cine o mănâncă?

— Nişte Thestrali, spuse Hagrid mândru, iar Hermione scoase un mic "Aha!" de înţelegere de lângă Harry. Hogwarts are o întreagă herghelie aici. Acum, cine ştie...?

— Însă nu-i a bună, zău aşa! întrerupse Parvati, părând alarmată. Se zice că le aduc tot felul de ghinioane îngrozitoare celor care îi văd. Doamna profesoară Trelawney mi-a spus la un moment dat...

— Nu, nu, nu, zise Hagrid râzând, asta-i doar o superstiţie, sunt extrem de inteligenţi şi folositori! Bineînţeles, cei de aici nu prea au mult de lucru, mai mult trag trăsurile şcolii, în afară de cazul în care Dumbledore pleacă într-o călătorie lungă şi nu vrea să Apară — aha, uite încă vreo doi, uitaţi-i...

Mai ieşiră doi cai în linişte dintre copaci, unul dintre ei trecând foarte aproape de Parvati, care tremură şi se lipi şi mai tare de copac, spunând:

— Cred că am simţit ceva, cred că e aproape de mine!

— N-ai grijă, nu îţi face nimic, zise Hagrid cu răbdare. În ordine, cine poate să-mi spună de ce unii dintre voi pot să-i vadă şi alţii nu?

Hermione ridică mâna.

— Spune, zise Hagrid, zâmbindu-i larg.

— Singurii care pot să-i vadă pe Thestrali, zise ea, sunt cei care au văzut moartea.

— Perfect adevărat, zise Hagrid solemn, zece puncte pentru Cercetaşi. Să ştiţi că Thestralii...

— Hm, hm.

Sosise profesoara Umbridge. Stătea la câţiva paşi de Harry, purtându-şi pălăria şi pelerina verde, cu clipboard-ul pregătit. Hagrid, care nu mai auzise niciodată până atunci tusea falsă a lui Umbridge, se uită oarecum îngrijorat la cel mai apropiat Thestral, convins că el scosese sunetul acela.

— Hm, hm.

— A, salut! zise Hagrid, zâmbind, după ce localiză sursa zgomotului.

— Ai primit mesajul pe care ţi l-am trimis la colibă azi-dimineaţă? zise Umbridge, la fel de răspicat şi rar cum vorbise şi data trecută, de parcă i s-ar fi adresat cuiva care

era şi străin, şi foarte încet la minte. În care te anunţam că o să vin în inspecţie la oră?

— A, da, spuse Hagrid vesel. Mă bucur că ai găsit locul fără probleme! Păi, după cum poţi să vezi… sau, nu ştiu… chiar poţi? Astăzi studiem Thestralii…

— Poftim? zise profesoara Umbridge tare, ducându-şi mâna pâlnie la ureche şi încruntându-se. Ce ai spus?

Hagrid păru puţin derutat.

— Ăă… Thestralii! zise el tare. Ştii doar, nişte cai mari — ăă… înaripaţi!

Îşi întinse mâinile imense plin de speranţă. Profesoara Umbridge îşi ridică sprâncenele şi murmură, în timp ce îşi nota ceva pe clipboard:

— Trebuie… să… recurgă… la… limbajul… primitiv… al semnelor… primitive.

— Păi… mă rog… zise Hagrid, întorcându-se la elevii săi şi părând puţin tulburat, ăă… ce spuneam?

— Pare… să… aibă… memorie… scurtă, bombăni Umbridge, destul de tare ca să o poată auzi toată lumea.

Draco Reacredinţă arăta de parcă ar fi sosit Crăciunul cu o lună mai devreme; Hermione, pe de altă parte, se făcuse roşie de o furie nerostită.

— A, da, zise Hagrid, aruncând o privire neliniştită spre clipboard-ul lui Umbridge, însă continuând cu vitejie. Da, vroiam să vă spun cum se face că avem o herghelie. Da, deci, am început cu un mascul şi cinci femele. Acesta — îl bătu cu palma pe primul cal care apăruse — pe nume

Tenebrus, este preferatul meu, primul care s-a născut aici, în Pădure...

— Eşti conştient, zise Umbridge tare, întrerupându-l, că Ministerul Magiei a declarat Thestralii ca fiind "periculoşi"?

Lui Harry i se făcu inima cât un purice, dar Hagrid râse.

— Thestralii nu sunt periculoşi! Ce-i drept, ar putea să ia o îmbucătură din tine dacă îi superi rău...

— Dă... semne... de... plăcere... când... se... gândeşte... la... violenţă, bombăni Umbridge, mâzgălind iar pe clipboard.

— Ei... haida-de! zise Hagrid, părând acum puţin neliniştit. Păi, şi un câine te muşcă dacă-l întărâţi, nu-i aşa?... Dar Thestralii doar au o reputaţie proastă din cauza chestiei cu moartea... se credea că erau de rău augur, nu-i aşa? Însă pur şi simplu nu înţelegeau, nu-i aşa?

Umbridge nu răspunse; îşi termină de scris ultima observaţie şi apoi îşi ridică privirea spre Hagrid şi zise, din nou foarte tare şi rar:

— Te rog să continui să predai în mod normal. Eu o să mă plimb, continuă ea şi mimă mersul (Reacredinţă şi Pansy Parkinson aveau mici crize tăcute de râs), printre elevi (indică diferiţi elevi) şi o să le pun întrebări.

Făcu un semn spre gură pentru a indica vorbitul.

Harry se holbă la ea, nepricepând de ce Umbridge se purta de parcă Hagrid nu ar fi înţeles engleza obişnuită. Hermione avea acum lacrimi în ochi de supărare.

— Cotoroanţo, cotoroanţă malefică ce eşti! şopti ea, în timp ce Umbridge se îndrepta spre Pansy Parkinson. Ştiu ce faci, cotoroanţă groaznică, nebună, rea ce...

— Ăă... oricum, zise Hagrid, chinuindu-se de zor să reia firul lecţiei, deci... Thestralii. Da. Păi, există o grămadă de lucruri pozitive despre ei...

— Ţi se pare, îi zise profesoara Umbridge pe o voce răsunătoare lui Pansy Parkinson, că înţelegi ce spune domnul profesor Hagrid?

Exact ca şi Hermione, Pansy avea lacrimi în ochi, dar lacrimile ei erau de râs: mai mult, dădu un răspuns aproape incoerent tocmai pentru că încerca să-şi reprime chicotelile.

— Nu... pentru că... păi... de cele mai multe ori... seamănă cu un mormăit...

Umbridge mâzgăli iar pe clipboard. Puţinele porţiuni fără vânătăi de pe chipul lui Hagrid roşiră, însă uriaşul încercă să se poarte ca şi când nu ar fi auzit răspunsul lui Pansy.

— Ăă... da... lucruri pozitive despre ei. Păi, după ce sunt domesticiţi, ca aceştia, nu se vor mai rătăci niciodată, şi nici tu cu ei. Un simţ de orientare uimitor, nu trebuie decât să le spui unde vrei să mergi...

— Presupunând că te înţeleg, bineînţeles, zise Reacredinţă tare şi Pansy Parkinson izbucni într-o criză de noi chicoteli.

Profesoara Umbridge le zâmbi cu indulgenţă şi apoi se duse la Neville.

— Poponeaţă, tu poţi să-i vezi pe Thestrali, nu-i aşa? zise ea.

Neville încuviinţă din cap.

— Pe cine ai văzut cum a murit? întrebă ea pe un ton indiferent.

— Pe... pe bunicul meu, zise Neville.

— Şi ce părere ai despre ei? zise ea, fluturându-şi mâna bondoacă spre caii, care până atunci sfâşiaseră o mare parte din hoit până la os.

— Ăă... zise Neville agitat, aruncându-i o privire lui Hagrid. Păi, sunt... ăăă... În regulă...

— Elevii... sunt... prea... intimidaţi... ca... să... recunoască... faptul... că... le... este... frică, murmură Umbridge, notându-şi o altă observaţie pe clipboard.

— Ba nu! zise Neville supărat. Nu mi-e frică de ei!

— Nu-i nici o problemă, zise Umbridge, bătându-l pe umăr pe Neville, cu ceea ce ar fi vrut să fie un zâmbet înţelegător, deşi lui Harry i se păru că era mai degrabă răutăcios. Păi, Hagrid, se întoarse să se uite la el, vorbind iar pe vocea aceea tare şi rară, cred că am notat destul. Vei primi (mimă că lua ceva din aer din faţa ei) rezultatul inspecţiei (arătă spre clipboard) peste zece zile.

Ridică mâna cu degete mici şi butucănoase, apoi, zâmbind mai larg şi semănând mai mult ca oricând cu o broască râioasă sub pălăria ei verde, plecă de lângă ei, lăsându-i pe Reacredinţă şi pe Pansy Parkinson în hohote de râs, pe Hermione tremurând de mânie şi pe Neville confuz şi supărat.

— Hoaşcă odioasă, mincinoasă care răstălmăceşte tot! izbucni Hermione o jumătate de oră mai târziu, în timp ce se întorceau la castel prin şanţurile pe care le făcuseră înainte prin zăpadă. Vă daţi seama ce face? Este tot problema hibrizilor… Încearcă să facă din Hagrid un fel de trol idiot, doar pentru că mama lui a fost uriaşă… şi este nedrept, chiar nu a fost o lecţie rea — mă rog, dacă ar fi fost iar Homarii cu Capete Explozive, poate, dar Thestralii sunt în regulă… de fapt, pentru Hagrid a fost foarte bine!

— Umbridge a spus că sunt periculoşi, zise Ron.

— Păi, cum a zis şi Hagrid, pot să aibă grijă de ei înşişi, zise Hermione nerăbdătoare, şi presupun că o profesoară ca Grubbly-Plank nu ni i-ar arăta înainte de nivelul T.V.E.E., dar chiar sunt foarte interesanţi, nu-i aşa? Mai ales când te gândeşti că unii pot să-i vadă şi alţii nu! Mi-aş dori să pot să-i văd.

— Zău? o întrebă Harry încet.

Păru dintr-o dată îngrozită.

— Vai, Harry… iartă-mă… nu, sigur că nu vreau… am spus o mare tâmpenie.

— E în ordine, zise el repede, nu-ţi face griji.

— Mă mir că au putut să-i vadă atât de mulţi, zise Ron. Trei dintr-o clasă...

— Da, Weasley, chiar ne întrebam şi noi, se auzi o voce răutăcioasă.

Reacredinţă, Crabbe şi Goyle mergeau chiar în spatele lor pe zăpada care înăbuşea sunetele, fără să fi fost auziţi de nici unul dintre ei.

Crezi că, dacă ai vedea cum o mierleşte cineva, ai putea să vezi balonul mai bine?

El, Crabbe şi Goyle râseră în hohote în timp ce îşi croiau drum spre castel, iar apoi începură să cânte "Weasley e al nostru rege." Lui Ron i se înroşiră urechile.

— Ignoră-i, pur şi simplu ignoră-i, zise Hermione, scoţându-şi bagheta şi făcând iar vraja care producea aer cald, astfel încât să poată să creeze o cale mai simplă prin zăpada neatinsă dintre ei şi sere.

*

Sosi luna decembrie, aducând mai multă zăpadă şi o adevărată avalanşă de teme pentru cei din anul cinci. Îndatoririle de Perfecţi ale lui Ron şi Hermione erau şi ele din ce în ce mai apăsătoare pe măsură ce se apropia Crăciunul. Fură chemaţi să supravegheze decorarea castelului ("Să te văd cum agăţi beteala, când Peeves are celălalt capăt şi încearcă să te sugrume cu ea", zise Ron), să aibă grijă ca elevii din primul şi al doilea an să stătea

înăuntru în pauze din cauza frigului năprasnic. ("Şi să ştii că sunt nişte puşti mici şi obraznici, noi nu eram atât de nepoliticoşi în primul an," comentă Ron) şi să patruleze pe holuri, în schimburi cu Argus Filch, care suspecta că atmosfera sărbătorilor ar fi putut să se facă simţită printr-o explozie de dueluri vrăjitoreşti ("Omul ăla are o baligă în loc de creier," observă Ron mânios). Erau atât de ocupaţi, încât Hermione chiar încetase să tricoteze pălării pentru spiriduşi şi îşi făcea griji că nu mai avea decât trei.

— Toţi acei bieţi spiriduşi care încă nu au fost eliberaţi trebuie să stea aici de Crăciun, pentru că nu sunt destule pălării!

Harry, care nu avusese tăria să-i spună că Dobby lua tot ce făcea ea, se aplecă atent deasupra eseului său pentru Istoria Magiei. În orice caz, nu vroia să se gândească la Crăciun. Pentru prima oară în cariera sa şcolară, îşi dorea din tot sufletul să-şi petreacă vacanţa departe de Hogwarts. Prins între interdicţia de a juca vâjthaţ şi grijile legate de eventuala perioadă de probă a lui Hagrid, era momentan plin de resentimente faţă de acest loc. Singurul lucru pe care chiar îl aştepta cu plăcere erau întâlnirile A.D., pe care însă aveau să le întrerupă pe durata vacanţei, având în vedere că aproape toţi membrii A.D. aveau să îşi petreacă acest timp cu familiile lor. Hermione se ducea la schi cu părinţii ei, ceea ce îl amuză foarte tare pe Ron, care nu mai auzise niciodată ca încuiaţii să-şi lege şipci înguste de picioare ca să alunece pe munţi. Ron se ducea acasă la Vizuină. Harry trăi câteva zile de invidie înainte ca Ron să-i spună, după o întrebare despre felul cum avea să ajungă acasă de Crăciun:

— Dar vii şi tu! Nu ţi-am zis? Mi-a scris mama cu săptămâni în urmă şi mi-a spus să te invit şi pe tine!

Hermione îşi dădu ochii peste cap, dar Harry se înveseli imediat: ideea Crăciunului la Vizuină era cu adevărat minunată, deşi umbrită vag de sentimentul de vinovăţie pe care Harry îl avea fiindcă nu putea să-şi petreacă vacanţa cu Sirius. Se întreba dacă ar fi fost posibil să o convingă pe doamna Weasley să-l invite pe naşul său la serbări. Deşi se îndoia oricum că Dumbledore i-ar permite lui Sirius să plece din Casa Cumplită, nu putea să nu se gândească la faptul că s-ar fi putut ca doamna Weasley să nu-l dorească acolo; erau mai mereu la cuţite. Sirius nu mai luase deloc legătura cu Harry de la ultima sa apariţie în foc şi, deşi Harry ştia că, în condiţiile în care Umbridge era la pândă, ar fi fost o imprudenţă să încerce să îl contacteze, nu îi plăcea să se gândească la Sirius singur în vechea casă a mamei sale, aprinzând poate singura petardă pe care o avea cu Kreacher.

Harry sosi devreme în Camera Necesităţii pentru ultima întâlnire A.D. Înainte de vacanţă şi fu foarte fericit din acest motiv, pentru că, atunci când se aprinseră torţele, văzu că Dobby îşi asumase rolul de a decora încăperea de Crăciun. Putea să-şi dea seama că o făcuse el, pentru că nimeni altcineva nu ar fi atârnat de tavan o sută de articole aurii, fiecare înfăţişând o poză cu chipul lui Harry şi purtând inscripţia: UN CRĂCIUN HARRYCIT!

Harry abia reuşise să le dea jos pe ultimele dintre ele, înainte ca uşa să se deschidă cu un scârţâit în cameră şi să intre Luna Lovegood, la fel de visătoare ca de obicei.

— Bună, zise ea nu foarte limpede, uitându-se în jur la ce mai rămăsese din decoraţii. Sunt drăguţe, tu le-ai agăţat?

— Nu eu, zise Harry. Dobby, Spiriduşul de casă.

— Vâsc, spuse Luna visătoare, arătând spre un mănunchi mare şi alb, aflat deasupra capului lui Harry, şi sărind la o parte de sub el. Ai făcut bine, zise ea foarte serioasă. De cele mai multe ori e infestat cu Nargli.

Harry nu fu nevoit s-o întrebe ce erau Narglii, căci chiar atunci sosiră Angelina, Katie şi Alicia. Toate trei îşi pierduseră răsuflarea şi părea să le fie foarte frig.

— Aha, zise Angelina monoton, dându-şi jos pelerina şi aruncând-o într-un colţ, în sfârşit, v-am înlocuit.

— Ne-ai înlocuit? întrebă Harry stins.

— Pe tine, pe Fred şi pe George, zise ea nerăbdătoare. Avem un alt căutător!

— Pe cine? zise Harry repede.

— Pe Ginny Weasley, spuse Katie.

Harry rămase cu gura căscată.

— Da, ştiu, zise Angelina, scoţându-şi bagheta şi încordându-şi braţul, dar chiar e destul de bună. Nu se compară cu tine, bineînţeles, zise ea, aruncându-i o privire foarte răutăcioasă, dar, având în vedere că pe tine nu te putem avea...

Harry îşi înghiţi replica pe care şi-ar fi dorit să o dea. Oare credea, pentru o clipă, că el nu regreta de o sută de ori mai tare decât ea că fusese dat afară din echipă?

— Ce-ai făcut cu prinzătorii? întrebă el, încercând să-şi menţină vocea neutră.

— Andrew Kirke, zise Alicia fără entuziasm, şi Jack Sloper. Nici unul dintre ei nu e strălucit, însă în comparaţie cu ceilalţi idioţi care s-au prezentat...

Această discuţie deprimantă fu curmată de sosirea lui Ron, Hermione şi Neville, iar în cinci minute camera fu destul de aglomerată ca să-l împiedice pe Harry să vadă privirile mistuitoare, pline de reproş ale Angelinei.

— Bine, zise el, făcându-i pe toţi să fie atenţi. M-am gândit că în seara asta ar fi bine doar să revenim asupra lucrurilor pe care le-am făcut până acum, pentru că este ultima întâlnire înainte de sărbători şi nu are sens să începem ceva nou chiar înainte de vacanţa de trei săptămâni...

— Nu facem nimic nou? zise Zacharias Smith, într-o şoaptă nemulţumită, destul de tare ca să se audă în toată camera. Dacă aş fi ştiut, n-aş mai fi venit.

— Atunci, ne pare tuturor rău că nu ţi-a zis Harry, spuse Fred tare.

Mai mulţi râseră pe înfundate. Harry o văzu pe Cho râzând şi simţi o senzaţie familiară de gol în stomac, de parcă ar fi ratat o treaptă la coborârea unei scări.

— ... putem să exersăm pe perechi, zise Harry. Vom începe cu Vraja de Oprire, timp de zece minute, apoi putem să scoatem pernele şi să încercăm iar împietrirea.

Se grupară cu toţii ascultători; Harry făcu echipă cu Neville, ca de obicei. Cât de curând, camera fu cuprinsă de strigăte de Impedimenta! Cei de afară îngheţau pentru două trei minute, timp în care partenerul se uita la întâmplare prin cameră, privind cum se antrenau celelalte perechi, apoi se dezgheţau şi făceau la rândul lor aceeaşi vrajă.

Progresul lui Neville era uimitor. După un timp, după ce Harry se dezgheţase de trei ori la rând, îl puse iar pe Neville să li se alăture lui Ron şi Hermione, ca să poată să se plimbe prin cameră şi să-i urmărească pe ceilalţi. Cho îi zâmbi când trecu pe lângă ea, iar el rezistă tentaţiei de a mai trece de câteva ori prin acelaşi loc.

După zece minute de Vrăji de Oprire, puseră perne peste tot pe podea şi începură iar să exerseze împietrirea. Era prea puţin spaţiu ca să le permită tuturor să facă această vrajă în acelaşi timp; jumătate din grup o observă pe cealaltă pentru o vreme, apoi schimbară rolurile. Harry pur şi simplu simţi cum îi creştea inima de mândrie, în timp ce-i urmărea.

Într-adevăr, Neville o împietri pe Padma Patil şi nu pe Dean, spre care ţintise, însă fusese o ratare mai acceptabilă decât de obicei şi toţi ceilalţi făcuseră progrese extrem de mari.

După o oră, Harry le strigă să se oprească.

— Aţi început să fiţi foarte pricepuţi, zise el, zâmbindu-le. Când ne întoarcem din vacanţă, putem să începem să facem nişte chestii importante — poate chiar Vrăji Patronus.

Urmă un zumzet de entuziasm. Începură să iasă din cameră câte doi sau trei, ca de fiecare dată, majoritatea îi urară "Crăciun fericit" lui Harry în drum spre uşă. Vesel, acesta strânse pernele cu Ron şi Hermione şi le puseră deoparte, stivuindu-le cu grijă. Ron şi Hermione plecară înaintea lui; el rămase puţin în urmă, pentru că Cho încă era acolo şi spera să aibă parte de un "Crăciun fericit" şi din partea ei.

— Nu, ia-o înainte, o auzi spunându-i prietenei ei Marietta şi inima îi zvâcni, gata să ajungă în regiunea mărului lui Adam.

Simulă că aranja stiva de perne. Era destul de sigur că acum erau singuri şi aştepta ca fata să spună ceva. În schimb, o auzi trăgându-şi nasul cu putere.

Se întoarse şi o văzu pe Cho stând în mijlocul camerei, cu lacrimi pe obraji.

— Ce...?

Nu ştia ce să facă. Cho stătea pur şi simplu acolo, plângând încet.

— Ce s-a întâmplat? zise el timid.

Cho clătină din cap şi se şterse cu mâneca la ochi.

— Îmi... pare rău, zise ea cu greutate. Presupun că... este doar... din cauza a ceea ce am învăţat... Însă mă... mă

întreb dacă... el ar mai fi fost în viaţă... dacă ar fi ştiut toate astea.

Lui Harry i se strânse inima, care ajunse mai jos de locul ei obişnuit, rămânând undeva în jurul buricului. Ar fi trebuit să-şi fi imaginat. Voia să vorbească despre Cedric.

— Dar ştia foarte bine, zise Harry cu greu. Era foarte priceput, altfel nu ar fi reuşit să ajungă în mijlocul labirintului. Dar nu ai nici o şansă, în cazul în care Cap-de-Mort chiar vrea să te omoare.

Fata suspină când auzi numele lui Cap-de-Mort, însă se uită la Harry fără să clipească.

— Tu ai supravieţuit când erai foarte mic, zise ea încet.

— Da, păi... zise Harry încet, îndreptându-se spre uşă, nu ştiu de ce, nimeni nu ştie, aşa că nu e deloc un motiv de mândrie.

— Ah, nu pleca! zise Cho.

Era foarte drăguţă, chiar şi când avea ochii roşii şi umflaţi. Harry se simţi teribil de nefericit. Ar fi fost perfect mulţumit cu un simplu "Crăciun fericit".

— Ştiu că e groaznic pentru tine, spuse ea, ştergându-se iar la ochi cu mâneca. Să vorbesc de Cedric, când tu ai văzut cum a murit... presupun că nu vrei decât să uiţi ce s-a întâmplat, nu?

Harry nu zise nimic; era cât se poate de adevărat, dar s-ar fi simţit ca ultimul om dacă i-ar fi spus.

— Ştii, eşti un profesor f-foarte bun, zise Cho, cu un zâmbet înlăcrimat. Până acum nu am mai reuşit să împietresc nimic.

— Mersi, spuse Harry stânjenit.

Se uitară unul la altul îndelung. Harry simţi o dorinţă arzătoare de a fugi din cameră şi, în acelaşi timp, o imposibilitate desăvârşită de a-şi mişca picioarele.

— Vâsc, zise Cho încet, arătând spre tavan, deasupra lui.

— Da, spuse Harry cu gura foarte uscată. Însă probabil că e plin de Nargli.

— Ce sunt Narglii?

— Habar n-am, spuse Harry.

Cho se apropiase de el. Lui Harry i se părea că avea creierul împietrit.

— Trebuie să o întrebi pe Nebuna. Adică pe Luna.

Cho scoase un sunet ciudat, între plânset şi râs. Acum era şi mai aproape de el. Harry ar fi putut să-i numere pistruii de pe nas.

— Harry, îmi place tare mult de tine.

Harry nu mai putu să gândească. Îl cuprinse o senzaţie de furnicături, care îi paralizau braţele, picioarele şi creierul.

Cho era mult prea aproape. Îi vedea fiecare lacrimă care îi atârna de gene...

*

Jumătate de oră mai târziu, se întoarse în camera de zi, unde îi găsi pe Hermione şi pe Ron aşezaţi pe cele mai bune locuri de lângă foc. Hermione scria o scrisoare foarte lungă; umpluse deja o jumătate de sul de pergament, care acum atârna peste marginea mesei. Ron era întins pe covorul din faţa şemineului, încercând să-şi termine temele la Transfigurare.

— De ce-ai întârziat? îl întrebă Ron, în timp ce Harry se cufunda în fotoliul de lângă Hermione.

Harry nu răspunse. Era în stare de şoc. O parte din el voia să le spună lui Ron şi Hermione ce se întâmplase, însă cealaltă jumătate ar fi dorit să ducă secretul în mormânt.

— Harry, te simţi bine? întrebă Hermione, privindu-l peste vârful penei.

Harry ridică din umeri fără prea multă convingere. De fapt, nu ştia dacă îi era bine sau nu.

— Ce e? zise Ron, sprijinindu-se în cot ca să-l vadă mai bine pe Harry. Ce s-a întâmplat?

Harry nu prea ştia cum să le spună şi nici nu-şi dădea seama dacă voia cu adevărat să o facă. Exact când se hotărî să nu spună nimic, Hermione preluă controlul discuţiei.

— Este vorba despre Cho? întrebă ea fără ocolişuri. Te-a încolţit după întâlnire?

Harry încuviinţă din cap, oarecum surprins. Ron chicoti, oprindu-se însă când întâlni privirea lui Hermione.

— Şi... ăă... ce voia? întrebă el pe o voce falsă, care se dorea firească.

— A... Începu Harry răguşit, după care îşi drese vocea şi mai încercă o dată: A... ăă...

— V-aţi sărutat? întrebă Hermione scurt.

Ron se ridică atât de repede, încât răsturnă călimara care se rostogoli peste tot covorul. Ignorând asta cu desăvârşire, se uită la Harry cu sete.

— Ei, bine? dori el să afle.

Harry privi expresia de curiozitate amestecată cu veselie a lui Ron, apoi se uită la Hermione, care era puţin încruntată, şi încuviinţă din cap.

— HA!

Ron făcu un gest triumfător cu pumnul şi izbucni în nişte hohote hârâite de râs, care făcură să tresară nişte elevi timizi din anul doi, aflaţi lângă fereastră. Lui Harry i se lăţi un zâmbet reticent pe chip, în timp ce îl privea pe Ron cum se tăvălea pe covorul din faţa şemineului. Hermione îi aruncă lui Ron o privire complet dezgustată şi se întoarse la scrisoarea ei.

— Şi? zise Ron în cele din urmă, ridicându-şi privirea spre Harry. Cum a fost?

Harry se gândi pentru o clipă.

— Ud, zise el sincer.

Ron scoase un sunet care ar fi putut să reprezinte fie extazul, fie dezgustul, era greu să-ţi dai seama.

— Pentru că plângea, continuă Harry cu greutate.

— A, zise Ron, pierindu-i puţin zâmbetul. Eşti chiar atât de nepriceput la sărutat?

— Nu ştiu, zise Harry, care nu se gândise la asta, şi începu imediat să-şi facă griji. Poate că da.

— Nici vorbă, zise Hermione distrată, scriind încă absorbită.

— De unde ştii? zise Ron foarte tăios.

— Pentru că, mai nou, Cho plânge cam tot timpul, zise Hermione vag. Plânge la ora mesei, la baie, peste tot.

— Ai crede că un mic sărut ar înveseli-o, zise Ron, zâmbind.

— Ron, spuse Hermione cu o voce demnă, înmuindu-şi pana în călimară, eşti cea mai insensibilă fiinţă pe care am avut ghinionul să o întâlnesc.

— Ce ar trebui să însemne asta? spuse Ron indignat. Cine plânge în timp ce-l sărută cineva?

— Da, chiar aşa, zise Harry, aproape disperat, cine?

Hermione se uită la amândoi cu un fel de milă.

— Nu înţelegeţi ce simte Cho acum? întrebă ea.

— Nu, ziseră Harry şi Ron într-un glas.

Hermione oftă şi puse pana deoparte.

— Păi, este evident că e foarte tristă, din cauza morţii lui Cedric. Apoi, presupun că e derutată din cauză că i-a plăcut de Cedric, iar acum îi place de Harry şi nu poate să-şi dea seama pe care dintre ei îl place mai mult. Pe urmă trebuie să se simtă vinovată, gândindu-se că este un afront faţă de amintirea lui Cedric că îl sărută pe Harry şi probabil că îşi face griji pentru ce ar putea să zică ceilalţi despre ea, dacă va fi prietena lui Harry. Şi probabil că oricum nu poate să-şi dea seama ce simte pentru Harry, pentru că el a fost cel care a stat cu Cedric când a murit, aşa că totul este foarte confuz şi dureros. A… şi se teme că va fi dată afară din echipa de vâjthaţ a Ochilor-de-Şoim pentru că zboară foarte prost în ultima vreme.

Sfârşitul discursului fu întâmpinat de o tăcere încremenită, după care Ron zise:

— Un singur om nu poate să simtă toate astea în acelaşi timp, pentru că ar exploda.

— Doar pentru că tu ai capacitatea emoţională a unei linguriţe, nu înseamnă că se întâmplă la fel şi cu noi, spuse Hermione răutăcioasă, ridicându-şi pana la loc.

— Ea a început, zise Harry. Eu nu aş fi… ea a venit spre mine… şi o secundă mai târziu plângea lipită de mine… n-am ştiut ce să fac…

— Nu te condamn, prietene, spuse Ron, alarmat de ideea unei asemenea scene.

— Nu trebuia decât să fii drăguţ cu ea, spuse Hermione, ridicându-şi privirea vioaie. Ai fost, nu-i aşa?

— Păi, zise Harry, cu faţa cuprinsă de un val neplăcut de căldură, oarecum. Am… bătut-o uşor pe umăr.

Hermione arăta de parcă s-ar fi abţinut cu mari eforturi să nu-şi dea ochii peste cap.

— Mda, presupun că ar fi putut să fie şi mai rău, zise ea. O să te mai vezi cu ea?

— Trebuie, nu-i aşa? zise Harry. Avem întâlnirile A.D., nu?

— Ştii la ce mă refer, spuse Hermione nerăbdătoare. Harry nu zise nimic. Cuvintele lui Hermione îi deschiseră noi orizonturi şi câteva posibilităţi înspăimântătoare. Încercă să-şi imagineze cum ar fi fost să meargă undeva cu Cho... În Hogsmeade, poate... şi să fie singur cu ea ore în şir. Bineînţeles, probabil că se aştepta să o invite în oraş după ce se întâmplase ... Stomacul i se făcu ghem la acest gând.

— Mă rog, spuse Hermione indiferentă, preocupată iar de scrisoare, o să ai o grămadă de ocazii să o inviţi în oraş.

— Şi dacă nu o invită în oraş? zise Ron, care îl urmărise pe Harry cu o expresie neobişnuit de vicleană pe chip.

— Fii serios, spuse Hermione vag, Harry o place de foarte mult timp, nu-i aşa, Harry?

Harry nu răspunse. Da, îi plăcea de Cho de foarte mult timp, însă de fiecare dată când îşi imaginase o scenă cu ei doi împreună, Cho se simţea bine mereu, numai că, în realitate, fata plânsese în hohote pe umărul lui.

— Şi cui îi scrii de fapt romanul? o întrebă Ron pe Hermione, încercând să citească porţiunea de pergament care atârna pe jos.

Hermione o ridică imediat din faţa lui.

— Lui Viktor.

— Krum?

— Câţi Viktori cunoaştem?

Ron nu zise nimic, însă păru tulburat. Rămaseră tăcuţi pentru încă vreo douăzeci de minute, Ron terminându-şi eseul pentru Transfigurare cu multe pufnituri de nerăbdare şi tăieturi, Hermione scriind neîntrerupt chiar până la sfârşitul pergamentului, rulându-l cu grijă şi sigilându-l, iar Harry uitându-se în foc şi dorindu-şi mai mult decât orice să apară acolo chipul lui Sirius şi să-i dea nişte sfaturi despre fete. Însă focul se făcu din ce în ce mai mic, până când cărbunii încinşi se transformară în cenuşă, şi, uitându-se în jur, Harry observă că iar erau ultimii rămaşi în camera de zi.

— Păi... noapte bună, spuse Hermione, căscând larg, în timp ce se îndrepta spre scara fetelor.

— Ce-o vedea la Krum? întrebă Ron, urcând cu Harry pe scara băieţilor.

— Mă rog, spuse Harry, cântărind problema, presupun că e mai mare, nu-i aşa... şi este un jucător internaţional de vâjthaţ...

— Da, dar în afară de asta, spuse Ron, mai tulburat. Până la urmă, e un idiot ursuz, nu-i aşa?

— Cam ursuz, da, zise Harry, care se gândea tot la Cho. Îşi dădură jos robele şi îşi îmbrăcară pijamalele în tăcere;

Dean, Seamus şi Neville dormeau deja. Harry îşi puse ochelarii pe noptieră şi se băgă în pat, însă nu trase draperiile din jurul baldachinului, ci se uită fix la porţiunea de cer înstelat care se vedea pe fereastra de lângă patul lui Neville. Dacă ar fi ştiut cu o seară înainte că, după douăzeci şi patru de ore, o va fi sărutat pe Cho Chang...

— Noapte bună, mormăi Ron, de undeva din dreapta lui.

— Noapte bună, zise Harry.

Poate că data viitoare... dacă avea să mai existe o dată viitoare... avea să fie ceva mai fericită. Ar fi trebuit să o invite în oraş; probabil că ea se aşteptase la asta, şi acum era foarte supărată pe el... sau oare stătea întinsă pe pat, plângând în continuare după Cedric? Nu ştia ce să creadă. Explicaţia dată de Hermione făcuse ca totul să pară mai complicat şi nicidecum mai uşor de înţeles.

Asta ar trebui să ne înveţe aici, îşi zise el, întorcându-se pe o parte, cum funcţionează creierele fetelor… oricum, ar fi mult mai folositor decât Previziunile despre Viitor…

Neville bombăni în somn. O bufniţă strigă undeva în noapte.

Harry visă că era înapoi în camera A.D. Cho îl acuza că o ademenise acolo prin şiretlicuri; spunea că îi promisese o sută cincizeci de poze de la broscuţele de ciocolată, dacă venea. Harry protestă... Cho strigă: "Cedric

mi-a dat o grămadă de poze de la broscuţele de ciocolată, uite!" Şi scoase câţiva pumni de poze din buzunarele robei, pe care le aruncă în sus. Apoi se transformă în Hermione, care zise: "Harry, totuşi, ştii că i-ai promis... cred că ar fi bine să-i dai altceva în schimb... ce zici de Fulger?" iar Harry susţinu că nu putea să-i dea Fulgerul lui Cho, pentru că era la Umbridge, şi oricum era complet ridicol, nu venise în camera A.D. decât ca să agaţe nişte globuri de Crăciun care aveau forma capului lui Dobby...

Visul se schimbă...

Îşi simţi corpul liniştit, puternic şi elastic. Plutea printre nişte bare strălucitoare de metal, pe piatra rece, întunecată... era întins pe podea, alunecând pe burtă... era întuneric şi totuşi, putea să vadă obiectele din jur scânteind cu nişte nuanţe ciudate, vibrante... Îşi întorcea capul... la prima vedere holul era gol... dar nu... În faţă, un bărbat stătea pe podea, cu bărbia căzută pe piept, cu silueta profilându-i-se în întuneric...

Harry scoase limba... simţi în aer mirosul bărbatului... era viu, dar ameţit... stând în faţa unei uşi de la capătul unui hol...

Harry îşi dorea să-l muşte... Însă trebuia să-şi înfrâneze acest impuls... avea lucruri mai importante de făcut...

Însă bărbatul se mişca... când sări în picioare, îi căzu din poală o pelerină invizibilă argintie şi Harry îi văzu silueta tremurândă, neclară, înălţându-se deasupra lui, zări o baghetă scoasă de la brâu... nu avea de ales... se ridică mult de la podea şi atacă o dată, de două, de trei ori, băgându-şi colţii adânc în carnea bărbatului, simţind cum i

se frângeau coastele în maxilare, simţind şuvoiul de sânge cald...

Bărbatul ţipă de durere... apoi amuţi... se prăbuşi în spate lângă perete... sângele ţâşni peste tot pe podea...

Îl durea fruntea îngrozitor... Îl durea de parcă ar mai fi fost puţin şi exploda...

— Harry! HARRY!

Deschise ochii. Fiecare părticică din corpul lui era acoperită de o transpiraţie glacială; aşternutul era răsucit în jurul lui ca o cămaşă de forţă; se simţea de parcă i s-ar fi pus un vătrai încins pe frunte.

— Harry!

Ron stătea deasupra lui, extrem de speriat. La picioarele patului lui Harry mai erau şi alte siluete. Îşi strânse capul în mâini; era orbit de durere... se rostogoli pe o parte şi vărsă peste marginea saltelei.

— Îi e foarte rău, spuse o voce speriată. N-ar trebui să chemăm pe cineva?

— Harry! Harry!

Trebuia să-i spună lui Ron, era foarte important să-i spună... Trăgând aer în piept, Harry se ridică anevoie în capul oaselor, impunându-şi să nu mai verse din nou, aproape orbit de durere.

— Tatăl tău, spuse el într-un suflet, gâfâind. Tatăl tău... a fost atacat...

— Poftim? spuse Ron, neînţelegând.

— Tatăl tău! A fost muşcat, este grav, era sânge peste tot...

— Mă duc după ajutor, zise aceeaşi voce speriată şi Harry auzi nişte paşi care ieşiră în fugă din dormitor.

— Harry, prietene, spuse Ron nesigur, doar... doar ai visat...

— Nu! spuse Harry mânios, căci era crucial ca Ron să înţeleagă. Nu a fost un vis... nu unul obişnuit... am fost acolo, am văzut... eu am făcut-o...

Îi auzi pe Seamus şi pe Dean bombănind, dar nu îi păsa. Durerea din frunte i se potolea încet, deşi încă transpira şi tremura înfrigurat. Vărsă iar şi Ron se dădu repede la o parte.

— Harry, nu ţi-e bine, spuse el tremurat. Neville s-a dus după ajutor.

— Mi-e bine! spuse Harry înăbuşit, ştergându-se la gură cu mâneca pijamalei şi tremurând necontrolat. Eu nu am nimic, ar trebui să-ţi faci griji pentru tatăl tău... trebuie să aflăm unde e... sângera îngrozitor... a fost... am fost un şarpe uriaş.

Încercă să se dea jos din pat, dar Ron îl împinse la loc; Dean şi Seamus încă şuşoteau în apropiere. Harry nu îşi dădu seama dacă trecuse un minut sau zece; pur şi simplu rămase acolo tremurând, simţind cum durerea provocată de cicatrice scădea foarte încet... apoi se auziră nişte paşi grăbiţi care urcau scările, iar pe urmă vocea lui Neville.

— Aici, doamnă profesoară.

Profesoara McGonagall intră grăbită în dormitor, îmbrăcată cu un capot în carouri, cu ochelarii puşi strâmb pe nasul osos.

— Ce este, Potter? Unde te doare?

Nu mai fusese niciodată atât de fericit să o vadă; acum avea nevoie de un membru al Ordinului Phoenix, nu de cineva care să-l cocoloşească şi să-i prescrie poţiuni.

— Este vorba despre tatăl lui Ron, zise el, ridicându-se iar în capul oaselor. A fost atacat de un şarpe şi este grav rănit, am văzut cum s-a întâmplat.

— Cum adică, ai văzut cum s-a întâmplat? spuse profesoara McGonagall, încruntându-şi sprâncenele negre.

— Nu ştiu... dormeam şi apoi am ajuns acolo...

— Vrei să spui că ai visat asta?

— Nu! zise Harry furios şi întrebându-se dacă nu avea să-l înţeleagă nimeni. Mai întâi am avut un vis despre cu totul altceva, o prostie... şi apoi s-a întrerupt. A fost real, nu mi-am imaginat eu. Domnul Weasley era adormit pe podea şi a fost atacat de un şarpe uriaş, era mult sânge, a leşinat, trebuie să afle cineva unde este...

Profesoara McGonagall îl privi prin ochelarii ei strâmbi, de parcă ar fi fost îngrozită de ceea ce vedea.

— Nu vă mint şi nu sunt nebun! îi zise Harry, ridicând vocea până când ajunse să ţipe. Vă spun, am văzut cum s-a întâmplat!

— Te cred, Potter, spuse profesoara McGonagall scurt. Pune-ţi halatul... o să mergem la director.

CAPITOLUL XXII

SPITALUL SF MUNGO

Harry fu atât de uşurat că era luat în serios, încât nu ezită, ci sări imediat din pat şi îşi puse halatul şi ochelarii la loc pe nas.

— Weasley, ar fi bine să vii şi tu, spuse profesoara McGonagall.

O urmară pe profesoara McGonagall, trecând pe lângă siluetele tăcute ale lui Neville, Dean şi Seamus. Părăsiră dormitorul, coborâră pe scara în spirală către camera de zi, ieşiră pe gaura portretului şi merseră de-a lungul holului Doamnei Grase la lumina lunii. Harry se simţi ca şi când panica din interiorul lui ar fi putut să dea pe afară în orice clipă; vroia să fugă şi să-l strige pe Dumbledore; domnul Weasley pierdea sânge, în timp ce ei mergeau liniştiţi; dacă acei colţi (Harry încercă cu greu să nu spună în gând "colţii mei") fuseseră veninoşi? Trecură pe lângă Doamna Norris, care îşi întoarse ochii ca nişte lanterne spre ei şi scuipă puţin, însă profesoara McGonagall zise "Zât!". Doamna Norris se pierdu în umbră şi, după câteva minute, ajunseră la himera de piatră care păzea intrarea în biroul lui Dumbledore.

— Fizzi wizzbi, zise profesoara McGonagall.

Himera prinse viaţă şi sări într-o parte; peretele din spatele său se despărţi, dezvăluind o scară de piatră care se mişca mereu în sus, ca o scară rulantă în spirală. Toţi trei păşiră pe treptele mişcătoare; peretele se închise în

urma lor cu o bufnitură, iar ei avansară în cercuri strânse, până când ajunseră la uşa de stejar extrem de lustruită, cu ciocanul de aramă în formă de grifon.

Deşi trecuse cu mult de miezul nopţii, se auzeau voci din cameră, ba chiar un zumzet. Se părea că Dumbledore avea cel puţin doisprezece musafiri.

Profesoara McGonagall bătu de trei ori la uşă cu ciocanul în formă de grifon şi vocile amuţiră subit, de parcă le-ar li oprit cineva. Uşa se deschise singură şi profesoara McGonagall îi conduse înăuntru pe Harry şi pe Ron.

Camera era în semiobscuritate; instrumentele ciudate de argint de pe mese erau tăcute şi nemişcate, în loc să bâzâie şi să scoată norişori de fum, aşa cum făceau de obicei; portretele foştilor directori şi directoare care împânzeau pereţii dormeau înrămate. O pasăre magnifică, roşu cu auriu, de mărimea unei lebede, dormea pe stinghia sa, cu capul sub aripă, după uşă.

— A, dumneata eşti, doamnă profesoară McGonagall... şi... aha...

Dumbledore stătea la birou, pe un scaun cu spătar înalt; se aplecă înainte în lumina împrăştiată de la lumânare peste hârtiile răsfirate în faţa sa. Purta un magnific halat purpuriu, brodat cu auriu, peste o cămaşă de noapte albă ca zăpada, însă părea să fie perfect treaz, cu ochii săi pătrunzători, albaştri, aţintiţi asupra profesoarei McGonagall.

— Domnule profesor Dumbledore, Potter spune că a avut un... ei bine, un coşmar, zise profesoara McGonagall. Spune că...

— Nu a fost un coşmar, interveni Harry repede.

Profesoara McGonagall îşi întoarse privirea spre Harry,

Încruntându-se puţin.

— Foarte bine, Potter, atunci, vorbeşte-i domnului director despre el.

— Dor... păi, chiar dormeam... spuse Harry îngrozit şi ţinând morţiş să îl facă pe Dumbledore să înţeleagă, dar puţin enervat de faptul că directorul nu îl privea, ci îşi examina propriile degete încrucişate. Însă nu a fost un vis obişnuit... a fost ceva real... am văzut cum s-a întâmplat... Tatăl lui Ron — domnul Weasley — a fost atacat de un şarpe imens.

Cuvintele părură să răsune în aer după ce le rosti, sunând puţin ridicol, chiar amuzant. Urmă o pauză, timp în care Dumbledore se lăsă pe spate şi privi gânditor în tavan. Ron se uită când la Harry, când la Dumbledore, alb ca varul şi şocat.

— Cum ai văzut asta? întrebă Dumbledore încet, continuând să nu se uite la Harry.

— Păi... nu ştiu, spuse Harry, destul de supărat. Dar ce contează? Presupun că am văzut-o în minte...

— M-ai înţeles greşit, spuse Dumbledore, pe acelaşi ton calm. Adică... Îţi aminteşti... ăă... unde erai în timp ce

priveai cum avea loc atacul? Stăteai cumva lângă victimă, sau priveai scena de sus?

Era o întrebare atât de ciudată, încât Harry îl privi pe Dumbledore cu gura căscată; era ca şi când ar fi ştiut...

— Eu eram şarpele, spuse el. Am văzut totul din perspectiva şarpelui.

Pentru o clipă nu vorbi nimeni, apoi Dumbledore, uitându-se de data asta la Ron, care încă era alb ca varul, întrebă ceva mai tăios:

— Arthur este grav rănit?

— Da, spuse Harry hotărât.

De ce erau atât de tari de cap, oare nu realizau cât de mult sângera cineva când era străpuns de nişte colţi atât de lungi? Şi de ce nu îi făcea Dumbledore favoarea de a se uita la el?

Însă Dumbledore se ridică atât de repede, că îl făcu pe Harry să tresară, şi i se adresă unuia dintre portretele agăţate foarte aproape de tavan.

— Everard, zise el tăios. Şi tu, Dilys!

Deschiseră ochii imediat un vrăjitor cu faţa pământie, brunet şi cu breton scurt, şi o femeie mai în vârstă, cu bucle lungi şi argintii din rama de alături, care păreau amândoi să fi dormit buştean.

— Aţi ascultat? spuse Dumbledore.

Vrăjitorul încuviinţă din cap, iar vrăjitoarea zise:

— Bineînţeles.

— Bărbatul este roşcat şi poartă ochelari, spuse Dumbledore. Everard, trebuie să dai semnalul de alarmă, să ai grijă să fie găsit de cine trebuie...

Amândoi încuviinţară din cap şi ieşiră din rame într-o parte, însă, în loc să intre în tablourile vecine (cum se întâmpla de obicei la Hogwarts), nu mai apărură din nou. Acum una dintre rame nu mai încadra decât un fundal de draperie întunecată, iar cealaltă un fotoliu frumos de piele. Harry observă că mulţi dintre ceilalţi directori şi directoare de pe pereţi, deşi sforăiau şi salivau foarte convingător, îi tot aruncau priviri fugare din când în când cu coada ochiului şi înţelese deodată cu cine vorbise Dumbledore înainte să bată la uşă.

— Everard şi Dilys au fost doi dintre cei mai apreciaţi directori, zise Dumbledore, trecând acum pe lângă Harry, Ron şi profesoara McGonagall, pentru a se apropia de magnifica pasăre adormită pe stinghia de lângă uşă. Sunt atât de renumiţi, încât amândoi au portrete şi în alte instituţii vrăjitoreşti importante. Având în vedere că sunt liberi să se plimbe între propriile portrete, pot să ne spună ce se întâmplă în altă parte...

— Dar domnul Weasley poate fi oriunde! zise Harry.

— Vă rog să luaţi loc, toţi trei, spuse Dumbledore, de parcă Harry n-ar fi zis nimic. Everard şi Dilys s-ar putea să se întoarcă abia peste câteva minute. Doamnă profesoară McGonagall, te rog, mai adu nişte scaune.

Profesoara McGonagall îşi scoase bagheta din buzunarul halatului şi o flutură; apărură din senin trei scaune, cu spătare drepte de lemn, foarte diferite de fotoliile confortabile pe care le crease Dumbledore la

audierea lui Harry. Harry se aşeză, privindu-l pe Dumbledore peste umăr. Acum, Dumbledore mângâia cu un deget capul auriu al lui Fawkes. Phoenixul se trezi imediat. Îşi întinse bine gâtul superb şi îl cercetă pe Dumbledore cu ochii săi luminoşi, dar întunecaţi.

— Ne trebuie un avertisment, îi zise Dumbledore foarte încet păsării.

Avu o loc o străfulgerare de foc şi phoenixul plecă.

Acum Dumbledore se aplecă asupra unuia dintre instrumentele fragile de argint a căror funcţie Harry nu o cunoscuse niciodată, îl duse la biroul său, se aşeză iar cu faţa la ei şi îl atinse uşor cu vârful baghetei.

Imediat, instrumentul prinse viaţă cu un clinchet ritmat. Din vârful micului tubuleţ argintiu ieşeau norişori de fum verde deschis. Dumbledore privi fumul cu atenţie şi se încruntă. După câteva clipe, norişorii se transformară într-un şuvoi constant de fum din ce în ce mai dens, care se rotea în aer... din capătul său crescu un cap de şarpe care îşi deschidea larg fălcile. Harry se întrebă dacă instrumentul îi confirma istorisirea: se uită entuziasmat la Dumbledore, căutând un semn care să-i dea dreptate, dar Dumbledore nu îşi ridică privirea.

— Bineînţeles, bineînţeles, murmură Dumbledore ca pentru sine, observând în continuare şuvoiul de fum fără să dea nici un semn că ar fi fost surprins. Însă despărţiţi în esenţă?

Harry nu putu să-i dea de cap acestei întrebări. Însă şarpele de fum se separă imediat în alţi doi şerpi, încolăcindu-se şi unduindu-se amândoi în întuneric. Cu o

expresie de mulţumire sumbră, Dumbledore mai atinse uşor instrumentul cu bagheta; huruitul se diminuă şi se pierdu, iar şerpii de fum se estompară, deveniră o ceaţă nedesluşită şi dispărură.

Dumbledore puse instrumentul înapoi pe măsuţă. Harry văzu mulţi directori urmărindu-i cu privirea din portrete şi care, dându-şi seama că Harry se uita la ei, se prefăcură repede că dormeau în continuare. Harry dori să întrebe la ce folosea instrumentul argintiu şi ciudat, însă, înainte să o poată face, se auzi un strigăt din partea de sus a peretelui din dreapta lor; vrăjitorul pe care îl chema Everard reapăruse în tablou, gâfâind puţin.

— Dumbledore!

— Care sunt veştile? zise Dumbledore imediat.

— Am ţipat până a venit cineva în fugă, spuse vrăjitorul, care îşi ştergea fruntea cu draperia din spatele său. I-am zis că auzisem ceva mişcându-se la parter — nu erau siguri dacă să mă creadă sau nu, însă s-au dus jos să verifice — ştii că acolo nu sunt portrete din care m-aş fi putut uita. Oricum, l-au adus sus câteva minute mai târziu. Nu arată bine, e plin de sânge, am alergat în portretul lui Elfrida Cragg ca să văd mai bine, în timp ce plecau...

— Bine, spuse Dumbledore, în vreme ce Ron avu o mişcare convulsivă. Atunci, să înţeleg că Dilys trebuie să-l fi văzut sosind...

Peste câteva clipe, vrăjitoarea cu bucle argintii se întoarse şi ea în tablou; se prăbuşi tuşind în fotoliu şi zise:

— Da, l-au dus la Sf. Mungo, Dumbledore... l-au dus prin faţa portretului meu... nu arată bine deloc...

— Mulţumesc, spuse Dumbledore şi îşi întoarse privirea către profesoara McGonagall. Minerva, vreau să te duci şi să-i trezeşti pe ceilalţi copii Weasley.

— Desigur...

Profesoara McGonagall se ridică şi se îndreptă repede către uşă, iar Harry îi aruncă o privire piezişă lui Ron, care părea îngrozit.

— Şi, Dumbledore... ce facem cu Molly? zise profesoara McGonagall, oprindu-se în faţa uşii.

— O să se ocupe Fawkes după ce-o să se asigure că nu se apropie nimeni, zise Dumbledore. Însă s-ar putea să ştie deja... ceasul ăla excelent pe care îl are...

Harry ştia despre ce ceas vorbea Dumbledore. Era unul care arăta nu ora, ci unde erau şi cum se simţeau erau diferiţii membri ai familiei Weasley şi, cu o strângere de inimă, se gândi că limba domnului Weasley arăta chiar acum pericol de moarte. Însă era foarte târziu şi probabil că doamna Weasley dormea, nu se uita la ceas. Harry îngheţă când îşi aminti cum Bongul doamnei Weasley se transformase în trupul neînsufleţit al domnului Weasley, cu ochelarii strâmbi, cu sângele curgându-i pe faţă... Însă domnul Weasley nu avea să moară... nu se putea...

Dumbledore cotrobăi acum într-un dulap aflat în spatele lui Harry şi Ron. Se îndepărtă de el cu un ceainic vechi şi înnegrit, pe care îl puse cu grijă pe birou. Ridică bagheta şi murmură "Portus!" Ceainicul se cutremură pentru o clipă, strălucind cu o lumină albastră, ciudată; apoi se linişti tot cu un tremurat, la fel de negru ca şi până atunci.

Dumbledore se duse la un alt portret, de data asta la un vrăjitor cu o barbă ascuţită şi cu o figură isteaţă, care fusese pictat îmbrăcat în culorile Viperinilor, verde cu argintiu, şi părea să doarmă atât de profund, încât, când Dumbledore încercă să-l trezească, dădu impresia că nu-l auzise.

— Phineas. Phineas.

Acum, subiecţii portretelor care umpleau camera nu se mai prefăceau că dorm; se mişcau în rame, ca să vadă mai bine ce se întâmpla. Când vrăjitorul isteţ continuă să simuleze somnul, unii dintre ei îl strigară şi ei pe nume.

— Phineas! Phineas! PHINEAS!

Nu putea să se prefacă în continuare; tresări teatral şi deschise ochii mari.

— M-a strigat cineva?

— Phineas, vreau să-ţi vizitezi iar celălalt portret, spuse Dumbledore. Am un alt mesaj.

— Să-mi vizitez celălalt portret? spuse Phineas cu o voce ascuţită, căscând lung şi fals (ochii i se plimbară prin cameră şi se aţintiră asupra lui Harry). O, nu, Dumbledore, astă-seară sunt prea obosit.

Era ceva în glasul lui Phineas care îi era foarte cunoscut lui Harry. Unde îl mai auzise? Însă, înainte să se poată gândi, portretele de pe pereţii din jur izbucniră într-o furtună de proteste.

— Nesupunere, domnule! răcni un vrăjitor corpolent, cu nasul roşu, vânturându-şi pumnii. Abandonarea datoriei!

— Avem un jurământ de onoare să-l ajutăm pe actualul director de la Hogwarts! strigă un vrăjitor bătrân şi firav, pe care Harry îl recunoscu drept predecesorul lui Dumbledore, Armando Dippet. Să-ţi fie ruşine, Phineas!

— Să-l conving eu, Dumbledore? strigă o vrăjitoare cu privirea sfredelitoare, ridicând o baghetă neobişnuit de groasă, care părea să fie o nuia din lemn de mesteacăn.

— Ah, fie, spuse vrăjitorul pe care îl chema Phineas, urmărind bagheta puţin neliniştit, deşi e foarte posibil să-mi fi distrus deja portretul, aşa a făcut cu cei mai mulţi membri ai familiei...

— Sirius ştie că n-are voie să îţi distrugă portretul, spuse Dumbledore şi Harry realiză imediat unde mai auzise vocea lui Phineas: era cea care vorbea din rama aparent goală din camera sa din Casa Cumplită. Trebuie să îi transmiţi că Arthur Weasley a fost grav rănit şi că soţia lui, copiii şi Harry Potter vor sosi cât de curând la el acasă. Ai înţeles?

— Arthur Weasley, rănit, soţia, copiii şi Harry Potter vin să stea acolo, repetă Phineas pe un glas plictisit. Da, da... foarte bine...

Se aplecă spre rama portretului şi dispăru chiar în clipa în care se deschise iar uşa biroului. Fred, George şi Ginny intrară grăbiţi de profesoara McGonagall, toţi trei părând răvăşiţi şi şocaţi, îmbrăcaţi în pijamale.

— Harry... ce se întâmplă? întrebă Ginny speriată. Doamna profesoară McGonagall ne-a spus că ai văzut cum a fost rănit tata...

— Tatăl vostru a fost rănit în timpul activităţii sale pentru Ordinul Phoenix, spuse Dumbledore, înainte ca Harry să poată vorbi. A fost dus la Spitalul Sf. Mungo de boli şi afecţiuni magice. Vă trimit înapoi la casa la Sirius, care este mult mai convenabilă ca poziţie faţă de spital decât Vizuina. Vă veţi întâlni acolo cu mama voastră.

— Cum mergem? întrebă Fred, părând tulburat. Cu Polen Zvrr?

— Nu, zise Dumbledore, Polenul Zvrr nu este o cale sigură momentan, Reţeaua este urmărită. Veţi folosi un Portal, continuă el şi arătă spre ceainicul care stătea nevinovat pe birou. Nu aşteptăm decât să se întoarcă Phineas Nigellus cu un răspuns... vreau să fiu sigur că avem cale liberă înainte să vă trimit...

Se produse o străfulgerare de foc chiar în mijlocul biroului, lăsând în urmă o singură pană aurie, care pluti încet pe podea.

— Este avertismentul lui Fawkes, spuse Dumbledore, prinzând pana în cădere. Profesoara Umbridge a aflat că nu mai sunteţi în paturile voastre... Minerva, du-te şi taie-i calea... spune-i ceva, orice...

Profesoara McGonagall dispăru cu un foşnet al rochiei.

— Spune c-o să fie încântat, zise o voce plictisită din spatele lui Dumbledore, semn că vrăjitorul pe nume Phineas reapăruse în faţa steagului Viperinilor. Stră-

strănepotul meu a avut mereu gusturi ciudate în materie de oaspeţi.

— Atunci, veniţi aici, le zise Dumbledore lui Harry şi fraţilor Weasley. Şi repede, înainte să ni se alăture cineva.

Harry şi ceilalţi se strânseră în jurul biroului lui Dumbledore.

— Aţi mai folosit un Portal? întrebă Dumbledore, iar ei încuviinţară din cap, întinzând fiecare mâna ca să atingă o parte din ceainicul înnegrit. Bine. Atunci, la trei... unu... doi...

Totul se întâmplă într-o fracţiune de secundă: în acea pauză infimă, înainte ca Dumbledore să zică "trei", Harry îşi ridică privirea spre el — erau foarte aproape unul de altul -şi privirea albastră şi limpede a lui Dumbledore trecu de la Portal la chipul lui Harry.

Imediat, pe Harry îl arse cicatricea îngrozitor, ca şi când i-ar fi explodat din nou vechea rană — iar în suflet îi crescu o ură atât de puternică, nechemată, nedorită, însă înfiorătoare, încât simţi, în clipa aceea, că nu îşi dorea decât să atace — să muşte — să îşi înfigă colţii în omul din faţa lui...

— ... trei.

Harry simţi o zvâcnire puternică în spatele buricului, pământul dispăru de sub el, iar mâna i se lipi de ceainic; se lovea de ceilalţi, în timp ce goneau înainte într-un vârtej de culori şi rafale de vânt, fiind traşi înainte de ceainic... până când picioarele i se izbiră atât de tare de sol, încât îi cedară genunchii, ceainicul căzu zăngănind pe podea şi o voce zise de undeva din apropiere:

— S-au întors, odraslele trădătoare de sânge. Oare e adevărat că tatăl lor e pe moarte?

— IEŞI! răcni o a doua voce.

Harry se ridică şi se uită în jur; ajunseseră în bucătaria sumbră din Casa Cumplită, numărul doisprezece. Singurele surse de lumină erau focul şi o lumânare care picura, luminând ce mai rămăsese dintr-o cină solitară. Kreacher dispăru pe o uşă către hol, uitându-se înapoi răuvoitor, în timp ce îşi trăgea în sus cârpa din jurul şalelor; Sirius se apropie grăbit de ei toţi, părând neliniştit. Era neras şi încă îmbrăcat de zi; emana totodată un mic iz de băutură, asemănător puţin cu cel al lui Mundungus.

— Ce se întâmplă? zise el, întinzând o mână ca să o ajute pe Ginny să se ridice. Phineas Nigellus a zis că Arthur a fost grav rănit...

— Întreabă-l pe Harry, zise Fred.

— Da, vreau să aud şi eu, spuse George.

Gemenii şi Ginny se holbau la el. Paşii lui Kreacher se opriseră pe treptele de dincolo de uşă.

— A fost... începu Harry, simţind că era chiar mai rău decât când le spusese lui McGonagall şi Dumbledore. Am avut... un fel de... viziune...

Şi le spuse tot ce văzuse, deşi schimbă povestea, ca să pară că privise de la distanţă cum atacase şarpele, nu chiar cu ochii lui. Ron, care era încă foarte palid, îi aruncă o privire fugară, dar nu vorbi. După ce Harry termină, Fred, George şi Ginny se holbară la el în continuare pentru

o clipă. Harry nu ştia dacă i se părea sau nu, dar citi în ochii lor o acuzaţiile. Ei bine, dacă aveau să-l învinovăţească pentru că văzuse atacul, era bucuros că nu le spusese că se aflase înăuntrul şarpelui.

— Mama e aici? spuse Fred, întorcându-se spre Sirius.

— Probabil că încă nici nu ştie ce s-a întâmplat, zise Sirius. Era important să plecaţi de acolo înainte să poată să se bage Umbridge. Presupun că Dumbledore îi spune lui Molly chiar acum.

— Trebuie să mergem la Sf. Mungo, zise Ginny categoric. Îşi întoarse privirea spre fraţii ei; erau, desigur, încă în pijamale.

— Sirius, poţi să ne împrumuţi nişte pelerine sau ceva de genul ăsta?

— Staţi puţin, nu puteţi să fugiţi la Sf. Mungo! zise Sirius.

— Ba sigur că putem, dacă vrem, zise Fred, cu o expresie încăpăţânată. Este tatăl nostru!

— Şi cum aveţi de gând să explicaţi că aţi aflat că Arthur a fost atacat chiar înainte ca spitalul să-i anunţe soţia?

— Ce contează? spuse George înflăcărat.

— Contează, pentru că nu e bine să atragem atenţia asupra faptului că Harry are viziuni despre lucruri care se întâmplă la kilometri depărtare! zise Sirius supărat. Aveţi idee ce ar deduce Ministerul din informaţia asta?

Fred şi George arătau de parcă n-ar fi dat doi bani pe ce deducea Ministerul. Ron era încă alb ca varul şi tăcut.

Ginny zise:

— Ar fi putut să ne spună altcineva... am fi putut să aflăm din altă parte, nu de la Harry.

— Ca de pildă? spuse Sirius nerăbdător. Fiţi atenţi, tatăl vostru a fost rănit în timp ce lucra pentru Ordin în împrejurări şi aşa suspecte, fără să afle copiii lui la doar câteva secunde după ce s-a întâmplat. Aţi putea să faceţi un mare rău Ordinului...

— Nu ne pasă de Ordinul ăsta tâmpit! strigă Fred.

— Este vorba de tatăl nostru, care e pe moarte! ţipă George.

— Tatăl vostru a ştiut în ce s-a băgat şi nu o să vă fie recunoscător dacă faceţi probleme Ordinului! spuse Sirius, la fel de supărat. Aşa stau lucrurile — de asta nu sunteţi în Ordin -nu înţelegeţi — există lucruri pentru care merită să-ţi dai viaţa!

Ţie ţi-e uşor să spui, închis aici! răcni Fred. Pe tine nu te văd riscându-ţi pielea!

Ultima urmă de culoare din obrajii lui Sirius dispăru. Pentru o clipă arătă ca şi când ar fi vrut să-l lovească pe Fred, dar, când vorbi, avea o voce de un calm forţat.

— Ştiu că este greu, dar trebuie să ne purtăm cu toţii ca şi când încă n-am şti nimic. Trebuie să stăm locului, cel puţin până când o să avem veşti de la mama voastră, bine?

Fred şi George păreau încă revoltaţi. Ginny însă făcu câţiva paşi spre cel mai apropiat scaun şi se aşeză terminată. Harry se uită la Ron, care făcu o mişcare ciudată, între o încuviinţare din cap şi o ridicare din umeri, şi se aşezară şi ei. Gemenii se uitară urât la Sirius pentru încă o clipă, apoi şezură de o parte şi de alta a lui Ginny.

— Aşa, spuse Sirius încurajator, hai să... hai să bem cu toţii ceva, cât timp aşteptăm. Accio Berezero!

Ridică bagheta în timp ce vorbi şi şase sticle zburară din cămară către ei, alunecară pe masă, împrăştiind rămăşiţele cinei lui Sirius, şi se opriră frumos în faţa lor. Băură toţi şi pentru o vreme singurele sunete fură cele făcute de sfârâitul focului din bucătărie şi de bufniturile uşoare ale sticlelor puse pe masă.

Harry nu bău decât ca să facă ceva cu mâinile. Era inundat de o vină apăsătoare, care parcă fierbea. Nu ar fi ajuns acolo, dacă nu ar fi fost el; încă ar fi dormit în paturile lor. Şi nu îl ajuta deloc să-şi spună că, dând alarma, avusese grijă ca domnul Weasley să fie găsit, pentru că de fapt tocmai el şi nimeni altul fusese cel care îl atacase pe domnul Weasley.

Nu te prosti, nu ai colţi, îşi spuse el, încercând să rămână calm, deşi îi tremura mâna în care ţinea sticla de Berezero, tu erai în pat, nu aveai cum să ataci pe nimeni...

Însă atunci ce s-a întâmplat în biroul lui Dumbledore? se întrebă el. M-am simţit ca şi când aş fi vrut să îl atac şi Dumbledore...

Puse sticla jos mai tare decât intenţionase şi vărsă din ea pe masă. Nu observă nimeni. Apoi farfuriile murdare din faţa lor fură luminate de un foc care izbucni în aer şi, în timp ce ţipau şocaţi, un sul de pergament căzu pe masă cu o bufnitură, însoţit de o pană aurie din coadă de phoenix.

— Fawkes! zise Sirius imediat, înşfăcând pergamentul. Asta nu-i scrisul lui Dumbledore — înseamnă că e un mesaj de la mama voastră — uite...

Îi aruncă scrisoarea lui George, care o deschise repede şi citi cu voce tare: "Tata este încă în viaţă. Eu pornesc acum spre Sf. Mungo. Rămâneţi unde sunteţi. Vă trimit veşti cât pot de repede. Mama."

George se uită în jur.

— Încă în viaţă, zise el încet. Dar asta sună ca şi când...

Nu fu nevoie să termine propoziţia. Şi lui Harry îi suna ca şi când domnul Weasley ar fi fost undeva între viaţă şi moarte. Ron se holbă pe versoul scrisorii de la mama sa, încă extrem de palid, de parcă ar fi putut să-i spună nişte cuvinte liniştitoare. Fred smulse pergamentul din mâna lui George şi îl citi el însuşi, iar apoi îşi ridică privirea spre Harry, care simţea iar cum îi tremura mâna pe sticla de Berezero şi o strânse ca să se oprească din tremurat.

Harry nu-şi amintea dacă avusese vreo noapte mai lungă decât aceasta. Sirius sugeră la un moment dat, fără să fie foarte convins, că ar trebui să se ducă toţi la culcare, dar expresiile dezgustate ale fraţilor Weasley fură un

răspuns edificator. În cea mai mare parte a timpului rămaseră tăcuţi în jurul mesei, privind cum fitilul lumânării se cufunda din ce în ce mai tare în ceara lichidă, ducând din când în când sticla la buze, vorbind doar ca să întrebe cât era ceasul, întrebându-se cu voce tare ce se întâmpla şi asigurându-se unul pe altul că, dacă ar fi existat vreo veste proastă, ar fi aflat imediat, pentru că doamna Weasley trebuia să fi ajuns de mult la Sf. Mungo.

Fred aţipi, cu capul plecat într-o parte. Ginny era ghemuită ca o pisică pe scaun, însă avea ochii deschişi; Harry vedea cum se reflecta lumina focului pe ei. Ron stătea cu capul în mâini şi era imposibil de spus dacă era treaz sau dormea. Harry şi Sirius se uitau din când în când unul la altul, intruşi în nenorocirea familiei, aşteptând... aşteptând...

La cinci şi zece dimineaţa, după ceasul lui Ron, uşa de la bucătărie se deschise şi doamna Weasley intră în bucătărie. Era extrem de palidă, însă, când se întoarseră toţi spre ea, Fred, Ron şi Harry ridicându-se puţin de pe scaune, surâse şters.

— O să se facă bine, zise ea, cu vocea slăbită de oboseală. Doarme. Putem să mergem să-l vedem mai târziu. Acum stă Bill cu el; o să se învoiască în dimineaţa asta de la serviciu.

Fred se lăsă pe spate, cu mâinile pe faţă. George şi Ginny se ridicară, se duseră repede la mama lor şi o îmbrăţişară. Ron râse foarte tremurat şi dădu pe gât restul de Berezero dintr-o înghiţitură.

— Micul dejun! zise Sirius tare şi vesel, ridicându-se în picioare dintr-o săritură. Unde este Spiriduşul ăla de casă blestemat? Kreacher! KREACHER!

Însă Kreacher nu răspunse la chemarea lui.

— Mă rog, asta e, murmură Sirius, numărându-i pe cei din faţa lui. Deci, micul dejun pentru... să vedem... şapte persoane... cred că nişte costiţă afumată cu ouă şi nişte ceai cu pâine prăjită...

Harry se duse repede la aragaz ca să ajute. Nu vroia să deranjeze fericirea familiei Weasley şi îi era groază de clipa când doamna Weasley îl va ruga să povestească iar viziunea. Însă abia scosese farfuriile din dulap când doamna Weasley le luă din mâinile lui şi îl strânse în braţe.

— Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi fost tu, Harry, zise ea cu o voce înăbuşită. Ar fi putut să treacă ore întregi fără să-l găsească pe Arthur, iar atunci ar fi fost prea târziu, dar datorită ţie este în viaţă şi Dumbledore a putut să se gândească la o explicaţie perfectă pentru faptul că Arthur era unde era, habar n-ai ce s-ar fi întâmplat altfel, uită-te la bietul Sturgis...

Harry nu putea să suporte manifestarea de recunoştinţă, dar din fericire femeia îi dădu drumul, ca să se întoarcă spre Sirius şi să-i mulţumească pentru că avusese grijă de copiii ei pe parcursul nopţii. Sirius spuse că se bucura că putuse fi de ajutor şi că spera că aveau să stea toţi copiii cu el atâta timp cât domnul Weasley avea să fie în spital.

— Ah, Sirius, îţi sunt foarte recunoscătoare... se pare că o să stea o vreme acolo şi ar fi minunat să fim mai

aproape... bineînţeles, asta s-ar putea să însemne că vom rămâne aici de Crăciun.

— Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine! zise Sirius atât de sincer, încât doamna Weasley îi zâmbi larg, îşi puse un şorţ şi începu să ajute la pregătirea micului dejun.

— Sirius, murmură Harry, neputând să mai suporte nici măcar o clipă. Pot să schimb o vorbă cu tine? Chiar acum?

Intră în cămara întunecată şi Sirius îl urmă. Fără vreo altă introducere, Harry îi expuse naşului său fiecare detaliu al viziunii pe care o avusese, inclusiv faptul că el însuşi fusese şarpele care îl atacase pe domnul Weasley.

Când se opri ca să tragă aer în piept, Sirius zise:

— I-ai spus asta lui Dumbledore?

— Da, zise Harry nerăbdător, însă nu mi-a spus ce înseamnă. Mă rog, în ultimul timp nu-mi mai spune nimic.

— Sunt convins că ţi-ar fi spus, dacă ar fi fost ceva important, zise Sirius calm.

— Dar asta nu este tot, zise Harry, ridicând puţin tonul. Sirius, cred... cred că înnebunesc. În biroul lui Dumbledore, chiar înainte să luăm Portalul... am crezut pentru câteva secunde că eram un şarpe, m-am simţit ca un şarpe... m-a durut foarte tare cicatricea când m-am uitat la Dumbledore.

Sirius, am vrut să-l atac!

Nu văzu decât o părticică din faţa lui Sirius; restul era în întuneric.

— Trebuie să fi fost efectul viziunii, asta-i tot, zise Sirius. Încă te gândeai la visul acela sau ce-o fi fost şi...

— Nu a fost asta, spuse Harry, clătinând din cap, a fost ca si când s-ar fi trezit ceva în mine, ca şi când ar fi existat un şarpe în mine.

— Trebuie să dormi, spuse Sirius hotărât. O să mănânci ceva la micul dejun, apoi te duci sus să te culci şi după prânz poţi să te duci la Arthur cu ceilalţi. Eşti în stare de şoc, Harry; te învinovăţeşti pentru ceva la care doar ai asistat, şi a fost un noroc că te-ai nimerit acolo, pentru că altfel Arthur ar fi putut fi ucis. Nu îţi mai face griji.

Îl bătu pe Harry pe umăr şi ieşi din cămară, lăsându-l singur în întuneric.

Toată lumea, în afară de Harry, îşi petrecu restul dimineţii dormind. El se duse în camera pe care o împărţise cu Ron pe parcursul ultimelor săptămâni de vară, însă dacă Ron se băgă în pat şi adormi în câteva minute, Harry rămase îmbrăcat, rezemat de barele reci de metal de la capul patului, stând voit într-o poziţie inconfortabilă, hotărât să nu aţipească, îngrozit că ar putea să devină iar un şarpe în somn, să se trezească şi să descopere că îl atacase pe Ron sau că se târâse prin casă după ceilalţi...

Când Ron se trezi, Harry se prefăcu degajat că trăsese şi el un pui de somn odihnitor. Cuferele de la Hogwarts le sosiră în timp ce luau prânzul, ca să se poată îmbrăca în haine de Încuiaţi pentru drumul spre Sf. Mungo. Toţi, în afară de Harry, fură extrem de fericiţi şi vorbăreţi cât timp îşi schimbară robele cu blugi şi tricouri

cu mânecă lungă de bumbac. Când apărură Tonks şi Ochi-Nebun ca să-i însoţească prin Londra, îi întâmpinară veseli, râzând de melonul pe care îl purta Ochi-Nebun, într-o poziţie care să-i ascundă ochiul magic, şi asigurându-l cu sinceritate că Tonks, care acum avea din nou părul scurt şi roz aprins, avea să atragă mult mai puţin atenţia în metrou decât el.

Tonks se arătă foarte interesată de viziunea lui Harry despre atacul împotriva domnului Weasley, lucru pe care Harry nu vroia deloc să-l discute.

— Ai cumva sânge de clarvăzător în familie? întrebă ea curioasă, când se aşezară unul lângă altul într-un metrou care huruia spre inima oraşului.

— Nu, zise Harry, gândindu-se la profesoara McGonagall şi simţindu-se insultat.

— Nu, spuse Tonks meditativă, nu, presupun că de fapt nu faci profeţii, nu-i aşa? Adică, nu vezi viitorul, vezi prezentul... e ciudat, nu? Însă folositor...

Harry nu răspunse; din fericire, se dădură jos la următoarea staţie, chiar în inima Londrei, şi în învălmăşeala de la coborâre îi lăsă pe Fred şi pe George să se interpună între el şi Tonks, care mergea înaintea lor. Urcară toţi pe scara rulantă, cu Moody clămpănind după ei în urma grupului, cu melonul lăsat pe frunte şi cu o mână noduroasă băgată între nasturii hainei şi strângând bagheta. Lui Harry i se păru că simte ochiul ascuns privindu-l cu atenţie. Încercând să evite alte întrebări despre visul său, îl întrebă pe Ochi-Nebun unde era Sf. Mungo.

— Nu e departe de aici, mormăi Moody în timp ce ieşeau în aerul de iarnă pe o stradă largă, cu magazine, plină de oameni care îşi făceau cumpărăturile de Crăciun.

Îl împinse pe Harry puţin în faţă şi şchiopătă chiar în urma lui; Harry ştia că, sub pălăria strâmbă, ochiul i se rotea în toate direcţiile.

— Nu a fost uşor să găsim un loc bun pentru spital. Pe Aleea Diagon nu era nicăieri destul spaţiu şi nu puteam să-l construim sub pământ, ca Ministerul — nu ar fi fost sănătos. Până la urmă, am reuşit să obţinem o clădire aici. Ideea era că vrăjitorii bolnavi puteau să vină şi să plece amestecându-se în mulţime.

Îl prinse pe Harry de umăr ca să nu fie separaţi de un cârd de cumpărători care ţineau cu orice preţ să intre în magazinul de dispozitive electrice din apropiere.

— Gata, zise el o clipă mai târziu.

Ajunseseră în faţa unui magazin universal mare, de modă veche şi din cărămidă roşie, numit Purge & Dowse Ltd. Locul avea un aer sărăcăcios, mohorât; vitrinele erau formate din câteva manechine ciobite, cu perucile strâmbe, aşezate la întâmplare şi prezentând nişte modele vechi de cel puţin zece ani. Pe toate uşile prăfuite se găseau anunţuri mari pe care scria: "Închis pentru renovare." Harry auzi foarte clar o femeie voluminoasă, încărcată cu pungi de cumpărături, spunându-i prietenei ei, când trecură prin dreptul lor:

— Magazinul ăsta nu e niciodată deschis...

— În ordine, zise Tonks, făcându-le semn către o vitrină in care nu se afla nimic, în afară de un manechin

deosebit de urât, cu gene false şi o rochie verde, cu şorţ, de nailon. E toată lumea gata?

Încuviinţară din cap, strângându-se în jurul ei. Moody îl împinse o dată pe Harry între omoplaţi ca să meargă mai în faţă şi Tonks se aplecă foarte aproape de geam, uitându-se în sus la manechinul extrem de urât şi aburind geamul cu respiraţia.

— Salut, zise ea, am venit să-l vedem pe Arthur Weasley.

Harry se gândi cât era de absurd ca Tonks să se aştepte

ca manechinul s-o audă când ea vorbea atât de încet, dincolo de un paravan de sticlă, cu autobuzele care huruiau în spatele lor şi toată gălăgia de pe strada plină de cumpărători. Apoi îşi aminti că manechinele nu auzeau oricum. În clipa următoare rămase şocat, cu gura căscată, când manechinul încuviinţă puţin din cap şi le făcu un semn cu degetul, iar Tonks le apucă pe Ginny şi pe doamna Weasley de coate, trecu direct prin geam şi dispăru.

Fred, George şi Ron trecură după ele. Harry se uită în jur la mulţimea care se înghesuia; nimeni nu părea să aibă vreo privire de aruncat spre vitrinele atât de urâte de la Purge Dowse Ltd.; de asemenea, nimeni nu părea să fi observat că şase oameni tocmai dispăruseră din senin în faţa lor.

— Hai, mormăi Moody, dându-i iar un ghiont în spate lui Harry, după care păşiră împreună prin ceea ce părea să

fie o perdea de apă rece, deşi la ieşire le fu cald şi îşi dădură seama că rămaseră uscaţi.

Nu mai era nici urmă de manechinul urât sau de locul un de fusese. Erau într-un fel de cameră de primire aglomerată, unde stăteau mai multe vrăjitoare şi vrăjitori pe scaune instabile de lemn, unii arătând perfect normal, frunzărind numere vechi din Săptămânalul vrăjitoarelor, alţii având nişte chipuri desfigurate, cu trompe de elefant, de exemplu, sau nişte mâini care le ieşeau direct din piept. În sală era o gălăgie aproape la fel de mare ca şi pe stradă, pentru că mulţi pacienţi scoteau sunete foarte ciudate: o vrăjitoare cu chipul transpirat din mijlocul rândului din faţă, care îşi făcea vânt energic cu un Profetul zilei, slobozea întruna un şuierat ascuţit, în timp ce îi ieşea fum pe gură; un vrăjitor zdrenţăros dintr-un colţ suna ca un clopoţel de fiecare dată când se mişca şi, cu fiecare clinchet, îi vibra capul îngrozitor, astfel încât trebuia să se prindă de urechi ca să îl ţină nemişcat. Vrăjitori şi vrăjitoare cu robe verzi îşi notau diverse lucruri pe nişte clipboard-uri ca al lui Umbridge. Harry observă emblema brodată pe pieptul lor: o baghetă şi un os intersectate.

— Sunt doctori? îl întrebă încet pe Ron.

— Doctori? făcu Ron speriat. Încuiaţii ăia smintiţi care taie oamenii? Nu, sunt Vindecători.

— Aici! strigă doamna Weasley peste clinchetul redeşteptat al vrăjitorului din colţ, iar ei o urmară la coada din faţa unui birou de informaţii unde se afla o vrăjitoare blondă, plinuţă.

Peretele din spatele ei era plin cu anunţuri şi afişe pe care erau scrise lucruri de genul: UN CEAUN CURAT

PREVINE TRANSFORMAREA POŢIUNILOR ÎN OTRĂVURI şi ANTIDOTURILE SUNT ANTIPATICE DACĂ NU SUNT APROBATE DE UN VINDECĂTOR CALIFICAT. Mai era şi un portret mare al unei vrăjitoare cu bucle lungi argintii, care purta inscripţia:

Dilys Derwent

Vindecătoare la Sf. Mungo 1722-1741

Directoare a Şcolii Hogwarts de Farmece şi Vrăjitorii

1741-1768

Dilys urmărea grupul familiei Weasley de parcă i-ar fi numărat membrii; când Harry îi întâlni privirea, aceasta îi făcu repede cu ochiul, ieşi din tablou printr-o parte şi dispăru.

Între timp, la începutul cozii, un vrăjitor tânăr executa un număr de dans chiar la faţa locului şi încerca, printre strigăte de durere, să-i explice încurcătura vrăjitoarei de la birou.

— Sunt... au... pantofii ăştia pe care mi i-a dat fratele meu — au — îmi mănâncă — AU — picioarele — uitaţi-vă la ei, trebuie să fie — AAAU — vrăjiţi sau ceva de genul ăsta şi nu pot să AAAAAUUU mi-i scot.

Sărea de pe un picior pe altul, de parcă ar fi dansat pe cărbuni încinşi.

— Pantofii nu vă împiedică să citiţi, nu-i aşa? zise vrăjitoarea blondă enervată, arătând spre un afiş mare din stânga biroului ei. Trebuie să mergeţi la Afecţiuni Vrăjite, la etajul patru. Aşa cum scrie şi în ghidul etajelor. Următorul!

Grupul Weasley avansă puţin, în timp ce vrăjitorul se dădea la o parte şchiopătând şi ţopăind, iar Harry trecu în revistă ghidul etajelor:

ACCIDENTE CU OBIECTE..................................Parter

Ceaune care explodează, baghete care dau rateuri, accidente cu mături etc.

AFECŢIUNI INDUSE DE CREATURI.....................Etajul I

Muşcături, înţepături, arsuri, spini sub piele etc.

VIRUŞI MAGICI ....Etajul II

Boli contagioase, de exemplu: pojar-de-dragon, greaţă-efemeră, ciupercă-scrofus etc.

OTRĂVIRE CU POŢIUNI ŞI PLANTE.....................Etajul III

Eczeme, regurgitării, râs necontrolat etc.

AFECŢIUNI VRĂJITE ....Etajul IV

Vrăji permanente, blesteme, farmece aplicate greşit etc

CEAINĂRIA VIZITATORILOR

MAGAZINUL SPITALULUI.......................................Etajul V

DACĂ NU SUNTEŢI SIGURI UNDE VREŢI SĂ VĂ DUCETI, NU PUTEŢI SA VORBIŢI NORMAL SAU NU SUNTEŢI ÎN STARE SĂ VĂ AMINTIŢI DE CE SUNTEŢI AICI, VRĂJITOAREA NOASTRĂ DE LA RECEPŢIE VA FI ÎNCÂNTATĂ SĂ VĂ AJUTE.

Acum, în faţa cozii apăru un vrăjitor foarte bătrân, cocoşat, cu o pâlnie la ureche.

— Am venit să-l văd pe Broderick Bode! spuse el răguşit.

— Salonul patruzeci şi nouă, dar mă tem că vă pierdeţi timpul, zise vrăjitoarea scurt. Să ştiţi că este complet zăpăcit — încă se crede ceainic. Următorul!

Un vrăjitor aparent destul de supărat îşi ţinea fetiţa strâns de gleznă, în timp ce ea zbura deasupra capului său, folosindu-şi aripile, mari şi pline de pene, care îi crescuseră chiar din spate prin costumaş.

— Etajul patru, zise vrăjitoarea pe o voce plictisită, fără să întrebe, iar bărbatul dispăru pe uşa dublă de stejar de lângă birou, ţinându-şi fetiţa ca pe un balon cu o formă ciudată. Următorul!

Doamna Weasley se apropie de birou.

— Bună ziua, zise ea, soţul meu, Arthur Weasley, ar fi trebuit să fie mutat în alt salon în dimineaţa asta, puteţi să ne spuneţi...?

— Arthur Weasley? spuse vrăjitoarea, verificând o listă lungă din faţa ei. Da, etajul întâi, a doua uşă pe dreapta, Salonul Dai Llewellyn.

— Mulţumesc, zise doamna Weasley. Haideţi.

O urmară pe uşa dublă şi de-a lungul holului îngust ce se întindea dincolo de ea, încadrat de alte portrete ale unor vindecători celebri şi luminat de bule de cristal pline de lumânări care pluteau aproape de tavan, arătând ca nişte clăbuci de săpun. Trecură pe lângă ei alte vrăjitoare şi vrăjitori îmbrăcaţi în robe galben-verzui, care intrau şi ieşeau pe uşă; după ce trecură pe lângă o uşă, holul se umplu de un fum galben şi un miros urât, iar din când în când auziră nişte vaiete din depărtare. Urcară un etaj şi intrară pe holul Afecţiunilor Induse de Creaturi, unde pe a doua uşă de la dreaptă scria: Salonul Periculos Dai Llewellyn: Muşcături grave. Dedesubt era un carton într-un suport de aramă pe care era scris de mână: Vindecător principal: Hippocrate Smethwyck. Vindecător asistent: Augustus Pye.

— Molly, noi aşteptăm afară, zise Tonks. Arthur nu ar trebui să aibă prea mulţi vizitatori odată... la început ar trebui să fie doar familia.

Ochi-Nebun îşi mormăi acordul cu această idee şi se sprijini de peretele din hol, cu ochiul magic rotindu-i-se în toate direcţiile. Harry se dădu şi el în spate, dar doamna Weasley întinse o mână şi îl împinse pe uşă, zicând:

— Nu te prosti, Harry, Arthur vrea să-ţi mulţumească.

Salonul era mic şi destul de sărăcăcios, iar unica fereastră era îngustă şi amplasată sus, cu faţa spre uşă. Lumina venea în principal de la bulele de cristal strălucitoare care erau strânse în mijlocul tavanului. Pereţii erau acoperiţi cu casete de stejar, iar de unul dintre ei era agăţat un portret al unui vrăjitor care părea destul de rău, cu textul: Urquhart Rackharrow, 1612-1697, inventatorul Blestemului Scoaterii Intestinelor.

Erau doar trei pacienţi. Domnul Weasley se găsea în patul din capătul îndepărtat al salonului, lângă fereastră. Harry fu mulţumit şi uşurat să vadă că era sprijinit pe mai multe perne şi citea Profetul zilei la raza solitară de lumină care îi cădea pe pat. Îşi ridică privirea, în timp ce ei se apropiau de el, şi zâmbi larg când văzu cine erau.

— Salut! strigă el, aruncând Profetul la o parte. Bill tocmai a plecat, Molly, a trebuit să se întoarcă la lucru, însă a zis ci trece pe la tine mai târziu.

— Cum te simţi, Arthur? întrebă doamna Weasley, aplecându-se să-l sărute pe obraz şi uitându-se la el neliniştită. Încă pari destul de slăbit.

— Mă simt foarte bine, zise domnul Weasley vesel, ridicându-şi braţul sănătos ca s-o îmbrăţişeze pe Ginny. Dacă mi-ar putea scoate bandajele, aş pleca acasă.

— De ce nu pot să ţi le scoată, tată? întrebă Fred.

— Păi, încep să sângerez într-o veselie de fiecare dată când încearcă, zise domnul Weasley voios, întinzând mâna după bagheta care era pe noptieră şi agitând-o, astfel încât lângă patul său apărură şase scaune pentru toţi. Se pare

că în colţii şarpelui a fost un fel de otravă destul de neobişnuită, care nu lasă rănile să se vindece. Însă sunt convinşi că vor găsi un antidot; mi-au zis că au avut cazuri mult mai grave decât al meu, iar între timp tot ce trebuie să fac este să iau o Poţiune Extra-Sânge din oră în oră. Dar tipul ăla de acolo, spuse el, coborându-şi vocea şi făcând semn cu capul spre patul de vizavi, în care se găsea un bărbat care părea să fie verzui şi bolnav şi se uita la tavan, bietul om, a fost muşcat de un om-lup. Nu există nici un leac.

— Un om-lup? şopti doamna Weasley alarmată. E prudent dacă stă într-un salon comun? Nu ar trebui să fie într-o cameră privată?

— Mai sunt două săptămâni până la luna plină, îi reaminti domnul Weasley în şoaptă. Vindecătorii au vorbit cu el toată dimineaţa, ştiţi voi, încercând să-l convingă că va putea să ducă o viaţă aproape normală. I-am zis — fără să dau nume, bineînţeles — însă i-am zis că eu însumi cunosc un om-lup, o persoană foarte drăguţă, căreia i se pare că poate controla uşor situaţia.

— Şi ce-a spus? întrebă George.

— A spus că mă muşcă dacă nu tac din gură, zise domnul Weasley cu tristeţe. Şi femeia aia de acolo, continuă el şi arată celălalt pat care mai era ocupat, aflat chiar lângă uşă, nu vrea să le spună vindecătorilor ce anume a muşcat-o, ceea ce ne face pe toţi să credem că trebuie să fi fost un animal deţinut în ilegalitate. Orice o fi fost, a muşcat-o zdravăn de picior. Când îi scot bandajele, miroase foarte urât.

— Ia zi, tată, ai de gând se ne spui ce s-a întâmplat? întrebă Fred, trăgându-şi scaunul mai aproape de pat.

— Păi, ştiţi deja, nu-i aşa? zise domnul Weasley, zâmbindu-i edificator lui Harry. Este foarte simplu — avusesem o zi toarte lungă, eram la datorie, am aţipit, m-a luat ceva prin surprindere şi m-a muşcat.

— Scrie de felul cum ai fost atacat în Profet? întrebă Fred, arătând ziarul pe care îl aruncase deoparte domnul Weasley.

— Nu, sigur că nu, spuse domnul Weasley, cu un zâmbet destul de amar, Ministerul nu vrea să ştie toată lumea că un şarpe mare şi urât a reuşit să...

— Arthur! îl preveni doamna Weasley.

— ... să... ăă... Îmi vină de hac, zise repede domnul Weasley, deşi Harry era foarte sigur că nu asta intenţionase să spună.

— Şi unde erai când s-a întâmplat, tată? întrebă George.

— Asta este treaba mea, zise domnul Weasley, deşi o spuse cu un surâs.

Înşfăcă Profetul zilei, îl deschise furtunos şi zise:

— Tocmai citeam despre arestarea lui Willy Widdershins când aţi venit voi. Ştiţi că s-a dovedit că Willy era în spatele toaletelor care vomitau astă-vară? Unul dintre blesteme s-a întors asupra lui, toaleta a explodat şi l-au găsit zăcând inconştient printre dărâmături, acoperit din cap până în picioare cu...

— Când spui că erai "la datorie", îl întrerupse Fred cu o voce joasă, ce făceai de fapt?

— Ai auzit ce a zis tatăl tău, şopti doamna Weasley, nu discutăm despre asta aici! Arthur, zi-i mai departe despre Willy Widdershins.

— Păi, nu mă întrebaţi cum, dar a scăpat de acuzaţia cu toaletele, zise domnul Weasley sumbru. Nu pot să presupun decât că aurul a schimbat sorţii...

— O păzeai, nu-i aşa? zise George încet. Arma? Chestia pe care o vrea Ştii-Tu-Cine?

— George, taci din gură! se răsti doamna Weasley.

— Oricum, zise tare domnul Weasley, de data asta Willy a fost prins vânzându-le clanţe muşcătoare Încuiaţilor şi nu cred că o să poată să se mai fofileze şi din povestea asta, întrucât, conform articolului, doi Încuiaţi şi-au pierdut câteva degete şi acum sunt la Sf. Mungo pentru refacerea urgentă a oaselor şi o modificare de memorie. Gândiţi-vă puţin, Încuiaţi la Sf. Mungo! Mă întreb în care salon sunt?

Şi se uită entuziasmat în jur, de parcă s-ar fi aşteptat să vadă un afiş.

— Harry, nu ziceai că Ştii-Tu-Cine are un şarpe? întrebă Fred, uitându-se la tatăl său ca să-i vadă reacţia. Unul mare? L-ai văzut în noaptea când s-a întors, nu-i aşa?

— Ajunge, zise doamna Weasley supărată. Ochi-Nebun şi Tonks sunt afară, Arthur, vor să vină să te vadă. Şi voi toţi, aşteptaţi afară, adăugă ea către copiii ei şi

Harry. După aceea puteţi să veniţi să vă luaţi la revedere. Hai.

Se întoarseră în grup compact pe hol. Ochi-Nebun şi Tonks intrară şi închiseră uşa salonului în urma lor. Fred ridică din sprâncene.

— Bine, zise el calm, cotrobăind prin buzunare, să fie cum vor ei. Să nu ne spună nimic.

— Pe astea le cauţi? zise George, ridicând ceva care semăna cu o sfoară încurcată de culoarea pielii.

— Mi-ai citit gândurile, zise Fred, zâmbind. Hai să vedem dacă Sf. Mungo pune Farmece Imperturbabile pe uşile de la saloane, ce ziceţi?

El şi George descurcară sfoara şi separară cinci Urechi Extensibile. Fred şi George le împărţiră celorlalţi. Harry ezită să ia una.

— Haide, Harry, ia-o! I-ai salvat viaţa tatei. Dacă are cineva dreptul să tragă cu urechea la ce spune, tu eşti ăla.

Zâmbind împotriva voinţei sale, Harry luă capătul sforii şi şi-l băgă în ureche aşa cum făcuseră gemenii.

— În ordine, hai, şopti Fred.

Sforile de culoarea pielii se zvârcoliră ca nişte viermi lungi şi subţiri, şerpuind pe sub uşă. La început, Harry nu auzi nimic, însă apoi tresări când o auzi pe Tonks vorbind în şoaptă, la fel de limpede ca şi când ar fi fost chiar lângă el.

— ... au căutat în toată zona, dar nu au găsit şarpele nicăieri. Arthur, se pare că a dispărut după ce te-a atacat...

Dar să nu-mi spui că Ştii-Tu-Cine şi-a imaginat că ar putea să intre un şarpe, nu?

— Presupun că l-a trimis ca iscoadă, mormăi Moody, pentru că nu a prea avut succes până acum, nu-i aşa? Nu, cred că încearcă să-şi dea seama cu ce are de-a face şi, dacă Arthur nu ar fi fost acolo, creatura ar fi avut mult mai mult timp să se uite prin jur. Deci, Potter zice că a văzut cum s-a întâmplat?

— Da, spuse doamna Weasley destul de neliniştită. Ştiţi, Dumbledore chiar pare să se fi aşteptat ca Harry să vadă ceva de genul ăsta.

— Da, mă rog, zise Moody, e ceva ciudat cu puştiul Potter, o ştim cu toţii.

— Dumbledore dădea impresia că-şi face griji pentru Harry când am vorbit cu el de dimineaţă, şopti doamna Weasley.

— Sigur că-şi face griji, mormăi Moody. Băiatul vede lucruri prin ochii şarpelui Ştii-Tu-Cui. Bineînţeles, Potter nu-şi dă seama ce înseamnă, dar, dacă îl stăpâneşte Ştiţi-Voi-Cine...

Harry îşi scoase Urechea Extensibilă din propria ureche, cu inima bătându-i foarte tare şi cu sângele ridicându-i-se la cap. Se uită în jur la ceilalţi. Toţi se holbau la el, cu firele atârnându-le din urechi şi părând dintr-o dată temători.

CAPITOLULXXIII

CRĂCIUNUL ÎN SALONUL ÎNCHIS

Oare de asta nu vroia Dumbledore să-i mai întâlnească privirea lui Harry? Oare se aştepta să-l vadă pe Cap-de-Mort întorcându-i căutătura? Îi era teamă, poate, că ochii săi verzi se vor face deodată roşii, cu elipse ca la pisici, în loc de pupile? Harry îşi aminti cum ieşise la un moment dat chipul lui Cap-de-Mort din ceafa profesorului Quirrell şi îşi trecu mâna peste propria ceafă, întrebându-se cum s-ar simţi în cazul în care Cap-de-Mort ar ieşi prin propriul său craniu.

Se simţi murdar, contaminat, de parcă ar fi purtat un fel de microb letal, avu sentimentul că nu mai merita să stea în metrou pe drumul de întoarcere de la spital alături de oameni nevinovaţi, curaţi, ale căror minţi şi trupuri nu erau afectate de influenţa nefastă a lui Cap-de-Mort... nu numai că văzuse şarpele, ci fusese şarpele, acum o ştia...

Apoi îi trecu prin minte un gând îngrozitor şi ieşi la suprafaţă o amintire, una care îi făcu stomacul să se strângă si să forfotească, de parcă ar fi colcăit de şerpi.

Ce mai doreşte, în afară de adepţi?

Lucruri pe care nu le poate obţine decât prin furt... cum ar fi o armă. Ceva ce nu a avut data trecută.

Eu sunt arma, îşi zise Harry, şi era ca şi când i-ar fi curs otravă prin vene, îngheţându-l, făcându-i să transpire,

în timp ce se legăna o dată cu metroul prin tunelul întunecat. Eu sunt cel pe care încearcă să-l folosească Lordul Cap-de-Mort, de asta au pus să fiu păzit peste tot unde mă duc, nu pentru protecţia mea, ci pentru a celorlalţi, numai că nu funcţionează, nu pot să pună pe cineva să mă urmărească tot timpul la Hogwarts... Chiar l-am atacat pe domnul Weasley azi-noapte, eu am fost. Cap-de-Mort m-a pus să o fac, şi ar putea să fie chiar şi acum în mine, ascultându-mi gândurile...

— Harry, ai păţit ceva, dragul meu? şopti doamna Weasley, aplecându-se peste Ginny ca să-i vorbească, în timp ce trenul huruia prin tunelul întunecat. Nu arăţi bine deloc, ţi-e rău?

Toţi se uitau la el. Clătină ferm din cap şi se holbă în sus la o reclamă pentru asigurări de casă.

— Harry, dragul meu, eşti sigur că n-ai păţit nimic? zise doamna Weasley pe o voce îngrijorată, în timp ce străbăteau peticul de iarbă neîngrijită din mijlocul Pieţei Cumplite. Pari foarte palid... eşti sigur că ai dormit bine? Să te duci chiar acum să te culci şi să dormi câteva ore bune înainte de cină, da?

Harry încuviinţă din cap; iată o scuză pregătită pentru a nu vorbi cu ceilalţi, adică exact ceea ce îşi dorea, aşa că, după ce doamna Weasley deschise uşa de la intrare, trecu repede de suportul de umbrele pe picioare de trol, urcă scările şi se duse direct în dormitorul lui şi al lui Ron.

Aici începu să măsoare camera în lung şi în lat, pe lângă cele două paturi şi rama goală a lui Phineas Nigellus, cu creierul fierbându-i şi mustindu-i de întrebări şi de alte idei îngrozitoare.

Cum devenise şarpe? Poate că era Animag... nu, nu avea cum, ar fi ştiut... poate că acela care era Animagus era de fapt Cap-de-Mort... da, îşi zise Harry, asta se potrivea, sigur că s-ar fi transformat într-un şarpe... şi când mă stăpâneşte, ne transformăm amândoi... Numai că asta tot nu explică în ce fel am ajuns la Londra şi înapoi în patul meu în cinci minute... dar Cap-de-Mort este până la urmă cam cel mai puternic vrăjitor din lume, în afară de Dumbledore, probabil că nu îi este deloc greu să transporte oamenii aşa.

Şi apoi, cu un junghi de panică, îşi zise: Dar este o nebunie — dacă mă stăpâneşte Cap-de-Mort, chiar acum îi ofer o imagine completă în sediul Ordinului Phoenix! O să ştie cine este în Ordin şi unde este Sirius... şi am auzit o grămadă de lucruri pe rare nu ar fi trebuit să le aud, tot ce mi-a zis Sirius în prima seară când am venit aici...

Nu putea să facă decât un singur lucru: trebuia să plece imediat din Casa Cumplită. Avea să-şi petreacă Crăciunul la Hogwarts cu ceilalţi, ceea ce însemna că măcar urmau să fie în siguranţă în timpul sărbătorilor... dar nu, nu era de ajuns, mai erau o grămadă de oameni la Hogwarts care ar fi putut să fie schilodiţi şi răniţi. Dacă următorii erau Seamus, Dean sau Neville? Se opri din plimbat şi rămase pe loc, uitându-se la rama goală a lui Phineas Nigellus. Simţi o bilă de plumb în stomac. Nu avea de ales: trebuia să se întoarcă pe Aleea Boschetelor, să se rupă cu totul de lumea vrăjitorească.

Păi, dacă asta trebuia să facă, îşi zise el, nu mai avea sens să amâne. Încercând din răsputeri să nu se

gândească la reacţia familiei Dursley când îl vor vedea la uşa lor, cu şase luni mai devreme decât se aşteptau, se apropie de cufăr, închise capacul cu putere, se uită automat în jur după Hedwig, înainte să-şi aducă aminte că era încă la Hogwarts — ei bine, măcar nu mai trebuia să care şi colivia — apucă un capăt al cufărului şi îl trase până la jumătatea distanţei, aproape de uşă, când o voce răutăcioasă zise:

— Să înţeleg că fugi?

Se întoarse. Phineas Nigellus apăruse pe pânza portretului său şi se sprijinea de ramă, privindu-l pe Harry cu o expresie amuzată pe chip.

— Nu, nu fug, spuse Harry scurt, trăgându-şi cufărul prin cameră cu încă vreun metru.

— Am crezut, zise Phineas Nigellus, mângâindu-şi barba ascuţită, că, dacă eşti în Casa Cercetaşilor, se presupune că eşti curajos. Mi se pare că ar fi fost mai bine dacă ai fi fost în casa mea. Noi, Viperinii, suntem curajoşi, dar nu proşti. De exemplu, dacă avem de ales, alegem mereu să ne salvăm pielea.

— Nu îmi salvez pielea, zise Harry repezit, trăgând de cufăr peste o porţiune de covor deosebit de denivelată şi mâncată de molii, chiar în faţa uşii.

— A, am înţeles, zise Phineas Nigellus, mângâindu-şi barba în continuare, nu este o fugă de laş — eşti nobil.

Harry îl ignoră. Avea mâna pe clanţă când Phineas Nigellus zise agale:

— Am un mesaj pentru tine de la Albus Dumbledore.

Harry se întoarse spre el.

— Care e mesajul?

— "Rămâi unde eşti."

— Nu m-am mişcat! zise Harry, cu mâna tot pe clanţă. Spune, care-i mesajul?

— Tocmai ţi l-am spus, neghiobule, zise Phineas Nigellus liniştit. Dumbledore îţi spune, "Rămâi unde eşti."

— De ce? zise Harry, dând drumul capătului cufărului. De ce vrea să rămân? Ce a mai zis?

— Absolut nimic altceva, zise Phineas Nigellus, ridicând o sprânceană neagră şi subţire, de parcă i s-ar fi părut că Harry era obraznic.

Harry îşi pierdu cumpătul, ca un şarpe ieşit la drum din ierburi. Era epuizat şi peste poate de derutat; în ultimele douăsprezece ore trăise momente de teroare, de uşurare, apoi din nou de teroare, şi Dumbledore tot nu vroia să-i vorbească!

— Deci, asta e tot, da? întrebă el tare. "Rămâi unde eşti"? Asta mi-a zis şi după ce m-au atacat Dementorii ăia! Harry, stai locului, în timp ce adulţii rezolvă totul! Dar nu o să ne obosim să-ţi spunem nimic, creieraşul tău s-ar putea să nu facă faţă!

— Ştii, zise Phineas Nigellus, chiar mai tare decât Harry, exact de asta am detestat să fiu profesor! Tinerii sunt mult prea convinşi că au dreptate în toate cele. Ţie nu ţi-a trecut prin minte, biet papiţoi ambulant, că ar putea să existe un motiv extrem de întemeiat pentru care directorul

Şcolii Hogwarts să nu-ţi împărtăşească fiecare detaliu neînsemnat al planurilor sale? Nu ţi-a dat niciodată prin cap, când te-ai simţit nedreptăţit, că respectarea ordinelor lui Dumbledore nu ţi-a făcut nici cel mai mic rău? Nu. Nu, ca toţi tinerii, eşti cât se poate de sigur că numai tu simţi şi gândeşti, că numai tu recunoşti pericolul, că numai tu eşti destul de isteţ ca să-ţi dai seama ce ar putea să plănuiască Lordul întunecat...

— Atunci chiar plănuieşte ceva care mă priveşte? întrebă Harry repede.

— Am zis eu aşa ceva? spuse Phineas Nigellus, examinându-şi distrat mănuşile de mătase. Acum, să mă scuzi, am lucruri mai bune de făcut decât să asist la crize adolescentine... la revedere.

Se duse până la marginea ramei sale şi dispăru.

— Foarte bine, pleacă! răcni Harry spre rama goală. Şi spune-i lui Dumbledore că-i mulţumesc pentru nimic!

Pânza goală tăcu în continuare. Fierbând, Harry îşi târî cufărul înapoi la picioarele patului, iar apoi se aruncă pe burtă pe cuvertura mâncată de molii, cu ochii închişi, simţindu-şi corpul greu şi străbătut de dureri.

Se simţea ca şi când ar fi călătorit kilometri întregi... i se părea imposibil că, în urmă cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore, Cho Chang se apropia de el sub vâsc... era atât de obosit... Îi era teamă să doarmă... şi totuşi, nu ştia cum putea să se opună... Dumbledore îi spusese să rămână... asta trebuia să însemne că avea voie să doarmă... Însă îi era frică... dacă se întâmpla din nou?

Se cufunda în lumea umbrelor...

Era ca şi când avea în minte un film pe care-l aştepta să înceapă. Mergea pe un hol părăsit, către o uşă întunecată, pe lângă nişte pereţi masivi de piatră, luminaţi de torţe, şi către 0 deschidere spre o scară de piatră care cobora în stânga...

Ajunse la uşa neagră, dar nu putu să o deschidă... rămase acolo, uitându-se la ea şi dorindu-şi cu disperare să intre... dincolo de ea era ceva ce îşi dorea din tot sufletul... un premiu mai presus de orice vis... măcar dacă nu l-ar mai fi usturat cicatricea... atunci ar fi putut să gândească mai limpede...

— Harry, spuse vocea lui Ron, de foarte, foarte departe, mama a zis că e gata cina, dar îţi pune ceva deoparte dacă vrei să dormi în continuare.

Harry deschise ochii, dar Ron plecase deja din cameră.

Nu vrea să fie singur cu mine, îşi zise Harry. Nu după ce a auzit ce a zis Moody.

Presupunea că nici unul dintre ei nu îl mai dorea acolo acum, când ştiau ce era în el.

Nu avea să se ducă la cină; nu avea să îi chinuie cu prezenţa sa. Se întoarse pe partea cealaltă şi, după puţin timp, adormi la loc. Se trezi mult mai târziu, la primele ore ale dimineţii; îl durea stomacul de foame şi Ron sforăia în patul de lângă el. Uitându-se prin cameră, desluşi silueta lui Phineas Nigellus stând iar în rama sa şi îi trecu prin minte că Dumbledore probabil că îl trimisese pe Phineas să vegheze asupra lui, în caz că mai ataca pe cineva.

Sentimentul de învinovăţire se intensifică. Aproape că îşi dorea să nu îl fi ascultat pe Dumbledore... dacă aşa avea să fie viaţa în Casa Cumplită de atunci încolo, poate că până l;i urmă i-ar fi fost mai bine pe Aleea Boschetelor.

*

Toţi ceilalţi îşi petrecură dimineaţa agăţând podoabe de Crăciun. Harry nu putea să-şi aducă aminte când mai fusese Sirius atât de bine dispus; chiar cânta colinde, părând încântat că urma să aibă companie de Crăciun. Harry îi auzea vocea răsunând dincolo de podea, din salonul rece unde stătea singur, privind pe fereastră cum cerul era din ce în ce mai alb, ameninţând cu ninsoarea, simţind tot timpul plăcerea necontrolată a faptului că le dădea ocazia celorlalţi de a vorbi în continuare despre el, ceea ce şi trebuia să fi făcut. Când o auzi pe doamna Weasley chemându-l la prânz cu blândeţe din capătul scărilor, se duse mai sus şi o ignoră.

În jurul orei şase sună soneria şi doamna Black începu iar să ţipe. Presupunând că era Mundungus sau vreun alt membru din Ordin venit în vizită, Harry se sprijini mai confortabil de peretele camerei lui Buckbeak unde se ascundea, încercând să ignore cât îi era de foame, în timp ce îi dădu şobolani morţi de mâncare Hipogrifului. Avu un mic şoc când cineva bătu puternic la uşă câteva minute mai târziu.

— Ştiu că eşti acolo, zise vocea lui Hermione. Vrei să ieşi, te rog? Vreau să vorbesc cu tine.

— Ce cauţi aici? o întrebă Harry, deschizând uşa, în timp ce Buckbeak zgrepţăna în continuare pe podeaua acoperită cu paie după bucăţelele de şobolan pe care le-ar fi putut scăpa. Nu mergeai să schiezi cu părinţii tăi?

— Păi, sinceră să fiu, schiatul nu e tocmai o pasiune, zise Hermione, cu zăpadă în păr şi roşie în obraji, aşa că am venit aici de Crăciun. Dar să nu-i zici lui Ron. I-am spus că schiatul este extraordinar pentru că tot râdea de asta. Mama şi cu tata sunt puţin dezamăgiţi, însă le-am spus că toţi cei care privesc examenele cu seriozitate au rămas la Hogwarts ca să înveţe. Vor să am rezultate bune, or să înţeleagă ei. Oricum, zise ea vioi, hai în camera ta, mama lui Ron a făcut locul acolo şi a trimis nişte sandvişuri.

Harry o urmă înapoi la etajul doi. Când intră în cameră, fu destul de surprins să-i vadă pe Ron şi pe Ginny aşteptându-i acolo, aşezaţi pe patul lui Ron.

— Am venit cu Autobuzul Salvator, zise Hermione distrată, dându-şi jos haina, înainte ca Harry să apuce să vorbească. Dumbledore mi-a zis ce s-a întâmplat azi dimineaţă la prima oră, dar a trebuit să aştept să se termine oficial semestrul înainte să plec. Umbridge este deja neagră de supărare că aţi dispărut cu toţii chiar de sub nasul ei, deşi Dumbledore i-a zis că domnul Weasley este la Sf. Mungo şi că atunci v-a lăsat pe toţi să mergeţi să îl vizitaţi.

Se aşeză lângă Ginny, iar cele două fete şi Ron îşi ridicară plivirea spre Harry.

— Cum te simţi? întrebă Hermione.

— Bine, spuse Harry rigid.

— Of, Harry, nu minţi, zise ea nerăbdătoare. Ron şi Ginny mi-au spus că te ascunzi de toţi de când v-aţi întors de la Sf. Mungo.

— Asta au zis, da? zise Harry, uitându-se urât la Ron şi Ginny.

Ron coborî privirea în pământ, însă Ginny păru cu totul nestânjenită.

— Păi, aşa este! spuse ea. Şi nici nu te uiţi la noi!

— Voi nu vă uitaţi la mine! zise Harry supărat.

— Poate că vă uitaţi pe rând şi nu vă potriviţi niciodată, sugeră Hermione, schiţând un zâmbet.

— Foarte amuzant, se răsti Harry, întorcându-se cu spatele la ei.

— Ah, vrei să nu te mai simţi neînţeles? spuse Hermione tăios. Fii atent, ceilalţi mi-au spus ce ai auzit aseară cu Urechile Extensibile...

— Da? mormăi Harry, cu mâinile băgate adânc în buzunare, în timp ce privea cum afară ningea cu fulgi mari. Vorbiţi cu toţii despre mine, nu-i aşa? Ei bine, am început să mă obişnuiesc.

— Am vrut să vorbim cu tine, Harry, zise Ginny, dar, având în vedere că te ascunzi de când ne-am întors...

— N-am vrut să vorbească nimeni cu mine, zise Harry, din ce în ce mai enervat.

— Păi, asta a fost o prostie din partea ta, zise Ginny supărată, având în vedere că nu ştii pe nimeni în afară dr

mine care a fost stăpânit de Ştii-Tu-Cine, iar eu pot să-ţi spun cum e.

Harry rămase nemişcat, sub impactul puternic al acestor cuvinte. Apoi se întoarse pe loc cu faţa către ea.

— Am uitat, zise el.

— Norocul tău, spuse Ginny calmă.

— Îmi pare rău, zise Harry, cât se poate de sincer. Deci... deci, crezi că sunt posedat?

— Păi, poţi să-ţi aminteşti tot ce ai făcut? întrebă Ginny. Ai perioade îndelungate în care nu ştii ce ai făcut?

Harry îşi stoarse creierul.

— Nu, zise el.

— Atunci nu ai fost niciodată posedat de Ştii-Tu-Cine, zise Ginny firesc. Când am păţit-o eu, nu îmi aminteam ce făcusem timp de ore întregi. Mă trezeam undeva şi nu ştiam cum ajunsesem acolo.

Harry abia îndrăzni să o creadă şi totuşi, inima i se uşură aproape împotriva dorinţei lui.

— Însă visul acela despre tatăl tău şi despre şarpe...

— Harry, ai mai avut vise de genul ăsta, zise Hermione. Până anul trecut, ai tot avut străfulgerări cu ceea ce făcea Cap-De-Mort.

— Asta a fost altceva, spuse Harry, clătinând din cap. Am fost în şarpe. Era ca şi când eram şarpele... dacă am fost transportat cumva la Londra de Cap-de-Mort...?

— Când o să citeşti Hogwarts: o istorie, poate c-o să îţi reaminteşti că nu poţi să Apari şi să Dispari în şi din Hogwarts. Harry, nici Cap-de-Mort nu ar fi putut să te facă să zbori din camera ta, zise Hermione exasperată.

— Ai fost tot timpul în pat, prietene, zise Ron. Te-am văzut zvârcolindu-te în somn cel puţin un minut înainte să te putem trezi.

Harry începu să măsoare din nou camera în lung şi în lat, căzând pe gânduri. Ceea ce spuneau nu numai că îl liniştea, dar era şi logic... fără să se gândească la ce făcea, luă un sandviş de pe farfuria de pe pat şi şi-l îndesă înfometat în gură.

Deci, până la urmă nu sunt eu arma, îşi zise Harry. Îi crescu inima de fericire şi uşurare, şi i se alătură lui Sirius când ii auziră tropăind către camera lui Buckbeak prin faţa uşii lor, cântând cât îl ţineau puterile "Steaua sus răsare, Hipogriful meu".

*

Cum ar fi putut visa să se întoarcă pe Aleea Boschetelor de Crăciun? Bucuria lui Sirius de a avea iar casa plină, şi mai ales pentru că se întorsese Harry, era contagioasă. Nu mai era gazda ursuză de pe timpul verii; acum părea hotărât să se simtă toţi la fel de bine, sau chiar mai bine decât s-ar fi simţit la Hogwarts, şi munci neobosit la pregătirile de Crăciun, făcând curat şi împodobind cu ajutorul lor, astfel încât casa era aproape de nerecunoscut când se duseră la culcare în Ajunul

Crăciunului. Candelabrele mătuite nu mai erau ornate cu pânze de păianjen, ci cu ghirlande de ilice şi serpentine aurii şi argintii de hârtie; pe covoarele roase străluceau grămăjoare de zăpadă magică; un brad de Crăciun extraordinar, obţinut de Mundungus şi decorat cu zâne vii, acoperea arborele genealogic al lui Sirius, şi chiar şi capetele de spiriduşi împăiaţi de pe peretele holului purtau căciuli şi bărbi de Moş Crăciun. Când Harry se trezi în dimineaţa de Crăciun, descoperi un morman de cadouri la picioarele patului şi pe Ron, care deschisese deja o jumătate din movila sa, ceva mai mare.

— Bună agoniseală anul ăsta, îl informă el pe Harry printr-un nor de hârtie. Mulţumesc pentru Busola de Mătură, este excelentă; e mai tare decât cadoul de la Hermione — mi-a luat o agendă de teme...

Harry se uită prin cadourile sale şi găsi unul cu scrisul lui Hermione pe etichetă. Şi lui îi luase o carte care semăna cu un jurnal, în afară de faptul, că de fiecare dată când dădea pagina, spunea lucruri cum ar fi: "Lucrează azi sau mâine o să rabzi!"

Sirius şi Lupin îi luaseră lui Harry o serie de cărţi excelente intitulate Magia defensivă practică şi folosirea ei împotriva magiei negre, care aveau nişte superbe ilustraţii color mişcătoare a tuturor contrablestemelor şi vrăjilor pe care le descria. Harry frunzări entuziasmat primul volum; realiză că avea să îi fu foarte util pentru planurile sale pentru A.D. Hagrid îi trimisese un portofel maro blănos, cu nişte colţi, despre care se presupunea că ar fi trebuit să fie un sistem antifurt, dar din nefericire îl împiedicau pe Harry să pună bani în el fără să îşi piardă degetele. Cadoul de la Tonks

era o machetă mică, funcţională, a unui Fulger, pe care Harry o privi zburând prin cameră, dorindu-şi să aibă din nou varianta în mărime naturală; Ron îi dăduse o cutie enormă ca Jeleuri cu toate aromele, domnul şi doamna Weasley îi dăruiseră obişnuitul pulover tricotat şi nişte plăcinte cu carne, iar Dobby un tablou cu acta adevărat îngrozitor, despre care Harry bănui că fusese făcut chiar de spiriduş. Tocmai îl întorsese cu susul în jos, ca să vadă dacă nu arăta mai bine aşa, când, cu un poc puternic, Fred şi George apărură la picioarele patului său.

— Crăciun fericit, zise George. Să nu coborâţi un timp.

— De ce? zise Ron.

— Mama plânge din nou, zise Fred cu greutate. Percy şi-a trimis înapoi puloverul de Crăciun.

— Fără nici un bilet, adăugă George. Nici nu a întrebat cura se simte tata, nici nu l-a vizitat, nimic.

— Am încercat să o liniştim, zise Fred, plimbându-se în jurul patului ca să privească portretul lui Harry. I-am spus că Percy nu este nimic altceva decât un morman uriaş de mizerie de şobolan.

— Nu a funcţionat, zise George, servindu-se cu o broscuţă de ciocolată. Aşa că l-am lăsat pe Lupin să preia controlul. Cred că ar fi bine să-l lăsăm să o înveselească, înainte să coborâm la micul dejun.

— Şi aia ce ar trebui să fie de fapt? întrebă Fred, uitându-se cu ochii întredeschişi la tabloul lui Dobby. Arată ca un gibon cu doi ochi negri.

— E Harry! zise George, arătând spre spatele tabloului, scrie pe spate!

— Halal asemănare, zise Fred, zâmbind.

Harry aruncă spre el cu noul său jurnal de teme; acesta se lovi de peretele din faţă şi căzu pe jos, unde spuse vesel: "Dacă ai pus punctele pe i-uri şi liniuţele pe t-uri, poţi să faci tot ce vrei!"

Se ridicară şi se îmbrăcară. Auziră diferitele persoane din casă urându-şi "Crăciun fericit" unii altora. În timp ce coborau, se întâlniră cu Hermione.

— Mulţumesc pentru carte, Harry, zise ea fericită. Îmi doresc de mult Noua teorie a numerologiei! Şi parfumul acela e tare neobişnuit, Ron.

— Mă bucur, zise Ron. Dar ăsta pentru cine este? adăugă el, făcând semn cu capul spre cadoul împachetat cu grijă pe care îl avea în braţe.

— Pentru Kreacher, zise Hermione voioasă.

— Ar fi bine să nu fie haine! o avertiză Ron. Ştii ce a zis Sirius: Kreacher ştie prea multe, nu putem să-l eliberăm!

— Nu sunt haine, zise Hermione, deşi, dacă ar fi fost după mine, cu siguranţă că i-aş da să poarte altceva în afară de cârpa aia veche şi murdară. Nu, este o cuvertură cu petice diferit colorate, m-am gândit că o să-i înveselească dormitorul.

— Care dormitor? zise Harry, coborându-şi vocea până la o şoaptă, în timp ce treceau pe lângă portretul mamei lui Sirius.

— Păi, Sirius zice că nu e chiar un dormitor, ci mai degrabă un fel de... bârlog, zise Hermione. Se pare că doarme sub boilerul aflat în dulapul din bucătărie.

Doamna Weasley era singura persoană aflată la subsol când ajunseră acolo. Stătea în faţa aragazului şi părea să fi răcit rău când le ură "Crăciun fericit", aşa că toţi îşi întoarseră privirile în altă parte.

— Deci, ăsta e dormitorul lui Kreacher? zise Ron, ducându-se la o uşă sărăcăcioasă din colţul de vizavi, pe care Harry nu o văzuse niciodată deschisă.

— Da, spuse Hermione, părând acum puţin neliniştită. Ăă... cred că ar fi bine să batem la uşă.

Ron bătu, dar nu primi nici un răspuns.

— Probabil că se furişează pe sus, zise el şi, fără să mai amâne, deschise uşa. Aaah!

Harry se uită înăuntru. Cea mai mare parte a dulapului era ocupată de un boiler foarte mare şi de modă veche, însă în spaţiul care rămăsese sub ţevi Kreacher îşi făcuse ceva care semăna foarte bine cu un cuib. Pe podea era un morman de cârpe de toate tipurile şi de pături vechi, puturoase iar mica adâncitură din mijloc arăta unde se ghemuia Kreacher ca să doarmă în fiecare noapte. Din loc în loc printre materiale se găseau firimituri uscate de pâine şi bucăţele mucegăite de brânză. În colţul îndepărtat sticleau mici obiecte şi câteva monede pe care Harry bănui că le salvase Kreacher, ca o coţofană, de dezintoxicarea

casei de către Sirius, reuşind să recupereze şi fotografiile cu rame de argint pe care le aruncase Sirius în vară. Poate că geamul fusese spart, dar omuleţii în alb-negru din ele îi priveau cu un aer de superioritate, inclusiv — simţi cum i se strânge puţin stomacul — femeia brunetă, cu ochii întunecaţi, la al cărui proces asistase în Pensivul lui Dumbledore: Bellatrix Lestrange. După câte se părea, fotografia ei era preferata lui Kreacher; o pusese înaintea tuturor celorlalte şi lipise geamul neîndemânatic cu Fermecatoscotch.

— Cred că o să-i las cadoul aici, zise Hermione, punând pachetul cu grijă în mijlocul scobiturii dintre cârpe şi pături şi închizând uşa încet. O să-l găsească mai târziu, e foarte bine.

— Dacă stau să mă gândesc, zise Sirius, ieşind cu un curcan mare din cămară, în timp ce ei închideau uşa de la dulap, l-a mai văzut cineva pe Kreacher în ultima vreme?

— Eu nu l-am mai văzut din seara când ne-am întors, zise Harry. I-ai spus să iasă din bucătărie.

— Da... zise Sirius, încruntându-se. Ştii, cred că atunci l-am văzut şi eu ultima dată... probabil că se ascunde pe undeva pe sus.

— Nu are cum să fi plecat, nu? zise Harry. Nu cumva, când ai spus "ieşi", a crezut că i-ai zis să iasă din casă?

— Nu, nu, spiriduşii de casă nu pot să plece decât dacă primesc haine. Sunt legaţi de casa familiei, spuse Sirius.

— Ba pot să plece din casă, dacă vor cu adevărat, îl contrazise Harry. Dobby a făcut-o, acum doi ani a plecat

de la familia Reacredinţă ca să mă avertizeze. A trebuit să se autopedepsească după aceea, dar tot a reuşit.

Sirius păru tulburat pentru o clipă, apoi zise:

— O să-l caut mai târziu, presupun că o să-l găsesc sus, plângând de mama focului peste pantalonii bufanţi ai mamei mele, sau ceva de genul ăsta. Bineînţeles, s-ar putea să se fi târât în sistemul de ventilaţie şi să fi murit... dar nu trebuie să îmi fac iluzii.

Fred, George şi Ron râseră; Hermione, însă, păru să-i adreseze o sumedenie de reproşuri mute.

După masa de Crăciun, membrii familiei Weasley, Harry şi Hermione plănuiau să-l viziteze iar pe domnul Weasley, însoţiţi de Ochi-Nebun şi Lupin. Mundungus apăru exact la timp pentru budinca şi tartele cu fructe, reuşind să "împrumute" o maşină pentru ocazia aceasta, căci metroul nu funcţiona în ziua de Crăciun. Maşina, despre care Harry era aproape sigur că nu fusese luată cu consimţământul proprietarului, fusese mărită cu o vrajă, aşa cum fusese cândva Fordul Anglia al familiei Weasley. Deşi maşina avea proporţii normale văzută de afară, înăuntru puteau să intre zece oameni, plus Mundungus, care conducea. Doamna Weasley ezită înainte să intre — Harry ştia că în ea se dădea o luptă între faptul că îl dezaproba pe Mundungus şi reticenţa ei de a călători fără magie — dar, în cele din urmă, câştigară frigul de afară şi rugăminţile copiilor ei, aşa că se aşeză cu multă graţie pe bancheta din spate, între Fred şi Bill.

Drumul până la Sf. Mungo fu destul de rapid, căci existau foarte puţine maşini pe străzi. Un mic şir de vrăjitoare şi vrăjitori se furişau pe strada altfel părăsită

pentru a vizita spitalul. Harry şi ceilalţi se dădură jos din maşină şi Mundungus opri să îi aştepte după colţ. Se plimbară firesc spre vitrina unde era manechinul îmbrăcat în nailon verde, iar apoi, unul câte unul, trecură prin geam.

Sala de primire era plăcută şi festivă: bulele de sticlă care iluminau Sf. Mungo fuseseră colorate în roşu şi auriu şi deveniseră nişte globuri imense şi luminoase de Crăciun; de fiecare uşă erau agăţate ilice şi în toate colţurile străluceau brazi de Crăciun albi şi scânteietori, plini de zăpadă magică şi de ţurţuri, fiecare cu câte o stea aurie şi sclipitoare în vârf. Era mai puţin aglomerat decât fusese ultima dată când veniseră, deşi, după ce parcurse jumătate din drum, Harry se trezi dat la o parte de o vrăjitoare cu o mandarină blocată în nara stângă.

— O ceartă de familie, nu-i aşa? zise iritată vrăjitoarea blondă de la birou. Al treilea caz pe ziua de azi... Afecţiuni Magice, etajul patru.

Îl găsiră pe domnul Weasley proţăpit în pat, cu o tavă cu rămăşiţele fripturii de curcan în poală şi cu o expresie destul de sfioasă.

— E totul bine, Arthur? întrebă doamna Weasley, după ce îl salutară toţi pe domnul Weasley şi îi dădură cadourile.

— Sigur, sigur, spuse domnul Weasley puţin prea repede. Nu... ăă... l-ai văzut pe vindecătorul Smethwick, nu-i aşa?

— Nu, zise doamna Weasley suspicioasă, de ce?

— Fără motiv, fără nici un motiv, spuse domnul Weasley distrat, începând să despacheteze maldărul de cadouri.

— Ia să văd, aţi avut cu toţii o zi bună? Ce aţi primit de Crăciun? Vai, Harry, este absolut minunat!

Tocmai deschisese cadoul lui Harry, în care erau nişte siguranţe şi şurubelniţe.

Doamna Weasley nu păru pe deplin satisfăcută de răspunsul domnului Weasley. Când soţul ei se întinse să dea mâna cu Harry, ea aruncă o privire bandajelor de sub cămaşa de noapte.

— Arthur, zise ea, cu un pocnet în glas, asemenea unei curse de şoareci, ţi-au fost schimbate bandajele. De ce ţi-au schimbat bandajele cu o zi mai devreme? Mie mi-au spus că nu era nevoie să fie schimbate până mâine.

— Poftim? zise domnul Weasley, părând destul de speriat şi trăgându-şi aşternutul ca să-şi acopere pieptul mai mult. Nu, nu... nu e nimic... este... eu...

Păru să se dezumfle sub privirea pătrunzătoare a doamnei Weasley.

— Păi... Însă să nu te superi, Molly, Augustus Pye a avut o idee... este vindecător asistent, ştii, un tânăr foarte drăguţ şi foarte interesat de... ăă... medicină complementară... vreau să spun că unele dintre remediile astea vechi ale Încuiaţilor ... ei bine, se numesc copci, Molly, şi sunt foarte bune pentru... pentru rănile Încuiaţilor...

Doamna Weasley scoase un sunet de rău augur, undeva între ţipăt şi reproş. Lupin se îndepărtă de pat şi se duse la omul-lup care nu avea nici un vizitator şi se uita oarecum cu jind la mulţimea din jurul domnului Weasley; Bill murmură că se ducea să-şi ia un ceai, iar Fred şi George se ridicară repede ca să îl însoţească, zâmbind.

— Încerci să îmi spui, zise doamna Weasley, vorbind mai tare cu fiecare cuvânt pe care îl rostea şi părând să nu îşi dea seama că cei cu care venise încercau să se adăpostească, că ţi-ai făcut de lucru cu nişte remedii Încuiate?

— Nu mi-am făcut de lucru, Molly, draga mea, spuse domnul Weasley implorând-o, a fost doar... doar ceva ce ne-am gândit să încercăm, Pye şi cu mine... doar că, din nefericire... ei bine, cu acest gen de răni... nu pare să meargă aşa de bine cum speraserăm noi...

— Adică?

— Păi... păi, nu ştiu dacă... dacă ştii ce sunt copcile?

— Mie îmi sună de parcă ai fi încercat să-ţi coşi pielea la loc, spuse doamna Weasley sec, dar, Arthur, nici măcar tu nu eşti atât de idiot...

— Şi eu aş bea un ceai, zise Harry, sărind în picioare.

Hermione, Ron şi Ginny aproape că alergară spre uşă după el. Când uşa se închise în urma lor, o auziră pe doamna Weasley urlând: "CUM ADICĂ, ASTA ESTE, ÎN MARE?"

— Tipic pentru tata, zise Ginny, clătinând dezaprobator din cap, în timp ce mergeau pe hol. Copci... să fim serioşi...

— Păi, ştii, funcţionează destul de bine la rănile nonmagice, spuse Hermione cu onestitate. Presupun că e ceva în veninul acelui şarpe care le dizolvă. Oare unde este ceainăria?

— La etajul cinci, spuse Harry, amintindu-şi de afişul deasupra biroului vrăjitoarei de la recepţie.

Merseră pe hol, trecură de o uşă dublă şi găsiră o scară instabilă, încadrată de alte portrete de vindecători cu înfăţişări sălbatice. În timp ce urcau, diferiţii vindecători strigară după ei, vociferând vechi nemulţumiri şi sugerând remedii îngrozitoare. Ron fu foarte jignit când un vrăjitor medieval îi strigă că era evident că suferea de un caz grav de vintre-stropită.

— Şi ce ar trebui să însemne asta? întrebă el supărat în timp ce vindecătorul îl urmărea prin alte şase portrete, dându-i la o parte pe locatari.

— Este o afecţiune cât se poate de nefericită a pielii, domnişorule, care îţi va lăsa semne şi te va face mai înfiorător decât eşti acum...

— Ai grijă pe cine faci înfiorător! spuse Ron, înroşindu-i-se urechile.

— ... singurul remediu este să iei un ficat de broască râioasă**,** să îl legi în jurul gâtului, să stai gol într-un butoi cu ochi de ţipar sub luna plină...

— Nu am vintre-stropită!

— Însă, domnişorule, petele neplăcute de pe chipul tău...

— Sunt pistrui! zise Ron mânios. Acum întoarce-te în tabloul tău şi lasă-mă în pace.

Se întoarse spre ceilalţi, care se străduiau cu toţii să pară serioşi.

— La ce etaj suntem?

— Cred că la etajul cinci, zise Hermione.

— Nu, e al patrulea, spuse Harry, încă unul...

Însă se opri brusc când ajunse pe palier, uitându-se la mica fereastră încastrată în uşa dublă care marca începutul unui hol pe a cărui intrare scria AFECŢIUNI MAGICE. Un bărbat se uita la ei cu nasul lipit de geam. Avea părul blond, ondulat, ochi albaştri spălăciţi şi un zâmbet larg şi pustiu, care îi descoperea dinţii orbitor de albi.

— Fir-aş să fiu! zise Ron, holbându-se şi el la bărbat.

— Vai de mine, spuse Hermione deodată, părând să-şi fi pierdut respiraţia. Domnul profesor Lockhart!

Fostul lor profesor de Apărare împotriva Magiei Negre deschise uşa şi se apropie de ei, purtând un halat lung lila.

— Ei, salut! zise el. Presupun că vreţi un autograf, nu-i aşa?

— Nu s-a schimbat foarte mult, nu-i aşa? îi şopti Harry lui Ginny, care zâmbi.

— Ăă... cum vă simţiţi, domnule profesor? spuse Ron, cu un aer vinovat.

Profesorul Lockhart ajunsese în Sf. Mungo din cauza baghetei stricate a lui Ron, care îi alterase foarte tare memoria, deşi, având în vedere că la momentul respectiv Lockhart încercase să le şteargă amintirile lui Harry şi Ron pentru totdeauna, compasiunea lui Harry era limitată.

— Mă simt cât se poate de bine, mulţumesc! zise Lockhart exuberant, scoţându-şi din buzunar o pană de păun destul ponosită. Ia ziceţi, câte autografe vreţi? Să ştiţi că acum pot să scriu literele legate!

— Ăă... momentan nu vrem nici unul, mulţumim, zise Ron, ridicându-şi sprâncenele către Harry, care întrebă:

— Domnule profesor, aveţi voie să rătăciţi pe holuri? Nu ar trebui să fiţi într-un salon?

Zâmbetul pieri încet de pe chipul lui Lockhart. Preţ de câteva clipe, îl privi fix pe Harry, apoi zise:

— Ne-am mai întâlnit undeva?

— Ăă... da, aşa este, zise Harry. Obişnuiaţi să ne predaţi la Hogwarts, vă amintiţi?

— Să predau? repetă Lockhart, puţin tulburat. Eu? Am predat?

Apoi zâmbetul îi reapăru pe chip atât de subit, încât fu oarecum alarmat.

— Presupun că eu v-am învăţat tot ce ştiţi, nu-i aşa? Păi atunci, cum rămâne cu autografele? Hai să zicem în jur

de douăsprezece, ca să puteţi da tuturor micilor voştri prieteni şi să nu rămână nimeni fără!

Dar chiar atunci cineva scoase capul pe o uşă din capătul îndepărtat al holului şi o voce strigă:

— Gilderoy, băiat neascultător ce eşti, unde te-ai dus?

O vindecătoare care avea ceva de mamă şi purta o cunună de beteală în păr străbătu repede holul, zâmbindu-le călduros lui Harry şi celorlalţi.

— Vai, Gilderoy, ai vizitatori! Ce minunat, chiar de Crăciun! Ştiţi, nu primeşte niciodată vizitatori, bietul mielul, şi nu îmi dau seama de ce, e o dulceaţă, nu-i aşa?

— Le dau autografe! îi spuse Gilderoy vindecătoarei, cu un alt zâmbet sclipitor. Vor multe, ţin morţiş! Tot ce sper este că avem destule fotografii!

— Auziţi-l, zise vindecătoarea, luându-i de braţ pe Lockhart şi zâmbindu-i cu drag, de parcă ar fi fost un băieţel precoce de doi ani. Acum vreo câţiva ani era foarte cunoscut; sperăm din tot sufletul că faptul că îi place să dea autografe este un semn că s-ar putea să îşi recapete memoria. Vrei să veniţi pe aici? Ştiţi, este într-un salon închis, trebuie să se fi furişat afară în timp ce aduceam cadourile de Crăciun, uşile sunt închise cu cheia de obicei... nu că ar fi periculos! Dar, continuă ea şi îşi coborî vocea până la o şoaptă, este periculos pentru el însuşi, dragul de el... nu ştia cine este, ştiţi, pleacă şi nu îşi aminteşte cum să se întoarcă... este tare frumos din partea voastră că aţi venit să îl vedeţi.

— Ăă, zise Ron, gesticulând inutil spre etajul de deasupra, de fapt, noi doar voiam să... ăă...

Însă vindecătoarea le zâmbi parcă aşteptând ceva, iar bombănitul pierit al lui Ron — "mergem să bem un ceai" — se pierdu în neant. Se uitară unul la altul neajutoraţi, iar apoi îi urmară pe Lockhart şi pe vindecătoarea lui pe hol.

— Hai să nu stăm mult, zise Ron încet.

Vindecătoarea îşi îndreptă bagheta spre uşa Salonului Janus Thickey şi murmură, "Hocus-pocus". Uşa se deschise larg şi vindecătoarea îi conduse dincolo de ea, ţinându-l strâns de braţ pe Gilderoy, până când îl aşeză pe un fotoliu de lângă pat.

— Acesta este salonul pacienţilor noştri pe termen lung, îi informă ea încet pe Harry, Ron, Hermione şi Ginny. Pentru afecţiuni magice permanente, înţelegeţi. Desigur, cu poţiuni de ameliorare, farmece intensive şi cu puţin noroc, putem obţine nişte ameliorări. Gilderoy chiar pare să îşi recapete o parte din personalitate; şi am observat o îmbunătăţire evidentă în starea domnului Bode, pare să îşi recapete foarte bine funcţiile vorbitului, deşi încă nu se exprimă în nici o limbă pe care să o putem recunoaşte. Ei bine, trebuie să termin de împărţit cadourile de Crăciun, vă las să pălăvrăgiţi puţin.

Harry se uită în jur. Salonul purta semne clare că era căminul permanent al pacienţilor. Aveau mult mai multe articole personale în jurul paturilor decât în salonul domnului Weasley; de exemplu, peretele de la capul patului lui Gilderoy era tapetat cu poze, toate cu el zâmbind larg şi făcându-le cu mâna noilor veniţi. Îşi dăduse autografe lui însuşi pe multe dintre ele, cu un scris întrerupt, ca de copil. Imediat ce fusese aşezat pe scaun de vindecătoare, Gilderoy trase spre el un vraf nou de

poze, înşfăcă o pană şi începu să le semneze pe toate înflăcărat.

— Puteţi să le puneţi în plicuri, îi zise el lui Ginny, aruncându-i pozele semnate în poală, una câte una, pe măsură ce le scria. Nu sunt uitat, ştiţi, nu, încă primesc o grămadă de scrisori de la fani... Gladys Gudgeon îmi scrie săptămînal... dar mi-aş dori să ştiu de ce...

Se opri, părând oarecum derutat, apoi zâmbi iar şi se întoarse la semnat cu şi mai mult zel.

— Presupun că doar pentru că sunt chipeş...

Un vrăjitor pământiu, cu o înfăţişare sumbră, era întins în patul de vizavi şi se holba la tavan; bombănea ceva ca pentru sine şi părea desprins de tot ce se întâmpla în jurul lui. La două paturi de el se afla o femeie care avea tot capul acoperit de blană; Harry îşi aminti că şi Hermione păţise ceva asemănător în anul doi, deşi, din fericire, în cazul ei afecţiunea nu fusese permanentă. În celălalt capăt al salonului fuseseră trase nişte draperii înflorate în jurul celor două paturi, ca să le dea pacienţilor şi vizitatorilor lor puţină intimitate.

— Uite, Agnes, îi zise vindecătoarea veselă femeii cu chipul acoperit de blană, dându-i o mică serie de cadouri de Crăciun. Vezi, nu eşti uitată, ai văzut? Iar fiul tău ţi-a trimis o bufniţă, ca să-ţi spună că vine să te vadă diseară, este drăguţ, nu-i aşa?

Agnes scoase câteva lătrături puternice.

— Şi uite, Broderick, ai primit o floare în ghiveci şi un calendar minunat cu câte un Hipogrif sofisticat pentru fiecare lună; o să mai înveselească atmosfera, nu-i aşa?

zise vindecătoarea, ducându-se repede la bărbatul care bombănea, punându-i pe noptieră o plantă destul de urâtă, cu tentacule lungi şi atârnătoare, şi agăţându-i calendarul de perete cu bagheta. Şi... a, doamnă Poponeaţă, plecaţi deja?

Harry întoarse capul imediat. Draperiile din jurul celor două paturi din capătul salonului fuseseră trase şi doi vizitatori se întorceau printre paturi: o vrăjitoare bătrână, ciudată, îmbrăcată cu o rochie verde lungă, cu o blană de vulpe mâncată de molii şi o pălărie ascuţită, decorată cu ceea ce nu putea fi decât un vultur împăiat, iar în urma ei, arătând cu totul deprimat — Neville.

Cu o iluminare subită, Harry îşi dădu seama cine trebuiau să fie oamenii de la paturile din capăt. Se uită disperat în jur după un mijloc de a le distrage atenţia celorlalţi, pentru ca Neville să poată părăsi salonul neobservat şi neinterogat, însă Ron ridicase şi el privirea când auzise numele Poponeaţă" şi, înainte ca Harry să-l fi putut opri, strigase:

— Neville!

Neville tresări şi se lăsă în jos, de parcă un glonţ tocmai l-ar fi ratat de puţin.

— Noi suntem, Neville! zise Ron vesel, ridicându-se. Ai văzut...? Lockhart e aici! La cine ai venit?

— Prieteni de-ai tăi, Neville, dragul meu? zise delicat bunica lui Neville, uitându-se la ei.

Neville arăta de parcă ar fi preferat să fie oriunde altundeva, numai acolo nu. Chipul său rotofei avea o

nuanţă de roşu-vineţiu, iar băiatul nu se uita în ochii nici unuia dintre ei.

— A, da, zise bunica lui, uitându-se urât la Harry şi întinzând o mână uscăţivă ca o gheară ca să dea mâna cu el. Da, da, ştiu cine eşti, bineînţeles. Neville vorbeşte foarte frumos de tine.

— Ăă... mulţumesc, zise Harry, dând mâna cu ea.

Neville nu îl privea, ci se holba la propriile picioare, roşul din obraji fiind din ce în ce mai pronunţat.

— Şi voi este evident că sunteţi nişte Weasley, continuă doamna Poponeaţă, întinzându-le mâna regal lui Ron şi apoi lui Ginny. Da, îi cunosc pe părinţii voştri — nu bine, desigur — dar sunt oameni de treabă, oameni de treabă... şi tu trebuie să fii Hermione Granger?

Hermione păru destul de speriată din cauză că doamna Poponeaţă ştia cum o cheamă, însă cu toate astea dădu mâna cu ea.

— Da, Neville mi-a povestit totul despre tine. L-ai ajutat să iasă din nişte situaţii destul de complicate, nu-i aşa? E un băiat bun, zise ea, aruncându-i lui Neville o privire rigidă de apreciere, peste nasul destul de osos, însă mi-e teamă că trebuie să spun că nu are talentul tatălui său.

Întoarse capul către cele două paturi din capătul salonului, astfel încât vulturul împăiat de pe pălăria sa tremură alarmant.

— Poftim? zise Ron uimit. (Harry şi-ar fi dorit să-l calce pe Ron pe picior, dar genul ăsta de lucru era mult

mai dificil de făcut pe ascuns când purtai blugi şi nu robe.) Neville, acolo în capăt e tatăl tău?

— Ce-i asta? zise doamna Poponeaţă tăios. Neville, nu le-ai spus prietenilor de părinţii tăi?

Neville trase aer în piept, se uită la tavan şi clătină din cap. Harry nu putea să-şi amintească dacă mai compătimise pe cineva mai tare ca acum, însă nu îi venea deloc în minte cum să îl ajute pe Neville să iasă din situaţia asta.

— Păi, nu e nici un motiv de ruşine! zise doamna Poponeaţă mânioasă. Ar trebui să fii mândru, Neville, mândru! Să ştii că nu şi-au sacrificat sănătatea fizică şi mintală pentru ca unicului lor fiu să îi fie ruşine cu ei!

— Nu îmi este ruşine, spuse Neville foarte încet, uitându-se în continuare oriunde altundeva, dar nu la Harry şi la ceilalţi.

Acum Ron se ridică în vârful picioarelor, ca să se uite la cei din cele două paturi.

— Păi, ai un mod ciudat de a o arăta! zise doamna Poponeaţă. Fiul meu şi soţia sa, zise ea, întorcându-se cu superioritate spre Harry, Ron, Hermione şi Ginny, au fost torturaţi până au înnebunit de adepţii Ştiţi-Voi-Cui.

Hermione şi Ginny îşi acoperiră gura cu mâinile. Îngrozit, Ron nu îşi mai întinse gâtul ca să îi zărească pe părinţii lui Neville.

— Ştiţi, au fost Aurori, şi încă foarte respectaţi în comunitatea vrăjitorească, continuă doamna Poponeaţă.

Foarte talentaţi, amândoi. Eu… da, Alice, draga mea, ce este?

Mama lui Neville se apropiase încet pe la marginea salonului, în cămaşă de noapte. Nu mai avea chipul plinuţ şi fericit pe care îl văzuse Harry în vechea poză a lui Moody cu Ordinul Phoenix iniţial. Acum era trasă şi slabă la faţă, ochii păreau să fie mai mari decât era mod normal şi părul, care albise, semăna cu nişte smocuri arse. Nu părea să vrea să vorbească, sau poate că nu era în stare, însă făcu nişte gesturi timide către Neville, ţinând ceva în mâna întinsă.

— Iar? zise doamna Poponeaţă, puţin ofuscată. Bine, Alice dragă, bine… Neville, ia-o, orice o fi.

Însă Neville întinsese deja mâna, iar mama sa îi puse în palmă un ambalaj gol de gumă de mestecat specială, din care se puteau face baloane gigantice.

— Bravo, draga mea, zise bunica lui Neville cu o veselie prefăcută, bătând-o pe umăr pe mama lui Neville.

Însă Neville zise încet:

— Mersi, mamă.

Mama sa se îndepărtă şovăielnic spre capătul celălalt, fredonând o melodie. Neville se uită în jur la ceilalţi, cu o expresie sfidătoare, de parcă i-ar fi provocat să râdă, însă lui Harry i se păru că în viaţa lui nu mai văzuse ceva atât de neamuzant.

— Ei bine, ar cam trebui să plecăm, oftă doamna Poponeaţă, punându-şi nişte mănuşi lungi şi verzi. Mi-a părut bine că v-am cunoscut. Neville, aruncă ambalajul ăla

la gunoi, cred că până acum ţi-a dat destule ca să poţi să-ţi tapetezi camera.

Însă, când plecară, Harry fu sigur că îl văzu pe Neville strecurând în buzunar ambalajul de gumă.

Uşa se închise în urma lor.

— Nu am ştiut niciodată, zise Hermione înduioşată.

— Nici eu, spuse Ron destul de răguşit.

— Nici eu, şopti Ginny. Toţi se uitară la Harry.

— Eu am ştiut, spuse el sumbru. Mi-a zis Dumbledore, dar am promis să nu spun nimănui... pentru asta a fost trimisă Bellatrix Lestrange în Azkaban, pentru că a folosit Blestemul Cruciatus asupra părinţilor lui Neville până când şi-au pierdut minţile.

— Bellatrix Lestrange a făcut-o? şopti Hermione îngrozită. Femeia a cărei poză o are Kreacher în bârlogul lui?

Urmă o tăcere îndelungată, întreruptă de vocea supărată a lui Lockhart.

— Fiţi atenţi, să ştiţi că nu am învăţat degeaba să scriu unit!

CAPITOLUL XXIV

OCCLUMANŢIE

Se dovedi că Kreacher se ascunsese în pod. Sirius spusese că îl găsise acolo, plin de praf, căutând negreşit alte rămăşiţe rămase de la familia Black pe care să le poată ascunde în dulapul lui. Deşi Sirius părea mulţumit de această variantă, pe Harry ea îl nelinişti. Când se întoarse, Kreacher părea să fie mai bine dispus, bombănelile amare se diminuaseră cât de cât, iar el asculta ordinele ceva mai docil decât de obicei, deşi Harry îl surprinse pe Spiriduşul de casă privindu-l cu sete de vreo câteva ori. Însă de fiecare dată se uitase în altă parte când văzuse că Harry îl observase.

Harry nu îi vorbi lui Sirius de această suspiciune vagă, fiindcă veselia acestuia se evapora rapid, acum că trecuse Crăciunul. Cu cât se apropia data întoarcerii lor la Hogwarts, era din ce în ce mai predispus la ceea ce doamna Weasley numea "accese ale ursuzilor", când devenea taciturn şi morocănos, retrăgându-se adeseori în camera lui Buckbeak cu orele. Tristeţea sa părea să

cuprindă toată casa, ieşind pe sub uşi ca un fel de gaz otrăvitor, astfel încât toţi erau afectaţi de ea.

Harry nu vroia să-l părăsească iar pe Sirius, lăsându-l singur cu Kreacher; de fapt, pentru prima dată în viaţă, nu era nerăbdător să se întoarcă la Hogwarts. Faptul că revenea la şcoală însemna că avea să fie iar supus tiraniei lui Dolores Umbridge, care, fără îndoială, reuşise să mai dea cu forţa încă vreo douăsprezece decrete cât fuseseră ei plecaţi; nu mai avea să aştepte entuziasmat vâjthaţul, acum că îi fusese interzis; era aproape sigur că povara temelor va fi şi mai grea, având în vedere că examenele se apropiau; iar Dumbledore rămânea la fel de distant ca întotdeauna. De fapt, dacă nu ar fi fost A.D.-ul, Harry se gândi că l-ar fi rugat pe Sirius să-l lase să plece de la Hogwarts şi să rămână în Casa Cumplită.

Apoi, chiar în ultima zi de vacanţă, se întâmplă ceva care îl făcu pe Harry să privească îngrozit întoarcerea la şcoală.

— Harry, dragul meu, zise doamna Weasley, băgându-şi capul pe uşa de la camera lui şi a lui Ron, unde cei doi jucau şahul vrăjitorilor, urmăriţi de Hermione, Ginny şi Şmecherilă, poţi să vii până în bucătărie? Domnul profesor Plesneală vrea să îţi vorbească.

Harry nu realiză imediat ce spusese femeia; unul dintre turnurile sale era implicat într-o luptă violentă cu un pion de-al lui Ron şi îl încuraja entuziasmat.

— Striveşte-l, striveşte-l, e doar un pion, boule. Mă scuzaţi, doamnă Weasley, ce aţi spus?

— Profesorul Plesneală, dragul meu. În bucătărie. Ar vrea să vorbiţi.

Harry rămase cu gura căscată de groază. Se uită în jur la Ron, Hermione şi Ginny, iar toţi îl priviră la rândul lor cu gura căscată. Şmecherilă, pe care Hermione îl ţinuse cu dificultate în ultimul sfert de oră, sări fericit pe tablă şi toate piesele fugiră să se adăpostească de el, chiţăind cât puteau de tare.

— Plesneală? zise Harry în gol.

— Domnul profesor Plesneală, dragul meu, spuse ea cu reproş. Acum, hai, repede, mi-a zis că nu poate să stea mult.

— Ce vrea de la tine? zise Ron enervat după ce doamna Weasley ieşi din cameră. Nu ai făcut nimic rău, nu?

— Nu! spuse Harry indignat, storcându-şi creierul şi gândindu-se ce ar fi putut să-l determine pe Plesneală să vină după el tocmai la Casa Cumplită. Oare luase un "T" la ultima temă?

După două-trei minute, deschise uşa de la bucătărie şi îl descoperi pe Sirius şi pe Plesneală aşezaţi amândoi la masa lungă, uitându-se urât în direcţii opuse. Liniştea dintre ei mustea de o antipatie reciprocă. Pe masă, în faţa lui Sirius se găsea o scrisoare deschisă.

— Ăă, zise Harry, pentru a-şi anunţa prezenţa.

Plesneală îşi întoarse privirea spre el, cu chipul încadrat de două perdele de păr negru şi slinos.

— Ia loc, Potter.

— Vezi tu, Plesneală, zise Sirius tare, aplecându-se pe spate cu scaunul şi vorbind spre tavan, cred că aş prefera să nu dai ordine aici. Ştii, este casa mea.

Chipul palid al lui Plesneală fu cuprins de o roşeaţă neplăcută. Harry se aşeză lângă Sirius, vizavi de Plesneală.

— Potter, ar fi trebuit să vorbesc singur cu tine, spuse Plesneală, cu binecunoscutul surâs apărându-i pe buze, însă Black...

— Sunt naşul lui, spuse Sirius, mai tare ca niciodată.

— Sunt aici din ordinul lui Dumbledore, spuse Plesneală, cu un glas arţăgos, vorbind din ce în ce mai încet şi mai irascibil, dar, te rog, rămâi, Black, ştiu că îţi place să te simţi... implicat.

— Ce vrei să spui cu asta? zise Sirius, lăsându-se în faţă cu scaunul pe toate cele patru picioare cu o pocnitură răsunătoare.

— Doar că sunt convins că trebuie să te simţi... Ăă... frustrat de faptul că nu poţi să faci nimic folositor pentru Ordin, răspunse cu tâlc Plesneală.

Fu rândul lui Sirius să roşească. Buza lui Plesneală se arcui triumfător, în timp ce el se întoarse spre Harry.

— Potter, domnul director m-a trimis să îţi spun că ar dori să studiezi Occlumanţia în acest semestru.

— Ce să studiez? spuse Harry buimac.

Zâmbetul batjocoritor al lui Plesneală deveni şi mai pronunţat.

— Occlumanţia, Potter. Apărarea magică a minţii împotriva pătrunderii din exterior. O ramură enigmatică a magiei, însă una deosebit de folositoare.

Inima lui Harry începu să bată cât se poate de repede. Apărarea împotriva pătrunderii din exterior? Dar nu era posedat, toţi fuseseră de acord cu asta...

— De ce trebuie să studiez Occlu... sau ce o fi? izbucni el.

— Pentru că domnul director crede că este o idee bună, zise Plesneală calm. Vei primi lecţii private o dată pe săptămână, însă nu vei spune nimănui ce faci şi mai ales nu lui Dolores Umbridge. Ai înţeles?

— Da, spuse Harry. Cine îmi va fi profesor?

Plesneală ridică o sprânceană.

— Eu, zise el.

Harry avu o senzaţie groaznică, de parcă i s-ar fi topit măruntaiele. Alte ore cu Plesneală — dar ce făcuse pentru a merita aşa ceva? Se uită repede spre Sirius după ajutor.

— De ce nu poate să fie Dumbledore profesorul lui Harry? întrebă Sirius agresiv. De ce tu?

— Probabil pentru că este privilegiul pe care îl au directorii de a delega sarcini mai puţin plăcute, spuse Plesneală mieros. Te asigur că nu m-am rugat să primesc acest rol. Potter, te aştept luni seara la ora şase fix. În biroul meu. Dacă te întreabă cineva, vii la ore

suplimentare de Poţiuni Vindecătoare. Toţi cei care te-au văzut la orele mele nu vor putea nega că nu ai nevoie, continuă el ridicându-se.

Se întoarse şi dădu să plece, cu pelerina neagră, de drum, umflându-se în urma sa.

— Stai puţin, zise Sirius, îndreptându-se în scaun.

Plesneală se întoarse cu faţa spre ei, zâmbind batjocoritor.

— Mă cam grăbesc, Black. Spre deosebire de tine, eu nu am timp nelimitat la dispoziţie.

— Atunci, o să trec direct la subiect, zise Sirius, ridicându-se. Era ceva mai înalt decât Plesneală, care, observă Harry, strânse pumnul în buzunarul pelerinei pe ceea ce Harry era sigur că era mânerul baghetei.

— Dacă aud că te foloseşti de lecţiile astea de Occlumanţie ca să-i faci zile fripte lui Harry, mie o să-mi dai socoteală.

— Ce înduioşător, zise Plesneală sarcastic. Dar sunt sigur că ai observat că Potter este la fel ca tatăl său, nu?

— Da, am observat, spuse Sirius mândru.

— Păi, atunci trebuie să ştii că este atât de arogant, încât criticile pur şi simplu nu pot să-l atingă, spuse Plesneală cu viclenie.

Sirius dădu brusc scaunul la o parte şi înconjură masa spre Plesneală, scoţându-şi bagheta. Plesneală făcu la rândul său la fel. Se pregăteau să se înfrunte. Sirius părea negru de supărare, iar Plesneală avea un aer calculat,

uitându-se când la vârful baghetei lui Sirius, când la faţa lui.

— Sirius! zise Harry tare, însă Sirius nu-l auzi.

— Te-am avertizat, Smiorcăitus, zise Sirius, cu chipul la vreo treizeci de centimetri de cel al lui Plesneală, nu mă interesează că Dumbledore crede că te-ai schimbat, eu ştiu adevărul...

— A, dar de ce nu i-o spui? şopti Plesneală. Sau ţi-e teamă că s-ar putea să nu ia în serios sfatul unui om care se ascunde de şase luni în casa mamei sale?

— Spune-mi, ce mai face Lucius Reacredinţă? Presupun că e încântat că acum câinele său credincios lucrează la Hogwarts, nu-i aşa?

— Apropo de câini, zise Plesneală cu blândeţe, ştii că Lucius Reacredinţă te-a recunoscut, ultima dată când ai riscat o plimbare de plăcere pe afară? Inteligentă mişcare, Black, Faptul că ai fost văzut în siguranţă pe un peron dintr-o gară... ţi-a dat o scuză excelentă ca să nu fii nevoit să mai ieşi pe viitor din bârlogul în care te ascunzi, nu-i aşa?

Sirius ridică bagheta.

— NU! strigă Harry, sărind peste masă şi încercând să se pună între ei. Sirius, nu!

— Mă faci laş? răcni Sirius, încercând să-l dea deoparte pe Harry, fără ca acesta să se mişte.

— Păi, da, presupun că da, spuse Plesneală.

— Harry... dă-te — la — o — parte! se răsti Sirius, dându-l mai încolo cu mâna liberă.

Uşa de la bucătărie se deschise şi în pragul ei se iviră toţi membrii familiei Weasley, plus Hermione, părând toţi foarte fericiţi, cu domnul Weasley, care mergea mândru în mijlocul lor, îmbrăcat cu o pijama în dungi peste care avea un fulgarin.

— Vindecat! le anunţă el vesel tuturor celor din bucătărie. Complet vindecat!

El şi toţi ceilalţi Weasley înlemniră în prag, privind scena din faţa lor, care se întrerupse în plină desfăşurare, iar Sirius şi Plesneală se uitară spre uşă, cu baghetele îndreptate către faţa celuilalt şi cu Harry încremenit între ei, ţinând o mână întinsă către fiecare, şi încercând să-i despartă.

— Pe barba lui Merlin, zise domnul Weasley, cu zâmbetul pierindu-i de pe chip, ce se întâmplă aici?

Şi Sirius, şi Plesneală îşi coborâră baghetele. Harry se uită când la unul, când la altul. Amândoi aveau o expresie de dispreţ absolut pe chip, şi totuşi, păreau să fi fost treziţi la realitate de apariţia neaşteptată a atâtor martori. Plesneală îşi puse bagheta în buzunar, traversă grăbit bucătăria şi trecu pe lângă familia Weasley fără să zică un cuvânt. Se uită înapoi din uşă.

— Ora şase, luni seara, Potter.

Şi plecă. Sirius se uită urât după el, cu bagheta pe lângă corp.

— Ce s-a întâmplat? întrebă iar domnul Weasley.

— Nimic, Arthur, spuse Sirius, care respira greu, de parcă tocmai ar fi alergat câţiva kilometri. Doar o discuţie amicală între doi vechi prieteni din şcoală.

Zâmbi, părând să facă un efort extraordinar.

— Ia zi... te-ai vindecat? Ce veste bună, cum nu se poate mai bună.

— Da, nu-i aşa? zise doamna Weasley, conducându-şi soţul către un scaun. I-a ieşit până la urmă vraja vindecătorului Smethwick, a găsit un antidot pentru ce-o fi avut şarpele ăla în colţi şi Arthur a învăţat că nu e bine să se joace cu medicina încuiaţilor, nu-i aşa? adăugă ea, destul de ameninţător.

— Da, Molly, da, draga mea, spuse domnul Weasley supus.

Cina din seara aceea ar fi trebuit să fie veselă, având în vedere că domnul Weasley era din nou alături de ei. Harry îşi dădu seama că Sirius se străduia să fie aşa, şi totuşi, când naşul lui nu se chinuia să râdă tare la glumele lui Fred şi George, sau nu le oferea celorlalţi ceva de mâncare, chipul îi revenea la o expresie posomorâtă, meditativă. Între el şi Harry se aflau Mundungus şi Ochi-Nebun, care veniseră să-l felicite pe domnul Weasley. Harry vroia să discute cu Sirius, să-i spună că nu ar trebui să ţină cont de nimic din ce spusese Plesneală, că Plesneală îl stârnea deliberat şi că toţi ceilalţi nu îl considerau un laş pentru că făcea cum îi spuse Dumbledore şi rămânea în Casa Cumplită. Dar nu avu ocazia să o facă şi, urmărind privirea sumbră de pe chipul lui Sirius, Harry se întrebă din când în când dacă ar fi îndrăznit să îi spună, în cazul în care ar fi avut prilejul. În

schimb, le spuse în şoaptă lui Ron şi Hermione că trebuia să ia lecţii de Occlumanţie de la Plesneală.

— Dumbledore vrea să nu mai ai visele alea cu Cap-de-Mort, zise Hermione imediat. Păi, nu o să-ţi pară rău dacă nu o să le mai ai, nu?

— Alte ore cu Plesneală? zise Ron îngrozit. Aş prefera să am coşmaruri!

Trebuiau să se întoarcă la Hogwarts cu Autobuzul Salvator în ziua următoare, însoţiţi din nou de Tonks şi Lupin. Aceştia îşi luau micul dejun în bucătărie când coborâră Harry, Ron şi Hermione în dimineaţa aceea. Când Harry deschise uşa, adulţii păreau să fi fost în miezul unei conversaţii şoptite; toţi se uitară spre ei speriaţi şi tăcură.

După un mic-dejun luat în grabă, îşi puseră toţi hainele şi fularele împotriva dimineţii cenuşii şi reci de ianuarie. Harry avu o strângere neplăcută în piept; nu voia să-şi ia la revedere de la Sirius. Avea un presentiment neplăcut faţă de această despărţire; nu ştia când mai aveau să se vadă şi simţea că era obligaţia sa să îi spună ceva lui Sirius, ca să-l împiedice să facă vreo prostie. Harry era îngrijorat că acuzaţia lui Plesneală de laşitate îl rănise atât de tare pe Sirius, încât acesta ar fi putut pune la cale o ieşire nesăbuită din Casă Cumplită chiar acum. Însă înainte să îi dea prin cap ce să spună, Sirius îi făcu semn să vină la el.

— Vreau să iei asta, zise el încet, dându-i repede lui Harry un pachet ambalat destul de neglijent, cam de mărimea unei cărţi cartonate.

— Ce este? întrebă Harry.

— Un mod în care să mă anunţi dacă Plesneală îţi face probleme. Nu, nu-l deschide aici! zise Sirius, cu o privire neliniştită spre doamna Weasley, care încerca să-i convingă pe gemeni să poarte mănuşi tricotate. Nu cred că Molly ar fi de acord — dar vreau să-l o foloseşti dacă ai nevoie de mine, da?

— Bine, zise Harry, băgând pachetul în buzunarul interior al hainei, dar ştiind că, indiferent ce era, nu avea să-l folosească.

Nu vroia câtuşi de puţin să-l scoată el pe Sirius din acest loc sigur, indiferent cât de urât avea să se poarte Plesneală cu el la orele viitoare de Occlumanţie.

— Atunci, hai, zise Sirius, bătându-l pe umăr pe Harry şi zâmbind sumbru.

Înainte ca Harry să mai poată spune ceva, urcară amândoi, oprindu-se în faţa uşii de la intrare, plină de lanţuri şi zăvoare, înconjuraţi de familia Weasley.

— La revedere, Harry, ai grijă de tine, zise doamna Weasley, îmbrăţişându-i.

— Pe curând, Harry, şi te rog fii cu ochii în patru după şerpi pentru mine! zise domnul Weasley binevoitor, dând mâna cu el.

— Da... sigur, zise Harry distrat.

Era ultima şansă de a-i spune lui Sirius să aibă grijă; se întoarse, se uită în ochii naşului său şi deschise gura să

vorbească, însă, înainte să o poată face, Sirius îl îmbrăţişă scurt cu o mână şi zise aspru:

— Ai grijă de tine, Harry.

În clipa următoare, Harry se trezi împins către aerul glacial de iarnă, cu Tonks (care astăzi era bine deghizată sub forma unei femei înalte, îmbrăcate în tweed, cu părul gri închis) îndemnându-l să coboare.

Uşa casei de la numărul doisprezece se trânti în urma lor. Coborâră treptele din faţă după Lupin. Când ajunse pe trotuar, Harry se uită în jur. Casa de la numărul doisprezece se micşora repede, în timp ce celelalte două care o încadrau se întinseră în lăţime, făcând-o să se micşoreze. O fracţiune de secundă mai târziu, casa dispăru cu totul.

— Hai, cu cât ajungem mai repede în autobuz, cu atât mai bine, zise Tonks, iar lui Harry i se păru că văzu neliniştea în privirea pe care ea o aruncă în jurul pieţei.

Lupin întinse mâna dreaptă.

BANG.

Un autobuz mov cu trei etaje apăruse din senin în faţa lor, ratând de puţin cel mai apropiat felinar, care sări în spate ca să nu fie lovit.

Un tânăr slab, cu coşuri, cu urechi mari, într-o uniformă mov sări pe trotuar şi zise:

— Bun venit în...

— Da, da, ştim, mulţumim, zise Tonks repede. Hai, urcaţi, urcaţi...

Şi îl împinse pe Harry sus pe scară, pe lângă şoferul care se holbă la Harry când acesta trecu prin dreptul său.

— Hei — e 'Arry...!

— Dacă îi strigi numele, te blestem până nu mai rămâne nimic din tine, murmură Tonks ameninţător, împingându-le acum pe Ginny şi pe Hermione.

— Întotdeauna am vrut să merg cu chestia asta, zise Ron fericit, alăturându-i-se lui Harry şi uitându-se în jur.

Ultima dată când Harry călătorise cu Autobuzul Salvator fusese seară, iar cele trei etaje fuseseră pline de paturi de aramă. Acum, dimineaţa devreme, era năpădit de o varietate de scaune desperecheate, grupate la întâmplare în jurul ferestrelor. Unele păreau să fi căzut când autobuzul se oprise brusc în faţa Casei Cumplite; nişte vrăjitoare şi vrăjitori încă se ridicau bombănind şi cuiva îi alunecase plasa până în capătul celălalt al autobuzului: pe toată podeaua era împrăştiat un amestec neplăcut de mormoloci, gândaci şi creme de budincă.

— Se pare că trebuie să ne despărţim, zise Tonks vioi, uitându-se după nişte scaune libere. Fred, George şi Ginny, aşezaţi-vă pe locurile acelea din spate... Remus poate să stea cu voi.

Ea, Harry, Ron şi Hermione urcară până la ultimul nivel, unde existau două scaune libere chiar în faţa autobuzului şi încă două în spate. Stan Shunpike, şoferul, îi urmă entuziasmat pe Harry şi pe Ron până în spate. Capetele se întoarseră în timp ce trecea Harry şi, când acesta se aşeză, văzu cum toate chipurile reveniră la poziţia iniţială.

În timp ce Harry şi Ron îi dădeau amândoi câte unsprezece sicli lui Stan, autobuzul porni, clătinându-se într-un mod neplăcut. Înconjură huruind Piaţa Cumplită, mergând când pe trotuar, când pe stradă, apoi, cu un alt BANG răsunător, fură toţi daţi pe spate; scaunul lui Ron căzu cu totul şi Pigwidgeon, pe care îl ţinuse în poală, ţâşni din colivie şi zbură ciripind înnebunit până în capătul celălalt al autobuzului, unde se aşeză în schimb pe umărul lui Hermione. Harry, care evitase de puţin să cadă, ţinându-se de un suport de lumânare, se uită pe fereastră: acum goneau pe ceea ce părea să fie o autostradă.

— Chiar pe lângă Birmingham, zise Stan fericit, răspunzând întrebării lui nerostite, în timp ce Ron se aduna de pe podea. Îţi merge bine, 'Arry? Ţi-am văzut numele prin ziare de o grămadă de ori în vara asta, da' n-a fost niciodată ceva de bine. I-am zis lui Ern, nu părea să fie smintit când l-am cunoscut noi, ca să vezi, nu-i aşa?

Le dădu biletele şi continuă să se uite captivat la Harry. Se părea că lui Stan nu îi păsa cât de smintit era cineva, atâta timp cât era destul de cunoscut ca să apară în ziare. Autobuzul Salvator se balansă alarmant, depăşind un şir de maşini pe interior. Uitându-se către partea din faţă a autobuzului, Harry o văzu pe Hermione acoperindu-şi ochii cu mâinile, cu Pigwidgeon balansându-se fericit pe umărul ei.

BANG.

Scaunele se dădură iar în spate când Autobuzul Salvator sări de pe autostrada de lângă Birmingham şi ajunse pe un drum liniştit de ţară, plin de viraje strâmte. Gardurile vii de pe ambele părţi ale drumului se dădeau la o parte cu salturi, în timp ce ei o luau pe margine. De aici

ajunseră pe strada principală dintr-un oraş aglomerat, apoi pe un viaduct înconjurat de dealuri înalte, iar pe urmă pe un drum bătut de vânt între două platouri înalte, de fiecare dată cu un BANG puternic.

— M-am răzgândit, murmură Ron, ridicându-se de pe podea pentru a şasea oară, nu mai vreau să merg niciodată cu chestia asta.

— Fiţi atenţi, la următoarea e 'Ogwarts, zise Stan vesel, clătinându-se spre ei. Femeia aia autoritară din faţă care s-a urcat cu voi ne-a zis să vă lăsăm să coborâţi printre primii. Dar mai întâi o s-o lăsăm pe doamna Marsh să coboare — se auzi cineva care vărsa la etajul de dedesubt, iar apoi un zgomot îngrozitor, ca de împroşcare — nu se simte tocmai bine.

Câteva clipe mai târziu, Autobuzul Salvator se opri scârţâind în faţa unui mic bar care se dădu la o parte ca să evite coliziunea. Îl auziră pe Stan îndemnând-o să coboare pe săraca doamnă Marsh, precum şi şuşotelile uşurate ale pasagerilor alături de care fusese la etajul doi. Autobuzul porni mai departe, prinzând viteză, până când...

BANG.

Treceau prin Hogsmeade, unde era plin de zăpadă. Harry zări "Capul de mistreţ" pe strada sa lăturalnică, firma de lemn cu capul tăiat de mistreţ scârţâind din cauza vântului de iarnă. Parbrizul mare fu lovit de bucăţele de zăpadă. În cele din urmă se opriră în faţa porţilor şcolii Hogwarts.

Lupin şi Tonks îi ajutară să coboare cu bagajele, apoi se dădură şi ei jos, ca să îşi ia la revedere. Harry aruncă o

privire în sus spre cele trei etaje ale Autobuzului Salvator şi văzu că toţi pasagerii se uitau în jos la ei, cu nasurile lipite de geamuri.

— O să fiţi în siguranţă când o să intraţi pe domeniu, zise Tonks, aruncând o căutătură cercetătoare spre drumul pustiu. Să aveţi un semestru plăcut, bine?

— Aveţi grijă de voi, zise Lupin, dând mâna cu toţi şi ajungând într-un târziu şi la Harry. Şi fii atent, Harry, coborî el vocea, în timp ce ceilalţi schimbau ultimele cuvinte de adio cu Tonks, ştiu că nu-ţi place Plesneală, dar este un specialist excelent în Occlumanţie şi noi toţi — inclusiv Sirius — vrem să înveţi să te aperi, aşa că să te străduieşti, da?

— Da, sigur, zise Harry cu greutate, uitându-se la chipul ridat prematur al lui Lupin. Păi, pe curând.

Toţi şase merseră cu greu pe drumul alunecos către castel, trăgându-şi cuferele după ei. Hermione vorbea deja despre cum voia să mai tricoteze nişte pălării pentru spiriduşi înainte să se culce. Harry se uită înapoi când ajunseră la uşa dublă de stejar de la intrare; Autobuzul Salvator dispăruse deja şi aproape că îşi dorea să fi fost încă în el, având în vedere ce îl aştepta în seara aceea.

*

Harry îşi petrecu cea mai mare parte a acelei zile îngrozit la gândul celor ce se vor întâmpla seara. Cele două ore de Poţiuni din dimineaţa aceea nu îl ajutară deloc

să îşi calmeze temerile, Plesneală fiind la fel de antipatic ca întotdeauna. Starea sufletească îi fu afectată şi mai tare de membrii A.D. care veneau mereu la el pe holuri în pauze, întrebând plini de speranţă dacă se întâlneau în seara aceea.

— Vă anunţ eu în modul obişnuit când o să fie următoarea întrunire, zicea Harry de fiecare dată, dar nu pot astă-seară, trebuie să mă duc la... ăă... Poţiuni Vindecătoare.

— Te duci la Poţiuni Vindecătoare? întrebă Zacharias Smith cu un aer de superioritate, încolţindu-l pe Harry în holul de intrare după prânz. Dumnezeule mare, trebuie să fii la pământ. Plesneală nu face de obicei ore suplimentare, nu-i aşa?

În timp ce Smith se îndepărta cu paşi mari, într-un mod enervant de vesel, Ron se uită urât după el.

— Vrei să arunc o vrajă? Încă pot să-l nimeresc de aici, zise el, ridicând bagheta şi ţintind între omoplaţii lui Smith.

— Las-o baltă, zise Harry deprimat. Asta o să creadă toată lumea, nu-i aşa? Că sunt tâm...

— Bună, Harry zise o voce din spatele lui.

Se întoarse şi o văzu pe Cho stând acolo.

— A, zise Harry în timp ce stomacul lui făcu un salt neplăcut. Bună!

— Harry, noi mergem la bibliotecă, zise Hermione hotărâtă, în timp ce îl apuca pe Ron de cot şi îl trăgea către scara de marmură.

— Ai avut un Crăciun frumos? întrebă Cho.

— Da, nu a fost rău, zise Harry.

— Al meu a fost destul de liniştit, spuse Cho, care, cine ştie de ce, părea destul de stânjenită. Ăă... se mai face o excursie în Hogsmeade luna viitoare, ai văzut anunţul?

— Poftim? A, nu, nu m-am uitat la avizier de când m-am întors.

— Da, este de Ziua Îndrăgostiţilor...

— Bine, spuse Harry, întrebându-se de ce îi spunea asta. Păi, presupun că vrei să...?

— Doar dacă vrei şi tu, zise ea nerăbdătoare.

Harry făcu ochii mari. Voise să spună, "Presupun că vrei să ştii când are loc următoarea întâlnire A.D.?" însă răspunsul ei nu părea să se potrivească.

— Eu... ăă... zise el.

— A, e în ordine, dacă nu vrei, zise ea, oarecum jignită. Nu-ţi face griji. Ne... ne mai vedem.

Se îndepărtă. Harry rămase uitându-se după ea, cu creierul funcţionându-i la viteză maximă. Apoi o piesă se puse în mişcare.

— Cho! Hei... CHO!

Fugi după ea, ajungând-o din urmă la jumătatea scării de marmură.

— Ăă… vrei să mergi cu mine în Hogsmeade de Ziua Îndrăgostiţilor?

— Ooo, da! zise ea, făcându-se roşie ca focul şi zâmbindu-i larg.

— În ordine… păi… atunci aşa rămâne, zise Harry, care simţi că până la urmă ziua nu avea să fie total pierdută, şi ţopăi realmente până la bibliotecă, după Ron şi Hermione, înaintea orelor de după-amiază.

Însă până la ora şase în seara aceea, nici măcar bucuria de a o fi invitat cu succes pe Cho în oraş nu putu să liniştească sentimentul de rău augur care era mai intens cu fiecare pas pe care îl făcea Harry spre biroul lui Plesneală.

Se opri în faţa uşii când ajunse acolo, dorindu-şi să fi fost aproape oriunde altundeva. Apoi, trăgând aer în piept, ciocăni şi intră.

Camera întunecoasă era înţesată cu rafturi pe care se aflau sute de borcane cu bucăţele cleioase de animale şi plante care pluteau în poţiuni multicolore. Într-un colţ era un dulap plin de ingrediente din care Plesneală îl acuzase cândva pe Harry — nu fără motiv — că furase ceva. Însă lui Harry îi fu atrasă atenţia de biroul unde, într-o baie de lumină, se găsea un lighean de piatră nu tocmai adânc, inscripţionat cu rune şi simboluri. Harry îl recunoscu imediat — era Pensivul lui Dumbledore. Întrebându-se ce căuta acolo, tresări când din umbră se auzi vocea rece a lui Plesneală.

— Închide uşa după tine, Potter!

Harry îl ascultă, cu sentimentul îngrozitor că devenise prizonier. Când se întoarse, Plesneală apăru în lumină şi îi indică în tăcere scaunul din faţa biroului. Harry se aşeză şi la fel făcu şi Plesneală, cu ochii negri şi reci fixaţi asupra lui Harry, şi cu o antipatie evidentă în fiecare trăsătură a feţei.

— Ei bine, Potter, ştii de ce eşti aici, zise el. Domnul director m-a rugat să îţi predau Occlumanţia. Tot ce pot să sper este că te vei dovedi mai priceput decât la Poţiuni.

— Da, zise Harry scurt.

— Chiar dacă ăsta nu este un curs obişnuit, Potter, zise Plesneală, cu ochii îngustându-i-se ameninţător, eu sunt tot profesorul tău şi drept urmare poţi să îmi spui şi acum "domnule" sau "domnule profesor".

— Da... domnule, zise Harry.

— Acum, Occlumanţia. Aşa cum ţi-am zis în bucătăria naşului tău, această ramură a magiei blochează mintea împotriva pătrunderii şi a influenţei magice.

— Şi de ce crede domnul profesor Dumbledore că am nevoie de ea, domnule? zise Harry, uitându-se direct în ochii lui Plesneală şi întrebându-se dacă profesorul îi va răspunde. Plesneală îi întoarse privirea pentru o clipă şi apoi spuse dispreţuitor:

— Potter, sunt convins că până şi tu trebuie să-ţi fi dat seama până acum. Lordul Întunecat este foarte priceput la Legilimanţie...

— Ce este asta? Domnule?

— Este abilitatea de a scoate sentimente şi amintiri din mintea altcuiva...

— Poate să citească gândurile? zise Harry repede, adeverindu-i-se cele mai mari temeri.

— Potter, nu eşti deloc subtil, zise Plesneală, cu o sclipire a ochilor întunecaţi. Nu înţelegi delimitările fine. Este unul dintre defectele care te fac un creator de poţiuni lamentabil.

Plesneală se opri pentru o clipă, părând să savureze plăcerea de a-l fi insultat pe Harry, înainte să continue.

— Doar Încuiaţii vorbesc de "citirea gândurilor". Mintea nu este o carte care poate fi deschisă după voie şi examinată oricând. Gândurile nu sunt gravate în interiorul craniilor, pentru a putea fi înţelese de orice invadator. Mintea este ceva complex şi pluristratificat, Potter — sau cel puţin aşa sunt majoritatea minţilor, zise el zâmbind batjocoritor. Însă este adevărat că aceia care stăpânesc Legilimanţia pot, în anumite condiţii, să cerceteze minţile victimelor şi să interpreteze corect ceea ce descoperă. Lordul Întunecat, de exemplu, ştie aproape întotdeauna când este minţit. Doar cei pricepuţi la Occlumanţie pot să îşi închidă acele sentimente şi amintiri care contrazic minciuna şi pot în felul ăsta să rostească lucruri false în prezenţa sa fără să fie descoperiţi.

Indiferent ce spunea Plesneală, lui Harry Legilimanţia i se părea că era cititul gândurilor şi nu îi plăcea deloc cum suna.

— Aşa că ar putea să ştie ce gândim chiar acum? Domnule?

— Lordul Întunecat se află la o distanţă considerabilă, iar pereţii şi domeniul Hogwarts sunt păzite de multe vrăji şi farmece antice, care asigură siguranţa fizică şi mintală a celor care locuiesc aici, zise Plesneală. Timpul şi spaţiul contează în magie, Potter. Contactul vizual este de obicei esenţial în Legilimanţie.

— Păi atunci, de ce trebuie să învăţ Occlumanţie?

Plesneală îl privi pe Harry, trecându-şi în acest timp un deget lung şi subţire peste buze.

— Se pare că regulile obişnuite nu se aplică şi în cazul tău, Potter. Blestemul care n-a reuşit să te omoare pare să fi creat un fel de legătură între tine şi Lordul Întunecat. Dovezile sugerează că uneori, când mintea este cel mai relaxată şi mai vulnerabilă — când dormi, de exemplu — împărtăşeşti gândurile şi trăirile Lordului Întunecat. Domnul director crede că nu este de dorit ca lucrurile să continue astfel. Doreşte să te învăţ cum să îţi blochezi mintea împotriva Lordului Întunecat.

Lui Harry reîncepu să-i bată inima cu putere. Explicaţia nu avea nici un dram de logică.

— Dar de ce vrea domnul profesor Dumbledore să o împiedice? întrebă el brusc. Nu prea îmi place, dar a fost folositor, nu-i aşa? Adică... am văzut cum şarpele ăla l-a atacat pe domnul Weasley şi, dacă nu aş fi făcut-o, domnul profesor Dumbledore nu ar fi putut să-l salveze, nu-i aşa? Domnule?

Plesneală se holbă la Harry pentru câteva clipe, trecându-şi în continuare un deget peste buze. Când vorbi din nou, o făcu rar şi deliberat, de parcă ar fi cântărit fiecare cuvânt.

— Se pare că Lordul Întunecat nu a ştiut de legătura dintre voi până de foarte curând. Se pare că până acum i-ai trăit sentimentele şi i-ai împărtăşit gândurile, fără ca el să fie la curent. Totuşi, viziunea pe care ai avut-o cu puţin timp înainte de Crăciun...

— Cea cu şarpele şi cu domnul Weasley?

— Nu mă întrerupe, Potter, zise Plesneală pe un ton periculos. După cum spuneam, viziunea pe care ai avut-o cu puţin timp înainte de Crăciun a reprezentat o incursiune atât de puternică în gândurile Lordului Întunecat...

— Eu am fost în mintea şarpelui, nu în a lui!

— Parcă tocmai ţi-am spus să nu mă întrerupi, Potter!

Însă lui Harry nu îi păsa că Plesneală era supărat; cel puţin avea şansa să-i dea de cap acestei chestiuni; Harry se mişcase în scaun, fără să îşi dea seama, şi ajunsese chiar pe margine, încordat de parcă ar fi fost gata să-şi ia zborul.

— Cum de am văzut prin ochii şarpelui, dacă-i împărtăşesc gândurile lui Cap-de-Mort?

— Nu pronunţa numele Lordului Întunecat! răcni Plesneală.

Urmă o tăcere de rău augur. Cei doi se uitară urât unul la altul peste Pensiv.

— Domnul profesor Dumbledore îi pronunţă numele, zise Harry încet.

— Dumbledore este un vrăjitor extraordinar de puternic, murmură Plesneală. Dacă el se poate simţi destul de în siguranţă pentru a-i folosi numele... noi ceilalţi...

Îşi frecă antebraţul stâng, părând să o facă inconştient, în locul unde Harry ştia că avea ars în piele Semnul Întunecat.

— Nu am vrut să ştiu decât motivul pentru care... Începu Harry din nou, cu o voce politicoasă.

— Se pare că ai intrat în mintea şarpelui pentru că acolo era Lordul Întunecat în acel moment, se răsti Plesneală. Poseda şarpele în clipa aceea, iar tu ai visat că erai în el.

— Şi Cap — el şi-a dat seama că eram acolo?

— Se pare că da, zise Plesneală calm.

— De unde ştiţi? zise Harry imperios. Este doar o bănuială a domnului profesor Dumbledore, sau...?

— Ţi-am zis, spuse Plesneală, stând rigid pe scaun, cu ochii întredeschişi, să îmi spui "domnule".

— Da, domnule, zise Harry nerăbdător, dar de unde ştiţi...?

— Este de ajuns că ştim, spuse Plesneală repezit. Ceea ce contează este că acum Lordul Întunecat este

conştient de faptul că reuşeşti să pătrunzi în gândurile şi în sentimentele lui. De asemenea, a dedus că procesul ar putea funcţiona şi invers; adică, şi-a dat seama că ar putea să pătrundă şi el în gândurile şi sentimentele tale...

— Şi ar putea încerca să mă determine să fac ceva? întrebă Harry. Domnule? adăugă el repede.

— S-ar putea, zise Plesneală, cu un aer detaşat şi glacial. Ceea ce ne aduce înapoi la Occlumanţie.

Plesneală îşi scoase bagheta dintr-un buzunar interior al robei şi Harry se încordă pe scaun, însă Plesneală doar îşi duse bagheta la tâmplă şi-i puse vârful la rădăcina slinoasă a părului său. Când o îndepărtă, ieşi o substanţă argintie, întinzându-se de la tâmplă la baghetă ca un fir de borangic care se rupse când profesorul trase bagheta şi căzu graţios în Pensiv, unde se amestecă într-o substanţă alb-argintie, care nu era nici abur, nici lichid. Încă de două ori, Plesneală îşi ridică bagheta la tâmplă şi depuse substanţa argintie în ligheanul de piatră; apoi, fără să dea nici o explicaţie pentru comportamentul său, ridică Pensivul cu grijă, îl duse la o parte pe un raft şi se întoarse cu faţa spre Harry, cu bagheta pregătită.

— Ridică-te şi scoate-ţi bagheta, Potter.

Harry se ridică neliniştit. Cei doi se înfruntară din priviri pe deasupra biroului.

— Poţi să îţi foloseşti bagheta ca să încerci să mă dezarmezi sau ca să te aperi după cum îţi trece prin cap, zise Plesneală.

— Şi dumneavoastră ce o să faceţi? întrebă Harry, uitându-se neliniştit la bagheta lui Plesneală.

— Eu sunt pe cale să încerc să pătrund în mintea ta, spuse Plesneală cu blândeţe. O să încercăm să vedem cât de bine rezişti. Mi s-a spus că ai arătat deja că ai aptitudini, când ai rezistat Blestemului Imperius. Vei descoperi că în acest caz este nevoie de puteri asemănătoare... pregăteşte-te chiar acum. Legilimens!

Plesneală lovi înainte ca Harry să fi fost pregătit, înainte să fi început măcar să se gândească la o formă de opoziţie.

Biroul se roti sub ochii lui şi dispăru; imagine după imagine îi treceau prin minte ca un film derulat rapid şi atât de realist, încât îl făcea inconştient la ce se afla în jur.

Avea cinci ani, îl privea pe Dudley cum mergea pe noua lui bicicletă roşie şi inima îi exploda de invidie... avea nouă ani şi buldogul Spintecătorul alerga după el şi îl făcea să se urce într-un copac, iar soţii Dursley râdeau jos pe peluză... stătea cu Jobenul Magic pe cap şi îi spunea că s-ar descurca la Viperini... Hermione zăcea în aripa spitalului, cu faţa plină de păr des şi negru... o sută de Dementori îl înconjurau lângă lacul întunecat... Cho Chang se apropia de el sub vâsc...

Nu, zise o voce din mintea lui Harry, în timp ce amintirea lui Cho se apropia, nu o să vezi asta, nu o s-o vezi, este ceva personal...

Simţi o durere acută în genunchi. Revăzu biroul lui Plesneală şi-şi dădu seama că se prăbuşise pe jos; se lovise tare cu unul dintre genunchi de un picior al biroului lui Plesneală. Se uită la profesor, care îşi coborâse bagheta şi îşi freca încheietura. Era un semn roşu acolo, ca o urmă de arsură.

— Ai vrut să faci Blestemul Înţepător? întrebă Plesneală calm.

— Nu, zise Harry supărat, ridicându-se de pe podea.

— Aşa m-am gândit şi eu, zise Plesneală dispreţuitor. M-ai lăsat să ajung prea departe. Ai pierdut controlul.

— Aţi văzut tot ce am văzut şi eu? întrebă Harry, fără să fie sigur că vroia să audă răspunsul.

— Fragmente din ce ai văzut tu, zise Plesneală, strângând din buze. Al cui era câinele?

— Al mătuşii Marge, murmură Harry, urându-l pe Plesneală.

— Păi, pentru prima încercare nu a fost atât de jalnic pe cât ar fi putut să fie, spuse Plesneală, ridicându-şi iar bagheta. Până la urmă ai reuşit să mă opreşti, deşi ai pierdut timp şi energie strigând. Trebuie să te concentrezi în continuare. Îndepărtezi prin puterea minţii ceea ce nu vrei să ai aproape şi nu mai eşti nevoit să recurgi la baghetă.

— Încerc, zise Harry supărat, dar nu îmi spuneţi cum!

— Vezi cum te porţi, Potter, spuse Plesneală ameninţător. Acum, vreau să închizi ochii.

Harry îi aruncă o căutătură urâtă, înainte să facă ce i se spusese. Nu îi plăcea ideea de a sta acolo cu ochii închişi, în timp ce Plesneală se afla în faţa lui, cu bagheta în mână.

— Eliberează-ţi mintea, Potter, zise vocea rece a lui Plesneală. Detaşează-te de sentimente...

Însă furia lui Harry faţă de Plesneală continuă să îi curgă prin vine ca veninul. Să se detaşeze de furia sa? La fel de uşor s-ar fi putut detaşa de propriile picioare...

— Nu o faci, Potter... trebuie să fii mai disciplinat de atât... acum, concentrează-te...

Harry încercă să îşi elibereze mintea şi se strădui să nu gândească, să nu îşi amintească şi să nu simtă...

— Hai să mai încercăm o dată... la trei... Unu — doi — trei Legilimens!

Un dragon mare şi negru se aşeza pe picioarele din spate în faţa lui... tatăl şi mama sa îi făceau cu mâna dintr-o oglindă fermecată... Cedric Diggory zăcea pe pământ, privindu-l cu nişte ochi pustii...

— NUUUUUU!

Harry era iar în genunchi, cu faţa în mâini şi îl durea creierul de parcă cineva ar fi încercat să i-l scoată din craniu.

— Ridică-te! zise Plesneală tăios. Ridică-te! Nu te străduieşti, nu faci nici un efort. Îmi permiţi să îţi pătrund în amintirile de care te temi, îmi oferi nişte arme!

Harry se ridică din nou. Îi bătea inima cu putere, de parcă l-ar fi văzut aievea pe Cedric mort în cimitir. Plesneală părea mai palid decât de obicei şi mai supărat, dar nici pe departe la fel de iritat ca Harry.

— Fac... eforturi, zise acesta printre dinţi.

— Ţi-am spus să te eliberezi de trăiri!

— Da? Păi, în clipa asta îmi este foarte greu, se îmbufnă Harry.

— Atunci vei fi o pradă uşoară pentru Lordul Întunecat! tună Plesneală. Proştii care merg mândri cu inima înainte, care nu îşi pot controla sentimentele, care se delectează cu amintiri triste şi se lăsă provocaţi atât de uşor... cu alte cuvinte, oamenii slabi... nu au nici o şansă împotriva puterilor sale! Îţi va pătrunde în minte ridicol de uşor, Potter!

— Nu sunt slab, zise Harry pe o voce joasă, cuprins de o mânie atât de mare, încât se gândi că ar fi putut să îl atace pe Plesneală cât de curând.

— Atunci dovedeşte-o! Stăpâneşte-te! strigă Plesneală. Controlează-ţi furia, disciplinează-ţi mintea! O să mai încercăm o dată! Acum, pregăteşte-te! Legilimens!

ÎI urmărea pe unchiul Vernon cum bătea în cuie căsuţa poştală... o sută de Dementori pluteau traversând lacul spre el... alerga pe un coridor fără ferestre cu domnul Weasley... se apropiau de uşa neagră şi simplă de la capătul coridorului... Harry se aştepta să intre... dar domnul Weasley îl conduse spre stânga, coborând un etaj de trepte de piatră...

— ŞTIU! ŞTIU!

Era iar în patru labe pe podeaua din biroul lui Plesneală, cicatricea îl ustura neplăcut, însă vocea care tocmai îi părăsise buzele era triumfătoare. Se ridică iar şi îl văzu pe Plesneală holbându-se la el, cu bagheta ridicată. Se părea că, de data asta, Plesneală ridicase vraja înainte ca Harry să fi apucat să încerce să se opună.

— Ce s-a întâmplat, Potter? întrebă el, privindu-l atent pe Harry.

— Am văzut… mi-am amintit, gemu Harry. Tocmai mi-am dat seama…

— Ce ţi-ai dat seama? întrebă Plesneală tăios.

Harry nu îi răspunse imediat; încă savura momentul de iluminare absolută, în timp ce îşi freca fruntea…

Visase de luni întregi un coridor fără ferestre, care avea în capăt o uşă închisă, fără să priceapă vreodată că era un cal. Acum, revăzând amintirea, ştiu că în tot acest timp visase coridorul pe care fugise cu domnul Weasley pe doisprezece august, când se grăbeau să ajungă la sălile de judecată de la Minister; era holul care ducea la Departamentul Misterelor, iar domnul Weasley fusese acolo când fusese atacat de şarpele lui Cap-de-Mort.

Ridică privirea spre Plesneală.

— Ce se află în Departamentul Misterelor?

— Ce ai spus? întrebă Plesneală încet şi Harry constată foarte satisfăcut că Plesneală se enervase.

— Am întrebat ce se află în Departamentul Misterelor, domnule? zise Harry.

— Şi de ce, mă rog, zise Plesneală rar, întrebi asemenea lucruri?

— Pentru că, spuse Harry, urmărindu-i pe Plesneală şi aşteptându-i reacţia, acel coridor pe care l-am văzut îl visez de luni de zile… tocmai l-am recunoscut… duce la

Departamentul Misterelor... şi cred că acolo există ceva ce Cap de-Mort vrea...

— Ţi-am spus să nu pronunţi numele Lordului Întunecat!

Se uitară urât unul la altul. Harry simţi iar că îl durea cicatricea, însă acum nu-i mai păsa. Plesneală părea agitat; însă când vorbi din nou, era ca şi când ar fi încercat să pară calm şi detaşat.

— În Departamentul Misterelor, Potter, există multe lucruri, dintre care ai înţelege foarte puţine şi nu te priveşte nici unul. Ai priceput?

— Da, zise Harry, frecându-şi încă cicatricea care îl durea şi mai tare.

— Vreau să vii aici miercuri la aceeaşi oră. O să continuăm atunci.

— Bine, zise Harry, dorindu-şi cu disperare să iasă din biroul lui Plesneală şi să-i găsească pe Ron şi Hermione.

— Trebuie să îţi eliberezi mintea de orice trăire în fiecare seară înainte să adormi; să o goleşti, să o faci să fie pustie şi liniştită, înţelegi?

— Da, spuse Harry, care abia dacă îl mai asculta.

— Şi ai grijă, Potter... voi şti dacă nu ai exersat...

— Da, murmură Harry.

Îşi luă ghiozdanul, îl aruncă pe umăr şi se îndreptă grăbit spre uşa de la birou. Când o deschise, se uită înapoi la Plesneală, care era cu spatele la Harry, îşi culegea

propriile gânduri din Pensiv şi le punea cu grijă înapoi în propriul cap. Harry ieşi fără să mai spună un cuvânt, închizând cu atenţie uşa în urma lui, cu cicatricea zvâcnindu-i dureros.

Îi găsi pe Ron şi pe Hermione la bibliotecă, unde lucrau la cel mai recent munte de teme date de Umbridge. Alţi elevi, aproape toţi din anul cinci, stăteau la mesele cu lămpi din apropiere, cu nasul în cărţi, şi scriind de zor cu penele, în timp ce cerul de dincolo de fereastra cu şipci verticale se întuneca din ce în ce mai tare. Singurul sunet care se mai auzea era scârţâitul uşor, făcut de unul dintre pantofii lui Madam Pince, în timp ce bibliotecara se plimba ameninţător printre rafturi, respirând în ceafa celor care îi atingeau preţioasele cărţi.

Harry îşi dădu seama că avea frisoane; îl durea în continuare cicatricea şi simţea că avea un început de febră.

Când se aşeză vizavi de Ron şi Hermione, se zări în oglinda din spatele lor; era foarte palid şi cicatricea părea mai evidentă decât de obicei.

— Cum a fost? şopti Hermione, adăugând îngrijorată: Harry, te simţi bine?

— Da... mi-e... bine... nu ştiu. Fiţi atenţi... tocmai mi-am seama de ceva...

Şi le spuse ce se întâmplase şi ce dedusese.

— Deci... vrei să spui că... şopti Ron, în timp ce Madam Pince trecea pe lângă ei, cu pantoful scârţâind uşor, că arma... chestia pe care o vrea Ştii-Tu-cine... se află la Ministerul Magiei?

— În Departamentul Misterelor, acolo trebuie să fie, şopti Harry. Am văzut uşa aia când m-a dus tatăl tău la sălile de judecată, la audierea mea, şi sigur e cea pe care o păzea când l-a muşcat şarpele.

Hermione scoase un oftat lung şi încet.

— Bineînţeles, şopti ea.

— Bineînţeles, ce? zise Ron nerăbdător.

— Ron, gândeşte-te puţin… Sturgis Podmore a încercat să treacă de o uşă de la Ministerul Magiei… aia trebuie să fi fost, e prea mare coincidenţa!

— Cum a încercat Sturgis să intre prin efracţie, când el e partea noastră? întrebă Ron.

— Păi, nu ştiu, recunoscu Hermione. E puţin cam ciudat…

— Ia zi, ce se află la Departamentul Misterelor? îl întrebă Harry pe Ron. Tatăl tău a zis vreodată ceva de asta?

— Ştiu că celor care lucrează acolo li se spune "nevorbitori", zise Ron, încruntându-se. Pentru că nimeni nu pare să ştie exact ce se face acolo… E un loc straniu pentru a ţine o armă.

— Nu e deloc straniu, este perfect logic, spuse Hermione. Presupun că trebuie să fie ceva strict secret, care e prelucrat de Minister… Harry, sigur te simţi bine?

Harry tocmai îşi trecuse ambele mâini peste frunte, de parcă ar fi încercat să o netezească uşor cu fierul.

— Da... mi-e bine, zise el, lăsându-şi în jos mâinile care tremurau. Mă simt doar puţin... nu prea îmi place Occlumanţia.

— Presupun că oricine altcineva s-ar simţi la fel de slăbit dacă i-ar fi fost atacată mintea de atâtea ori, spuse Hermione înţelegătoare. Fii atent, hai să ne întoarcem camera de zi, acolo o să fie ceva mai confortabil.

Însă camera de zi era aglomerată, plină de hohote de râs şi de entuziasm; Fred şi George îşi prezentau cel mai recent articol de marfă din magazinul de glume.

— Pălăriile Decapitate! strigă George, în timp ce Fred flutura o pălărie ascuţită, ornată cu o pană pufoasă roz, în faţa elevilor care îl urmăreau. Doi galioni fiecare, ia priviţi-1 pe Fred!

Fred îşi puse pălăria pe cap, zâmbind. Preţ de o clipă arătă doar stupid; apoi îi dispăru atât pălăria, cât şi capul. Mai multe fete ţipară, însă toţi ceilalţi râseră în hohote.

— Şi jos! strigă George, iar mâna lui Fred păru să pipăie după ceva prin aer, deasupra umărului, după care îi reapăru capul, când îşi dădu jos pălăria cu pană roz.

— Dar cum funcţionează pălăriile alea? zise Hermione, cu atenţia distrasă de la teme, privindu-i pe Fred şi pe George. Mă rog, e clar că e un fel de Vrajă de Invizibilitate, dar este destul de deşteaptă, având în vedere că a extins câmpul invizibilităţii dincolo de limitele unui obiect fermecat... Însă îmi imaginez că farmecul nu ar dura prea mult timp.

Harry nu răspunse; îi era rău.

— Trebuie să fac asta mâine, murmură el, punându-şi loc în ghiozdan cărţile pe care tocmai le scosese.

— Păi, atunci notează-ţi în agenda de teme, zise Hermione încurajator. Ca să nu uiţi.

Harry şi Ron schimbară nişte priviri rapide, după care Harry băgă mâna în ghiozdan, scoase agenda şi o deschise nesigur.

— Nu o lăsa pe mai târziu, eşti de mâna a doua — un molâu! îl certă cartea, în timp ce Harry îşi nota tema pentru Umbridge, iar Hermione zâmbea spre agendă.

— Cred că mă duc să mă culc, zise Harry, vârându-şi agenda de teme înapoi în ghiozdan şi gândindu-se să nu uite să o arunce în foc cu prima ocazie.

Traversă camera de zi, ferindu-se de George, care încercă să îi pună o Pălărie Decapitată pe cap, şi ajunse în liniştea şi răcoarea de pe scara de piatră care ducea către dormitoarele băieţilor. Iar îi era rău, exact ca în noaptea în care avusese viziunea cu şarpele, dar se gândi că i-ar fi prins bine să se întindă puţin.

Deschise uşa camerei sale şi făcu un pas dincolo de prag, când simţi o durere atât de puternică, încât crezu că cineva îi despicase creştetul. Nu ştia unde era, dacă stătea întins sau în picioare, şi nici măcar cum îl cheamă.

În urechi îi răsună un râset nebunesc... era mai fericit decât fusese de foarte mult timp... Încântat, înnebunit, triumfător... se întâmplase ceva minunat, absolut minunat...

— Harry? HARRY!

Cineva îi dăduse o palmă. Râsetul nebunesc fu marcat de un strigăt de durere. Fericirea se scurse din el, însă râsetul continuă...

Deschise ochii şi, făcând-o, îşi dădu seama că râsetul sălbatic venea din propria gură. În clipa în care îşi dădu seama, acesta încetă; Harry se trezi gâfâind pe podea, holbându-se spre tavan, cu cicatricea zvâcnindu-i îngrozitor. Ron era aplecat deasupra lui, părând foarte îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? zise el.

— Nu... nu ştiu... icni Harry, ridicându-se în capul oaselor. Este foarte fericit... foarte fericit...

— Ştii-Tu-Cine?

— S-a întâmplat ceva de bine, bâigui Harry.

Tremura la fel de tare cum făcuse după ce văzuse cum şarpele îl atacase pe domnul Weasley şi îi era foarte rău.

— Ceva ce spera să se întâmple.

Cuvintele se auziră, la fel cum se întâmplase în vestiarul Cercetaşilor, de parcă le-ar fi rostit un străin prin gura lui Harry, şi totuşi, ştia că erau adevărate. Trase aer în piept, impunându-şi să nu vomite pe Ron. Era foarte bucuros că Dean şi Seamus nu erau acolo ca să-l vadă.

— Hermione mi-a zis să vin să văd ce faci, spuse Ron încet, ajutându-l pe Harry să se ridice în picioare. A spus că la ora asta probabil că eşti vulnerabil, după ce s-a jucat Plesneală cu mintea ta... Totuşi, presupun că o să-ţi fie de ajutor de-acum încolo, nu-i aşa?

Se uită nesigur la Harry, în timp ce îl ajuta să se ducă la patul său. Harry încuviinţă nu foarte convins şi se prăbuşi pe perne, simţind dureri în tot corpul după ce căzuse de atâtea ori în seara aceea, cu cicatricea usturându-l în continuare. Nu putea să nu aibă impresia că prima incursiune în Occlumanţie îi slăbise rezistenţa minţii, în loc să i-o întărească, şi se întreba cu un sentiment de mare nelinişte ce se întâmplase de îl făcuse pe Cap-de-Mort mai fericit decât fusese de paisprezece ani încoace.

CAPITOLUL XXV

CĂRĂBUŞUL LA STRÂMTOARE

Întrebarea lui Harry primi un răspuns chiar dimineaţa următoare. Când Hermione primi Profetul zilei, îl desfăşură, privi prima pagină pentru o clipă şi scoase un icnet care îi făcu pe toţi cei din jur să se holbeze la ea.

— Ce e? ziseră Harry şi Ron într-un glas.

Drept răspuns, fata întinse ziarul pe masă în faţa lor şi arătă zece fotografii alb-negru care umpluseră prima pagină, nouă dintre ele înfăţişând nişte chipuri de vrăjitori, iar a zecea, o vrăjitoare. Unii dintre cei din fotografii spuneau încet lucruri batjocoritoare; alţii băteau ritmul cu degetele pe rama pozelor, părând impertinenţi. Fiecare fotografie era însoţită de un nume şi de crima pentru care fusese trimisă acea persoană la Azkaban.

Antonin Dolohov, stătea scris sub un vrăjitor cu chipul lung, palid şi schimonosit, care se uita batjocoritor la Harry, condamnat pentru uciderea brutală a lui Gideon şi Fabian Prewett.

Algernon Rookwood, era indicaţia de sub un bărbat ciupit de vărsat, cu părul slinos, care se sprijinea plictisit de rama pozei, condamnat pentru împărtăşirea unor secrete ale Ministerului Magiei Celui Ce Nu Trebuie Numit.

Însă ochii lui Harry fură atraşi de fotografia vrăjitoarei. Chipul ei ieşise în evidenţă din prima clipă când văzuse pagina.

În poză avea un păr lung, negru, neîngrijit şi nepieptănat, deşi îl văzuse lins, des şi strălucitor. Se uita urât la el cu nişte ochi umbriţi şi cu un zâmbet dispreţuitor pe buzele subţiri. Ca şi Sirius, păstra urme ale unei frumuseţi deosebite, dar ceva — poate Azkabanul — îi răpise cea mai mare parte din această frumuseţe.

Bellatrix Lestrange, condamnată pentru torturarea şi schilodirea lui Frank şi Alice Poponeaţă.

Hermione îi dădu un cot lui Harry şi îi arătă titlul de deasupra pozelor, pe care Harry însă nu îl citise, concentrându-se asupra lui Bellatrix.

EVADARE ÎN MASĂ DIN AZKABAN

MINISTERUL SE TEME CĂ BLACK ESTE "PUNCTUL DE REPER" PENTRU VECHII DEVORATORI AI MORŢII

— Black? zise Harry tare. Nu se...?

— Ssst! şopti Hermione disperată. Nu atât de tare... citeşte doar!

Ministerul Magiei a anunţat că aseară a avut loc o evadare în masă din Azkaban.

Vorbind cu reporterii în biroul personal, Cornelius Fudge, Ministrul Magiei, a confirmat că zece prizonieri periculoşi au evadat ieri la primele ore ale serii şi că l-a informat deja pe prim-ministrul Încuiat în legătură cu firea periculoasă a acestor indivizi.

"Ne găsim, din păcate, în aceeaşi situaţie în care am fost acum doi ani şi jumătate, când a scăpat criminalul Sirius Black", a declarat Fudge aseară. "Şi suntem siguri că aceste evadări sunt legate între ele. O evadare de o asemenea anvergură indică un ajutor din afară şi nu trebuie să uităm că Black, prima

persoană care a evadat vreodată din Azkaban, ar fi ajutorul ideal pentru ca şi alţii să îi calce pe urme. Credem că este posibil ca aceşti indivivizi, printre care şi verişoara lui Black, Bellatrix Lestrange, să se fi strâns în jurul lui Black, alegându-şi-l conducător. Cu toate acestea, facem eforturi pentru a-i prinde pe criminali şi implorăm comunitatea vrăjitorească să fie cu ochii în patru. Aceste persoane trebuie evitate cu orice preţ."

— Poftim, Harry, zise Ron, îngrozit şi în acelaşi timp uimit. De asta a fost fericit aseară.

— Nu pot să cred, spuse Harry, Fudge dă vina pe Sirius pentru evadare?

— Ce altceva poate să facă? zise Hermione cu amărăciune. Nu prea poate să spună, "Ne pare rău, oameni buni, Dumbledore m-a avertizat că s-ar putea să se întâmple aşa ceva, paznicii Azkaban-ului i s-au alăturat Lordului Cap-de-Mort" — nu mai scânci, Ron — "şi acum cei mai înverşunaţi adepţi ai lui Cap-de-Mort au evadat şi ei." Cum să zic, a petrecut mai mult de şase luni de zile spunându-le tuturor că tu şi cu Dumbledore sunteţi nişte mincinoşi, nu-i aşa?

Hermione deschise ziarul şi începu să citească articolul din interior, în timp ce Harry se uita prin Marea Sală. Nu înţelegea de ce colegii săi nu păreau speriaţi şi nici măcar nu discutau despre vestea înfiorătoare de pe prima pagină, însă foarte puţini primeau ziarul zilnic, ca Hermione. Toţi vorbeau despre teme, despre vâjthaţ şi despre cine ştie ce alte prostii, când, în afara acestor

ziduri, rândurile simpatizanţilor lui Cap-de-mort fuseseră îngroşate de încă zece Devoratori ai Morţii.

Îşi ridică privirea spre masa profesorilor. Acolo era cu totul altceva. Dumbledore şi profesoara McGonagall erau cufundaţi într-o discuţie, arătând amândoi extrem de sumbri. Doamna profesoară Lăstar avea Profetul sprijinit de o sticlă de ketchup şi citea atât de concentrată prima pagină, încât nu observase cum gălbenuşul de ou din lingura inertă i se prelingea încet în poală. Între timp, la capătul opus al mesei, profesoara Umbridge mânca dintr-un bol cu fulgi de ovăz cu mare poftă. Era pentru prima oară că ochii ei umflaţi, ca de broască râioasă, nu cercetau Marea Sală şi nu se uitau la elevii care nu se comportau cum se cuvine. Se încrunta în timp ce înghiţea şi din când în când arunca o privire răutăcioasă către partea cealaltă a mesei, unde Dumbledore şi McGonagall discutau atât de aprins.

— Vai de mine... zise Hermione uimită, uitându-se în continuare la ziar.

— Acum ce mai e? zise Harry repede şi destul de iritat.

— Este... groaznic, spuse Hermione afectată.

Împături ziarul pe jumătate la pagina zece şi îl dădu lui Harry şi Ron.

DECESUL TRAGIC AL UNUI ANGAJAT

AL MINISTERULUI MAGIEI

Spitalul Sf. Mungo a promis o anchetă completă aseară, ce angajatul Ministerului Magiei Broderick Bode, în vârstă de 49 de ani, a fost descoperit mort în patul său, sugrumat de o plantă din ghiveci. Vindecătorii chemaţi la faţa locului nu au reuşit să îl readucă la viaţă pe domnul Bode, care fusese rănit într-un accident profesional cu câteva săptămâni înainte de a muri.

Vindecătoarea Miriam Strout, care se ocupa de salonul domnului Bode în momentul incidentului, a fost suspendată şi i s -a reţinut salariul, dar nu a fost de găsit pentru a comenta evenimentul de ieri.

Totuşi, vrăjitorul care este purtător de cuvânt al spitalului a declarat:

"Sf. Mungo regretă profund moartea domnului Bode, a cărui stare se îmbunătăţise în mod constant înaintea acestui accident tragic. Avem reguli stricte pentru decorarea permisă în saloanele noastre, dar se pare că vindecătoarea Strout, ocupată pe perioada Crăciunului, a trecut cu vederea pericolele plantei de pe noptiera domnului Bode. Având în vedere că exprimarea şi mobilitatea dânsului evoluaseră favorabil, vindecătoarea Strout îl încurajase pe domnul Bode să aibă el însuşi grijă de plantă, fări să îşi dea seama că nu era o Floare-Zburătoare obişnuită, ci un lăstar de Capcana Diavolului, care, când a fost atins de domnul Bode, aflat în convalescenţă, l-a sugrumat imediat.

Sf. Mungo încă nu poate să explice prezenţa plantei în salon şi roagă toate vrăjitoarele sau vrăjitorii care au informaţii despre acest caz să le facă publice."

— Bode... zise Ron. Bode. Îmi sună cunoscut...

— L-am văzut, şopti Hermione. La Sf. Mungo, ţii minte? Era în patul de vizavi de cel al lui Lockhart, stătea cu ochii în tavan. Şi am văzut când i s-a adus Capcana Diavolului. Vindecătoarea a zis că era un cadou de Crăciun.

Harry cercetă iar articolul. Un sentiment de groază îi ridică fierea în gât.

— Cum de nu am recunoscut Capcana Diavolului? Am mai văzut-o... am fi putut să împiedicăm asta.

— Cine s-ar fi aşteptat să apară Capcana Diavolului într-un spital deghizată în plantă de ghiveci? zise Ron tăios. Nu este vina noastră, cel care i-a trimis-o tipului e de vină! Trebuie să fie un nenorocit, de ce n-a verificat ce-a cumpărat?

— Ah, Ron, fii serios! zise Hermione tulburată. Doar nu crezi că cineva poate să pună Capcana Diavolului într-un ghiveci şi să nu-şi dea seama că-l ucide pe cel care o să încerce s-o atingă? Asta... asta a fost crimă... şi încă o crimă inteligentă... dacă planta a fost trimisă anonim, cum se va putea afla cine e vinovat?

Harry nu se gândea la Capcana Diavolului. Îşi amintea cum luase liftul, până la etajul nouă din incinta

Ministerului în ziua audierii sale şi de bărbatul pământiu la faţă care se urcase la etajul atriumului.

— L-am cunoscut pe Bode, zise el rar. L-am văzut cu tatăl tău la Minister.

Ron rămase cu gura căscată.

— L-am auzit pe tata vorbind de el acasă! Era un "nevorbitor" — lucra la Departamentul Misterelor!

Se uitară unii la alţii preţ de o clipă, după care Hermione trase ziarul înapoi spre ea, îl închise, se uită urât timp de o secundă la pozele de pe prima pagină ale celor zece Devoratori ai Morţii care evadaseră din Azkaban şi sări în picioare.

— Unde te duci? zise Ron, luat prin surprindere.

— Să trimit o scrisoare, răspunse Hermione, aruncându-şi ghiozdanul pe umăr. Este... mă rog, nu ştiu dacă... dar merită să încerc... şi sunt singura care poate să o facă.

— Urăsc când face asta, mormăi Ron, ridicându-se cu Harry de la masă şi croindu-şi drum, mai încet, afară din Marea Sală. Chiar ar muri dacă ne-ar spune măcar de data asta ce pune la cale? I-ar lua cam zece secunde... hei, Hagrid!

Hagrid stătea lângă uşile din holul de la intrare, aşteptând să treacă un grup de elevi de la Ochi-de-Şoim. Era încă la fel de plin de vânătăi cum fusese în ziua când se întorsese din misiunea cu uriaşii şi avea o nouă tăietură chiar pe nas.

— E totul în ordine cu voi? întrebă el, încercând să stoarcă un zâmbet, dar nereuşind decât un fel de grimasă de durere.

— Hagrid, te simţi bine? întrebă Harry, urmându-l în timp ce se mişca greoi după cei de la Ochi-de-Şoim.

— Mi-e bine, mi-e bine, spuse Hagrid cu o falsă detaşare, gesticulând cu o mână şi ratându-l de puţin pe profesorul Vector, care trecea speriat pe lângă el. Sunt doar ocupat, ştiţi voi, ca de obicei... am de pregătit lecţii... câteva salamandre au nişte solzi ruginiţi... şi sunt în perioada de probă, bâigui el.

— Eşti în perioada de probă? zise Ron foarte tare, încât mulţi dintre elevii care treceau prin jur întoarseră capul curioşi. Îmi pare rău... cum adică... eşti în perioada de probă? şopti el.

— Da, spuse Hagrid. Nici nu mă aşteptam la altceva, sincer să fiu. Poate că voi nu v-aţi dat seama, dar inspecţia aceea nu a mers prea bine, ştiţi voi... mă rog, asta e, oftă el profund. Ar fi bine să mai frec salamandrele alea cu nişte pudră de chilli sau or să le cadă cozile peste câteva săptămâni. Ne mai vedem, Harry... Ron...

Ieşi târşâindu-şi picioarele pe uşa dublă de la intrare şi coborî treptele de piatră către terenul udat de ploaie. Harry îl privi cum se îndepărta, întrebându-se la câte veşti proaste trebuia să mai reziste.

Faptul că Hagrid era în perioada de probă deveni o informaţie cunoscută în toată şcoala pe parcursul următoarelor câteva zile, însă, spre indignarea lui Harry, aproape nimeni nu părea supărat din cauza asta; ba chiar

unii elevi, printre care mai ales Draco Reacredinţă, erau de-a dreptul încântaţi. Cât despre moartea stranie de la Sf. Mungo a unui angajat enigmatic de la Departamentul Misterelor, se părea că Harry, Ron şi Hermione erau singurii care ştiau şi cărora le păsa. Acum exista un singur subiect de conversaţie: cei zece Devoratori ai Morţii care evadaseră şi a căror poveste se răspândise în sfârşit prin şcoală, de la cei care citeau ziarele. Umblau nişte zvonuri conform cărora unii dintre condamnaţi fuseseră văzuţi în Hogsmeade, crezând că se ascundeau la "Urlet în noapte" şi că aveau să intre cu forţa în Hogwarts, exact aşa cum făcuse cândva Sirius Black.

Cei care proveneau din familii de vrăjitori crescuseră auzind numele acestor Devoratori ai Morţii rostite cu aproape la fel de multă teamă ca al lui Cap-de-Mort; crimele pe care le comiseseră în timpul stăpânirii înfiorătoare a lui Cap-de-Mort erau legendare. Printre elevii de la Hogwarts se aflau rude ale victimelor lor, care acum deveneau fără să vrea subiectele unui fel de celebritate derivată în timp ce mergeau pe holuri: Susan Bones, al cărei unchi, mătuşă şi veri muriseră toţi de mâna unuia dintre cei zece, spuse posomorâtă în timpul orei de Ierbologie că acum îşi dădea seama cam cum era să fii în locul lui Harry.

— Şi nu ştiu cum poţi să suporţi... este groaznic, zise ea scurt, punând mult prea mult băligar de dragon pe tava ei cu lăstari de Strigă-Pocnituri, făcându-le să se zbată şi să chiţăie nemulţumite.

Era adevărat că, mai nou, Harry era subiectul unui nou val de şuşoteli şi arătări cu degetul pe holuri, şi totuşi, avu impresia că detectează o uşoară diferenţă în tonul

vocilor care şuşoteau. Acum păreau mai degrabă curioase decât ostile şi era sigur că auzise de vreo două-trei ori fragmente de conversaţie care sugerau că vorbitorii nu erau mulţumiţi de versiunea Profetului legată de felul şi motivul pentru care reuşiseră să evadeze din fortăreaţa Azkaban cei zece Devoratori ai Morţii. În confuzia şi frica lor, se părea că oamenii care se îndoiau se întorceau către singura explicaţie disponibilă: cea pe care o prezentau Harry şi Dumbledore încă de anul trecut.

Starea de spirit a elevilor nu fusese singura care se schimbase. Acum era relativ obişnuit să întâlneşti doi-trei profesori discutând pe holuri în şoapte joase şi imperioase şi întrerupându-şi conversaţiile în clipa în care vedeau că se apropiau elevi.

— Este evident că nu mai pot să vorbească nestingheriţi în cancelarie, zise Hermione încet, după ce ea, Harry şi Ron trecură într-o zi pe lângă profesoarele McGonagall şi Lăstar şi profesorul Flitwick, adunaţi în faţa clasei de Farmece. Nu cu Umbridge aici.

— Credeţi că au noutăţi? zise Ron, uitându-se peste umăr la cei trei profesori.

— Dacă ştiu, atunci noi nu o să aflăm nimic, nu-i aşa? zise Harry supărat. În orice caz, după Decretul... la ce număr am ajuns?

Căci în dimineaţa de după evadarea din Azkaban apăruseră noi anunţuri pe avizierele din case:

DIN ORDINUL MARELUI INCHIZITOR DE LA HOGWARTS

De acum înainte le este interzis profesorilor să le dea elevilor informaţii care nu sunt strict legate de materiile pentru a căror predare sunt plătiţi.

Cele de mai sus sunt în conformitate cu Decretul Educaţional numărul Douăzeci şi Şase.

Semnat: Dolores Jane Umbridge, Mare Inchizitor

Acest decret de ultimă oră fusese subiectul multor glume printre elevi. Lee Jordan îi arătase lui Umbridge că, în conformitate cu noua regulă, nu avea voie să îi certe pe Fred şi pe George pentru că se jucau de-a Pocnitura Explozivă în fundul clasei.

— Pocnitura Explozivă nu are nici o legătură cu Apărarea împotriva Magiei Negre, doamnă profesoară! Nu este o informaţie care să aibă legătură cu materia dumneavoastră!

Când Harry îl văzu pe Lee după aceea, dosul palmei îi sângera destul de tare. Harry îi recomandă esenţa de Murtlap.

Harry crezuse că evadarea din Azkaban ar fi umilit-o puţin pe Umbridge, care ar fi putut să fie stânjenită de catastrofa ce avusese loc chiar sub nasul mult iubitului ei Fudge. Însă se părea că doar îi crescuse dorinţa nestăvilită de a controla ea însăşi fiecare aspect al vieţii de la Hogwarts. Părea hotărâtă să obţină cel puţin o concediere cât de curând şi singura problemă era dacă primul demis avea să fie profesoara Trelawney sau Hagrid.

Acum, fiecare lecţie de Previziuni despre Viitor şi Grijă faţă de Creaturile Magice era ţinută în prezenţa lui Umbridge şi a clipboard-ului ei. Stătea la pândă lângă foc, în camera foarte parfumată din turn, întrerupând discursurile din ce în ce mai isterice ale profesoarei Trelawney cu întrebări dificile despre Ornitomanţie şi Heptomologie, insistând să prezică răspunsurile elevilor înainte ca ei să le dea şi cerându-i să îşi demonstreze priceperea pe rând cu globul de cristal, cu frunzele de ceai şi cu runele. Harry credea că doamna profesoară Trelawney mai avea puţin şi urma să cedeze presiunii. Trecu de mai multe ori pe lângă ea pe holuri — ceea ce era oricum o întâmplare foarte neobişnuită, pentru că în mod normal profesoara rămânea în camera ei din turn — bolborosind înflăcărată în sinea ei, frângându-şi mâinile, aruncând priviri îngrozite peste umăr şi emanând în tot acest timp un miros puternic de sherry fiert. Dacă nu ar fi fost atât de îngrijorat pentru Hagrid, i-ar fi părut rău de ea — dar dacă unul dintre ei avea să îşi piardă postul, din punctul de vedere al lui Harry nu exista decât o singură variantă convenabilă.

Din nefericire, Harry nu observase că Hagrid nu părea să se descurce mai bine ca Trelawney. Deşi lăsa impresia că urmase sfatul lui Hermione şi, încă dinainte de Crăciun, nu le arătase nimic mai înfricoşător decât un Crup — o creatură care nu putea fi deosebită de un terrier Jack Russell decât după coada bifurcată — se părea că Hagrid îşi pierduse curajul. În timpul lecţiilor era distrat şi tresărea mereu, pierzându-şi firul în ceea ce le spunea elevilor, răspunzând greşit la întrebări şi uitându-se mereu neliniştit spre Umbridge. De asemenea, era mai distant cu Harry, Ron şi Hermione decât fusese vreodată, şi le

interzisese cu totul să îl viziteze după ce se lăsa întunericul.

— Dacă vă prinde, o să fim cu toţii duşi la eşafod, le spuse el scurt, iar cei trei fraţi, care nu nu doreau să facă ceva care ar fi putut să-i primejduiască şi mai tare slujba, se abţinură să se mai ducă seara la coliba lui.

Lui Harry i se părea că Umbridge îl priva treptat de tot ceea ce îi făcea viaţa frumoasă la Hogwarts: vizitele la coliba lui Hagrid, scrisorile de la Sirius, Fulgerul şi vâjthaţul. Se răzbună la rândul lui în singurul mod în care putea... dublându-şi eforturile pentru A.D.

Harry fu mulţumit că toţi, inclusiv Zacharias Smith, fuseseră convinşi să muncească mai mult ca niciodată de vestea că zece Dementori ai Morţii erau încă în libertate, dar progresul cel mai evident fusese făcut de Neville. Vestea evadării celor care îi atacaseră părinţii produsese o schimbare ciudată, poate chiar puţin alarmantă. Nu vorbise niciodată de întâlnirea cu Harry, Ron şi Hermione în salonul închis de la Sf. Mungo şi, urmându-i exemplul, nici ei nu spuseseră nimic despre asta. Neville nu suflase un cuvânt nici despre cum scăpaseră Bellatrix şi colegii ei torţionari. De fapt, abia dacă mai vorbea în timpul întâlnirilor A.D., lucrând întruna la fiecare nouă vrajă şi contrablestem învăţate de la Harry, având chipul rotofei schimonosit de concentrare, părând indiferent la afecţiuni sau accidente şi muncind mai mult decât toţi ceilalţi din cameră. Progresa atât de repede, încât devenise enervant, iar când Harry le predă Vraja Scut — un mod de a respinge vrăjile minore pentru a se putea întoarce asupra agresorului Hermione fu singura care stăpâni vraja mai repede ca Neville Harry ar fi dat orice să facă progrese la

fel de mari la Occlumanţie cum făcea Neville în timpul întâlnirilor A.D.

Orele lui Harry cu Plesneală, care începuseră destul de rău, nu se îmbunătăţeau. Din contră, Harry simţea că era din ce mai nepriceput cu fiecare lecţie.

Înainte să fi început să studieze Occlumanţia, cicatricea îl usturase câteodată, de obicei în timpul nopţii sau după una dintre străfulgerările acelea stranii, în care-i apăreau gândurile şi stările lui Cap-de-Mort. Mai nou, însă, cicatricea îl ustura aproape tot timpul şi avea adeseori izbucniri de supărare sau veselie care nu aveau legătură cu ce i se întâmpla în clipa aceea, fiind însă însoţite întotdeauna de junghiuri în zona cicatricei. Avea îngrozitoarea senzaţie că se transforma într-un fel de antenă care era aranjată pe frecvenţa fluctuaţiilor stărilor de spirit ale lui Cap-de-Mort şi era sigur că această sensibilitate i se trăgea de la prima lecţie de Occlumanţie cu Plesneală. Mai mult, acum visa că mergea pe holul către intrarea în Departamentul Misterelor aproape în fiecare seară, iar visele culminau cu el în care stătea în faţa uşii negre şi simple dornic, să intre.

— Poate că este puţin ca o boală, zise Hermione, arătându-se îngrijorată când Harry li se confesă ei şi lui Ron. O febră sau ceva de genul ăsta. Ca să te faci bine trebuie mai întâi să te simţi rău.

— Lecţiile cu Plesneală o agravează, zise Harry scurt, frecându-şi fruntea. M-am săturat să mă doară cicatricea şi m-am plictisit să merg pe holul ăla în fiecare noapte. Nu-mi doresc decât să se deschidă uşa aia, m-am săturat să stau şi să mă holbez la ea...

— Nu este deloc amuzant, spuse Hermione tăios. Dumbledore nu vrea să visezi deloc coridorul ăla, altfel nu l-ar fi rugat pe Plesneală să te înveţe Occlumanţie. Nu trebuie decât să munceşti puţin mai mult la ore.

— Dar muncesc! zise Harry iritat. Să încerci şi tu... cu Plesneală, care încearcă să îţi intre în cap... să ştii că nu-i deloc amuzant!

— Poate că... zise Ron rar.

— Poate că, ce? spuse Hermione, destul de afectată.

— Poate că nu este vina lui Harry că nu îşi poate închide mintea, zise Ron sumbru.

— Ce vrei să spui? întrebă Hermione.

— Păi, poate că de fapt Plesneală nu încearcă să-l ajute pe Harry...

Harry şi Hermione se uitară la el cu ochii mari. Ron îi privi posomorât şi cu subînţeles când pe unul, când pe altul.

— Poate, zise el din nou, dar mai încet, că de fapt încearcă să-i deschidă mintea lui Harry şi mai tare... ca să-i fie mai uşor Ştiţi-Voi-Cui...

— Taci din gură, Ron, spuse Hermione supărată. De câte ori l-ai suspectat pe Plesneală şi când ai avut dreptate? Dumbledore are încredere în el, lucrează pentru Ordin, asta ar trebui să fie de ajuns.

— A fost un Devorator al Morţii, zise Ron încăpăţânat. Şi nu am avut niciodată dovezi că într-adevăr a trecut în cealaltă tabără.

— Dumbledore are încredere în el, repetă Hermione. Şi dacă nu putem să avem încredere în Dumbledore, nu mai putem avea încredere în nimeni.

*

Cu atâtea griji şi atâtea lucruri de făcut — cantităţi imense de teme care îi făceau adeseori pe cei din anul cinci să lucreze mult după miezul nopţii, întâlnirile secrete A.D. şi lecţiile regulate cu Plesneală — ianuarie trecu alarmant de repede. Înainte ca Harry să îşi dea seama, sosise februarie, care adusese o vreme mai caldă şi mai umedă, precum şi perspectiva celei de-a doua vizite la Hogsmeade din acel an. Harry avusese foarte puţin timp liber pentru a sta de vorbă cu Cho de când fuseseră de acord să viziteze satul împreună, însă deodată se trezi pus în faţa unei Zile a Îndrăgostiţilor pe care avea să o petreacă integral în compania ei.

În dimineaţa zilei de paisprezece se îmbrăcă şi mai atent ca de obicei. El şi Ron ajunseră la micul dejun chiar la timp pentru sosirea bufniţelor cu poşta. Hedwig nu era acolo — nu că Harry ar fi aşteptat-o — însă, când se aşezară, Hermione trăgea de o scrisoare din ciocul unei bufniţe cafenii necunoscute.

— Era şi timpul! Dacă nu venea azi... zise ea, deschizând entuziasmată plicul şi scoţând o mică bucată de pergament.

Ochii i se mişcară rapid de la stânga la dreapta, în timp ce parcurgea mesajul, iar pe chip îi apăru o expresie sumbră de mulţumire.

— Harry, fii atent, zise ea, ridicându-şi privirea, este foarte important. Crezi că ne-am putea întâlni la "Trei mături" pe la prânz?

— Păi... nu ştiu, zise Harry nesigur. Cho s-ar putea să se aştepte să petrec toată ziua cu ea. Nu am stabilit ce o să facem.

— Păi, adu-o şi pe ea dacă e nevoie, spuse Hermione imperios. Dar vii?

— Mă rog... da, dar de ce?

— Nu am timp să îţi spun acum, trebuie să răspund repede la scrisoarea asta.

Şi ieşi repede din Marea Sală, ţinând scrisoarea strâns într-o mână şi o felie de pâine prăjită în cealaltă.

— Tu vii? îl întrebă Harry pe Ron, însă acesta clătină din cap destul de posomorât.

— Nu pot să vin deloc în Hogsmeade; Angelina vrea o zi întreagă de antrenament. De parcă ar ajuta la ceva; suntem cea mai proastă echipă pe care am văzut-o vreodată. Să-i vezi pe Sloper şi pe Kirke, sunt jalnici, chiar mai răi decât mine. Nu ştiu de ce Angelina nu vrea să mă lase să-mi dau demisia, zise el cu un oftat adânc

— Pentru că eşti bun când eşti în formă, zise Harry enervat. Îi era foarte greu să-i împărtăşească nefericirea lui Ron, când el însuşi ar fi dat aproape orice ca să joace în

apropiatul meci cu Astropufii. Ron părea să fi observat tonul lui Harry, pentru că nu mai pomeni de vâjthaţ în timpul micului dejun şi se despărţi apoi de el cu o oarecare răceală. Ron plecă spre terenul de vâjthaţ, iar Harry, după ce încercă să-şi netezească părul, uitându-se cum îi era reflectat pe spatele unei linguriţe, se îndreptă singur către holul de intrare, ca să se întâlnească acolo cu Cho, simţindu-se foarte neliniştit şi întrebându-se despre ce Dumnezeu aveau să vorbească.

Îl aştepta stând puţin într-o parte în faţa uşii duble de stejar de la intrare şi arătând foarte bine, cu părul strâns la spate într-o coadă lungă de cal. Harry îşi simţea picioarele prea mari pentru corpul său în timp ce mergea spre ea şi deodată, cu groază, fu conştient de braţele sale şi de cât de penibil trebuiau să arate, balansându-i-se pe lângă corp.

— Bună, zise Cho cu răsuflarea întretăiată.

— Bună, spuse Harry.

Se uitară unul la altul preţ de o clipă, iar apoi Harry zise:

— Păi... ăă... ce zici, mergem?

— A... da...

Se alăturară cozii de elevi care erau verificaţi de Filch, întâlnindu-şi din când în când privirile şi zâmbind nehotărâţi, însă fără să îşi vorbească. Harry fu uşurat când ajunseră amândoi afară la aer curat, descoperind că era mai uşor să mergi în tăcere decât să stai pur şi simplu pe loc, cu un aer stânjenit. Era o zi destul de răcoroasă, cu puţin vânt, iar când trecură pe lângă stadionul de vâjthaţ, Harry îi zări pe Ron şi pe Ginny zburând pe deasupra

tribunelor şi simţi o durere înfiorătoare în suflet la gândul că nu era şi el acolo cu ei.

— Îţi lipseşte mult, nu-i aşa? zise Cho.

Întoarse privirea şi văzu că fata îl urmărea.

— Da, oftă el. Aşa este.

— Mai ţii minte când am jucat prima oară unul împotrivii celuilalt, în anul trei? îl întrebă ea.

— Da, zise Harry, zâmbind. M-ai blocat la fiecare fază.

— Şi Baston ţi-a spus să nu faci pe cavalerul şi să mă dobori de pe mătură dacă e nevoie, zise Cho cu un surâs nostalgic. Am auzit că a fost selecţionat de Mândria din Portrete, aşa este?

— Nu, de Puddlemere United; m-am întâlnit cu el anul trecut la Cupa Mondială.

— A, şi noi ne-am întâlnit tot acolo, mai ţii minte? Eram în acelaşi loc din tabără. A fost foarte frumos, nu-i aşa?

Discutară despre Cupa Mondială de Vâjthaţ pe tot din mul către ieşire şi dincolo de porţi. Lui Harry aproape că nu îi venea să creadă cât de uşor era să îi vorbească — de fapt, nu era cu nimic mai greu decât când vorbea cu Ron şi Hermione — şi tocmai începea să se simtă încrezător şi vesel, când trecu pe lângă ei o gaşcă mare de fete de la Viperini, printre care şi Pansy Parkinson.

— Potter şi Chang! strigă Pansy, pe un fundal de chicoteli batjocoritoare. Vai, Chang, nu prea îmi plac gusturile tale... Diggory măcar era chipeş!

Fetele grăbiră pasul, vorbind şi chiuind într-o manieră agresivă, aruncând multe priviri cu tâlc peste umăr, către Harry şi Cho, şi lăsând în urmă o tăcere stânjenitoare. Harry nu mai ştiu ce să spună despre vâjthaţ, iar Cho, care roşise puţin, se uita în jos.

— Ia zi... unde vrei să mergem? o întrebă Harry când intrară în Hogsmeade.

Strada principală era plină de elevi care mergeau agale într-o parte şi în alta, uitându-se în vitrinele magazinelor şi pierzând timpul strânşi pe trotuare.

— A... oriunde, zise Cho, ridicând din umeri. Ăă... ce zici, să ne uităm prin magazine sau altceva de genul ăsta?

Se îndreptară spre "Dervish şi Banges". Pe vitrină fusese lipit un afiş mare, la care se uitau câţiva localnici. Se dădură la o parte când se apropiară Harry şi Cho, iar Harry se trezi privind din nou fotografiile celor zece Devoratori ai Morţii care evadaseră. Afişul începea clasic: "Din ordinul Ministerului Magiei"; se oferea o recompensă de o mie de galioni oricărei vrăjitoare sau oricărui vrăjitor ce avea informaţii care ajutau la prinderea unuia dintre puşcăriaşii prezentaţi.

— Este ciudat, nu-i aşa? zise Cho încet, uitându-se în sus la pozele Devoratorilor Morţii. Ţii minte când a evadat Sirius Black şi în Hogsmeade era plin de Dementori care veniseră să-l caute? Acum sunt în libertate zece Devoratori ai Morţii şi nu e nici urmă de Dementor prin zonă...

— Da, spuse Harry, dezlipindu-şi ochii de pe chipul lui Bellatrix Lestrange ca să cerceteze strada principală. Da, chiar este ciudat.

Nu îi părea rău că nu existau Dementori prin apropiere, dar acum, gândindu-se mai bine, constată că absenţa lor era edificatoare. Nu numai că-i lăsaseră pe Devoratorii Morţii să evadeze, dar nici măcar nu se oboseau să îi caute... se părea că nu se mai aflau deloc sub controlul Ministerului.

Cei zece Devoratori ai Morţii evadaţi îi priveau din vitrina fiecărui magazin pe lângă care Harry trecu alături de Cho. Când ajunseră în faţa magazinului lui Scrivenshaft, începu să plouă; picături reci, mari, îl bombardau pe Harry pe faţă şi la ceafă.

— Ăă... vrei să mergem să bem o cafea? zise Cho, făcând o nouă încercare, în timp ce ploaia se înteţea.

— Da, sigur, răspunse Harry, uitându-se în jur. Unde?

— A, ştiu un loc tare drăguţ chiar mai sus; nu ai mai fost niciodată la doamna Puddifoot? zise ea veselă, conducându-l pe un drum lăturalnic şi apoi într-o ceainărie pe care Harry nu o mai observase până atunci.

Era un locşor înghesuit şi plin de aburi, unde totul părea decorat cu volănaşe sau funde. Lui Harry îi aminti într-un mod neplăcut de biroul lui Umbridge.

— Drăguţ, nu-i aşa? spuse Cho bucuroasă.

— Ăă... da, spuse Harry nesincer.

— Uite, au pus decoraţii de Ziua Îndrăgostiţilor! zise Cho, arătând spre mai mulţi îngeraşi de aur, care pluteau deasupra fiecărei măsuţe rotunde, aruncând din când în când confeti roz peste cei aşezaţi în jurul lor.

— Oho…

Se aşezară la ultima masă liberă, care era lângă fereastra aburită. Roger Davies, căpitanul de vâjthaţ al Ochilor-de-Şoim, stătea la câţiva metri de ei cu o fată blondă şi drăguţă. Se ţineau de mână. Priveliştea îl făcu pe Harry să se simtă stânjenit, mai ales când, uitându-se în jur prin ceainărie, văzu că peste tot erau numai cupluri, toate ţinându-se de mână. Poate că Cho se aştepta ca şi el să o ţină de mână.

— Ce să vă aduc, dragii mei? zise doamna Puddifoot, o femeie robustă, cu un coc negru foarte lucios, strecurându-se cu mare dificultate printre masa lor şi cea a lui Roger Davies.

— Două cafele, vă rog, spuse Cho.

Până le sosiră cafelele, Roger Davies şi prietena lui începură să se sărute peste zaharniţă. Harry şi-ar fi dorit să nu facă asta; avea impresia că Davies stabilea un standard pe care Cho avea să se aştepte în curând să-l respecte şi el. Simţi că i se înfierbântă chipul şi încercă să se uite pe geam, însă acesta era atât de aburit, încât nu văzu strada de dincolo de ea. Pentru a amâna momentul în care avea să fie nevoit să se uite la Cho, privi spre tavan, de parcă ar fi examinat zugrăveala, şi primi o mână de confeti direct în faţă de la îngeraşul plutitor.

După alte câteva minute dureroase, Cho aduse vorba de Umbridge. Harry se aruncă uşurat asupra subiectului şi petrecură nişte momente fericite vorbind-o de rău, însă subiectul fusese deja atât de bine speculat în timpul întâlnirilor A.D., încât nu dură mult. Iar se lăsă tăcerea.

Harry era foarte conştient de zgomotele care veneau de la masa alăturată şi căută disperat un alt subiect.

— Ăă... fii atentă, vrei să mergi cu mine la "Trei mături" la prânz? Mă întâlnesc cu Hermione Granger acolo.

Cho ridică din sprâncene.

— Te întâlneşti cu Hermione Granger? Azi?

— Da. Păi, ea m-a rugat, aşa că m-am gândit să merg. Vrei să vii cu mine? A spus că nu contează dacă vii.

— A... ce... ce drăguţ din partea ei.

Însă Cho nu părea să creadă deloc că era drăguţ. Din contră, vorbise pe un ton glacial şi dintr-o dată devenise relativ neîngăduitoare.

Mai trecură alte câteva minute într-o tăcere absolută, iar Harry îşi bău cafeaua atât de repede, încât urma să aibă nevoie cât de curând de încă o ceaşcă. Lângă ei, Roger Davies şi prietena lui păreau să fie lipiţi unul de altul în dreptul buzelor.

Mâna lui Cho era pe masă, lângă ceaşcă, şi Harry simţi impulsul tot mai puternic de a i-o lua într-a lui. Pur şi simplu fă-o, îşi spuse el, în timp ce în piept îi creşteau panica şi emoţia, pur şi simplu întinde mâna şi apuc-o. Era uimitor cu de greu îi venea să întindă mâna vreo douăzeci de centimetri şi să o atingă pe a ei, prin comparaţie cu prinderea din zbor a hoţoaicei rapide...

Însă exact când îşi mişcă mâna spre ea, Cho şi-o ridică de pe masă. Acum urmărea cu o expresie oarecum

interesată de felul cum Roger Davies se săruta cu prietena lui.

— Ştii, m-a invitat în oraş, zise ea încet. Acum câteva săptămâni. Roger. Însă l-am refuzat.

Harry, care înşfăcase zaharniţa ca să îşi motiveze mişcarea furtunoasă peste masă, pricepu de ce îi spunea una ca asta. Dacă îşi dorea să stea la masa alăturată şi să fie sărutată pătimaş de Roger Davies, de ce fusese de acord să iasă cu el?

Harry nu zise nimic. Îngeraşul mai aruncă o mâna de confeti peste ei; o parte aterizară în ultimele înghiţituri de cafea rece pe care Harry fusese pe punctul să le bea.

— Anul trecut am venit aici cu Cedric, zise Cho.

În cele două secunde cât îi luă ca să îşi dea seama ce-i spusese fata, Harry simţi un gol în stomac. Nu îi venea să creadă că vroia să vorbească despre Cedric acum, când erau înconjuraţi de cupluri care se sărutau şi când deasupra capetelor lor plutea un îngeraş.

Când Cho vorbi din nou, vocea ei fu puţin mai ridicată.

— Vreau să te întreb ceva de foarte mult timp... Cedric... a... a... a zis ceva despre mine înainte să moară?

Acesta era ultimul subiect despre care şi-ar fi dorit Harry să discute, iar Cho era ultima persoană cu care i-ar fi plăcui s-o facă.

— Păi... nu... zise el încet. Nu... nu a avut timp să zică nimic. Ăă... deci... ai... ai parte de mult vâjthaţ în vacanţe? Ţii cu Tornadele, nu-i aşa?

Glasul său avu o veselie şi o voioşie falsă. Spre groaza lui, văzu că ochii ei erau iar plini de lacrimi, exact aşa cum fuseseră la ultima întâlnire A.D. de dinainte de Crăciun.

— Ştii, zise el disperat, aplecându-se ca să nu poată să-l audă altcineva, hai să nu mai vorbim despre Cedric acum... hai să vorbim despre altceva...

Însă se părea că şi acum spusese ceva nepotrivit.

— Am crezut, zise ea, cu lacrimile prelingându-i-se pe masă, am crezut că tu ai... ai... ai putea să înţelegi! Simt nevoia să vorbesc despre asta! În mod sigur simţi şi tu ne... nevoia să vorbeşti despre asta! Cum să-ţi spun, ai văzut cum s-a întâmplat, nu-i aşa?

Totul mergea îngrozitor de rău; prietena lui Roger Davies chiar se dezlipise de el ca să se uite la Cho cum plângea.

— Păi... am vorbit despre asta, cu Ron şi Hermione, spuse Harry în şoaptă, dar...

— A, cu Hermione Granger vorbeşti despre asta! spuse ea tare, cu obrajii scăldaţi de lacrimi.

Se întrerupseră şi alte cupluri care se sărutau, ca să se holbeze la ea.

— Dar cu mine nu vorbeşti! Poate că ar fi mai bine dacă am... am... plăti nota chiar acum şi dacă te-ai duce să

te întâlneşti cu Hermione Granger, ceea ce este evident că îţi doreşti!

Harry se uită la ea cu ochii mari, extrem de derutat, în timp ce ea înşfăca un şerveţel şi începea să-şi şteargă de zor chipul lucios.

— Cho? zise el şters, dorindu-şi ca Roger să îşi ia prietena şi să înceapă să o sărute din nou, pentru ca fata să nu se mai holbeze la el şi la Cho.

— Hai, pleacă! spuse ea, plângând acum în şerveţel. Nu ştiu de ce m-ai mai invitat în oraş, dacă ai de gând să aranjezi întâlniri cu alte fete chiar după ce te vezi cu mine... cu câte te mai întâlneşti după Hermione?

— Nu este aşa! zise Harry, atât de uşurat când înţelese în sfîrşit de ce era supărată, încât râse, ceea ce, îşi dădu seama cu o fracţiune de secundă prea târziu, fusese o greşeală.

Cho sări în picioare. Acum în ceainărie se făcuse o linişte generală şi toată lumea îi urmărea.

— Pe curând, Harry, spuse ea dramatic şi se duse furtunos spre uşă, sughiţând puţin, o deschise cu putere şi ieşi grăbită în ploaia torenţială.

— Cho! strigă Harry după ea, însă uşa se închisese deja în urma ei cu un pocnet sonor.

În ceainărie se auzea musca. Toate perechile de ochi erau aţintite asupra lui Harry. Acesta aruncă un galion pe masă, îşi scutură grămada de confeti roz din păr şi ieşi pe uşă după Cho.

Acum ploua tare, iar fata nu era nicăieri. Pur şi simplu nu înţelegea ce se întâmplase; cu o jumătate de oră în urmă, se înţelegeau perfect.

— Femeile! murmură el supărat, mergând pe strada spălata de ploaie cu mâinile în buzunare. De fapt, de ce ţinea morţiş să vorbească despre Cedric? De ce voia să deschidă un subiect care o făcea să se comporte ca o stropitoare umană?

O luă la dreapta şi începu să alerge stropind în stânga şi în dreapta, iar în câteva minute ajunse în prag la "Trei mături". Ştia că era prea devreme pentru a se întâlni cu Hermione, însă crezu că avea şanse să dea peste cineva cu care să îşi poată petrece timpul până atunci. Îşi dădu părul ud din ochi şi se uită în jur. Hagrid stătea singur într-un colţ şi părea posomorât.

— Bună, Hagrid! zise el, după ce se strecură printre mesele înghesuite şi se aşeză lângă el.

Hagrid tresări şi se uită la Harry, de parcă nu l-ar fi recunoscut. Harry observă că avea două tăieturi noi pe faţă şi încă nişte vânătăi recente.

— A, tu eşti, Harry, zise Hagrid. Eşti bine?

— Da, sunt bine, minţi Harry şi simţi că, pe lângă Hagrid, care era dărâmat şi amărât, el nu prea avea de ce să se plângă. Ăă... tu cum te lauzi?

— Eu? zise Hagrid. A, excelent, Harry, excelent.

Se uită în adâncimile halbei sale de cositor, care era mare cât o găleată, şi oftă. Harry nu ştia ce să-i spună.

Rămaseră un timp în tăcere, unul lângă altul. Apoi Hagrid zise brusc:

— Suntem în aceeaşi barcă, tu şi cu mine, nu-i aşa, 'Arry?

— Ăă... zise Harry.

— Da... am mai zis-o şi altădată... amândoi nişte străini, oarecum, zise Hagrid, dând cu înţelepciune din cap. Şi amândoi orfani. Da... amândoi orfani.

Luă o sorbitură generoasă din halbă.

— Contează să ai o familie de treabă, spuse el. Tatăl meu era de treabă. Şi părinţii tăi la fel. Dacă ar fi trăit, altfel ar fi fost viaţa, nu?

— Da... presupun că da, zise Harry prevenitor, căci Hagrid părea să fie într-o stare foarte ciudată.

— Familia, zise acesta sumbru. Orice s-ar spune, sângele contează...

Şi îşi şterse un firişor de sânge care i se prelinsese în ochi.

— Hagrid, zise Harry, fără să se poată abţine, de unde ai toate rănile astea?

— Cum? spuse Hagrid, luat prin surprindere. Ce răni?

— Toate rănile astea! zise Harry, arătând spre chipul uriaşului.

— A... astea-s nişte zgârieturi şi nişte vânătăi obişnuite, Harry, zise Hagrid sec, am o slujbă dură.

Îşi goli halba, o puse la loc pe masă şi se ridică.

— Pe curând, Harry… ai grijă de tine.

Ieşi greoi din bar, părând extrem de necăjit, şi dispăru în ploaia torenţială. Harry îl privi plecând, şi se simţi îngrozitor. Hagrid era nefericit şi ascundea ceva, însă părea hotărât să nu accepte să fie ajutat. Ce se întâmpla? Însă înainte ca Harry să se mai poată gândi la asta, auzi o voce strigându-l pe nume.

— Harry! Harry, aici!

Hermione îi făcea cu mâna din partea cealaltă a camerei. Se ridică şi îşi croi drum spre ea prin barul aglomerat. Era la câteva mese de ea când văzu că Hermione nu era singură. Stătea la masă cu cei mai improbabili colegi de pahar pe care şi i-ar fi putut imagina vreodată: Luna Lovegood şi nimeni alta decât Rita Skeeter, fostă ziaristă la Profetul zilei şi una dintre persoanele pe care nu putea să le sufere.

— Ai venit mai devreme! zise ea, dându-se la o parte ca să-i facă loc să se aşeze. Credeam că eşti cu Cho, nu te aşteptam decât peste cel puţin o oră!

— Cho? zise Rita imediat, învârtindu-se pe scaun ca să se uite atentă la Harry. O fată?

Îşi înşfăcă geanta din piele de crocodil şi cotrobăi prin ea.

— Nu este treaba ta dacă Harry a fost şi cu o sută de fete, îi spuse Hermione Ritei cu calm. Aşa că poţi să o pui deoparte chiar în clipa asta.

Rita fusese pe punctul de a-şi scoate din geantă pana verde-prăzulie. Arătând de parcă ar fi fost obligată să înghită Sevămizeră, îşi închise geanta la loc cu putere.

— Ce pui la cale? întrebă Harry, luând loc şi uitându-se do la Rita la Luna şi apoi la Hermione.

— "Domnişoara Perfecţiune" tocmai era pe cale să îmi spună când ai venit tu, zise Rita, sorbind zdravăn din băutură. Presupun că am voie să vorbesc cu el, nu-i aşa? o întrebă ea răstit pe Hermione.

— Da, presupun că da, zise Hermione cu răceală.

Ritei nu îi pria şomajul. Părul care fusese cândva aranjat în bucle elaborate îi cădea acum lins şi neîngrijit în jurul feţei. Oja roşie de pe unghiile de patru centimetri era luată pe alocuri şi îi lipseau câteva pietre preţioase false din ramele înaripate. Mai trase o duşcă şi zise din colţul gurii:

— Drăguţă fată, nu-i aşa, Harry?

— Dacă mai scoţi un cuvânt despre viaţa sentimentală a lui Harry, cade toată afacerea şi să ştii că nu glumesc, spuse Hermione enervată.

— Ce afacere? spuse Rita, ştergându-se la gură cu mâneca. Încă nu ai zis nimic de vreo afacere, "domnişoară Superaranjată", nu mi-ai spus decât să vin. Ah, nu o să treacă mult şi...

Trase aer în piept, cutremurându-se.

— Da, da, nu o să treacă mult şi o să scrii alte articole oribile despre Harry şi despre mine, zise Hermione

indiferentă. Ştii ceva, ce-ar fi să găseşti pe cineva căreia îi pasă?

— Anul ăsta au publicat o grămadă de articole oribile despre Harry şi fără ajutorul meu, zise Rita, aruncându-i lui Harry o privire piezişă peste marginea paharului şi adăugând într-o şoaptă aspră: Cum te-ai simţit, Harry? Trădat? Mâhnit? Neînţeles?

— Sigur că este supărat, zise Hermione cu o voce dură, limpede. Pentru că i-a spus adevărul Ministrului Magiei, iar Ministrul este prea idiot ca să îl creadă.

— Deci chiar asta crezi, că s-a întors Cel Ce Nu Trebuie Numit? zise Rita, coborând paharul şi supunându-l pe Harry unei cercetări pătrunzătoare, în timp ce degetul îi rătăcea cu jind către încheietoarea genţii din piele de crocodil. Chiar susţii toate tâmpeniile pe care le spune Dumbledore tuturor despre întoarcerea Ştii-Tu-Cui şi crezi că eşti singurul martor?

— Nu am fost singurul martor, se răţoi Harry. Erau şi vreo doisprezece Devoratori ai Morţii acolo. Vrei să-ţi spun cum îi cheamă?

— Cu orice preţ, murmură Rita, căutând iar prin geantă şi privindu-l de parcă ar fi fost cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. Un titlu mare cu litere îngroşate: "Potter acuză..." Un subtitlu, "Harry Potter îi numeşte pe Devoratorii Morţii care sunt încă printre noi". Şi apoi, sub o fotografie drăguţă cu tine, "Supravieţuitorul atacului Ştiţi-Voi-Cui, adolescentul tulburat, Harry Potter, de 15 ani, a dezlănţuit ieri haosul acuzându-i pe membrii respectabili şi de vază ai comunităţii vrăjitoreşti că sunt Devoratori ai Morţii..."

Chiar avea în mână pana de citate rapide, la jumătatea distanţei până la gură, când îi pieri expresia extaziată de pe chip.

— Da, sigur că da, zise ea, coborând pana şi aruncându-i lui Hermione priviri acide, micuţa "domnişoară Perfecţiune" nu vrea să apară povestea asta, nu-i aşa?

— De fapt, zise Hermione cu dulceaţă, exact asta vrea micuţa "domnişoară Perfecţiune".

Rita se holbă la ea. La fel şi Harry. Luna, însă, fredonă încet, visătoare "Weasley e al nostru rege" şi îşi amestecă băutura cu o ceapă pe un băţ de cocteil.

— Vrei să scriu ce zice despre Cel Ce Nu Trebuie Numit? o întrebă Rita pe Hermione cu o voce albă.

— Da, vreau, spuse Hermione. Varianta adevărată. Toate datele. Exact aşa cum ţi le spune Harry. O să-ţi dea toate detaliile, o să-ţi spună numele Devoratorilor Morţii nedescoperiţi pe care i-a văzut acolo, o să-ţi spună cum arată acum Cap-de-Mort... ah, vrei să te controlezi puţin? adăugă ea dispreţuitor, aruncând un şerveţel în partea cealaltă a mesei, căci, la auzul numelui lui Cap-de-Mort, Rita tresărise atât de tare încât îşi vărsase pe ea jumătate din paharul cu whisky-foc.

Rita îşi tampona haina de ploaie ponosită, holbându-se în continuare la Hermione. Apoi zise cu îndrăzneală:

— Profetul nu ar publica-o. În caz că nu ai observat, nimeni nu crede povestea asta trasă de păr. Toţi sunt convinşi că Harry are vedenii. Însă, dacă mă laşi să scriu articolul dintr-un alt unghi...

— Nu ne trebuie un alt articol despre cum şi-a pierdut Harry minţile! zise Hermione supărată. Mulţumim, dar am avut parte de destule de genul ăsta! Vreau să i se dea ocazia să spună adevărul!

— Nu există o piaţă pentru un asemenea articol, spuse Rita cu răceală.

— Vrei să spui că Profetul nu îl va tipări pentru că nu îi lasă Fudge, zise Hermione enervată.

Rita o privi îndelung şi aspru pe Hermione. Apoi, aplecându-se peste masă spre ea, zise pe un ton decis:

— De acord, Fudge are influenţă asupra Profetului, dar până la urmă tot acolo ajungem. Nu vor publica un articol care îl pune pe Harry într-o lumină favorabilă. Nimeni nu vrea să citească aşa ceva. Este împotriva stării de spirit a publicului. Oamenii sunt şi aşa destul de îngrijoraţi din cauza ultimelor evadări din Azkaban. Pur şi simplu nu vor să creadă că s-a întors Ştii-Tu-Cine.

— Deci, Profetul zilei există ca să le spună oamenilor ce vor să audă, da? spuse Hermione usturător.

Rita se îndreptă din nou, cu sprâncenele ridicate, şi îşi goli paharul de whisky-foc.

— Profetul există ca să se vândă, prostuţo, zise ea cu răceală.

— Tatăl meu crede că este un ziar îngrozitor, zise Luna, intrând pe neaşteptate în conversaţie, mâncând din ceapa de la cocteil şi privind-o pe Rita cu ochii ei enormi, exoftalmici, de nebun. Tatăl meu publică articole

importante, despre care crede că trebuie să fie ştiute de public. Nu-l interesează să facă bani.

Rita se uită dispreţuitor la Luna.

— Presupun că tatăl tău este directorul unei reviste mici şi idioate din cine ştie ce sătuc, zise ea. Probabil, Douăzeci şi cinci de moduri de a intra în conversaţie cu Încuiaţii şi calendarul următorului târg cu vânzare "Aduci şi Zbori"?

— Nu, spuse Luna, scufundându-şi din nou ceapa în apa de alge, este editorul Zeflemistului.

Rita pufni atât de tare, încât oamenii de la o masă din apropiere întoarseră capetele alarmaţi.

— Articole importante, despre care crede că trebuie să fie ştiute de public, da? zise ea nimicitor. Aş putea să folosesc conţinutul acelei zdrenţe pe post de îngrăşământ pentru grădină.

— Ei bine, asta este şansa ta de a-i ridica puţin standardul, nu-i aşa? zise Hermione agreabil. Luna spune că tatăl ei este foarte mulţumit de ideea unui interviu cu Harry. El este cel care îl va publica.

Rita se holbă o clipă la ele, apoi scoase un urlet de râs.

— Zeflemistul! zise ea, chicotind. Crezi că oamenii or să-l ia în serios dacă o să apară în Zeflemistul?

— Unii oameni nu îl vor lua, spuse Hermione pe un ton ponderat. Dar versiunea evadării din Azkaban pe care a publicat-o Profetul zilei are nişte lacune. Cred că mulţi

trebuie să se întrebe dacă nu există o explicaţie mai bună pentru ce s-a întâmplat şi dacă nu pot să aibă acces la o altă variantă, chiar va fi publicată într-o — se uită cu coada ochiului la Luna. — Într-o… mă rog, revistă neobişnuită… cred că s-ar putea să fie destul de dornici să o citească.

Rita nu spuse nimic pentru o vreme, ci o privi pe Hermione cu viclenie, cu capul lăsat puţin într-o parte.

— Bine, să presupunem că sunt de acord, zise ea scurt. Ce fel de onorariu voi primi?

— Nu cred că tati îi plăteşte pe oameni ca să scrie pentru revistă, zise Luna visătoare. O fac pentru că este o onoare şi, bineînţeles, ca să îşi vadă numele tipărite.

Rita Skeeter păru să simtă iar un gust puternic de Sevămizeră, în timp ce se lansa asupra lui Hermione.

— Vreţi să o fac pe gratis?

— Păi, da, spuse Hermione cu calm, sorbind din băutură. Dacă nu, după cum ştii foarte bine, voi informa autorităţile că eşti un Animag neînregistrat. Desigur, Profetul ar putea să te plătească foarte generos pentru un articol despre cum este viaţa în Azkaban.

Rita arăta de parcă nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere decât să înşface umbreluţa de hârtie din paharul lui Hermione şi să i-o bage pe nas.

— Presupun că nu prea am de ales, nu-i aşa? zise Rita, cu vocea tremurându-i puţin.

Îşi deschise iar geanta din piele de crocodil, scoase o bucată de pergament şi îşi ridică pana de citate rapide.

— Tati va fi mulţumit, spuse Luna veselă, chiar dacă Rita îşi încordă un muşchi al maxilarului.

— În ordine, Harry? zise Hermione, întorcându-se spre el. Eşti gata să spui publicului adevărul?

— Presupun că da, spuse Harry, urmărind-o pe Rita cum ţinea pana de citate rapide, gata să scrie pe pergamentul pregătit.

— Atunci, dă-i drumul, Rita, spuse Hermione senină, pescuind o cireaşă de pe fundul paharului.

CAPITOLUL XXVI

VĂZUTE ŞI NEPREVĂZUTE

Luna zise vag că nu ştia când avea să apară interviul Ritei Skeeter cu Harry în Zeflemistul, pentru că tatăl ei aştepta un lung şi minunat articol despre ultimele reperări ale Snorhacului Corn-Şifonat, "şi desigur, ăsta era un articol foarte important, aşa că s-ar fi putut ca cel despre Harry să aştepte numărul următor, "spusese Luna.

Lui Harry nu îi fu uşor să vorbească despre noaptea când se întorsese Cap-de-Mort. Rita îl împinsese să precizeze un detaliu neînsemnat, iar Harry îi povestise tot ce îşi amintea, ştiind că aceasta era marea sa ocazie de a spune lumii adevărul. Se întrebă câţi aveau să reacţioneze la articol. Bănuia că multora avea să le confirme faptul că

era complet nebun, printre altele şi fiindcă articolul său avea să apară alături de nişte prostii monumentale, cum ar fi Snorhacii Corn-Şifonat. Însă evadarea lui Bellatrix Lestrange şi a celorlalţi Devoratori ai Morţii îi indusese lui Harry o dorinţă arzătoare de a face ceva, indiferent dacă acest ceva avea să funcţioneze sau nu...

— Abia aştept să văd ce zice Umbridge despre faptul că faci totul public, spuse Dean la cină miercuri seara, cu un aer uluit.

Seamus înfuleca mari cantităţi de plăcintă cu pui şi şuncă vizavi de Dean, însă Harry ştia că asculta.

— Harry, faci ceea ce trebuie, zise Neville, care stătea în faţa lui, destul de palid, însă gata să-şi continue ideea: Trebuie să fi fost... greu... să vorbeşti despre asta... nu-i aşa?

— Da, murmură Harry, însă oamenii trebuie să ştie de ce este capabil Cap-de-Mort, nu crezi?

— Aşa este, spuse Neville, încuviinţând din cap, şi despre Devoratorii Morţii... oamenii ar trebui să ştie...

Neville îşi lăsă propoziţia neterminată şi se întoarse 1a cartoful său copt. Seamus îşi ridică privirea, însă, când întâlni ochii lui Harry, şi-o plecă la loc în farfurie. După un timp, Dean, Seamus şi Neville plecară către camera de zi, lăsându-i pe Harry şi Hermione să-l aştepte pe Ron, care încă nu luase cina din cauza antrenamentului de vâjthaţ.

Cho Chang intră în sală cu prietena ei Marietta. Stomacul lui Harry scoase un zgomot straniu, dar ea nu se uită spre masa Cercetaşilor şi se aşeză cu spatele la el.

— Ah, am uitat să te întreb, spuse Hermione veselă, uitându-se la masa Ochilor-de-Şoim, cum a mers întâlnirea cu Cho? Cum de te-ai întors atât de repede?

— Ăă... păi, a fost... zise Harry, trăgând spre el un platou cu prăjitură cu rubarbă şi mai luându-şi o porţie, un fiasco desăvârşit, dacă tot m-ai întrebat.

Şi îi spuse ce se întâmplase în ceainăria doamnei Puddifoot.

— ... şi atunci, termină el câteva minute mai târziu, după ce dispăru şi ultima bucăţică de prăjitură, se ridică brusc, ştii, îmi zice, "Pe curând, Harry", şi iese în fugă!

Îşi puse pe masă lingura şi se uită la Hermione.

— Te întreb, ce a fost toată asta? Ce s-a întâmplat?

Hermione aruncă o privire spre ceafa lui Cho şi oftă.

— Ah, Harry, zise ea cu tristeţe. Păi, îmi pare rău, dar fost puţin lipsit de tact.

— Eu, lipsit de tact? zise Harry scandalizat. Acum ne înţelegem bine şi, o clipă mai târziu, îmi spune că Roger Davis a invitat-o să iasă cu el în oraş şi că obişnuia să meargă să se pupe cu Cedric în ceainăria aia idioată — cum era să mă simt?

— Păi, vezi tu, zise Hermione, cu aerul răbdător al cuiva care îi explică unui copilaş hipersensibil că unu şi cu unu fac doi, nu ar fi trebuit să-i fi spus că vroiai să te întâlneşti cu mine.

— Dar, dar, bâigui Harry, dar... mi-ai spus să ne întâlnim la prânz şi să o iau şi pe ea cu mine, cum ar fi trebuit să fac asta fără să îi spun?

— Ar fi trebuit să i-o fi spus altfel, zise Hermione, cu acelaşi aer răbdător, care îl înnebunea. Ar fi trebuit să-i fi spus că era foarte neplăcut, dar că te obligasem să promiţi că o să vii la "Trei mături", şi că tu chiar nu vroiai să mergi şi că ai fî preferat de o mie de ori să petreci toată ziua cu ea, dar că, din păcate, era bine să te întâlneşti cu mine, aşa că o rogi din tot sufletul să vină cu tine, sperând că astfel ai fi putut să scapi cât mai repede. Şi ar fi fost o idee bună să îi fi spus şi cât de urâtă crezi că sunt, adăugă Hermione.

— Dar nu cred că eşti urâtă, zise Harry năucit.

Hermione râse.

— Harry, eşti mai rău ca Ron... mă rog, nu, nu se ştie, oftă ea, în timp ce Ron intra în sală şchiopătând, plin de noroi şi arătând morocănos. Fii atent — ai supărat-o pe Cho când ai zis că te vei întâlni cu mine, aşa că a încercat să te facă gelos. A fost modul ei de a încerca să afle cât de mult o placi.

— Asta făcea? zise Harry, în timp ce Ron se prăbuşea pe banca de vizavi de ei şi trăgea spre el toate platourile la care putea să ajungă. Păi, nu ar fi fost mai uşor dacă m-ar fi întrebat pur şi simplu dacă o plac mai mult pe ea decât pe tine?

— Fetele rareori pun întrebări de genul ăsta, spuse Hermione.

— Păi, foarte rău! zise Harry hotărât. Atunci aş fi putut să-i spun că o plac şi nu ar mai fi trebuit să se supere iar din cauza morţii lui Cedric!

— Nu spun că a fost corect ce a făcut, zise Hermione, în timp ce li se alătură şi Ginny, la fel de plină de noroi ca Ron şi părând la fel de nemulţumită. Eu nu încerc decât să te fac să înţelegi cum se simţea în momentul acela.

— Ar trebui să scrii o carte, îi spuse Ron lui Hermione, în timp ce tăia cartofii, în care să traduci lucrurile trăsnite pe care le fac fetele ca să le poată înţelege băieţii.

— Da, spuse Harry cu înflăcărare, uitându-se la masa Ochilor-de-Şoim.

Cho tocmai se ridicase, şi, continuând să nu se uite la el, ieşi din Marea Sală. Simţindu-se destul de deprimat, îi privi iar pe Ron şi Ginny.

— Şi cum a fost antrenamentul de vâjthaţ?

— A fost un coşmar, zise Ron pe o voce sumbră.

— Ah, fii serios, spuse Hermione, uitându-se la Ginny. Sunt convinsă că nu a fost atât de...

— Ba da, a fost, zise Ginny. A fost oribil. Angelina aproape că a început să plângă la sfârşit.

După cină, Ron şi Ginny se duseră să se spele; Harry şi Hermione se întoarseră în aglomerata cameră de zi a Cercetaşilor şi la obişnuitul morman de teme. Harry se chinuia de jumătate de oră cu o nouă hartă a cerului pentru Astronomie când apărură Fred şi George.

— Ron şi Ginny nu sunt aici? întrebă Fred, uitându-se în jur şi trăgându-şi un scaun, iar când Harry clătină din cap, zise: Foarte bine. Le-am urmărit antrenamentul. Vor fi zdrobiţi. Sunt de-a dreptul la pământ fără noi.

— Hai, Ginny nu stă tocmai rău, zise George cu obiectivitate, aşezându-se lângă Fred. Sincer să fiu, nu ştiu cum de a ajuns atât de pricepută, având în vedere că nu o lăsăm niciodată să joace cu noi.

— Vă spărgea magazia cu mături din grădină de la şase ani şi zbura pe rând pe măturile voastre când nu eraţi atenţi, zise Hermione din spatele stivei instabile de cărţi despre runele antice.

— A, zise George, neplăcut impresionat. Păi... asta e o explicaţie.

— Ron a scos vreun gol până acum? întrebă Hermione uitându-se de peste marginea cărţii Hieroglife şi Holograme magice.

— Păi, poate s-o facă, dacă crede că nu îl urmăreşte nimeni, zise Fred, dându-şi ochii peste cap. Aşa că tot ce avem de făcut sâmbătă este să-i rugăm pe spectatori să îi întoarcă spatele şi să vorbească între ei de fiecare dată când balonul ajunge în zona lui.

Se ridică iar şi se duse neliniştit la fereastră, uitându-se la domeniul întunecat.

— Ştii, vâjthaţul era cam singurul lucru din locul ăsta pentru care merita să stăm aici.

Hermione îi aruncă o privire severă.

— Se apropie examenele!

— Ţi-am mai zis că nu ne prea pasă de T.V.E.E.-uri, zise Fred. Cutiile de Gustări cu Surprize sunt gata de lansare şi am descoperit cum să scăpăm de coşurile alea. Se rezolvă cu două picături de esenţă de Murtlap, ne-a lămurit Lee.

George căscă larg şi se uită nefericit la cerul înnorat al nopţii.

— Nici nu ştiu dacă vreau să văd meciul ăsta. Dacă ne bate Zacharias Smith, s-ar putea să fie nevoie să mă sinucid.

— Să-l ucizi pe el, mai degrabă, spuse Fred hotărât.

Asta este problema cu vâjthaţul, zise Hermione distrată, aplecată iar peste traducerea runelor, creează resentimente şi tensiune între case.

Ridică privirea ca să îşi caute Silabarul vrăjitorului şi îi zări pe Fred, George şi Harry privind-o fix, cu o expresie de dezgust amestecat cu îndoială.

— Ei bine, aşa e! zise ea cu nerăbdare. E doar un joc, nu?

— Hermione, zise Harry, clătinând din cap, eşti foarte pricepută la sentimente şi la alte chestii, dar pur şi simplu nu înţelegi vâjthaţul.

— Poate că nu, zise ea sumbru, revenind la traducerea ei, însă cel puţin fericirea mea nu depinde de talentul de portar al lui Ron.

Şi, deşi Harry ar fi preferat să se arunce din Turnul Astronomic decât să o recunoască în faţa ei, după ce urmărise şi el meciul, sâmbăta următoare ar fi dat orice sumă de galioni ca să nu-i pese nici lui de vâjthaţ.

Cel mai bun lucru care putea fi spus despre meci era că fusese scurt; spectatorii Cercetaşi nu trebuiseră să îndure decât douăzeci de minute de agonie. Era greu de spus care fusese partea cea mai îngrozitoare: după Harry, lupta se ducea între al paisprezecelea gol încasat de Ron, Sloper, care ratase balonul-ghiulea, dar o lovise pe Angelina cu bâta în gură, şi Kirke, care ţipase şi căzuse pe spate de pe mătură când Zacharias Smith zburase repede spre el cu balonul în mână. Miracolul era că Cercetaşii nu pierduseră decât la o diferenţă de zece puncte: Ginny reuşise să înşface hoţoaica chiar de sub nasul lui Summersby, căutătorul Astropufilor, aşa că scorul final fusese două sute patruzeci la două sute treizeci.

— Bună priză, îi spuse Harry lui Ginny în camera de zi, unde atmosfera era ca de înmormântare.

— Am avut noroc, zise ea, ridicând din umeri. Nu a fost o hoţoaică foarte rapidă şi Summersby e răcit, a strănutat şi a închis ochii exact când nu trebuia. Oricum, după ce te întorci tu în echipă...

— Ginny, sunt suspendat pe viaţă...

— Eşti suspendat atâta timp cât Umbridge e în şcoala asta, îl corectă Ginny. Este o diferenţă. Oricum, după ce te întorci tu, cred că o să dau probă pentru postul de înaintaş. Şi Angelina, şi Alicia pleacă anul viitor şi oricum, prefer să dau goluri decât să fiu căutător.

Harry se uită la Ron, care stătea adunat într-un colţ, privindu-şi genunchii şi ţinând strâns o Berezero în mână.

— Angelina tot nu îl lasă să plece din echipă, zise Ginny, de parcă îi citise gândurile lui Harry. Spune că ştie că are totuşi talent.

Lui Harry îi plăcea de Angelina pentru încrederea pe care o avea în Ron, dar în acelaşi timp credea că ar fi fost mult mai bine pentru el să îl lase să plece. Ron părăsi terenul însoţit de un alt "Weasley e al nostru rege" câtat cu mare dăruire de Viperini, care erau acum favoriţi pentru câştigarea Cupei de vâjthaţ.

Fred şi George se îndepărtară.

— Nu am nici măcar destulă putere ca să mă iau de el, zise Fred, uitându-se la silueta cocârjată lui Ron. Dar să ştii, când a primit al paisprezecelea gol...

Făcu nişte mişcări disperate cu mâinile, de parcă ar fi încercat să înoate cu corpul în poziţie verticală, ca un câine.

— Mă rog, o păstrez pentru petreceri, da?

Ron se târî spre dormitor la scurt timp după asta. Din respect pentru sentimentele sale, Harry aşteptă o vreme înainte să urce şi el, astfel încât Ron să poată să pretindă că dormea, dacă vroia. Într-adevăr, când Harry intră în sfârşit în cameră, Ron sforăia puţin prea tare ca să fie credibil.

Harry se băgă în pat, gândindu-se la meci. Fusese extrem de frustrant să privească de pe margine. Era impresionat de evoluţia lui Ginny, dar ştia că, dacă ar fi

jucat el, ar fi prins hoţoaica mai devreme... fusese un moment când zburase pe lângă glezna lui Kirke; dacă Ginny nu ar fi ezitat, ar fi putut să smulgă victoria pentru Cercetaşi.

Umbridge stătuse cu câteva rânduri mai jos de Harry şi Hermione. De vreo două ori se întorsese greoi ca să se uite la el, cu gura ei mare, de broască râioasă, întinsă de ceea ce lui i se păruse că fusese un zâmbet satisfăcut. Amintirea zâmbetului îl făcu să fiarbă de furie în timp ce stătea întins pe întuneric. Însă, câteva minute mai târziu, îşi aminti că ar fi trebuit să îşi golească mintea de orice trăire înainte să adoarmă, aşa cum îi tot spunea Plesneală la sfârşitul fiecărei ore de Occlumanţie.

Încercă timp de câteva clipe, însă faptul că se gândea la Plesneală, pe lângă amintirea lui Umbridge, doar îi accentuă conştientizarea vechilor resentimente, aşa că se trezi concentrându-se în schimb asupra a cât de mult îi detesta pe amândoi. Încet, sforăitul lui Ron se pierdu, înlocuit de o respiraţie profundă şi rară. Lui Harry îi luă mult mai mult să adoarmă; corpul îi era obosit, însă creierului său îi trebui mult până să se decupleze.

Visă că Neville şi profesoara Lăstar valsau prin Camera Necesităţii, în timp ce profesoara McGonagall cânta la cimpoi. Îi privi mulţumit o vreme, apoi se hotărî să meargă şi să-i găsească pe ceilalţi membri A.D.

Însă când ieşi din cameră se trezi nu în faţa lui Barnabas cel Smintit, ci a unei torţe care ardea în lăcaşul ei de pe un perete de piatră. Îşi întoarse încet capul spre stânga. Acolo, la capătul îndepărtat al holului fără ferestre, era o uşă neagră, simplă.

Se apropie de ea cu un sentiment de entuziasm crescând. Avea sentimentul ciudat că, de data asta, avea să aibă în sfârşit noroc şi să descopere cum să o deschidă... era la câţiva metri de ea, şi văzu încântat că în partea dreaptă se afla un fir strălucitor de lumină albastră... uşa era întredeschisă... Întinse mâna să o deschidă şi...

Ron scoase un sforăit real, răsunător şi aspru, iar Harry se trezi brusc, cu mâna dreaptă întinsă în faţa lui pe întuneric, ca să deschidă o uşă care era la câţiva kilometri depărtare. O lăsă în jos cu un sentiment de dezamăgire amestecată cu vinovăţie. Ştia că nu ar fi trebuit să vadă uşa, dar în acelaşi timp se simţea atât de măcinat de curiozitate faţă de ce era dincolo de ea, încât nu putea să fie supărat pe Ron... dar ce bine ar fi fost dacă şi-ar fi amânat sforăitul încă un minut.

*

Luni dimineaţă intrară în Marea Sală pentru micul dejun exact în acelaşi timp cu bufniţele poştaşe. Hermione nu era singura persoană care îşi aştepta cu nerăbdare Profetul zilei: aproape toată lumea era dornică să mai primească veşti despre Devoratorii Morţii care evadaseră şi care, în ciuda multor reperări anunţate, nu fuseseră încă prinşi. Îi dădu un cnut bufniţei care îi livră ziarul şi-l deschise cu entuziasm, în timp ce Harry îşi turna nişte suc de portocale; având în vedere că tot anul nu primise decât un singur bilet, când prima bufniţă ateriză cu o bufnitură în faţa lui, fu convins că aceasta făcuse o greşeală.

— Pe cine cauţi? o întrebă el, luându-şi indiferent paharul cu sucul de portocale de sub ciocul ei şi aplecându-se să citească numele şi adresa destinatarului:

Harry Potter

Marea Sală

Şcoala Hogwarts

Încruntându-se, dădu să ia scrisoarea de la bufniţă, însă, înainte să o poată face, lângă ea aterizaseră încă trei, patru, cinci bufniţe care se călcau pe umbră, împrăştiind untul răsturnând solniţa, în timp ce fiecare dintre ele încerca să-i dea ea prima scrisoarea.

— Ce se întâmplă? întrebă Ron uluit, în timp ce toţi cei de la masa Cercetaşilor se aplecau ca să se uite, iar alte şapte bufniţe aterizară printre primele, ciripind, strigând şi bătând din aripi.

— Harry! spuse Hermione pe nerăsuflate, băgându-şi mâinile în masa de pene şi scoţând o strigă ce ducea un pachet lung şi cilindric. Cred că ştiu ce înseamnă asta... deschide-l întâi pe ăsta!

Harry rupse hârtia maro a ambalajului. Se rostogoli un exemplar rulat strâns al numărului din martie al Zeflemistului. Îl desfăşură şi îşi descoperi propriul chip zâmbindu-i nevinovat de pe prima pagină. Peste fotografie era scris cu litere mari şi roşii:

HARRY POTTER SPARGE ÎN SFÂRŞIT TĂCEREA:

ADEVĂRUL DESPRE CEL CE NU TREBUIE

NUMIT ŞI DESPRE NOAPTEA CÂND

AM ASISTAT LA ÎNTOARCEREA SA

— E bun, nu-i aşa? zise Luna, care plutise până la masa Cercetaşilor şi se aşeza acum pe bancă, înghesuindu-se între Fred şi Ron. A apărut ieri, l-am rugat pe tata să-ţi trimită un număr gratis. Presupun că toate astea — flutură o mână către bufniţele adunate care încă se foiau pe masă în faţa lui Harry — sunt scrisori de la cititori.

— Asta am bănuit şi eu, zise Hermione entuziasmată. Harry, te superi dacă...?

— Chiar te rog, spuse Harry, simţindu-se puţin năucit.

Şi Ron, şi Hermione începură să deschidă plicuri.

— Asta e de la un tip care crede că îţi lipseşte o doagă, zise Ron, cercetându-şi scrisoarea. Mă rog...

— Femeia asta îţi recomandă să încerci o cură straşnică de Vrăji de Şoc la Sf. Mungo, zise Hermione, părând dezamăgită mototolind al doilea plic.

— Însă asta pare să fie în ordine, zise Harry încet, cercetând o scrisoare lungă de la o vrăjitoare din Paisley. Hei, spune că mă crede!

— Ăsta este nehotărât, zise Fred, care se alăturase bucuros deschiderii scrisorilor. Spune că nu pari nebun, dar chiar nu vrea să creadă că s-a întors Ştiţi-Voi-Cine, aşa

că acum nu ştie ce să mai creadă. Pe onoarea mea, ce risipă de pergament.

— Harry, uite încă unul pe care l-ai convins! spuse Hermione entuziasmată. "După ce am citit varianta ta despre cele întâmplate, sunt obligat să trag concluzia că Profetul zilei te-a tratat cât se poate de nedrept... deşi nu vreau să cred că s-a întors Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit, sunt obligat să accept că spui adevărul..." Ah, este minunat!

— Încă unul care crede că eşti nebun de legat, spuse Ron, aruncând peste umăr o scrisoare mototolită... dar tipa asta spune că ai convertit-o şi acum crede că eşti un adevărat erou — ţi-a trimis şi o poză — uau!

— Ce se întâmplă aici? zise o voce de fetiţă, cu o blândeţe prefăcută.

Harry îşi ridică privirea, cu mâinile pline de plicuri. Profesoara Umbridge stătea în spatele lui Fred şi al Lunei, cu ochii ei bulbucaţi de broască râioasă cercetând mulţimea de bufniţe şi scrisori de pe masă, din faţa lui Harry. În spatele ei, Harry văzu mulţi elevi urmărindu-i cu nesaţ.

— De ce ai primit toate scrisorile astea, domnule Potter? întrebă ea rar.

— Acum e şi asta o crimă? spuse Fred tare. Să primeşti scrisori?

— Ai grijă, domnule Weasley, sau voi fi nevoită să-ţi dau ore de detenţie, zise Umbridge. Ei bine, domnule Potter?

Harry ezită, însă nu vedea cum putea să ascundă ceea ce făcuse; era cu siguranţă doar o problemă de timp până să ajungă un exemplar al Zeflemistului în atenţia lui Umbridge.

— Oamenii mi-au scris pentru că am dat un interviu, zise Harry. Despre ce mi s-a întâmplat anul trecut în iunie.

Nu ştia de ce, dar, în timp ce spuse asta, aruncă o privire către masa profesorilor. Avu sentimentul ciudat că Dumbledore îl urmărise cu o clipă înainte, însă, când se uită spre director, acesta părea cufundat într-o conversaţie cu domnul profesor Flitwick.

— Un interviu? repetă Umbridge, cu o voce mai subţire şi mai stridentă decât niciodată. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că un reporter mi-a pus întrebări şi eu am răspuns la ele, zise Harry. Uitaţi...

Şi-i aruncă exemplarul cu pricina al Zeflemistului. Ea îl prinse şi se holbă la prima pagină. Chipul ei palid, ca din aluat, prinse o nuanţă urâtă, de vineţiu cu pete.

— Când ai făcut asta? întrebă ea, cu vocea tremurându-i puţin.

— În ultimul week-end la Hogsmeade, zise Harry.

Îşi ridică privirea spre el, fierbând de mânie, cu revista tremurându-i între degetele butucănoase.

— Pentru tine s-a terminat cu excursiile, domnule Potter, şopti ea. Cum îndrăzneşti... cum ai putut să... Am încercat de atâtea ori să te învăţ să nu spui minciuni. Se

pare că încă nu ai înţeles mesajul. Cincizeci de puncte de la Cercetaşi şi încă o săptămână de detenţii.

Ieşi ca o furtună, strângând Zeflemistul la piept şi fiind urmărită de ochii multor elevi.

Până la mijlocul dimineţii, fuseseră lipite anunţuri imense prin toată şcoala, nu doar la avizierele caselor, ci şi pe holuri şi în clase.

DIN ORDINUL MARELUI INCHIZITOR DE LA HOGWARTS

Orice elev care se va descoperi că are în posesie revista Zeflemistul va fi exmatriculat.

Cele de mai sus sunt în concordanţă cu Decretul Educaţional Numărul Douăzeci şi Şapte.

Semnat: Dolores Jane Umbridge, Mare Inchizitor

Din cine ştie ce motiv, de fiecare dată când zărea unul dintre aceste anunţuri, Hermione radia de bucurie.

— De ce Dumnezeu eşti atât de fericită? o întrebă Harry.

— Ah, Harry, nu îţi dai seama? şopti Hermione. Singurul lucru pe care putea să-l facă pentru a se asigura că fiecare persoană din şcoală îţi va citi interviul era să îl interzică!

Şi se părea că Hermione avea într-adevăr dreptate. Până la sfârşitul zilei, deşi Harry nu văzuse nici un colţ de pagină al Zeflemistului prin şcoală, toţi păreau să citeze din interviu. Harry îi auzi vorbind, în timp ce stăteau în rând în faţa claselor, în timpul prânzului şi la sfârşitul orelor, în timp ce Hermione îi relata că fiecare persoană care trecea dincolo de uşile toaletelor din baia fetelor vorbea despre el, aşa cum con statase când trecuse pe acolo, înainte de ora de Rune Antice.

— Apoi m-au observat şi evident că ştiu că ne cunoaştem, aşa că m-au atacat cu întrebări, îi spuse Hermione lui Harry, cu ochii scânteindu-i, şi, Harry, am impresia că te cred, sincer, am impresia că în sfârşit le-ai convins!

Între timp, profesoara Umbridge patrula prin şcoală, oprindu-i pe elevi la întâmplare şi cerându-le să îşi întoarcă buzunarele pe dos: Harry ştia că verifica dacă aveau exemplare ale Zeflemistului, însă elevii i-o luaseră înainte. Paginile cu interviul lui Harry fuseseră vrăjite să semene cu notiţe din manuale dacă le citea altcineva în afară de ei, sau erau şterse prin magie, până când vroiau să le citească din nou. Cât de curând, se părea că îl citise fiecare persoană din şcoală.

Profesorilor le era, desigur, interzis să vorbească despre interviu în virtutea Decretului Educaţional Numărul Treizeci şi Şase, însă cu toate acestea găseau metode să îşi exprime sentimentele. Profesoara Lăstar le acordă douăzeci de puncte Cercetaşilor când Harry îi dădu o stropitoare; profesorul Flitwick îl puse să accepte, zâmbind larg, o cutie de şoricei de zahăr care chiţăiau, la sfârşitul orei de Farmece, zise "Sst!" şi plecă repede; iar

profesoara Trelawney izbucni în hohote de plâns în timpul orei de Previziuni despre Viitor şi anunţă întreaga clasă, care era speriată, şi pe Umbridge, care era cât se poate de dezaprobatoare, că până la urmă Harry nu avea să moară prematur, ci avea să trăiască până la adânci bătrâneţi, să devină Ministrul Magiei şi să aibă doisprezece copii.

Însă ceea ce îl bucură cel mai tare pe Harry fu că Cho îl ajunse din urmă în timp ce se grăbea să se ducă la Transfigurare, în ziua următoare. Înainte să îşi fi dat seama ce se întâmplase, îl ţinea de mână şi-i şoptea la ureche:

— Îmi pare tare, tare rău. Interviul acela a fost atât de curajos... m-a făcut să plâng.

Îi părea rău să audă că vărsase alte lacrimi pentru el, dar era foarte fericit că vorbeau din nou, şi chiar şi mai mulţumit când ea îi dădu repede un sărut pe obraz şi se îndepărtă grăbită. Şi, incredibil, nici nu ajunsese bine în faţa clasei de Transfigurare, că se întâmplă ceva la fel de frumos: Seamus ieşi din rând ca să îi vorbească.

— Nu am vrut să îţi spun decât că te cred, bâigui el, uitându-se la genunchiul drept al lui Harry. Şi i-am trimis şi mamei un exemplar al revistei.

Dacă mai era nevoie de ceva ca fericirea lui Harry să fie desăvârşită, acel lucru fu reacţia pe care o avu din partea lui Reacredinţă, Crabbe şi Goyle. Îi văzu la bibliotecă, ţinându-şi capetele apropiate, ceva mai târziu; erau cu un băiat care semăna cu o buruiană şi despre care Hermione îi şopti că se numea Theodore Nott. Se uitară la Harry, în timp ce acesta cerceta rafturile după cartea de care avea nevoie pentru Dispariţia Parţială: Goyle îşi pocni

articulaţiile degetelor ameninţător şi Reacredinţă îi şopti ceva evident răuvoitor lui Crabbe. Harry ştia foarte bine de ce se purtau aşa: îi numise pe taţii lor Devoratori ai Morţii.

— Şi partea cea mai frumoasă, şopti Hermione veselă, când ieşiră din bibliotecă, este că nu te pot contrazice, pentru că nu pot recunoaşte că au citit articolul!

Pentru ca totul să fie complet, Luna îi zise la cină că nici un număr al Zeflemistului nu se vânduse mai repede ca acesta.

— Tata scoate o a doua ediţie! îi spuse ea lui Harry, cu ochii ieşindu-i din orbite de entuziasm. Nu îmi vine să cred, spune că oamenii par mai interesaţi de asta chiar decât de Snorhacii Corn-Şifonat!

Harry fu un erou în camera de zi a Cercetaşilor în seara aceea. Îndrăzneţi, Fred şi George aruncaseră un Farmec de Mărire pe coperta Zeflemistului şi îl agăţaseră pe perete, astfel încât capul imens al lui Harry privea ostilităţile, rostind din când în când, cu o voce răsunătoare: "CEI DIN MINISTER SUNT IMBECILI" şi "UMBRIDGE MĂNÂNCĂ BALIGAR. Lui Hermione nu i se păru tocmai amuzant; spuse că o împiedica să se concentreze, iar până la urmă, de enervare, ajunse să se ducă la culcare devreme. Harry trebui să recunoască faptul că, după câteva ore, afişul nu mai era atât de amuzant, mai ales când Vraja de Vorbit începu să îşi piardă efectul, aşa că se mulţumi să strige cuvinte nelegate cum ar fi "BĂLIGAR" "UMBRIDGE" la intervale din ce în ce mai scurte şi cu o voce din ce în ce mai stridentă. De fapt, îl apucă durerea de cap, iar cicatricea începu să-l ardă din nou neplăcut. Cu toate gemetele

dezamăgite ale celor mulţi care erau strânşi în jurul lui, rugându-l să îşi retrăiască interviul pentru a suta mia oară, anunţă că şi el simţea nevoia să se retragă mai devreme.

Nu era nimeni în dormitor când ajunse acolo. Îşi sprijini pentru o clipă fruntea de geamul rece al ferestrei de lângă pat; îl simţi ca pe un analgezic lipit de cicatrice. Apoi se dezbrăcă şi se băgă în pat, dorindu-şi să-i treacă durerea de cap. De asemenea, îi era puţin rău. Se întoarse pe o parte, închise ochii şi adormi aproape instantaneu...

Stătea într-o cameră întunecată, cu draperiile trase, luminată de un singur rând de lumânări. Mâinile îi erau încleştate pe spătarul scaunului din faţa sa. Avea degete lungi şi albe, care parcă nu mai văzuseră lumina zilei de ani buni, arătând ca nişte păianjeni mari şi palizi pe fundalul catifelei negre de pe scaun.

Dincolo de scaun, într-o baie de lumină aruncată pe podea de lumânări, stătea în genunchi un bărbat în robe negre.

— Se pare că am fost prost sfătuit, zise Harry pe o voce ascuţită, rece, pulsând de furie.

— Stăpâne, vă implor să mă iertaţi, hârâi bărbatul care stătea în genunchi pe podea.

Ceafa îi scânteia în lumina lumânărilor. Părea să tremure.

— Nu dau vina pe tine, Rookwood, spuse Harry cu vocea aceea rece şi crudă.

Slăbi strânsoarea de pe spătar şi-i dădu ocol tot mai aproape omului care se făcuse mic de frică pe podea, până

când ajunse chiar deasupra lui pe întuneric, privind de la o înălţime mult mai mare decât de obicei.

— Eşti sigur de faptele tale, Rookwood? întrebă Harry.

— Da, stăpâne, da... am lucrat în departament, până... până la urmă...

— Avery mi-a spus că Bode va putea să o scoată.

— Bode nu ar fi putut să o ia niciodată, stăpâne... Şi mai mult ca sigur c-a ştiut că nu putea s-o facă... fără îndoială, îsta este motivul pentru care s-a luptat atât contra Blestemului Imperius al lui Reacredinţă...

— Ridică-te, Rookwood, şopti Harry.

Omul îngenuncheat fu pe punctul de a cădea în graba sa de a-l asculta. Chipul îi era ciupit de vărsat; cicatricele îi erau reliefate de lumina lumânărilor. Când se ridică în picioare, rămase puţin aplecat, ca şi când ar fi făcut o plecăciune pe jumătate, şi aruncă priviri îngrozite către faţa lui Harry.

— Ai făcut bine că mi-ai spus toate astea, zise Harry. Foarte bine... se pare că am pierdut luni întregi cu planuri fără rezultate... Însă nu contează... o luăm de la capăt. Ai recunoştinţa Lordului Cap-de-Mort, Rookwood...

— Stăpâne... da, stăpâne, icni Rookwood, cu vocea răguşită de uşurare.

— Voi avea nevoie de ajutorul tău. O să-mi trebuiască toate informaţiile pe care mi le poţi da.

— Desigur, stăpâne, desigur... orice...

— Foarte bine… poţi să pleci. Trimite-l pe Avery la mine.

Rookwood fugi înapoi, făcând o plecăciune, şi dispăru pe o uşă.

Rămas singur în camera întunecată, Harry se întoarse spre perete. În umbră, pe perete era agăţată o oglindă spartă, pătată de trecerea anilor. Harry se duse spre ea. Reflectarea sa era din ce în ce mai mare şi mai clară în întuneric… un chip mai alb decât un craniu… ochi roşii, cu pupile verticale…

— NUUUUUUUUU!

— Ce e? strigă o voce din apropiere.

Harry se agită înnebunit, se încurcă în draperiile baldachinului şi căzu din pat. Timp de câteva clipe, nu ştiu unde era; era convins că avea să vadă chipul alb ca un craniu privindu-l iar din întuneric, apoi, foarte aproape de el, auzi vocea lui Ron.

— Vrei să nu te mai comporţi ca un nebun, ca să pot să te scot de-aici?

Ron despărţi furtunos draperiile şi Harry se uită în sus la el în lumina lunii, întins pe spate, cu cicatricea zvâcnindu-i de durere. Ron arăta de parcă tocmai se pregătea să se culce; avea o mână scoasă din robă.

— Iar a fost cineva atacat? întrebă Ron, ridicându-l brutal pe Harry. E tata? E ceva cu şarpele ăla?

— Nu… toată lumea e bine, zise Harry, care simţea că îi arde fruntea. Mă rog… Avery nu este bine… are

probleme... i-a dat informaţii greşite... Cap-de-Mort este foarte supărat...

Harry gemu şi se prelinse tremurând pe patul său, frecându-şi cicatricea.

— Dar acum îl va ajuta Rookwood... este iar pe drumul bun...

— Ce tot îndrugi? zise Ron speriat. Vrei să spui că... tocmai l-ai văzut pe Ştii-Tu-Cine?

— Am fost Ştii-Tu-Cine, spuse Harry, întinzându-şi mâinile' în faţă în întuneric şi ridicându-le în faţa ochilor, ca să verifice dacă nu mai erau de un alb funebru şi cu degetele lungi. A fost cu Rookwood, unul dintre Devoratorii Morţii care au evadat din Azkaban, îţi aminteşti? Rookwood tocmai i-a spus că Bode nu ar fi putut să o facă.

— Ce să facă?

— Să ia ceva... a zis că Bode trebuie să fi ştiut că nu putea să o facă... Bode era sub Blestemul Imperius... cred că a zis că tatăl lui Reacredinţă a fost cel care l-a aruncat asupra lui.

— Bode a fost vrăjit să ia ceva? zise Ron. Dar... Harry, trebuie să fie...

— Arma, termină Harry fraza în locul lui. Ştiu.

Uşa de la dormitor se deschise şi intrară Dean şi Seamus. Harry îşi ridică picioarele înapoi pe pat. Nu voia să arate ca şi când s-ar fi întâmplat ceva ciudat, având în

vedere că Seamus tocmai încetase să creadă că Harry era nebun.

— Ai zis, murmură Ron, apropiindu-şi capul de cel al lui Harry şi pretinzând că îşi turna apă în pahar din carafa de pe noptieră, că ai fost Ştii-Tu-Cine?

— Da, spuse Harry încet.

Ron luă o gură mult prea mare de apă; Harry văzu cum i se scurge pe bărbie şi pe piept.

— Harry, zise el, în timp ce Dean şi Seamus îşi vedeau de treabă cu zgomot, dându-şi jos robele şi vorbind între ei, trebuie să-i spui lui...

— Nu trebuie să-i spun nimănui, zise Harry scurt. Nu aş fi văzut nimic, dacă aş fi putut să practic Occlumanţia. Se presupune că trebuia să fi învăţat să blochez toate astea până acum. Ei asta vor.

"Ei" însemna de fapt Dumbledore. Se băgă la loc în pat, se întoarse pe o parte, cu spatele la Ron, şi după o vreme auzi cum scârţie salteaua lui Ron, când se întinse şi el. Pe Harry începu să îl ardă cicatricea; muşcă tare din pernă, ca să nu scoată nici un zgomot. Ştia că, undeva, Avery era pedepsit.

*

În dimineaţa următoare Harry şi Ron aşteptară până la pauză ca să-i spună lui Hermione tot ce se întâmplase; voiau sâ fie absolut siguri că nu puteau fi auziţi de alţii.

Stând în colţul lor obişnuit al curţii răcoroase unde bătea vântul, Harry îi povesti fiecare detaliu pe care şi-l amintea despre vis. După ce termină, Hermione nu zise nimic câteva clipe, ci se uită fix, cu un fel de intensitate sfredelitoare, la Fred şi George, care erau amândoi fără capete şi îşi vindeau pălăriile magice pe ascuns, în partea cealaltă a curţii.

— Deci, de asta l-au omorât, zise ea încet, dezlipindu-şi în sfârşit privirea de pe Fred şi George. I s-a întâmplat ceva ciudat lui Bode când a încercat să fure arma asta. Cred că s-au făcut nişte vrăji defensive aruncate asupra ei, sau în jurul ei, ca să nu poată fi atinsă. De aceea era la Sf. Mungo. Păţise ceva la creier şi nu putea să mai vorbească. Însă mai ţineţi minte ce ne-a spus vindecătoarea? Se însănătoşea. Şi nu puteau să rişte să se facă bine, nu-i aşa? Vreau să spun că şocul a ce i s-o fi întâmplat când a atins arma aceea probabil că a ridicat Blestemul Imperius. Ar fi explicat ce făcuse când i-ar fi revenit vocea, nu-i aşa? S-ar fi aflat că fusese trimis să fure arma. Bineînţeles, lui Lucius Reacredinţă i-ar fi fost uşor să arunce un blestem asupra lui. E tot timpul la Minister, nu-i aşa?

— Era acolo chiar şi în ziua audierii mele, spuse Harry, în... stai puţin... zise el rar. În ziua aia era pe holul Departamentului Misterelor! Tatăl tău a zis că probabil că încerca să se furişeze şi să afle cum se desfăşurase audierea mea, dar dacă...

— Sturgis! icni Hermione înmărmurită.

— Poftim? spuse Ron năuc.

— Sturgis Podmore, zise Hermione pe nerăsuflate, arestat pentru că încerca să treacă de o uşă! Lucius

Reacredinţă trebuie să-l fi eliminat şi pe el! Pun pariu că a făcut-o în ziua când l-ai văzut tu acolo, Harry. Sturgis avea Pelerina Invizibilă a lui Moody, nu-i aşa? Aşa că poate stătea de pază lângă uşă, invizibil, iar Reacredinţă l-a auzit mişcându-se, a bănuit că era cineva acolo sau a aruncat Blestemul Imperius, în cazul în care se găsea un paznic acolo. Aşa că, atunci când Sturgis a mai avut ocazia — probabil când a fost din nou rândul lui să o păzească — a încercat să intre în Departament ca să fure arma pentru Cap-de-Mort — taci, Ron — însă a fost prins şi trimis în Azkaban...

Hermione se uită fix la Harry.

— Şi acum Rookwood i-a zis lui Cap-de-Mort cum să ia arma?

— Nu am auzit toată conversaţia, dar aşa părea, zise Harry. Rookwood a lucrat acolo... Oare Cap-de-Mort o să-l trimită pe Rookwood s-o facă?

Hermione încuviinţă din cap, părând încă pe gânduri. Apoi, destul de repezit, zise:

— Harry, dar tu nu ar fi trebuit să vezi deloc toate astea.

— Poftim? făcu el surprins.

— Ar trebui să înveţi cum să îţi blochezi mintea faţă de lucrurile de genul ăsta, spuse Hermione, brusc intransigentă.

— Ştiu, spuse Harry. Dar...

— Ei bine, cred că ar trebui pur şi simplu să încercăm să uităm ce ai văzut, zise Hermione cu fermitate. Şi ar trebui să te străduieşti ceva mai mult la Occlumanţie de acum înainte.

Săptămâna nu deveni mai plăcută o dată cu trecerea timpului. Harry mai primi două "G"-uri la Poţiuni; încă stătea ca pe ace din cauză că Hagrid ar fi putut să fie dat afară; şi nu putea să nu se gândească la visul în care apăruse Cap-de-Mort — deşi nu mai vorbi de el cu Ron şi Hermione; nu mai voia încă o mustrare din partea fetei. Îşi dorea din tot sufletul să fi putut vorbi cu Sirius despre asta, însă nici nu se punea problema, aşa că încercă să-şi ascundă acest subiect în străfundurile minţii.

Din nefericire, străfundurile minţii sale nu mai erau locul sigur care fuseseră cândva.

— Ridică-te, Potter.

La câteva săptămâni după visul său cu Rookwood, Harry se găsea iarăşi în genunchi pe podeaua din biroul lui Plesneală, încercând să-şi golească mintea. Tocmai fusese forţat din nou să retrăiască un şuvoi de amintiri din copilărie pe care nici nu realizase că le mai avea, cea mai mare parte dintre ele referindu-se la felul cum îl umileau Dudley şi gaşca sa în şcoala primară.

— Ultima amintire, zise Plesneală. Ce a fost asta?

— Nu ştiu, spuse Harry, ridicându-se obosit.

Îi era din ce în ce mai greu să distingă amintiri separate din amalgamul de imagini şi sunete pe care îl tot scotea la suprafaţă Plesneală.

— Vă referiţi la cea în care vărul meu încerca să mă facă să stau în picioare în closet?

— Nu, spuse Plesneală cu blândeţe. Mă refer la cea cu un bărbat care stătea în genunchi într-o cameră întunecată...

— Nu este... nimic important, zise Harry.

Ochii negri ai lui Plesneală se fixară asupra celor ai lui Harry. Amintindu-şi ce spusese Plesneală despre rolul contactului vizual în Legilimanţie, Harry clipi şi privi în altă parte.

— Potter, cum au ajuns bărbatul şi camera aceea în mintea ta? spuse Plesneală.

— A... zise Harry, uitându-se oriunde altundeva, numai 1a Plesneală nu, a fost... doar un vis pe care l-am avut.

— Un vis? repetă Plesneală.

Urmă o pauză, timp în care Harry se uită fix la o broască mare şi moartă, suspendată într-un borcan cu lichid mov.

— Potter, ştii de ce suntem aici, nu-i aşa? zise Plesneală cu o voce joasă, periculoasă. Ştii de ce renunţ la serile mele libere pentru această îndatorire obositoare?

— Da, spuse Harry mecanic.

— Aminteşte-mi de ce suntem aici, Potter.

— Ca să învăţ Occlumanţie, zise Harry, uitându-se acum urât la un ţipar mort.

— Corect, Potter. Şi oricât de prost ai fi — Harry se uită iar la Plesneală, urându-l — credeam că, după mai mult de două luni de lecţii, vei fi făcut ceva progrese. Câte vise ai mai avut cu Lordul întunecat?

— Doar pe ăla, minţi Harry.

— Poate că, zise Plesneală, îngustându-şi puţin ochii negri şi reci, ţie chiar îţi face plăcere să ai aceste viziuni şi vise, Potter. Poate că te fac să te simţi special — important?

— Nu, nu este adevărat, spuse Harry, cu maxilarul încleştat şi degetele strânse bine în jurul mânerului baghetei.

— Cu atât mai bine, Potter, spuse Plesneală glacial, pentru că nu eşti nici special şi nici important, şi nu tu eşti cel care trebuie să afle ce le spune Lordul Întunecat Devoratorilor Morţii.

— Nu... dumneavoastră sunteţi acela, nu-i aşa? se răsti Harry la el.

Nu voise să spună asta; izbucnise şi îşi pierduse cumpătul. Pentru un moment destul de îndelungat, se uitară fix unul la altul, Harry fiind convins că întrecuse măsura. Însă când Plesneală răspunse, pe chipul lui apăru o expresie ciudată, aproape satisfăcută.

— Da, Potter, zise el, cu ochii scânteindu-i. Eu sunt acela. Acum, dacă eşti pregătit, o vom lua de la capăt.

Îşi ridică bagheta:

— Unu — doi — trei — Legilimens!

O sută de Dementori se îndreptau spre Harry peste lacul de pe domeniu... Îşi schimonosi chipul de concentrare... se apropiau... le vedea găurile întunecate de sub glugi... şi totuşi, îl vedea şi pe Plesneală stând în faţa lui, cu ochii aţintiţi asupra feţei lui Harry, murmurând ceva... şi, fără să ştie cum, imaginea lui Plesneală era din ce în ce mai limpede, iar cea a Dementorilor se pierdea...

Harry îşi ridică bagheta.

— Protego!

Plesneală se clătină pe loc — bagheta îi zbură în sus, departe de Harry — şi dintr-o dată mintea lui Harry se umplu de amintiri care nu erau ale sale: un bărbat cu nasul coroiat striga la o femeie speriată, în timp ce un băieţel brunet plângea într-un colţ... un adolescent cu părul unsuros stătea singur într-un dormitor întunecat, cu bagheta îndreptată spre tavan, omorând muşte... o fată râdea, în timp ce un băiat sfrijit încerca să se urce pe o coadă de mătură nărăvaşă...

— DESTUL!

Harry se simţi de parcă ar fi fost împins cu putere în piept; se dădu înapoi clătinându-se, se lovi de unele dintre rafturile care acopereau pereţii biroului lui Plesneală şi auzi ceva spărgându-se. Plesneală tremura puţin şi era foarte palid.

Harry avea roba udă la spate. Se spărsese unul dintre borcanele din spatele lui când se lovise de el; iar chestia slinoasă dinăuntru plutea în poţiunea care se scurgea.

— Reparo, şuieră Plesneală şi borcanul se reconstitui imediat. Ei bine, Potter... a fost cu siguranţă un pas înainte...

Gâfâind puţin, Plesneală aranjă Pensivul în care îşi înmagazinase iar unele dintre gânduri înainte să înceapă lecţia, aproape ca şi când ar fi verificat dacă mai erau acolo.

— Nu îmi amintesc să îţi fi spus să foloseşti o Vrajă Scut... Însă este evident că a fost eficientă...

Harry nu vorbi; simţea că era periculos să spună ceva. Era convins că tocmai pătrunsese în amintirile lui Plesneală că tocmai văzuse scene din copilăria lui. Era enervant să se gândească la faptul că acel băieţel care plânsese în timp ce vedea cum i se certau părinţii stătea de fapt în faţa lui cu o asemenea ură în ochi.

— Hai să mai încercăm o dată, da? spuse Plesneală.

Harry simţi un fior de groază; avea să plătească pentru ceea ce se întâmplase, era sigur de asta. Se aşezară iar pe poziţii, cu biroul între ei, Harry simţind că de data aceasta îi va fi mult mai greu să îşi golească mintea.

— Atunci, la trei, spuse Plesneală, ridicându-şi iar bagheta. Unu... doi...

Harry nu avu timp să se adune şi să încerce să îşi golească mintea înainte ca Plesneală să strige:

— Legilimens!

Gonea de-a lungul holului către Departamentul Misterelor, pe lângă pereţii goi de piatră, pe lângă torţe —

uşa neagră şi simplă era din ce în ce mai mare; se mişca atât de repede, încât avea să se lovească de ea, era la câţiva metri de ea şi vedea iar firul de lumină albastră, ştearsă...

Uşa se deschisese la perete! în sfârşit, intrase într-o cameră circulară, cu pereţii şi podeaua negre, luminată de lumânări cu flăcări albastre şi cu alte uşi în jurul lui — trebuia să continue — dar ce uşă trebuia să aleagă...?

— POTTER!

Harry deschise ochii. Era iar întins pe spate, fără să îşi amintească deloc cum ajunsese acolo; de asemenea, gâfâia de parcă ar fi alergat cu adevărat pe holul de la Departamentul Misterelor, de parcă ar fi sărit pe uşa neagră şi ar fi descoperit camera circulară.

— Explică-te! zise Plesneală, care stătea aplecat deasupra lui, cu o expresie mânioasă.

— Nu... ştiu ce s-a întâmplat, zise Harry cu sinceritate, ridicându-se.

Avea un cucui acolo unde dăduse cu capul de podea şi se simţea febril.

— Nu am mai văzut-o niciodată. Adică, v-am spus, am visat uşa... dar până acum nu s-a mai deschis niciodată...

— Nu te străduieşti destul!

Dintr-un motiv sau altul, Plesneală părea chiar mai supărat decât fusese cu două minute în urmă, când Harry văzuse o parte din amintirile profesorului său.

— Eşti leneş şi neglijent, Potter, mare mirare că Lordul Întunecat...

— Puteţi să-mi spuneţi ceva, domnule? zise Harry, aprinzându-se din nou. De ce îi spuneţi lui Cap-de-Mort Lordul Întunecat? Eu nu i-am auzit decât pe Devoratorii Morţii spunându-i aşa.

Plesneală deschise gura, arătându-şi colţii — iar o femeie ţipă de undeva din afara camerei.

Plesneală îşi ridică brusc capul şi se uită spre tavan.

— Ce...?

Harry auzi o agitaţie estompată venind dinspre ceea ce el bănuia că era holul de intrare.

Plesneală îşi întoarse privirea spre el, încruntându-se.

— Ai văzut ceva neobişnuit când ai venit, Potter?

Harry clătină din cap. Undeva deasupra lor, femeia ţipă din nou. Plesneală se duse cu paşi mari la uşa biroului, cu bagheta încă pregătită de atac, şi dispăru din câmpul lui vizual. Harry ezită o clipă, apoi îl urmă. Ţipetele veneau într-adevăr din holul de la intrare; deveniră din ce în ce mai răsunătoare, pe măsură ce Harry urca în fugă scările de piatră care duceau spre celule. Când ajunse sus, descoperi holul de intrare plin de oameni; elevii veniseră ca un şuvoi din Marea Sală, unde cina era încă în plină desfăşurare, ca să vadă ce se întâmpla; alţii se înghesuiseră pe scara de marmură. Harry îşi croi drum printr-un grup de Viperini înalţi şi văzu că privitorii formaseră un cerc mare, unii dintre ei părând şocaţi, alţii chiar speriaţi. Profesoara McGonagall se afla vizavi de

Harry, în partea cealaltă a holului; arăta ca şi când cele văzute o făceau să se simtă rău.

Profesoara Trelawney stătea în mijlocul holului de intrare, cu bagheta într-o mână şi o sticlă goală de sherry în cealaltă, arătând de-a dreptul nebună. Avea părul măciucă şi ochelarii strâmbi, astfel încât un ochi era mai mare decât celălalt; numeroasele ei şaluri şi eşarfe îi cădeau la întâmplare pe lângă umeri, lăsând impresia că femeia pocnea pe la cusături. Lângă ea se găseau două cufere mari, unul dintre ele cu susul în jos, arătând exact ca şi când ar fi fost aruncat pe scări după ea. Profesoara Trelawney se uita fix, aparent îngrozită, spre ceva ce Harry nu putea să vadă, dar care se părea că stătea la capătul scărilor.

— Nu! urlă ea. NU! Nu se poate întâmpla aşa ceva... nu se poate... refuz să accept!

— Nu ţi-ai dat seama ce se întâmplă? zise o voce ca de fetiţă, pe un ton de amuzament crud, iar Harry, mişcându-se puţin spre dreapta, văzu că persoana care o îngrozise pe Trelawney era nimeni alta decât profesoara Umbridge.

— Deşi nu poţi să prezici nici măcar vremea de mâine, trebuie să îţi fi dat seama că prestaţia jalnică la inspecţiile mele şi absenţa oricărei ameliorări făceau concedierea ta un fapt inevitabil, nu?

— Nu p-poţi! urlă profesoara Trelawney, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji de după lentilele ei enorme, nu p-poţi să mă concediezi! S-sunt aici de şaisprezece ani! H-Hogwarts este c-casa m-mea!

— A fost casa ta, spuse profesoara Umbridge, şi Harry îi văzu revoltat faţa ca de broască râioasă întinsă de mulţumire când o privi pe profesoara Trelawney cum se prelingea pe unul dintre cufere, plângând în hohote incontrolabile. Până acum o oră, când Ministrul Magiei ţi-a semnat ordinul de concediere. Acum te rog frumos să dispari de pe acest hol. Ne faci de ruşine!

Umbridge rămase pe loc şi privi, cu o expresie de delectare maximă, cum profesoara Trelawney tremura şi gemea, balansându-se în faţă şi în spate pe cufăr în culmea nefericirii. Harry auzi un plânset înăbuşit în stânga sa şi se uită în jur. Lavender şi Parvati plângeau amândouă în tăcere, îmbrăţişate. Apoi auzi nişte paşi. Profesoara McGonagall se desprinse din rândul spectatorilor, se duse cu paşi mari direct la profesoara Trelawney şi o bătu cu fermitate pe umăr, în timp ce scotea o batistă mare dintr-un buzunar.

— Gata, gata, Sybill... linişteşte-te... suflă-ţi nasul în asta... ştii, nu este chiar atât de grav pe cât crezi... nu trebuie să pleci de la Hogwarts...

— Zău, doamnă profesoară McGonagall? zise Umbridge cu o voce ameninţătoare, făcând câţiva paşi înainte. Şi cine vă dă dreptul să faceţi o asemenea declaraţie...?

— Cred că eu, zise o voce răsunătoare.

Uşa dublă de stejar se deschise. Elevii de lângă ele se dădură la o parte, iar Dumbledore apăru în prag. Ce căuta acolo, Harry nu-şi imagina, însă era ceva impresionant în imaginea lui încadrată în prag, pe fundalul nopţii neobişnuit de înceţoşate. Lăsând uşile larg deschise în

urma sa, înaintă prin cercul de privitori către profesoara Trelawney, care era înlăcrimată şi tremura pe cufărul ei, cu profesoara McGonagall lângă ea.

— Dumneavoastră, domnule profesor Dumbledore? zise Umbridge, cu un râs deosebit de neplăcut. Mă tem că nu înţelegeţi situaţia. Am aici — scoase un sul de pergament din buzunarul robei — un ordin de concediere semnat de mine şi de Ministrul Magiei. Conform clauzelor Decretului Educaţional Numărul Douăzeci şi Trei, Marele Inchizitor de la Hogwarts are puterea de a inspecta, de a supune unei perioade de probă şi de a concedia orice profesor despre care consideră că nu îşi îndeplineşte datoria la nivelul standardelor cerute de Ministerul Magiei. Am decis că profesoara Trelawney nu este bună de nimic. Am concediat-o.

Spre marea uimire a lui Harry, Dumbledore zâmbi în continuare. Se uită în jos la profesoara Trelawney, care încă plângea şi suspina pe cufărul ei, şi zise:

— Doamnă profesoară Umbridge, aveţi dreptate, desigur. Ca Mare Inchizitor, aveţi tot dreptul de a-mi concedia profesorii. Însă nu aveţi autoritatea de a-i alunga din castel. Mă tem, continuă el, cu o mică plecăciune politicoasă, că această putere îi aparţine încă directorului, iar dorinţa mea este ca profesoara Trelawney să trăiască în continuare la Hogwarts.

Când auzi asta, profesoara Trelawney râse scurt, nebuneşte, abia stăpânindu-şi un sughiţ.

— Nu-nu, o să p-plec, Dumbledore! O s-să părăsesc Hogwarts şi o s-să-mi caut norocul în altă parte...

— Nu, zise Dumbledore tăios. Sybill, dorinţa mea este să rămâi aici.

Se întoarse spre profesoara McGonagall.

— Doamnă profesoară McGonagall, pot să te rog să o însoţeşti pe Sybill înapoi sus?

— Sigur că da, zise McGonagall. Hai sus, Sybill...

Profesoara Lăstar ieşi grăbită din rândul mulţimii şi o apucă pe profesoara Trelawney de cealaltă mână. Împreună, o conduseră pe lângă Umbridge şi în sus, pe scara de marmură. Profesorul Flitwick alergă în urma lor, cu bagheta aţintită în faţă; chiţăi "Cufere Locomotor!" şi bagajele profesoarei Trelawney plutiră şi urcară pe scară după ea, cu profesorul Flitwick mergând în spatele lor.

Profesoara Umbridge stătea complet nemişcată, holbându-se la Dumbledore, care zâmbea în continuare binevoitor.

— Şi mă rog, spuse ea într-o şoaptă care răsună în tot holul de intrare, ce veţi face cu ea după ce voi numi un nou profesor de Preziceri despre Viitor, care va avea nevoie de camerele ei?

— A, asta nu va fi o problemă, spuse Dumbledore cu bunătate. Ştiţi, am găsit deja un nou profesor de Preziceri despre Viitor, şi acesta va prefera să stea la parter.

— Aţi găsit? zise Umbridge sfredelitor. Dumneavoastră aţi găsit? Da-ţi-mi voie să vă reamintesc, domnule Dumbledore, că în Decretul Educaţional Numărul Douăzeci şi Doi...

— Ministerul are dreptul de a numi un candidat potrivit dacă — şi numai dacă — directorul nu poate găsi unul, zise Dumbledore. Sunt bucuros să vă anunţ că de data acesta am reuşit. Pot să vi-l prezint?

Se întoarse cu faţa spre uşa dublă deschisă de la intrare, prin care plutea acum ceaţa nopţii. Harry auzi nişte copite. Holul fu cuprins de un murmurat şocant, iar cei care erau cel mai aproape de uşi se dădură şi mai în spate, unii dintre ei împiedicându-se în graba lor de a-i face loc noului venit.

Prin ceaţă apăru un chip pe care Harry nu îl mai văzuse decât o dată, într-o noapte întunecată şi periculoasă, în Pădurea Interzisă: un păr alb-blond şi ochii uluitor de albaştri; chipul şi trunchiul unui bărbat, legate de corpul unui cal Palomino.

— Acesta este Firenze, îi zise Dumbledore fericit lui Umbridge, care înlemnise. Cred că îl veţi găsi corespunzător.

CAPITOLUL XXVII

CENTAURUL ŞI TURNĂTORUL

— Pun pariu că acum îţi doreşti să nu fi renunţat la Prezicerile despre Viitor, nu-i aşa, Hermione? întrebă Parvati, zâmbind batjocoritor.

Era ora micului dejun, la două zile după ce profesoara Trelawney fusese dată afară, şi Parvati îşi curba genele în jurul baghetei şi examină efectul într-o lingură. În dimineaţa aceea urmau să aibă prima oră de Grija faţă de creaturile magice cu Firenze.

— Nu chiar, spuse Hermione indiferentă, citind *Profetul zilei.* Mie nu mi-au plăcut niciodată caii.

Dădu pagina ziarului şi cercetă articolele.

— Nu e un cal, e centaur! zise Lavender şocată.

— Un centaur superb... oftă Parvati.

— În ambele cazuri, tot patru picioare are, spuse Hermione cu calm. Oricum, credeam că eraţi supărate că a plecat Trelawney.

— Suntem! o asigură Lavender. Ne-am dus să o vedem în biroul ei; i-am dus nişte păpădii — nu dintre alea care claxonează ca ale lui Lăstar, ci unele drăguţe.

— Ce mai face? întrebă Harry.

— Nu foarte bine, săraca de ea, spuse Lavender cu compasiune. Plângea şi zicea că ar prefera să plece pentru totdeauna din castel, decât să rămână aici unde e Umbridge, şi o înţeleg, Umbridge s-a purtat oribil cu ea, nu-i aşa?

— Am sentimentul că Umbridge abia a început să se poarte oribil, zise Hermione sumbră.

— Imposibil, zise Ron, care se înfrupta dintr-o farfurie mare cu ouă jumări şi costiţă afumată. Nu poate să fie mai rău decât a fost până acum.

— Ascultă-mă bine, o să vrea să se răzbune pe Dumbledore pentru că a numit un profesor nou fără să o consulte, zise Hermione, închizând nervoasă ziarul. Mai ales un alt semiom. Ai văzut ce mutră a făcut când l-a văzut pe Firenze.

După micul dejun, Hermione se duse la ora ei de Aritmantie, în timp ce Harry şi Ron le urmară pe Parvati şi Lavender în holul de intrare, îndreptându-se spre Previziunile despre Viitor.

— Nu mergem în turnul de nord? întrebă Ron derutat, când Parvati trecu pe lângă scara de marmură.

Parvati se uită la el dispreţuitor peste umăr.

— Cum ai vrea să urce Firenze pe scara aia? Acum suntem în clasa cu numărul unsprezece, aşa scria ieri la avizier.

Clasa unsprezece era la parter, undeva pe coridorul lung care dădea spre marele hol de intrare din partea opusă a Marii Săli. Harry ştia că era una dintre acele clase care nu erau folosite regulat, şi drept urmare aveau atmosfera oarecum neîngrijită a unei cămări sau magazii. Când intră chiar după Ron şi se trezi în mijlocul unui luminiş de pădure, rămase înmărmurit pentru câteva clipe.

— Ce…?

Podeaua clasei devenise elastică şi acoperită cu muşchi, iar pe ea creşteau copaci; crengile lor pline de

frunze se întindeau pe lângă tavan şi ferestre, astfel încât camera era plină de raze de lumină verde, fină, filtrată. Elevii care sosiseră deja stăteau pe podeaua de pământ, sprijiniţi de trunchiuri de copaci sau bolovani, cu braţele în jurul genunchilor sau încrucişate strâns la piept, părând cu toţii destul de neliniştiţi. În mijlocul luminişului, unde nu erau copaci, stătea Firenze.

— Harry Potter, zise el, întinzând o mână la intrarea lui Harry.

— Ăă... bună, spuse Harry, dând mâna cu centaurul, care îl cercetă atent cu ochii aceia uimitor de albaştri, însă nu zâmbi. Mă... bucur să te văd.

— Şi eu, zise centaurul, plecându-şi capul său cu păr alb-blond. A fost scris în stele că ne vom reîntâlni.

Harry observă că pe pieptul lui Firenze se vedea umbra unei vânătăi în formă de copită. Când se întoarse să se alăture celorlalţi elevi care erau aşezaţi, văzu că toţi îl priveau cu admiraţie, impresionaţi de faptul că vorbea cu Firenze, de care păreau să fie intimidaţi.

Când uşa se închise şi ultimul elev se aşeză pe o buturugă de lângă coşul de gunoi, Firenze făcu un gest în jur.

— Domnul profesor Dumbledore a fost drăguţ şi ne-a aranjat această clasă după modelul habitatului meu natural, spuse Firenze, când toată lumea se linişti. Aş fi preferat să vă predau în Pădurea Interzisă, care era — până luni — casa mea... Însă nu mai este posibil.

— Vă rog... ăă... domnule, zise Parvati pe nerăsuflate, ridicând mâna. De ce nu? Am fost acolo cu Hagrid, nu ne este teamă!

— Nu este o problemă de vitejie, zise Firenze, ci o problemă pusă de statutul meu. Nu mă mai pot întoarce în Pădure. Am fost alungat de herghelia mea.

— Herghelie? zise Lavender pe o voce derutată şi Harry ştiu că se gândea la cai. Ce... aha!

Chipul îi fu cuprins de înţelegere.

— Există şi alţii ca dumneavoastră? zise ea, uluită.

— V-a crescut Hagrid, ca pe Thestrali? întrebă Dean entuziasmat.

Firenze îşi întoarse capul foarte încet spre Dean, care păru să-şi dea seama imediat că spusese ceva foarte jignitor.

— Nu am vrut să... adică... Îmi cer scuze, termină el cu o voce ştearsă.

— Centaurii nu sunt servitorii sau jucăriile oamenilor, spuse Firenze încet.

Urmă o pauză, apoi Parvati ridică mâna din nou.

— Vă rog, domnule... de ce v-au alungat ceilalţi centauri?

— Pentru că am fost de acord să lucrez pentru domnul profesor Dumbledore, zise Firenze. Ei văd asta ca pe o trădare faţă de rasa noastră.

Harry îşi aminti cum, cu aproape patru ani în urmă, centaurul Bane strigase la Firenze pentru că îi dăduse voie lui Harry să îl călărească pentru a ajunge într-un loc sigur; îl făcuse "catâr amărât". Se întrebă dacă Bane fusese cel careîl lovise pe Firenze în piept.

— Să începem, zise Firenze.

Îşi flutură coada sa lungă aurie, ridică mâna către frunzişul de deasupra, apoi o coborî încet şi, în timp ce o făcea, lumina din cameră scăzu, astfel încât acum păreau să stea într-un luminiş la asfinţit, şi apărură câteva stele pe tavan. Se auziră exclamaţii şi icnete de uimire, iar Ron zise răspicat:

— Fir-aş să fiu!

— Întindeţi-vă pe jos, zise Firenze cu vocea sa calmă, şi observaţi cerul. În el este scris pentru cei care pot să vadă viitorul raselor noastre.

Harry se întinse pe spate şi privi în sus spre tavan. O steluţă roşie scânteietoare sclipi spre el de deasupra.

— Ştiu că aţi învăţat numele planetelor şi lunilor la Astronomie, zise vocea calmă a lui Firenze, şi că aţi făcut hărţi cu mişcarea stelelor pe cer. Centaurii au dezvăluit misterele acestor traiectorii cu secole în urmă. Descoperirile noastre ne învaţă că viitorul poate fi zărit în cerul de deasupra noastră.

— Doamna profesoară Trelawney ne-a predat şi Astrologie! zise Parvati entuziasmată, ridicând mâna din poziţia orizontală în care se afla. Marte generează accidente, arsuri şi alte chestii de genul ăsta, iar când face un unghi cu Saturn, ca acum — desenă un unghi drept în

aer deasupra ei — asta înseamnă că trebuie să fim foarte atenţi când lucrăm cu obiecte fierbinţi...

— Astea, spuse Firenze calm, sunt prostii scornite de oameni.

Mâna lui Parvati căzu fără vlagă pe lângă corp.

— Răni banale, mici accidente umane, spuse Firenze, în timp ce copitele sale răsunau pe podeaua de muşchi. Acestea nu sunt cu nimic mai importante decât drumurile furnicilor pentru universul nesfârşit şi nu sunt afectate de mişcările planetelor.

— Doamna profesoară Trelawney — începu Parvati pe un ton jignit şi indignat.

— Este un om, spuse Firenze firesc. Şi drept urmare, poartă ochelarii de cal ai limitării rasei voastre.

Harry îşi întoarse capul foarte puţin pentru a se uita la Parvati. Părea foarte jignită, ca şi alţi colegi.

— Poate că Sybill Trelawney este clarvăzătoare, nu ştiu, continuă Firenze, iar Harry auzi cum îşi flutura iar coada, în timp ce se plimba prin faţa lor, însă îşi pierde timpul, în principal, cu prostia cu care se mândresc atâta oamenii şi pe care o numesc ghicitul viitorului. Eu, pe de altă parte, sunt aici ca să vă explic înţelepciunea centaurilor, care este impersonală şi imparţială. Cercetăm cerul în căutarea marilor energii de rău augur sau a schimbărilor care sunt uneori indicate acolo. Ne poate lua chiar până la zece ani ca să fim siguri de ceea ce vedem.

Firenze arătă spre steaua roşie aflată deasupra lui Harry.

— În deceniul trecut, s-a indicat că vrăjitorimea nu trăia nimic altceva decât o perioadă scurtă de linişte între două războaie. Marte, cel care aduce bătălii, străluceşte cu putere deasupra noastră, sugerând că lupta trebuie să izbucnească iar cât de curând. Nu peste mult timp, centaurii vor putea să ghicească prin arderea unor anumite plante şi frunze, prin observarea fumului şi flăcărilor...

Fu cea mai neobişnuită oră pe care o avusese Harry vreodată. Arseră într-adevăr salvie şi nalbă, acolo, pe podeaua clasei, şi Firenze le spuse să caute anumite forme şi simboluri în fumul înţepător, însă nu păru deloc îngrijorat din cauză că nici unul dintre ei nu văzuse vreunul dintre semnele pe care le descrisese el, spunându-le că oamenii se pricepeau foarte rar la asta, iar centaurilor le lua ani întregi să o stăpânească. Încheie spunându-le că oricum era o prostie să aibă prea multă încredere în astfel de lucruri, pentru că până şi centaurii le interpretau greşit uneori. Era cu totul altfel decât toţi profesorii pe care îi avusese Harry. Prioritatea sa nu părea să fie să-i înveţe ce ştia, ci mai degrabă să îi convingă că nimic nu era infailibil, nici măcar cunoştinţele centaurilor.

— Nu prea este precis, nu-i aşa? zise Ron încet, pe când îşi stingeau focul de nalbă.

— Cum să zic, eu aş mai vrea să aflu nişte detalii despre războiul ăsta pe care urmează să-l purtăm, tu nu?

Se sună de pauză de dincolo de uşa clasei şi toţi tresăriră: Harry uitase complet că erau încă în castel, aproape convins că erau de fapt în pădure. Elevii ieşiră din clasă puţin derutaţi.

Harry şi Ron erau pe cale să-i urmeze, când Firenze strigă:

— Harry Potter, pot să vorbesc cu tine o clipă, te rog?

Harry se întoarse. Centaurul înaintă puţin spre el. Ron ezită.

— Poţi să rămâi, îi spuse Firenze. Dar te rog să închizi uşa.

Ron se grăbi să îl asculte.

— Harry Potter, eşti prieten cu Hagrid, nu-i aşa? zise centaurul.

— Da, spuse Harry.

— Atunci te rog să-i transmiţi un avertisment din partea mea. Încercarea lui nu are succes. Ar fi bine să renunţe.

— Încercarea lui nu are succes? repetă Harry nesigur.

— Şi ar fi bine să renunţe, zise Firenze, încuviinţând din cap. L-aş preveni chiar eu pe Hagrid, însă sunt alungat — aş fi nesăbuit să mă apropii prea tare de Pădure în momentul ăsta.

Hagrid are destule probleme şi fără o luptă între centauri.

— Dar... ce încearcă să facă Hagrid? zise Harry neliniştit.

Firenze îl privi impasibil.

— Hagrid mi-a făcut de curând o mare favoare, spuse Firenze, şi mi-a câştigat de mult respectul pentru grija pe care o demonstrează pentru toate vieţuitoarele. Nu îi voi trăda secretul. Însă trebuie trezit la realitate. Încercarea lui nu are succes. Spune-i, Harry Potter. O zi bună.

Fericirea pe care o simţise Harry după ce apăruse interviul din Zeflemistul se evaporase de mult. În timp ce o lună martie mohorâtă se pierdea în vijeliile lui aprilie, viaţa sa păru să fi devenit iar un lung şir de griji şi probleme.

Umbridge continuase să asiste la toate lecţiile de Grijă faţă de Creaturile Magice, aşa că-i fusese foarte greu să-i spună lui Hagrid despre avertismentul lui Firenze. Într-un târziu, Harry tuşise, pretinzând că îşi pierduse exemplarul său din Animale fantastice şi unde pot fi găsite şi întorcându-se într-o zi după ore. Când îi transmisese lui Hagrid mesajul lui Firenze, Hagrid îl privise o clipă cu ochii săi umflaţi şi învineţiţi, oarecum surprins. Apoi păruse să-şi vină în fire.

— Drăguţ tip, Firenze, zise el aspru, dar nu ştie despre ce este vorba în cazul ăsta. Încercarea merge foarte bine.

— Hagrid, ce pui la cale? întrebă Harry cu seriozitate. Pentru că trebuie să ai grijă, Umbridge a dat-o deja afară pe Trelawney şi, dacă mă întrebi pe mine, e abia la început. Dacă faci ceva ce nu ar trebui să faci, vei fi...

— Sunt lucruri mai importante decât să-ţi păstrezi slujba, spuse Hagrid, deşi îi tremurară puţin mâinile când spuse asta, iar un lighean plin cu băligar de Knarli căzu pe

podea. Nu-ţi face griji pentru mine, Harry, acum du-te înapoi, ca un băiat ascultător ce eşti.

Harry nu avu de ales şi îl lăsă pe Hagrid să cureţe băligarul care era împrăştiat pe toată podeaua, însă se simţea foarte posomorât pe când se întorcea la castel târşâindu-şi picioarele.

Între timp, după cum le tot aminteau profesorii şi Hermione, N.O.V.-urile erau şi mai aproape. Toţi elevii din anul cinci erau afectaţi într-o anumită măsură de stres, însă Hannah Abbot fu prima care primi o Esenţă Calmantă de la doamna Pomfrey, după ce o podidise plânsul în timpul orei de Ierbologie şi se plânsese că era prea proastă ca să dea examenele şi că voia să se lase pe loc de şcoală.

Dacă nu ar fi fost lecţiile A.D., Harry ar fi fost extrem de nefericit. Uneori simţea că trăia pentru orele pe care le petrecea în Camera Necesităţii, muncind din greu, dar în acelaşi timp şi distrându-se foarte bine, cu inima crescându-i de mândrie când se uita la ceilalţi membri A.D. şi vedea cât de mult progresaseră. Într-adevăr, Harry se întreba uneori cum avea să reacţioneze Umbridge când toţi membrii A.D. aveau să primească "Remarcabil" la N.O.V.-urile pentru Apărarea contra Magiei Negre.

Începuseră în sfârşit să lucreze la Patronusuri, ceea ce toţi fuseseră foarte dornici să înveţe, deşi, după cum le tot reamintea Harry, crearea unui Patronus în mijlocul unei clase foarte bine luminate, când nu erau ameninţaţi, era foarte diferită de crearea unuia când erau confruntaţi cu ceva de genul unui Dementor.

— Ah, nu ne mai strica cheful, spuse Cho veselă, privind cum Patronusul ei argintiu în formă de lebădă zbura prin Camera Necesităţii în timpul ultimei lor lecţii înainte de Paşti. Sunt aşa frumoşi!

— Nu ar trebui să fie frumoşi, ar trebui să te protejeze, spuse Harry răbdător. De fapt, avem nevoie de un Bong sau de ceva de genul ăsta; eu aşa am învăţat, a trebuit să creez un Patronus în timp ce Bongul pretindea că era un Dementor...

— Dar asta ar fi foarte înfricoşător! zise Lavender, care lansa norişori de abur argintiu din vârful baghetei. Şi eu tot... nu pot... să o fac! adăugă ea supărată.

Şi Neville avea probleme. Avea chipul schimonosit de concentrare, însă din vârful baghetei sale ieşeau doar nişte firişoare fragile de fum argintiu.

— Trebuie să te gândeşti la o amintire frumoasă, îi reaminti Harry.

— Încerc, zise Neville nefericit, care se străduia atât de mult, încât faţa sa rotundă lucea realmente de transpiraţie.

— Harry, cred că reuşesc! strigă Seamus, care fusese adus chiar atunci de Dean la prima întâlnire A.D. Uite — ah — a dispărut... dar în mod sigur a fost ceva blănos, Harry!

Patronusul lui Hermione, o vidră argintie strălucitoare, se zbenguia prin jurul ei.

— Sunt destul de drăguţi, nu-i aşa? zise ea, uitându-se la Patronus cu drag.

Uşa Camerei Necesităţii se deschise şi apoi se închise la loc. Harry se uită în jur, ca să vadă cine intrase, însă nu părea să fie nimeni. Trecură câteva clipe până să realizeze că cei care erau aproape de uşă amuţiseră. Următorul lucru de care îşi dădu seama fu că ceva îl trăgea de robe de undeva din dreptul genunchiului. Se uită în jos şi îl văzu spre marea sa uimire pe Spiriduşul de casă, Dobby, privindu-l de sub obişnuitele sale opt pălării de lână.

— Bună, Dobby! zise el. Ce cauţi ? Ce s-a întâmplat?

Ochii spiriduşului erau măriţi de groază, iar creatura tremura. Membrii A.D. care erau cel mai aproape de Harry amuţiseră; toţi cei din cameră îl urmăreau pe Dobby. Puţinele Patronusuri pe care reuşiseră să le creeze unii dintre ei dispărură într-o ceaţă argintie, lăsând senzaţia că în cameră era mult mai întuneric decât înainte.

— Harry Potter, domnule... chiţăi Spiriduşul, tremurând din cap până în picioare, Harry Potter, domnule... Dobby trebuie să vă avertizeze... dar spiriduşii de casă au fost instruiţi să nu spună nimic...

Alergă cu capul înainte spre un perete. Harry, care avea ceva experienţă în ceea ce priveşte obiceiurile lui Dobby de pedepsire auto, dădu să-l prindă, dar Dobby doar ricoşă când atinse piatra, protejat de cele opt pălării ale sale. Hermione şi încă nişte fete scoaseră nişte icnete de teamă şi de compasiune.

— Ce s-a întâmplat, Dobby? întrebă Harry, apucându-l pe spiriduş de mânuţă şi ţinându-l departe de orice ar fi putut să folosească pentru a se răni.

— Harry Potter... ea... ea...

Dobby se lovi cu putere în nas cu pumnul liber. Harry îl apucă şi pe acela.

— Cine e "ea", Dobby?

Însă era convins că ştia; cu siguranţă numai o "ea" putea trezească o asemenea frică în Dobby.

Spiriduşul se uită în sus la el, puţin saşiu, şi scoase un soi de strigăt mut.

— Umbridge? întrebă Harry îngrozit.

Dobby încuviinţă din cap, apoi încercă să se lovească de genunchii lui Harry. Acesta îl ţinu la o Lungime de braţ.

— Ce-i cu ea? Dobby... nu a aflat despre asta... despre noi... despre A.D., nu?

Citi răspunsul pe chipul înmărmurit al spiriduşului. Având mâinile imobilizate de Harry, Spiriduşul încercă să se lovească singur cu piciorul şi căzu pe jos.

— Vine încoace? întrebă Harry încet.

Dobby scoase un urlet şi începu să îşi izbească picioarele goale de podea.

— Da, Harry Potter, domnule!

Harry se ridică şi se uită în jur la oamenii nemişcaţi şi îngroziţi care-l priveau pe Spiriduşul care se snopea singur în bătaie.

— CE MAI AŞTEPTAŢI? strigă Harry. FUGIŢI!

Imediat se năpustiră toţi către ieşire, formând o grămadă în dreptul uşii, apoi ţâşniră afară. Harry îi auzi

alergând pe holuri şi speră că aveau destulă minte ca să nu încerce să ajungă la dormitoare. Era abia nouă fără zece; dacă s-ar fi refugiat la bibliotecă sau în culcuşul bufniţelor, care era în apropiere...

— Harry, haide! strigă Hermione din mijlocul grupului compact de oameni care se luptau acum să iasă.

Îl culese pe Dobby, care încă încerca să-şi provoace răni serioase, şi fugi cu Spiriduşul în braţe, ca să se alăture cozii

— Dobby, îţi ordon, întoarce-te la bucătărie la ceilalţi spiriduşi şi, dacă te întreabă dacă m-ai prevenit, să minţi şi să spui "nu"! zise Harry. Şi îţi interzic să te mai răneşti! adăugă el, dându-i drumul spiriduşului, în timp ce trecu în sfârşit de prag şi trânti uşa după el.

— Mulţumesc, Harry Potter! chiţăi Dobby şi o luă la goană.

Harry se uită în stânga şi în dreapta, însă ceilalţi se mişcau atât de repede, încât nu le zări decât călcâiele la ambele capete ale holului, înainte să dispară; începu să fugă la dreapta; în faţă se afla o toaletă de băieţi, putea să pretindă că fusese acolo în tot acest timp, dacă ar fi reuşit să ajungă la ea...

— AAAAH!

Îl prinse ceva de glezne şi căzu spectaculos, alunecând pe burtă vreo trei metri înainte să se oprească. Cineva râdea în spatele lui. Se întoarse pe spate şi îl văzu pe Reacredinţă ascuns într-o nişă, sub o vază urâtă în formă de dragon.

— Blestem de împiedicare, Potter! zise el. Hei, doamnă profesoară — DOAMNĂ PROFESOARĂ! Am prins unul!

Umbridge veni în fugă de după colţul îndepărtat, cu respiraţia tăiată, dar arborând un zâmbet satisfăcut.

— El este! zise ea jubilând când îl văzu pe Harry pe podea. Excelent, Draco, excelent, ah, foarte bine — cincizeci de puncte pentru Viperini! De aici încolo mă ocup eu... ridică-te, Potter!

Harry se ridică, uitându-se urât la amândoi. Nu o mai văzuse niciodată pe Umbridge atât de fericită. Îl înşfăcă de braţ cu o strânsoare ca de menghină şi se întoarse, zâmbind larg, spre Reacredinţă.

— Draco, dă o fugă şi vezi dacă poţi să mai strângi şi alţii. Spune-le celorlalţi să caute în bibliotecă — toată lumea care are respiraţia tăiată — verifică băile, domnişoara Parkinson se poate ocupa de cele ale fetelor — hai, du-te — iar tu, adăugă ea pe cea mai blândă şi periculoasă voce, în timp ce Reacredinţă se îndepărta, poţi să vii cu mine la biroul directorului ului, Potter.

În câteva minute ajunseseră în dreptul himerelor de piatră.

Harry se întrebă câţi alţii mai fuseseră prinşi. Se gândi la Ron — doamna Weasley avea să-l omoare — şi la cum avea să se simtă Hermione dacă avea să fie exmatriculată înainte să poată să-şi dea N.O.V.-urile. Iar pentru Seamus fusese prima întâlnire... şi Neville devenise atât de priceput...

— Dulciuri fizzy, cântă Umbridge.

Himera de piatră se dădu la o parte, peretele din spate se desschise şi urcară amândoi pe scara mişcătoare de piatră. Ajunseră la uşa lăcuită cu ciocanul în formă de grifon, dar Umbridge nu se obosi să bată, ci intră direct, ţinându-l încă strâns pe Harry.

Biroul era plin de oameni. Dumbledore stătea la biroul său, cu o expresie senină şi cu vârfurile degetelor sale lungi unite. Profesoara McGonagall stătea dreaptă lângă el, cu chipul extrem de încordat.

Cornelius Fudge, Ministrul Magiei, se balansa încolo şi încoace pe vârfurile picioarelor lângă foc, părând extrem de încântat de situaţie; Kingsley Shacklebolt şi un vrăjitor cu un aspect foarte dur, cu părul foarte scurt şi sârmos, pe care Harry nu îl recunoscu, erau aşezaţi de o parte şi de alta a uşii ca nişte paznici, iar silueta pistruiată, cu ochelari, a lui Percy Weasley plutea entuziasmată lângă perete, ţinând o pană şi un sul greu de pergament şi părând pregătit să ia notiţe.

Portretele vechilor directori şi directoare nu se mai prefăceau că dorm în seara aceasta. Toţi erau atenţi şi serioşi, urmărind ce se întâmpla mai jos. Când intră Harry, câţiva fugiră în ramele de lângă ei şi le şoptiră repede ceva la ureche vecinilor.

Harry se eliberă din strânsoarea lui Umbridge, în timp ce uşa se trântea în urma lor. Cornelius Fudge se uită urât la el, cu un fel de satisfacţie sângeroasă pe chip.

— Ei bine, zise el. Măi, măi, măi...

Harry răspunse cu cea mai urâtă privire posibilă. Inima îi bătea nebuneşte în piept, dar mintea îi era neobişnuit de limpede şi de liniştită.

— Se întorcea în Turnul Cercetaşilor, spuse Umbridge.

În tonul ei se citea un entuziasm nepotrivit, aceeaşi plăcere crudă pe care o auzise Harry când Umbridge o urmărise pe profesoara Trelawney cum se topea de nefericire în holul de la intrare.

— L-a încolţit Reacredinţă.

— Zău, chiar aşa? spuse Fudge admirativ. Trebuie să-mi amintesc să-i spun lui Lucius. Ei bine, Potter... presupun că ştii de ce eşti aici?

Harry intenţiona negreşit să răspundă cu un "da" sfidător: deschise gura şi cuvântul era pe jumătate format, când zări chipul lui Dumbledore. Acesta nu se uita direct la Harry — ochii îi erau aţintiţi asupra unui punct chiar deasupra umărului lui — însă, în timp ce Harry îl privea, clătină din cap foarte uşor.

Harry se răzgândi la mijlocul cuvântului.

— D-nu.

— Poftim? zise Fudge.

— Nu, zise Harry hotărât.

— Nu ştii de ce eşti aici?

— Nu, nu ştiu, spuse Harry.

Fudge se uită de la Harry la profesoara Umbridge, nevenindu-i să creadă. Harry profită de acest moment de neatenţie ca să mai arunce o privire spre Dumbledore, care încuviinţă foarte discret din cap şi făcu cu ochiul către covor, aproape insesizabil.

— Deci, habar nu ai, spuse Fudge cu un glas care realmente mustea de sarcasm, de ce te-a adus doamna profesoară Umbridge în acest birou? Nu ştii să fi încălcat vreo regulă a şcolii?

— O regulă a şcolii? zise Harry. Nu.

— Sau vreun Decret al Ministerului? se corectă Fudge supărat.

— Din câte ştiu eu, nu, spuse Harry calm.

Inima încă îi zvâcnea în piept. Aproape că merita să spună aceste minciuni, numai ca să vadă cum îi creştea tensiunea lui Fudge, dar nu putea pricepe cum avea să o scoată la capăt; dacă cineva îi spusese lui Umbridge de A.D. atunci el, conducătorul, putea foarte bine să înceapă să-şi facă bagajul.

— Deci, este o noutate absolută pentru tine, spuse Fudge, având acum vocea îngroşată de supărare, faptul că a fost descoperită o organizaţie ilegală a elevilor în această şcoală?

— Da, este, spuse Harry, arborând o expresie neconvingătoare de surpriză nevinovată.

— Domnule Ministru, spuse Umbridge cu un glas catifelat de lîngă el, eu cred că am progresa mai bine dacă l-aş aduce pe informator.

— Da, da, duceţi-vă, spuse Fudge, încuviinţând din cap şi uitându-se răutăcios la Dumbledore după ce Umbridge ieşi din cameră. Nu există nimic mai frumos decât un martor adevărat, nu-i aşa, Dumbledore?

— Absolut nimic, Cornelius, spuse Dumbledore grav, aplecându-şi puţin capul.

Urmă o aşteptare de câteva minute, timp în care ceilalţi nu se priviră între ei, iar apoi Harry auzi uşa deschizându-se în spatele său. Umbridge intră în cameră pe lângă el, ţinând-o de umăr pe prietena cu părul creţ a lui Cho, Marietta, care îşi ascundea chipul cu mâinile.

— Nu îţi fie teamă, draga mea, nu te speria, zise profesoara Umbridge cu blândeţe, bătând-o pe umăr, hai, totul este în ordine. Ai făcut ce trebuia. Domnul Ministru este foarte mulţumit de tine. Îi va spune mamei tale ce fetiţă cuminte ai fost. Mama Mariettei, domnule Ministru, adăugă ea, ridicându-şi privirea spre Fudge, este doamna Edgecombe de la Departamentul Transporturilor Magice, biroul Reţelei Zvrr. Ne-a ajutat să controlăm focurile de la Hogwarts, ştiţi dumneavoastră.

— Foarte bine, foarte bine! spuse Fudge cu entuziasm. Aşa mamă, aşa fiică, nu? Păi, hai, draga mea, uite-te în sus, nu fi timidă, hai să auzim ce ai de — himere blănoase!

Când Marietta se uită în sus, Fudge sări şocat cu câţiva paşi înapoi, aproape ajungând în foc. Înjură şi călcă pe tivul pelerinei sale, care începuse să scoată fum. Marietta scoase un urlet şi îşi trase gulerul până la ochi, însă nu înainte ca toată lumea să fi văzut că avea chipul desfigurat oribil de o serie compactă de băşici mov, care i

se răspândiseră peste nas şi obraji, formând cuvântul "TURNĂTOR".

— Draga mea, lasă acum coşurile, spuse Umbridge nerăbdătoare, ia-ţi roba de la gură şi spune-i domnului Ministru...

Însă Marietta scoase iar un urlet înăbuşit şi clătină din cap înnebunită.

— Ah, foarte bine, prostuţo, o să-i spun eu, se răsti Umbridge, zâmbind apoi din nou şi continuând: Ei bine, domnule Ministru, domnişoara Edgecombe aici de faţă a venit în această seară în biroul meu la scurt timp după cină şi mi-a spus ceva. Mi-a zis că, dacă aveam să mă duc într-o cameră secretă de la etajul şapte, cunoscută uneori drept Camera Necesităţii, aveam să găsesc ceva care mă va avantaja. I-am mai pus câteva întrebări şi a recunoscut că acolo urma să aibă loc un fel de întâlnire. Din nefericire, chiar atunci acest blestem — făcu un gest repezit spre chipul ascuns al Mariettei — a intrat în funcţiune şi în clipa în care fata şi-a zărit chipul în oglindă, a devenit prea afectată ca să poată să îmi spună mai multe.

— Ei bine, să ştii, zise Fudge, ţintuind-o pe Marietta cu o privire pe care şi-o dori binevoitoare şi părintească, a fost o dovadă de mare curaj, draga mea, să vii să-i spui doamnei profesoare Umbridge. Ai făcut exact ce trebuia. Acum, vrei să-mi spui ce se întâmpla în cadrul acestei întâlniri? Care îi era scopul? Cine era acolo?

Însă Marietta nu vru să vorbească; clătină iar din cap, cu nişte ochi mari şi temători.

— Nu avem un contrablestem pentru asta? o întrebă Fudge pe Umbridge nerăbdător, făcând un gest spre chipul Mariettei. Ca să poată să vorbească liniştită?

— Încă nu am reuşit să găsesc vreunul, recunoscu Umbridge pe un ton înciudat, iar Harry simţi un val de mândrie faţă de abilităţile de blestemare ale lui Hermione. Însă nu contează dacă nu vrea să vorbească, pot să continuu eu relatarea. Vă rog să vă amintiţi, domnule Ministru, că v-am trimis un raport în octombrie despre întâlnirea lui Potter cu mai mulţi colegi la "Capul de mistreţ" în Hogsmeade...

— Şi ce dovezi aveţi? interveni profesoara McGonagall.

— Am mărturia lui Willy Widdershins, Minerva, care s-a nimerit să fie în bar în momentul acela. Era plin de bandaje, este adevărat, însă auzul nu îi era deloc afectat, spuse Umbridge cu îngâmfare. A auzit fiecare cuvânt pe care l-a spus Potter şi a venit imediat direct la şcoală ca să-mi raporteze...

— A, deci de asta nu a fost judecat după ce-a a instalat toate toaletele alea care vomitau! spuse profesoara McGonagall, ridicându-şi sprâncenele. Ce perspectivă interesantă asupra sistemului nostru juridic!

— Corupţie strigătoare la cer! răcni portretul vrăjitorului corpolent, cu nasul roşu, de pe peretele din spatele lui Dumbledore. Pe vremea mea, Ministerul nu făcea târguri cu criminalii de rând, nu, domnule, chiar deloc!

— Mulţumesc, Fortescue, este de ajuns, spuse Dumbledore cu blândeţe.

— Scopul întâlnirii lui Potter cu aceşti elevi, continuă profesoara Umbridge, era să îi convingă să se alăture unei societăţi ilegale, al cărui ţel era să înveţe vrăji şi blesteme despre care Ministerul hotărâse că erau nepotrivite pentru anul lor şcolar...

— Dolores, cred că aici vei descoperi că te înşeli, spuse Dumbledore încet, privind-o peste ochelarii săi cu lentile în formă de semilună, aşezaţi la jumătatea nasului coroiat.

Harry se uită la el cu ochii mari. Nu-şi dădea seama cum avea Dumbledore să iasă din situaţia aceasta cu ajutorul vorbelor; dacă Willy Widdershins auzise într-adevăr fiecare cuvânt pe care îl spusese la "Capul de mistreţ", pur şi simplu nu avea cum să scape.

— Oho! spuse Fudge, legănându-se iar de pe un picior pe altul. Da, hai să auzim ultima poveste trasă de păr menită să-l scape pe Potter! Deci, spune, Dumbledore, spune... Willy Widdershins a minţit, nu-i aşa? Sau poate că individul care se afla la "Capul de mistreţ" în ziua aia era fratele geamăn al lui Potter. Dacă nu cumva o fi obişnuita explicaţie elementară, care implică întoarcerea în timp: un mort care învie şi câţiva Dementori invizibili?

Percy Weasley râse în hohote.

— Ah, minunat, domnule Ministru, minunat!

Harry ar fi fost în stare să-l lovească. Apoi văzu, spre uimirea lui, că şi Dumbledore surâdea.

— Cornelius, nu neg — şi sunt sigur că nici Harry nu neagă — că a fost la "Capul de mistreţ" în ziua aceea, şi nici că încerca să recruteze elevi pentru un grup de Apărare contra Magiei Negre. Eu doar subliniez că Dolores se înşală când sugerează că un astfel de grup era, la vremea aceea, ilegal. Dacă îţi aminteşti, Decretul Ministerului care interzicea toate societăţile elevilor nu a intrat în vigoare decât la două zile după întâlnirea lui Harry din Hogsmeade, aşa că băiatul n-a încălcat nici o lege la "Capul de mistreţ".

Percy arătă ca şi când ar fi fost lovit în faţă de ceva foarte greu. Fudge încremeni în mijlocul legănării, cu gura căscată.

Umbridge fu prima care îşi reveni.

— Toate bune şi frumoase, domnule director, zise ea, zâmbind dulce, dar au trecut aproape şase luni de la introducerea Decretului Educaţional Numărul Douăzeci şi Patru. N-o fi cazul pentru prima întâlnire, dar asta înseamnă că toate cele are au avut loc de atunci sunt, fără îndoială, ilegale.

— Ei bine, spuse Dumbledore, cercetând-o cu un interes politicos peste degetele împreunate, fără îndoială că ar fi fost, dacă ar fi continuat după ce a intrat în vigoare Decretul. Aveţi vreo dovadă că a continuat acest gen de întâlniri?

În timp ce Dumbledore vorbea, Harry desluşi un vâjâit în spatele său şi i se păru că-l auzise pe Kingsley şoptind ceva. De asemenea, ar fi putut să jure că simţise ceva trecând pe lângă el, ceva delicat ca o adiere sau un fluturat de aripi. Când se uită în jos însă, nu văzu nimic.

— Dovezi? repetă Umbridge, cu acel zâmbet oribil de broască râioasă. Nu ai fost atent la ce am zis, Dumbledore? De ce crezi că este domnişoara Edgecombe aici?

— A, ne poate vorbi despre întâlnirile derulate timp de şase luni? zise Dumbledore, ridicând din sprâncene. Parcă ne raporta doar întâlnirea din seara aceasta.

— Domnişoară Edgecombe, spuse Umbridge imediat, spune-ne de cât timp au loc întâlnirile acestea, draga mea. Poţi să dai doar din cap, sunt convinsă că nu or să ţi se întindă coşurile. Au avut loc la intervale regulate pe parcursul următoarelor şase luni?

Harry simţi un gol îngrozitor în stomac. Asta era, dăduseră peste un obstacol constituit din dovezi clare, pe care nici măcar Dumbledore nu avea să-l poată evita.

— Doar fă un semn cu capul dacă da sau nu, draga mea, îi spuse Umbridge Mariettei convingător, hai, fii sigură că nu se va reactiva blestemul.

Toţi cei din cameră priviră partea de sus a chipului Mariettei. Nu i se vedeau decât ochii între roba trasă până sus şi bretonul creţ. Poate că era doar o iluzie a focului, însă ochii îi păreau ciudat de pustii. Şi atunci — spre uimirea desăvârşită a lui Harry — Marietta clătină din cap.

Umbridge se uită repede la Fudge, apoi din nou 1a Marietta.

— Nu cred că ai înţeles întrebarea, nu-i aşa, draga mea? Te mai întreb o dată, te-ai dus la aceste întâlniri în ultimele şase luni? Te-ai dus, nu-i aşa?

Marietta clătină iarăşi din cap.

— Ce înseamnă gestul ăsta, draga mea? zise Umbridge cu o voce iritată.

— Eu cred că este cât se poate de clar ce înseamnă, spuse profesoara McGonagall cu asprime, nu a avut loc nici o în tâlnire secretă în ultimele şase luni. Aşa este, domnişoară Edgecombe?

Marietta dădu din cap.

— Însă a avut loc o întâlnire în seara asta! zise Umbridge mânioasă. A avut loc o întâlnire, domnişoară Edgecombe, mi-ai spus chiar tu de ea, în Camera Necesităţii! Şi Potter era conducătorul, nu-i aşa, Potter a organizat-o, Potter — de ce clatini din cap, fată dragă?

— Păi, de obicei când o persoană clatină cap, spuse McGonagall cu răceală, asta înseamnă "nu". Aşa că, în afara cazului în care domnişoara Edgecombe foloseşte un limbaj al semnelor încă necunoscut rasei umane...

Profesoara Umbridge o apucă pe Marietta, o trase cu faţa spre ea şi începu să o scuture cu putere. O fracţiune de secundă mai târziu, Dumbledore se ridică, având bagheta ridicată; Kingsley făcu un pas înainte şi Umbridge se îndepărtă de Marietta, fluturându-şi mâinile în aer, ca şi când s-ar fi ars.

— Dolores, nu îţi pot permite să îmi maltratezi elevii, zise Dumbledore, părând pentru prima oară supărat.

— Ar fi bine să vă calmaţi, doamnă Umbridge, zise Kingsley rar, cu vocea sa joasă. Nu e cazul să vă creaţi probleme.

— Nu, zise Umbridge pe nerăsuflate, uitându-se în sus la silueta impunătoare a lui Kingsley. Adică, da... ai dreptate, Shacklebolt... m-am... m-am... pierdut cu firea.

Marietta stătea exact acolo unde îi dăduse drumul Umbridge. Nu părea să fie nici afectată de atacul neaşteptat al lui Umbridge, nici uşurată că îi dăduse drumul; încă îşi ţinea strâns roba până în dreptul ochilor de o pustietate stranie, uitându-se fix drept înainte.

Lui Harry îi trecu brusc prin minte o bănuială legată de şoaptele lui Kingsley şi de ceea ce simţise că zburase pe lângă el.

— Dolores, spuse Fudge, cu aerul că încerca să pună ordine în haos, o dată pentru totdeauna, întâlnirea din seara asta — cea despre care ştim cu siguranţă că a avut loc...

— Da, spuse Umbridge, revenindu-şi, da... ei bine, domnişoara Edgecombe mi-a vândut pontul şi eu am pornit imediat spre etajul şapte, însoţită de anumiţi elevi de încredere, pentru a-i prinde asupra faptului pe cei de la întâlnire. Însă se pare că au fost preveniţi de sosirea mea, pentru că fugeau în loate direcţiile când am ajuns la etajul şapte. Dar nu contează. Am aici toate numele lor. Domnişoara Parkinson a dat o fugă pentru mine în Camera Necesităţii, ca să vadă dacă au lăsat ceva în urmă. Aveam nevoie de dovezi şi le-am găsit în cameră.

Şi, spre groaza lui Harry, scoase din buzunar lista cu numele care fusese agăţată pe peretele Camerei Necesităţii şi i-o dădu lui Fudge.

— În clipa în care am văzut numele lui Potter pe listă, am ştiut cu ce aveam de-a face, spuse ea cu blândeţe.

— Excelent, zise Fudge, cu un zâmbet lătăreţ pe chip, excelent, Dolores. Şi... pe toate tunetele...

Îşi ridică privirea spre Dumbledore, care încă stătea lângă Marietta, ţinând bagheta lejer în mână.

— Vezi ce nume şi-au dat? zise Fudge încet. Armata lui Dumbledore.

Dumbledore întinse mâna şi luă bucata de pergament de la Fudge. Privi titlul scris de Hermione cu luni în urmă şi preţ de o clipă păru să nu poată vorbi. Apoi îşi ridică privirea, zâmbind.

— Ei bine, asta este, zise el firesc. Vrei să-ţi dau o mărturisire în scris, Cornelius — sau o declaraţie în faţa acestor martori este de ajuns?

Harry îi văzu pe McGonagall şi pe Kingsley uitându-se unul la celălalt. Pe feţele amândurora se citea frica. Nu înţelese ce se întâmpla, şi se părea că nici Fudge.

— Declaraţie? zise Fudge rar. Ce... eu nu ...?

— Armata lui Dumbledore, Cornelius, spuse Dumbledore, zâmbind în continuare, în timp ce flutură lista cu numele în faţa lui Fudge. Nu armata lui Potter. Armata lui Dumbledore.

— Dar... dar...

Chipul lui Fudge fu cuprins brusc de înţelegere. Făcu îngrozit un pas înapoi, icni şi sări iar din foc.

— Tu? şopti el, călcând iar pe pelerina fumegândă.

— Exact, zise Dumbledore binevoitor.

— Tu ai organizat asta?

— Eu, zise Dumbledore.

— Tu i-ai recrutat pe elevii ăştia pentru... pentru armata ta?

— În seara asta trebuia să aibă loc prima întâlnire, zise Dumbledore, încuviinţând din cap. Doar ca să văd dacă sunt interesaţi să mi se alăture. Acum îmi dau seama, desigur, că a fost o greşeală să o invit pe domnişoara Edgecombe.

Marietta aprobă din cap. Fudge se uită de la ea la Dumbledore, umflându-şi pieptul.

— Atunci chiar ai complotat împotriva mea! ţipă el.

— Exact, spuse Dumbledore vesel.

— NU! strigă Harry.

Kingsley îi aruncă o privire prevenitoare, McGonagall îşi mări ochii ameninţător, dar Harry îşi dăduse brusc seama ce era pe cale să facă Dumbledore şi nu putea să lase să se întâmple aşa ceva.

— Nu... domnule profesor Dumbledore!

— Taci, Harry, sau mă tem că o să-ţi cer să ieşi din biroul meu, zise Dumbledore calm.

— Da, taci din gură, Potter! răcni Fudge, care încă se holba la Dumbledore cu un fel de încântare îngrozită. Măi,

măi, măi — am venit aici în seara asta aşteptându-mă să-l exmatriculez pe Potter, şi în schimb...

— În schimb, poţi să mă arestezi pe mine, spuse Dumbledore, zâmbind. E ca şi când ai pierde un cnut şi ai găsi un galion, nu-i aşa?

— Weasley! strigă Fudge, acum tremurând realmente de încântare, Weasley, ai scris totul, tot ce a zis, mărturisirea lui, ai notat-o?

— Da, domnule, cred că da! zise Percy entuziasmat, cu nasul stropit cu cerneală din cauza vitezei cu care luase notiţe.

— Şi despre partea în care a încercat să strângă o armată împotriva Ministerului şi a făcut planuri să mă destabilizeze?

— Da, domnule, am notat! spuse Percy, cercetându-şi vesel notiţele.

— Foarte bine, atunci, zise Fudge, radiind acum de voioşie, copiază-ţi notiţele, Weasley, şi trimite una imediat la Profetul zilei. Dacă trimitem o bufniţă rapidă, putem să prindem ediţia de dimineaţă!

Percy o zbughi afară din cameră, trântind uşa după el, şi Fudge se întoarse la Dumbledore.

— Acum vei fi escortat până la Minister, unde vei fi acuzat oficial şi apoi trimis la Azkaban, ca să aştepţi să fii judecat!

— A, da, zise Dumbledore cu blândeţe. Da, m-am gândit eu că o să ne lovim de acest mic obstacol.

— Obstacol? zise Fudge, cu vocea încă vibrându-i de bucurie. Eu nu văd nici un obstacol, Dumbledore!

— Ei bine, zise Dumbledore scuzându-se, eu mă tem că da.

— Zău?

— Păi, mi se pare că te bazezi pe iluzia că mă voi — care este expresia? — mă voi lăsa dus fără să mă opun. Mă tem că nu mă voi lăsa dus câtuşi de puţin fără să mă opun, Cornelius. Nu am absolut nici o intenţie să fiu trimis la Azkaban. Aş putea să evadez, desigur — dar ar fi o pierdere de timp şi, sincer să fiu, am în minte o grămadă de alte lucruri pe care aş prefera să le fac.

Chipul lui Umbridge era din ce în ce mai roşu; arăta ca şi când s-ar fi umplut cu apă clocotită. Fudge se holbă la Dumbledore cu o expresie nătăucă, de parcă ar fi primit o lovitură subită şi nu i-ar fi venit să creadă că se întâmplase aşa ceva. Scoase un mic zgomot înăbuşit, apoi se uită în jur la Kingsley şi la omul cu părul cărunt şi scurt, care era singurul dintre toţi cei din cameră care nu vorbise până atunci. Cel din urmă făcu un semn aprobator cu capul spre Fudge şi înaintă puţin, îndepărtându-se de perete. Harry văzu cum mâna îi pluti, aproape firesc, spre buzunar.

— Nu te prosti, Dawlish, zise Dumbledore prietenos. Sunt convins că eşti un Auror excelent — îmi amintesc că ai obţinut calificativul "Remarcabil" la toate T.V.E.E.-urile... dar dacă încerci să... ăă... mă duci cu forţa, voi fi nevoit să te rănesc.

Bărbatul pe nume Dawlish clipi destul de nesigur. Se uită iar la Fuge, dar de data asta păru să spere că avea să i se arate ce să facă.

— Deci, zise Fudge batjocoritor şi revenindu-şi, ai de gând să-i înfrunţi pe Dawlish, Shacklebolt, Dolores şi cu mine de unul singur, Dumbledore?

— Pe barba lui Merlin, nu, spuse Dumbledore, cu un zâmbet, doar în cazul în care sunteţi atât de nesăbuiţi, încât mă obligaţi să o fac.

— Nu va fi singur! zise profesoara McGonagall tare, băgându-şi mâna în buzunar.

— O, ba da, Minerva! spuse Dumbledore tăios. Hogwarts are nevoie de tine!

— De ajuns cu prostiile! zise Fudge, scoţându-şi propria baghetă. Dawlish! Shacklebolt! Prindeţi-l!

Camera fu luminată de o explozie de lumină argintie, se auzi o pocnitură ca o împuşcătură şi podeaua se cutremură; Harry fu apucat de guler de o mână şi forţat să se întindă pe jos, în timp ce avea loc o a doua străfulgerare; mai multe portrete ţipară, Fawkes strigă şi camera fu cufundată într-un nor de praf. Tuşind din cauza prafului, Harry văzu o siluetă înaltă căzând cu o bufnitură în faţa lui; se auzi un ţipăt, urmat de o pocnitură, şi cineva strigă "Nu!"; apoi se auziră paşi înăbuşiţi un zgomot de sticlă spartă, un geamăt... şi tăcere.

Harry se chinui să vadă cine era cea care aproape că îl sugruma şi o văzu pe profesoara McGonagall ghemuită lângă el; îi ferise de pericol pe el şi pe Marietta. Praful încă plutea delicat în jos prin aer în jurul lor. Gâfâind

puţin, Harry văzu o siluetă foarte înaltă apropiindu-se de ei.

— Sunteţi bine? întrebă Dumbledore.

— Da! zise profesoara McGonagall, ridicându-se şi trăgându-i pe Harry şi pe Marietta în sus o dată cu ea.

Praful se risipea. Haosul din birou deveni vizibil: biroul lui Dumbledore fusese întors cu susul în jos, toate mesele alungite fuseseră răsturnate, toate instrumentele argintii de pe ele erau făcute fărâme. Fudge, Umbridge, Kingsley şi Dawlish zăceau inerţi pe podea. Phoenixul Fawkes zbura în cercuri ample deasupra lor, cântând delicat.

— Din păcate, a trebuit să-l blestem şi pe Kingsley, altfel ar fi arătat foarte suspect, zise Dumbledore cu o voce joasă. A prins ideea din zbor, modificându-i memoria domnişoarei Edgecombe când se uitau toţi în altă parte — să-i mulţumeşti din partea mea, da, Minerva? Acum, se vor trezi cât de curând şi ar fi bine să nu ştie că am avut timp să vorbim — trebuie să vă purtaţi ca şi când nu ar fi trecut nici o clipă, ca şi când doar aţi căzut pe jos, nu îşi vor aminti...

— Unde vei merge, Dumbledore? şopti profesoara McGonagall. La Casa Cumplită?

— O, nu, spuse Dumbledore cu un zâmbet sumbru, nu plec ca să mă ascund. Fudge îşi va dori cât de curând să nu mă fi dezrădăcinat niciodată de la Hogwarts, ţi-o promit...

— Domnule profesor Dumbledore... Începu Harry.

Nu ştia ce să zică mai întâi: cât de rău îi părea că înfiinţase A.D. şi că generase toate problemele astea, sau cât de rău îi părea că Dumbledore pleca pentru a-l salva pe el de exmatriculare? Însă Dumbledore îl întrerupse înainte ca el să mai poată spune un cuvânt.

— Ascultă-mă Harry zise el imperios. Trebuie să înveţi la Occlumanţie cât poţi de mult, mă înţelegi? Fă tot ce îţi spune domnul profesor Plesneală şi exersează mai ales în fiecare seară, înainte să adormi, ca să îţi poţi închide mintea împotriva coşmarurilor — vei înţelege cât de curând, însă trebuie să îmi promiţi...

Bărbatul pe care îl chema Dawlish se mişcă. Dumbledore îl apucă pe Harry de încheietură.

— Nu uita — închide-ţi mintea...

Însă când degetele lui Dumbledore se strânseră pe pielea lui Harry, acesta simţi o durere îngrozitoare în cicatricea de pe frunte şi încercă iar acea dorinţă oribilă, ca de şarpe, de a-l ataca pe Dumbledore, de a-l muşca, de a-l răni...

— ... vei înţelege, şopti Dumbledore.

Fawkes dădu ocol biroului şi zbură jos deasupra lui. Dumbledore îi dădu drumul lui Harry, ridică mâna şi prinse coada lungă şi aurie a phoenixului. Urmă o străfulgerare de foc şi dispărură amândoi.

— Unde e? strigă Fudge, ridicându-se de pe podea. Unde e?

— Nu ştiu! strigă Kingsley, sărind şi el în picioare.

— Păi, nu se poate să fi Dispărut! strigă Umbridge. Nu o poţi face în şcoala asta ...

— Pe scări! ţipă Dawlish, care se năpusti spre uşă, o deschise furtunos şi fugi, urmat îndeaproape de Kingsley şi Umbridge.

Fudge ezită, apoi se ridică încet în picioare, scuturându-şi roba de praf. Urmă o tăcere lungă şi dureroasă.

— Ei bine, Minerva, spuse Fudge cu răutate, aranjându-şi mâneca sfâşiată a cămăşii, mă tem că acesta este sfârşitul prietenului tău Dumbledore.

— Aşa crezi? spuse profesoara McGonagall dispreţuitor.

Fudge nu păru să o audă. Se uită în jur la biroul distrus. Câteva portrete şuierară spre el; unul sau două făcură nişte gesturi nepoliticoase.

— Ar fi bine să-i duci pe ăştia doi la culcare, zise Fudge, uitându-se iar la profesoara McGonagall şi făcând un semn din cap spre Harry şi Marietta, prin care le sugera să plece.

Profesoara McGonagall nu zise nimic şi îi duse cu paşi mari pe Harry şi Marietta spre uşă. În timp ce uşa se închidea în urma lor, Harry auzi vocea lui Phineas Nigellus.

— Ştiţi, domnule Ministru, nu sunt de acord cu Dumbledore în multe privinţe... dar nu puteţi să negaţi că are clasă...

CAPITOLUL XXVIII

GROAZNICA AMINTIRE A LUI PLESNEALĂ

DIN ORDINUL MINISTERULUI MAGIEI

Dolores Jane Umbridge (Mare Inchizitor) i-a luat locul lui Albhus Dumbledore ca Director al Şcolii Hogwarts de Farmece şi Vrăjitorii.

Cele de mai sus sunt în concordanţă cu Decretul Educaţional Numărul Douăzeci şi Opt.

Semnat: Cornelius Oswald Fudge, Ministrul Magiei

Anunţurile împânziseră toată şcoala pe timpul nopţii, însă nu explicau felul în care fiecare persoană din castel părea să ştie că Dumbledore scăpase învingând doi Aurori, pe Marele Inchizitor, pe Ministrul Magiei şi pe asistentul său. Oriunde se ducea Harry, singurul subiect de conversaţie din castel era fuga lui Dumbledore şi, deşi unele detalii fuseseră schimbate la repovestire (Harry auzi o fată din anul doi asigurând-o pe o alta că Fudge era acum la Sf. Mungo, cu un dovleac în loc de cap), era surprinzător cât de exacte erau celelalte informaţii. De exemplu, toţi ştiau că Harry şi Marietta erau singurii elevi

care fuseseră martori la ce se întâmplase în biroul lui Dumbledore şi, având în vedere că Marietta era acum în aripa spitalului, Harry se trezi asaltat de oameni care îi cereau o relatare direct de la sursă.

— Nu o să treacă mult şi o să se întoarcă Dumbledore, zise Ernie MacMillan încrezător, pe când când se întorceau de la Ierbologie, după ce ascultase cu atenţie istorisirea lui Harry. Nu au putut să-l ţină departe când eram în anul doi şi nu voi putea nici de data asta. Călugărul Gras mi-a spus — îşi coborî vocea pe un ton de uneltire, astfel încât Harry, Ron şi Hermione fură nevoiţi să se aplece spre el ca să audă — că Umbridge a încercat să se întoarcă aseară în biroul lui, după ce l-au căutat prin castel şi pe domeniu. Nu a putut să treacă de himeră. Biroul directorului s-a închis ca să nu poată ea să intre, zâmbi Ernie batjocoritor. Se pare că a făcut o mică criză de nervi.

— A, presupun că se şi vedea stând acolo, în biroul directorului, spuse Hermione cu răutate, în timp ce urcau treptele de piatră către holul de intrare. Să facă pe boierul cu toţi ceilalţi profesori, idioata asta umflată, însetată de putere, bătrână şi...

— Ei, chiar vrei să termini propoziţia, Granger?

Draco Reacredinţă apăruse de după o uşă, urmat de Crabbe şi Goyle. Chipul său palid şi ascuţit radia de răutate.

— Mă tem că voi fi nevoit să iau nişte puncte de la Cercetaşi şi Astropufi, zise el tărăgănat.

— Profesorii sunt singurii care pot să ia puncte de la case, Reacredinţă, zise Ernie imediat.

— Da, şi noi suntem Perfecţi, sau ai uitat? se răsti Ron.

— Ştiu că Perfecţii nu pot să ia puncte, Rege Weasley cel Mare, zise Reacredinţă batjocoritor, iar Crabbe şi Goyle raseră dispreţuitor. Însă membrii Detaşamentului Inchizitorial...

— Membrii cui? spuse Hermione tăios.

— Detaşamentului Inchizitorial, Granger, spuse Reacredinţa, arătând spre un mic "I" argintiu cusut pe piept, chiar sub insigna de Perfect. Un grup select de elevi care sprijină Ministerul Magiei, aleşi personal de doamna profesoară Umbridge. Oricum, membrii Detaşamentului Inchizitorial chiar au puterea de a lua puncte... aşa că, Granger, iau cinci de la tine pentru că ai fost impertinentă faţă de noua noua noastră directoare. MacMillan, cinci de la tine pentru că m-ai contrazis. Potter, cinci de la tine pentru că îmi eşti antipatic. Weasley, nu ai cămaşa băgată în pantaloni, aşa că mai iau cinci şi pentru asta. A, da, am uitat, eşti un Sânge-Mâl, Granger, aşa că îţi iau zece pentru asta.

Ron îşi scoase bagheta, dar Hermione o dădu la o parte, şoptind:

— Nu!

— Inteligentă mişcare, Granger, murmură Reacredinţă. Director nou, vremuri noi... să fiţi cuminţi, Smintitule... Rege Weasley cel Mare...

Râzând în hohote, se îndepărtă cu paşi mari, împreună cu Crabbe şi Goyle.

— A fost o cacealma, spuse Ernie îngrozit. Nu poate să aibă voie să ia puncte... ar fi ridicol... ar submina cu totul sistemul de Perfecţi.

Însă Harry, Ron şi Hermione se întoarseră automat spre clepsidrele uriaşe aşezate în câteva nişe de-a lungul peretelui din spatele lor, care înregistrau punctele caselor. Cercetaşii şi cei de la Ochi-de-Şoim conduceau la egalitate în dimineaţa aceea. Chiar sub ochii lor, în sus pietricelele zburară, reducând cantitatea din părţile inferioare. De fapt, singura clepsidră care părea neschimbată era cea plină cu smaralde a Viperinilor.

— Aţi observat? zise vocea lui Fred.

George şi cu el tocmai coborâseră scara de marmură şi se opriseră în faţa clepsidrelor, alături de Harry, Ron, Hermione şi Ernie.

— Reacredinţă tocmai ne-a luat tuturor vreo cincizeci de puncte, zise Harry mânios, urmărind alte pietre care porniră în sus în interiorul clepsidrei Cercetaşilor.

— Da, Montague a încercat să ne prindă şi pe noi în timpul pauzei, zise George.

— Cum adică, a încercat? zise Ron repede.

— Nu a reuşit să zică toate cuvintele, spuse Fred, din cauza faptului că l-am obligat să intre cu capul înainte în dulapul de dispariţie de la primul etaj.

Hermione fu şocată.

— O să aveţi mari probleme!

— Doar când o să se întoarcă Montague, şi asta ar putea să fie peste câteva săptămâni bune, nu ştiu unde l-am trimis, zise Fred calm. Oricum... am hotărât că nu ne mai pasă dacă avem probleme.

— Dar v-a păsat vreodată? întrebă Hermione.

— Sigur că da, spuse George. Nu am fost niciodată exmatriculaţi, nu-i aşa?

— Am ştiut întotdeauna unde să ne oprim, spuse Fred.

— Poate că uneori am întrecut măsura cu un deget, zise George.

— Dar ne-am oprit mereu înainte să generăm haos cu adevărat, spuse Fred.

— Şi acum? zise Ron nesigur.

— Păi, acum... spuse George.

— ... că a plecat Dumbledore... zise Fred.

— ... suntem de părere că puţin haos... spuse George.

— ... este exact ceea ce merită draga noastră nouă directoare, zise Fred.

— Nu aveţi voie să faceţi asta! şopti Hermione. Chiar nu aveţi voie! Ar fi încântată să aibă un motiv pentru care să vă exmatriculeze!

— Nu te-ai prins, nu-i aşa, Hermione? zise Fred, zâmbindu-i. Nu ne mai interesează dacă rămânem sau nu. Am pleca chiar în clipa asta, dacă nu am fi hotărâţi să

facem mai întâi ceva pentru Dumbledore. Aşa că, oricum — se uită la ceas — trebuie să înceapă prima fază. În locul vostru, m-aş duce în Marea Sală să iau prânzul, ca să vadă profesorii că nu aţi avut nici o legătură cu asta.

— Nici o legătură cu ce? spuse Hermione neliniştită.

— Veţi vedea, spuse George. Hai, mergeţi.

Fred şi George se întoarseră şi dispărură în mulţimea din ce în ce mai numeroasă care cobora scările, ducându-se să ia prânzul. Părând extrem de derutat, Ernie bâigui ceva despre temele neterminate la Transfigurare şi îşi luă tălpăşiţa.

— Ştiţi, chiar cred că ar trebui să plecăm de aici, zise Hermione neliniştită. Pentru orice eventualitate...

— Da, bine, zise Ron, şi cei trei se îndreptară spre uşa dublă către Marea Sală, însă Harry abia zărise tavanul cu nori albi plutitori când cineva îl bătu pe umăr şi, întorcându-se, se trezi aproape nas în nas cu Filch, îngrijitorul.

Făcu nişte paşi grăbiţi înapoi; era de preferat ca Filch să fie văzut de la depărtare.

— Doamna directoare vrea să te vadă, Potter, zise el răutăcios.

— Nu sunt eu de vină, spuse Harry prosteşte, gândindu-se la ceea ce plănuiau Fred şi George.

Maxilarele lui Filch fură clătinate de un râs tăcut.

— Te simţi cu musca pe căciulă, ai? şuieră el. Vino după mine.

Harry aruncă o privire înapoi spre Ron şi Hermione, care arătau îngrijoraţi. Ridică din umeri şi se întoarse în holul de intrare după Filch, împotriva unui şuvoi de elevi înfometaţi.

Filch părea extrem de bine dispus; fredona răguşit o melodie, în timp ce urcau împreună scara de marmură. Când ajunseră la primul etaj zise:

— Lucrurile se schimbă pe aici, Potter.

— Am observat, zise Harry cu răceală.

— Da... de ani întregi i-am tot zis lui Dumbledore că e prea blând cu voi, zise Filch, chicotind răuvoitor. Bestii mici şi afurisite ce sunteţi, nu aţi fi aruncat niciodată cu bile împuţite, dacă aţi fi ştiut că aveam dreptul să vă biciuiesc până la sânge, nu-i aşa? Nimeni nu s-ar fi gândit să arunce cu frizbiuri cu colţi pe holuri, dacă aş fi putut să vă agăţ de glezne în biroul meu, ai? Însă, Potter, când va sosi Decretul Educaţional Numărul Douăzeci şi Nouă, o să pot să fac tot felul de chestii... unde mai pui că l-a rugat pe domnul Ministru să semneze un ordin de evacuare a lui Peeves ... ah, lucrurile vor sta cu totul altfel pe aici cu ea la comandă...

Era evident că Umbridge făcuse nişte eforturi ca să-l aducă pe Filch de partea ei, îşi zise Harry, iar lucrul cel mai prost era că, probabil, avea să se dovedească o armă importantă; cunoştinţele sale despre holurile de trecere secrete ale şcolii şi despre ascunzători erau depăşite poate doar de cele ale gemenilor Weasley.

— Am ajuns, zise el, uitându-se chiorâş la Harry, în timp ce bătu de trei ori la uşa profesoarei Umbridge şi o deschise. A venit să vă vadă tânărul Potter, doamnă.

Biroul lui Umbridge, atât de familiar pentru Harry din cauza numeroaselor detenţii, era la fel ca de obicei cu excepţia unei bucăţi mari de lemn aşezate pe birou, pe care scria litere aurii: DIRECTOARE. De asemenea, Fulgerul său şi cele două Măturinuri ale lui Fred şi George, pe care le văzu cu o strângere de inimă, erau prinse în lanţuri şi legate de un mare piron bătut în peretele din spatele biroului.

Umbridge stătea la birou, scriind de zor pe un pergament roz, însă când cei doi intrară, îşi ridică privirea şi zâmbi larg.

— Mulţumesc, Argus, zise ea dulce.

— Cu mare plăcere, doamnă, cu mare plăcere, spuse Filch, făcând o plecăciune cât de joasă îi permise reumatismul şi ieşi cu spatele.

— Stai jos, spuse Umbridge scurt, arătând spre un scaun.

Harry luă loc. Profesoara continuă să scrie pentru câteva clipe. Harry se uită la pisoii oribili care se jucau în jurul farfuriilor de deasupra ei, întrebându-se ce nouă tortură îi mai pregătise.

— Ei bine, spuse ea în cele din urmă, punându-şi deoparte pana şi arătând ca o broască râioasă pe cale să înghită o muscă deosebit de suculentă. Ce vrei să bei?

— Poftim? zise Harry, convins că nu auzise bine.

— Ceva de băut, domnule Potter, zise ea, zâmbindu-i şi mai larg. Ceai? Cafea? Suc de dovleac?

Când numi fiecare băutură, îşi flutură bagheta scurtă, iar pe birou apărură ori o cană ori un pahar.

— Nimic, mulţumesc, spuse Harry.

— Ţin neapărat să bem ceva împreună, zise ea, cu o voce periculos de mieroasă. Alege.

— Bine... atunci ceai, spuse Harry, ridicând din umeri.

Umbridge se ridică şi făcu o adevărată performanţă actoricească din turnatul laptelui, stând cu spatele spre el. Apoi înconjură biroul cu ceaşca, zâmbind sinistru de dulce.

— Poftim, zise ea, întinzându-i-o. Bea înainte să se răcească, da? Ei bine, domnule Potter... m-am gândit că ar trebui să avem o mică discuţie, după evenimentele teribile de aseară.

El nu zise nimic. Umbridge se aşeză la loc pe scaunul ei şi aşteptă. După ce se scurseră în tăcere câteva momente îndelungate, ea întrebă veselă:

— Nu bei?

Harry duse ceaşca la buze şi apoi, la fel de brusc, o lăsă în jos. Unul dintre pisoii oribili din spatele lui Umbridge avea ochii mari şi albaştri, exact ca cel magic al lui Ochi-Nebun Moody, iar lui Harry îi trecu prin minte ce ar fi spus acesta dacă ar fi auzit că Harry băuse ceva oferit de un duşman declarat.

— E vreo problemă? zise Umbridge, care îl urmărea în continuare. Vrei nişte zahăr?

— Nu, spuse Harry.

Duse iar ceaşca la buze şi pretinse că luă o gură, deşi îşi ţinu gura bine închisă. Zâmbetul lui Umbridge se lăţi.

Bine, şopti ea. Foarte bine. Acum...

Se aplecă puţin în faţă.

— Unde este Albus Dumbledore?

— Nu am idee, spuse Harry prompt.

— Mai bea, mai bea, zise ea, zâmbind în continuare. Ştii ce, domnnule Potter, hai să nu ne jucăm ca nişte copii. Ştiu că ştii unde s-a dus. Tu şi Dumbledore aţi fost implicaţi în asta de la bun început. Gândeşte-te la situaţia ta, domnule Potter...

— Nu ştiu unde este.

Harry se prefăcu iar că bea o gură de ceai. Umbridge îl urmărea cu mare atenţie.

— Foarte bine, zise Umbridge nemulţumită. În cazul acesta, te rog să fii drăguţ şi să-mi spui unde este Sirius Black.

Lui Harry i se întoarse stomacul pe dos şi îi tremură mâna în care ţinea ceaşca, astfel încât aceasta zăngăni pe farfurioară. Duse ceaşca la gură cu buzele lipite, încât o parte din lichidul fierbinte i se prelinse pe robă.

— Nu ştiu, zise el, puţin cam prea repede.

— Domnule Potter, spuse Umbridge, dă-mi voie să-ţi reamintesc că eu am fost cea care aproape că l-a prins pe criminalul Black în focul Cercetaşilor în octombrie. Ştiu

foarte bine că tu erai cel cu care se întâlnea şi, dacă aş fi avut vreo dovadă, nici unul dintre voi nu ar mai fi fost azi în libertate, te asigur. Repet, domnule Potter... unde este Sirius Black?

— Nu am idee, spuse Harry tare. Habar n-am.

Se uitară fix unul la celălalt atât de mult timp, încât lui Harry începură să-i lăcrimeze ochii. Apoi Umbridge se ridică.

— Foarte bine, Potter, te cred pe cuvânt de data asta, dar fii atent: am mână liberă de la Minister. Sunt monitorizate toate canalele de comunicare către şi din şcoala asta. Fiecare foc din Hogwarts este urmărit de un Verificator al Reţelei Zvrr — în afară de al meu, bineînţeles. Detaşamentul meu Inchizitorial deschide şi citeşte toate scrisorile aduse sau trimise de bufniţe din castel. Şi domnul Filch veghează asupra tuturor culoarelor de trecere care ies şi intră în castel. Dacă găsesc o fărâmă de dovadă...

BUM!

Podeaua biroului se cutremură. Umbridge alunecă într-o parte, agăţându-se de birou, cu un aer şocat.

— Ce a fost...?

Privea spre uşă. Harry profită de ocazie şi îşi goli ceaşca aproape plină de ceai în cea mai apropiată vază cu flori uscate. Auzi oameni fugind şi ţipând cu câteva etaje mai jos.

— Potter, întoarce-te la masa de prânz! strigă Umbridge, ridicând bagheta şi ieşind ca o furtună din birou.

Harry îi lăsă un avantaj de câteva secunde şi apoi fugi după ea, ca să vadă care era sursa nebuniei.

Nu fu greu de găsit. Un etaj mai jos, domnea infernul. Cineva (Harry avea o "vagă" bănuială cine) aprinsese ceea ce părea să fie o ladă enormă de artificii fermecate.

Pe coridoare zburau într-o parte şi în alta dragoni formaţi în întregime din scântei verzi şi aurii, care generau explozii şi pocnituri răsunătoare în drumul lor; nişte roţi de foc aprins vâjâiau ameninţător, ca o mulţime de farfurii zburătoare; rachete cu cozi lungi din stele argintii strălucitoare ricoşau de pereţi; artificiile scânteietoare scriau de voie înjurături în aer; ele explodau ca nişte mine oriunde se uita Harry şi, în loc să se termine, să dispară sau să nu se aprindă, aceste miracole pirotehnice păreau să acumuleze energie şi să prindă avânt pe măsură ce elevii le urmăreau.

Filch şi Umbridge stăteau împietriţi de groază, la jumătatea scărilor. Sub ochii lui Harry, una dintre roţile de foc mai mari păru să decidă că avea nevoie de mai mult spaţiu de desfăşurare; vâjâi către Umbridge şi Filch cu un "vuuuunuum" sinistru. Amândoi urlară speriaţi şi se feriră, iar aceasta zbură direct pe fereastra din spatele lor şi pe deasupra domeniului. Între timp, mai mulţi dragoni şi un liliac mare şi mov, care fumega ameninţător, profitară de uşa deschisă de la capătul holului ca să evadeze către etajul doi.

— Grăbeşte-te, Filch, grăbeşte-te! urlă Umbridge, or să umple toată şcoala dacă nu facem ceva — Stupefy!

Din capătul baghetei ţâşni un jet de lumină roşie care lovi una dintre rachete. În loc să încremenească în aer, ea explodă cu o forţă atât de mare, încât făcu o gaură într-un tablou ce descria o vrăjitoare cu un aer prea sentimental, care stătea în mijlocul unei poieniţe; aceasta fugi la timp, reapărând câteva secunde mai târziu, înghesuită în tabloul vecin, în care doi vrăjitori care jucau cărţi se ridicară repede în picioare ca să-i facă loc.

— Nu le împietri, Filch! strigă Umbridge furioasă către toţi, de parcă ar fi fost o incantaţie.

— Cum doriţi, doamnă directoare! şuieră Filch, care fiind Non, ar fi putut împietri artificiile la fel de bine cum le-ar fi putut mânca.

Se năpusti către un dulap din apropiere, scoase o mătură şi începu să o vânture în aer spre artificii; după câteva secunde, capul măturii luă foc.

Harry văzuse cât îi trebuia; râzând, se lăsă mult în jos, fugi spre o uşă pe care o ştia ascunsă după o tapiserie, puţin mai în jos de-a lungul holului, se strecură pe lângă ea şi găsi pe Fred şi George ascunzându-se dincolo de ea, ascultând zbieretele lui Umbridge şi Filch şi tremurând pradă unei voioşii înăbuşite.

— Impresionant, zise Harry încet, zâmbind. Foarte impresionant... I-aţi duce la faliment pe doctorul Filibuster, fără probleme...

— Hai noroc, şopti George, ştergându-şi lacrimile de râs de la ochi. Ah, sper ca acum să încerce să le facă să dispară ... se înmulţesc de zece ori la fiecare încercare.

În după-amiaza aceea, artificiile continuară să ardă şi să se împrăştie în toată şcoala. Deşi cauzaseră distrugeri în masă, mai ales pocnitorile, nu păreau să-i deranjeze prea tare pe ceilalţi profesori.

— Vai, vai, spuse profesoara McGonagall cu sarcasm, când unul dintre dragoni zbură prin clasa ei, emiţând bufnituri răsunătoare şi scuipând foc. Domnişoară Brown, poţi să fii drăguţă şi să te duci la doamna directoare ca s-o informezi că avem în clasă un artificiu scăpat de sub control?

Ca o consecinţă generală, profesoara Umbridge îşi petrecu prima după-amiază în calitate de directoare alergând prin toată şcoala şi răspunzând la apelurile celorlalţi profesori, dintre care nici unul nu părea să poată scăpa fără ajutorul ei de artificiile din clase. Când sună ultimul clopoţel şi elevii se îndreptară cu ghiozdanele spre Turnul Cercetaşilor, Harry o văzu, cu o satisfacţie extremă, pe Umbridge ieşind din clasa profesorului Flitwick răvăşită, plină de cenuşă şi cu chipul transpirat.

— Vă mulţumesc nespus, doamnă profesoară! zise profesorul Flitwick cu vocea sa subţire. Bineînţeles, aş fi putui să mă descotorosesc şi singur de artificiile scânteietoare, dar nu ştiam sigur dacă eram autorizat.

Zâmbind larg, îi închise uşa clasei în nas, lăsând-o cu o expresie răutăcioasă pe chip.

În seara aceea, Fred şi George fură eroi în camera de zi a Cercetaşilor. Până şi Hermione îşi croi drum prin mulţimea entuziasmată ca să-i felicite.

— Au fost nişte artificii minunate, zise ea plină de admiraţie.

— Mersi, spuse George, părând în acelaşi timp surprins şi mulţumit. Artificiile sălbatice Weasley. Singura problemă e că ne-am folosit tot stocul; acum o să fim nevoiţi să o luăm iar de la zero.

— Însă a meritat spuse Fred, care primea comenzi de la nişte Cercetaşi zgomotoşi. Hermione, dacă vrei să te înscrii pentru lista de aşteptare, cutia standard de Explozii de Bază costă cinci galioni şi Deflagraţia de Lux douăzeci...

Hermione se întoarse la masa unde stăteau Harry şi Ron, uitâdu-se fix la ghiozdanele lor, de parcă ar fi sperat că or să ţâşnească din ele caietele cu teme şi or să înceapă să se rezolve singure.

— Ah, ce-ar fi să ne luăm o seară liberă? zise Hermione veselă, în timp ce o rachetă Weasley cu coadă argintie vâjâia prin dreptul ferestrei. Totuşi, vacanţa de Paşti începe vinerea viitoare, şi atunci o să avem timp berechet.

— Te simţi bine? întrebă Ron, holbându-se la ea neîncrezător.

— Acum, că mă întrebi, spuse Hermione bucuroasă, ştiţi... cred că mă simt puţin... răzvrătită.

Harry încă auzea exploziile din depărtare ale pocnitorilor evadate chiar şi o oră mai târziu, când el şi

Ron se duseră la culcare; şi în timp ce se dezbrăca, un artificiu scânteietor zbură pe lângă turn, scriind în continuare hotărât cuvântul "BALIGĂ".

Se băgă în pat, căscând. Fiindcă îşi dăduse jos ochelarii, focurile de artificii care treceau pe lângă fereastră deveniseră neclare, arătând ca nişte nori scânteietori, frumoşi şi misterioşi pe fundalul cerului negru. Se întoarse pe o parte, întrebându-se cum se simţea Umbridge după prima ei zi în locul lui Dumbledore, şi cum avea să reacţioneze Fudge când avea să audă că toată şcoala îşi petrecuse ziua într-o stare de dezastru general. Zâmbind în sine, Harry închişi ochii...

Vâjâitul şi exploziile artificiilor scăpate pe domeniu păreau din ce în ce mai estompate... sau poate că pur şi simplu se îndepărta de ele cu mare viteză...

Ajunsese exact în holul care ducea spre Departamentul Misterelor. Gonea spre uşa neagră simplă... stătea să se deschidă... stătea să se deschidă...

Se deschise. Era în camera circulară înconjurată de uşi... o stăbătu, atinse una dintre uşile identice şi aceasta se deschise spre interior...

Acum era într-o cameră lungă, dreptunghiulară, în care răsuna un ţăcănit mecanic ciudat. Pe pereţi dansau nişte puncte de lumină, dar nu se opri să le cerceteze... trebuia să meargă mai departe...

La celălalt capăt se afla o uşă... şi aceasta se deschise, când o atinse...

Ajunse era într-o cameră slab luminată, înaltă şi lată cât o biserică, plină de nimic altceva în afară de rânduri

întregi de rafturi suprapuse, fiecare dintre ele încărcat cu sfere mici, pline de praf, din fibre de sticlă… acum lui Harry îi bătea inima cu putere de entuziasm… ştia unde să se ducă… alergă înainte, însă paşii săi nu scoteau nici un sunet în camera enormă şi pustie…

În această cameră exista ceva ce îşi dorea foarte, foarte mult…

Ceva dorit de el… sau ceva ce dorea altcineva…

Îl durea cicatricea…

POC!

Harry se trezi imediat, derutat şi supărat. Dormitorul întunecat era plin de râsete.

— Grozav! zise Seamus, profilându-se în cadrul ferestrei. Cred că una dintre roţile acelea de foc s-a lovit de o rachetă şi parcă s-au împerecheat, veniţi să vedeţi!

Harry îi auzi pe Dean şi pe Ron dându-se jos din pat, ca să vadă totul mai bine. El rămase nemişcat şi tăcut cât timp îi mai trecu durerea de la cicatrice şi fu cuprins de dezamăgire. Se simţea de parcă i s-ar fi furat în ultima clipă o plăcere extraordinară… iar de data asta fusese atât de aproape.

Acum pe lângă ferestrele Turnului Cercetaşilor zburau nişte porcuşori scânteietori, înaripaţi, roz cu argintiu. Harry rîmase întins şi ascultă uralele de admiraţie ale Cercetaşilor din dormitoarele de sub ei. Stomacul i se strânse într-un mod îngrozitor când îşi aminti că în seara următoare avea Occlumanţie.

*

Harry petrecu ziua următoare îngrozit de ceea ce avea să spună Plesneală când avea să afle cât avansase în interiorul Departamentului Misterelor în ultimul vis. Cu un val de vinovaţie, realiză că nu mai exersase deloc Occlumanţia de la ultima lecţie: se întâmplaseră prea multe de când plecase Dumbledore; era convins că, nici să fi vrut, nu ar fi putut să îşi golească mintea. Însă se îndoia că Plesneală va accepta această scuză.

În ziua aceea încercă un exerciţiu de ultimă oră în timpul orelor, dar nu-i folosi la nimic. Hermione îl tot întreba dacă era vreo problemă ori de câte ori tăcea, încercând să se detaşeze de orice gând şi emoţie, căci până la urmă momentul cel prielnic pentru a-şi goli mintea nu era când profesorii le puneau elevilor întrebări din recapitulare.

Aşteptându-se la ce era mai rău, după cină, porni către biroul lui Plesneală. Însă, la jumătatea holului de intrare, Cho se apropie în fugă de el.

— Aici, zise Harry, bucuros că avea un motiv să amâne întâlnirea cu Plesneală şi făcându-i semn să meargă în colţul holului de intrare, unde se găseau clepsidrele imense, dintre care cea a Cercetaşilor era acum aproape goală. Eşti bine? Umbridge nu ţi-a mai pus întrebări despre A.D., nu?

— A, nu, spuse Cho repede. Nu, a fost doar... mă rog, nu vreau să spun decât că... Harry, nu mi-am imaginat niciodată că Marietta o să vorbească...

— Da, mă rog, spuse Harry întristat.

Era, într-adevăr, de părere că Cho ar fi putut să îşi aleagă prietenii cu ceva mai multă grijă; nu îl prea consola că, din câte auzise recent, Marietta era încă în aripa spitalului, iar doamna Pomfrey nu reuşise să-i amelioreze câtuşi de puţin coşurile.

— De fapt, este o persoană extraordinară, zise Cho. A făcut şi ea o greşeală...

Harry se uită la ea neîncrezător.

— O persoană extraordinară, care a făcut şi ea o greşeală? Ne-a turnat pe toţi, inclusiv pe tine!

— Păi... am scăpat cu toţii, nu-i aşa? insistă Cho. Ştii, mama ei lucrează la Minister, iar ei îi vine foarte greu...

— Şi tatăl lui Ron lucrează la Minister! spuse Harry mânios. Şi în caz că nu ai observat, pe faţa lui nu scrie turnător...

— Să ştii că şiretlicul ăsta al lui Hermione Granger a fost absolut oribil, zise Cho îndârjită. Ar fi trebuit să ne spună că a blestemat lista aia...

— Eu cred că a fost o idee strălucită, spuse Harry rece.

Cho roşi şi ochii i se luminară.

— A da, am uitat — sigur că da, a fost ideea iubitei tale Hermione...

— Să nu începi să plângi din nou, spuse Harry prevenitor.

— Nu aveam de gând să plâng! strigă ea.

— Da... păi... bine, zise el. În clipa asta, am şi aşa destule pe cap.

— Atunci n-ai decât să te duci să le rezolvi! zise Cho furioasă, întorcându-se pe călcâie şi plecând cu paşi mari.

Foc de supărat, Harry coborî scările către celula lui Plesneală şi, deşi ştia din proprie experienţă că acestuia era mult mai uşor să pătrundă în mintea sa dacă sosea supărat şi ranchiunos, nu reuşi decât să se gândească la lucruri pe care ar fi putut să i le spună lui Cho despre Marietta, înainte să ajungă la uşa celulei.

— Ai întârziat, Potter, zise Plesneală glacial, în clipa când Harry închise uşa după el.

Plesneală stătea cu spatele la Harry, scoţându-şi, ca de obicei, anumite gânduri şi punându-le cu grijă în Pensivul lui Dumbledore. Dădu drumul în ligheanul de piatră ultimului fir argintiu şi se întoarse cu faţa spre Harry.

— Aşa, deci, spuse el. Ai exersat?

— Da, minţi Harry, uitându-se atent la unul dintre picioarele biroului lui Plesneală.

— Păi, vom afla cât de curând, nu-i aşa? spuse Plesneală cu blândeţe. Scoate bagheta, Potter.

Harry luă poziţia obişnuită în faţa lui Plesneală, cu biroul între ei. Inima îi bătea repede de supărare faţă de Cho şi nelinişte faţă de cât avea să îi extragă Plesneală din minte.

— Bun, la trei, spuse Plesneală tărăgănat. Unu — doi...

Uşa de la biroul lui Plesneală se dădu de perete şi Draco Reacredinţă intră în fugă.

Domnule profesor Plesneală, domnule... a... Îmi cer scuze...

Reacredinţă se uită oarecum surprins la Plesneală şi la Harry.

— Este în ordine, Draco, spuse Plesneală, coborându-şi bagheta. Potter este aici pentru câteva ore suplimentare de Poţiuni.

Harry nu îl mai văzuse pe Reacredinţă atât de vesel de cînd venise Umbridge să-l inspecteze pe Hagrid.

— Nu ştiam, zise el, uitându-se batjocoritor la Harry, care se făcuse roşu ca focul.

Ar fi dat aproape orice ca să-i poată striga adevărul lui Reacredinţă — sau, şi mai bine, să arunce un blestem straşnic asupra lui.

— Ia zi, Draco, despre ce este vorba? întrebă Plesneală.

— Este vorba despre doamna profesoară Umbridge, domnule. Are nevoie de ajutorul dumneavoastră, zise

Reacredinţă. L-au găsit pe Montague, domnule, a apărut blocat într-un closet de la etajul patru.

— Cum a ajuns acolo? întrebă Plesneală.

— Nu ştiu, domnule, este puţin derutat.

— În ordine, în ordine, Potter, spuse Plesneală, vom continua lecţia mâine seară.

Se întoarse şi ieşi grăbit din birou. Reacredinţă îi spuse pe muteşte "ore suplimentare de Poţiuni?" lui Harry, în spatele lui Plesneală, înainte să îl urmeze.

Fierbând, Harry îşi puse bagheta la loc în buzunar şi dădu să iasă din cameră. Măcar mai avea încă douăzeci şi patru de ore ca să exerseze; ştia că ar fi trebuit să fie recunoscător pentru că scăpase ca prin urechile acului, deşi lucrurile erau ceva mai complicate, fiindcă Reacredinţă avea să spună întregii şcoli că avea nevoie de ore suplimentare de Poţiuni.

Ajunsese la uşa biroului când o văzu: o pată de lumină tremurândă, care dansa în cadrul uşii. Se opri şi rămase pe loc, uitându-se la ea. Îi amintea de ceva... apoi îi pică fisa: semăna puţin cu luminile pe care le văzuse noaptea trecută în vis, luminile din a doua cameră în care intrase în călătoria sa prin Departamentul Misterelor.

Se întoarse. Lumina venea din Pensivul de pe biroul lui Plesneală. Conţinutul alb-argintiu se mişca şi se învârtea în interior. Gândurile lui Plesneală... lucrurile pe care Plesneală nu voia să le vadă Harry, dacă pătrundea din greşeală dincolo de scut...

Harry se uită la Pensiv, cuprins de curiozitate... ce voia Plesneală să ascundă cu atâta ardoare de el?

Luminile argintii tremurară pe perete... Harry făcu doi paşi către birou, gândind febril. Oare ar fi putut să fie informaţii despre Departamentul Misterelor pe care Plesneală era decis să nu i le dezvăluie?

Harry se uită peste umăr, cu inima bătându-i mai tare şi mai repede ca niciodată. Oare cât avea să-i ia lui Plesneală să-l elibereze pe Montague din closet? Iar după aceea avea să se întoarcă direct în birou, sau avea să-l însoţească pe Montague în aripa spitalului? Cu siguranţă, a doua variantă... Montague era căpitanul echipei de vâjthaţ a Viperinilor, iar Plesneală trebuia să se asigure că era bine.

Harry parcurse distanţa care îl despărţea de Pensiv şi rămase deasupra lui, privind în adâncul său. Ezită, ascultând, apoi îşi scoase iar bagheta. În birou şi pe coridor domnea o linişte deplină. Atinse uşor conţinutul Pensivului cu capătul baghetei.

Lichidul argintiu din el începu să se rotească foarte repede. Harry se aplecă deasupra lui şi văzu că devenise transparent. Privea din nou într-o cameră, ca printr-o gaură circulară în tavan... de fapt, dacă nu se înşela, se uita în jos în interiorul Marii Săli.

Respiraţia sa aburea suprafaţa gândurilor lui Plesneală... creierul său părea să o fi luat razna... ar fi fost o nebunie să facă ceea ce era atât de tentat să facă... tremura... Plesneală urma să se întoarcă în orice clipă... Însă Harry se gândi la cât de furioasă era Cho sau la faţa

batjocoritoare a lui Reacredinţă şi fu cuprins de o îndrăzneală nesăbuită.

Trase aer adânc în piept şi îşi cufundă capul în oglinda gîndurilor lui Plesneală. Imediat, podeaua biroului se înclină, răsturnându-l pe Harry cu capul înainte în Pensiv...

Se prăbuşi printr-o obscuritate rece, învârtindu-se tare în cădere, şi apoi...

Stătea în mijlocul Marii Săli, însă cele patru mese ale caselor dispăruseră. În locul lor erau mai mult de o sută de mese mai mici, toate aşezate cu faţa în aceeaşi direcţie, şi cu câte un elev aşezat la fiecare dintre ele, aplecat mult, scriind pe un sul de pergament. Singurul sunet care se auzea era scrijelitul penelor şi din când în când un foşnet, când cineva îşi aranja pergamentul. Era, evident, perioada examenelor.

Soarele strălucea pe ferestrele înalte, peste capetele aplecate, care scânteiau în nuanţe de castaniu arămiu şi auriu în lumina puternică. Harry se uită în jur cu atenţie. Plesneală trebuia să fie pe undeva pe acolo... era amintirea lui...

Şi iată-l, era la o masă chiar în spatele lui Harry. Acesta se uită la el cu ochii mari. Plesneală-adolescentul era deşirat şi palid, ca o plantă ţinută la întuneric. Avea un păr lins şi unsuros, care îi cădea pe masă, iar nasul coroiat îi era la o distanţă de doar doi centimetri de pergamentul pe care scria. Harry se duse în spatele lui Plesneală şi citi titlul lucrării de examen: APĂRAREA CONTRA MAGIEI NEGRI — NIVEL OBIŞNUIT DE VRĂJITORIE.

Deci, Plesneală trebuia să aibă cincisprezece sau şaisprezece ani, cam de vârsta lui Harry. Mâna îi zbura peste pergament; scrisese cu cel puţin jumătate de metru mai mult decât cei care erau cel mai aproape de el, deşi avea un scris minuscul şi înghesuit.

— Încă cinci minute!

Vocea îl făcu pe Harry să tresară. Întorcându-se, văzu creştetul profesorului Flitwick plimbându-se printre bănci puţin mai încolo. Profesorul Flitwick trecea pe lângă un băiat cu părul negru şi ciufulit... cu părul negru şi foarte ciufulit...

Harry se mişcă atât de repede, încât, dacă ar fi fost material, ar fi dărâmat nişte bănci cât colo. În schimb, păru să plutească, parcă prin vis, traversând două rânduri şi ajungând la un al treilea. Ceafa băiatului brunet era din ce în ce mai aproape şi... acum se îndrepta, punând pana deoparte trăgând spre el sulul de pergament pentru a reciti ceea ce scrisese...

Harry se opri în faţa băncii şi se uită în jos la tatăl său la vârsta de cincisprezece ani.

Entuziasmul făcu să-i explodeze golul din stomac: era ca şi când s-ar fi privit pe el însuşi, însă cu nişte modificări deliberate. James avea ochii căprui, nasul era puţin mai lung decât al lui Harry şi nu avea cicatrice pe frunte, însă chipul slab, gura şi sprâncenele erau aceleaşi; părul lui James stătea zbârlit pe ceafă, exact ca al lui Harry, mâinile sale ar fi putut fi ale lui Harry, şi Harry îşi dădu seama, că atunci când James avea să se ridice, între ei avea să fie o diferenţă de maximum doi centimetri în înălţime.

James căscă cu poftă şi îşi ciufuli părul, făcându-l şi mai neîngrijit decât fusese înainte. Apoi, aruncându-i o privire profesorului Flitwick, se întoarse în scaun şi îi zâmbi unui băiat care stătea la câteva bănci în spatele lui.

Cu un alt şoc de entuziasm, Harry îl văzu pe Sirius făcându-i semn lui James că totul era în ordine. Sirius stătea relaxat, lăsându-se cu scaunul pe picioarele din spate. Era foarte chipeş; părul negru îi cădea peste ochi cu un fel de eleganţă firească, pe care nici James şi nici Harry nu ar fi putut să o dobândească vreodată, şi o fată care stătea în spatele lui îl urmărea plină de speranţă, deşi el nu părea s-o fi observat. Cu două locuri mai în colo — stomacul lui Harry se mai strânse o dată de fericire — se afla Remus Lupin. Era destul de palid, slăbit (oare se apropia luna plină?) şi era absorbit de examen: în timp ce îşi recitea răspunsurile, îşi scărpină bărbia cu capătul penei, încruntându-se puţin.

Deci, asta însemna că Şobo trebuia să fie şi el pe undeva, pe acolo... şi într-adevăr, Harry îl zări într-o clipă: un băiat mic, cu părul ca de şoarece şi cu nasul ascuţit. Şobo părea neliniştit: îşi rodea unghiile, holbându-se la lucrare şi râcâind podeaua cu vârful pantofilor. Din când în când, arunca o privire, plin de speranţă, către lucrarea vecinului. Harry se uită fix la Şobo pentru câteva clipe, apoi se întoarse la James, care acum mâzgălea ceva pe un pergament, care era de fapt o ciornă. Desenase o hoţoaică şi acum tocmai scria literele "L.E.". Oare de la ce veneau?

— Penele jos, vă rog! chiţăi profesorul Flitwick. E valabil şi pentru tine, Stebbins! Vă rog să nu vă ridicaţi până nu vă strâng pergamentele! Accio!

Peste o sută de suluri de pergament zburară direct în mâinile întinse ale profesorului Flitwick, dându-l pe spate. Mai mulţi râseră. Câţiva elevi care stăteau în băncile din faţă se ridicară, îl apucară de subsuori pe profesor şi îl ridicară.

— Mulţumesc... mulţumesc gâfâi Flitwick. În ordine, toată lumea este liberă să plece!

Harry se uită în jos la tatăl său, care tăiase repede literele "I.E." scrise meşteşugit, sări în picioare, îşi băgă pana şi lucrarea în ghiozdanul, pe care îl aruncă pe umăr şi rămase să-l aştepte pe Sirius.

Harry se uită în jur şi îl zări pe Plesneală puţin mai încolo, trecând printre mese către uşa dublă care dădea în holul de la intrare, încă absorbit de propria lucrare. Cu umerii căzuţi, dar străduindu-se să rămână drept, mergea într-un mod spasmodic, care amintea de un păianjen, iar părul slinos îi flutura pe lângă faţă.

Plesneală, James, Sirius şi Lupin erau despărţiţi de gaşcă de fete care vorbeau de zor şi, postându-se în mijlocul lor, Harry reuşi să îl aibă în vizor pe Plesneală şi în acelaşi timp să îşi ciulească urechile, ca să audă vocile lui James şi ale prietenilor lui.

— Ţi-a plăcut a zecea întrebare, Lunaticule? întrebă Sirius când ieşiră în holul de intrare.

— Mi-a plăcut la nebunie, zise Lupin vioi. Menţionaţi cinci semne după care poate fi identificat un om-lup. Excelentă întrebare.

— Crezi că ai reuşit să le găseşti pe toate? spuse James cu o falsă îngrijorare.

— Cred că da, spuse Lupin cu seriozitate, în timp ce se alăturau mulţimii care se îmbulzea la uşa dublă de la intrare ca să iasă pe domeniul însorit. Unu: stă pe scaunul meu. Doi: este îmbrăcat cu hainele mele. Trei: îl cheamă Remus Lupin.

Şobo fu singurul care nu râse.

— Eu am scris de forma botului, de pupile şi de coada moţată, zise el neliniştit, dar nu am mai găsit ce să...

— Şobo, tu chiar eşti tare de cap? spuse James nerăbdător. Ai de-a face cu un om-lup o dată pe lună...

— Vorbeşte mai încet, îl imploră Lupin.

Harry se uită iar neliniştit în spate. Plesneală era în continuare prin apropiere, încă adâncit în întrebările de la examen — însă aceasta era amintirea lui Plesneală, iar Harry era convins că, dacă Plesneală alegea să se îndrepte în altă parte după ce ieşeau pe domeniu, el, Harry, nu ar mai fi putut să îl urmeze pe James. Totuşi, spre marea lui uşurare, când James şi cei trei prieteni ai săi coborâră pe peluză, ducându-se cu paşi mari spre lac, Plesneală îi urmă, examinându-şi în continuare lucrarea şi părând să nu-şi dea seama încotro mergea. Rămânând puţin în spatele lui, Harry reuşi să îi urmărească îndeaproape pe James şi pe ceilalţi.

— Păi, mie mi s-a părut că lucrarea a fost floare la ureche, îl auzi el pe Sirius. Mare mirare dacă nu o să iau cel puţin "Remarcabil".

— Şi eu, zise James, vârând mâna în buzunar şi scoţând o hoţoaică aurie, care se zbătea.

— Cum a ajuns la tine?

— Am şterpelit-o, spuse James firesc.

Începu să se joace cu hoţoaica, lăsând-o să zboare până la un metru înainte să o recupereze; avea nişte reflexe extraordinare. Şobo îl urmărea cu un amestec de admiraţie şi teamă. Se opriră la umbra aceluiaşi fag de pe marginea lacului unde Harry, Ron şi Hermione îşi petrecuseră odată o duminică, terminându-şi temele, şi se aruncară pe iarbă. Harry se uită din nou peste umăr şi văzu, spre încântarea lui, că Plesneală se aşezase la umbra deasă a unui pâlc de tufişuri. Era la fel de absorbit de lucrarea de la N.O.V., ceea îi permise lui Harry să se aşeze pe iarbă între fag şi tufişuri şi să-i privească pe cei patru de sub copac. Lumina soarelui oglindită în suprafaţa netedă a lacului era orbitoare, la fel ca pe malul unde stătea un grup de fete care râdeau şi care tocmai ieşiseră din Marea Sală, dându-şi jos pantofii şi şosetele şi răcorindu-şi picioarele în apă.

Lupin scosese o carte şi se puse pe citit. Sirius se uita în jur la elevii care se învârteau pe iarbă, părând destul de mândru şi plictisit, dar într-un mod cât se poate de fermecător. James se mai juca în continuare cu hoţoaica, lăsând-o să zboare din ce în ce mai departe, pe punctul de o scăpa, dar prinzând-o mereu în ultima clipă. Şobo îl privea cu gura căscată. De fiecare dată când James reuşea o prindere deosebit de dificilă, Şobo icnea şi aplauda. După cinci minute petrecute astfel, Harry se întrebă de ce James nu îi spunea lui Şobo să-şi vină în fire, dar lui James părea să-i placă atenţia acestuia. Harry observă că tatăl său avea obiceiul de a-şi ciufuli părul, de parcă ar fi vrut

grijă să nu devină prea îngrijit, şi că se uita întruna la fetele de pe marginea apei.

— Vrei să o laşi puţin deoparte? spuse Sirius într-un târziu, când James reuşi o prindere frumoasă, pe care Şobo o întâmpină cu urale, înainte să facă pe el de bucurie.

Şobo roşi puţin, dar James zâmbi.

— Dacă te deranjează, spuse el, băgând hoţoaica la loc în buzunar.

Harry avea vaga impresie că Sirius era singurul pentru care James ar fi încetat să se dea mare.

— Mă plictisesc, spuse Sirius. Aş vrea să fie lună plină.

— Tu poate că da, zise Lupin sumbru de după carte. Mai avem şi ora de Transfigurare, iar dacă te plictiseşti, poţi să mă asculţi. Poftim... făcu el şi îi întinse cartea.

Dar Sirius pufni.

— N-am nevoie să mă uit în prostia aia, ştiu totul.

— Asta o să te înviioreze, Amprentă, spuse James încet. Uite cine e...

Sirius întoarse capul. Rămase perfect nemişcat, ca un câine care adulmecă un iepure.

— Minunat, zise el mieros. Smiorcăitus.

Harry se întoarse ca să vadă la cine se uita Sirius.

Plesneală se ridicase şi îşi băga lucrarea de la N.O.V geantă. Când ieşi din umbra tufişurilor şi începu să traverseze peluza, Sirius şi James se ridicară.

Lupin şi Şobo rămaseră aşezaţi; Lupin încă se uita în carte, deşi ochii nu i se mişcau şi între sprâncene îi apăruse o cută de încruntare. Şobo îi privea pe rând pe Sirius, pe James şi pe Plesneală cu o expresie de anticipaţie intensă.

— Totul bine, Smiorcăitus? zise James tare.

Plesneală reacţionă atât de repede, de parcă s-ar fi aşteptat să fie atacat. Lăsându-şi geanta jos, îşi băgă mâna în interiorul robei şi avea deja bagheta ridicată pe jumătate când James strigă, "Expelliarmus!"

Bagheta lui Plesneală zbură la patru metri înălţime şi căzu cu o bufnitură scurtă în iarbă, în spatele lui. Sirius scoase un hohot de râs ca un lătrat.

— "Impedimenta!" zise el, îndreptându-şi bagheta spre Plesneală, care fu pus la pământ, în timp ce se arunca spre bagheta căzută.

Elevii de peste tot din jur se întorseseră ca să-i urmărească. Unii dintre ei se ridicaseră şi se apropiau încet. Alţii păreau să fie temători, iar alţii să se distreze.

Plesneală zăcea gâfâind pe pământ. James şi Sirius se apropiară de el cu baghetele ridicate, James aruncând priviri peste umăr către fetele de pe marginea apei. Şobo era acum în picioare, privind cu sete şi furişându-se pe lângă Lupin, ca să vadă mai bine.

— Ce-ai făcut la examen, Smiorcăitus? zise James.

— L-am urmărit eu, era cu nasul lipit de pergament, spuse Sirius răuvoitor. Probabil că e plin de pete mari de grăsime, n-o să se înţeleagă nimic.

Mai mulţi privitori râseră; era evident că Plesneală nu era iubit. Şobo râse batjocoritor, strident. Plesneală încerca să se ridice, dar încă era sub stăpânirea vrăjii; se zbătea de parcă ar fi fost legat cu nişte sfori invizibile.

— O să vezi tu, gâfâi el, uitându-se în sus la James cu o expresie de ură desăvârşită, o să vezi!

— Ce să văd? zise Sirius calm. Ce-o să faci, Smiorcăitus, o să-ţi ştergi nasul pe noi?

Plesneală scoase o rafală de înjurături şi blesteme, dar nu se întâmplă nimic, bagheta fiindu-i la trei metri depărtare.

— Spală-ţi gura, spuse James calm. "Curăţenius!"

Imediat, din gura lui Plesneală şiroiră mai multe balonaşe de săpun; spuma îi acoperi buzele, făcându-i să se înece, sufocându-1...

— Lasă-l în PACE!

James şi Sirius se întoarseră. James îşi trecu imediat mâna liberă prin păr.

Era una dintre fetele de pe marginea lacului. Avea părul des, roşcat închis, care îi ajungea până la umeri, şi nişte ochi migdalaţi, uluitor de verzi... ochii lui Harry.

Era mama lui Harry.

— Totul e bine, Evans? întrebă James, şi dintr-o dată tonul îi deveni agreabil, iar vocea mai joasă, mai matură.

— Lasă-l în pace, repetă Lily, uitându-se la James cu o antipatie extremă. Ce ţi-a făcut?

— Păi, zise James, părând să mediteze, în primul rând, există, dacă mă înţelegi...

Mulţi dintre elevii din jur râseră, inclusiv Sirius şi Şobo, dar Lupin, care părea încă absorbit de carte, nu râse. Şi nici Lily.

— Te crezi amuzant, spuse ea cu răceală. Dar eşti doar un neisprăvit arogant şi bătăuş, Potter. Lasă-l în pace.

— Îl las în pace, Evans, dacă ieşi cu mine în oraş, spuse James repede. Hai... ieşi cu mine şi nu mai pun niciodată bagheta pe bătrânul Smiorcăitus.

În spatele lui, Vraja de Oprire îşi pierdea din putere. Plesneală începea să se apropie de bagheta căzută, scuipând clăbuci, în timp ce se târa.

— Nu aş ieşi cu tine nici dacă aş avea de ales între tine şi caracatiţa uriaşă, zise Lily.

— Ghinion, Corn, spuse Sirius vioi şi se întoarse spre Plesneală. HEI!

Însă era prea târziu. Plesneală îşi îndreptase bagheta direct către James. Avu loc o străfulgerare şi pe obrazul lui James apăru o tăietură adâncă, care stropi roba cu sânge. James se întoarse instantaneu. O fracţiune de secundă mai târziu, Plesneală era suspendat în aer, cu capul în jos şi cu

roba căzându-i peste cap, dezvăluind nişte picioare slăbănoage, palide, şi nişte chiloţi cenuşii.

Mulţi din micul grup ovaţionară; Sirius, James şi Şobo râseră în hohote.

Lily, pe a cărei expresie mânioasă apăruse preţ o clipă umbra unui zâmbet, zise:

— Lasă-l jos!

— Desigur, spuse James şi îşi smuci bagheta în sus. Plesneală căzu grămadă pe pământ. Descâlcindu-se din robă, se ridică repede, cu bagheta ridicată, dar Sirius zise "Petrificus Totalus!" şi Plesneală se prăbuşi din nou, rigid ca o scândură.

— LASĂ-L ÎN PACE! strigă Lily.

Acum îşi scosese şi ea bagheta. James şi Sirius se uitară la baghetă plictisiţi.

— Ah, Evans, nu merită să te blestem, spuse James cu sinceritate.

— Atunci ridică blestemul de pe el!

James oftă adânc, iar apoi se întoarse spre Plesneală şi murmură contrablestemul.

— Poftim, zise el, când Plesneală se culese de pe jos. Ai noroc că a fost Evans aici, Smiorcăitus...

— Nu am nevoie de ajutor din partea unui Sânge-Mâl mic şi nenorocit ca ea!

Lily clipi.

— În ordine, zise ea calmă. Nu o să mă mai obosesc pe viitor. Şi mi-aş schimba chiloţii, dacă aş fi în locul tău, Smiorcăitus.

— Cere-i scuze lui Evans! răcni James către Plesneală, cu bagheta îndreptată ameninţător spre el.

— Nu vreau să-l faci tu să îşi ceară scuze, strigă Lily, adresându-i-se lui James. Nu eşti cu nimic mai bun decât el.

— Poftim? strigă James. Eu nu te-am făcut NICIODATĂ un... ştii-tu-ce!

— Îţi ciufuleşti părul pentru că ţi se pare că e grozav să arăţi ca şi când tocmai ai fi coborât de pe mătură, te dai mare cu hoţoaica aia idioată, te plimbi pe holuri şi îi blestemi pe toţi cei care te enervează doar pentru că poţi s-o faci — mă mir că ţi se poate ridica mătura, cu capul tău ăla mare. Îmi provoci GREAŢĂ.

Se întoarse pe călcâie şi plecă grăbită.

— Evans! strigă James după ea. Hei, EVANS!

Însă ea nu se uită înapoi.

— Ce-o fi cu ea? spuse James, cu un aer detaşat, ca şi cum întrebarea nu i s-ar fi părut deloc importantă.

— Citind printre rânduri, aş zice că te crede puţin cam înfumurat, prietene, spuse Sirius.

— În ordine, zise James mânios, în ordine...

Avu loc o altă străfulgerare, iar Plesneală se trezi din nou suspendat în aer, cu capul în jos.

— Cine vrea să vadă cum îi dau jos chiloţii lui Smiorcăilă?

Însă dacă James îi dăduse sau nu chiloţii jos lui Plesneală, Harry nu mai află. O mână i se încleştase de braţ, cu o strânsoare ca de cleşte. Tresărind, Harry se uită în jur ca să vadă cine îl apucase, şi îl observă, cu un fior de groază, pe Plesneală ajuns la maturitate şi stând chiar lângă el, alb de furie.

— Te distrezi?

Harry simţi cum se ridică în aer; ziua de vară se evaporă în jurul lui; plutea în sus, printr-un întuneric glacial. Mâna lui Plesneală încă îl strângea de braţ. Apoi, cu o senzaţie mistuitoare, ca şi când ar fi fost întors cu capul în jos, picioarele i se loviră de podeaua de piatră a celulei lui Plesneală şi se trezi din nou lângă Pensivul de pe masa acestuia, în biroul întunecat, din prezent, al maestrului poţiunilor.

— Ia zi, spuse Plesneală, apucându-l pe Harry atât de strâns de braţ, încât începu să-i amorţească mâna. Ia zi... te-ai distrat, Potter?

— N-nu, spuse Harry, încercând să se elibereze.

Era ceva de-a dreptul înspăimântător. Lui Plesneală îi tremurau buzele, avea chipul alb ca varul, iar dinţii îi erau dezveliţi.

— Amuzant om, tatăl tău, nu-i aşa? spuse Plesneală, scuturîndu-l atât de tare pe Harry, încât îi alunecară ochelarii pe nas.

— Eu... nu am...

Plesneală îl aruncă pe Harry departe de el cu toată puterea. Harry se izbi de podeaua celulei.

— Nu îi vei spune nimănui ce ai văzut! răcni Plesneală.

— Nu, zise Harry, ridicându-se cât mai departe de Plesneală. Nu, sigur că nu aş fa...

— Ieşi, ieşi, nu vreau să te mai văd niciodată în acest birou!

Şi, în timp ce Harry se năpustea spre uşă, un borcan cu gândaci morţi explodă deasupra capului său.

Deschise uşa cu putere şi zbură de-a lungul holului, oprindu-se doar când între el şi Plesneală erau trei etaje. Alunci se sprijini de perete, gâfâind şi frecându-şi braţul învineţit.

Nu îşi dorea deloc să se întoarcă atât de devreme în Turnul Cercetaşilor, şi nici să le spună lui Ron şi Hermione ce văzuse. Ceea ce îl făcea pe Harry să se simtă atât de îngrozit şi nefericit nu era faptul că Plesneală ţipase la el sau că aruncase cu borcane, ci că ştia cum era să fii umilit în mijlocul unui cerc de privitori, ştia exact cum se simţise Plesneală când îl necăjise tatăl său şi înţelesese, din ceea ce văzuse, că tatăl său fusese extrem de arogant, exact cum îi spusese Plesneală.

CAPITOLUL XXIX

CONSILIERE PROFESIONALĂ

— Dar de ce nu mai ai ore de Occlumanţie? zise Hermione, încruntându-se.

— Ţi-am spus, mormăi Harry. Plesneală zice că mă pot descurca şi singur, acum că am învăţat noţiunile de bază.

— Deci, nu mai ai vise ciudate? întrebă Hermione sceptică.

— Nu prea, spuse Harry, fără să se uite la ea.

— Ei bine, cred că Plesneală ar trebui să se oprească doar când o să ştii absolut sigur că le poţi controla! spuse Hermione indignată. Harry, cred că ar trebui să te duci înapoi la el şi să-l rogi...

— Nu, spuse Harry hotărât. Las-o baltă, Hermione, bine?

Era prima zi a vacanţei de Paşti şi Hermione, după cum ii era obiceiul, petrecuse o mare parte din zi făcând ore de rerapitulări pentru ei trei. Harry şi Ron o lăsaseră să le facă; era mai simplu decât să se certe cu ea şi, în orice caz, poate că aveau să le fie de folos.

Ron fusese şocat să descopere că rămăseseră doar şase săptămâni până la examene.

— Cum poate asta să fie un şoc? întrebă Hermione, în tîmp ce atingea cu vârful baghetei fiecare dreptunghi din orarul lui Ron, colorându-le diferit, în funcţie de materie.

— Nu ştiu, spuse Ron, au avut loc tot felul de lucruri.

— Ei bine, poftim, zise ea, întinzându-i orarul. Dacă îl urmezi, nu ar trebui să ai probleme.

Ron se uită la el sumbru, dar apoi se înveseli.

— Mi-ai dat o seară liberă în fiecare săptămână!

— Pentru antrenamentele de vâjthaţ, zise Hermione.

Lui Ron îi pieri zâmbetul de pe chip.

— La ce bun? zise el. Avem la fel de multe şanse să câştigăm cupa de vâjthaţ anul ăsta câte are tata să devină Ministrul Magiei.

Hermione nu zise nimic; se uita la Harry, care privea în gol la peretele de vizavi din camera de zi, în timp ce Şmecherilă îi atingea mâna cu lăbuţa, încercând să-l facă să-l mângâie după ureche.

— Care e problema, Harry?

— Poftim? zise el repede. Nici una.

Îşi înşfăcă exemplarul din Teoria defensivei magice şi simulă că se uita după ceva la index. Şmecherilă renunţă la el ca la o cauză pierdută şi se furişă sub scaunul lui Hermione.

— Am văzut-o pe Cho mai devreme, zise fata, făcând o încercare. Şi ea părea nefericită... v-aţi certat din nou?

— Pof... a, da, ne-am certat, spuse Harry, preluând bucuros această scuză.

— Din ce cauză?

— Din cauza prietenei ei turnătoare, Marietta, zise Harry.

— Da, păi, te înţeleg perfect! zise Ron supărat, punându-şi deoparte orarul cu recapitulările. Dacă nu ar fi fost ea...

Ron continuă să discute cu patos despre Marietta Edgecombe, ceea ce lui Harry i se păru un lucru bun; tot ce avea de făcut era să pară supărat, să încuviinţeze din cap şi să zică "da" şi "aşa e" de fiecare dată când Ron se oprea să tragă aer în piept, lăsându-şi mintea liberă să mediteze, fie şi sumbru, asupra a ceea ce văzuse în Pensiv.

Se simţea ca şi când amintirea celor întâmplate l-ar fi ros pe dinăuntru. Fusese atât de sigur că părinţii lui fuseseră nişte oameni minunaţi, încât îi venise mereu foarte uşor nu creadă criticile răutăcioase ale lui Plesneală la adresa tatălui său. Nu-i spuseseră oameni ca Hagrid şi Sirius câi de extraordinar fusese tatăl lui? (Da, mă rog, gândeşte-te cum însuşi Sirius, zise o voce cicălitoare din mintea lui Harry... nu era cu nimic mai bun, nu-i aşa?) Da, o auzise odată pe profesoara McGonagall spunând că tatăl său şi Sirius fuseseră neastâmpăraţi la şcoală, dar îi descrisese ca pe nişte precursori ai gemenilor Weasley, iar Harry nu şi-i putea imagina pe Fred şi pe George suspendând pe cineva cu capul în jos doar ca să se distreze... În afara cazului în care chiar o detestau pe acea persoană... poate pe Reacredinţă, sau pe cineva care chiar o merita...

Harry încercă să construiască un scenariu în care Plesneală să fi meritat ceea ce suferise din partea lui James. Dar nu întrebase Lily, "Ce ţi-a făcut?" Şi nu răspunsese James, "În primul rând, există, dacă mă înţelegi." Nu fusese James cel care începuse totul doar pentru că Sirius se plictisea? Harry îşi aminti cum Lupin spusese în Casa Cumplită că Dumbledore îl făcuse Perfect, sperând că va putea să îi controleze puţin pe James şi pe Sirius... dar în Pensiv stătuse acolo şi nu făcuse nimic...

Harry îşi tot reamintea că Lily intervenise; mama lui se purtase corect. Şi totuşi, când îşi amintea expresia de pe chipul ei, când ţipase la James, îl deranja la fel de mult ca orice altceva; era evident că îl detesta pe James, iar Harry pur şi simplu nu putea să înţeleagă cum ajunseseră să se căsătorească. De câteva ori chiar se întrebase dacă James nu o obligase să se mărite cu el...

Timp de aproape cinci ani, gândul la tatăl său fusese o sursă de mângâiere, de inspiraţie. De fiecare dată când cineva îi spusese că era ca James, îi crescuse inima de mândrie. Şi acum... acum se simţea nefericit când se gândea la el.

Vremea deveni din ce în ce mai bogată în adieri, mai însorită şi mai caldă o dată cu trecerea vacanţei de Paşti, dar Harry, ca şi restul elevilor din anii cinci şi şapte, era închis înăuntru, recapitulând şi ducându-se întruna la bibliotecă. Pretindea că proasta dispoziţie era doar din cauza examenelor care se apropiau, şi cum colegii săi Cercetaşi erau şi ei sătuli de învăţat, scuza sa deveni imbatabilă.

— Harry, vorbesc cu tine, mă auzi?

— Cum?

Se uită în jur. Ginny Weasley, care arăta extrem de abătută, i se alăturase la masa de la bibliotecă unde stătuse singur. Era duminică seara târziu. Hermione se întorsese în Turnul Cercetaşilor ca să recapituleze la Runele Antice, iar Ron avea antrenament de vâjthaţ.

— A, bună, spuse Harry, trăgându-şi cărţile spre el. Cum de nu eşti la antrenament?

— S-a terminat, zise Ginny. Ron a trebuit să-l ducă pe Jack Sloper în aripa spitalului.

— De ce?

— Păi, nu suntem siguri, dar credem că şi-a pierdut cunoştinţa pentru că s-a lovit cu propria bâtă, zise ea şi oftă adânc. Oricum... tocmai a sosit un pachet, abia a trecut de noul sistem de verificare al lui Umbridge.

Ridică o cutie împachetată cu hârtie de ambalaj maro şi o puse pe masă; era limpede că fusese despachetată şi apoi împachetată la loc, neglijent. Avea pe ea un bilet pe care era scris cu cerneală roşie: Inspectat şi aprobat de Marele Inchizitor de la Hogwarts.

— Sunt ouă de Paşti de la mama, zise Ginny. E unul şi pentru tine... poftim.

Îi dădu un ou frumos de ciocolată, decorat cu hoţoaice mici de glazură, deşi conform ambalajului, pachetul conţinea dulciuri fizzy. Harry se uită la el pentru o clipă, apoi, spre groaza lui, simţi un nod în gât.

— Te simţi bine, Harry? întrebă Ginny încet.

— Da, mă simt bine, zise Harry aspru.

Nodul din gât îl durea. Nu înţelegea de ce un ou de Paşti îl făcea să se simtă aşa.

— Pari foarte abătut în ultima vreme, insistă Ginny. Ştii, sunt sigur că dacă ai vorbi cu Cho...

— Nu Cho este cea cu care vreau să vorbesc, zise Harry tăios.

— Dar atunci, cu cine? întrebă Ginny.

— Aş...

Se uită în jur, ca să se asigure că nu îi asculta nimeni. Doamna Pince se afla la câteva rafturi depărtare, eliberând o stivă de cărţi pentru Hannah Abbot, care părea foarte grăbită.

— Aş vrea să vorbesc cu Sirius, murmură el. Dar ştiu că nu pot.

Ginny continuă să îl privească gânditoare. Mai mult ca să îşi găsească ceva de făcut, Harry îşi desfăcu oul de Paşti, rupse o bucată mare şi o băgă în gură.

— Păi, zise Ginny rar, luând şi ea o bucată din ou, dacă vrei într-adevăr să vorbeşti cu Sirius, presupun că am putea găsi o modalitate.

— Fii serioasă, zise Harry deznădăjduit. Cu Umbridge, care urmăreşte focurile şi ne citeşte scrisorile?

— După ce creşti lângă Fred şi George, spuse Ginny gânditoare, ajungi să crezi că orice este posibil, dacă ai destul curaj.

Harry se uită la ea. Poate că era din cauza ciocolatei — Lupin îl sfătuise mereu să mănânce ciocolată după înfruntările cu Dementorii — sau poate că doar din cauză că, în sfârşit, exprimase cu voce tare dorinţa care îl mistuia de o săptămână, dar iată că se simţea mai încrezător.

— CE DUMNEZEU FACI?

— Ah, fir-ar să fie, şopti Ginny, sărind în picioare. Am uitat...

Doamna Pince se năpusti asupra lor, cu chipul schimonosit de furie.

— Ciocolată în bibliotecă! strigă ea. Afară — afară — AFARA!

Şi, scoţându-şi repede bagheta, puse cărţile, ghiozdanul şi călimara să îi dea afară din bibliotecă pe el şi pe Ginny, lovindu-i în cap de mai multe ori, în timp ce fugeau.

*

Parcă pentru a sublinia importanţa examenelor care se apropiau, pe mesele din Turnul Cercetaşilor apărură o grămadă de pamflete, broşuri şi anunţuri despre diferite cariere vrăjitoreşti, la scurt timp înainte de sfârşitul vacanţei, alături de un alt anunţ de la avizier, pe care scria:

CONSILIERE PROFESIONALĂ

Toţi elevii din anul cinci trebuie să se prezinte la o scurtă întâlnire cu şeful casei lor în timpul primei săptămâni a trimestrului de vară, pentru a discuta despre viitoarele lor cariere.

Orele întâlnirilor individuale sunt anunţate mai jos.

Harry cercetă lista şi descoperi că era aşteptat în biroul profesoarei McGonagall luni, la două şi jumătate, ceea ce însemna că avea să lipsească de la cea mai mare parte a cursului de Previziuni despre Viitor. El şi ceilalţi elevi din anul cinci petrecuseră o parte considerabilă din ultimul week-end al vacanţei de vară citind toate informaţiile despre cariere care fuseseră lăsate acolo tocmai pentru a fi parcurse.

— Păi, eu mă simt atras de Vindecare, zise Ron în ultima seară a vacanţei.

Era cufundat în lectura unei broşuri care purta pe copertă emblema cu osul şi bagheta încrucişate ale Sf. Mungo.

— Aici scrie că ai nevoie de cel puţin "P" pentru nivelul T.V.E.E. la Poţiuni, Ierbologie, Transfigurare, Farmece şi Apărare contra Magiei Negre. Adică... fir-ar să fie... nu cer prea multe?

— Păi, este o meserie care necesită multă responsabilitare, nu-i aşa? zise Hermione distrată.

Citea cu atenţie o broşură roz cu portocaliu, intitulată, DECI, CREZI CĂ AI VREA SĂ LUCREZI ÎN RELAŢIILE CU ÎNCUIAŢII?"

— Se pare că nu trebuie să ai multe calificări pentru a lucra cu Încuiaţii; nu cer decât un N.O.V. În Studii despre Încuiaţi: Mult mai importante sunt entuziasmul, răbdarea şi un bogat simţ al umorului!

— Ai avea nevoie de mult mai mult de atât ca să lucrezi cu unchiul meu, zise Harry sumbru. Mai degrabă trebuie simţi când să te fereşti.

Era la jumătatea lecturii unui pamflet despre băncile vrăjitoreşti.

— Fiţi atenţi: Cauţi o carieră antrenantă, care să implice călătoriile, aventura şi prime substanţiale legate de factorul pericolu lui? Atunci gândeşte-te la un post la Banca Vrăjitorilor Gringotts, care acum recrutează Ridicători de Blesteme pentru ocazii incredibile în străinătate… Însă cer Aritmanţie; tu te-ai putea duce, Hermione!

— Nu prea mă simt atrasă de bănci, spuse Hermione vag, absorbită acum de o carte intitulată: AI CALITĂŢILE NECESARE PENTRU A ANTRENA TROLI DE PAZĂ?

— Hei, zise o voce în urechea lui Harry.

Se uită în jur; li se alăturaseră Fred şi George.

— Ginny a vorbit cu noi despre tine, zise Fred, întinzându-şi picioarele pe masa din faţa lor şi făcând să alunece pe podea mai multe broşuri despre carierele din Ministerul Magiei. Ne-a zis că vrei să vorbeşti cu Sirius.

— Poftim? zise tăios Hermione, care tocmai se pregătea pentru DĂ LOVITURA ÎN DEPARTAMENTUL DE ACCIDENTE ŞI CATASTROFE MAGICE.

— Da... spuse Harry, încercând să se comporte firesc, da, m-am gândit că aş vrea să...

— Fii serios, zise Hermione, stând dreaptă şi uitându-se la el, de parcă nu i-ar fi venit să-şi creadă ochilor. Cu Umbridge care scotoceşte prin şemineuri şi percheziţionează toate bufniţele?

— Ei bine, credem că am găsit cum să scăpăm de asta, spuse George, întinzându-se şi zâmbind. Trebuie doar să generăm o diversiune. Poate că aţi observat că am fost destul de liniştiţi pe frontul haosului în timpul vacanţei de Paşti.

— La ce bun, ne-am întrebat, să tulburăm perioada de relaxare? continuă Fred. Nu avea nici un sens, ne-am răspuns tot noi. Şi, bineînţeles, am fi compromis şi recapitularea, ceea ce ar fi fost ultimul lucru pe care am fi vrut să-l facem.

Încuviinţă scurt din cap spre Hermione, cu un aer cuminte. Ea păru mai degrabă jignită de această gentileţe.

— Însă începând de mâine trecem din nou la acţiune, continuă Fred vioi. Şi dacă o să facem valuri, de ce să nu o facem astfel încât Harry să poată să schimbe o vorbă cu Sirius?

— Totuşi, spuse Hermione, cu aerul că-i explica ceva foarte simplu cuiva foarte îngust la minte, chiar dacă o să creaţi o diversiune, cum vreţi să discute Harry cu el?

— Biroul lui Umbridge, spuse Harry încet.

Se gândea la asta de două săptămâni şi nu găsise nimic mai bun. Umbridge însăşi îi spusese că singurul foc care nu era urmărit era al ei.

— Ţi-ai pierdut minţile? zise Hermione coborându-şi glasul.

Ron lăsase deoparte broşura despre slujbele în comerţul cu ciuperci cultivate şi le asculta conversaţia obosit.

— Nu cred, spuse Harry, ridicând din umeri.

— Şi cum ai de gând să ajungi acolo?

Harry era pregătit pentru această întrebare.

— Cu cuţitul lui Sirius, zise el.

— Poftim?

— De Crăciunul trecut, Sirius mi-a dat un cuţit care deschide orice broască, spuse Harry. Şi, chiar dacă a vrăjit uşa ca să nu funcţioneze Alohomora, ceea ce pun pariu că a făcut...

— Tu ce crezi despre asta? îl întrebă Hermione pe Ron, iar Harry îşi aminti foarte bine cum apelase doamna Weasley la soţul ei în timpul primei cine din Casa Cumplită.

— Nu ştiu, spuse Ron, alarmat că i se ceruse să-şi spună părerea. Dacă Harry vrea să o facă, atunci depinde de el, nu îi aşa?

— Ai vorbit ca un prieten şi un Weasley adevărat, spuse Fred, bătându-l pe Ron pe umăr cu putere. Bun, în ordine. Ne gândim să o facem mâine, chiar după ore, pentru că se presupune că ar trebui să aibă impactul maxim dacă ar fi toată lumea pe holuri — Harry, o să-i dăm drumul de undeva din aripa de est, o s-o scoatem imediat din birou — bănuiesc că am putea să-ţi acordăm, ştiu eu, douăzeci de minute? zise el, uitându-se la George.

— Fără probleme, spuse George.

— Ce fel de diversiune? întrebă Ron.

— O să vezi, frăţioare, spuse Fred, ridicându-se o dată cu George. Nu trebuie decât să te duci până pe holul lui Gregory cel Mieros mâine, pe la cinci.

Harry se trezi foarte devreme în ziua următoare, simţindu-se aproape la fel de neliniştit cum fusese în dimineaţa audierii disciplinare de la Ministerul Magiei. Nu era emoţionat doar din cauza perspectivei intrării prin efracţie în biroul lui Umbridge şi a folosirii focului ei ca să discute cu Sirius, deşi şi asta era ceva important. Dar astăzi se întâmpla să fie prima dată când Harry avea să fie în apropierea lui Plesneală de când acesta îl dăduse afară din birou.

După ce rămăsese întins în pat pentru o vreme, gândindu-se la ziua aceea, Harry se dădu jos foarte repede şi se duse vizavi la fereastra de lângă patul lui Neville, dând cu ochii de o dimineaţă cu adevărat minunată. Cerul era de un albastru senin, înceţoşat, lăptos. Direct în faţa lui, Harry văzu fagul impunător sub care tatăl său îl chinuise cândva pe Plesneală. Nu ştia ce ar fi putut să-i spună Sirius ca să compenseze ce văzuse în Pensiv, însă îşi

dorea cu disperare să-i audă varianta despre ceea ce se întâmplase, să afle orice circumstanţă atenuantă posibilă, orice scuză pentru comportamentul tatălui său...

Ceva îi atrase atenţia lui Harry care observă mişcări de trupe în Pădurea Interzisă. Harry închise ochii pe jumătate din cauza soarelui şi îl văzu pe Hagrid ieşind dintre copaci. Părea să şchiopăteze. Sub ochii lui Harry, Hagrid se duse şchiopătând la uşa colibei sale şi dispăru în interior. Harry privi coliba câteva minute. Hagrid nu mai ieşi, însă se văzu fum pe horn, ceea ce însemna că Hagrid nu putea să fi fost atât de grav rănit ca să nu poată să facă focul.

Harry se întoarse cu spatele la fereastră, se duse înapoi la cufărul său şi începu să se îmbrace.

Gândindu-se cum avea să intre cu forţa în biroul lui Umbridge, Harry nu se aşteptase niciodată ca ziua aceea să fie una liniştită, dar nici nu bănuise încercările aproape neîntrerupte ale lui Hermione de a-l convinge să renunţe la ce voia să facă la ora cinci. Pentru prima oară, fu cel puţin la fel de neatentă ca Harry şi Ron la Istoria Magiei, alimentând un val de admonestaţii şoptite, pe care Harry încercă din răsputeri să le ignore.

— ... şi dacă te va prinde într-adevăr acolo, în afară de faptul că vei fi exmatriculat, o să-şi dea seama că ai vorbit cu Snuffles, iar de data asta bănuiesc că te va obliga să bei Veritaserumul şi să-i răspunzi la întrebări...

— Hermione, zise Ron pe o voce joasă şi indignată, ai de gând să nu-l mai cerţi pe Harry şi să-l asculţi pe Binns, sau trebuie să îmi iau singur notiţe?

— Ai putea să mai iei şi tu notiţe, n-o să mori din cauza asta!

Când ajunseră la celule, nici Harry, nici Ron nu vorbea cu Hermione. Neînduplecată, ea profită de tăcerea lor ca să îşi continue şirul neîntrerupt de avertismente cumplite, toate rostite în şoaptă, într-un şuierat vehement, care îl făcu pe Seamus să piardă cinci minute uitându-se la ceaun ca să-i descopere eventualele fisuri.

Plesneală, între timp, părea să fi decis să se comporte ca şi când Harry ar fi fost invizibil. Băiatul era, desigur, foarte obişnuit cu această tactică, având în vedere că era una dintre preferatele unchiului Vernon, şi în ansamblu era recunoscător că nu avea mai mult de suferit. De fapt, pe lângă ce trebuia să îndure de obicei din partea lui Plesneală — tachinări şi remarce batjocoritoare — găsi noua abordare o schimbare pozitivă şi fu mulţumit să descopere că, dacă era lăsat în pace, putea să creeze fără probleme o Esenţă Revigoratoare. La sfârşitul lecţiei turnă o parte din poţiune într-un termos, îi puse dop şi i-o duse la catedra lui Plesneală ca să primească notă, simţind că de data asta putea să obţină în sfârşit un "P".

Tocmai se întorsese cu spatele, când auzi un zgomot. Reacredinţă râse voios. Harry se roti imediat. Mostra sa de poţiune zăcea împrăştiată pe podea şi Plesneală îl privea cu o expresie de plăcere extremă.

— Hopaaa, zise el cu blândeţe. Ei bine, un alt zero, Potter.

Harry era prea nervos ca să poată vorbi. Se întoarse cu paşi mari la ceaunul său, hotărât să umple un alt

termos şi să îl oblige pe Plesneală să-i dea notă pe el, însă văzu, spre groaza lui, că restul conţinutului dispăruse.

— Îmi pare rău! zise Hermione cu mâinile la gură. Harry, îmi pare tare rău. Am crezut că terminaseşi, aşa că am făcut curat!

Harry nu reuşi să răspundă. Când sună de pauză, ieşi grăbit din celulă, fără să arunce o privire înapoi, şi avu grijă să îşi găsească un loc între Neville şi Seamus la prânz, ca să nu înceapă Hermione să îl cicălească din nou despre folosirea biroului lui Umbridge.

Era atât de prost dispus când ajunse la Preziceri despre Viitor, că uitase cu totul de întâlnirea de consiliere profesională cu profesoara McGonagall, de care îşi aminti doar când Ron îl întrebă de ce nu era în biroul ei. Urcă iar scările grăbit şi sosi cu răsuflarea tăiată, cu doar câteva minute întârziere.

— Îmi pare rău, doamnă profesoară, gâfâi el, după ce închise uşa. Am uitat.

— Nici o problemă, Potter, zise ea vioi, dar, în timp ce vorbea, altcineva pufni din colţ, iar Harry se uită în jur.

Profesoara Umbridge stătea acolo, cu un clipboard pe genunchi, un volănaş simandicos în jurul gâtului şi un zâmbet arogant pe chip.

— Ia loc, Potter, zise profesoara McGonagall scurt.

Mâinile îi tremurară puţin cât umblară prin numeroasele pamflete care îi acopereau biroul. Harry se aşeză cu spatele la Umbridge şi se strădui din răsputeri să pretindă că nu auzea scrijelitul penei pe clipboard.

— Ei bine, Potter, această întâlnire are loc pentru a discuta despre ideile de carieră pe care le ai şi pentru a te ajuta să hotărăşti ce materii ar trebui să faci în anii şase şi şapte, zise profesoara McGonagall. Te-ai gândit la ce ai vrea să faci după ce vei pleca de la Hogwarts?

— Ăă... Începu Harry.

Scrijelitul din spatele său îl deruta peste măsură.

— Da? îl îndemnă profesoara McGonagall pe Harry.

— Păi, m-am gândit să fiu, poate, Auror, murmură Harry.

— Ai nevoie de note maxime pentru asta, spuse profesoara McGonagall, scoţând o broşură mică şi neagră de sub mormanul de pe biroul ei şi deschizând-o. Văd că se cer cel puţin cinci T.V.E.E-uri şi nimic sub calificativul "Peste Aşteptări". Apoi ţi se va cere să te supui unei serii riguroase de teste de personalitate şi aptitudini la biroul Aurorilor. Este o cale profesională dificilă, Potter, unde sunt acceptaţi doar cei mai buni. De fapt, nu cred că a mai fost acceptat nimeni în ultimii trei ani.

În clipa aceea, profesoara Umbridge tuşi foarte scurt, de parcă ar fi încercat să vadă cât de încet era în stare să o facă. Profesoara McGonagall o ignoră.

— Bănuiesc că vrei să ştii ce materii ar trebui să faci? continuă ea, vorbind puţin mai tare decât înainte.

— Da, spuse Harry. Presupun că Apărare contra Magiei Negre?

— Desigur, spuse profesoara McGonagall cu răceală. Te-aş sfătui şi să...

Profesoara Umbridge tuşi iar, ceva mai tare de data asta. Profesoara McGonagall închise ochii o clipă, îi deschise din nou şi continuă, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Te-aş sfătui şi să urmezi cursuri de Transfigurare, pentru că Aurorii sunt adeseori nevoiţi să transfigureze sau să destransfigureze în activitatea lor. Şi, Potter, ar trebui să îţi spun şi că nu accept la cursurile mele T.V.E.E. decât elevi care au obţinut "Peste Aşteptări" sau mai mult la Nivelurile Obişnuite de Vrăjitorie. Aş spune că în prezent ai un nivel mediu "Acceptabil", aşa că vei fi nevoit să munceşti mult înainte de examene pentru a avea ocazia de a continua. Apoi ar trebui urmezi orele de Farmece, mereu folositoare, şi Poţiuni. Da, Potter, Poţiuni, adăugă ea, cu o umbră de zâmbet. Otrăvurile şi antidoturile sunt esenţiale pentru Aurori. Şi trebuie să îţi spun că domnul profesor Plesneală refuză ferm să accepte elevi care iau orice altceva în afară de "Remarcabil" la N.O.V.-uri, aşa că...

Profesoara Umbridge tuşi mai clar decât o făcuse până atunci.

— Pot să îţi ofer o bomboană pentru tuse, Dolores? întrebă scurt profesoara McGonagall, fără să se uite la profesoara Umbridge.

— A, nu, mulţumesc frumos, zise Umbridge, cu acel râs afectat pe care Harry îl ura atât de mult. Doar mă întrebam dacă pot să te întrerup un minuţel, Minerva.

— Presupun că poţi, spuse profesoara McGonagall printre dinţii încleştaţi.

— Nu mă întrebam decât dacă domnul Potter are cu adevărat temperamentul unui Auror, zise profesoara Umbridge dulce.

— Zău? spuse profesoara McGonagall cu superioritate. Ei bine, Potter, continuă ea, ca şi când nu ar fi fost întreruptă deloc, dacă eşti serios în ceea ce priveşte această ambiţie, te sfătuiesc să te concentrezi asupra atingerii standardului cerut la Transfigurare şi Poţiuni. Am înţeles că domnul profesor Flitwick ţi-a dat note între "Acceptabil" şi "Peste Aşteptări" în ultimii doi ani, aşa că se pare că rezultatele la Farmece sunt satisfăcătoare. Cât despre Apărarea contra Magiei Negre, notele tale au fost în general mari şi mai ales domnul profesor Lupin a crezut că — eşti sigură că nu vrei o bomboană pentru tuse, Dolores?

— A, nu, mulţumesc, Minerva, surâse profesoara Umbridge afectată, fiindcă tuşise mult mai tare decât o făcuse înainte. Mă gândeam însă că s-ar putea să nu ai cele mai recente note ale lui Harry la Apărarea contra Magiei Negre. Sunt sigură că ţi-am trimis un bilet.

— Ce, chestia asta? spuse profesoara McGonagall pe un ton cu totul schimbat, în timp ce scotea un pergament roz dintre foile din dosarul lui Harry.

Îl cercetă, cu sprâncenele puţin ridicate, apoi îl puse la loc în dosar fără nici un comentariu.

— Da, după cum spuneam, Potter, domnul profesor Lupin a crezut că ai dat dovadă de aptitudini clare pentru această materie şi, evident, pentru o carieră de Auror...

— Nu ai înţeles ce scria în biletul meu, Minerva? întrebă profesoara Umbridge pe un ton mieros, uitând cu desăvârşire să tuşească.

— Fireşte că am înţeles, zise profesoara McGonagall, cu dinţii atât de încleştaţi, încât cuvintele ieşiră puţin înăbuşite.

— Păi, atunci, nu ştiu... mă tem că nu înţeleg cum poţi să-i dai speranţe false domnului Potter...

— Speranţe false? repetă profesoara McGonagall, refuzând în continuare să se uite la profesoara Umbridge. A obţinut note mari la toate testele de Apărare contra Magiei Negre...

— Îmi pare foarte rău că trebuie să te contrazic, Minerva, dar, aşa cum poţi vedea în biletul meu, Harry a avut rezultate foarte proaste la orele mele...

— Cred că nu m-am exprimat destul de limpede, spuse profesoara McGonagall, întorcându-se în sfârşit spre Umbridge pentru a o privi în ochi. A obţinut note mari la toate testele de Apărare contra Magiei Negre care au fost concepute de un profesor competent.

Zâmbetul profesoarei Umbridge dispăru la fel de repede ca lumina unui bec care se arde. Se lăsă pe spătar, dădu o pagină a clipboard-ului şi începu să scrie foarte repede, cu ochii exoftalmici fugindu-i dintr-o parte în alta. Profesoara McGonagall se întoarse spre Harry, cu nările subţiri dilatate, cu ochii aprinşi.

— Ai vreo întrebare, Potter?

— Da, spuse Harry. La ce fel de teste de personalitate şi aptitudini te supune Ministerul, dacă iei destule T.V.E.E.-uri?

— Ei bine, va trebui să dai dovadă de abilitatea de a reacţiona bine sub presiune, spuse profesoara McGonagall, de perseverenţă şi dedicaţie, căci pregătirea Aurorilor durează încă trei ani, ca să nu mai vorbim de ştiinţa de a aplica tot ce ai învăţat la Apărare. Asta o să însemne mult mai mult studiu chiar şi după ce vei părăsi şcoala, aşa că, în cazul în care nu eşti pregătit...

— De asemenea, cred că vei descoperi, spuse Umbridge, cu un glas foarte rece, că Ministerul cercetează dosarele celor care se înscriu să fie Aurori. Dosarele penale.

— ... În cazul în care nu eşti pregătit să dai alte examene după Hogwarts, ar fi bine dacă te-ai îndrepta spre o altă...

— Ceea ce înseamnă că băiatul are la fel de multe şanse de a deveni Auror câte are Dumbledore de a se mai întoarce vreodată în această şcoală.

— Deci, foarte multe şanse, zise profesoara McGonagall.

— Potter are dosar penal, spuse Umbridge răspicat.

— Au fost retrase toate acuzaţiile împotriva lui Potter, zise McGonagall şi mai tare.

Profesoara Umbridge se ridică. Era atât de scundă, încât gestul ei nu prea conta, însă comportamentul ei înzorzonat şi afectat lăsase locul unei mânii desăvârşite, care îi făcea chipul lătăreţ şi puhav să arate sinistru.

— Potter nu are absolut nici o şansă de a deveni Auror!

Profesoara McGonagall se ridică şi ea în picioare, cu o mişcare mult mai impresionantă. Rămase impunătoare deasupra lui Umbridge.

— Potter, zise ea ferm, te voi ajuta să devii Auror chiar de-ar fi ultimul lucru pe care îl voi face înainte să mor! Chiar dacă va fi nevoie să te antrenez în fiecare noapte, tot voi avea grijă să obţii rezultatele necesare!

— Ministrul Magiei nu îl va angaja niciodată pe Harry Potter! zise Umbridge, ridicând vocea furioasă.

— Este foarte posibil ca, până va fi Potter pregătit să devină membru, să avem un nou Ministru al Magiei! strigă profesoara McGonagall.

— Aha! urlă profesoara Umbridge, îndreptând un deget butucănos spre McGonagall. Da! Da, da, da! Desigur! Asta vrei, nu-i aşa, Minerva McGonagall? Vrei ca Albus Dumbledore să îl înlocuiască pe Cornelius Fudge! Crezi că vei ajunge unde sunt eu, nu-i aşa? Adjunct al ministrului şi pe deasupra şi directoare!

— Eşti nebună, spuse profesoara McGonagall, cu un dispreţ colosal. Potter, cu asta am încheiat întâlnirea noastră profesională.

Harry îşi aruncă ghiozdanul pe umăr şi ieşi grăbit din cameră, fără să îndrăznească să se uite la profesoara McGonagall. Le auzi pe ea şi pe profesoara McGonagall ţipând în continuare una la alta, pe tot drumul înapoi pe hol. Profesoara Umbridge încă gâfâia de parcă tocmai ar fi alergat maratonul când veni la lecţia lor de Apărare contra Magiei Negre în acea după-amiază.

— Harry, sper că te-ai gândit mai bine la ce vrei să faci, şopti Hermione, în clipa în care deschiseseră cărţile la "Capitolul treizeci şi patru: Fără răzbunare, dar cu negociere." Umbridge pare să fie deja foarte prost dispusă...

Din când în când, Umbridge îi arunca lui Harry priviri răuvoitoare, el îşi ţinea capul plecat, uitându-se la Teoria magică defensivă, privind în gol, gândindu-se...

Îşi imagina cum ar fi reacţionat profesoara McGonagall dacă ar fi fost prins intrând prin efracţie în biroul profesoarei Umbridge, la doar câteva ore după ce garantase pentru el. Nu îl împiedica nimic să se întoarcă pur şi simplu în Turnul Cercetaşilor şi să spere că, la un moment dat, în timpul vacanţei de vară, va avea ocazia să îi pună întrebări lui Sirius despre scena la care fusese martor în Pensiv... nimic, în afară de faptul că gândul de a acţiona raţional îl făcea să se simtă ca şi când i-ar fi căzut o greutate de plumb în stomac... Apoi era şi problema lui Fred şi George, a căror diversiune era deja plănuită, ca să nu mai vorbim de cuţitul pe care i-l dăduse Sirius, care se afla acum în ghiozdanul său alături de vechea Pelerină Invizibilă a tatălui său.

Dar dacă până la urmă urma să fie prins...

— Dumbledore s-a sacrificat ca să rămâi la şcoală, Harry! şopti Hermione, ridicându-şi cartea ca să îşi ascundă chipul de Umbridge. Şi dacă eşti dat afară azi, totul a fost inutil!

Putea să abandoneze planul şi să înveţe să trăiască amintindu-şi ce făcuse tatăl său într-o zi de vară, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă...

Apoi şi-l aminti pe Sirius în şemineul de sus, din camera de zi a Cercetaşilor...

Semeni mai puţin cu tatăl tău decât crezusem... lui James i s-ar fi părut că riscul făcea ca totul să fie amuzant...

Dar oare mai voia acum să semene cu tatăl său?

— Harry, nu o face, te rog, nu o face! zise Hermione pe un ton speriat, când clopoţelul anunţă sfârşitul orei.

El nu răspunse; nu ştia ce să facă.

Ron părea decis să nu îşi spună părerea şi să nu dea sfaturi; nu vroia să se uite la Harry, deşi, când Hermione deschise gura, ca să încerce să îl întoarcă iar din drum pe Harry, zise cu o voce joasă:

— Termină, bine? Poate lua o hotărâre de unul singur.

Când ieşi din clasă, lui Harry îi bătea inima foarte repede. Era la jumătatea holului din faţa clasei când auzi zgomotele inconfundabil ale unei diversiuni care avea loc în depărtare. De undeva de deasupra lor răsunau strigăte şi ţipete; cei care ieşeau din clase de peste tot din jurul lui Harry încremeneau locului şi se uitau temători la tavan...

Umbridge ţâşni din clasa ei pe cât de repede îi permiteau picioarele scurte. Scoţându-şi bagheta, plecă grăbită în direcţia opusă. Acum era momentul. Acum ori niciodată.

— Harry — te rog! îl imploră Hermione slăbită.

Însă se hotărâse; potrivindu-şi ghiozdanul mai bine pe umăr, o luă la fugă, trecând printre elevii care acum mergeau grăbiţi în direcţia opusă ca să vadă care era sursa nebuniei din aripa de est.

Harry ajunse pe holul către biroul lui Umbridge şi îl găsi pustiu. Aruncându-se după o armură mare al cărui coif se întoarse scârţâind să se uite la el, îşi deschise ghiozdanul, luă cuţitul lui Sirius şi îşi puse Pelerina Invizibilă. Apoi se furişă încet şi cu grijă de după armură şi pe coridorului, până când ajunse la uşa lui Umbridge.

Băgă lama cuţitului magic în crăpătura din jurul uşii şi o mişcă uşor în sus şi în jos, apoi o scoase. Se auzi un mic zăngănit şi uşa se deschise larg. Se tupilă în birou, închise uşa repede în urma sa şi se uită în jur.

Nu se mişca nimic, în afară de pisoii oribili care încă se picau pe farfuriile de pe perete, deasupra măturilor confiscate.

Harry îşi dădu jos Pelerina şi, ducându-se la şemineu, găsi în câteva clipe ceea ce căuta: o cutiuţă cu Polen Zvrr scânteietor.

Se ghemui în faţa grilajului gol, cu mâinile tremurându-i. Nu o mai făcuse niciodată, deşi ştia cum trebuia să funcţioneze. Vârându-şi capul în şemineu, luă un vârf generos de polen şi îl puse pe buştenii stivuiţi cu

grijă sub el. Aceştia explodară imediat în nişte flăcări de un verde smarald.

— Numărul doisprezece, Casa Cumplită! zise Harry tare şi clar.

Fu una dintre cele mai stranii senzaţii pe care le trăise vreodată. Mai călătorise cu Polen Zvrr şi înainte, desigur, dar atunci i se învârtise tot corpul în flăcări prin reţeaua de şemineuri vrăjitoreşti care era răspândită în toată ţara. De data aceasta, genunchii îi rămaseră nemişcaţi pe podeaua rece din biroul lui Umbridge, şi doar capul i se învârti prin focul de smarald...

Şi apoi, la fel de brusc cum începuse, rotitul se opri. Fiindu-i destul de rău şi simţindu-se ca şi când ar fi purtat un fular deosebit de călduros în jurul capului, Harry deschise ochii şi descoperi că se uita în sus, din şemineul din bucătărie, la masa lungă de lemn la care stătea un bărbat aplecat peste o bucată de pergament.

— Sirius?

Bărbatul tresări şi se uită în jur. Nu era Sirius, ci Lupin.

— Harry! zise el, absolut şocat. Ce cauţi — ce s-a întâmplat, e totul bine?

— Da, spuse Harry. Doar mă întrebam dacă... mă rog, as fi vrut doar să... să discut cu Sirius.

— Mă duc să-l chem, zise Lupin, ridicându-se la fel de perplex, s-a dus să-l caute pe Kreacher. Se pare că iar se ascunde în pod...

Şi Harry îl văzu pe Lupin ieşind grăbit din bucătărie. Acum nu îi rămase nimic de privit, în afară de picioarele scaunelor şi ale mesei. Se întreba de ce nu îi spusese Sirius niciodată cât de incomod era să vorbeşti din foc; genunchii săi protestau deja, durându-l din cauza contactului prelungit cu pardoseala de piatră.

Lupin se întoarse cu Sirius după el câteva clipe mai târziu.

— Ce este? zise Sirius imperios, dându-şi părul negru şi lung din ochi şi aruncându-se pe jos în faţa focului, astfel încât ajunse la acelaşi nivel cu Harry.

Lupin îngenunche şi el, părând foarte îngrijorat.

— Eşti bine? Ai nevoie de ajutor?

— Nu, spuse Harry, n-am nimic... vroiam doar să vorbim... de tatăl meu.

Schimbară nişte priviri foarte surprinse, însă Harry nu avea timp să se simtă prost sau jenat; genunchii îl dureau din ce în ce mai tare, cu fiecare secundă, şi bănui că trecuseră deja cinci minute de când fusese descoperită diversiunea; George nu îi garantase decât douăzeci. Drept urmare, începu să povestească direct ceea ce văzuse în Pensiv.

După ce termină, nici Sirius şi nici Lupin nu vorbiră pentru o clipă. Apoi Lupin zise încet:

— Nu aş vrea să îţi judeci tatăl pe baza a ceea ce ai văzut acolo, Harry. Avea doar cincisprezece ani...

— Şi eu am cincisprezece ani! spuse Harry cu patimă.

— Harry, fii atent, spuse Sirius împăciuitor, James şi Plesneală s-au urât din prima clipă când s-au văzut, a fost pur şi simplu o antipatie la prima vedere, înţelegi, nu-i aşa? Cred că James era tot ce i-ar fi plăcut lui Plesneală să fie — simpatizat, priceput la vâjthaţ şi de fapt bun la toate. Plesneală era doar un ciudat mic, băgat până peste cap în magia neagră, iar James — indiferent cum ţi s-o fi părut ţie, Harry — a detestat dintotdeauna magia neagră.

— Da, spuse zise Harry, dar l-a atacat pe Plesneală fără nici un motiv, doar pentru că... ei bine, doar pentru că tu te plictiseai, încheie el, cu o notă de părere de rău în glas.

— Nu sunt mândru de asta, spuse Sirius repede.

Lupin se uită cu coada ochiului la Sirius, apoi zise:

— Harry, ascultă-mă, trebuie să înţelegi că tatăl tău şi Sirius erau cei mai buni din şcoală în tot ce făceau. Toată lumea credea că erau de-a dreptul grozavi. Iar dacă îi lua uneori valul...

— Vrei să spui, dacă eram uneori nişte puşti obraznici şi aroganţi, zise Sirius.

Lupin zâmbi.

— Îşi tot ciufulea părul, spuse Harry pe un glas îndurerat.

Sirius şi Lupin râseră.

— Am uitat că obişnuia să facă asta, spuse Sirius înduioşat.

— Se juca şi cu hoţoaica? zise Lupin entuziasmat.

— Da, spuse Harry, privind derutat cum Sirius şi Lupin zâmbeau, aducându-şi aminte. Păi… mie mi s-a părut că era cam idiot.

— Sigur că era cam idiot! spuse Sirius încurajator. Toţi eram nişte idioţi! Mă rog, Lunaticul mai puţin, spuse el cu sinceritate, uitându-se la Lupin.

Dar Lupin clătină din cap dezaprobator.

— Ţi-am zis vreodată să-l laşi în pace pe Plesneală? zise el. Am avut vreodată curajul să-ţi spun că credeam că săreaţi calul?

— Da, mă rog, spuse Sirius, uneori ne-ai făcut să ne fie ruşine de noi înşine… asta e ceva…

— Şi, spuse Harry tărăgănat, hotărât să spună tot ce îi trecea prin minte, dacă tot era acolo, se tot uita la fetele de lângă lac, sperând că se uitau şi ele la el!

— A, păi, se făcea de râs de fiecare dată când era Lily prin preajmă, zise Sirius, ridicând din umeri, nu putea să se abţină să nu se dea mare ori de câte ori se apropia de ea.

— Cum de s-a măritat cu el? întrebă Harry distrus. Îl ura!

— Nu, nu-i adevărat, spuse Sirius.

— A început să iasă cu el în clasa a şaptea, zise Lupin.

— După ce James îşi pierduse din fumuri, spuse Sirius.

— Şi încetase să mai arunce blesteme asupra oamenilor doar ca să se distreze, zise Lupin.

— Chiar şi asupra lui Plesneală? spuse Harry.

— Ei, spuse Lupin încet, Plesneală era un caz special. Nu rata niciodată ocazia de a-l blestema pe James, aşa că nu puteai să te aştepţi ca James să se lase călcat în picioare, nu-i aşa?

— Şi mama era de acord cu asta?

— Sincer să fiu, nu prea ştia, zise Sirius. Cum să-ţi spun. James nu îl lua şi pe Plesneală cu ei la întâlniri ca să arunce blesteme asupra lui de faţă cu ea, nu?

Sirius se încruntă la Harry, care încă nu părea convins.

— Fii atent, zise el, tatăl tău a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată şi a fost un om bun. Mulţi sunt idioţi la cincisprezece ani. Lui i-a trecut când a mai crescut.

— Da, în ordine, spuse Harry cu greutate. Dar nu am crezut niciodată că o să-mi fie milă de Plesneală.

— Fiindcă tot ai adus vorba, spuse Lupin, cu o cută între sprâncene, cum a reacţionat Plesneală când a descoperit că ai văzut toate asta?

— Mi-a zis că nu o să îmi mai predea niciodată Occlumanţie, spuse Harry indiferent, de parcă ar fi cine ştie ce pier…

— CE a zis? strigă Sirius, făcându-i pe Harry să tresară şi să inhaleze o mână de cenuşă.

— Harry, vorbeşti serios? spuse Lupin repede. Nu îţi mai predă?

— Da, zise Harry, surprins de această turnură a discuţiei. Dar e în ordine, nu-mi pasă, sincer să fiu, e mai degrabă o uşura...

— Vin acolo ca să discut cu Plesneală! spuse Sirius hotărât, şi chiar dădu să se ridice, dar Lupin îl trase înapoi în jos.

— Dacă îi va spune cineva lui Plesneală, eu voi fi acela! spuse el cu fermitate. Dar, Harry, în primul rând trebuie să le duci la Plesneală şi să-i spui că, orice-ar fi, trebuie să-ţi predea în continuare — când o să audă Dumbledore...

— Nu pot să-i spun aşa ceva, o să mă omoare! spuse Harry scandalizat. Nu l-aţi văzut când am ieşit din Pensiv.

— Harry, nimic nu este mai important decât să înveţi Occlumanţie! spuse Lupin neînduplecat. M-ai înţeles? Nimic!

— Bine, bine, spuse Harry tulburat, şi chiar furios. O să... o să încerc să-i spun ceva... dar nu o să fie...

Amuţi. Auzea paşi în depărtare.

— Asta care coboară e cumva Kreacher?

— Nu, spuse Sirius, uitându-se în spatele lui. Trebuie să fie cineva de la tine.

Inima lui Harry bătu ceva mai puternic.

— Ar fi bine să plec! zise el grăbit şi îşi trase capul din focul aprins în Casa Cumplită.

Preţ de o clipă, capul păru să i se învârtă pe umeri, apoi se trezi în genunchi în faţa şemineului lui Umbridge, cu capul bine înşurubat pe umeri şi privind cum flăcările de smarald pâlpâiră şi se stinseră.

— Repede, repede! auzi o voce răguşită murmurând chiar în faţa uşii biroului. A, a lăsat-o deschisă...

Harry se năpusti spre Pelerina Invizibilă şi abia reuşise să o arunce iar peste el, când Filch dădu buzna în birou. Părea de-a dreptul încântat din cine ştie ce motiv şi vorbea înflăcărat cu el însuşi. Traversă camera, deschise un sertar de la biroul lui Umbridge şi începu să cotrobăie prin hârtiile dinăuntru.

— Aprobare pentru biciuire... aprobare pentru biciuire... pot să o fac în sfârşit... o caută cu lumânarea de ani de zile...

Scoase o bucată de pergament, o sărută, iar apoi ieşi repede pe uşă, strângând-o la piept.

Harry sări în picioare şi, asigurându-se că îşi luase ghiozdanul şi că era complet acoperit de Pelerina Invizibilă, deschise uşa şi ieşi grăbit din birou după Filch, care mergea mai repede decât îl văzuse Harry vreodată.

La un etaj mai jos de biroul lui Umbridge, Harry se gândi că ar putea să devină din nou vizibil. Îşi dădu jos pelerina, o îndesă în ghiozdan şi merse grăbit mai departe. Dinspre holul de intrare se auzeau multe strigăte şi se simţi o activitate febrilă. Coborî în fugă scara de marmură şi descoperi aproape toată şcoala adunată acolo.

Era exact ca în seara când fusese dată afară Trelawney Elevii stăteau peste tot pe lângă pereţi într-un cerc larg (Harry observă că unii dintre ei erau acoperiţi cu o substanţă care părea să fie Sevămizeră); profesorii şi fantomele făceau la rândul lor parte din mulţime. Cei care ieşeau în evidenţă dintre privitori erau membrii Detaşamentului Inchizitorial, care arătau extrem de mulţumiţi de ei înşişi, şi Peeves, care plutea pe deasupra, uitându-se uita la Fred şi George, care stăteau în mijlocul podelei cu expresiile inconfundabile a doi oameni care tocmai fuseseră încolţiţi.

— Aşa, deci, zise Umbridge triumfătoare, iar Harry realiză că stătea la doar câteva trepte în faţa lui, privindu-şi din nou prada de sus. Aşa, deci — credeţi că este amuzant să transformaţi un hol al şcolii într-o mlaştină, da?

— Destul de amuzant, da, spuse Fred, uitându-se la ea fără să dea vreun semn că i-ar fi fost frică.

Filch îşi făcu loc cu coatele mai aproape de Umbridge, aproape plângând de fericire.

— Am formularul, doamnă directoare, spuse el răguşit, fluturând bucata de pergament pe care Harry tocmai îl văzuse luând-o din biroul ei. Am formularul şi am pregătit biciurile... ah, lăsaţi-mă să o fac acum...

— Foarte bine, Argus, zise ea. Voi doi, continuă ea, uitându-se la Fred şi George, o să aflaţi ce se întâmplă cu scandalagiii în şcoala mea.

— Ştii ceva? spuse Fred. Eu nu cred că vom afla.

Se întoarse către fratele său geamăn.

— George, zise Fred, cred că am trecut de perioada de educaţie cu normă întreagă.

— Da, aşa mi se pare şi mie, spuse George nepăsător.

— A venit vremea să ne testăm talentele în lumea reală, ce zici? întrebă Fred.

— Cu siguranţă, zise George.

Şi înainte ca Umbridge să poată spune o vorbă, îşi ridicară baghetele şi ziseră într-un glas: "Accio mături!"

Harry auzi o bufnitură puternică undeva în depărtare. Uitându-se în stânga, se feri la timp. Măturile lui Fred şi George, una dintre ele târând în continuare după ea lanţul de fier şi pironul cu care le legase Umbridge de perete, zburau de-a lungul holului către proprietarii lor; o luară la stânga, coborâră scările ca vântul şi se opriră brusc în faţa gemenilor, cu lanţul zăngănind pe podeaua cu dale de piatră.

— Nu o să ne mai vedem, îi spuse Fred profesoarei Umbridge, trecându-şi un picior peste coada de mătură.

— Da, nu te obosi să ţii legătura cu noi, zise George încălecându-şi mătura.

Fred se uită la elevii strânşi acolo, la mulţimea tăcută atentă.

— Dacă vrea cineva să cumpere o mlaştină portabilă, aşa cum v-a fost prezentată sus, veniţi la numărul nouăzeci şi trei, pe Aleea Diagon — Weasley Bing-Bong, zise el tare. Noul nostru sediu!

— Reduceri speciale pentru elevii de la Hogwarts care jură că vor folosi produsele noastre pentru a scăpa de hoaşca asta bătrână, adăugă George, arătând spre profesoara Umbridge.

— OPRIŢI-I! urlă Umbridge, dar era prea târziu.

Când Detaşamentul Inchizitorial se apropie de ei, Fred şi George se ridicară de la podea, ţâşnind la patru metri înălţime, cu pironul atârnând periculos dedesubt. Fred se uită în partea cealaltă a sălii, la strigoiul care plutea la nivelul lui deasupra mulţimii.

— Peeves, fă-i viaţa iad din partea noastră.

Şi Peeves, pe care Harry nu îl văzuse niciodată ascultând un ordin de la vreun elev, îşi dădu jos pălăria în formă de clopot şi făcu o plecăciune în timp ce Fred şi George dădeau un ocol, în aplauzele tumultoase ale elevilor de dedesubt, şi zburau ca vântul pe uşa dublă deschisă, în asfinţitul glorios.

CAPITOLUL XXX

GRAWP

Episodul fugii lui Fred şi George pentru câştigarea independenţei fu repovestit atât de des pe parcursul următoarelor câteva zile, încât Harry îşi dădu seama că avea să intre în scurt timp în istoria Hogwarts-ului: într-o

săptămână, chiar şi cei care nu fuseseră martori erau aproape convinşi că îi văzuseră pe gemeni năpustindu-se pe mături asupra lui Umbridge şi aruncând în ea cu bombe cu miros de baligă înainte să ţâşnească pe uşa dublă. Imediat după plecarea lor, se iscă un val de discuţii, în care elevii se gândiră să le urmeze exemplul. Harry auzi adeseori elevi spunând lucruri de genul, "Serios, uneori îmi vine să mă urc pe mătură şi să plec de aici", sau, "Încă o lecţie ca asta şi e foarte posibil să trec la procedeul Weasley. "

Fred şi George avuseseră grijă ca nimeni să nu-i uite prea curând. În primul rând, nu lăsaseră instrucţiuni pentru cum să facă să dispară mlaştina care acum stăpânea holul de la etajul cinci al aripii de est. Umbridge şi Filch fuseseră observaţi încercând diferite metode de a o îndepărta, dar fără succes. Până la urmă, zona fusese închisă cu un cordon şi Filch, scrâşnind mânios din dinţi, primise îndatorirea de a-i duce pe elevi cu barca la clasele lor. Harry era convins că profesorii ca McGonagall sau Flitwick ar fi putut să elimine mlaştina într-o clipă, dar, exact ca şi în cazul Artificiilor Sălbatice Weasley, preferau s-o vadă pe Umbridge chinuindu-se.

Apoi mai erau două găuri mari, în formă de mături, în uşa de la biroul lui Umbridge, prin care trecuseră cele două Măturinuri ale lui Fred şi George pentru a se reîntâlni cu stăpânii lor. Filch pusese o nouă uşă şi dusese Fulgerul lui Harry la închisori unde, se zvonea, Umbridge postase un trol de pază înarmat. Totuşi, problemele ei erau departe de a fi rezolvate.

Inspiraţi de exemplul lui Fred şi George, un număr mare de elevi se întreceau acum pentru postul rămas liber

de scandalagii şefi. Deşi se pusese o uşă nouă, cineva izbutise să strecoare un Niffler cu botul păros în biroul lui Umbridge, iar acesta rătăcise locul în căutarea obiectelor strălucitoare, sărise pe Umbridge la intrarea ei şi încercase să-i roadă inelele de pe degetele butucănoase. Pe holuri erau azvârlite atât de des bombe cu miros de baligă şi bile mizere, încât apăruse o nouă modă: elevii aruncau asupra lor Vraja Cap-în-Bulă înainte să iasă din clase, ceea ce le asigura o rezervă de aer curat, deşi îi făcea pe toţi să arate ca şi când ar fi purtat pe cap acvarii sferice cu susul în jos.

Filch pândea pe holuri având în mână o cravaşă pregătită şi dorindu-şi cu disperare să-i prindă pe răufăcători, însă problema era că erau atât de mulţi, încât nu ştia niciodată în ce parte să o ia. Detaşamentul Inchizitorial încerca să îl ajute, dar membrilor li se tot întâmplau lucruri ciudate. Warrington, din echipa de vâjthaţ a Viperinilor, apăru în aripa spitalului cu o boală oribilă de piele, care îl făcea să arate ca şi când ar fi fost acoperit de fulgi de porumb; Pansy Parkinson, spre bucuria lui Hermione, lipsi la toate orele ziua următoare pentru că îi crescuseră coarne.

Între timp, se descoperi exact câte cutii cu gustări reuşiseră să vândă Fred şi George înainte să plece de la Hogwarts. Umbridge nu trebuia decât să intre în clasă pentru ca elevii strânşi acolo să leşine, să vomite, să facă o febră periculoasă sau să le curgă sânge din ambele nări. Urlând de furie şi de frustrare, Umbridge încercă să depisteze sursa acestor simptome misterioase, dar elevii îi spuseră încăpăţânaţi că sufereau de "umbridgită". După ce trimise în detenţie patru clase la rând, nereuşind să le descopere secretul, fu obligată să renunţe şi să le permită

elevilor care sângerau, leşinau, transpirau şi vomitau să iasă în cârduri.

Dar nici măcar cei care foloseau cutiile cu gustări nu puteau concura cu maestrul haosului, Peeves, care părea să fi luat foarte în serios cuvintele de despărţire ale lui Fred. Râzând ca un nebun, zbura prin şcoală, ridicând mese, ţâşnind din tablă, răsturnând statui şi vaze. De două ori o închise pe Doamna Norris într-o armură, din care fusese salvată, mieunând din toate puterile, de către îngrijitorul supărat. Peeves spărgea felinare şi sufla peste lumânări, jongla cu torţe aprinse pe deasupra capetelor elevilor care ţipau, făcea ca stivele de pergamente aranjate cu grijă să se răstoarne în şemineuri sau să zboare pe geam; inunda etajul doi când smulgea toate robinetele din băi, arunca un sac cu tarantule în mijlocul Marii Săli la micul dejun şi, de fiecare dată când avea chef de o pauză, petrecea ore în şir zburând după Umbridge, scoţând limba şi făcând zgomote de fiecare dată când vorbea.

Nici unul dintre profesori, în afară de Filch, nu părea să se deranjeze să o ajute. Într-adevăr, la o săptămână după plecarea lui Fred şi George, Harry o văzu pe profesoara McGonagall trecând pe lângă Peeves, care era hotărât să slăbească un candelabru de cristal, şi ar fi putut să jure că o auzise spunându-i strigoiului cu jumătate de gură, "Se deşurubează în sens invers."

Pentru a pune capac la toate, Montague încă nu îşi revenise după sejurul în toaletă; rămase confuz şi dezorientat, iar părinţii săi fură văzuţi într-o marţi dimineaţa venind pe aleea din faţă şi părând extrem de supăraţi.

— Oare ar trebui să spunem ceva? zise Hermione pe un ton îngrijorat, lipindu-şi obrazul de fereastra clasei de Farmece, astfel încât să-i vadă intrând pe domnul şi doamna Montague. Despre ce i s-a întâmplat? În caz că ar ajuta-o pe doamna Pomfrey să-l vindece?

— Sigur că nu, o să-şi revină, spuse Ron indiferent.

— Oricum, alte probleme pentru Umbridge, nu-i aşa? zise Harry pe un ton mulţumit.

El şi Ron atinseră amândoi cu baghetele ceştile de ceai pe care trebuiau să le farmece. Ceştii lui Harry îi crescură patru picioare foarte scurte, care nu ajungeau la birou şi se zbăteau inutil în aer. Ceştii lui Ron îi crescură patru picioare fusiforme, foarte subţiri, care o ridicară cu mare greutate de pe birou, tremurară câteva clipe, iar apoi se pliară, făcând ceaşca să se crape la jumătate.

— Reparo, spuse Hermione repede, refăcând ceaşca lui Ron cu o fluturare de baghetă. Se prea poate, dar ce se întâmplă dacă Montague rămâne afectat pe viaţă?

— Cui îi pasă? zise Ron enervat, în timp ce ceaşca sa se ridica iar nesigură, cu genunchii tremurându-i foarte tare. Montague nu ar fi trebuit să încerce să ia atâtea puncte de la Cercetaşi, nu-i aşa? Dacă vrei să-ţi faci griji pentru cineva, Hermione, fă-ţi pentru mine!

— Pentru tine? zise ea, prinzându-şi ceşcuţa, în timp ce aceasta traversa veselă biroul pe patru picioruşe zdravene mlădioase, şi punând-o la loc în faţa ei. De ce ar trebui să-mi fac griji pentru tine?

— Când în sfârşit următoarea scrisoare de la mama o să treacă de procesul de verificare al lui Umbridge, spuse

Ron cu amărăciune, ridicându-şi acum ceaşca, în timp ce picioarele sale fragile încercau slăbite să îi susţină greutatea, o să am mari probleme. Nu m-aş mira să mai fi trimis o Urlătoare.

— Dar...

— Eu voi fi de vină că au plecat Fred şi George, o să vezi, spuse Ron sumbru. O să spună că ar fi trebuit să-i împiedic să plece, că ar fi trebuit să mă agăţ de capetele măturilor lor şi să mă ţin de ele, sau ceva de genul ăsta... da, eu voi fi de vină pentru tot.

— Păi, chiar dacă va spune asta, va fi foarte nedrept, nu ai fi putut să faci nimic! Însă sunt sigură că nu o va spune. Dacă au într-adevăr un magazin pe Aleea Diagon, înseamnă că au plănuit-o mai de mult.

— Da, dar aici mai e ceva, cum au făcut rost de spaţiu? zise Ron, lovindu-şi ceaşca atât de tare cu bagheta, încât picioarele îi cedară din nou şi ceaşca rămase zvâcnind în faţa lui. E cam ciudat, nu-i aşa? Vor avea nevoie de o mulţime de galioni ca să îşi permită să plătească chiria pe un spaţiu din Aleea Diagon. Mama va vrea să ştie ce au făcut ca să pună mâna pe asemenea cantităţi de aur.

— Ei bine, da, şi mie mi-a trecut prin minte, spuse Hermione, dându-i voie ceşcuţei ei să alerge în cercuri strânse în jurul celei a lui Harry, ale cărei picioare butucănoase încă nu puteau să atingă biroul. Mă întreb dacă nu cumva Mundungus i-a convins să vândă bunuri furate sau să facă vreun alt lucru îngrozitor.

— În nici un caz, spuse Harry scurt.

— De unde ştii? întrebară Ron şi Hermione într-un glas.

— Pentru că...

Harry ezită, însă până la urmă se părea că sosise momentul să mărturisească. Nu avea nimic de câştigat dacă tăcea şi dacă asta i-ar fi făcut pe alţii să creadă că Fred şi George erau hoţi.

— Pentru că de la mine au aurul. Le-am dat câştigurile de la turnir anul trecut în iunie.

Urmă o clipă de tăcere din cauza şocului, apoi ceaşca lui Hermione alergă peste marginea biroului şi se făcu bucăţi pe podea.

— Vai, Harry, nu-i adevărat! zise ea.

— Ba da, este adevărat, spuse Harry arţăgos. Şi nu-mi pare rău. Nu aveam nevoie de aur şi or să se priceapă de minune să conducă un magazin de glume.

— Dar este grozav! spuse Ron încântat. Numai tu eşti de vină, Harry — mama nu mai poate să dea deloc vina pe mine! Pot să-i spun?

— Păi, presupun că aşa ar fi cel mai bine, acceptă Harry, mai ales dacă crede că primesc ceaune furate sau ceva de genul ăsta.

Hermione nu zise nimic până la sfârşitul orei, dar Harry avea o vagă bănuială că autocenzura ei avea să cedeze cât de curând. Într-adevăr, după ce plecară din castel în pauză şi rămăseseră în lumina slabă a soarelui de

mai, Hermione îl fixă pe Harry cu privirea şi deschise gura cu un aer hotărât.

Harry o întrerupse înainte ca ea să aibă timp să vorbească.

— Nu mai are nici un sens să mă cicăleşti, e bun făcut, zise el decis. Fred şi George au aurul — se pare că au şi cheltuit o parte din bani — iar eu nu pot să-l iau înapoi şi nici nu vreau. Aşa că nu-ţi răci gura de pomană, Hermione.

— Nu vroiam să zic nimic despre Fred şi George! spuse ea pe un ton jignit.

Ron pufni neîncrezător şi Hermione îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Vorbesc serios! zise ea supărată. De fapt, vroiam să-l întreb pe Harry când se întoarce la Plesneală, ca să-l roage să mai facă ore de Occlumanţie!

Lui Harry i se făcu inima cât un purice. După ce epuizaseră subiectul plecării spectaculoase a lui Fred şi George, ceea ce însemnase câteva ore bune, Ron şi Hermione voiseră să audă noutăţi despre Sirius. Având în vedere că Harry nu le împărtăşise motivul pentru care dorise să discute cu acesta, îi fusese greu să se gândească la ce avea să le spună; ajunsese să le zică, sincer, că Sirius voia ca Harry să continue orele de Occlumanţie. Şi o regreta încă de atunci; Hermione nu vroia să schimbe subiectul şi se tot întorcea la el exact când Harry se simţea mai nepregătit.

— Nu poţi să-mi spui că nu mai ai vise ciudate, zise acum Hermione, pentru că Ron mi-a spus că iar ai bombănit în somn azi-noapte.

Harry îi aruncă o privire mânioasă lui Ron. Acesta avu delicateţea de a se arăta stânjenit de ceea ce făcuse.

— Doar ai bombănit puţin, bâigui el, cerându-şi scuze. Ceva de genul "puţin mai încolo".

— Am visat că mă uitam la voi cum jucaţi vâjthaţ, minţi Harry pe un ton brutal. Încercam să te fac să te întinzi puţin mai încolo, ca să prinzi balonul.

Lui Ron i se înroşiră urechile. Harry simţi un fel de plăcere răzbunătoare; bineînţeles, nu asta visase.

Noaptea trecută trecuse iarăşi coridorul până la Departamentul Misterelor. Trecuse prin camera circulară, apoi prin încăperea plină de clinchete şi lumini jucăuşe, până când se trezise din nou într-o cameră întunecată, plină cu rafturi pe care erau aranjate sfere de sticlă pline de praf.

Se dusese direct la rândul numărul nouăzeci şi nouă, o luase la dreapta şi fugise de-a lungul lui... probabil că atunci gândise cu voce tare... puţin mai încolo... pentru că simţea că jumătatea sa reală se străduia să se trezească... iar înainte să fi ajuns la capătul şirului, se trezise iar întins în pat, holbându-se la pânza baldachinului.

— Încerci să îţi blochezi mintea, nu-i aşa? zise Hermione, uitându-se fix la Harry. Continui cu Occlumanţia?

— Sigur că da, spuse Harry, prefăcându-se jignit de această întrebare, însă fără să i se uite în ochi.

Era atât de curios faţă de ce se ascundea în acea cameră cu sfere de sticlă pline de praf, încât chiar îşi dorea ca visele să continue.

Problema era că, rămânând mai puţin de o lună până la examene şi fiecare clipă liberă fiind dedicată recapitulării, mintea sa părea atât de plină de informaţii, încât, când se ducea la culcare, îi era foarte greu să adoarmă; iar când adormea, creierul său prea aglomerat îi oferea aproape în fiecare noapte vise idioate despre examene. De asemenea, bănuia că partea aceea a minţii sale — partea care vorbea adeseori cu vocea Hermionei — se simţea foarte vinovată acum, când hoinărea pe holul la capătul căreia se afla uşa neagră, şi căuta să îl trezească înainte să ajungă la destinaţie.

— Ştii, spuse Ron, ale cărui urechi erau încă roşii, dacă Montague nu îşi revine înainte de meciul Viperinilor cu Astropufii, avem şanse să luăm cupa.

— Da, presupun că da, spuse Harry, bucuros să schimbe subiectul.

— Adică, am câştigat o dată, am pierdut o dată... dacă Viperinii pierd în faţa Astropufilor sâmbăta viitoare...

— Da, aşa e, zise Harry, fără să ştie cu ce anume era de acord.

Cho Chang tocmai traversase curtea, hotărâtă să nu privească.

*

Ultimul meci din sezonul de vâjthaţ, Cercetaşii contra Ochii-de-Şoim, urma să aibă loc în ultimul week-end din mai. Deşi Viperinii fuseseră învinşi la mustaţă de Astropufi la ultimul lor meci, Cercetaşii nu îndrăzneau să creadă în victorie, mai ales din cauza randamentului execrabil al lui Ron ca portar (deşi bineînţeles că nu i-o spunea nimeni).

— Mai nepriceput de atâta nu pot să fiu, nu-i aşa? le zise el sumbru lui Harry şi Hermione la micul dejun, în dimineaţa dinaintea meciului. Acum nu mai avem nimic de pierdut, nu?

— Ştii, spuse Hermione, în timp ce ea şi Harry se îndreptau spre stadion puţin mai târziu în mijlocul unei mulţimi foarte nerăbdătoare, cred că Ron ar putea să se descurce mai bine fără Fred şi George prin apropiere. Nu prea au avut niciodată încredere în el.

Luna Lovegood îi depăşi, având un şoim viu cocoţat pe creştet.

— Vai, am uitat! spuse Hermione, urmărind cum şoimul dădea din aripi, în timp ce Luna trecea senină pe lângă un grup de Viperini care râdeau şi o arătau cu degetul. O să joace şi Cho, nu-i aşa?

Harry, care uitase de asta, se mulţumi să mormăie.

Găsiră locuri în ultimul rând al tribunelor. Era o zi frumoasă şi senină; Ron nu şi-ar fi putut dori una mai potrivită, iar Harry se trezi sperând, împotriva logicii, ca

Ron să nu le dea ocazia Viperinilor să mai scandeze iar refrenul "Weasley e al nostru rege".

Lee Jordan, care fusese foarte abătut de când Fred şi George plecaseră, era ca de obicei comentatorul.

În timp ce echipele apăreau repede pe teren, spuse numele jucători cu ceva mai puţină patimă.

— ... Bradley... Davies... Chang, zise el, iar Harry simţi cum îi tresare stomacul, care însă nu se făcu cât o nucă, ci mai degrabă scoase un ghiorţăit slab când Cho ieşi pe teren, cu o adiere înfiorându-i părul negru, strălucitor.

Nu mai era sigur ce anume vroia să se întâmple, în afara faptului că nu mai suporta alte certuri. Chiar şi când o văzu vorbind entuziasmată cu Roger Davies, în timp ce se pregăteau să se urce pe mături, nu simţi decât o gelozie trecătoare.

— Jocul începe! spuse Lee. Davies, căpitanul Ochilor-de-Şoim, ia imediat balonul, îl menţine în posesie, trece de Johnson, trece de Bell, trece şi de Spinnet... se îndreaptă direct spre poartă! O să arunce... şi... şi... şi înscrie, încheie Lee, cu o înjurătură puternică.

Harry şi Hermione murmurară dezaprobator alături de restul Cercetaşilor. Cum era de aşteptat, ca la un semn, Viperinii din tribunele de pe partea cealaltă începură să cânte:

Weasley nimic nu poate să apere, Măcar un cerc să blocheze nu poate...

— Harry, zise o voce răguşită în urechea lui Harry. Hermione...

Harry se uită în jur şi văzu chipul enorm şi bărbos al lui Hagrid postat între locurile lor. Se părea că se strecurase de-a lungul rândului din spate, pentru că elevii din primul şi al doilea an pe lângă care tocmai trecuse păreau ciufuliţi şi aplatizaţi. Din cine ştie ce motiv, Hagrid era aplecat, de parcă şi-ar fi dorit să nu fie văzut, deşi tot era cu vreun metru jumătate mai înalt decât toţi ceilalţi.

— Auziţi, şopti el, puteţi să veniţi cu mine? Acum? Cât se uită ceilalţi la meci?

— Ăă... nu poate să mai aştepte, Hagrid? întrebă Harry. Până se termină meciul?

— Nu, spuse Hagrid. Nu, Harry, trebuie să fie acum... cât se uită toţi în altă parte... te rog.

Lui Hagrid îi curgea puţin sânge din nas şi avea ambii ochi vineţi. Harry nu îl mai văzuse de când se întorsese la şcoală; arăta de-a dreptul jalnic.

— Sigur, zise Harry imediat, sigur că venim.

El şi Hermione se întoarseră de-a lungul rândului lor, provocând multe mormăituri nemulţumite din partea elevilor care fură nevoiţi să se ridice din cauza lor. Cei din rândul lui Hagrid nu se plângeau, ci doar încercau să se facă cât puteau de mici.

— Vă sunt recunoscător, sincer, spuse Hagrid când ajunseră împreună la scări uitându-se neliniştit în jur, în

timp ce coborau spre peluza de dedesubt. Tot ce sper e să nu ne vadă când plecăm.

— Te referi la Umbridge? zise Harry. Nu o să ne vadă, are lângă ea tot Detaşamentul Inchizitorial, n-ai văzut? Probabil că se aşteaptă să fie probleme la meci.

— Da, păi, ceva probleme n-ar strica, zise Hagrid, oprindu-se pentru a se uita peste marginea tribunelor şi a se asigura că fâşia de peluză dintre ei şi coliba sa era liberă. Ne-ar mai da puţin timp.

— Ce este, Hagrid? zise Hermione, uitându-se la el cu o expresie îngrijorată, în timp ce traversau grăbiţi peluza, îndreptându-se către marginea pădurii.

— Veţi... veţi vedea imediat, spuse Hagrid, uitându-se peste umăr când auzi o explozie de urale dinspre tribunele din spatele lor. Hei, a înscris cineva?

— Trebuie să fie cei de la Ochi-de-Şoim, spuse Harry cu voce aprinsă.

— E bine... e bine... spuse Hagrid distrat. Asta e bine...

Trebuiră să alerge ca să ţină pasul cu el, în timp ce traversau peluza, uitându-se în jur la fiecare pas. Când ajunseră la coliba sa, Hermione se duse automat către uşa de la intrare. Hagrid însă trecu pe lângă ea şi porni către umbra copacilor de la marginea pădurii, unde ridică o arbaletă sprijinită de un copac. Când îşi dădu seama că nu mai erau cu el, se întoarse.

— Mergem pe aici, zise el, întorcând brusc capul în spate.

— În Pădure? zise Hermione perplexă.

— Da, spuse Hagrid. Hai, repede, înainte să fim depistaţi!

Harry şi Hermione se uitară unul la altul, apoi se aplecară şi intrară la adăpost printre copaci, în urma lui Hagrid, care se îndepărta deja de ei cu paşi mari, în obscuritatea aceea verde, cu arbaleta pe braţ. Harry şi Hermione alergară ca să-l ajungă din urmă.

— Hagrid, de ce eşti înarmat? zise Harry.

— E doar o precauţie, spuse Hagrid, ridicând din umerii săi masivi.

— În ziua când ne-ai arătat Thestralii nu ţi-ai luat arbaleta, spuse Hermione timid.

— Nu, mă rog, atunci nu mergeam atât de mult în interior, zise Hagrid. Şi, oricum, asta era înainte ca Firenze să plece din Pădure, nu-i aşa?

— De ce s-au schimbat lucrurile după plecarea lui Firenze? întrebă Hermione curioasă.

— Pentru că ceilalţi centauri s-au supărat pe mine, de asta, spuse Hagrid încet, uitându-se în jur. Înainte erau... mă rog, nu pot să spun că prietenoşi... dar ne înţelegeam. Ei îşi vedeau de ale lor, dar apăreau mereu, dacă vroiam să vorbesc cu ei. Acum nu mai e aşa.

Oftă adânc.

— Firenze a spus că s-au supărat pe el pentru că s-a dus să lucreze pentru Dumbledore, zise Harry,

împiedicându-se de o rădăcină ieşită în afară şi ocupat să urmărească chipul lui Hagrid.

— Da, spuse Hagrid apăsat. Păi, supăraţi e puţin spus. De-a dreptul foc şi pară. Dacă nu aş fi intervenit, presupun că l-ar fi omorât în bătaie pe Firenze...

— L-au atacat? spuse Hermione şocată.

— Da, spuse Hagrid aspru, croindu-şi drum printre nişte ramuri joase. Sărise pe el juma' de herghelie.

— Şi tu i-ai oprit? zise Harry, uimit şi impresionat. De unul singur?

— Ba bine că nu, doar nu puteam să stau şi să mă uit cum îl omoară, nu? zise Hagrid. Noroc că treceam pe acolo, sincer... şi am crezut că Firenze o să-şi amintească de asta înainte să-mi trimită avertismente idioate! adăugă el pătimaş, pe neaşteptate.

Harry şi Hermione se uitară unul la altul surprinşi, dar Hagrid, încruntându-se, nu zise mai multe.

— Oricum, adăugă el, respirând ceva mai greoi decât de obicei, de atunci ceilalţi centauri sunt foc de supăraţi pe mine, şi problema e că au o mare influenţă în Pădure... sunt cele mai deştepte creaturi de aici.

— De asta suntem aici, Hagrid? întrebă Hermione. Din cauza centaurilor?

— A, nu, zise Hagrid, clătinând din cap dezaprobator, nu, nu din cauza lor. Păi, sigur, ei ar putea să complice problema, da... dar o să vedeţi imediat la ce mă refer.

Se cufundă într-o tăcere misterioasă şi o luă puţin înainte, făcând un singur pas pentru trei de-ai lor, aşa că le fu foarte greu să ţină ritmul.

Cărarea devenea din ce în ce mai sălbatică şi copacii creşteau atât de aproape unii de alţii, cu cât mergeau mai în interiorul Pădurii, încât era la fel de întuneric ca la apus. În scurt timp erau departe de luminişul unde le arătase Hagrid Thestralii, dar Harry nu fu neliniştit până când Hagrid se îndepărtă subit de cărare şi începu să şerpuiască printre copaci către inima întunecată a Pădurii.

— Hagrid! zise Harry, croindu-şi drum cu greu prin tufele dese, peste care Hagrid păşise fără probleme şi amintindu-şi foarte clar ce păţise data trecută, când se depărtase de cărarea din Pădure. Unde mergem?

— Încă puţin, zise Hagrid peste umăr. Hai, Harry... trebuie să fim uniţi.

Era o mare provocare să ţină pasul cu Hagrid, din cauza ramurilor sau desişurilor de spini printre care Hagrid trecea la fel de uşor ca şi când ar fi fost nişte pânze de păianjen, dar care le agăţau robele lui Harry şi Hermione, încurcându-i adeseori atât de tare, încât trebuiau să se oprească în loc câteva minute, ca să se elibereze. Braţele şi picioarele lui Harry fură cât de curând acoperite de mici tăieturi şi zgârieturi. Acum avansaseră atât de mult în interiorul Pădurii, încât uneori tot ce vedea Harry din Hagrid pe întuneric era o siluetă masivă şi neagră. Toate sunetele păreau ameninţătoare în tăcerea densă. O rămurică ruptă răsuna puternic şi cea mai mică mişcare, deşi ar fi putut fi făcută de o vrăbiuţă nevinovată, îl făcea pe Harry să se uite prin întuneric după făptaş. Îi trecu prin minte că până atunci nu mai reuşise să meargă

atât de mult în interiorul Pădurii fără să întâlnească vreo altă ființă; lipsa lor i se păru oarecum de rău augur.

— Hagrid, putem să ne aprindem baghetele? zise Hermione încet.

— Ăă... În ordine, îi şopti Hagrid. De fapt...

Se opri brusc şi se întoarse; Hermione intră direct în el şi căzu pe spate. Harry o prinse chiar înainte să atingă pământul.

— Poate că ar fi bine să ne oprim aici pentru o clipă, ca să pot să... vă prezint faptele, zise Hagrid. Adică, înainte să ajungem acolo.

— Perfect! zise Hermione, în timp ce Harry o punea pe picioare.

Murmurară amândoi "Lumos!" şi li se aprinseră vârfurile baghetelor. Chipul lui Hagrid apăru în întuneric la lumina celor două raze tremurânde şi Harry observă din nou că părea neliniştit şi trist.

— În ordine, zise Hagrid. Păi... ştiţi... ideea este că...

Trase aer în piept.

— Mă rog, este foarte posibil să fiu dat afară zilele astea, zise el.

Harry şi Hermione se uitară unul la celălalt şi apoi la el.

— Dar ai rezistat până acum... Începu Hermione. Ce te face să crezi că...

— Umbridge crede că eu i-am pus Nifflerul ăla în birou.

— Şi aşa şi este, spuse Harry, înainte să se poată abţine.

— Nu, da' de unde! spuse Hagrid indignat. Dacă are legătură cu creaturile magice, ea crede că are automat legătură şi cu mine. Ştiţi că de când m-am întors caută un prilej ca să scape de mine. Eu nu vreau să plec, bineînţeles, dar dacă nu ar fi... mă rog... circumstanţele speciale pe care sunt pe cale să vi le explic, aş pleca chiar acum, înainte să apuce să mă dea afară în faţa întregii şcoli, cum a făcut cu Trelawney.

Şi Harry, şi Hermione scoaseră nişte zgomote de protest, dar Hagrid îi opri cu o mişcare a mâinii sale enorme.

— Nu e sfârşitul lumii, o să pot să-l ajut pe Dumbledore după ce o să plec, pot să fiu de ajutor şi în Ordin. Iar voi o aveţi pe Grubbly-Plank — o să treceţi fără probleme de examene...

Vocea îi tremură, iar uriaşul amuţi.

— Nu vă faceţi griji pentru mine, spuse el repede, când Hermione încercă să-i atingă braţul.

Îşi scoase imensa batistă pătată din buzunarul vestei şi se şterse la ochi.

— Fiţi atenţi, nu v-aş spune toate astea dacă nu aş fi nevoit. Ştiţi, dacă plec... ei bine, nu pot să plec fără... fără să-i spun cuiva... pentru că o să am nevoie de ajutorul vostru. Şi de al lui Ron, dacă o să vrea.

— Sigur că o să te ajutăm, spuse Harry imediat. Ce vrei să facem?

Hagrid îşi trase nasul cu putere, şi fără să spună nimic, îl bătu pe Harry pe umăr cu o forţă atât de mare, încât Harry fu aruncat într-un copac.

— Ştiam eu că o să fiţi de acord, zise Hagrid în batistă, n-o să uit... niciodată... păi... hai... Încă puţin pe aici... aveţi grijă, sunt urzici...

Merseră în tăcere timp de alte cincisprezece minute; Harry deschise gura ca să întrebe cât mai aveau de mers, când Hagrid întinse mâna dreaptă ca să le facă semn să se oprească.

— Cu mare grijă, zise el încet. Acum, foarte încet...

Merseră înainte şi Harry văzu că se aflau în faţa unei movile mari şi netede, aproape la fel de înaltă ca Hagrid, pe care, cu un fior de groază, o confundă cu bârlogul unui animal enorm. Copacii fuseseră smulşi de la rădăcină peste tot în jurul movilei, astfel încât un loc viran înconjurat de mormane de trunchiuri şi tufişuri care formau un fel de gard sau baricadă, dincolo de care stăteau acum Harry, Hermione şi Hagrid.

— Doarme, şopti Hagrid.

Într-adevăr, Harry auzi un huruit ritmat în depărtare, rare suna ca zgomotul făcut de nişte plămâni enormi. Se uită cu coada ochiului la Hermione, care privea movila cu gura puţin deschisă. Părea complet îngrozită.

— Hagrid, zise ea într-o şoaptă abia audibilă peste zgomotul creaturii adormite, cine e?

Lui Harry i se păru ciudată această întrebare. Întrebarea la care se gândise el era "Ce e chestia asta?".

— Hagrid, ne-ai spus… zise Hermione, cu bagheta tremurându-i acum în mână, ne-ai spus că nici unul nu a vrut să vină!

Harry îşi mută ochii de la ea la Hagrid şi apoi, când pricepu, se uită înapoi la movilă, cu un mic icnet de groază.

Marea movilă de pământ pe care el, Hermione şi Hagrid ar fi putut să stea fără probleme se mişca încet în sus şi în jos, o dată cu respiraţia ei joasă şi aspră. Nu era deloc o movilă. Era spatele încovoiat al cuiva care era evident un…

— Păi… aşa e… nu a vrut să vină, spuse Hagrid disperat. Dar a trebuit să-l aduc, Hermione, a trebuit!

— Dar de ce? întrebă Hermione, gata să plângă. De ce… poftim… vai, Hagrid!

— Am ştiut că, dacă îl aduc, zise Hagrid, şi el în pragul lacrimilor, şi… şi îl învăţ să fie puţin mai manierat… o să pot să-l duc afară şi să le arăt tuturor că e inofensiv!

— Inofensiv! spuse Hermione sfredelitor, iar Hagrid îi făcu disperat semn cu mâinile să coboare vocea, în timp ce creatura imensă din faţa lor mormăia răsunător şi se mişca în somn. El te-a rănit în tot acest timp, nu-i aşa? De asta eşti plin de răni!

— Nu e conştient de puterea lui! spuse Hagrid sincer. Şi evoluează, acum nu se mai opune aşa tare…

— Deci, de asta ţi-au trebuit două luni ca să te întorci acasă, spuse Hermione tulburată. Ah, Hagrid, de ce l-ai adus dacă nu vroia să vină? Nu ar fi fost mai fericit cu ai lui?

— Îşi băteau toţi jos de el, Hermione, pentru că e foarte mic! zise Hagrid.

— Mic? spuse Hermione. Mic?

— Hermione, nu puteam să-l las, spuse Hagrid, cu lacrimile şiroindu-i acum pe chipul învineţit, până în barbă. Ştii... e fratele meu!

Hermione se holbă la el, cu gura deschisă.

— Hagrid, când spui "frate", zise Harry rar, vrei să spui... ?

— Mă rog... frate vitreg, se corectă Hagrid. Se pare că mama mea şi-a găsit un alt uriaş după ce l-a părăsit pe tata şi l-a avut pe Grawp, aici de faţă...

— Grawp? zise Harry.

— Da... păi, asta se aude când îşi spune numele, spuse Hagrid neliniştit. Nu prea vorbeşte în engleză... am încercat să-l învăţ... oricum, se pare că maică-sii nu i-a plăcut de el mai mult decât i-a plăcut de mine. Ştiţi, cu femeile de uriaş, ceea ce contează e să ai copii mari, iar el a fost mereu puţin în dezavantaj ca uriaş... are doar cinci metri jumătate...

— O, da, micuţ! spuse Hermione, cu un fel de sarcasm isteric. De-a dreptul minuscul!

— Îl băteau toţi... pur şi simplu nu am putut să-l las...

— Madame Maxime a vrut să-l aduceţi înapoi? întrebă Harry.

— Ea... păi, şi-a dat seama că era foarte important pentru mine, zise Hagrid, frângându-şi mâinile enorme. Dar... dar s-a cam săturat de el după o vreme, trebuie să recunosc... aşa că ne-am despărţit pe drumul spre casă... Însă mi-a promis că nu va spune nimănui...

— Cum Dumnezeu l-ai adus fără să observe nimeni? zise Harry.

— Păi, de asta a durat atât de mult, să ştii, spuse Hagrid. Nu puteam călători decât noaptea, prin ţinuturi pustii, după cum ştiţi. Sigur, se pricepe destul de bine la călătorit, dar tot a vrut să se întoarcă.

— Ah, Hagrid, de ce Dumnezeu nu l-ai lăsat? spuse Hermione, aşezându-se sfârşită pe un copac smuls şi îngropându-şi chipul în mâini. Ce ai de gând să faci cu un uriaş violent, care nici măcar nu vrea să fie aici?

— Păi, să ştii că "violent" e cam mult spus, zise Hagrid, frângându-şi în continuare mâinile. Recunosc că mi-a dat doi-trei pumni când a fost prost dispus, dar e mai bine, mult mai bine, se linişteşte mai repede.

— Atunci pentru ce sunt frânghiile alea? întrebă Harry.

Tocmai observase câteva funii groase cât nişte puieţi care se întindeau din jurul trunchiurilor celor mai mari copaci din apropiere până la locul unde Grawp stătea ghemuit pe pământ, cu spatele spre ei.

— Trebuie să-l ţii legat? întrebă Hermione sfârşită.

— Păi... da... zise Hagrid neliniştit. Ştii, e aşa cum v-am zis, nu îşi cunoaşte propria forţă.

Harry înţelese acum de ce vieţuitoarele lipseau cu desăvârşire în această parte a Pădurii.

— Bun, şi ce vrei să facem eu, Harry şi Ron? întrebă Hermione speriată.

Harry şi Hermione schimbară nişte priviri distruse, primul dându-şi seama stânjenit că îi promisese deja lui Hagrid că avea să facă orice îl ruga.

— Despre... despre ce este vorba, mai exact? întrebă Hermione.

— Nu despre mâncare sau altceva de genul ăsta! zise Hagrid entuziasmat. Poate să-şi facă singur rost, nici o problemă. Păsări, căprioare şi altele de genul ăsta... nu, de companie are nevoie. Să ştiu eu că există cineva care are în continuare puţină grijă de el... să înveţe, mă-nţelegeţi.

Harry nu zise nimic, ci se întoarse să se uite iar la forma imensă care dormea pe pământ în faţa lor. Spre deosebire de Hagrid, care arăta doar ca un om mai mare, Grawp era diform într-un mod straniu. Ceea ce Harry considerase un bolovan mare acoperit de muşchi în stânga movilei mari de pământ fu indicat acum drept capul lui Grawp. Era mult mai mare ca proporţie faţă de corp decât capul unui om, aproape rotund şi acoperit de un păr des, cu bucle mici, de culoarea ferigii. Marginea unei urechi mari, cărnoase, era vizibilă pe capul, care părea să stea, oarecum ca al unchiului Vernon, direct pe umeri, cu o porţiune mică sau inexistentă de gât. Spatele, sub ceea ce părea să fie o salopetă murdară, maronie, formată din piei

de animale cusute neglijent, era foarte lat; şi în timp ce Grawp dormea, haina părea puţin întinsă la cusăturile cam din topor ale pieilor. Picioarele îi erau strânse sub corp. Harry văzu tălpile unor ţurloaie enorme, murdare, goale şi mari cât nişte sănii, aşezate unul pe altul pe pământul din pădure.

— Vrei să-l învăţăm noi, spuse Harry pe o voce seacă.

— Acum înţelegea foarte bine avertismentul lui Firenze. Încercarea lui nu are succes. Ar fi bine să renunţe. Bineînţeles, celelalte creaturi care trăiau în Pădure trebuie să fi auzit de încercările inutile ale lui Hagrid de a-l învăţa engleză pe Grawp.

— Da, chiar dacă doar vorbiţi puţin cu el, zise Hagrid plin de speranţă. Pentru că bănuiesc că, dacă poate vorbi cu oamenii, o să înţeleagă mai bine că toţi îl plăcem şi că vrem să rămână.

Harry se uită la Hermione, care îi întoarse privirea printre degetele care îi acopereau faţa.

— Te face să ţi-l doreşti pe Norbert, nu-i aşa? zise el, iar ea râse foarte tulburată.

— Ia ziceţi, o s-o faceţi? zise Hagrid, care nu părea să fi auzit ce spusese Harry.

— O să... zise Harry, legat deja de promisiunea sa. O să încercăm, Hagrid.

— Ştiam că pot să contez pe voi, Harry, spuse Hagrid, zâmbind înduioşător şi ştergându-şi din nou faţa cu batista. Nu vreau să vă ocupaţi prea des de asta... ştiu că aveţi de dat examene... dacă aţi putea doar să daţi o fugă

până aici cu Pelerina Invizibilă, cam o dată pe săptămână, şi să discutaţi puţin cu el. Hai să-l trezesc acum, să vă prezint...

— A, nu! zise Hermione, ridicându-se brusc. Hagrid, nu, nu-l trezi, zău, nu e nevoie...

Dar Hagrid trecuse deja peste trunchiul mare de copac din faţa lor şi se îndrepta spre Grawp. Când ajunse la doi metri şi jumătate de el, ridică de pe jos o cracă lungă, ruptă, le zâmbi liniştitor peste umăr lui Harry şi Hermione, iar apoi îl împunse cu putere pe Grawp în mijlocul spatelui, cu vârful crăcii.

Uriaşul scoase un răcnet care răsună peste tot în Pădurea tăcută; păsările din vârfurile copacilor din apropiere părăsiră ciripind ramurile pe care stătuseră şi zburară de acolo. Între timp, în faţa lui Harry şi Hermione, giganticul Grawp se ridica de pe solul care se cutremură când puse o mână enormă pe el, ca să se ridice în genunchi. Întoarse capul ca să vadă cine îl deranja şi de ce.

— E totul bine, Grawpy? zise Hagrid, cu o veselie forţată în voce, dându-se înapoi cu craca lungă ridicată, gata să-l împungă iar pe Grawp. Ai dormit bine, da?

Harry şi Hermione se dădură înapoi cât putură, rămânând cu ochii pe uriaş. Grawp îngenunche între doi copaci pe care nu îi dezrădăcinase încă. Copiii se uitară în sus la chipul său uimitor de mare, care semăna cu o lună plină gri în bezna groasă din luminiş. Era ca şi când trăsăturile îi fuseseră cioplite pe o sferă imensă de piatră. Nasul era gros şi fără formă, iar gura strâmbă şi plină de nişte dinţi galbeni, diformi, mari cât nişte jumătăţi de

cărămidă; ochii, mici după standardele uriaşilor, erau căprui-verzi, şterşi, iar în momentul acela întredeschişi de somn. Grawp îşi ridică pumnul murdar, cu articulaţii mari cât mingile de crichet, îl duse la ochi, se frecă furtunos, apoi, pe neaşteptate, se ridică în picioare cu o viteză şi o agilitate surprinzătoare.

— Vai de mine! o auzi Harry pe Hermione chiţăind îngrozită lângă el.

Copacii de care erau prinse frânghiile din jurul încheieturilor şi gleznelor lui Grawp scârţâiră ameninţător.

Era, aşa cum spusese Hagrid, înalt de cel puţin cinci metri şi jumătate. Privind adormit în jur, Grawp întinse o mână cât o umbrelă de plajă, înşfăcă un cuib de pasăre de pe ramurile din vârf ale unui pin înalt şi îl întoarse cu susul în jos cu un răcnet de nemulţumire, pentru că nu exista nici o pasăre în el; ouăle căzură ca nişte grenade şi Hagrid îşi acoperi capul cu mâinile, ca să se apere.

— Oricum, Grawp, strigă Hagrid, uitându-se speriat în sus, în caz că mai cădeau şi alte ouă, am adus nişte prieteni ca să te cunoască. Ţii minte, ţi-am zis că s-ar putea să o fac. Ţii minte când am zis că trebuie să plec într-o mică excursie şi să-i las pe ei să aibă grijă de tine pentru o vreme? Ţii minte, Grawpy?

Dar Grawp scoase doar un alt răcnet jos; era greu de spus dacă asculta ce-i zicea Hagrid sau dacă recunoştea într-adevăr sunetele pe care le scotea acesta ca fiind cuvinte. Acum înşfăcase vârful pinului şi îl trăgea spre el, evident din simpla plăcere de a vedea cât o să se balanseze când avea să-i dea drumul.

— Hai, Grawpy, nu face asta! strigă Hagrid. Aşa i-ai scos pe ceilalţi...

Şi, într-adevăr, Harry văzu pământul din jurul rădăcinilor copacului începând să se crape.

— Ţi-am făcut rost de companie! strigă Hagrid. Însoţitori, fii atent! Uită-te în jos, clovn mare ce eşti, ţi-am adus nişte prieteni!

— Ah, Hagrid, nu o face, gemu Hermione, dar Hagrid îşi ridicase deja craca şi îl împunse din nou pe Grawp în genunchi.

Uriaşul dădu drumul vârfului copacului, care se balansă periculos, răspândind peste Hagrid o ploaie de ace de pin, după care se uită în jos.

— El, spuse Hagrid, ducându-se grăbit la locul unde erau Harry şi Hermione, este Harry, Grawp! Harry Potter! S-ar putea să vină să te vadă dacă eu o să plec, ai înţeles?

Uriaşul realiză abia atunci că Harry şi Hermione erau acolo. Îl urmăriră cu sufletul la gură cum îşi coborî capul mare ca un bolovan, ca să se uite nedumerit la ei.

— Şi ea este Hermione, da? Her...

Hagrid ezită. Întorcându-se spre Hermione, zise:

— Te superi dacă îţi zice Hermy, Hermione? E un nume prea greu de ţinut minte pentru el.

— Nu, nu, deloc, chiţăi Hermione.

— Ea este Hermy, Grawp! O să vină şi ea la tine! Nu-i aşa că e drăguţă? Doi prieteni cu care să poţi să... GRAWPY, NU!

Mâna lui Grawp ţâşni din senin spre Hermione; Harry o înşfăcă şi o trase înapoi după un copac, astfel încât pumnul lui Grawp zgârie trunchiul, dar nu prinse nimic.

— RĂULE CE EŞTI! îl auziră ţipând pe Hagrid, în timp ce Hermione se agăţă de Harry după copac, tremurând şi scâncind. EŞTI UN BĂIAT FOARTE RĂU! NU E BINE SĂ ÎNŞFACI — AU!

Harry îşi scoase capul de după trunchi şi îl văzu pe Hagrid întins pe spate, cu mâna la nas. Grawp, părând să nu mai fie interesat, se îndreptase şi trăgea iar de pin cât de mult îi permitea.

— Bun, zise Hagrid aspru, ridicându-se, ţinându-se cu o mână de nasul, care îi sângera şi cu cealaltă încleştată pe arbaletă, ei bine... gata... l-aţi cunoscut şi... şi acum o să ştie cine sunteţi, când o să vă întoarceţi. Da... păi...

Se uită în sus la Grawp, care acum trăgea de pin cu o expresie de plăcere relaxată pe chipul său ca de bolovan; rădăcinile scârţâiau, în timp ce le smulgea din pământ.

— Păi, presupun că e de ajuns pentru o zi, spuse Hagrid. Ne... ăă... ne întoarcem acum, da?

Harry şi Hermione încuviinţară din cap. Harry îşi puse iar arbaleta pe umăr, ţinându-se încă de nas, şi îi conduse din nou printre copaci.

Nimeni nu vorbi pentru o vreme, nici măcar când auziră bufnitura din depărtare care însemna că Grawp

smulsese în sfârşit pinul. Chipul lui Hermione era palid şi avea o expresie rigidă. Harry nu ştia ce să spună. Ce Dumnezeu avea să se întâmple când avea să afle cineva că Hagrid îl ascunsese pe Grawp în Pădurea Interzisă? Şi promisese că el, Ron şi Hermione aveau să continue încercările complet inutile ale lui Hagrid de a-l civiliza pe uriaş. Cum putea Hagrid, chiar şi cu puterea sa nemăsurată de a se amăgi că monştrii cu colţi erau extrem de inofensivi, să îşi imagineze că Grawp va putea vreodată să ajungă să se înţeleagă cu oamenii?

— Staţi puţin, zise Hagrid brusc, exact când Harry şi Hermione treceau cu greu de un petic de troscot des din spatele lui.

Scoase o săgeată din tolba de pe umăr şi şi-o puse în arbaletă. Harry şi Hermione îşi ridicară baghetele; acum, că se opriseră din mers, şi ei auziră diverse mişcări prin apropiere.

— Ah, fir-aş să fiu, zise Hagrid încet.

— Hagrid, credeam că ţi-am spus că nu mai eşti binevenit aici, zise o voce joasă de bărbat.

Trunchiul gol al unui bărbat păru să plutească pentru o clipă spre ei în lumina slabă, verde şi nelămurită; apoi văzu că bărbatul era lipit de corpul unui cal roib. Acest centaur avea un chip mândru, cu pometţii bine conturaţi şi cu părul lung şi negru. Ca şi Hagrid, era înarmat; avea pe umăr o tolbă plină de săgeţi şi un arc.

— Ce mai faci, Magorian? spuse Hagrid obosit.

Copacii din spatele centaurilor foşniră şi apărură alţi patru sau cinci centauri în spatele lui. Harry îl recunoscu

pe Bane, cel negru şi bărbos, pe care îl întâlnise cu aproape patru ani în urmă, în aceeaşi noapte când îl cunoscuse pe Firenze. Bane nu dădea nici un semn că îl mai văzuse vreodată pe Harry.

— Aşa, zise el, cu o inflexiune răutăcioasă în glas, înainte de-a se întoarce imediat spre Magorian. Credeam că am căzut de acord asupra a ceea ce vom face dacă acest om se va mai arăta în Pădure?

— Acum sunt "acest om", da? spuse Hagrid. Doar pentru că v-am împiedicat pe toţi să curmaţi o viaţă?

— Nu ar fi trebuit să te bagi, Hagrid, zise Magorian. Obiceiurile noastre nu sunt şi ale voastre, la fel ca legile noastre. Firenze ne-a trădat şi ne-a dezonorat.

— Nu ştiu cum aţi ajuns la concluzia asta, spuse Hagrid agasat. Nu a făcut nimic altceva decât să îl ajute pe Albus Dumbledore...

— Firenze a intrat în slujba oamenilor, spuse un centaur cenuşiu cu un chip aspru şi foarte ridat.

— În slujba! zise Hagrid usturător. Doar îi face o favoare lui Albus Dumbledore...

— Le transmite oamenilor cunoştinţele şi secretele noastre, zise Magorian încet. Nu există nici o posibilitate de a îndrepta o asemenea ruşine.

— Dacă ziceţi voi, spuse Hagrid, ridicând din umeri. Dar eu, unul, cred că faceţi o mare greşeală...

— Ca şi tine, omule, spuse Bane, te întorci aici, în Pădurea noastră, deşi te-am avertizat...

— Acum, ia ascultă-mă tu pe mine, spuse Hagrid mânios. Să mă scuteşti cu pădurea "noastră", dacă nu te superi. Nu voi decideţi cine vine şi cine pleacă de-aici...

— La fel cum nici tu nu decizi, Hagrid, spuse Magorian calm. Astăzi te las să treci, pentru că eşti însoţit de tinerii tăi...

— Nu sunt ai lui! îl întrerupse Bane dispreţuitor. Sunt elevi, Magorian, de la şcoală! Probabil că au profitat deja de învăţămintele trădătorului Firenze.

— Cu toate acestea, spuse Magorian potolit, uciderea mânjilor este o crimă îngrozitoare — nu ne atingem de nevinovaţi. Astăzi, Hagrid, treci. Însă de acum înainte, sta departe de acest loc. Ai pierdut prietenia centaurilor când l-ai ajutat pe trădătorul Firenze să scape de noi.

— Doar n-o să fiu ţinut departe de Pădure de o mână de catâri bătrâni ca voi! spuse Hagrid tare.

— Hagrid, zise Hermione pe o voce subţire şi îngrozită, în timp ce Bane şi centaurul gri loveau pământul cu copita, hai să mergem, te rog, hai să mergem!

Hagrid merse înainte, cu arbaleta încă ridicată şi cu ochii aţintiţi ameninţător asupra lui Magorian.

— Ştim ce ţii în Pădure, Hagrid! strigă Magorian după ei, în timp ce centaurii ieşeau din câmpul vizual. Şi toleranţa noastră este din ce în ce mai scăzută!

Hagrid se răsuci pe călcâie, dând toate semnele că vroia să se întoarcă imediat spre Magorian.

— O să-l toleraţi atâta timp cât o să fie aici, e Pădurea lui la fel cum e şi a voastră! strigă el, în timp ce Harry şi Hermione se împingeau amândoi cu toată puterea în haina de moleschm a lui Hagrid, încercând să-l facă să meargă înainte.

Încruntându-se în continuare, uriaşul se uită în jos; expresia i se schimbă într-o uşoară uimire când îi văzu pe amândoi împingându-l; părea să nu o fi simţit.

— Liniştiţi-vă, voi doi, spuse el, întorcându-se ca să meargă mai departe, în timp ce ei gâfâiau în urma lui. Nişte catâri bătrâni şi afurisiţi, nu-i aşa?

— Hagrid, spuse Hermione pe nerăsuflate, ocolind peticul de urzici pe unde trecuseră la dus, dacă centaurii nu vor oameni în Pădure, nu văd cum vom putea eu şi Harry să...

— A, aţi auzit ce au zis, spuse Hagrid scurt, nu le fac rău mânjilor — cu alte cuvinte, copiilor. Oricum, nu putem să îi lăsăm să ne manipuleze.

— Frumoasă încercare, îi şopti Harry lui Hermione, care arăta descurajată.

Până la urmă ajunseră iar pe cărare şi, după alte cincisprezece minute, copacii începură să se rărească; vedeau din nou petice de cer albastru senin şi, din depărtare, auzeau sunetele clare ale uralelor şi strigătelor.

— Asta a fost un alt gol? întrebă Hagrid, oprindu-se la adăpostul copacilor când stadionul de vâjthaţ apăru la orizont. Sau credeţi că s-a terminat meciul?

— Nu ştiu, zise Hermione abătută.

Harry văzu că arăta şi mai rău; avea părul plin de rămurele şi frunze, robele erau rupte în mai multe locuri şi avea numeroase zgârieturi pe faţă şi mâini. Ştia că şi el trebuia să arate tot cam la fel.

— Ştiţi, eu cred că s-a terminat! spuse Hagrid, uitându-se încă spre stadion. Uite, ies deja oameni. Dacă vă grăbiţi, o să puteţi să vă pierdeţi în mulţime şi nimeni nu o să-şi dea seama că nu aţi fost acolo!

— Bună idee, spuse Harry. Păi... atunci ne vedem mai târziu, Hagrid.

— Nu-mi vine să cred, spuse Hermione pe o voce foarte tulburată, în clipa în care Hagrid nu-i mai puteai auzi. Nu îmi vine să cred. Nu-mi vine să cred, sincer.

— Linişteşte-te, spuse Harry.

— Să mă liniştesc! zise ea cu patimă. Un uriaş! Un uriaş în Pădure! Şi se presupune că noi o să-l învăţăm engleză! Bineînţeles, în ideea că o să trecem de o herghelie de centauri criminali la dus şi la întors! Nu — îmi — vine — să — cred!

— Încă nu trebuie să facem nimic, încercă Harry să o liniştească, vorbindu-i încet, în timp ce se alăturau unui şuvoi de Astropufi vorbăreţi, care se întorceau la castel. Nu ne roagă să facem nimic, în afară de cazul în care e dat afară, şi e posibil ca asta să nici nu se întâmple.

— Ah, las-o baltă, Harry! spuse Hermione furioasă, oprindu-se locului, astfel încât cei din spatele ei trebuiră să cotească pentru a o evita. Sigur că o să fie dat afară şi, sinceră să fiu, după ce am văzut, cine o poate condamna pe Umbridge?

Urmă o pauză timp, în care Harry se uită urât la ea, iar ochii fetei se umplură încet de lacrimi.

— Nu ai vorbit serios, zise Harry încet.

— Nu... ei bine... aşa e... nu am vorbit serios, zise ea, ştergându-se supărată la ochi. Dar de ce trebuie să-şi complice viaţa în halul ăsta — şi pe a noastră?

— Nu ştiu...

Weasley e al nostru rege,

Weasley e al nostru rege,

N-a lăsat balonul să intre,

Weasley e al nostru rege…

— Şi mi-aş dori să nu mai cânte melodia aia idioată, spuse Hermione distrusă. Nu s-au umflat destul în pene?

Un val de elevi urca peluza în pantă dinspre stadion.

— Ah, hai să intrăm, înainte să ne întâlnim cu Viperinii, zise Hermione.

Weasley tot poate să apere,

Mereu lângă cercuri e,

De asta Cercetaşii vor toţi să cânte,

Weasley e al nostru rege.

— Hermione... spuse Harry rar.

Cântecul era din ce în ce mai tare, dar nu venea dinspre mulţimea de Viperini îmbrăcată în verde şi argintiu, ci dinspre o masă de roşu şi auriu care se apropia încet de castel, ducând pe umeri o siluetă solitară.

Weasley e al nostru rege,

Weasley e al nostru rege,

N-a lăsat balonul să intre,

Weasley e al nostru rege...

— Nu se poate, zise Hermione cu o voce stinsă.

— BA DA! zise Harry tare.

— HARRY! HERMIONE! strigă Ron, fluturând în aer cupa argintie de vâjthaţ şi părând în al nouălea cer. AM REUŞIT! AM CÂŞTIGAT!

Îi zâmbiră, în timp ce trecu pe lângă ei. La uşa de intrare în castel era mare învălmăşeală şi Ron se lovi cu capul de pragul de sus, dar nimeni nu încercă să-l dea jos. Cântând în continuare, mulţimea se înghesui în holul de intrare şi dispăru. Harry şi Hermione îi urmăriră pe elevi zâmbind, până când se estompară şi ultimele acorduri din

"Weasley e al nostru rege". Apoi se întoarseră unul spre celălalt, şi le pieri zâmbetul.

— Îi dăm veştile mâine, da? zise Harry.

— Da, bine, spuse Hermione obosită. Eu nu mă grăbesc.

Urcară treptele împreună. Din uşa de la intrare se uitară amândoi înapoi ca din reflex la Pădurea Interzisă. Harry nu era sigur dacă i se părea sau nu, dar avu impresia că vede un nor mic de păsări ţâşnind în sus, pe deasupra copacilor din zare, aproape ca şi cum copacul în care îşi făcuseră cuib tocmai fusese smuls din rădăcini.

CAPITOLUL XXXI

N.O.V.-URILE

Euforia lui Ron pentru că-i ajutase pe Cercetaşi să câştige la mustaţă Cupa la vâjthaţ era atât de mare, încât ziua următoare nu putu să facă nimic. Tot ce vroia era să discute despre meci, astfel încât lui Harry şi Hermione le fu foarte greu să găsească un prilej ca să îi spună de Grawp. Nu că vreunul dintre ei s-ar fi chinuit din răsputeri; nici unul nu era dornic să fie cel care avea să-l aducă pe Ron cu picioarele pe pământ într-un mod atât de brutal. Având în vedere că era o nouă zi frumoasă şi caldă, îl convinseră să meargă cu ei să recapituleze sub fagul de pe marginea lacului, unde erau mai puţine şanse să fie auziţi

decât în camera de zi. La început Ron nu fu foarte entuziasmat de această idee — se simţea foarte bine când era bătut pe umăr de fiecare Cercetaş care trecea pe lângă scaunul lui, precum şi de izbucnirile ocazionale din "Weasley e al nostru rege" — dar după o vreme fu de acord că nişte aer proaspăt avea să-i facă bine.

Îşi împrăştiară cărţile la umbra fagului şi se aşezară, în timp ce Ron le descria primul gol salvat al meciului, probabil pentru a treizecea oară.

— Vreau să spun că luasem deja un gol dat de la Davies, aşa că nu eram tocmai încrezător, dar nu ştiu, când Bradley a venit spre mine, ca din senin, mi-am zis poţi să o faci! Şi am avut cam o secundă pentru a hotărî în ce parte să zbor, ştiţi, pentru că părea să ţintească spre inelul din dreapta — în dreapta mea, evident, şi în stânga lui — dar am avut un sentiment straniu că se prefăcea. Aşa că am riscat şi ara zburat în stânga — în dreapta lui, vreau să spun — şi — ei bine — aţi văzut ce s-a întâmplat, încheie el modest, dându-şi părul pe spate, fără să fie nevoie, făcându-i să arate ca şi când tocmai ar fi fost bătut de vânt şi uitându-se în jur, ca să vadă dacă îl auziseră cei care erau cel mai aproape de ei — un grup de Astropufi din anul trei. Şi apoi, când Chambers a venit spre mine cu vreo cinci minute mai târziu... ce e? întrebă Ron, oprindu-se la jumătatea propoziţiei din cauza expresiei de pe chipul lui Harry. De ce zâmbeşti?

— Nu zâmbesc, spuse Harry repede, şi se uită în jos la notiţele sale de la Transfigurare, încercând să pară cât mai serios.

Adevărul era că Ron tocmai îi amintise foarte tare lui Harry de un alt jucător de vâjthaţ care stătuse cândva chiar sub acest copac, ciufulindu-şi părul.

— Mă bucur că am câştigat, atâta tot.

— Da, spuse Ron rar, savurând cuvintele, am câştigat. Ai văzut expresia de pe chipul lui Cho când Ginny a prins hoţoaica aia chiar sub nasul ei?

— Presupun că a plâns, nu-i aşa? zise Harry cu amărăciune.

— Păi, da, însă de supărare, nu de altceva... zise Ron şi se încruntă puţin. Dar ai văzut-o când şi-a aruncat mătura după ce a aterizat, nu-i aşa?

— Ăă... făcu Harry.

— Păi, de fapt... nu, Ron, zise Hermione, cu un oftat adânc, punându-şi cartea deoparte şi uitându-se la el cu părere de rău. Adevărul este că singura parte din meci pe care am văzut-o eu şi Harry a fost primul gol al lui Davies.

Părul proaspăt ciufulit al lui Ron păru să se pleoştească de dezamăgire.

— Nu v-aţi uitat, zise el sfârşit, uitându-se când la unul, când la altul. Nu m-aţi văzut când am apărat toate golurile alea?

— Păi... nu, spuse Hermione, întinzând o mână împăciuitoare spre el. Dar, Ron, nu am vrut să plecăm — am fost nevoiţi!

— Da? zise Ron, a cărui faţă începuse să se înroşească. Cum aşa?

— Din cauza lui Hagrid, spuse Harry. S-a hotărât să ne spună de ce e plin de vânătăi de când s-a întors de la uriaşi. A vrut să mergem cu el în Pădure, nu am avut de ales, ştii cum e. Oricum...

Povestea fu istorisită în cinci minute, la sfârşitul cărora indignarea lui Ron fusese înlocuită de o expresie de neîncredere totală.

— A adus unul cu el şi l-a ascuns în pădure?

— Da, spuse Harry sumbru.

— Nu, zise Ron, ca şi când, dacă ar fi spus-o atunci, nu mai putea să fie adevărat. Nu, nu se poate.

— Ei bine, uite că se poate, spuse Hermione cu fermitate. Grawp are cam cinci metri jumătate înălţime, îi place să dezrădăcineze pini înalţi de aproape şapte metri şi mă ştie sub numele de Hermy.

Ron râse neliniştit.

— Şi Hagrid vrea ca noi să... ?

— Îl învăţăm engleză, da, zise Harry.

— Şi-a pierdut minţile, spuse Ron, pe un ton de admiraţie amestecată cu teamă.

— Da, zise Hermione enervată, dând o pagină din Transfigurarea semiavansată şi uitându-se urât la o serie de diagrame care arătau transformarea unei bufniţe într-un binoclu de operă. Da, încep să cred că aşa este. Dar, din păcate, ne-a pus pe mine şi pe Harry să i-o promitem.

— Păi, o să trebuiască să vă încălcaţi promisiunea şi gata, spuse Ron hotărât. Adică, hai să fim serioşi... avem de dat examene şi mai avem atâtica — ridică mâna, arătând cum degetul mare şi arătătorul aproape că se atingeau — până să fim daţi afară. Şi de fapt... Îl mai ţineţi minte pe Norbert? Îl mai ţineţi minte pe Aragog? Ne-a fost vreodată bine când am avut de-a face cu amicii monstruoşi ai lui Hagrid?

— Ştiu, doar că... am promis, zise Hermione cu o voce mică.

Ron îşi netezi iar părul, căzut pe gânduri.

— Păi, oftă el, Hagrid încă nu a fost dat afară, nu-i aşa? A rezistat până acum, poate că o să reziste până se termină semestrul şi nu o să mai trebuiască să avem nici o treabă cu Grawp.

*

Domeniul din jurul castelului strălucea în lumina soarelui, de parcă ar fi fost proaspăt pictat; cerul senin îşi zâmbea lui însuşi în lacul de un luciu lin; peluzele verzi de satin făceau din când în când valuri din cauza unei adieri. Sosise luna iunie, dar pentru cei din anul cinci asta însemna un singur lucru: venise în sfârşit timpul N.O.V.—urilor.

Profesorii nu le mai dădeau teme; orele erau dedicate recapitulării acelor subiecte despre care profesorii credeau că aveau cea mai mare probabilitate de fi date la

examen. Atmosfera concentrată şi înfrigurată alunga din mintea lui Harry aproape orice altceva în afară de N.O.V.—uri, deşi se întreba din când în când, în timpul orelor de Poţiuni, dacă Lupin îi spusese vreodată lui Plesneală că trebuia să-l înveţe pe Harry Occlumanţie în continuare. Dacă o făcuse, atunci Plesneală îl ignorase pe Lupin cu desăvârşire, la fel cum îl ignora acum pe Harry. Asta era perfect pentru Harry; era şi aşa destul de ocupat şi încordat fără să mai aibă ore în plus cu Plesneală şi, spre uşurarea lui, Hermione era mult prea preocupată ca să îl cicălească din cauza Occlumanţiei; petrecea mult timp murmurând singură şi nu mai pregătise haine pentru spiriduşi de zile întregi.

Nu era singura persoană care se purta ciudat pe măsura se apropiau N.O.V.-urile. Ernie Macmillan adoptase obiceiul enervant de a-i interoga pe ceilalţi în privinţa programelor de recapitulare.

— Câte ore credeţi că recapitulaţi pe zi? îi întrebă el pe Harry şi Ron când erau la coadă în faţa clasei de Ierbologie, cu o scânteiere dementă în ochi.

— Nu ştiu, spuse Ron. Câteva.

— Mai multe sau mai puţine de opt?

— Presupun că mai puţine, spuse Ron, oarecum alarmat.

— Eu fac opt, spuse Ernie, umflându-şi pieptul. Opt sau nouă. Fac o oră zilnic înainte de micul dejun. Opt ore în medie. Pot să fac zece într-o zi bună, la sfârşit de săptămână. Luni am făcut nouă ore şi jumătate. Marţi nu a

fost aşa de bine — doar şapte ore şi un sfert. Apoi miercuri...

Harry îi fu deosebit de recunoscător profesoarei Lăstar pentru că îi zori să intre în sera numărul trei chiar în momentul acela, obligându-l pe Ernie să îşi întrerupă recitalul. Între timp, Draco Reacredinţă găsise un nou mod de a genera panică.

— Bineînţeles că nu contează ce ştii, fu el auzit spunându-le tare lui Crabbe şi Goyle în faţa clasei de Poţiuni, cu câteva zile înainte de începerea examenelor, ci pe cine ştii. Ei bine, tata este prieten de ani întregi cu şeful comisiei examenelor vrăjitoreşti — bătrâna Griselda Marchbanks — care a venit la noi la cină şi aşa mai departe...

— Crezi că e adevărat? le şopti Hermione alarmată lui Harry şi Ron.

— Oricum, nu avem ce face, chiar dacă ar fi, spuse Ron sumbru.

— Nu cred că este adevărat, spuse Neville încet din spatele lor. Pentru că Griselda Marchbanks este o prietenă a mătuşii mele şi nu a vorbit niciodată de familia Reacredinţă.

— Cum e, Neville? întrebă Hermione imediat. E dură?

— Sincer să fiu, seamănă cu bunica, zise Neville pe o voce supusă.

— Dar faptul că o cunoşti nu îţi va dăuna, nu-i aşa? îi spuse Ron încurajator.

— A, nu cred că o să conteze, zise Neville, parcă şi mai amărât. Bunica îi spune tot timpul profesoarei Marchbanks că nu sunt la fel de bun ca tata... mă rog, v-aţi dat seama cum e la Sf. Mungo.

Neville se uită fix la podea. Harry, Ron şi Hermione se priviră, dar nu ştiură ce să spună. Era pentru prima dată că Neville recunoştea că se întâlniseră la spitalul vrăjitorilor.

Între timp, printre elevii din anul cinci şi şapte se dezvoltase o piaţă neagră înfloritoare a ajutoarelor pentru concentrare, agilitate mintală şi atenţie. Harry şi Ron fură foarte tentaţi de o sticlă din elixirul pentru creier al lui Baruffio, care le fu oferit de Eddie Carmichael, din anul şase de la Ochi-de-Şoim, care jura că numai datorită lui luase cele nouă N.O.V.-uri cu "Remarcabil" vara trecută şi dădea o jumătate de litru cu doar doisprezece galioni. Ron îl asigură pe Harry că avea să-i dea banii înapoi pentru jumătatea sa în clipa în care pleca de la Hogwarts şi îşi lua o slujbă, însă, înainte să încheie afacerea, Hermione confiscase deja sticla de la Carmichael şi vărsase conţinutul la closet.

— Hermione, vroiam să cumpăr asta! strigă Ron.

— Fii serios! se răţoi ea. Ai putea să iei şi pudra din gheară de dragon a lui Harold Dingle şi să termini cu toate.

— Dingle are pudră din gheară de dragon? făcu Ron entuziasmat.

— Acum nu mai are, zise Hermione. Am confiscat-o şi pe aia. Să ştii că nimic din toate astea nu funcţionează.

— Gheara de dragon funcţionează, zise Ron. Se zice că e incredibilă, cică îţi ridică creierul la un nivel superior, atingi apogeul deşteptăciunii pentru câteva ore — Hermione, lasă-mă să iau un vârf, hai, nu are ce să-mi facă rău...

— Ba chestia asta poate, să ştii, zise Hermione sumbru. Am verificat-o şi de fapt sunt excremente uscate de Doxii.

Această informaţie anulă dorinţa lui Harry şi Ron de stimulanţi pentru creier.

Primiră orarele examenelor şi detaliile procedurii pentru N.O.V.-uri în timpul următoarei ore de Transfigurare.

— După cum vedeţi, le spuse profesoara McGonagall elevilor, în timp ce îşi copiau datele şi orele examenelor de pe tablă, N. O. V.-urile voastre se întind pe parcursul a două săptămâni consecutive. Veţi da examenele scrise dimineaţa şi pe cele practice după-amiaza. Examenul practic de Astronomie va avea loc noaptea, bineînţeles. Acum trebuie să vă previn că pe lucrările voastre au fost aruncate cele mai intransigente Vrăji Antitrişat. Penele autorăspuns sunt interzise în sala de examen, la fel ca şi globurile aminteşte-ţi-tot, butonii-fiţucă detaşabili şi cerneala autocorectoare. Mi-e teamă că în fiecare an se găseşte cel puţin un elev care crede că poate să încalce regulile comisiei examenelor vrăjitoreşti. Tot ce pot să sper este că nu va fi vorba de un Cercetaş. Noua noastră... directoare — profesoara McGonagall pronunţă cuvântul cu aceeaşi expresie pe chip pe care o avea mătuşa Petunia când privea un fir de praf deosebit de enervant — i-a rugat pe şefii caselor să le spună elevilor lor că trişatul va fi

pedepsit foarte sever, pentru că, desigur, rezultatele examenelor vor reflecta noul regim din şcoală al doamnei directoare...

Profesoara McGonagall oftă uşor; Harry văzu cum i se dilatară nările nasului ascuţit.

— Totuşi, acesta nu este un motiv pentru care să nu daţi tot ce puteţi. Trebuie să vă gândiţi la viitorul vostru.

— Vă rog, doamnă profesoară, spuse Hermione, cu mâna ridicată, când vom primi rezultatele?

— Veţi primi o bufniţă pe parcursul lunii iulie, spuse profesoara McGonagall.

— Perfect, zise Dean Thomas şoptit, nu trebuie să ne mai facem griji din cauza asta până la vacanţă.

Harry se imagină în dormitorul său din Aleea Boschetelor peste şase săptămâni, aşteptând rezultatele de la N.O.V.-uri. Ei bine, îşi zise el, cel puţin avea să ştie că va primi cu siguranţă o scrisoare în vara aceea.

Primul examen, cel la Teoria Farmecelor, fu programat pentru luni dimineaţa. Harry fu de acord să o asculte pe Hermione duminică după prânz, dar regretă aproape imediat; era foarte agitată şi îi tot smulgea cartea din mână, ca să verifice dacă răspunsese bine, ajungând să îl lovească puternic în nas cu marginea ascuţită a Realizărilor în fermecare.

— De ce nu te asculţi singură? zise el hotărât, dându-i cartea înapoi, cu lacrimi în ochi de durere.

Între timp, Ron citea notiţele pe doi ani de la Farmece cu degetele băgate în urechi, mişcând din buze fără să scoată un sunet; Seamus Finnigan stătea întins pe spate pe podea, recitând definiţia unui Farmec Substanţial, în timp ce Dean îl verifica după Manualul standard de vrăji, nivelul 5; Parvati şi Lavender, care exersau Farmecele de Mişcare de bază, îşi făceau penarele să se întreacă în jurul marginii mesei.

Cina fu un eveniment tăcut în seara aceea. Harry şi Ron nu prea vorbiră, ci mâncară cu poftă, după ce învăţaseră pe rupte toată ziua. Hermione, pe de altă parte, îşi tot punea deoparte cuţitul şi furculiţa şi se arunca sub masă după ghiozdan, din care înşfăca o carte ca să verifice vreo dată sau cifră. Ron tocmai îi spunea că ar trebui să mănânce liniştită, ca să poată dormi la noapte, când furculiţa îi căzu printre degetele amorţite şi ateriză cu un zăngănit puternic pe farfurie.

— Vai, Dumnezeule, zise ea încet, holbându-se spre holul de intrare. Ei sunt? Ăia sunt examinatorii?

Harry şi Ron se întoarseră repede în loc. Dincolo de uşile Marii Săli o văzură pe Umbridge stând cu un grup mic de vrăjitori şi vrăjitoare care păreau mai bătrâni decât lumea. Harry fu mulţumit să vadă că Umbridge era neliniştită.

— Să mergem să ne uităm mai de aproape? spuse Ron.

Harry şi Hermione încuviinţară din cap şi se apropiară grăbiţi de uşa dublă dinspre holul de la intrare, încetinind în timp ce păşeau peste prag pentru a trece ca în transă pe lângă examinatori. Harry îşi zise că profesoara

Marchbanks era vrăjitoarea micuţă, cocoşată şi cu un chip atât de ridat, încât arăta ca şi când ar fi fost acoperit de pânze de păianjen; Umbridge vorbea cu ea respectuos. Profesoara Marchbanks părea puţin surdă; îi răspundea profesoarei Umbridge foarte tare, având în vedere că erau la doar treizeci de centimetri depărtare.

— Drumul a fost plăcut, drumul a fost plăcut, l-am mai făcut de o grămadă de ori până acum! zise ea nerăbdătoare. Ei bine, nu am mai vorbit de mult cu Dumbledore! adăugă ea, uitându-se prin sală, ca şi când ar fi sperat ca acesta să apară subit dintr-un dulap de mături. Presupun că habar nu ai unde e, nu-i aşa?

— Câtuşi de puţin, zise Umbridge, aruncându-i o privire răuvoitoare lui Harry, Ron şi Hermione, care acum zăboveau la capătul scărilor, în timp ce Ron se prefăcea că îşi leagă şireturile. Dar îndrăznesc să spun că Ministerul Magiei îi va da de urmă cât de curând.

— Mă îndoiesc, strigă micuţa profesoară Marchbanks, poate doar dacă vrea el să fie găsit! Ştiu eu... a dat chiar cu mine examenele T.V.E.E. la Transfigurare şi Farmece... a făcut cu bagheta nişte lucruri pe care nu le mai văzusem niciodată până atunci.

— Da... mă rog... zise profesoara Umbridge, în timp ce Harry, Ron şi Hermione urcau scara de marmură mişcându-şi picioarele cât de încet puteau. Daţi-mi voie să vă arăt cancelaria. Îndrăznesc să spun că v-ar prinde bine un ceai după drum.

Fu o seară oarecum ciudată. Toată lumea încerca să recapituleze câte ceva în ultimul moment, dar nimeni nu părea să aibă succes. Harry se duse la culcare devreme,

dar apoi rămase treaz ore întregi sau cel puţin aşa i se păru. Îşi aminti de consilierea profesională şi de declaraţia lui McGonagall, că îl va ajuta să devină Auror, chiar dacă ăsta era ultimul lucru pe care avea să-l facă. Îşi dorea să fi vorbit de o ambiţie mai accesibilă, acum că sosise timpul examenelor. Ştia că nu era singurul care nu dormea, dar nici unul dintre ceilalţi nu vorbi şi până la urmă adormiră pe rând.

Nici unul dintre elevii din anul cinci nu fu prea vorbăreţ la micul dejun din ziua următoare: Parvati exersa în şoaptă incantaţii, în timp ce solniţa din faţa ei zvâcnea; Hermione recitea atât de repede din Realizări în fermecare încât ochii păreau să îi fie în ceaţă; Neville tot scăpa cuţitul şi furculiţa, şi dărâma borcanul de marmeladă.

După ce micul dejun se termină, cei din anii cinci şi şapte se învârtiră prin holul de la intrare, în timp ce ceilalţi elevi se- duceau la ore; apoi, la nouă jumătate, fură chemaţi, clasă după clasă, înapoi în Marea Sală, care fusese rearanjată exact aşa cum o văzuse Harry în Pensiv când tatăl său, Sirius şi Plesneală îşi dăduseră N.O.V.-urile. Cele patru mese ale caselor fuseseră scoase şi înlocuite cu multe mese de o persoană, toate aşezate înspre masa profesorilor din capătul sălii, unde profesoara McGonagall stătea cu faţa la ei. După ce se aşezară toţi şi se făcu linişte, ea zise "Puteţi să începeţi", şi întoarse o clepsidră imensă, aflată pe biroul de lângă ea, pe care se mai găseau pene, călimări şi pergamente de rezervă făcute sul.

Harry îşi întoarse foaia cu subiectul, cu inima bătându-i cu putere — la trei rânduri în dreapta sa şi cu

patru locuri mai în faţă, Hermione scria deja — şi îşi coborî privirea asupra primului subiect: a) Recitaţi incantaţia şi b) Descrieţi mişcarea de baghetă necesară pentru a face obiectele să zboare.

Harry îşi aminti brusc de o bâtă care zbură mult în aer şi se lovi cu putere de capul tare al unui trol... surâzând, se aplecă peste foaie şi începu să scrie.

*

— Păi, n-a fost chiar aşa de greu, nu-i aşa? întrebă Hermione neliniştită în holul de intrare două ore mai târziu, ţinând încă strâns în mână lucrarea. Nu sunt sigură că am scris cât ştiam la Farmece de Înveselire, pur şi simplu nu am mai avut timp. Aţi scris de Contrafarmecul pentru Sughiţuri? Nu eram sigură dacă să o fac, mi s-a părut prea mult... iar la întrebarea douăzeci şi trei...

— Hermione, spuse Ron aspru, am mai vorbit despre asta... nu refacem fiecare examen după aceea, este şi aşa destul de rău că trebuie să le susţinem.

Cei din anul cinci luară prânzul cu restul şcolii (cele patru mese ale caselor reapăruseră la ora amiezii), apoi merseră în camera mică de lângă Marea Sală, unde trebuiau să aştepte examenul practic. În timp ce erau chemate grupuri mici de elevi în ordine alfabetică, cei care rămâneau în urmă murmurau incantaţii şi exersau mişcări de baghetă, împungându-se din greşeală din când în când în spate sau în ochi.

Fu strigat numele lui Hermione. Tremurând, fata ieşi din cameră cu Anthony Goldstein, Gregory Goyle şi Daphne Greengrass. Elevii care fuseseră deja testaţi nu se mai întorceau după aceea, aşa că Harry şi Ron habar nu aveau cum se descurcase Hermione.

— O să se descurce, ţii minte că a luat o sută douăzeci la sută la unul dintre testele noastre de Farmece? zise Ron.

Zece minute mai târziu profesorul Flitwick strigă:

— Parkinson, Pansy — Patil, Padma — Patil, Parvati —Potter, Harry.

— Succes, zise Ron încet, iar Harry intră în Marea Sală, strângând atât de tare bagheta, că îi tremură mâna.

— Domnul profesor Tofty este liber, Potter, chiţăi profesorul Flitwick, care stătea chiar lângă uşă.

Îi făcu semn lui Harry către cel mai bătrân şi mai chel dintre examinatori, care stătea la o măsuţă în colţul îndepărtat, aproape de profesoara Marchbanks, aflată la jumătatea testării lui Draco Reacredinţă.

— Potter, da? spuse profesorul Tofty, consultându-şi notiţele şi uitându-se la Harry peste ochelarii cu rame subţiri când acesta se apropie. Celebrul Potter?

Harry îl văzu cu coada ochiului pe Reacredinţă aruncându-i o privire usturătoare; paharul de vin pe care îl făcuse să plutească Reacredinţă căzu pe jos şi se făcu zob. Harry nu putu să nu surâdă; profesorul Tofty îi întoarse surâsul încurajator.

— Asta este, zise el pe o voce tremurătoare de bătrân, nu e cazul să ai emoţii. Acum, te rog să iei acest suport de ou şi să-l pui să facă nişte tumbe.

Per ansamblu, lui Harry i se păru că merse destul bine. Vraja de Plutire fu evident mai bună decât cea a lui Reacredinţă, deşi îşi dorea să nu fi încurcat incantaţia de schimbare a culorii cu Vraja de Creştere, căci şobolanul pe care ar fi trebuit să-l facă portocaliu se umflă într-un mod şocant şi ajunse cât un bursuc, înainte Harry să îndrepte greşeala. Se bucură că Hermione nu fusese în sală în clipa aceea şi că nu îl bătu la cap mai târziu. Însă lui Ron putea să-i spună; acesta făcuse o farfurie întinsă să se transforme într-o ciupercă mare şi habar nu avea cum se întâmplase.

Nu avură timp să îşi tragă sufletul în seara aceea; se duseră direct în camera de zi după cină şi se cufundară în recapitularea pentru Transfigurare din ziua următoare. Harry se duse la culcare cu capul plin de scheme şi teorii de vrăji complexe.

Uită definiţia unei Vrăji de Transformare în timpul lucrării scrise din dimineaţa următoare, dar i se păru că partea practică ar fi putut merge mult mai rău. Cel puţin făcuse întreaga iguană să dispară, în timp ce biata Hannah Abbot se pierduse cu totul la masa învecinată şi reuşise cumva să îşi multiplice dihorul într-un cârd de păsări flamingo, făcând ca examinatorul ei să aştepte zece minute, până când păsările fură prinse şi scoase din sală.

Avură examenul la Ierbologie miercuri (cu excepţia unei muşcături superficiale din partea unei flori de priboi cu colţi, lui Harry i se păru că se descurcase destul de bine), urmat de Apărarea contra Magiei Negre. Aici,

pentru prima oară, Harry fu convins că va lua examenul. Nu avu nici o problemă cu întrebările scrise şi în timpul examenului practic se delectă de-a dreptul, făcând toate contrablestemele şi vrăjile defensive chiar în faţa lui Umbridge, care privea calmă de lângă uşa dublă ce dădea în holul de intrare.

— Ah, felicitări! strigă profesorul Tofty, care îl examina iar pe Harry, când acesta făcu o Vrajă perfectă de Alungare a unui Bong. Într-adevăr, foarte bine! Ei bine, cred că asta este tot, Potter... doar dacă...

Se aplecă puţin înainte.

— Am auzit, de la bunul meu prieten Tiberius Ogden, că poţi crea un Patronus? Pentru un punct în plus... ?

Harry ridică bagheta, se uită direct la Umbridge şi şi-o imagină concentrată.

— Expecto patronum!

Cerbul său argintiu ţâşni din vârful baghetei şi merse în galop de la un capăt la altul al sălii. Toţi examinatorii se uitară în jur pentru a-i urmări drumul, iar după ce animalul se dizolvă în ceaţa argintie, profesorul Tofty aplaudă entuziasmat cu mâinile sale noduroase, cu venele bine conturate.

— Minunat! zise el. Foarte bine, Potter, poţi să pleci!

Când Harry trecu pe lângă Umbridge, lângă uşă, li se întâlniră privirile. În colţurile gurii ei mari şi subţiri exista un surâs răuvoitor, dar lui nu îi pasă. În cazul în care nu se înşela (iar dacă da, nu avea de gând să îi spună nimănui), tocmai luase un "Remarcabil" la N. O. V.

Vineri, Harry şi Ron avură o zi liberă în timp ce Hermione dădu examen la Runele Antice, şi, având în vedere că aveau tot sfârşitul de săptămână înaintea lor, îşi permiseră să facă o pauză de recapitulări. Se întinseră şi căscară în dreptul ferestrei deschise, prin care intra aerul cald de vară, în timp ce jucau şahul vrăjitorilor. Harry îl văzu pe Hagrid în depărtare, predând unei clase la marginea Pădurii. Încercă să-şi dea seama ce creaturi examinau —crezu că erau unicorni, pentru că băieţii păreau să stea puţin mai în spate — când se deschise gaura portretului şi Hermione trecu prin ea, părând foarte prost dispusă.

— Cum a fost la Rune? zise Ron, căscând şi întinzându-se.

— Am tradus greşit ehwaz, zise Hermione mânioasă. Înseamnă parteneriat, nu apărare; l-am încurcat cu eihwaz.

— Mă rog, zise Ron leneş, este o singură greşeală, nu-i aşa, tot o să iei...

— Ah, taci din gură! zise Hermione supărată. Poate să fie greşeala care face diferenţa între un examen luat şi unul picat. Mai mult, cineva a mai pus un Niffler în biroul lui Umbridge. Nu ştiu cum au trecut de uşa aia nouă, dar tocmai am fost acolo şi Umbridge urlă din toţi rărunchii — se pare că a încercat s-o muşte de picior...

— Foarte bine, ziseră Harry şi Ron într-un glas.

— Nu este foarte bine! zise Hermione cu patimă. Crede că Hagrid e de vină, ţineţi minte? Şi nu vrem ca Hagrid să fie dat afară!

— Acum predă; nu poate să dea vina pe el, spuse Harry, făcând un gest spre fereastră.

— Ah, Harry, eşti atât de naiv uneori. Tu chiar crezi că Umbridge va aştepta să aibă dovezi? zise Hermione, din cale-afară de nervoasă, după care se duse ca o furtună spre dormitorul fetelor, trântind uşa după ea.

— O fată de zahăr, cu o fire atât de dulce, spuse Ron foarte încet, împingându-şi regina ca să-i ia unul dintre caii lui Harry.

Proasta dispoziţie a Hermionei dură cea mai mare parte a sfârşitului de săptămână, deşi lui Harry şi Ron le fu uşor să o ignore, având în vedere că petrecură aproape toată sâmbăta şi duminica recapitulând la Poţiuni pentru luni — examenul pe care Harry îl aşteptase fără nici o tragere de inimă — şi despre care era sigur că va pune capăt ambiţiilor sale de a deveni Auror. Într-adevăr, lucrarea i se păru grea, deşi se gândi că ar fi putut să ia note maxime la întrebarea despre Polipoţiune; putu să-i descrie efectele cu exactitate, după ce o băuse în anul doi fără să aibă voie.

Examenul practic de după-amiază nu fu atât de rău pe cât se aşteptase. Dat fiind că Plesneală lipsi de la eveniment, descoperi că fu mult mai relaxat decât de obicei când făcu poţiunea. Neville, care stătea foarte aproape de Harry, părea la rândul lui mai fericit decât îl văzuse Harry vreodată la orele de Poţiuni. Când profesoara Marchbanks zise, "Îndepărtaţi-vă de ceaune, vă rog, examenul a luat sfârşit", Harry astupă termosul cu mostra, simţind că, deşi nu era posibil să nu fi obţinut o notă bună izbutise, cu puţin noroc, să nu pice.

— Mai sunt doar patru examene, zise Parvati Patil sfârşită, în timp ce se îndreptau spre camera comună a Cercetaşilor.

— Doar! spuse Hermione tăios. Eu am Aritmanţie şi probabil că este cea mai grea materie dintre toate!

Nimeni nu fu atât de nesăbuit încât să-i dea o replică, aşa că nu putu să-şi verse nervii pe nici unul dintre ei şi se mulţumi să se certe cu nişte elevi din primul an pentru că râdeau prea tare în camera de zi.

Harry decise să se comporte bine la examenul de Grijă faţă de Creaturile Magice de marţi, ca să nu îl dezamăgească pe Hagrid. Examenul practic avu loc după-amiaza pe peluza de la marginea Pădurii Interzise, unde elevilor li se ceru să identifice corect Knarlul ascuns printre doisprezece arici (şmecheria era să le oferi lapte pe rând: Knarlii, fiinţe extrem de suspicioase, ai căror spini aveau multe proprietăţi magice, o luau de obicei razna din cauza a ceea ce lor li se părea o tentativă de a-i otrăvi); apoi să arate mânuirea corectă a unui Apărarc; să hrănească şi să cureţe un Crab de Foc fără să aibă parte de arsuri grave; şi să aleagă, dintr-o varietate de mâncăruri, regimul pe care i l-ar prescrie unui unicorn bolnav.

Harry îl văzu pe Hagrid uitându-se neliniştit pe fereastra colibei sale. Când examinatorul lui Harry, de data acesta o vrăjitoare scundă şi dolofană, îi zâmbi şi îi spuse că putea să plece, îi făcu semn lui Hagrid că totul era bine, înainte să se întoarcă la castel.

Lucrarea teoretică de la Astronomie de miercuri dimineaţa decurse destul de bine. Harry nu fu convins că

nimerise corect numele tuturor ciclurilor lunare ale lui Jupiter, dar cel puţin era sigur că nici unul dintre ele nu era acoperit de o gaiţă. Trebuiră să aştepte până seara examenul practic de Astronomie; în schimb, după-amiaza fu dedicată Prezicerilor despre Viitor.

Chiar şi după aşteptările modeste ale lui Harry la Preziceri despre Viitor, examenul decurse foarte rău. Ar fi putut la fel de bine să încerce să vadă imagini mişcătoare pe birou decât în globul de cristal care se încăpăţâna să rămână pustiu; se pierdu cu totul la cititul în frunze de ceai, declarând că se părea că profesoara Marchbanks va întâlni cât de curând un străin brunet, rotund şi slinos, după care puse capac întregului fiasco, încurcând linia vieţii cu cea a minţii în palma ei şi informând-o că ar fi trebuit să moară marţea trecută.

— Păi, eram pregătiţi să picăm la asta, zise Ron sumbru când coborâră scara de marmură.

Tocmai îl făcuse pe Harry să se simtă puţin mai bine, spunându-i că îi descrisese examinatorului cu lux de amănunte un bărbat urât, cu un neg pe nas, din globul său de cristal, doar pentru a-şi ridica privirea şi a descoperi că descrisese reflecţia examinatorului.

— Nu ar fi trebuit să fi ales cursul ăsta de la bun început, spuse Harry.

— Totuşi, cel puţin acum putem să renunţăm la el.

— Da, spuse Harry. Nu mai trebuie să ne prefacem că ne pasă ce se întâmplă când se împrietenesc prea tare Jupiter cu Uranus.

— Şi de acum înainte, nu îmi mai pasă dacă în frunzele mele de ceai scrie "mori, Ron, mori" — nu mă uit la ele decât când sunt la gunoi, acolo unde le e locul.

Harry râse tocmai când Hermione se apropie în fugă din spatele lor. Harry se opri imediat din râs, ca să n-o supere.

— Cred că am făcut bine la Aritmanţie, spuse ea, iar Harry şi Ron răsuflară amândoi uşuraţi. Mai avem să ne uităm peste hărţile cerului înainte de cină...

Când ajunseră în vârful Turnului de Astronomie la ora unsprezece, descoperiră că era o noapte perfectă pentru privit cerul: senină şi fără strop de vânt. Domeniul era scăldat în lumina argintie a lunii şi aerul era puţin cam răcoros. Fiecare dintre ei îşi pregăti telescopul şi, când profesoara Marchbanks dădu semnalul, începură să umple harta goală a cerului pe care o primiseră.

Profesoara Marchbanks şi profesorul Tofty se plimbară printre ei, urmărindu-i cum notau poziţiile precise ale stelelor şi ale planetelor pe care le observau. Era o linişte totală, în afară de foşnitul pergamentelor, de scârţâitul ocazional al unui telescop când era fixat pe suport şi de scrijelitul multor pene. Trecu o jumătate de oră, apoi o oră; pătrăţelele de lumină aurie reflectată care dansau dedesubt, pe pământ, începură să dispară, în timp ce sfeşnicele care luminau ferestrele castelului se stingeau.

Însă, după ce Harry completă constelaţia Orion pe harta sa, uşa dublă de la intrarea în castel se deschise direct sub parapetul unde se afla, astfel încât lumina se revărsă pe treptele de piatră până peste peluză. Harry se

uită în jos, în timp ce schimba puţin poziţia telescopului, şi văzu cinci sau şase siluete alungite mergând pe iarba bine luminată, înainte ca uşa să se închidă şi domeniul să redevină o mare de întuneric.

Harry se uită iar prin telescop şi reglă claritatea, examinând acum planeta Venus. Se uită la hartă ca să noteze planeta, dar ceva îi atrase atenţia; oprindu-se cu pana suspendată deasupra pergamentului, scrută domeniul întunecat şi văzu şase siluete traversând peluza. Dacă nu s-ar fi mişcat, şi dacă lumina lunii nu le-ar fi argintat creştetele, nu le-ar fi putut deosebi de pământul întunecat pe care mergeau. Chiar şi de la distanţa aceasta, Harry avu sentimentul bizar că recunoştea mersul persoanei celei mai bondoace dintre ele, care părea să conducă grupul.

Nu pricepea de ce ieşea Umbridge la plimbare după miezul nopţii, şi nu oricum, ci însoţită de cinci persoane. Apoi cineva tuşi în spatele lui, iar el îşi aminti că era în mijlocul unui examen. Uitase cu totul de poziţia lui Venus. Lipindu-şi ochiul de telescop, o regăsi şi fu iar pe cale să o noteze pe hartă când, cu urechile ciulite după orice sunet, auzi un ciocănit în depărtare care răsună pe domeniul pustiu, urmat imediat de lătratul înăbuşit al unui câine mare.

Ridică privirea, cu inima bătându-i cu putere. Ferestrele lui Hagrid erau luminate şi oamenii pe care îi observase traversând peluza erau acum conturaţi în dreptul lor. Uşa se deschise şi Harry văzu limpede şase siluete bine definite trecând pragul. Apoi uşa se închise din nou şi se făcu linişte.

Harry se simţi foarte neliniştit. Se uită în jur, ca să vadă dacă Ron sau Hermione observaseră şi ei acelaşi lucru, dar profesoara Marchbanks trecu chiar în clipa aceea prin spatele lui şi, nevoind să pară că se uita pe furiş la lucrările altora, Harry se aplecă grăbit peste harta sa celestă şi pretinse că adăuga date, în timp ce se uita de fapt la coliba lui Hagrid. Acum siluetele se mişcau dintr-un capăt în altul al colibei, întunecând temporar ferestrele.

Simţi ochii profesoarei Marchbanks aţintiţi pe ceafa lui şi îşi lipi iar ochiul de telescop, uitându-se la luna a cărei poziţie o înregistrase cu o oră înainte, dar, când profesoara Marchbanks se îndepărtă, auzi un răcnet dinspre coliba din depărtare, care răsună în noapte, ajungând direct în vârful Turnului de Astronomie. Mai mulţi elevi din jurul lui Harry îşi abandonară telescoapele şi priviră în schimb spre coliba lui Hagrid.

Profesorul Tofty tuşi încă o dată scurt şi sec.

— Hai, încercaţi să vă concentraţi, fetelor şi băieţilor, zise el cu blândeţe.

Cei mai mulţi se întoarseră la telescoape. Harry privi în stânga. Hermione se uită încremenită la coliba lui Hagrid.

— Ăă — mai aveţi douăzeci de minute, spuse profesorul Tofty.

Hermione tresări şi se întoarse imediat la harta celestă; Harry îşi coborî privirea spre a lui şi observă că notase greşit planeta Venus, confundând-o cu Marte. Se aplecă să o corecteze.

Se auzi un BANG puternic dinspre domeniu. Mai mulţi strigară "Au!", căci se loviră cu capătul telescopului peste nas când se grăbiră să vadă ce se întâmpla dedesubt.

Uşa lui Hagrid se deschise la perete şi ceilalţi îl văzură foarte bine la lumina care se revărsa din colibă, o siluetă masivă, răcnind şi agitându-şi pumnii, înconjurată de şase oameni, care, judecând după firele de lumină roşie pe care le aruncau asupra ei, păreau să încerce s-o Împietrească.

— Nu! strigă Hermione.

— Draga mea! spuse profesorul Tofty pe un ton scandalizat. Suntem la un examen!

Însă nimeni nu mai era atent câtuşi de puţin la hărţile cerului. Încă zburau raze de lumină roşie lângă coliba lui Hagrid, şi totuşi, păreau să ricoşeze din el; Hagrid era încă în picioare, nemişcat, şi se lupta din câte vedea Harry. Pe domeniu răsunară strigăte şi urlete, iar un bărbat strigă:

— Fii raţional, Hagrid!

Hagrid răcni:

— La naiba cu raţiunea, nu mă lua aşa, Dawlish!

Harry văzu mica siluetă a lui Colţ cum încerca să-l apere pe Hagrid, sărind întruna pe vrăjitorii din jurul lui, până când una dintre Vrăjile de Împietrire îl atinse şi căzu la pământ. Hagrid scoase un urlet de furie, îl ridică în aer pe vinovat şi îl aruncă; bărbatul zbură la vreo doi metri şi nu se mai ridică. Hermione icni, acoperindu-şi gura cu ambele mâini; Harry se uită la Ron şi văzu că şi el părea

speriat. Nici unul dintre ei nu îl mai văzuse vreodată pe Hagrid supărat de-adevăratelea.

— Uite! chiţăi Parvati, care se apleca peste parapet şi arăta spre poalele castelului, unde se deschisese iar uşa de la intrare.

Pe domeniul întunecat se revărsă un nou val de lumină şi o singură umbră lungă, neagră, străbătea acum peluza.

— Haideţi! zise profesorul Tofty neliniştit. Să ştiţi că mai aveţi doar şaisprezece minute!

Însă nimeni nu îi acordă nici cea mai mică atenţie: o urmăreau cu toţii pe persoana care alerga spre încăierarea care se încinsese lângă coliba lui Hagrid.

— Cum îndrăzniţi? strigă silueta, în timp ce fugea. Cum îndrăzniţi!

— E McGonagall! şopti Hermione.

— Lăsaţi-l în pace! Lăsaţi-l în pace, am spus! se auzi vocea profesoarei McGonagall în noapte. Din ce motiv îl atacaţi? Nu a făcut absolut nimic ca să justifice o asemenea...

Hermione, Parvati şi Lavender ţipară toate trei. Siluetele din jurul colibei lui Hagrid aruncară nu mai puţin de patru Vrăji de Împietrire asupra profesoarei McGonagall. La jumătatea distanţei dintre colibă şi castel, razele roşii se întâlniră asupra ei; pentru o clipă deveni luminoasă şi radie o culoare roşie, stranie, apoi căzu imediat la pământ, pe spate, se lovi de sol cu putere şi nu se mai mişcă.

— Himere sălbatice! strigă profesorul Tofty, care părea să fi uitat şi el cu totul de examen. Fără nici un avertisment! Ce comportament barbar!

— LAŞILOR! urlă Hagrid.

Vocea ajunse limpede până în vârful turnului, şi alte câteva lumini se aprinseră la loc în castel. LAŞI AFURISIŢI! LUAŢI ASTA, ŞI ASTA...

— Vai de mine... icni Hermione.

Hagrid le dădu doi pumni masivi atacatorilor care se aflau cel mai aproape de el; judecând după prăbuşirea lor imediată, îşi pierduseră cunoştinţa. Harry îl văzu pe Hagrid aplecându-se şi crezu că fusese până la urmă învins de vrajă. Dar, din contră, în clipa următoare Hagrid se ridică din nou în picioare, având în spate ceea ce părea să fie un sac — abia pe urmă Harry realiză că avea pe umeri trupul inert al lui Colţ.

— Prindeţi-l, prindeţi-l! strigă Umbridge, dar ultimul ajutor care îi rămăsese părea foarte reticent să intre în raza de acţiune a pumnilor lui Hagrid.

Mai mult, se dădea înapoi aşa de repede, încât se împiedică de unul dintre colegii lui care îşi pierduseră cunoştinţa şi căzu. Hagrid se întorsese deja şi o luase la fugă având-ul pe Colţ atârnat după gât. Umbridge aruncă o ultimă Vraja de Împietrire după el, dar îl rată, iar Hagrid, alergând cu viteză maximă spre porţile îndepărtate, dispăru în noapte.

Urmă o tăcere cutremurătoare, care dură un minut cât o veşnicie, în timp ce toţi se uitau cu gura căscată spre domeniu. Apoi vocea profesorului Tofty spuse şters:

— Ăă... mai aveţi cinci minute.

Deşi umpluse doar două treimi din harta cerului, Harry îşi dorea cu disperare ca examenul să se termine. Când în sfârşit acest lucru se întâmplă, el, Ron şi Hermione îşi băgară grăbiţi telescoapele în huse şi coborâră în fugă scara în spirală. Nici unul dintre elevi nu se ducea la culcare; vorbeau toţi cu voce tare şi plini de entuziasm, la capătul scărilor, despre scena la care fuseseră martori.

— Femeia aia malefică! icni Hermione, aproape sugrumată de furie. Să încerce să îl ia pe Hagrid prin surprindere în toiul nopţii!

— E evident că a vrut să evite încă o scenă ca aceea cu Trelawney, spuse Ernie Macmillan cu înţelepciune, alăturându-li-se pe furiş.

— Hagrid s-a descurcat bine, nu? spuse Ron, mai degrabă alarmat decât impresionat. Cum de au ricoşat de pe el toate vrăjile alea?

— Probabil că de la sângele de uriaş, spuse Hermione tulburată. Este foarte greu să împietreşti un uriaş, sunt ca trolii, foarte rezistenţi... dar biata doamnă profesoară McGonagall... patru Vrăji de Împietrire direct în piept şi nu mai e nici ea tocmai tânără, nu-i aşa?

— Groaznic, groaznic, spuse Ernie, clătinând dezaprobator din cap. Ei bine, eu mă duc să mă culc. Noapte bună.

Elevii din jurul lor se îndepărtau încet, vorbind în continuare înfriguraţi despre ceea ce văzuseră.

— Cel puţin nu au reuşit să-l ducă pe Hagrid în Azkaban, zise Ron. Presupun că s-a dus să i se alăture lui Dumbledore, nu-i aşa?

— Cred că da, spuse Hermione, gata să se pună pe plâns. Ah, e îngrozitor, chiar am crezut că Dumbledore se va întoarce cât de curând, dar acum l-am pierdut şi pe Hagrid.

Se târâră înapoi în camera de zi a Cercetaşilor, pe care o găsiră plină. Agitaţia de pe domeniu alertase câţiva oameni, care se grăbiseră să-şi trezească prietenii. Seamus şi Dean, care sosiseră înaintea lui Harry, Ron şi Hermione, le povesteau acum tuturor ce văzuseră şi auziseră din vârful Turnului de Astronomie.

— Dar de ce să-l dea afară pe Hagrid acum? întrebă Angelina Johnson, clătinând din cap. Nu este aceeaşi situaţie ca la Trelawney; a predat mult mai bine ca de obicei anul ăsta!

— Umbridge îi urăşte pe semioameni, spuse Hermione cu amărăciune, prăbuşindu-se pe un scaun. A vrut dintotdeauna să-l dea afară pe Hagrid.

— Şi a crezut că Hagrid îi punea Nifflerii în birou, interveni Katie Bell.

— Ah, la naiba, zise Lee Jordan, acoperindu-şi gura. Eu i-am pus Niffleri în birou. Fred şi George mi-au lăsat câţiva; i-am făcut să intre plutind pe fereastra ei.

— Oricum l-ar fi dat afară, spuse Dean. Era prea apropiat de Dumbledore.

— Aşa este, zise Harry, cufundându-se într-un fotoliu de lângă cel al lui Hermione.

— Sper doar că profesoara McGonagall e teafără, zise Lavender cu ochii în lacrimi.

— Au adus-o înapoi la castel, am văzut pe fereastra de la dormitor, zise Colin Creevey. Nu arăta foarte bine.

— O s-o vindece doamna Pomfrey, spuse Alicia Spinnet hotărâtă. Până acum nu a dat greş cu nimeni.

Se făcu aproape patru dimineaţa înainte să se elibereze camera de zi. Harry era perfect treaz; îl măcina imaginea lui Hagrid alergând în noapte; era atât de supărat pe Umbridge, încât nu putea să găsească o pedeapsă destul de aspră pentru ea, deşi sugestia lui Ron de a o servi ca mâncare unui Homar Exploziv cu capă era demnă de admiraţie. Adormi contemplând planuri de răzbunare teribile şi se trezi trei ore mai târziu, simţindu-se extrem de obosit.

Ultimul examen, cel la Istoria Magiei, urma să aibă loc abia după-amiază. Harry şi-ar fi dorit mult să se culce la loc după micul dejun, însă contase pe dimineaţa aceea pentru o mică recapitulare de ultimă oră, aşa că stătu cu capul în mâini lângă o fereastră din camera de zi, încercând din răsputeri să nu adoarmă, cât timp citi o parte din stiva de notiţe de un metru înălţime pe care i le împrumutase Hermione.

Cei din anul cinci intrară în Marea Sală la ora două şi se aşezară în faţa subiectelor de examen puse cu faţa în jos. Harry se simţea epuizat. Nu vroia decât să termine cu asta, ca să poată să se ducă la culcare; a doua zi, el şi Ron

aveau să se ducă pe terenul de vâjthaţ, să zboare pe mătura lui Ron şi să se bucure fiindcă scăpaseră de recapitulare.

— Întoarceţi subiectele, zise profesoara Marchbanks din faţa sălii, întorcând clepsidra uriaşă. Puteţi să începeţi.

Harry se uită fix la prima întrebare. Trecură câteva secunde până când îşi dădu seama că nu înţelesese un cuvânt; atenţia îi fu atrasă de o viespe care zumzăia lângă una dintre ferestrele înalte. Încet, fără tragere de inimă, începu să scrie răspunsul.

Îi era foarte greu să îşi amintească numele şi încurca datele întruna. Pur şi simplu sări peste întrebarea numărul patru (După părerea ta, legislaţia baghetelor a condus sau a contribuit la prevenirea mai eficientă revoltelor goblinilor din secolul al optsprezecelea?), cu gândul că se va întoarce la ea la sfârşit, dacă va mai avea timp. Ştiuse întrebarea numărul cinci (Cum a fost încălcat Statutul de Tăinuire în 1749 şi ce măsuri au fost luate pentru a împiedica repetarea acestui fapt?), dar îl măcina bănuiala că sărise peste nişte elemente importante; avea impresia că vampirii apăreau şi ei pe undeva prin poveste.

Căută mai încolo o întrebare la care să poată răspunde cu siguranţă şi ochii i se fixară asupra întrebării numărul zece: Care au fost circumstanţele care au condus la formarea Confederaţiei Internaţionale a Vrăjitorilor şi de ce vrăjitorii din Liechtenstein au refuzat să facă parte din ea?

Ştiu asta, îşi zise Harry, deşi creierul îi era adormit şi vlăguit. Vedea imaginea titlului, scris de Hermione:

Formarea Confederaţiei Internaţionale a Vrăjitorilor… Citise notiţele cu pricina chiar în dimineaţa aceea.

Începu să scrie, ridicându-şi ochii din când în când ca să se uite la clepsidra mare de pe biroul de lângă profesoara Marchbanks. Stătea chiar în spatele lui Parvati Patil, al cărei păr lung şi negru cădea până peste spătar. O dată sau de două ori se trezi uitându-se la reflexele aurii care străluceau pe el când îşi mişca puţin capul, şi trebui să şi-l clatine el însuşi ca să se limpezească.

... primul Mugwump suprem al Confederaţiei Internaţionale a Vrăjitorilor a fost Pierre Bonaccord, dar numirea sa a fost contestată de comunitatea vrăjitorească din Liechtenstein, pentru că…

Peste tot în jurul lui Harry, penele scrijeleau pe pergamente ca nişte şobolani care scormoneau şi zgâriau. Soarele îi bătea cu putere în ceafă. Ce făcuse Bonaccord de-i jignise pe vrăjitorii din Liechtenstein? Harry avea impresia că era ceva în legătură cu trolii… se uită iar în gol la capul lui Parvati. Dacă ar putea să practice Legilimanţia, să deschidă o fereastră în ceafa ei şi să vadă ce făcuseră trolii ca să creeze o prăpastie între Pierre Bonaccord şi Liechtenstein…

Harry închise ochii şi îşi ascunse chipul în mâini, astfel încât roşul aprins al pleoapelor sale se făcu negru şi rece. Bonaccord dorise să oprească vânarea trolilor şi le conferise drepturi… dar Liechtenstein avea probleme cu un trib de troli de munte deosebit de sângeroşi… asta era.

Deschise ochii; îl usturară şi-i lăcrimară când văzu pergamentul alb, strălucitor. Încet, scrise două rânduri despre troli, iar apoi le reciti. Nu părea ceva foarte

informativ şi detaliat, şi totuşi, era convins că notiţele lui Hermione despre Confederaţie se întindeau pe pagini întregi.

Închise ochii din nou, încercând să le vadă, să-şi aducă aminte... Confederaţia avusese prima întâlnire în Franţa, da, scrisese deja despre asta...

Goblinii încercaseră să vină, dar fuseseră excluşi... scrisese şi despre asta...

Nimeni din Liechtenstein nu voise să vină...

Gândeşte-te, îşi spuse el, cu chipul în mâini, în timp ce în jurul lui penele scrijeleau răspunsuri interminabile, iar nisipul se scurgea în clepsidra din faţă...

Mergea iar de-a lungul coridorului răcoros şi întunecat către Departamentul Misterelor, cu paşi hotărâţi şi consecvenţi, luând-o din când în când la fugă, decis să ajungă în sfârşit la destinaţie... Uşa neagră se deschise în faţa lui ca de obicei, iar el se trezi în camera circulară cu multe uşi...

Traversă imediat podeaua de piatră şi trecu de a doua uşă... pe pereţi şi pe podea erau petice jucăuşe de lumină şi se auzea clinchetul acela mecanic, dar nu avea timp să exploreze, trebuia să se grăbească...

Parcurse în fugă distanţa până la a treia uşă, care se deschise de perete ca celelalte... Iarăşi era într-o clădire de mărimea unei catedrale, plină de rafturi şi sfere de sticlă... acum inima îi bătea foarte repede... de data acesta avea să ajungă acolo... În dreptul numărului nouăzeci şi şapte, o luă la stânga şi merse grăbit pe coridorul încadrat de două rânduri...

Dar chiar la capăt văzu o siluetă doborâtă, formă neagră, care se mişca la podea ca un animal rănit... stomacul lui Harry se strânse de frică... şi de bucurie...

O voce îi părăsi buzele — o voce stridentă, rece, golită de orice bunătate umană...

— Ascultă-mă... hai, îndreapt-o în jos... eu nu o pot atinge... dar tu poţi...

Silueta neagră de pe podea se mişcă puţin. Harry văzu o mână albă cu degete lungi, care ţineau strâns o baghetă ridicându-se în continuarea propriului braţ... auzi vocea stridentă şi rece spunând "Crucio!"

Bărbatul de pe podea scoase un strigăt de durere şi încercă să se ridice, dar căzu pe spate, zvârcolindu-se. Harry râse. Ridică bagheta, blestemul se destrămă, iar silueta gemu şi rămase nemişcată.

— Lordul Cap-de-Mort aşteaptă...

Foarte încet, cu braţele tremurându-i, bărbatul de pe podea îşi ridică umerii cu câţiva centimetri şi îşi înălţă capul. Chipul îi era pătat de sânge şi totuşi, rigid şi sfidător...

— Va trebui să mă omori, şopti Sirius.

— Fără îndoială că o voi face până la urmă, spuse vocea rece. Dar mai întâi mi-o vei aduce, Black... crezi că asta de până acum a fost durere? Mai gândeşte-te... avem ore întregi înainte şi nu e nimeni care să te audă ţipând...

Dar cineva ţipă când Cap-de-Mort îşi coborî iar bagheta; cineva urlă şi căzu de pe un birou fierbinte pe

podeaua rece de piatră; Harry se trezi când se lovi de pământ, ţipând în continuare, cu cicatricea arzându-l, în timp ce Marea Sală exploda peste tot în jurul lui.

CAPITOLUL XXXII

IEŞIREA DIN FOC

— Nu mă duc... nu e nevoie să mă duc în aripa spitalului... nu vreau...

Bâiguia în timp ce încerca să se îndepărteze de profesorul Tofty, care se uita la Harry foarte îngrijorat, după ce îl ajutase şi îl dusese în holul de intrare, în timp ce toţi elevii din jur se holbau la ei.

— Sunt... sunt bine, domnule, bolborosi Harry, ştergându-şi sudoarea de pe faţă. Sincer... doar am adormit... am avut un coşmar...

— Tensiunea examenelor, spuse vrăjitorul bătrân cu compasiune, bătându-l pe Harry pe umăr. Se mai întâmplă, tinere, se mai întâmplă! Acum, un pahar de apă răcoritor şi poate că vei reuşi să te întorci în Marea Sală, ce zici? Examenul aproape că s-a încheiat, dar crezi c-ai putea să termini fără probleme ultimul răspuns?

— Da, spuse Harry înfrigurat. Adică... nu... am făcut... am făcut cam tot ce am putut, cred...

— Foarte bine, foarte bine, zise vrăjitorul bătrân cu blândeţe. Mă duc să îţi iau lucrarea şi te sfătuiesc să te duci frumuşel şi să te întinzi.

— Aşa voi face, spuse Harry, încuviinţând din cap cu putere. Vă mulţumesc mult.

În clipa în care călcâiele bătrânului dispărură dincolo de pragul Marii Săli, Harry urcă în fugă scara de marmură, alergă atât de repede de-a lungul holurilor, încât portretele pe lângă care trecu murmurară nişte reproşuri, mai urcă nişte etaje şi până la urmă intră ca un uragan pe uşa dublă a aripii spitalului, făcând-o pe doamna Pomfrey — care îi dădea să înghită lui Montague un lichid albastru strălucitor cu lingura — să ţipe speriată.

— Potter, ce naiba faci?

— Trebuie să o văd pe doamna profesoară McGonagall, îngăimă Harry, cu răsuflarea tăiată. Acum... este urgent!

— Nu este aici, Potter, zise doamna Pomfrey cu tristeţe. P fost transferată în dimineaţa asta la Sf. Mungo. Patru Vrăji de Împietrire direct în piept la vârsta ei? Este un miracol că nu au omorât-o.

— A... plecat? zise Harry şocat.

Se sună de pauză în afara salonului şi auzi obişnuitul zgomot îndepărtat al elevilor care se revărsau pe holurile de deasupra şi dedesubtul lui. Rămase perfect nemişcat, uitându-se la doamna Pomfrey. Groaza i se cuibărea în suflet.

Nu mai avea cui să spună. Dumbledore plecase, Hagrid la fel, dar îşi imaginase mereu că profesoara McGonagall va fi acolo, irascibilă şi intransigentă, de acord, dar putându-se baza pe ea, prezentă întotdeauna unde era nevoie...

— Nu mă mir că eşti şocat, Potter, zise doamna Pomfrey, cu un fel de aprobare aprigă pe chip. De parcă unul dintre ei ar fi putut să o Împietrească pe Minerva McGonagall la lumina zilei! Laşitate, asta a fost... o laşitate de ultimă speţă... dacă nu mi-ar păsa de ce aţi păţi voi, elevii, fără mine, aş demisiona în semn de protest.

— Da, spuse Harry cu o voce albă.

Ieşi ca în transă din aripa spitalului, pe coridorul aglomerat unde rămase, strivit de mulţime, cu panica luând proporţii în corpul său, ca un fum otrăvitor, astfel încât mintea i se înceţoşa, iar el nu îşi dădea seama ce trebuia să facă...

Ron şi Hermione, zise o voce din mintea sa.

Fugea iar, dându-i la o parte pe elevi, ignorându-le protestele furioase. Coborî ca vântul două etaje şi ajunse în capul scării de marmură, când îi văzu apropiindu-se grăbiţi de el.

— Harry! zise Hermione imediat, părând foarte speriată. Ce s-a întâmplat? Ai păţit ceva? Eşti bolnav?

— Unde ai fost? întrebă Ron.

— Veniţi cu mine, zise Harry repede. Hai, trebuie să vă spun ceva.

Îi conduse pe coridorul de la primul etaj, uitându-se pe uşi, şi găsi în cele din urmă o clasă liberă în care se năpusti, închizând uşa după Ron şi Hermione imediat după ce intrară şi lipindu-se de ea, cu faţa spre interior.

— Cap-de-Mort l-a prins pe Sirius.

— Poftim?

— Cum de... ?

— Am văzut. Chiar acum. Am adormit în timpul examenului.

— Dar... dar unde? Cum? spuse Hermione, albă ca varul.

— Nu ştiu cum, spuse Harry. Dar ştiu exact unde. Există o cameră în Departamentul Misterelor plină de rafturi înţesate cu nişte mingiuţe de sticlă, iar ei sunt la capătul rândului nouăzeci şi şapte... Încearcă să-l folosească pe Sirius ca să ia cine ştie ce de-acolo... Îl tortureazā... au spus că până la urmă o să-l omoare!

Harry descoperi că îi tremurau vocea şi genunchii. Se duse spre o bancă şi se aşeză, încercând să se controleze.

— Cum ajungem acolo? îi întrebă el.

Urmă o clipă de tăcere. Apoi Ron zise:

— Să... să ajungem acolo?

— Să ajungem la Departamentul Misterelor, ca să-l salvăm pe Sirius! zise Harry tare.

— Dar, Harry... zise Ron încet.

— Ce? Ce e? spuse Harry.

Nu înţelegea de ce se uitau amândoi cu gura căscată la el, ca şi când le-ar fi cerut ceva iraţional iraţional.

— Harry, zise Hermione destul de speriată... ăă... cum... cum a ajuns Cap-de-Mort în Ministerul Magiei fără să-şi dea nimeni seama că e acolo?

— De unde să ştiu eu? făcu Harry. Întrebarea este cum o să ajungem noi acolo!

— Dar... Harry, gândeşte-te puţin, spuse Hermione făcând un pas spre el, este ora cinci după-amiaza... Ministerul Magiei trebuie să fie plin de angajaţi... cum ar fi putut să intre Cap-de-Mort şi Sirius fără să fie văzuţi? Harry... probabil că sunt cei mai căutaţi vrăjitori din lume... Crezi că ar putea să intre neobservaţi într-o clădire plină de Aurori?

— Nu ştiu, Cap-de-Mort a folosit o Pelerină Invizibilă sau ceva de genul ăsta! strigă Harry. Oricum, Departamentul Misterelor a fost pustiu de fiecare dată când am fost...

— Tu nu ai fost niciodată acolo, Harry, spuse Hermione încet. Doar ai visat locul ăla, atâta tot.

— Nu sunt vise normale! îi strigă Harry în faţă, ridicându-se, făcând un pas spre ea şi vrând să o scuture. Atunci cum explici ce s-a întâmplat cu tatăl lui Ron, ce a fost toată povestea aia, cum de am ştiut ce a păţit?

— Are dreptate, spuse Ron încet, uitându-se la Hermione.

— Dar este pur şi simplu atât de... atât de puţin probabil! spuse Hermione disperată. Harry, cum Dumnezeu ar fi putut să-l prindă Cap-de-Mort pe Sirius, când el a fost tot timpul ăsta în Casa Cumplită?

— Sirius ar fi putut să cedeze şi să vrea să iasă la aer, spuse Ron îngrijorat. De foarte mult timp îşi doreşte cu disperare să iasă din casa aia...

— Dar de ce, insistă Hermione, de ce Dumnezeu ar vrea Cap-de-Mort să îl folosească pe Sirius ca să ia arma aia, sau ce-o fi?

— Nu ştiu, ar putea să existe o grămadă de motive! se răsti Harry la ea. Poate că lui Cap-de-Mort pur şi simplu nu-i pasă dacă Sirius e rănit sau nu...

— Ştii ceva, tocmai mi-a venit o idee, spuse Ron, coborându-şi vocea. Fratele lui Sirius a fost un Devorator al Morţii, nu este aşa? Poate că i-a spus lui Sirius secretul pentru a lua arma!

— Da... şi de asta Dumbledore îşi doreşte atât de mult ca Sirius să fie închis tot timpul, spuse Harry.

— Ascultaţi-mă, îmi pare rău, strigă Hermione, dar nici unul dintre voi nu gândeşte logic şi nu avem nici o dovadă, absolut nici o dovadă că Sirius şi Cap-de-Mort sunt într-adevăr acolo...

— Hermione, i-a văzut Harry! spuse Ron, contrând-o pe neaşteptate.

— În ordine, spuse ea, speriată şi totuşi hotărâtă, dar trebuie să spun că...

— Ce?

— E vorba de tine... şi nu te critic, Harry! Dar... într-un fel... cum să zic, nu crezi că ai un fel de... de... problemă cu salvatul oamenilor? zise ea.

Harry se uită urât la ea.

— Cum adică, o "problemă cu salvatul oamenilor"?

— Păi... ai... continuă Hermione, mai neliniştită ca niciodată. Adică... anul trecut, de exemplu... În lac... În timpul turnirului... nu ar fi trebuit să... vreau să spun că nu ar fi trebuit s-o salvezi pe micuţa Delacour... te-a luat puţin... valul...

Corpul lui Harry fu cuprins de un fior de mânie fierbinte şi usturător. Cum putea să-i amintească tocmai acum de gafa aceea?

— Mă rog, a fost foarte frumos din partea ta, spuse Hermione repede, de-a dreptul îngrozită de expresia de pe chipul lui Harry, toţi au fost de acord că ai făcut o faptă minunată...

— Foarte amuzant, spuse Harry cu o voce tremurândă, pentru că îmi amintesc perfect cum Ron mi-a zis că am pierdut timpul făcând pe eroul... asta crezi că se întâmplă acum? Crezi că vreau să fac iar pe eroul?

— Nu, nu, nu! spuse Hermione înspăimântată. Nu cred asta deloc!

— Ei bine, zi ce ai de zis, pentru că pierdem timpul! strigă Harry.

— Încerc să-ţi spun… Cap-de-Mort te cunoaşte, Harry! A dus-o pe Ginny în Camera Secretelor ca să o ademenească acolo, aşa procedează, ştie că eşti… că eşti genul de persoană care i-ar veni în ajutor lui Sirius! Dacă nu încearcă decât să te atragă în Departamentul Mis… ?

— Hermione, nu contează dacă a făcut-o ca să mă aducă sau nu acolo. Au dus-o pe McGonagall la Sf. Mungo şi n-a mai rămas nimeni din Ordin la Hogwarts căruia să-i putem spune. Dacă nu mergem, Sirius e mort!

— Dar, Harry, dacă visul tău a fost… a fost doar atât, un vis?

Harry scoase un răcnet de frustrare. Hermione se îndepărtă de el cu un pas, din cale-afară de speriată.

— Nu înţelegi! strigă Harry la ea. Nu am coşmaruri, nu visez! Pentru ce crezi că a fost toată povestea cu Occlumanţia, de ce crezi că a vrut Dumbledore să mă împiedice să văd toate astea? Pentru că sunt REALE, Hermione. Sirius este captiv, l-am văzut. L-a prins Cap-de-Mort şi nu mai ştie nimeni altcineva, iar asta înseamnă că suntem singurii care îl pol salva, şi dacă nu vrei să o faci, foarte bine, mă duc singur, ai înţeles? Şi dacă îmi aduc bine aminte, n-ai avut nimic împotriva "problemei mele cu salvatul oamenilor" când te-am salvat pe tine de Dementori, sau — se întoarse spre Ron — când am salvat-o pe sora ta de Vasilisc…

— Eu nu am zis niciodată că aş avea ceva împotrivă! spuse Ron cu patimă.

— Dar, Harry, tocmai tu ai spus-o, zise Hermione aprigă, Dumbledore a vrut să înveţi să îţi închizi mintea

faţă lucrurile astea. Dacă ai fi făcut Occlumanţie cum trebuie, ai mai fi văzut niciodată…

— DACĂ TU CREZI CĂ O SĂ MĂ PORT CA ŞI CÂND NU AM VĂZUT NIMIC…

— Sirius ţi-a zis că nu există nimic mai important decât sil înveţi să îţi blochezi mintea!

— EI BINE, CRED CĂ AR ZICE ALTCEVA, DACĂ AR ŞTI CE AM VĂZUT…

Uşa clasei se deschise. Harry, Ron şi Hermione întoarseră imediat. Ginny intră cu un aer curios, urmată de Luna, care arăta ca de obicei de parcă ar fi plutit înăuntru din greşeală.

— Bună, zise Ginny nesigură. Am recunoscut vocea Harry. De ce ţipi?

— Nu e treaba ta, spuse Harry aspru.

Ginny ridică din sprâncene.

— Nu e nevoie să vorbeşti pe tonul ăsta cu mine, spuse ea calmă, doar mă întrebam dacă pot să te ajut.

— Ei bine, nu poţi, spuse Harry scurt.

— Să ştii că eşti cam nepoliticos, zise Luna senină.

Harry înjură şi se întoarse cu spatele. Ultimul lucru din lume pe care şi-l dorea acum era o conversaţie cu Luna Lovegood.

— Stai, spuse Hermione brusc. Stai… Harry, chiar ne pot ajuta.

Harry şi Ron se uitară la ea.

— Fii atent, Harry, continuă fata, trebuie să stabilim dacă Sirius a părăsit cu adevărat sediul.

— Ţi-am spus, am văzut...

— Harry, te implor, te rog frumos! spuse Hermione disperată. Te rog, hai să verificăm dacă Sirius nu-i acasă, înainte să o luăm la goană spre Londra. Dacă descoperim că nu e acolo, atunci jur că nu o să încerc să te opresc. Vin şi eu, o să... o să fac orice ca să încerc să-l salvez.

— Sirius este torturat ACUM! strigă Harry. Nu avem timp de pierdut.

— Dar dacă este o păcăleală a lui Cap-de-Mort, Harry? Trebuie să verificăm, n-avem încotro.

— Cum? întrebă Harry. Cum să verificăm?

— O să trebuiască să folosim focul lui Umbridge ca să vedem dacă îl putem contacta, spuse Hermione, absolut îngrozită de acest gând. O s-o atragem iar pe Umbridge în altă parte, dar ne trebuie oameni care să stea de pază, şi exact la asta or să ne ajute Ginny şi Luna.

Deşi era evident că se chinuia să înţeleagă ce se întâmpla, Ginny zise imediat, "Da, o facem", după care Luna întrebă:

— Când spui "Sirius", te referi la Stubby Boardman?

Nimeni nu îi răspunse.

— În ordine, îi spuse Harry agresiv lui Hermione, în ordine, dacă găseşti un mod ca s-o facem repede, sunt de

acord, dacă nu, mă duc chiar în clipa asta la Departamentul Misterelor.

— La Departamentul Misterelor? zise Luna, uşor surprinsă. Dar cum vrei să ajungi acolo?

Harry o ignoră din nou.

— Bine, spuse Hermione, frângându-şi mâinile şi plimbându-se încolo şi încoace printre bănci. Bine... păi... unul dintre noi trebuie să meargă, să o găsească pe Umbridge şi... şi s-o trimită într-o direcţie greşită, ca să fie departe de birou. Ar putea să-i spună, ştiu eu, că Peeves face ceva îngrozitor, ca de obicei...

— O fac eu, spuse Ron imediat. O să-i spun că Peeves distruge sala de Transfigurare sau altceva de genul ăsta. Sala e la câţiva kilometri depărtare de biroul ei. Dacă stau să mă gândesc mai bine, probabil că l-aş putea convinge pe Peeves să o facă, dacă o să mă întâlnesc cu el pe drum.

Faptul că Hermione nu zise nimic despre distrugerea sălii de Transfigurare indica gravitatea situaţiei.

— Bine, zise ea încruntată, continuând să se plimbe. Acum, trebuie să-i ţinem pe elevi departe de biroul ei în timp ce intrăm, altfel sigur o să ne pârască vreun Viperin.

— Luna şi cu mine putem să stăm la capetele holului, spuse Ginny prompt, şi să le spunem celorlalţi să nu meargă pe acolo, pentru că cineva a răspândit un gaz sugrumător.

Hermione păru surprinsă de cât de repede îi venise această minciună lui Ginny; aceasta ridică din umeri şi zise:

— Fred şi George plănuiau să o facă înainte să plece.

— Bine, spuse Hermione. Atunci, Harry, noi doi o să fim sub Pelerina Invizibilă şi o să ne furişăm în birou. În felul ăsta o să poţi vorbi cu Sirius...

— Nu este acolo, Hermione!

— Vreau să spun că o să poţi să verifici dacă Sirius este sau nu acasă, în timp ce eu o să stau de pază. Nu cred că trebui să fii singur acolo, Lee a dovedit deja că fereastra este sigură, trimiţând Nifflerii pe-acolo.

Cu toată furia şi nerăbdarea, Harry înţelese că Hermione se oferise să meargă cu el în biroul lui Umbridge în semn de solidaritate şi loialitate.

— Îţi... mă rog, îţi mulţumesc, bâigui el.

— În ordine, dar, chiar dacă facem toate astea, nu cred că o să putem să avem la dispoziţie mai mult de cinci minute, spuse Hermione, uşurată că Harry dădea semne să fi acceptat planul. Nu dacă o să dăm peste Filch şi nenorocitul ăla de Detaşament Inchizitorial care bântuie peste tot.

— Cinci minute vor fi de ajuns, spuse Harry. Hai, să mergem...

— Acum? spuse Hermione şocată.

— Sigur că acum! spuse Harry supărat. Ce credeai, că o să aşteptăm până după cină? Hermione, Sirius este torturat chiar în clipa asta!

— Aha, în... În regulă, spuse ea disperată. Du-te, ia-ţi Pelerina Invizibilă şi ne întâlnim la capătul holului lui Umbridge, da?

Harry nu răspunse, ci ţâşni din cameră şi începu să-şi croiască drum prin mulţimea care se învârtea pe coridor. Două etaje mai sus, se întâlni cu Seamus şi Dean, care îl salutară jovial şi îi spuseră că plănuiau o sărbătorire a sfârşitului examenelor până a doua zi dimineaţă în camera de zi. Harry abia dacă îi auzi. Trecu prin gaura portretului, în timp ce ei încă se certau asupra a câte Berizero avea nevoie să ia de pe piaţa neagră şi ieşi pe aceeaşi gaură, având în geantă Pelerina Invizibilă şi cuţitul lui Sirius, înainte ca ei să fi observat că îi părăsise.

— Harry vrei să participi şi tu cu un galion? Harold Dingle zice că ar putea să ne vândă nişte whisky-foc...

Dar Harry alerga deja iar pe coridor, iar câteva minute mai târziu sări ultimele trepte ca să li se alăture lui Ron, Hermione, Ginny şi Luna, strânşi la capătul holului lui Umbridge.

— Le-am luat, gâfâi el. Aşa, sunteţi gata?

— În ordine, şopti Hermione în timp ce un grup de elevi gălăgioşi din anul şase trecu pe lângă ei. Ron, tu du-te şi fă-o pe Umbridge să plece... Harry şi cu mine o să ne ascundem sub Pelerină şi o să aşteptăm până când o să avem cale liberă...

Ron se îndepărtă, părul său roşu aprins fiind vizibil chiar şi la capătul holului; între timp, capul la fel de colorat al lui Ginny se mişca printre elevii care se

împingeau în jurul lor, mergând în direcţia cealaltă, urmat de capul blond al Lunei.

— Treci aici, şopti Hermione, apucându-l pe Harry de încheietură şi trăgându-l înapoi într-o nişă unde se afla un bust oribil de piatră al unui vrăjitor medieval, care vorbea singur pe o coloană. Eşti... eşti sigur că eşti bine, Harry? Încă eşti foarte palid.

— Sunt bine, spuse el scurt, scoţând repede Pelerina Invizibilă din ghiozdan.

Adevărul era că îl durea cicatricea, însă nu atât de tare încât să bănuiască faptul că Sirius primise deja o lovitură fatală de la Cap-de-Mort; îl duruse mult mai tare atunci când Cap-de-Mort îl pedepsise pe Avery...

— Vino, zise el. Aruncă Pelerina Invizibilă peste amândoi şi rămaseră locului cu urechile ciulite, încercând să desluşească şi altceva în afară de bombănelile în latină ale bustului din faţa lor.

— Nu puteţi să mergeţi pe aici! le striga Ginny celorlalţi. Nu, îmi pare rău, o să trebuiască să ocoliţi pe scara circulară, cineva a răspândit gaz sugrumător pe-aici...

Auziră câţiva elevi care se plângeau, iar o voce morocănoasă zise:

— Eu nu văd nici un gaz.

— Asta pentru că este incolor, spuse Ginny pe o voce disperată şi convingătoare, dar, dacă vrei să treci prin el, n-ai decât, atunci o să avem cadavrul tău ca dovadă pentru următorul idiot care n-o să ne creadă.

Încet, mulţimea se rări. Vestea despre gazul sugrumător părea să se fi răspândit; elevii nu o mai luau pe acolo. Când în sfârşit zona din jur fu destul de liberă, Hermione zise încet:

— Cred că mai bine de atât nu o să fie, Harry. Hai, să mergem.

O luară înainte, acoperiţi de pelerină. Luna stătea cu spatele la ei, la capătul îndepărtat al holului. Când trecură pe lângă Ginny, Hermione şopti:

— Bravo... nu uita de semnal.

— Care este semnalul? şopti Harry, în timp ce se apropiau de uşa lui Umbridge.

— Refrenul "Weasley e al nostru rege", cântat tare, dacă văd că vine Umbridge, răspunse Hermione, în timp ce Harry băga lama cuţitului în crăpătura dintre uşă şi perete.

Încuietoarea se deschise, iar ei intrară în birou. Pisoii de prost gust stăteau tolăniţi în lumina de după-amiază târzie care le încălzea farfuriile, dar în rest biroul era la fel de inert şi pustiu ca data trecută. Hermione răsuflă uşurată.

— Am crezut că ar putea să fi pus încă o măsură de siguranţă după al doilea Niffler.

Îşi dădură jos Pelerina; Hermione se duse repede la fereastră şi rămase într-un unghi mort, cercetând domeniul cu bagheta scoasă. Harry se năpusti spre şemineu, făcând nişte flăcări verzi ca smaraldul să prindă

viaţă acolo. Îngenunche repede, îşi băgă capul în focul jucăuş şi strigă:

— Numărul doisprezece, Casa Cumplită!

Capul începu să i se învârtească exact ca şi când s-ar fi dat jos dintr-o maşină a unui parc de distracţii, deşi genunchii îi rămaseră lipiţi de podeaua rece a biroului. Ţinu ochii bine închişi din cauza cenuşii care vâjâia şi, când se opri din învârtit, îi deschise şi se trezi uitându-se la bucătăria lungă şi rece din Casa Cumplită.

Nu era nimeni acolo. Se aşteptase la asta, şi totuşi, nu era pregătit pentru valul incandescent de panică şi groază care păru să-i cuprindă stomacul când văzu camera pustie.

— Sirius? întrebă el. Sirius, eşti aici?

Vocea îi răsună în toată camera, însă nu primi nici un răspuns, în afara unui zgomot mic de picioare târşâite din dreapta focului.

— Cine-i acolo? strigă el, întrebându-se dacă nu era doar un şoarece.

Kreacher, Spiriduşul de casă, apăru pe furiş în câmpul lui vizual. Arăta de-a dreptul încântat dintr-un motiv anume, deşi părea să fi suferit de curând nişte răni destul de grave la ambele mâini, acoperite de bandaje.

— Este capul tânărului Potter în foc, informă Kreacher bucătăria goală, aruncând cu coada ochiului priviri ciudat de triumfătoare spre Harry. Oare de ce a venit, se întreabă Kreacher?

— Unde e Sirius, Kreacher? întrebă Harry.

Spiriduşul de casă chicoti răguşit.

— Stăpânul a ieşit, Harry Potter.

— Unde s-a dus? Unde s-a dus, Kreacher?

Kreacher se mulţumi să râdă.

— Te avertizez! spuse Harry, fiind perfect conştient că posibilitatea de a-l pedepsi pe Kreacher era aproape nulă de pe poziţia pe care era. Dar Lupin? Ochi-Nebun? Oricare dintre ei, e vreunul dintre ei aici?

— Nu e nimeni, în afară de Kreacher! spuse Spiriduşul vesel şi, întorcându-se cu spatele la Harry, începu să meargă încet spre uşa de la capătul bucătăriei. Kreacher crede că va pălăvrăgi puţin cu stăpâna sa, acum, da, nu a mai avut ocazia de mult timp, stăpânul lui Kreacher l-a ţinut departe de ea...

— Unde s-a dus Sirius? strigă Harry după spiriduş. Kreacher, s-a dus la Departamentul Misterelor?

Kreacher încremeni. Harry abia putea să distingă ceafa capului său chel prin pădurea de picioare de scaune din faţa lui.

— Stăpânul nu îi spune bietului Kreacher unde se duce, spuse Spiriduşul încet.

— Dar ştii! strigă Harry. Nu-i aşa? Ştii unde este!

Urmă o clipă de tăcere, apoi Spiriduşul râse mai tare decât până atunci.

— Stăpânul nu se va mai întoarce de la Departamentul Misterelor! zise el vesel. Kreacher şi stăpâna sa sunt din nou singuri!

Şi se târî înainte şi dispăru pe uşa către hol.

— Eşti un... !

Însă înainte să poată rosti o singură înjurătură sau insultă, Harry simţi o durere puternică în creştet; inhală o grămadă de cenuşă şi, înecându-se, se trezi tras înapoi printre flăcări, până când ajunse brusc să se uite în sus la chipul lat şi palid al profesoarei Umbridge, care îl scosese din foc, trăgându-l de păr şi dându-i acum capul pe spate cât putea de mult, de parcă ar fi vrut să-i taie gâtul.

— Crezi, şopti ea, dând capul lui Harry chiar şi mai pe spate, astfel încât el se uita la tavan, că după doi Niffleri aveam de gând să mai las o fiinţă mică, mizerabilă şi afurisită să intre în biroul meu fără să aflu? Am pus Vrăji cu Senzori Antifurt peste tot în jurul pragului după ce a intrat ultimul băiat nesăbuit. Ia-i bagheta, răcni ea la cineva pe care Harry nu îl văzu, dar simţi o mână cotrobăind în buzunarul de la piept al robei şi scoţându-i bagheta. Şi pe a ei.

Harry auzi zgomotul unei încăierări lângă uşă şi ştiu că şi lui Hermione i se luase bagheta cu forţa.

— Vreau să ştiu ce cauţi în biroul meu, spuse Umbridge, scuturând pumnul cu care îl ţinea de păr pe Harry, astfel încât băiatul se cutremură.

— Încercam... să îmi iau Fulgerul! spuse el răguşit.

— Mincinosule, zise profesoara şi-l scutură iar de cap. Fulgerul tău este pus sub pază strictă la închisori, aşa cum bine ştii, Potter. Erai cu capul în focul meu. Cu cine comunicai?

— Cu nimeni... spuse Harry, încercând să se elibereze. Simţi cum mai multe fire de păr i se desprind de pielea capului.

— Mincinosule! strigă Umbridge.

Îl aruncă de lângă ea, făcându-i să se lovească de birou. Acum o văzu pe Hermione pironită de perete de către Milicent Bulstrode. Reacredinţă stătea sprijinit pe pervaz şi rânjea, în timp ce arunca în sus bagheta lui Harry cu o mână şi o prindea la loc.

Afară era agitaţie şi intrară mai mulţi Viperini masivi, ţinându-i strâns pe Ron, Ginny, Luna şi — spre uimirea totală a lui Harry — pe Neville, care era fixat de gât de Crabbe şi părea să fie într-un pericol iminent de a se sufoca. Toţi patru aveau căluşuri în gură.

— I-am prins pe toţi, spuse Warrington, împingându-l pe Ron cu putere în cameră. Asta, îl împunse el pe Neville cu un deget gros, a încercat să mă împiedice să o prind pe ea — arătă spre Ginny, care încerca să o lovească în tibie pe fata masivă de la Viperini care o ţinea — aşa că l-am adus şi pe el.

— Bravo, bravo, spuse Umbridge, urmărind cum se zbătea Ginny. Ei bine, se pare că Hogwarts va fi în curând o zonă fără alde Weasley, nu-i aşa?

Reacredinţă râse tare şi linguşitor. Umbridge zâmbi larg, mulţumită şi se aşeză pe un fotoliu acoperit cu pânză

de bumbac, privindu-şi prizonierii ca o broască râioasă într-un strat de flori.

— Aşa, deci, Potter zise ea, ai pus oameni să stea de pază în jurul biroului meu şi l-ai trimis pe clovnul ăsta — făcu un semn cu capul spre Ron, iar Reacredinţă râse chiar şi mai tare — să-mi spună că strigoiul genera haos în sala de Transfigurare, când eu ştiam foarte bine că era ocupat cu murdăritul cu cerneală al tuturor lentilelor telescoapelor din şcoală. Tocmai primisem această informaţie de la domnul Filch. Evident, era foarte important pentru tine să vorbeşti cu cineva. Cu Albus Dumbledore? Sau cu hibridul ăla de Hagrid? Mă îndoiesc că e vorba de Minerva McGonagall, am înţeles că este încă prea bolnavă ca să poată vorbi.

Reacredinţă şi alţi câţiva membri ai Detaşamentului Inchizitorial râseră şi acum, Harry realiză că era atât de plin de furie şi de ură, încât tremura.

— Nu este treaba dumneavoastră cu cine vorbesc, se răsti el.

Faţa vlăguită a lui Umbridge păru să se încordeze.

— Foarte bine, spuse ea pe vocea ei cea mai periculoasă şi dulce. Foarte bine, domnule Potter... Ţi-am oferit şansa să îmi spui de bunăvoie. Ai refuzat. Nu am altă variantă decât să te oblig. Draco, cheamă-l pe profesorul Plesneală.

Reacredinţă băgă bagheta lui Harry în buzunarul robei ieşi din cameră zâmbind batjocoritor, dar Harry abia dacă observă. Tocmai îşi dăduse seama de ceva; nu îi venea să creadă că fusese atât de prost ca să uite. Crezuse

că toţi membrii Ordinului, toţi cei care ar fi putut să-l ajute să-l salveze pe Sirius, erau plecaţi — dar se înşelase. Mai există un membru al Ordinului Phoenix la Hogwarts — Plesneală.

În birou era o linişte întreruptă doar de fojgăielile şi încăierările care erau rezultatul eforturilor Viperinilor de a-i ţine sub control pe Ron şi pe ceilalţi. Lui Ron îi sângera buza pe covorul lui Umbridge, în timp ce încerca să scape din strânsoarea lui Warrington; Ginny încă se străduia să o calce pe picior pe fata din anul şase care o ţinea strâns de antebraţe; Neville se învineţea din ce în ce mai tare, pe când trăgea de braţele lui Crabbe; iar Hermione încerca, în van, să scape de Mlilicent Bulstrode. Luna, însă, stătea inertă lângă cel care o capturase, uitându-se în gol pe fereastră, de parcă ar fi fost oarecum plictisită de ce se întâmpla.

Harry se uită iar la Umbridge, care îl privea cu atenţie. Îşi menţinu deliberat expresia calmă şi neutră în timp ce pe holul de afară se auzeau paşi şi Draco Reacredinţă revenea în cameră, deschizându-i uşa lui Plesneală.

— Aţi vrut să mă vedeţi, doamnă directoare? zise Plesneală, uitându-se în jur la toate perechile de elevi care se zbăteau cu o indiferenţă desăvârşită.

— A, domnule profesor Plesneală, spuse Umbridge, zâmbind larg şi ridicându-se. Da, aş mai vrea o sticluţă de Veritaserum, cât poţi de repede, te rog.

— Mi-aţi luat ultima sticluţă ca să-l interogaţi pe Potter, zise el, cercetând-o calm de sub claia de păr negru

şi slinos. Doar n-aţi folosit-o pe toată. V-am spus că trei picături sunt de ajuns.

Umbridge roşi.

— Poţi să mai faci, nu-i aşa? spuse ea cu un glas mai copilăros şi mai dulce, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când era mânioasă.

— Desigur, spuse Plesneală, strângând din buze. Dar e nevoie de un ciclu de lună plină pentru maturare, aşa că probabil că va fi gata peste vreo lună.

— O lună? ţipă Umbridge, umflându-se ca o broască râioasă. O lună? Dar îmi trebuie astă-seară, Plesneală! Tocmai am aflat că Potter îmi foloseşte focul pentru a vorbi cu una sau multe persoane neidentificate!

— Serios? spuse Plesneală, dând primul semn de oarecare interes, în timp ce se uita la Harry. Ei bine, nu mă mir. Potter nu a dat niciodată semne că i-ar plăcea să respecte regulamentul şcolar.

Ochii săi reci şi negri erau aţintiţi asupra ochilor lui Harry, care îi întâlni privirea fără să crâcnească, concentrându-se din răsputeri asupra a ceea ce văzuse în vis, dorind ca Plesneală să îi citească gândurile, să înţeleagă...

— Vreau să-l interoghez! strigă Umbridge supărată, iar Plesneală îşi dezlipi privirea de pe Harry şi se uită la chipul ei care tremura de furie. Vreau să îmi dai o poţiune care să îl oblige să îmi spună adevărul!

— V-am spus deja, spuse Plesneală calm, că nu mai am rezerve de Veritaserum. Dacă nu cumva vreţi să-l

otrăviţi pe Potter — şi vă asigur că v-aş înţelege întru totul dacă aţi face-o — nu vă pot ajuta. Singura problemă este că majoritatea veninurilor acţionează prea repede pentru a-i da timp victimei să spună adevărul.

Plesneală se uită iar la Harry, care se holbă la el, dornic să continue cu orice preţ comunicarea fără cuvinte.

Cap-de-Mort l-a prins pe Sirius în Departamentul Misterelor, îşi zise el disperat. Cap-de-Mort l-a prins pe Sirius —

— Eşti în perioadă de probă! urlă profesoara Umbridge. iar Plesneală se uită din nou la ea, cu sprâncenele puţin ridicate. Nu vrei să mă ajuţi! Mă aşteptam la ceva mai mult. Lucius Reacredinţă mi-a vorbit mereu în termeni elogioşi de tine! Acum ieşi din biroul meu!

Plesneală făcu o plecăciune ironică şi se întoarse să plece. Harry ştiu că ultima şansă de a anunţa Ordinul despre ce se întâmpla ieşea în clipa aceea pe uşă.

— L-a prins pe Amprentă! strigă el. L-a prins pe Amprentă la locul ascunzătorii!

Plesneală se oprise, cu mâna pe clanţa uşii lui Umbridge.

— Amprentă? urlă profesoara Umbridge, uitându-se nedumerită de la Harry la Plesneală. Cine sau ce este Amprentă? Unde se ascunde? La ce se referă, Plesneală?

Plesneală se uită la Harry. Chipul îi era impenetrabil. Harry nu-şi dădu seama dacă înţelesese sau nu, dar nu îndrăzni să vorbească mai clar de faţă cu Umbridge.

— Habar n-am, spuse Plesneală cu răceală. Potter, când o să vreau să strige cineva prostii după mine, o să-ţi dau o esenţă de pălăvrăgit. Şi, Crabbe, mai slăbeşte puţin strânsoarea. Dacă se sufocă Poponeaţă, o să fie nevoie de o grămadă de hârţoage şi mă tem că va trebui să menţionez episodul la referinţe, dacă te vei angaja vreodată.

Închise uşa după el cu o bufnitură, lăsându-l pe Harry într-o stare şi mai avansată de sfâşiere lăuntrică decât înainte; Plesneală fusese ultima sa speranţă. Se uită la Umbridge, care părea să se simtă la fel ca el; pieptul i se mişca de furie şi frustrare.

— Foarte bine, zise ea şi îşi scoase bagheta. Foarte bine... nu am altă soluţie... aceasta este mai mult decât o problemă de disciplină şcolară... este o problemă de securitate a Ministerului... da... da...

Părea să se convingă pe ea însăşi de ceva. Îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, agitată, holbându-se la Harry, dând cu bagheta în palma liberă şi respirând greoi. În timp ce o privea, Harry se simţi total neputincios fără baghetă.

— Mă obligi, Potter... eu nu vreau să o fac, spuse Umbridge, mişcându-se în continuare pe loc, dar uneori circumstanţele justifică metoda... sunt sigură că domnul ministru va înţelege că nu am avut de ales...

Reacredinţă o privea cu o expresie hămesită pe chip.

— Blestemul Cruciatus ar trebui să-ţi dea drumul la limbă, spuse Umbridge încet.

— Nu! strigă Hermione. Doamnă profesoară Umbridge, este ilegal.

Dar Umbridge nu o băgă în seamă. Avea pe chip o expresie răutăcioasă, nerăbdătoare şi entuziasmată, pe care Harry nu o mai văzuse până atunci. Îşi ridică bagheta.

— Domnul ministru nu ar vrea să încălcaţi legea, doamnă profesoară Umbridge! strigă Hermione.

— Pe Cornelius nu îl poate atinge ceea ce nu ştie, spuse Umbridge, gâfâind puţin, în timp ce îşi aţintea bagheta pe rând către diferite părţi ale corpului lui Harry, parcă încerca să ghicească unde avea să-l doară cel mai mult. Nu a aflat niciodată că eu le-am ordonat vara trecută Dementorilor să se ducă după Potter, şi cu toate astea a fost încântat să aibă ocazia să îl exmatriculeze.

— Dumneavoastră aţi fost? icni Harry. Dumneavoastră i-aţi trimis pe Dementori după mine?

— Cineva trebuia să facă ceva, zise Umbridge, în timp ce bagheta se aţinti asupra frunţii lui Harry. Toţi spuneau că ar trebui să fii redus cumva la tăcere — să fii discreditat — dar eu am fost cea care chiar a făcut ceva în privinţa asta... dar ai ieşit şi din asta, nu-i aşa, Potter? Însă nu şi azi, nu şi de data asta...

Şi, trăgând aer în piept, strigă:

— Cruc...

— NU! ţipă Hermione cu o voce răguşită, din spatele lui Milicent Bulstrode. Nu! Harry, trebuie să-i spunem!

— În nici un caz! urlă Harry, uitându-se la ceea ce se vedea din Hermione.

— Trebuie, Harry, oricum o să te oblige să o spui, ce... ce mai contează?

Şi Hermione începu să plângă încet pe roba lui Milicent Bulstrode. Milicent renunţă imediat la încercarea de a o strivi de perete şi se dădu din faţa ei, scârbită.

— Măi, măi, măi! spuse Umbridge triumfătoare. Micuţa domnişoară Întreabă-Tot o să ne dea nişte răspunsuri! Hai, fetiţo, hai!

— Hermione... nu! strigă Ron prin căluş.

Ginny se holba la Hermione, de parcă nu ar mai fi văzut-o niciodată până atunci. Neville, care se străduia să-şi recapete suflul, se uita şi el la ea. Dar Harry tocmai observase ceva. Deşi Hermione plângea disperată în mâini, nu se vedea nici urmă de lacrimi.

— Îmi... îmi pare rău oameni buni, spuse ea. Dar... nu mai suport...

— Aşa, fetiţo haide, spuse Umbridge, apucând-o pe Hermione de umeri, aruncând-o în fotoliul liber de pânză de bumbac şi aplecându-se peste ea. Ia zi... cu cine comunica Potter?

— Păi, înghiţi Hermione în sec... păi, încerca să-i vorbească domnului profesor Dumbledore.

Ron încremeni, cu ochii mari; Ginny nu mai încercă să calce pe picioarele Viperinului care o ţinea captivă; până şi Luna păru puţin surprinsă. Din fericire, atenţia lui

Umbridge şi a favoriţilor ei se concentrase exclusiv asupra lui Hermione, fără să pentru a mai observa aceste semne suspecte.

— Dumbledore? zise Umbridge entuziasmată. Înseamnă că, ştiţi unde e Dumbledore?

— Păi... nu, plânse Hermione. Am încercat la "Ceaunul crăpat" de pe Aleea Diagon şi la "Trei mături", chiar şi la "Capul de mistreţ"...

— Proasto, Dumbledore nu o să stea într-un bar, în timp ce îl caută tot Ministerul! strigă Umbridge, având dezamăgirea înscrisă pe fiecare trăsătură.

— Dar... trebuia să-i spunem ceva foarte important! se văită Hermione, ţinându-şi mâinile şi mai lipite de faţă, dar nu de suferinţă, după cum Harry ştia, ci ca să ascundă absenţa prelungită a lacrimilor.

— Da? spuse Umbridge, redevenind interesată. Ce vroiaţi să-i spuneţi?

— Vroiam... vroiam să-i spunem că e gata! spuse Hermione cu sughiţuri.

— Ce e gata? întrebă Umbridge, care o apucă iar pe Hermione de umeri şi o scutură puţin. Ce e gata, fetiţo?

— Ar... arma, spuse Hermione.

— Arma? Arma? spuse Umbridge, şi ochii părură să-i iasă din orbite de entuziasm. Aţi creat un fel de metodă de opunere? O armă pe care să puteţi să o folosiţi împotriva Ministerului? La ordinele profesorului Dumbledore, desigur?

— D-d-da, făcu Hermione. Dar a trebuit să plece înainte să fie gata, a... a... acum i-am terminat-o şi nu p-p-putem să-l găsim şi s-s-să-i spunem!

— Ce fel de armă este? întrebă Umbridge severă, având mâinile mici şi butucănoase încleştate încă pe umerii lui Hermione.

— Noi n-n-nu înţelegem de fapt despre ce este vorba, spuse Hermione, trăgându-şi nasul cu putere. Noi d-d-doar am făcut ce ne-a zis d-d-domnul profesor Dumbledore.

Umbridge se îndreptă, arătând foarte bucuroasă.

— Du-mă la armă, spuse ea.

— Nu vreau să le arăt şi... lor, spuse Hermione sfredelitor, uitându-se în jur la Viperini printre degete.

— Nu tu pui condiţiile, spuse profesoara Umbridge cu asprime.

— Bine, spuse Hermione, plângând din nou în mâini. Bine... n-au decât s-o vadă, sper să o folosească împotriva dumneavoastră! De fapt, mi-aş dori să invitaţi foarte foarte multă lume să vină s-o vadă! As-asta meritaţi. Ah, cât mi-ar plăcea ca toa... toată şcoala să ştie unde este, şi cum să o folosească, şi atunci, dacă o să-i supăraţi pe unii dintre ei, or să poată s-să vă vină de hac!

Aceste cuvinte avură un impact considerabil asupra lui Umbridge: femeia aruncă priviri rapide şi suspicioase în jur, către Detaşamentul ei Inchizitorial, cu ochii exoftalmici oprindu-se pentru o clipă asupra lui Reacredinţă, care era prea tare de cap ca să îşi ascundă

expresia de nerăbdare şi de lăcomie care îi apăruse pe chip.

Umbridge o contemplă pe Hermione clipe în şir, iar apoi îi vorbi cu o voce pe care o credea cât se poate de mămoasă.

— În ordine, draga mea, hai să mergem doar noi două... şi o să-l luăm şi pe Potter, da? Hai, ridică-te.

— Doamnă profesoară, spuse Reacredinţă entuziasmat, doamnă profesoară, cred că ar trebui să vină şi o parte din Detaşament cu dumneavoastră, ca să aibă grijă de...

— Sunt un reprezentant oficial şi capabil al Ministerului, Reacredinţă, chiar crezi că nu pot să mă descurc singură cu doi adolescenţi fără baghetă? întrebă Umbridge tăios. Oricum, se pare că arma asta nu trebuie văzută de restul elevilor. Veţi rămâne aici până când mă voi întoarce şi aveţi grijă ca nici unul dintre ei — gesticulă spre Ron, Ginny, Neville şi Luna — să nu scape.

— În ordine, spuse Reacredinţă, îmbufnat şi dezamăgit.

— Voi doi puteţi să o luaţi înaintea mea şi să îmi arătaţi drumul, spuse Umbridge, arătând cu bagheta spre Harry şi Hermione. Conduceţi-mă.

CAPITOLUL XXXIII

LUPTA ŞI ZBORUL

Harry habar nu avea ce plănuia Hermione, sau dacă avea într-adevăr un plan. Merse cu jumătate de pas în urma ei, în timp ce străbăteau coridorul şi treceau prin dreptul biroului lui Umbridge, ştiind că avea să pară foarte suspect dacă dădeau semne că nu ştiau unde merg. Nu îndrăzni să încerce să-i vorbească; Umbridge mergea în spatele lor atât de aproape, încât îi auzea respiraţia aspră.

Hermione îi conduse, coborând treptele către holul de intrare. Zgomotul vocilor ridicate şi zăngănitul tacâmurilor pe farfurii răsunară de dincolo de uşa dublă ce dădea spre Marea Sală — lui Harry i se părea incredibil că, la şase metri depărtare, erau oameni care luau cina liniştiţi, sărbătorind sfârşitul examenelor, lipsiţi de orice grijă...

Hermione ieşi pe uşa dublă de stejar de la intrare şi coborî treptele de piatră în aerul înmiresmat al serii. Soarele apunea dincolo de vârfurile copacilor din Pădurea Interzisă şi, în timp ce Hermione mergea hotărâtă pe iarbă — iar Umbridge alerga ca să ţină pasul cu ea — umbrele lor lungi şi întunecate făceau valuri pe iarbă în urma lor, ca nişte pelerine.

— Este ascunsă în coliba lui Hagrid, nu-i aşa? îi susură Umbridge nerăbdătoare la ureche lui Harry.

— Nici vorbă, spuse Hermione usturător. Hagrid ar fi putut să o declanşeze din greşeală.

— Da, spuse Umbridge, al cărei entuziasm părea să crească. Da, aşa ar fi făcut, bineînţeles, dobitocul ăla corcit.

Râse. Harry simţi o dorinţă puternică de-a se întoarce şi de-a o apuca de gât, dar se abţinu. Cicatricea îi zvâcnea în aerul blând al serii, dar încă nu îl ardea, aşa cum ştia că ar fi făcut-o în cazul în care Cap-de-Mort s-ar fi pregătit să ucidă.

— Aşa. Păi... unde este? întrebă Umbridge, cu o notă de nesiguranţă, în glas în timp ce Hermione continua să meargă cu paşi mari spre Pădure.

— Aici, bineînţeles, spuse fata, arătând spre copacii întunecaţi. Trebuia să fie într-un loc unde elevii să n-o găsească din greşeală, nu-i aşa?

— Desigur, spuse Umbridge, oarecum speriată. Desigur... păi, foarte bine... mergeţi înaintea mea.

— Dacă tot o luăm înainte, puteţi să ne daţi bagheta dumneavoastră? o întrebă Harry.

— Nu, nu cred, domnule Potter, zise Umbridge dulce, împungându-l în spate cu ea. Mă tem că Ministerul pune mai mare preţ pe viaţa mea decât pe a voastră.

Când ajunseră în umbra răcoroasă a primilor copaci, Harry încercă să întâlnească privirea lui Hermione; să intre în Pădure fără baghete i se părea cel mai nesăbuit lucru pe care îl făcuseră în seara aceea. Ea însă doar îi aruncă lui Umbridge o privire dispreţuitoare şi intră trecu

de lizieră, mişcându-se atât de repede, încât lui Umbridge, cu picioarele ei scurte, îi era foarte greu să ţină pasul.

— E mult în interior? întrebă Umbridge, după ce ce roba i se rupse într-o tufă de mărăcini.

— O, da, spuse Hermione, da, este foarte bine ascunsă.

Presimţirea rea a lui Harry se accentuă. Hermione nu urma drumul pe care merseseră ca să îl viziteze pe Grawp, ci cel pe care mersese el cu trei ani în urmă, spre bârlogul monstrului Aragog. Atunci Hermione nu fusese cu el; se îndoia că ştia ce pericol se afla la capătul drumului.

— Ăă... eşti sigură că ăsta e drumul corect? o întrebă el cu subînţeles.

— O, da, spuse ea cu o voce fermă, croindu-şi drum cu mai mult zgomot decât ar fi fost nevoie.

În spatele lor, Umbridge se împiedică de un puiet căzut. Nici unul dintre ei nu se opri să o ajute să se ridice; Hermione merse mai departe, strigând tare peste umăr:

— Mai avem puţin!

— Hermione, vorbeşte mai încet, şopti Harry, grăbindu-se să o prindă din urmă. Ar putea să ne audă oricine prin locurile astea...

— Chiar vreau să fim auziţi, răspunse ea încet, în timp ce Umbridge alerga zgomotos în urma lor. O să vezi...

Mai merseră o bună bucată de vreme, până când pătrunseră atât de mult în Pădure, încât coroanele copacilor blocau toată lumina. Harry avea sentimentul pe

care îl mai avusese şi înainte în Pădure: că era urmărit de mulţi ochi nevăzuţi.

— Cât mai trebuie să mergem? întrebă Umbridge supărată din spatele lui.

— Nu mult! strigă Hermione, în timp ce ajungeau într-un luminiş întunecat şi umed. Încă puţin...

O săgeată vâjâi prin aer şi se înfipse cu un zgomot ameninţător în copacul din dreptul ei. Aerul se umplu deodată de sunetul copitelor; Harry simţi solul pădurii tremurând; Umbridge scoase un ţipăt scurt şi îl împinse în faţa ei ca pe un scut...

Se smulse de lângă ea şi se întoarse. În jur de cincizeci de centauri apărură din toate părţile, cu arcurile ridicate şi întinse, îndreptate spre Harry, Hermione şi cu Umbridge. Se dădură încet în spate, către centrul luminişului, Umbridge scoţând mici icnete de groază. Harry se uită cu coada ochiului la Hermione, care avea un zâmbet triumfător.

— Cine eşti? spuse o voce.

Harry se uită în stânga. Centaurul cu un corp ca de castan, pe nume Magorian, ieşi din cerc, apropiindu-se de ei cu arcul ridicat la fel ca ceilalţi. În dreapta lui Harry, Umbridge încă suspina, cu bagheta tremurând tare, în timp ce o îndrepta spre centaurul care se apropia.

— Te-am întrebat cine eşti, omule, spuse Magorian aspru.

— Sunt Dolores Umbridge! zise Umbridge cu o voce stridentă, îngrozită. Adjunct al ministrului Magiei, director şi Mare Inchizitor la Hogwarts!

— Eşti de la Ministerul Magiei? spuse Magorian, în timp ce mulţi centauri din cercul din jur se foiau neliniştiţi.

— Exact! spuse Umbridge, cu o voce şi mai subţire, aşa că aveţi grijă! Conform legilor promulgate de Departamentul pentru Reglementarea şi Controlul Creaturilor Magice, orice atac al unor hibrizi ca voi asupra unui om...

— Cum ne-ai spus? strigă un centaur cu un aspect neîmblânzit, pe care Harry îl recunoscu drept Bane.

În jurul lor se auziră multe şoapte furioase şi corzi de arc întinse.

— Nu le spuneţi aşa! spuse Hermione mânioasă, dar Umbridge nu părea să o fi auzit.

Cu bagheta care îi tremura îndreptată în continuare spre Magorian, ea continuă:

— Legea cincisprezece B prevede limpede că "orice atac de către o creatură magică având o capacitate intelectuală cvasiumană şi drept urmare considerată responsabilă pentru acţiunile sale...

— "Capacitate intelectuală cvasiumană"? repetă Magorian, în timp ce Bane şi ceilalţi răcneau furioşi şi râcâiau pământul cu copitele. Considerăm asta o mare insultă, omule! Din fericire, capacitatea noastră intelectuală o depăşeşte cu mult pe a voastră.

— Ce cauţi în pădurea noastră? strigă centaurul cenuşiu cu chipul aspru pe care îl văzuseră Harry şi Hermione ultima dată când veniseră în pădure. De ce eşti aici?

— Pădurea voastră? spuse Umbridge, tremurând acum nu numai de frică, ci şi de indignare, după câte se părea. Dă-mi voie să-ţi amintesc că trăiţi aici doar pentru că Ministerul Magiei vă acordă anumite zone de...

O săgeată zbură atât de aproape de capul ei, încât îi atinse părul cărunt în trecere. Femeia scoase un ţipăt asurzitor şi îşi puse mâinile pe cap, în timp ce unii centauri îşi strigau aprobarea, iar alţii râdeau zgomotos. Râsetele lor sălbatice ca un nechezat, care răsunau în luminişul slab luminat, şi priveliştea copitelor care loveau pământul compuneau un spectacol înspăimântător.

— Acum a cui pădure este, omule? răcni Bane.

— Hibrizi nenorociţi ce sunteţi! strigă ea, cu mâinile lipite ui continuare de cap. Bestii! Animale necontrolate!

— Tăceţi! strigă Hermione, dar prea târziu.

Umbridge îşi îndreptă bagheta spre Magorian şi strigă:

— Incarcerus!

Din aer ţâşniră frânghii ca nişte şerpi groşi, încolăcindu-se strâns în jurul trunchiului centaurului şi imobilizându-i braţele. Animalul scoase un urlet de furie şi se ridică în două picioare, încercând să se elibereze, în timp ce ceilalţi centauri atacau.

Harry o înşfăcă pe Hermione şi o trase în jos; stând pe burtă la pământ, trăi o clipă de groază când copitele duduiră în jurul lui, dar centaurii îi ocoliră, strigând şi urlând mânioşi.

— Nuuuuu! o auzi el ţipând pe Umbridge. Nuuuuuu... sunt director-adjunct... nu puteţi — daţi-mi drumul, animalelor... nuuuuu!

Harry văzu o străfulgerare roşie şi ştiu că Umbridge încercase să îl împietrească pe unul dintre ei; apoi ţipă foarte tare. Ridicându-şi capul cu câţiva centimetri, Harry văzu că Umbridge fusese prinsă pe la spate de Bane şi ridicată mult în aer, zbătându-se şi ţipând de frică. Bagheta îi căzu din mână pe jos, iar lui Harry îi zvâcni inima în piept de bucurie. De-ar putea să ajungă la ea...

Însă, chiar când întindea o mână spre ea, copita unui centaur se lăsă pe baghetă şi o rupse în două.

— Acum! răcni o voce în urechea lui Harry, iar un braţ gros şi păros apăru ca din senin şi îl ridică în picioare.

Şi Hermione fusese ridicată. Peste corpurile şi capetele diferit colorate ale centaurilor, Harry o văzu pe Umbridge dusă de Bane printre copaci. Ţipa încontinuu, cu o voce din ce în ce mai ştearsă, până când nu o mai auziră peste tropăitul copitelor din jurul lor.

— Şi aceştia? spuse centaurul cenuşiu cu chip aspru care o ţinea pe Hermione.

— Sunt tineri, zise o voce melancolică din spatele lui Harry. Nu atacăm mânji.

— Ei au adus-o aici, Ronan, răspunse centaurul care îl ţinea strâns pe Harry. Şi nu sunt atât de tineri... ăsta aproape că a ajuns la maturitate.

Îl scutură pe Harry de gulerul robei.

— Vă rog, spuse Hermione pe nerăsuflate, vă rog, nu ne atacaţi, noi nu gândim ca ea, nu suntem angajaţi la Ministerul Magiei! Am venit aici doar pentru că ara sperat că o s-o alungaţi şi o să scăpăm de ea.

Harry îşi dădu seama imediat, după expresia de pe chipul centaurului cenuşiu care o ţinea pe Hermione, că făcuse o mare greşeală când spusese asta. Centaurul cenuşiu îşi dădu capul pe spate, tropăind mânios, şi răcni:

— Vezi, Ronan? Au deja aroganţa neamului lor! Deci, noi trebuia să vă rezolvăm treburile murdare, da, pui de om? Trebuia să ne purtăm ca servitorii voştri, să vă alungăm duşmanii ca nişte câini de vânătoare ascultători?

— Nu! spuse Hermione îngrozită. Vă rog... nu am vrut să spun asta! Doar am sperat că o să puteţi să... să ne ajutaţi...

Însă lucrurile păreau să meargă din rău în rău.

— Noi nu-i ajutăm pe oameni! se răsti centaurul care îl ţinea pe Harry, strângându-l mai tare şi dându-se puţin în spate, astfel încât picioarele lui Harry se ridicară pentru o clipă de la pământ. Suntem o rasă aparte şi suntem mândri de asta. Nu vă vom permite să plecaţi de-aici, ca să vă lăudaţi că v-am ascultat ordinele!

— Nu vom spune nimic de genul ăsta! strigă Harry. Ştim că nu aţi făcut-o pentru că am vrut noi...

Dar nimeni nu părea să îl asculte.

Un centaur cu barbă din rândurile din spate ale mulţimii strigă:

— Au venit aici nechemaţi, trebuie să suporte consecinţele!

Aceste cuvinte fură întâmpinate de urale de aprobare, iar un centaur gri închis strigă:

— N-au decât să i se alăture femeii!

— Aţi spus că nu le faceţi rău celor nevinovaţi! strigă Hermione, plângând acum de-adevăratelea. Nu v-am făcut nici un rău, nu ne-am folosit baghetele şi nu v-am ameninţat. Nu vrem decât să ne întoarcem la şcoală, vă rog, lăsaţi-ne să ne întoarcem...

— Nu suntem toţi ca trădătorul de Firenze, pui de om! strigă centaurul cenuşiu, însoţit de un alt val de nechezaturi aprobatoare din partea celorlalţi. Poate că ne-aţi considerat nişte cai drăguţi care vorbesc, nu? Suntem un popor străvechi, care nu va accepta invazii şi insulte din partea vrăjitorilor! Nu vă urmăm legile, nu vă recunoaştem superioritatea, suntem...

Însă Harry şi Hermione nu auziră ce altceva mai erau centaurii, pentru că în clipa aceea se iscă un zgomot zguduitor la marginea luminişului, atât de tare, încât toţi, Harry, Hermione şi cei cincizeci şi ceva de centauri care umpluseră luminişul, se uitară în jur. Centaurul lui Harry îi dădu drumul pe jos, în timp ce mâinile i se duseră imediat la arc şi la tolba cu săgeţi. Şi lui Hermione i se dăduse drumul, iar Harry se grăbi spre ea, în timp ce două trunchiuri groase de copaci se despărţeau prevestind ceva

de rău şi în spaţiul dintre ei apăru silueta monstruoasă a uriaşului Grawp.

Centaurii cel mai aproape de el se dădură înapoi peste cei din spatele lor; luminişul era acum o pădure de arcuri şi săgeţi care aşteptau să fie eliberate, toate îndreptate în sus, către faţa enormă şi cenuşie care acum se uita spre ei de sub acoperişul des de ramuri. Gura strâmbă a lui Grawp era căscată prosteşte; i se vedeau dinţii galbeni ca nişte cărămizi strălucind în lumina slabă. Ochii stinşi, de culoarea mâlului, se îngustară în timp ce le cerceta pe fiinţele de la picioarele sale. Trăgea după el două frânghii rupte, legate de ambele glezne.

Deschise gura şi mai larg.

— Hagger.

Harry nu ştia ce însemna "hagger", sau în ce limbă era, şi nici nu îi prea păsa; privea labele picioarelor lui Grawp, care erau lungi cam cât era Harry de înalt. Hermione îl strânse tare de braţ; centaurii erau destul de tăcuţi, uitându-se în sus la uriaşul, al cărui cap mare şi rotund se mişca dintr-o parte în alta, în timp ce continua să se uite printre ei de parcă ar fi căutat ceva ce îi căzuse din mână.

— Hagger! zise el din nou, de data asta mai insistent.

— Pleacă de aici, uriaşule! strigă Magorian. Nu eşti bine venit printre noi!

Aceste cuvinte părură să nu aibă nici un fel de efect asupra lui Grawp. Se aplecă puţin (braţele centaurilor se încordară pe arcuri), apoi răcni:

— HAGGER!

Câţiva centauri păreau îngrijoraţi. Hermione însă scoase un icnet.

— Harry! şopti ea. Cred că încearcă să spună "Hagrid"!

Chiar în acea clipă Grawp îi zări pe singurii doi oameni din marea de centauri. Îşi coborî capul cu încă vreo jumătate de metru, uitându-se la ei cu atenţie. Harry o simţi pe Hermione tremurând când Grawp deschise iar gura şi spuse, pe o voce joasă, bubuitoare:

— Hermy.

— Dumnezeule mare, spuse Hermione, strângându-l pe Harry atât de tare de braţ, încât acesta începu să-i amorţească, şi făcându-i cât pe-aici să leşine, şi-a... şi-a amintit!

— HERMY! răcni Grawp. UNDE HAGGER?!

— Nu ştiu! zise Hermione îngrozită. Îmi pare rău, Grawp, nu ştiu!

— GRAWP VREA HAGGER!

Una dintre mâinile masive ale uriaşului se întinse în jos. Hermione scoase un strigăt, fugi câţiva paşi înapoi şi căzu. Lipsit de baghetă, Harry îşi luă inima în dinţi ca să pocnească, să lovească, să muşte şi să facă tot ce era nevoie, în timp ce mâna se apropie de el şi răsturnă un centaur alb ca zăpada.

Asta aşteptaseră centaurii — degetele întinse ale lui Grawp erau la jumătate de metru de Harry când cincizeci

de săgeţi vâjâiră prin aer către uriaş, ciuruindu-i chipul enorm, făcându-l să urle de durere şi furie, şi să se îndrepte, frecându-şi faţa cu mâinile sale enorme, rupând săgeţile, dar înfundând vârfurile şi mai tare.

Urlă şi tropăi cu picioarele sale enorme, iar centaurii i se împrăştiară din cale; picături din sângele lui Grawp de mărimea unor pietricele căzură peste Harry ca o ploaie, în timp ce o ridica în picioare pe Hermione şi fugeau amândoi cât puteau de repede ca să se adăpostească printre copaci. Când ajunseră acolo, se uitară în urmă; Grawp întindea mâna înnebunit după centauri, în timp ce sângele îi şiroia pe faţă; aceştia se retrăgeau dezorganizaţi, galopând printre copacii din partea cealaltă a luminişului. Harry şi Hermione îl urmăriră pe Grawp răcnind iar de furie şi năpustindu-se pe urmele lor, dărâmând alţi copaci în stânga şi în dreapta în drumul său.

— O, nu, spuse Hermione, tremurând atât de tare, încât îi cedară genunchii. Vai, a fost groaznic. Şi s-ar putea să-i omoare pe toţi.

— Eu nu mi-aş face griji, sincer să fiu, spuse Harry supărat.

Sunetele centaurilor care galopau şi ale uriaşului care bolborosea deveniră din ce în ce mai estompate. În timp ce Harry le asculta, cicatricea îi zvâcni iar năprasnic, iar el fu cuprins de un val de groază.

Pierduseră foarte mult timp — erau şi mai departe de a-l salva pe Sirius decât fuseseră când Harry avusese viziunea. Nu numai că reuşise să îşi piardă bagheta, dar erau amândoi blocaţi în mijlocul Pădurii Interzise, fără nici un mijloc de transport.

— Inteligent plan, se răsti el la Hermione, ca să-şi verse oful. Isteţ, nevoie mare. Acum ce facem?

— Trebuie să ne întoarcem la castel, spuse Hermione încet.

— Până o să facem asta, probabil că Sirius o să fie mort! spuse Harry, lovind furios un trunchi apropiat.

De deasupra se auziră nişte vorbe pe voci subţiri şi, când se uită în sus, Harry văzu un Apărarc supărat, flexându-şi spre el degetele lungi ca nişte rămurele.

— Păi, nu putem să facem nimic fără baghete, spuse Hermione descurajată, ridicându-se iar. Oricum, Harry, cum aveai de gând să ajungi tocmai la Londra?

— Da, tocmai asta ne întrebam şi noi, spuse o voce familiară din spatele ei.

Harry şi Hermione se apropiară din reflex unul de altul şi se uitară printre copaci.

Ron apăru, cu Ginny, Neville şi Luna venind grăbiţi în urma lui. Toţi arătau jalnic — Ginny avea mai multe zgârieturi pe toată lungimea obrazului, deasupra ochiului lui Neville se umfla o gâlmă vânătă, iar lui Ron îi sângera buza mai rău ca niciodată — dar păreau destul de mulţumiţi de ei înşişi.

— Ia să vă aud, spuse Ron, dând la o parte o ramură joasă şi întinzându-i bagheta lui Harry, aveţi vreo idee?

— Cum aţi scăpat? întrebă Harry uluit, luându-şi bagheta de la Ron.

— Câteva Vrăji de Împietrire, una de Dezarmare. Neville a făcut o Vrajă de Oprire frumuşică, spuse Ron distrat, dându-i acum şi lui Hermione bagheta. Dar Ginny a fost cea mai bună, l-a rezolvat pe Reacredinţă — Blestemul Gogoriţă cu Lilieci — a fost superb, avea toată faţa plină de chestiile alea mari şi înaripate. Oricum, v-am văzut pe fereastră cum vă îndreptaţi spre pădure şi am venit după voi. Ce aţi făcut cu Umbridge?

— A fost luată, spuse Harry. De o herghelie de centauri.

— Şi pe voi v-au lăsat în urmă? întrebă Ginny uimită.

— Nu, au fost alungaţi de Grawp, spuse Harry.

— Cine e Grawp? întrebă Luna cu interes.

— Fratele mai mic al lui Hagrid, spuse Ron repede. Oricum, avem altele pe cap. Harry, ce ai aflat în foc? L-a prins Ştii-Tu-Cine pe Sirius, sau... ?

— Da, zise Harry, în timp ce cicatricea îl ustura iar. Sunt sigur că Sirius e încă în viaţă, dar nu văd cum o să putem să ajungem acolo ca să-l ajutăm.

Tăcură cu toţi, relativ speriaţi; problema cu care erau confruntaţi părea de nedepăşit.

— Păi, o să trebuiască să zburăm, nu-i aşa? spuse Luna, cu o voce care avea o notă de hotărâre cum Harry nu mai auzise până atunci.

— Stai aşa, spuse Harry enervat, luând-o la rost. În primul rând, nu e cazul să te amesteci, iar în al doilea, Ron

este singurul dotat cu o mătură care nu este păzită de un trol, aşa că...

— Eu am o mătură! spuse Ginny.

— Da, dar nu vii cu noi, spuse Ron supărat.

— Uite ce-i, îmi pasă de ce se întâmplă cu Sirius la fel de mult ca şi vouă! spuse Ginny enervată, astfel încât asemănarea dintre ea, Fred şi George deveni brusc evidentă.

— Eşti prea... Începu Harry, dar Ginny îl întrerupse cu vehemenţă:

— Am trei ani mai mult decât aveai tu când te-ai luptat cu Ştii-Tu-Cine pentru Piatra Filozofală, şi eu l-am blocat pe Reacredinţă în biroul lui Umbridge, atacat de gogoriţe înaripate...

— Da, dar...

— Facem cu toţii parte din A. D., spuse Neville încet. Parcă trebuia să vedem cum putem lupta cu Ştii-Tu-Cine, nu-i aşa? Iar asta este prima ocazie pe care o avem ca să facem într-adevăr ceva — sau totul a fost o joacă nevinovată?

— Nu, sigur că nu a fost o joacă... spuse Harry grăbit.

— Atunci ar trebui să venim şi noi, spuse Neville ferm. Vrem să ajutăm.

— Aşa este, spuse Luna, zâmbind fericită.

Privirea lui Harry o întâlni pe cea a lui Ron. Ştia că Ron se gândea la acelaşi lucru: dacă ar fi putut să aleagă

orice membri pentru a încerca să-l salveze pe Sirius, nu i-ar fi ales pe Ginny, Neville şi Luna.

— Păi, oricum nu contează, spuse el printre dinţi, pentru că încă nu ştim cum să ajungem acolo...

— Credeam că am rezolvat asta, spuse Luna pe un ton care te făcea să înnebuneşti. Zburăm!

— Fii atentă, spuse Ron, de-abia reuşind să-şi controleze mânia, poate că tu ştii să zbori fără mătură, dar nouă, celorlalţi, nu pot să ne crească aripi când avem nevoie...

— Există şi alte metode de zbor, în afară de mături, spuse Luna senină.

— Presupun că o să mergem călare pe Snorco-porc? întrebă Ron.

— Snorhacul Corn-Şifonat nu poate să zboare, spuse Luna pe o voce demnă, dar ei pot, iar Hagrid a zis că sunt foarte pricepuţi la găsirea locurilor pe care le caută cei care îi călăresc.

Harry se întoarse imediat. Între doi copaci, cu ochii sclipindu-le într-un mod straniu, se aflau doi Thestrali care urmăreau conversaţia în şoaptă, de parcă ar fi înţeles fiecare cuvânt.

— Da! zise el, apropiindu-se.

Îşi ridicară capetele ca de reptilă, dând pe spate o coamă lungă şi neagră, iar Harry întinse mâna entuziasmat şi-i mângâie grumazul lucios al celui mai apropiat; cum putuse să-i considere vreodată urâţi?

— Sunt chestiile alea ciudate ca nişte cai? spuse Ron nesigur, uitându-se ceva mai la stânga Thestralului pe care îl mângâia Harry. Aia pe care nu poţi să vezi decât dacă ai văzut pe cineva că o mierleşte?

— Da, spuse Harry.

— Câţi sunt?

— Doar doi.

— Păi, avem nevoie de trei, zise Hermione, încă tulburată, dar decisă.

— De patru, Hermione, spuse Ginny, încruntându-se.

— De fapt, cred că suntem şase, spuse Luna calmă, numărând.

— Fii serioasă, nu putem să mergem toţi! spuse Harry supărat. Fiţi atenţi, voi trei — arătă spre Neville, Ginny şi Luna — voi nu sunteţi implicaţi în asta, nu sunteţi...

Izbucniră noi proteste. Cicatricea îl duru iar, de data asta şi mai tare. Fiecare moment de întârziere era valoros; nu aveau timp să se certe.

— În ordine, bine, e alegerea voastră, spuse el scurt, dar, dacă nu vom găsi alţi Thestrali, nu o să puteţi să...

— Ah, vor veni şi alţii, spuse Ginny încrezătoare, uitându-se, la fel ca Ron, în direcţia greşită şi părând convinsă că se uita la cai.

— Ce te face să crezi asta?

— Pentru că, în caz că nu ai observat, tu şi Hermione sunteţi plini de sânge, spuse ea calmă, şi ştim că Hagrid îi

ademeneşte pe Thestrali cu carne crudă. Probabil că de asta au apărut ăştia doi.

Harry simţi că îl trage cineva de mânecă în clipa aceea. Se uită în jos şi îl văzu pe Thestralul cel mai apropiat lingându-i mâneca umezită de sângele lui Grawp.

— Bine, în ordine, spuse el, venindu-i o idee strălucită, Ron şi cu mine o să-i luăm pe ăştia doi şi o să mergem înainte, iar Hermione poate să stea aici cu voi şi o să atragă mai mulţi Thestrali...

— Eu nu rămân în urmă! spuse Hermione mânioasă.

— Nu este nevoie, spuse Luna, zâmbind. Uite, au mai venit şi alţii... cred că mirosiţi rău de tot...

Harry se întoarse: printre copaci veneau nu mai puţin de sase sau şapte Thestrali, cu aripile mari de piele strânse pe lângă corp şi cu ochii strălucindu-le în întuneric. Acum nu mai avea nici o scuză.

— Bine, spuse el mânios, atunci alegeţi câte unul şi încălecaţi.

CAPITOLUL XXXIV

DEPARTAMENTUL MISTERELOR

Harry apucă strâns coama celui mai apropiat Thestral, puse un picior pe o buturugă şi se urcă stângaci

pe spatele mătăsos al calului. Acesta nu protestă, ci îşi întoarse capul, cu colţii dezveliţi, şi încercă să-i lingă roba în continuare.

Descoperi că exista un mod de a-şi fixa genunchii în spatele articulaţiilor aripilor, care îi dădea un sentiment de mai mare siguranţă, apoi se uită în jur la ceilalţi. Neville se ridicase peste spinarea următorului Thestral şi acum încerca să-şi azvârle un picior peste spatele animalului. Luna era deja pe poziţie, stând călare într-o parte şi aranjându-şi roba, ca şi când ar fi făcut asta zilnic. Însă Ron, Hermione şi Ginny, stăteau nemişcaţi pe loc, cu gura căscată şi ochii mari.

— Ce e? zise el.

— Cum naiba să ne urcăm? zise Ron cu o voce slabă. Când noi nici măcar nu-i vedem?

— Ah, e uşor, spuse Luna, coborând amabilă de pe Thestral şi ducându-se cu paşi mari spre ei. Hermione şi Ginny! Veniţi aici...

Îi trase până la ceilalţi Thestrali din jur şi-i ajută pe rând să încalece. Toţi trei părură extrem de neliniştiţi când le prinse mâinile în coama calului şi le spuse să strângă tare, înainte să se întoarcă pe spinarea bidiviului ei.

— E incredibil, murmură Ron, mişcându-şi mâna liberă cu sfială în sus şi în jos pe grumazul calului său. Incredibil... de-aş putea să-l văd...

— Zi mersi că rămâne invizibil, spuse Harry sumbru. Deci, suntem gata?

Încuviinţară toţi din cap şi Harry văzu cinci perechi de genunchi încordându-se sub robe.

— În ordine...

Se uită în jos, la ceafa neagră şi lucioasă a Thestralului său, şi înghiţi în sec.

— Aşa deci, la Londra, Ministerul Magiei, intrarea vizitatorilor, spuse el nesigur. Ăă... dacă ştiţi... unde mergeţi...

Preţ de o clipă, Thestralul lui Harry nu făcu absolut nimic; apoi, cu o mişcare năvalnică, una care aproape că îl dădu jos, întinse ambele aripi; calul se lăsă în jos încet, apoi ţâşni în sus atât de repede şi de abrupt, încât Harry trebui să îşi încleşteze braţele şi picioarele în jurul lui ca să nu-i alunece de pe spinarea osoasă. Închise ochii şi îşi lipi faţa de coama mătăsoasă a calului, în timp ce treceau vijelios prin cele mai înalte ramuri ale copacilor şi zburau mai departe, spre apusul sângeriu.

Harry îşi zise că nu se mai mişcase niciodată atât de repede: Thestralul vâjâi pe deasupra castelului, aproape fără să dea din aripile mari; aerul din ce în ce mai rece îi biciuia chipul lui Harry; îşi miji ochii împotriva vântului puternic, se uită în jur şi îi văzu pe cei cinci colegi ai săi zburând în urma sa, fiecare aplecat cât putea de jos peste grumazul Thestralului, ca să se apere de curentul de aer.

Survolară domeniul de la Hogwarts şi trecură de Hogsmeade; Harry vedea munţi şi văi dedesubtul lor. În timp ce lumina zilei începea să scadă, Harry zări mici mănunchiuri de lumini când trecură pe deasupra mai multor sate, apoi un drum şerpuitor pe care o singură

maşină se îndrepta spre casă printre dealuri, ca o insectă...

— Este ciudat! abia îl auzi Harry pe Ron strigând de undeva din spate şi îşi imagină cum trebuia să fie să goneşti la înălţimea asta fără nici un suport vizibil.

Veni şi asfinţitul: cerul prindea câte o nuanţă de mov deschis, fiind plin de stele micuţe şi argintii, iar în scurt timp doar luminile oraşelor încuiate le arătară cât de departe erau de pământ sau cât de repede zburau. Braţele lui Harry erau înfăşurate strâns în jurul grumazului calului, iar băiatul îşi dori ca acesta să meargă şi mai repede. Cât timp se scursese de când îl văzuse pe Sirius zăcând pe podeaua Departamentului Misterelor? Cât mai putea Sirius să-i reziste lui Cap-de-Mort? Singurul lucru de care era sigur Harry era că naşul său nici nu făcuse ce dorise Cap-de-Mort, nici nu murise, pentru că era convins că, în oricare dintre aceste variante, ar fi simţit încântarea sau mânia lui Cap-de-Mort cuprinzându-i corpul, făcându-i cicatricea să ardă la fel de dureros ca în noaptea când fusese atacat domnul Weasley.

Zburară mai departe prin întunericul tot mai dens; Harry îşi simţea faţa rigidă şi rece, picioarele îi amorţiseră de cât strânseră corpul Thestralului, însă nu îndrăznea să îşi schimbe poziţia ca să nu alunece... Nu auzea nimic din cauza aerului care îi vâjâia în urechi, şi avea gura uscată şi îngheţată, din cauza vântului rece al nopţii. Nu mai ştia cât de mult merseră; toată încrederea îi era în animalul de sub el, care gonea hotărât în noapte, abia dând din aripi, în timp ce zbura mereu înainte.

Dacă ajungeau prea târziu…

Este încă în viaţă, se luptă, o simt…

Dacă va hotărî Cap-de-Mort că Sirius nu va ceda…

Aş şti…

Harry simţi un gol în stomac; capul Thestralului se îndreptă deodată spre pământ şi Harry îi alunecă pe grumaz cu câţiva centimetri. În sfârşit, coborau… i se păru că aude un strigăt din spate şi se întoarse, dar nu văzu nici urmă de corp în cădere… probabil că avuseseră toţi un şoc când se schimbase direcţia, la fel ca el.

Acum luminile puternice portocalii erau din ce în ce mai mari şi mai rotunde pretutindeni; vedeau acoperişurile clădirilor, şuvoaie de faruri ca nişte ochi luminoşi de insecte, pătrate gălbui care erau de fapt ferestre. Foarte brusc, din câte li se păru, goneau spre trotuar; Harry strânse Thestralul cu toată puterea, şi se pregăti pentru un impact subit, dar calul atinse solul întunecat la fel de uşor ca o umbră, iar Harry alunecă de pe spinarea sa, uitându-se în jur la strada unde zona aglomerată de trecere era încă la mică depărtare de cabina telefonică vandalizată, în lumina portocalie insipidă a felinarelor.

Ron ateriză puţin mai încolo şi căzu imediat pe trotuar de pe grumazul Thestralului.

— Niciodată n-o s-o mai fac, spuse el, adunându-se de pe jos.

Dădu să se îndepărteze de Thestral, dar, neputând să-l vadă, se lovi de partea lui posterioară şi aproape că se prăbuşi din nou.

— Absolut niciodată... a fost cea mai groaznică...

Hermione şi Ginny aterizară de-o parte şi de alta a lui: amândouă se dădură jos de pe bidiviii lor cu ceva mai multă graţie decât Ron, deşi aveau cam aceeaşi expresie uşurată că ajunseseră iar cu picioarele pe pământ; Neville sări, tremurând, iar Luna descălecă lin.

— Şi-acum, încotro? îl întrebă ea pe Harry cu o voce de un interes politicos, de parcă totul ar fi fost o excursie relativ interesantă.

— Aici, spuse el.

Îşi mângâie repede Thestralul, recunoscător, iar apoi îi conduse repede spre cabina telefonică ponosită şi deschise uşa. 1

— Hai! îi îndemnă el pe ceilalţi, când văzu că ezitau.

Ron şi Ginny intrară ascultători; Hermione, Neville şi Luna se înghiontiră în urma lor; Harry aruncă o privire înapoi, spre Thestralii care acum căutau resturi de mâncare stricată pe pasajul de trecere, apoi se înghesui în cabină lângă Luna.

— Cine e cel mai aproape de receptor să formeze şase doi patru patru doi! zise el.

O făcu Ron, cu braţul îndoit ciudat, ca să ajungă la cadran; după câteva clipe se auzi o voce calmă de femeie.

— Bun venit la Ministerul Magiei. Vă rog să spuneţi cum vă numiţi şi ce doriţi.

— Harry Potter, Ron Weasley, Hermione Granger, zise Harry foarte repede, Ginny Weasley, Neville Poponeaţă, Luna Lovegood... suntem aici ca să salvăm pe cineva, dacă nu ne-o ia înainte Ministerul dumneavoastră!

— Vă mulţumesc, spuse vocea calmă de femeie. Vizitatorilor, vă rog să luaţi insignele şi să vi le prindeţi în piept de robe.

Şase insigne alunecară pe planul înclinat pe care apăreau de obicei monedele nefolosite. Hermione le luă şi i le dădu lui Harry peste capul lui Ginny, fără să spună nimic; Harry se uită la cea din vârf: Harry Potter, misiune de salvare.

— Vizitatori ai Ministerului, vi se cere să vă supuneţi unei verificări şi să vă prezentaţi baghetele pentru înregistrare la biroul de securitate, care se află la capătul îndepărtat al atriumului.

— Bine! zise Harry tare, iar cicatricea îi zvâcni iar. Acum putem să mergem?

Podeaua cabinei telefonice se cutremură şi trotuarul se ridică dincolo de ferestrele ei de sticlă; Thestralii care căutau mâncare dispărură din vedere; întunericul se lăsă peste capetele copiilor şi, cu un huruit surd, aceştia coborâră în adâncul Ministerului Magiei.

O rază de lumină aurie le atinse picioarele şi, răspândindu-se, urcă pe corpurile lor. Harry îşi îndoi genunchii şi îşi ţinu bagheta la îndemână, foarte înghesuit, în timp ce se uita pe geam, ca să vadă dacă îi aştepta

cineva în atriumul care părea complet gol. Lumina era mai slabă decât fusese în timpul zilei; nu ardeau focuri în şemineurile încastrate în pereţi, însă când liftul se opri din alunecarea lui lină, văzu că simbolurile aurii şerpuiau în continuare pe tavanul albastru închis.

— Ministerul Magiei vă doreşte o seară plăcută, spuse vocea ca femeii.

Uşa cabinei telefonice se dădu la perete; Harry ieşi, urmat de Neville şi Luna. Singurul zgomot care se auzea în atrium era şuvoiul constant de apă din fântâna aurie, unde jeturile din baghetele vrăjitoarei şi vrăjitorului, vârful săgeţii centaurului, vârful pălăriei goblinului şi ale urechilor spiriduşului de casă continuau să stropească în bazinul din jur.

— Haideţi, spuse Harry încet, iar cei şase alergară pe hol, cu Harry în frunte, trecând de fântână şi îndreptându-se către biroul la care stătuse vrăjitorul de pază care cântărise bagheta lui Harry, şi care acum era părăsit.

Harry îşi zise că ar fi trebuit să se afle un om de pază acolo. Lipsa lui era un semn de rău augur, iar impresia i se consolidă când trecură pe poarta aurie şi o luară către lifturi. Apăsă pe cel mai apropiat buton pe care scria "jos" şi un lift apăru huruind aproape instantaneu, grilajele aurii se dădură în lături cu un zuruit puternic, răsunător, iar ei se năpustiră înăuntru. Harry apăsă repede pe butonul cu cifra nouă; grilajele se închiseră cu o bufnitură şi liftul începu să coboare, zăngănind şi huruind. Harry nu îşi dăduse seama cât de zgomotoase erau lifturile în ziua când venise cu domnul Weasley; era convins că gălăgia avea să-i trezească pe toţi oamenii de pază din clădire, şi totuşi, când liftul se opri, vocea calmă a femeii

zise"Departamentul Misterelor" şi grilajul se deschise. Ieşiră pe holul unde nu se mişca nimic, în afară de torţele cele mai apropiate, care pâlpâiră din cauza curentului produs de mişcarea liftului.

Harry se întoarse spre uşa neagră şi simplă. După luni de zile în care o visase, era în sfârşit acolo.

— Să mergem, şopti el, şi îi conduse pe hol, cu Luna chiar în urma lui, privind în jur cu gura întredeschisă. În ordine, fiţi atenţi, continuă el, oprindu-se din nou la doi metri de uşă. Poate că... poate că unii ar trebui să rămână aici ca să — ca să facă de pază şi...

— Şi cum o să te anunţăm dacă vine cineva? întrebă Ginny, cu sprâncenele ridicate. Ai putea să fii la kilometri depărtare.

— Venim cu tine, Harry, spuse Neville.

— Hai să mergem mai departe, spuse Ron hotărât.

Harry tot n-ar fi vrut să-i ia pe toţi cu el, dar se părea că nu avea de ales. Se întoarse cu faţa spre uşă şi merse înainte... Exact ca în vis, uşa se deschise, iar el merse mai departe, urmat de ceilalţi.

Se aflau într-o cameră mare, circulară. Totul era negru acolo, inclusiv podeaua şi tavanul; uşi identice, fără plăcuţe şi fără clanţe se găseau la intervale fixe pe pereţii negri, iar între ele se vedeau lumânări ale căror flăcări erau albastre; lumina lor rece şi neregulată se reflecta în podeaua lucioasă de marmură, lăsând impresia că dedesubt era o apă întunecată.

— Cineva să închidă uşa, murmură Harry.

Regretă că dăduse acest ordin în clipa în care Neville îl execută. Fără raza lungă de lumină dinspre holul luminat de torţe din spatele lor, locul deveni atât de întunecos, încât pentru o clipă singurele lucruri pe care le văzură fură mănunchiurile de flăcări albastre care pâlpâiau pe pereţi şi reflecţiile lor fantomatice pe podea.

În visul său, Harry traversa hotărât această cameră până la uşa de vizavi, după care ieşea liniştit. Dar aici erau vreo douăsprezece uşi. Exact în timp ce se uita la cele din faţa lui, încercând să decidă care era cea potrivită, se auzi un zgomot răsunător, iar lumânările începură să se mişte într-o parte. Camera circulară se învârtea.

Hermione îl apucă pe Harry de braţ, de parcă i-ar fi fost teamă că podeaua s-ar fi putut mişca şi ea.

Timp de câteva secunde, flăcările albastre din jurul lor îşi pierdură conturul şi arătară ca nişte raze de neon, în timp ce pereţii se rotiră cu viteză; apoi, la fel de brusc cum începuse, huruitul încetă şi totul redeveni inert.

În ochii lui Harry se vedeau gravate nişte dungi albastre; în afara lor, nu mai vedea nimic.

— Ce a fost asta? şopti Ron speriat.

— Cred că în felul ăsta nu ne-am dat seama pe care uşă am intrat, spuse Ginny cu o voce joasă.

Harry realiză imediat că fata avea dreptate: nu putea să identifice uşa de ieşire, după cum îi era imposibil să vadă o furnică în cadrul uşii negre ca tăciunele; iar uşa pe care trebuiau să meargă mai departe putea fi oricare din cele douăsprezece din jur.

— Cum o să ieşim? spuse Neville neliniştit.

— Păi, acum nu asta contează, spuse Harry hotărât, clipind des, ca să îşi şteargă dungile albastre de pe ochi, şi strângând bagheta mai tare ca niciodată. Nu o să fie nevoie să ieşim până nu o să-l găsim pe Sirius...

— Să nu te apuci să-l strigi! spuse brusc Hermione.

Harry nu avusese niciodată mai puţină nevoie de sfatul ei, căci instinctul îi spunea să fie cât mai tăcut.

— Ia zi, pe unde mergem, Harry? întrebă Ron.

— Nu... Începu Harry şi înghiţi în sec. În visele mele intram pe uşa de la capătul dinspre lifturi al holului, ajungeam într-o cameră întunecată — în asta — şi apoi intram pe o altă uşă, într-o cameră oarecum... sclipitoare. Ar trebui să, încercăm nişte uşi, spuse el grăbit, voi recunoaşte drumul corect abia când îl voi vedea. Hai...

Se duse direct la uşa din faţa lui, iar ceilalţi îl urmară îndeaproape. Îşi puse mâna pe suprafaţa sa rece şi lucioasă, ridică bagheta, pregătit să atace în clipa în care ea avea să se deschidă, şi împinse.

Uşa se deschise fără probleme.

După întunericul din prima cameră, lămpile care atârnau din tavan, ţinute de nişte lanţuri aurii, lăsau impresia că această cameră lungă şi dreptunghiulară era mult mai luminoasă, deşi nu existau luminile scânteietoare şi pâlpâitoare pe care le văzuse Harry în vis. Locul era destul de pustiu, cu excepţia câtorva birouri, iar în mijlocul camerei exista un bazin enorm de sticlă, plin cu un lichid verde închis, destul de mare ca să poată înota în el toţi

şase; în el pluteau într-o doară mai multe obiecte alb sidefii.

— Ce sunt chestiile alea? şopti Ron.

— Nu ştiu, spuse Harry.

— Sunt peşti? şopti Ginny.

— Larve Aquavirius! spuse Luna entuziasmată. Tata a zis că Ministerul creşte...

— Nu, spuse Hermione pe un ton straniu, după care se apropie şi se uită pe geamul bazinului. Sunt creiere.

— Creiere?

— Da... oare ce fac cu ele?

Harry i se alătură lângă bazin. Într-adevăr, acum că le vedea de aproape, nu era nici o îndoială. Scânteind sinistru, creierele apăreau şi dispăreau, plutind în adâncul lichidului verde, ca nişte conopide vâscoase.

— Hai să plecăm de aici, spuse Harry. Nu e bine, trebuie să încercăm altă uşă.

— Şi aici sunt uşi, spuse Ron, arătând spre pereţi.

Lui Harry i se făcu inima cât un purice; cât de mare era locul ăsta?

— În visul meu, treceam din camera aceea întunecată într-o a doua, spuse el. Cred că ar trebui să ne întoarcem şi să încercăm de-acolo.

Aşa că reveniră grăbiţi în camera circulară şi întunecată; formele fantomatice ale creierelor pluteau

acum prin faţa ochilor lui Harry, în locul flăcărilor albastre ale lumânărilor.

— Stai puţin! spuse Hermione tăios, când Luna dădu să închidă uşa de la camera creierelor. Marchează!

Trasă cu bagheta un "X" de foc care se fixă pe uşă. Imediat ce uşa se închise în urma lor, se auzi un alt huruit puternic, şi din nou peretele începu să se învârtă foarte repede, dar acum aproape în fiecare albastru pal exista o ceaţă roşu-aurie şi, după ce totul încremeni la loc, "X"-ul de foc încă ardea, arătându-le uşa pe care o încercaseră deja.

— Bună idee, spuse Harry. În ordine, hai acum să o încercăm pe asta...

Se apropie de uşă şi o deschise, cu bagheta încă ridicată, pe când ceilalţi rămăseseră în spatele lui.

Această cameră era mai mare decât cea dinainte, slab luminată şi dreptunghiulară, iar mijlocul era scobit, formând o gaură mare de piatră, de vreo şapte metri adâncime. Stăteau la capătul a ceea ce păreau să fie nişte şiruri de bănci de piatră, care mărgineau camera şi coborau în trepte ca un amfiteatru, semănând leit cu sala unde fusese judecat Harry de Vrăjustiţie. Însă în locul unui scaun cu lanţuri era un podium ridicat chiar în mijlocul gropii, pe care se găsea o arcadă de piatră care părea atât de veche, fisurată şi în ruină, încât Harry se miră că stătea încă în picioare. Fără să fie sprijinită de vreun perete din jur, arcada era împodobită cu o draperie sau cu un văl negru şi ponosit, care, în ciuda faptului că aerul rece din jur era perfect inert, flutura foarte uşor, ca şi când tocmai ar fi fost atins.

— Cine este acolo? spuse Harry, sărind cu un rând mai jos.

Nu răspunse nimeni, însă vălul flutură şi se mişcă în continuare.

— Ai grijă! şopti Hermione.

Harry coborî rândurile unul câte unul, până când ajunse pe fundul de piatră al gropii adâncite. Paşii săi răsunară puternic, în timp ce se apropia încet de podium. Arcada în formă de arc frânt părea mult mai înaltă de unde stătea acum decât i se păruse când se uita la ea de deasupra. Şi totuşi, vălul se mişca uşor, de parcă cineva tocmai trecuse dincolo de el.

— Sirius? vorbi Harry din nou, dar de data asta mai încet, fiindcă se apropiase.

Avea ciudata impresie că se afla cineva chiar de partea cealaltă a arcadei. Strângându-şi tare bagheta, dădu ocol podiumului, dar nu văzu pe nimeni; în partea cealaltă nu se vedea decât vălul negru şi ponosit.

— Hai să mergem! strigă Hermione de la jumătatea treptelor de piatră. Nu e ce ne trebuie Harry, să mergem.

Părea speriată, mult mai speriată decât fusese în camera în care înotau creierele. Şi totuşi, lui Harry i se păru că arcada avea un fel de frumuseţe aparte, deşi era veche. Îl intriga vălul care flutura uşor; simţea un fel de dorinţă foarte puternică de a urca pe podium şi de a trece prin el.

— Harry, hai să mergem, bine? spuse Hermione şi mai hotărâtă.

— Bine, spuse el, dar nu se mişcă.

Tocmai auzise ceva. Dinspre partea cealaltă a vălului se auzeau şoapte slabe, vorbe murmurate.

— Ce-ai spus? zise el foarte tare, astfel încât cuvintele îi răsunară peste tot în jurul băncilor de piatră.

— N-a vorbit nimeni, Harry! spuse Hermione, apropiindu-se acum de el.

— Cineva şopteşte de acolo, spuse el, îndepărtându-se de faţă şi continuând să se încrunte la văl. Tu eşti, Ron?

— Eu sunt aici, prietene, spuse Ron, apărând într-o parte a arcadei.

— Nu mai aude nimeni? întrebă Harry, pentru că şoaptele şi murmurul erau din ce în ce mai tari.

Fără să vrea cu adevărat să o facă, se trezi că pusese un picior pe podium.

— Şi eu îi aud, şopti Luna, apropiindu-se dintr-o parte a arcadei şi uitându-se la vălul care se mişca. Sunt oameni înăuntru!

— Cum adică, "înăuntru"? întrebă Hermione, sărind de pe ultima treaptă şi părând mult mai supărată decât cerea ocazia. Nu există nici un "înăuntru", e doar o arcadă, nu e loc ca să fie cineva acolo. Harry, încetează, vino încoace...

Îl apucă de braţ şi îl trase, dar el se opuse.

— Harry, se presupune că suntem aici ca să-l salvăm pe Sirius! spuse ea cu o voce subţire şi încordată.

— Sirius, repetă Harry, uitându-se în continuare fermecat la vălul care flutura încontinuu. Da...

Ceva îi reveni în sfârşit în minte; Sirius prins, legat şi torturat, iar el se holba la arcada asta...

Se îndepărtă de podium cu câţiva paşi şi îşi dezlipi ochii de pe văl.

— Hai să mergem, spuse el.

— Asta am tot încercat să îţi... mă rog, hai! spuse Hermione, ocolind prima podiumul. În partea cealaltă, Ginny şi Neville se holbau şi ei la văl, părând în transă. Fără să spună nimic, Hermione o apucă pe Ginny de braţ, Ron îl înşfăcă pe Neville de mână, şi îi conduseră hotărâţi spre cea mai joasă bancă de piatră, după care urcară înapoi până la uşă.

— Ce crezi că a fost arcada aia? o întrebă Harry pe Hermione, după ce se întoarseră în camera circulară întunecată.

— Nu ştiu, dar, indiferent ce-a fost, era periculoasă, spuse ea cu fermitate, trasând iar un "X" de foc pe uşă.

Din nou, peretele se roti şi apoi deveni nemişcat. Harry se apropie de o altă uşă la întâmplare şi împinse. Uşa nu se clinti.

— Ce este? spuse Hermione.

— Este... Închisă... spuse Harry, sprijinindu-se de uşă cu toată greutatea, fără s-o poată urni.

— Înseamnă că asta e uşa care trebuie, nu? spuse Ron entuziasmat, alăturându-i-se lui Harry în încercarea de a deschide uşa cu forţa. Aşa trebuie să fie!

— Daţi-vă la o parte! spuse Hermione tăios.

Îşi îndreptă bagheta către locul unde ar fi trebuit să fie în mod normal broasca şi zise "Alohomora!" Nu se întâmplă nimic.

— Cuţitul lui Sirius! spuse Harry.

Îl scoase dintr-un buzunar al robei şi îl strecură în crăpătura dintre uşă şi perete. Ceilalţi îl urmăriră nerăbdători, în timp ce el îl plimbă de sus până jos, îl scoase şi apoi se împinse iar cu umărul în uşă. Rămase la fel de bine închisă. Mai mult, când Harry se uită la cuţit, văzu că i se topise lama.

— În ordine, nu intrăm în camera asta, spuse Hermione pe un ton decis.

— Dar dacă tocmai asta e cea care trebuie? spuse Ron, uitându-se la ea cu un amestec de teamă şi dorinţă.

— Nu are cum să fie, Harry putea să treacă de toate uşile în visul lui, zise Hermione, marcând uşa cu un alt "X" de foc, în timp ce Harry îşi vâra la loc în buzunar mânerul inutil al cuţitului lui Sirius.

— Ştii ce ar putea să fie acolo? spuse Luna entuziasmată, în timp ce peretele începea să se învârtească din nou.

— Fără îndoială, ceva viermuitor, spuse Hermione încet, iar Neville râse scurt şi încordat.

Peretele se opri şi Harry, cu un sentiment de disperare crescândă, deschise următoarea uşă.

— Asta e!

O recunoscu imediat după lumina frumoasă, jucăuşă, cu scânteieri de diamant. În timp ce ochii lui Harry se obişnuiau cu strălucirea puternică, văzu mai multe ceasuri care sclipeau de pe toate suprafeţele, ceasuri mici şi mari, pendule şi ceasuri de masă, atârnând în spaţiile dintre biblioteci sau stând pe birourile care împânzeau camera, astfel încât ticăitul acela neobosit cuprinse locul ca un fel de marş de mii de paşi minusculi. Sursa luminii jucăuşe ca de diamant era un clopot de cristal înalt, aflat la capătul îndepărtat al camerei.

— Pe aici!

Inima lui Harry bătea cu putere, acum că ştia că erau pe drumul cel bun. Îi conduse de-a lungul spaţiului îngust dintre şirurile de birouri, îndreptându-se, la fel ca în vis, către sursa de lumină, respectiv către clopotul de cristal ca un borcan, aproape la fel de înalt ca el, care era aşezat pe un birou şi părea plin de rafale sclipitoare de vânt.

— Vai, uite! spuse Ginny când se apropiară, arătând chiar spre centrul clopotului.

În curentul scânteietor dinăuntru plutea un ou mic, luminos ca o bijuterie. În timp ce se ridica în borcan, se sparse şi din el ieşi o pasăre colibri care fu purtată până în vârful borcanului, dar, când căzu pe pala de vânt, penele sale se acoperiră cu mâzgă şi se umeziră, iar până să fi fost purtată la loc pe fundul borcanului se închisese iarăşi în ou.

— Mergeţi mai departe! spuse Harry tăios, pentru că Ginny dădea semne că ar fi vrut să se oprească şi să urmărească oul transformându-se la loc în pasăre.

— Ai pierdut timpul lângă arcada aia veche! spuse ea supărată, dar îl urmă dincolo de borcanul în formă de clopot, către singura uşă din spatele lui.

— Asta e, spuse Harry din nou, iar acum inima îi bătea atât de tare, încât avea impresia că nu mai putea să vorbească. Pe aici...

Se uită în jur la toţi; îşi scoseseră baghetele şi păreau dintr-o dată serioşi şi neliniştiţi. Se uită iar la uşă şi împinse. Uşa se deschise la perete.

Ajunseseră în locul căutat: un spaţiu înalt ca al unei catedrale şi plin doar de rafturi înalte, înţesate cu sfere mici şi prăfuite de sticlă. Acestea sclipeau şters în lumina care venea dinspre mai multe suporturi de lumânări puse la intervale fixe de-a lungul rafturilor. La fel ca acelea aflate în camera circulară din urma lor, flăcările erau albastre. Camera era foarte rece.

Harry avansă şi se uită la unul dintre culoarele întunecate aflate între două rânduri de rafturi. Nu auzea nimic şi nici nu vedea cel mai mic semn de mişcare.

— Ai spus că era rândul nouăzeci şi şapte, şopti Hermione.

— Da, şopti Harry, uitându-se acum la capătul celui mai apropiat rând.

Sub un suport de lumânări cu flăcări albastre care era prins de el strălucea cifra cincizeci şi trei.

— Cred că trebuie să o luăm la dreapta, şopti Hermione, scrutând următorul rând. Da... ăla e cincizeci şi patru...

— Pregătiţi-vă baghetele, spuse Harry încet.

Merseră pe furiş înainte, uitându-se în urma lor, în timp ce treceau pe culoare lungi de rafturi, ale căror capete erau cufundate aproape total în întuneric. Mici etichete îngălbenite de vreme fuseseră puse sub fiecare sferă de cristal de pe rafturi. Unele dintre ele avea o lumină stranie, lichidă; altele erau şterse şi întunecate ca nişte becuri explodate.

Trecură de rândul optzeci şi patru... optzeci şi cinci... Harry era cu urechile ciulite, după cel mai mic sunet care să indice o mişcare, dar poate că lui Sirius i se pusese căluş, sau poate că îşi pierduse cunoştinţa... sau, spuse o voce nechemată din capul său, s-ar putea să fie deja mort...

Aş fi simţit, îşi spuse el, cu inima palpitându-i acum în dreptul mărului lui Adam, aş fi ştiut deja…

— Nouăzeci şi şapte, şopti Hermione.

Rămaseră grupaţi la capătul rândului, uitându-se la culoarul de alături. Nu era nimeni acolo.

— E chiar la capăt, spuse Harry, căruia i se uscase puţin gura. Nu se vede bine de-aici.

Şi îi conduse printre şirurile suprapuse ale sferelor de sticlă, dintre care unele luminară uşor când trecură prin dreptul lor...

— Ar trebui să fie pe-aici, şopti Harry, convins că fiecare pas pe care îl făcea avea să-l apropie de silueta zdrenţăroasă a lui Sirius, aflată pe podeaua întunecată.

— Harry? spuse Hermione încet, însă el nu vru să răspundă.

Avea gura foarte uscată.

— Undeva pe... aici... spuse el.

Ajunseră la capătul rândului şi ieşiră iar lângă lumina slabă a unei lumânări. Nu era nimeni acolo. Nu era decât o tăcere prăfuită, asurzitoare.

— Ar putea să fie... şopti Harry răguşit, uitându-se de-a lungul următorului culoar. Sau poate...

Se grăbi să se uite ceva mai departe.

— Harry? făcu Hermione iar.

— Ce? se răsti el.

— Nu... nu cred că Sirius este aici.

Nu vorbi nimeni. Harry nu vru să se uite la nici unul dintre ei. Îi era rău. Nu înţelegea de ce Sirius nu era acolo. Trebuia să fie acolo. Dar aici îl văzuse...

Alergă pe culoarul de la capătul rândurilor, uitându-se de-a lungul lor. Trecu prin dreptul mai multor intervale pustii. Fugi în direcţia opusă şi trecu iar pe lângă prietenii săi, care îl urmăreau cu ochii mari. Nu se vedea nici urmă de Sirius. Şi nimic care să indice vreo luptă.

— Harry? strigă Ron.

— Cee?

Nu voia să audă ce avea de spus Ron; nu voia să îl audă spunându-i că fusese un prost, sau să-i sugereze că ar trebui să se întoarcă la Hogwarts, dar se înroşea şi simţea că ar fi vrut să se ascundă mult timp aici, în întuneric, înainte să înfrunte lumina puternică din atriumul de mai sus şi privirile acuzatoare ale celorlalţi...

— Ai văzut asta? întrebă Ron.

— Ce? zise Harry, trezindu-se la viaţă şi simţind că trebuia să dea peste un semn că Sirius fusese acolo.

Se întoarse cu paşi mari spre locul unde stăteau cu toţii, ceva mai jos, pe rândul nouăzeci şi şapte, dar îl descoperi doar pe Ron, care se holba la una dintre sferele prăfuite de pe un raft.

— Ce e? repetă Harry morocănos.

— Are... are numele tău pe ea, spuse Ron.

Harry se apropie puţin. Ron arătă spre una dintre sferele mici de sticlă, care radia o lumină lăuntrică, ştearsă, deşi era foarte prăfuită şi părea neatinsă de ani buni.

— Numele meu? zise Harry cu o voce albă.

Făcu un pas înainte. Fiind mai mic decât Ron, trebui şi îşi întindă gâtul ca să citească eticheta gălbuie, lipită pe raft chiar sub sfera prăfuită de sticlă. Cu un scris filiform, fusese trecută o dată din trecutul destul de îndepărtat, sub care stătea scris:

S. P. T lui A. P. W. B. D.

Lordul întunericului

şi (?) Harry Potter

Harry se uită la el cu ochii mari.

— Ce-i asta? întrebă Ron neliniştit. Ce caută numele tău acolo?

Se uită la celelalte etichete de pe porţiunea aceea de raft.

— Eu nu sunt aici, zise el perplex. Şi nici ceilalţi.

— Harry, nu cred că ar trebui să o atingi, spuse Hermione tăios, când el întinse mâna.

— De ce nu? zise el. Are legătură cu mine, nu?

— Nu o face, Harry, spuse Neville dintr-o dată.

Harry se uită la el. Chipul rotund al lui Neville lucea puţin de transpiraţie. Arăta de parcă nu ar fi putut să suporte şi mai mult suspans.

— Are numele meu pe ea, spuse Harry.

Ştiind că era imprudent, îşi lipsi degetele de suprafaţa prăfuită a sferei. Se aşteptase să fie rece, dar se înşelase. Din contră, era ca şi când ar fi stat la soare ore întregi, ca şi când ar fi fost încălzită de lumina care radia din ea. Aşteptând, sperând chiar, că avea să se întâmple ceva dramatic, ceva interesant, care să facă în aşa fel încât

călătoria lor să fi meritat osteneala, Harry ridică sfera de sticlă de pe raft şi se uită la ea.

Nu se întâmplă absolut nimic. Ceilalţi se strânseră în jurul lui, privind sfera, în timp ce el o elibera de pojghiţa de praf care o împovăra.

În clipa aceea, chiar din spatele lor, o voce tărăgănată spuse:

— Bravo, Potter. Acum Întoarce-te, încet şi frumos, şi dă-mi-o.

CAPITOLUL XXXV

DINCOLO DE VĂL

Mai multe siluete negre apărură din senin în jurul lor, blocându-le calea în stânga şi în dreapta; ochii le sclipeau prin găurile din glugi. Douăsprezece vârfuri aprinse de baghete erau îndreptate direct spre inimile lor; Ginny scoase un icnet de groază.

— Dă-mi-o, Potter, repetă vocea tărăgănată a lui Lucius Reacredinţă, care întinse mâna cu palma în sus.

În stomacul lui Harry se căscă un gol teribil. Erau prinşi şi în inferioritate numerică.

— Dă-mi-o, spuse Reacredinţă din nou.

— Unde este Sirius? spuse Harry.

Mai mulţi Devoratori ai Morţii râseră; o voce aspră de femeie din mijlocul siluetelor întunecate din dreapta lui Harry spuse triumfător:

— Lordul Întunecat are mereu dreptate!

— Mereu, îngână Reacredinţă. Acum, dă-mi profeţia, Potter.

— Vreau să ştiu unde este Sirius!

— "Vreau să ştiu unde e Sirius!" îl imită femeia din stânga sa. Ea şi colegii săi, Devoratori ai Morţii, se apropiaseră atât de tare, încât ajunseseră la jumătate de metru de Harry şi de ceilalţi. Harry era orbit de lumina de la baghetele lor.

— L-aţi prins, spuse Harry, ignorând panica crescândă din pieptul său şi groaza cu care se luptase de când intrase pentru prima oară pe culoarul rândului nouăzeci şi şapte. E aici. Ştiu că e aici.

— Copilaşul s-a tlezit speliat şi a clezut că ce a visat el e adevălat, spuse femeia pe o voce oribilă, imitând un bebeluş.

Harry simţi cum Ron se agită lângă el.

— Nu face nimic, murmură el. Nu încă...

Femeia care îl imitase râse în gura mare.

— Îl auziţi? Îl auziţi? Le dă instrucţiuni celorlalţi copii de parcă ar avea de gând să se lupte cu noi!

— Vai, nu îl cunoşti pe Potter cum îl cunosc eu, Bellatrix, spuse Reacredinţă încet. Are o mare slăbiciune pentru faptele eroice; Lordul Întunecat înţelege asta. Acum, dă-mi profeţia, Potter.

— Ştiu că Sirius este aici, spuse Harry, deşi, din cauza panicii, i se strângea pieptul şi avea senzaţia că nu mai putea să respire cum trebuie. Ştiu că e la voi!

Mai râseră şi alţi Devoratori ai Morţii, deşi femeia hohoti cel mai tare.

— A sosit momentul să înveţi diferenţa dintre viaţa reală şi vise, Potter, spuse Reacredinţă. Acum dă-mi profeţia, sau vom începe să ne folosim baghetele.

— Hai, faceţi-o, spuse Harry, ridicându-şi bagheta la nivelul pieptului.

Şi, în timp ce o făcea, cele cinci baghete ale lui Ron, Hermione, Neville, Ginny şi Luna se ridicară de o parte şi de alta a lui. Nodul din stomacul lui Harry se strânse. Dacă Sirius nu era acolo, îşi dusese prietenii la moarte fără absolut nici un motiv...

Însă Devoratorii Morţii nu atacară.

— Dă-mi profeţia şi nimeni nu va fi rănit, spuse Reacredinţă calm.

Fu rândul lui Harry să râdă.

— Da, sigur! spuse el. Vă dau... profeţia, da? Şi o să ne lăsaţi să ne luăm tălpăşiţa spre casă, nu-i aşa?

Cuvintele abia îi părăsiseră buzele când femeia Devorator al Morţii strigă:

— Accio prof…

Harry era pregătit pentru ea, strigă "Protego!" înainte ca ea să fi terminat de spus vraja şi, deşi sfera de sticlă îi alunecase până la vârful degetelor, reuşi să o ţină în continuare.

— Vai, ştie să se joace, Potter, bebeluşul mititel, spuse ea, cu ochii ei sălbatici privindu-l prin găurile din glugă. Foarte bine, atunci...

— ŢI-AM ZIS, NU! răcni Lucius Reacredinţă la femeie. Dacă o spargi... !

Mintea lui Harry lucra febril. Devoratorii Morţii voiau acesta sferă din fibre de sticlă. Pe el nu îl interesa deloc. Nu vroia decât să scape toţi cu viaţă din povestea asta, să aibă grijă ca nici unul dintre prietenii lui să nu plătească vreun un preţ cumplit pentru prostia lui...

Femeia făcu un pas înainte, se îndepărtă de colegii ei şi îşi dădu jos gluga. Azkabanul îi scofâlcise chipul lui Bellatrix Lestrange, făcându-i-l supt şi ca un craniu, însă însufleţit de o lumină înfrigurată, fanatică.

— E nevoie de muncă de convingere? spuse ea, cu pieptul ridicându-i-se şi coborându-i rapid. Foarte bine — luaţi-o pe cea mai mică, le ordonă ea Devoratorilor Morţii de lângă ea. Să se uite în timp ce-o torturăm pe fetiţă. O s-o fac chiar eu.

Harry simţi cum ceilalţi se strânseră în jurul lui Ginny; făcu un pas într-o parte, astfel încât ajunse chiar în faţa ei, ţinându-şi profeţia la piept.

— Voi fi nevoit să o sparg, dacă ataci pe vreunul dintre noi, îi spuse el lui Bellatrix. Nu cred că şeful tău o să fie foarte mulţumit dacă te întorci fără ea, nu?

Ea nu se mişcă, ci doar se uită la el, umezindu-şi buzele subţiri cu vârful limbii.

— Aşa, spuse Harry, până la urmă, despre ce profeţie vorbim?

Îşi dădu seama că trebuia să vorbească întruna. Braţul lui Neville era lipit de al lui şi îl simţea cum tremură; simţea în ceafă respiraţia rapidă a celorlalţi. Spera că toţi se gândeau din răsputeri la diverse metode de a scăpa, pentru că mintea lui era pustie.

— Ce profeţie? repetă Bellatrix, cu zâmbetul pierindu-i de pe chip. Glumeşti, Harry Potter.

— Ba nu, nu glumesc, spuse Harry, uitându-se de la un Devorator al Morţii la altul şi căutând o verigă slabă, un spaţiu prin care ar fi putut să scape. De ce o vrea Cap-de-Mort?

Mai mulţi Devoratori ai Morţii şuierară.

— Îndrăzneşti să-i pronunţi numele? şopti Bellatrix.

— Da, spuse Harry, ţinând în continuare strâns globul de sticlă, şi aşteptând o nouă încercare de a-l vrăji din partea ei. Da, pot să spun fără nici o problemă Cap...

— Taci din gură! urlă Bellatrix. Îndrăzneşti să-i pronunţi numele cu buzele tale netrebnice, îndrăzneşti să îl întinezi cu limba ta de sânge semipur, îndrăzneşti să...

— Ştiai că şi el are sânge semipur? zise Harry indiferent.

Hermione scoase un mic geamăt în urechea lui.

— Cap-de-Mort? Da, mama lui a fost vrăjitoare, dar tatăl lui a fost Încuiat — sau v-a zis că are sânge pur?

— STUPEF…

— NU!

Un jet de lumină roşie ţâşnise deja din vârful baghetei lui Bellatrix Lestrange, dar Reacredinţă o devie; vraja lui o făcu pe a ei să lovească raftul la jumătate de metru în stânga lui Harry, iar mai multe sfere de sticlă de pe el se sparseră.

Două siluete alb-sidefii ca fantomele şi fluide ca fumul se ridicară din cioburile de sticlă de pe podea şi fiecare începu să vorbească; vocile lor se luară la întrecere, astfel încât nu se auziră decât fragmente din ce spuneau peste strigătele lui Reacredinţă şi Bellatrix.

— … de solstiţiu va sosi o nouă…, spuse silueta unui bătrân cu barbă.

— NU ATACA! AVEM NEVOIE DE PROFEŢIE!

— Îndrăzneşte… uite-l cum îndrăzneşte… urlă Bellatrix incoerent. Stă acolo… sânge semipur mizerabil…

— AŞTEAPTĂ PÂNĂ LUĂM PROFEŢIA! răcni Reacredinţă.

— … nici unul nu va mai veni după… rosti silueta unei tinere.

Cele două siluete care ţâşniseră din sferele sparte se topiră şi dispărură. Nu mai rămase nimic din ele sau din casele lor de odinioară, în afară de nişte cioburi de sticlă pe podea. Totuşi, lui Harry îi veni o idee. Problema era cum să le-o comunice celorlalţi.

— Nu mi-aţi spus ce e atât de special la profeţia asta pe care se presupune că ar trebui să v-o dau, zise el, trăgând de timp.

Îşi mişcă piciorul puţin într-o parte, căutând să întâlnească piciorul altcuiva.

— Nu te ţine de bancuri cu noi, Potter, spuse Reacredinţă.

— Nu mă ţin, spuse Harry, gândindu-se pe jumătate la conversaţie, pe jumătate la piciorul său rătăcitor.

Apoi găsi vârful pantofului altcuiva şi călcă pe el. Icnetul subit din spatele lui îi spuse că era pantoful lui Hermione.

— Ce e? şopti ea.

— Dumbledore nu ţi-a zis niciodată că motivul pentru care porţi cicatricea aia este ascuns în măruntaiele Departamentului Misterelor? zise Reacredinţă batjocoritor.

— Eu... poftim? spuse Harry, uitând cu totul de plan. Ce-i cu cicatricea mea?

— Cum? şopti Hermione din spatele lui.

— Este posibil? spuse Reacredinţă, pradă unei încântări maliţioase.

Unii dintre Devoratorii Morţii râdeau iar şi, acoperit de râsul lor, Harry îi şopti lui Hermione, mişcându-şi cât mai puţin buzele:

— Distrugeţi rafturile...

— Dumbledore nu ţi-a spus niciodată? repetă Reacredinţă. Ei bine, asta explică de ce nu ai venit mai devreme, Potter, Lordul Întunecat s-a întrebat de ce...

— ... Când spun acum...

— ... nu ai venit într-un suflet când ţi-a arătat locul unde era ascunsă în vis. S-a gândit că vei vrea să auzi cuvintele cu exactitate, din cauza curiozităţii tale instinctive...

— Zău? spuse Harry.

În spatele lui, mai degrabă o simţi decât o auzi pe Hermione transmiţându-le mesajul celorlalţi şi încercă să vorbească în continuare, ca să le distragă atenţia Devoratorilor Morţii.

— Deci, a vrut să vin să o iau, da? De ce?

— De ce? Repetă Reacredinţă încântat, nevenindu-i să creadă. Pentru că singurii oameni cărora le e permis să ia o profeţie din Departamentul Misterelor, Potter, sunt cei despre care a fost făcută profeţia, aşa cum a descoperit Lordul Întunecat când a încercat să-i folosească pe alţii ca să o fure pentru el.

— Şi de ce a vrut să fure o profeţie despre mine?

— Despre amândoi, Potter, despre amândoi… nu te-ai întrebat niciodată de ce a încercat Lordul Întunecat să te omoare când erai bebeluş?

Harry se uită fix la găurile prin care scânteiau ochii lui Reacredinţă. Oare profeţia fusese motivul pentru care muriseră părinţii lui, motivul pentru care purta cicatricea în formă de fulger? Oare răspunsul tuturor acestor întrebări era în mâna sa?

— Cineva a făcut o profeţie despre Cap-de-Mort şi despre mine? spuse el încet, uitându-se la Lucius Reacredinţă şi strângându-şi degetele în jurul sferei de sticlă calde pe care o ţinea în mână, ceva mai mare decât o hoţoaică şi încă aspră din cauza prafului. Şi m-a pus să vin să o iau pentru el? De ce nu a venit să o ia el însuşi?

— Să o ia singur? strigă Bellatrix, cu un hohot de râs sălbatic. Lordul Întunecat să intre în Ministerul Magiei, când ei habar n-au de întoarcerea lui? Lordul Întunecat să se deconspire în faţa Aurorilor, când în clipa asta ei îşi pierd timpul cu dragul meu văr?

— Deci, v-a pus pe voi să-i rezolvaţi treburile murdare, da? spuse Harry. Aşa cum a încercat să-l pună pe Sturgis să fure — şi pe Bode?

— Bravo, Potter, bravo… spuse Reacredinţă rar. Lordul Întunecat ştie că nu eşti lipsit de inteli…

— ACUM! strigă Harry.

Cinci voci diferite din spatele său strigară "REDUCTO!"

Cinci blesteme zburară în direcţii diferite şi rafturile de vizavi explodară când le atinseră; structura înaltă se cutremură iar o sută de sfere de sticlă se făcură bucăţi. Apărură o mulţime de siluete alb sidefii şi plutiră pe acolo, vocile lor răsunând din cine ştie ce vremuri în furtuna de cioburi şi aşchii de lemn care cădeau acum ca o ploaie peste podea...

— FUGIŢI! strigă Harry, în timp ce rafturile se zgâlţâiau periculos şi alte sfere de sticlă cădeau de sus.

O apucă pe Hermione de robă şi o trase înainte, ţinând o mână deasupra capului, ca să se apere de bucăţile de rafturi şi de cioburi. Un Devorator al Morţii se năpusti înainte prin norul de praf şi Harry îi arse un cot în faţa mascată; ţipau cu toţii, se auzeau strigăte de durere şi bufnituri răsunătoare, în timp ce rafturile se prăbuşeau unele peste altele, lăsând totuşi să se audă fragmente din ceea ce spuneau clarvăzătorii eliberaţi din sfere...

Harry descoperi că aveau cale liberă şi îi văzu pe Ron, Ginny şi Luna alergând dincolo de el, cu mâinile deasupra capului; ceva tare îl lovi pe obraz, dar îşi lăsă capul în jos şi fugi mai departe; o mână îl prinse de umăr şi o auzi pe Hermione strigând "Stupefy!" Mâna îi dădu drumul imediat...

Erau la capătul rândului nouăzeci şi şapte; Harry o luă la dreapta şi goni cât îl ţineau picioarele; auzi paşi chiar în urma lui şi vocea Hermionei grăbindu-l pe Neville; drept înainte, uşa pe care intraseră era întredeschisă; Harry văzu lumina sclipitoare a borcanului în formă de clopot; se năpusti afară, strângând în continuare profeţia în mână, şi aşteptă ca ceilalţi să treacă pragul în fugă, înainte să trântească uşa după ei...

— Colloportus! făcu Hermione şi uşa se închise cu un zgomot ciudat ca un lipăit.

— Unde... unde sunt ceilalţi? întrebă Harry.

Crezuse că Ron, Luna şi Ginny erau înaintea lor şi că îi aşteptau în camera asta, dar nu era nimeni acolo.

— Trebuie s-o fi luat în altă direcţie, şopti Hermione cu o expresie îngrozită.

— Ascultaţi! şopti Neville.

De dincolo de uşa pe care tocmai o ferecaseră răsunau paşi şi strigăte; Harry îşi apropie urechea de uşă ca să asculte şi îl auzi pe Lucius Reacredinţă răcnind:

— Lăsaţi-l pe Nott, lăsaţi-l, am spus. Rănile sale vor fi o nimica toată pentru Lordul Întunecat pe lângă pierderea acelei profeţii. Jugson, vino înapoi, trebuie să ne organizăm!

O să ne împărţim pe perechi şi o să căutăm. Şi nu uitaţi, purtaţi-vă cu grijă cu Potter până când avem profeţia, puteţi să-i omorâţi pe ceilalţi, dacă e nevoie. Bellatrix, Rodolphus, voi luaţi-o la stânga; Crabbe, Rabastan, luaţi-o la dreapta. Jugson, Dolohov, uşa care e drept în faţă. Macnair şi Avery, pe aici. Rookwood, acolo. Mulciber, vino cu mine!

— Ce facem? îl întrebă Hermione pe Harry, tremurând din cap până în picioare.

— Păi, în primul rând nu o să stăm aici, aşteptând să ne găsească, spuse Harry. Hai să plecăm de lângă uşa asta.

Fugiră cât putură de repede, dincolo de borcanul scânteietor în formă de clopot în care puiul intra şi ieşea din ouşor, către ieşirea care dădea în holul circular de la capătul camerei. Aproape că ajunseseră acolo, când Harry auzi ceva mare şi greu lovindu-se de uşa pe care Hermione o ferecase prin farmec.

— Dă-te la o parte! spuse o voce dură. Alohomora!

În timp ce uşa se dădea de perete, Harry, Hermione şi Neville se aruncară sub birouri. Vedeau cum se apropiau poalele robelor celor doi Devoratori ai Morţii, care înaintau grăbiţi.

— Ar fi putut să fugă direct spre hol, spuse vocea dură.

— Verifică sub birouri, zise o alta.

Harry văzu genunchii Devoratorului Morţii îndoindu-se; scoţând bagheta de sub birou, strigă, STUPEFY!

Un jet de lumină roşie îl lovi pe cel mai apropiat Devorator al Morţii; acesta căzu peste un ceas cu pendulă şi îl doborî; al doilea Devorator al Morţii însă sărise într-o parte, ca să se ferească de vraja lui Harry, şi avea bagheta îndreptată spre Hermione, care se târa de sub un birou ca să ţintească mai bine.

— Abra…

Harry se năpusti pe podea şi-l prinse pe Devoratorul Morţii de genunchi, făcându-i să se prăbuşească şi să ţintească aiurea. Neville răsturnă un birou în graba sa de a ajuta; şi, îndreptându-şi bagheta disperat către cei doi care se luptau, strigă:

— EXPELLIARMUS!

Şi lui Harry, şi Devoratorului Morţii le zburară baghetele din mână şi se întoarseră înapoi la intrarea în sala profeţiilor; amândoi se adunară de pe jos şi se năpustiră după ele, Devoratorul Morţii în frunte, Harry în urma lui şi Neville la urmă evident îngrozit de ceea ce făcuse.

— Dă-te la o parte, Harry! strigă Neville, hotărât să îşi repare greşeala.

Harry se aruncă într-o parte, în timp ce Neville ţinti iar şi strigă:

— STUPEFY!

Jetul de lumină roşie zbură direct pe lângă umărul Devoratorului Morţii şi lovi un dulap cu vitrină de pe perete, plin cu o grămadă de clepsidre de diferite forme; dulapul se desfăcu în bucăţi, cu cioburi zburând toate părţile, apoi se ridică la loc pe perete, complet reparat, după care mai căzu o dată, şi se făcu ţăndări...

Devoratorul Morţii îşi înşfăcase bagheta care zăcea pe podea, lângă borcanul scânteietor în formă de clopot. Harry se feri în spatele unui alt birou, în timp ce bărbatul se întoarse; masca îi alunecase, astfel încât nu mai putea să vadă. Şi-o smulse cu mâna liberă şi strigă STUP…

— STUPEFY! ţipă Hermione, care tocmai îi ajunsese din urmă.

Jetul de lumină roşie îl lovi pe Devoratorul Morţii în coşul pieptului. Acesta încremeni, cu braţul încă ridicat, iar bagheta îi căzu pe jos zăngănind. Se prăbuşi pe spate,

spre borcanul în formă de clopot. Harry aşteptă să audă un bang şi ca individul să se lovească de sticlă şi să alunece pe lângă borcan, până pe podea, însă în loc de asta capul îi trecu prin suprafaţa borcanului în formă de clopot, ca un balon de săpun, iar apoi rămase întins cu faţa în sus pe masă, cu capul în borcanul plin de un vânt scânteietor.

— Accio baghetă! strigă Hermione.

Bagheta lui Harry zbură dintr-un colţ întunecat în mâna fetei, care i-o aruncă lui Harry.

— Mersi, spuse el. În ordine, hai să plecăm de...

— Aveţi grijă! spuse Neville îngrozit.

Se holba la capul Devoratorului Morţii, aflat în borcanul în formă de clopot.

Toţi trei îşi ridicară iar baghetele, dar nici unul nu atacă: priveau cu toţii ce se întâmpla cu capul bărbatului, cu gura căscată şi uluiţi.

Capul se micşora foarte repede, iar fiind din ce în ce mai chel, părul negru şi barba nerasă se retrăgeau în craniu; obrajii deveneau netezi, craniul se rotunjea şi era acoperit de un puf ca de piersică...

Acum pe gâtul gros şi musculos al Devoratorului Morţii era cocoţat grotesc capul unui bebeluş, în timp ce creatura încerca să se ridice; dar chiar sub ochii copiilor rămaşi cu gurile căscate, capul începu să se mărească până la dimensiunea dinainte; îi creştea păr un des şi negru din creştet şi bărbie...

— Este timpul, spuse Hermione pe un ton uluit. Timpul...

Devoratorul Morţii îşi scutură iar capul slut, încercând să şi-l limpezească, însă înainte să îşi vină în fire, capul începu să i se micşoreze iar până la dimensiunile pe care le avea când era un bebeluş...

Se auzi un strigăt dintr-o cameră din apropiere, urmat de o bufnitură şi un ţipăt.

— RON? strigă Harry, întorcându-se repede de la transformarea monstruoasă care avea loc în faţa lor. GINNY? LUNA?

— Harry! strigă Hermione.

Devoratorul Morţii îşi scosese capul din borcanul în formă de clopot. Înfăţişarea sa era cu totul bizară: micuţul său cap de bebeluş plângea tare, în timp ce braţele sale groase se zbăteau periculos în toate părţile, ratându-l de puţin pe Harry, care se ferise. Harry ridică bagheta, dar, spre uimirea lui, Hermione îl prinse de mână.

— Nu-i poţi face rău unui bebeluş!

Nu aveau timp să dezbată acest subiect; Harry auzi alţi paşi din ce în ce mai tare dinspre Sala Profeţiei şi îşi dădu seama, prea târziu, că nu ar fi trebuit să fi ţipat şi să fi dezvăluit unde erau.

— Hai! spuse el şi lăsându-l pe urâtul Devorator al Morţii cu cap de bebeluş clătinându-se în urma lor, o luară împreună la fugă către uşa care era deschisă la capătul opus al camerei şi dădea spre holul întunecat.

Alergaseră până la jumătatea distanţei, când Harry văzu pe uşa deschisă încă doi Devoratori ai Morţii traversând în fugă camera neagră către ei; cotind la stânga, dădu în schimb într-un birou mic, întunecat şi înghesuit, şi trânti uşa după ei.

— Collo… începu Hermione, dar, înainte să poată finaliza vraja, uşa se dădu de perete şi cei doi Devoratori ai Morţii se năpustiră înăuntru.

Cu un urlet triumfător, strigară amândoi:

— IMPEDIMENTA!

Harry, Hermione şi Neville fură aruncaţi pe spate în aer; Neville se trezi peste birou şi dispăru din câmpul vizual; Hermione se izbi de o bibliotecă şi fu imediat bombardată de o cascadă de cărţi grele; Harry se lovi cu ceafa de peretele de piatră din spatele său; în faţa ochilor îi apărură nişte luminiţe şi pentru o clipă fu prea ameţit şi derutat ca să poată reacţiona.

— L-AM PRINS! strigă Devoratorul Morţii cel mai apropiat de Harry. ÎNTR-UN BIROU DE LA...

— Silencio! ţipă Hermione şi vocea bărbatului se stinse.

Continuă să dea din buze prin gaura din masca sa, dar nu ieşi nici un sunet. Fu dat la o parte de celălalt Devorator al Morţii.

— Petrificus Totalus! strigă Harry, în timp ce al doilea Devorator al Morţii îşi ridica bagheta.

Braţele şi picioarele sale i se strânseră şi creatura căzu pe covor la picioarele lui Harry, rigid ca o scândură, cu faţa în jos, şi fără să se poată mişca.

— Bravo, Ha...

Însă Devoratorul Morţii pe care Hermione tocmai îl amuţise făcu brusc o mişcare amplă cu bagheta; o rază din ceea ce părea să fie un foc mov trecu de-a curmezişul peste pieptul lui Hermione. Fata scoase un mic "Ah!" de uimire şi se prăbuşi pe podea, unde rămase inertă.

— HERMIONE!

Harry căzu în genunchi lângă ea, în timp ce Neville se târa repede spre ea pe sub birou, cu bagheta ridicată în faţa lui. Devoratorul Morţii trase un şut spre capul lui Neville când apăru — piciorul lui rupse bagheta lui Neville în două şi intră în coliziune cu faţa sa. Neville scoase un urlet de durere şi se ghemui, cu mâna la gură şi la nas. Harry se întoarse cu bagheta ridicată şi văzu că Devoratorul Morţii îşi smulsese masca şi avea bagheta îndreptată direct spre el. Recunoscu chipul prelung, palid şi schimonosit din Profetul zilei: era al lui Antonin Dolohov, vrăjitorul care îi omorâse pe fraţii Prewett.

Dolohov rânji. Cu mâna liberă, arătă întâi spre profeţia pe care Harry o ţinea încă strâns în mână, spre sine, iar apoi spre Hermione. Deşi nu mai putea să vorbească, era foarte limpede la ce se referea. Dă-mi profeţia, sau o să păţeşti la fel ca ea...

— De parcă nu o să ne omori oricum, imediat după ce ţi-o dau! spuse Harry.

Un strigăt de panică din capul lui îl împiedică să gândească normal: avea o mână pe umărul lui Hermione, care încă era caldă, dar nu îndrăznea să se uite la ea pe îndelete. Dă Doamne să nu fi murit, dă Doamne să nu fi murit, e vina mea dacă a murit...

— Harry, orice ai face, spuse Neville, ieşind de sub birou şi coborându-şi mâinile pentru a-şi arăta nasul spart, cu sângele şiroindu-i peste gură şi bărbie, nu i-o da!

Se auzi o bufnitură dincolo de uşă şi Dolohov se uită peste umăr. În prag apăruse Devoratorul Morţii cu un cap de bebeluş. Creatura plângea, rotindu-şi pumnii masivi peste tot în jur. Harry profită de ocazie:

— PETRIFICUS TOTALUS!

Vraja îl lovi pe Dolohov înainte să se poată apăra şi-l făcu să cadă în faţă peste camaradul său, rămânând amândoi rigizi ca nişte scânduri şi incapabili să se mişte un centimetru.

— Hermione, spuse Harry imediat, scuturând-o, în timp ce Devoratorul cu cap de copil dispărea iar plângând din câmpul lui vizual. Hermione, trezeşte-te...

— Ce i-a făcut? spuse Neville, târându-se de sub birou ca să îngenuncheze de partea cealaltă a lui Hermione, cu sângele şiroindu-i din nasul care i se umfla rapid.

— Nu ştiu...

Neville îi căută pulsul lui Hermione.

— Are puls, Harry, sunt convins.

Harry fu cuprins de un val atât de puternic de uşurare, încât pentru o clipă se simţi zăpăcit.

— Trăieşte?

— Da, cred că da.

Urmă o pauză, timp în care Harry ciuli urechile ca să audă sunetul altor paşi, dar nu desluşi decât bâiguielile şi plânsetele Devoratorului cu cap de bebeluş din camera vecină.

— Neville, nu suntem departe de ieşire, şopti Harry. Suntem chiar lângă camera circulară… dacă ai putea să ajungi în capătul celălalt şi să găseşti uşa potrivită, înainte să vină alţi Devoratori ai Morţii, pun pariu că ai duce-o pe Hermione pe hol şi până în lift… Apoi poţi să găseşti pe cineva… să dai alarma…

— Şi tu ce o să faci? spuse Neville, ştergându-şi nasul însângerat cu mâneca şi încruntându-se la Harry.

— Trebuie să îi găsesc pe ceilalţi, spuse Harry.

— Păi, o să-i găsim împreună, spuse Neville hotărât.

— Dar Hermione…

— O luăm cu noi, spuse Neville hotărât. O duc eu — tu lupţi cu ei mai bine decât mine…

Se ridică şi-i apucă unul dintre braţele lui Hermione, uitându-se fix la Harry, care ezită, apoi apucă celălalt braţ şi îl ajută pe Neville să ridice corpul inert al lui Hermione să şi-l pună în cârcă.

— Stai puţin, spuse Harry, înşfăcând bagheta lui Hermione de pe podea şi dându-i-o lui Neville furtunos, ar fi bine s-o iei.

Neville lovi cu piciorul bucăţile rupte ale baghetei sale, în timp ce mergeau încet spre uşă.

— Bunica o să mă omoare, spuse Neville gros, cu sângele ţâşnindu-i pe nas în timp ce vorbea. Aia era vechea baghetă a tatălui meu.

Harry scoase capul pe uşă şi se uită precaut în jur. Devoratorul cu cap de copil urla şi se lovea de lucruri, distrugând ceasuri cu pendulă, răsturnând birouri, plângând şi fiind confuz, în timp ce dulapul cu vitrină despre care Harry bănuia acum că adăpostea Clepsidre ale Timpului continua să cadă, să se facă ţăndări şi să se repare pe peretele din spatele lor.

— Sigur nu o să ne vadă, şopti el. Hai... rămâi în spatele meu...

Ieşiră pe furiş din birou şi se întoarseră spre uşa ce dădea în holul negru care acum părea complet pustiu. Făcură câţiva paşi înainte, Neville clătinându-se puţin din cauza greutăţii lui Hermione; uşa Camerei Timpului se trânti în urma lor şi pereţii începură iar să se rotească. Se părea că lovitura pe care o primise la ceafă îl destabilizase puţin pe Harry; acesta îşi îngustă ochii, balansându-se puţin, până când pereţii se opriră din nou. Cu o strângere de inimă, Harry văzu că "X"-urile de foc ale lui Hermione se şterseseră de pe uşi.

— Ia zi, pe unde crezi că ar trebui să... ?

Însă înainte să se poată hotărî pe care dintre ele să încerce, o uşă din dreapta se dădu de perete şi trei siluete ţâşniră înăuntru.

— Ron! strigă Harry răguşit, alergând spre ei. Ginny, toată lumea... ?

— Harry, spuse Ron, chicotind uşor, împleticindu-se înainte apucându-l pe Harry de robe şi privindu-l în gol, aici erai... ha ha... arăţi ciudat, Harry... eşti de-a dreptul răvăşit...

Chipul lui Ron era foarte palid, iar din colţul gurii i prelingea un firişor întunecat. O clipă mai târziu îi cedară genunchii, însă se ţinu strâns în continuare de roba lui Harry, astfel încât acesta se văzu atras într-o poziţie care-l făcea să semene cu un arc.

— Ginny? zise el speriat. Ce s-a întâmplat?

Însă Ginny clătină din cap şi alunecă lângă perete, aşezându-se, gâfâind şi ţinându-se de gleznă.

— Cred că are glezna ruptă, am auzit ceva pârâind, şopti Luna, care stătea aplecată peste ea şi părea singura nevătămată. Patru din ei ne-au urmărit într-o cameră plină de planete; a fost un loc foarte straniu, un timp pur şi simplu am plutit în întuneric...

— Harry, am văzut planeta Uranus de aproape! spuse Ron, chicotind în continuare uşor. Te-ai prins, Harry? Am văzut planeta Uranus... ha ha ha...

În colţul gurii lui Ron apăru un balonaş de sânge care se sparse.

— ... oricum, unul dintre ei a apucat-o pe Ginny de picior, am folosit Blestemul Reducător şi i-am aruncat-o pe Pluto drept în nas, dar…

Luna făcu un gest descurajat spre Ginny, care de-abia mai respira, cu ochii închişi în continuare.

— Şi Ron? spuse Harry temător, în timp ce Ron continua să chicotească, atârnat mai departe de roba lui Harry.

— Nu ştiu cu ce l-au lovit, spuse Luna cu tristeţe, dar a luat-o puţin razna. Abia am reuşit să-l aduc.

— Harry, spuse Ron, trăgându-i urechea acestuia aproape de gură şi chicotind ca prostul, ştii cine e fata asta, Harry? E Lunatica... Lunatica Lovegood... ha ha ha...

— Trebuie să ieşim de aici, spuse Harry hotărât. Luna, poţi s-o ajuţi pe Ginny?

— Da, spuse Luna, punându-şi bine bagheta după ureche, iar apoi înconjurând-o cu braţul pe Ginny şi ridicând-o.

— Am doar ceva la gleznă, pot să mă descurc singură! spuse Ginny iute, însă în clipa următoare căzu şi se prinse de Luna.

Harry trase braţul lui Ron peste umărul său la fel cum, cu atâtea luni în urmă, îi trăsese braţul lui Dudley. Se uită în jur: aveau o şansă de unu la doisprezece să ajungă să nimerească ieşirea din prima...

Îl cără pe Ron spre o uşă; erau la câţiva metri de ea, când o altă uşă din sală se deschise larg şi intrară în fugă trei Devoratori ai Morţii, cu Bellatrix Lestrange în frunte.

— Uite-i! urlă ea.

Mai multe Vrăji de Împietrire fulgerară prin cameră; Harry sparse uşa dinaintea lui ca să intre, îl aruncă fără menajamente pe Ron într-o parte şi se întoarse, ţinându-şi capul jos, ca să-l ajute pe Neville să intre cu Hermione. Trecură toţi pragul chiar la timp pentru a putea trânti uşa în faţa lui Bellatrix.

— Colloportus! strigă Harry şi auzi trei corpuri izbindu-se de partea cealaltă a uşii.

— Nu contează! spuse o voce de bărbat. Putem să intrăm şi altfel — I-AM PRINS, SUNT AICI!

Harry se întoarse brusc; erau iar în Camera Creierelor şi, bineînţeles, pereţii erau plini de uşi. Auzi paşi dinspre sala din spatele lor, în timp ce alţi Devoratori ai Morţii veneau în fugă pentru a li se alătura primilor.

— Luna, Neville, ajutaţi-mă!

Cei trei goniră prin cameră, ferecând uşile în drum; Harry se lovi de o masă şi se rostogoli în graba de-a ajunge la următoarea uşă:

— Colloportus!

Se auziră paşi care fugeau dincolo de uşi şi din când în când un alt corp masiv se izbea de una dintre ele, făcând-o să pârâie şi să se cutremure; Luna şi Neville

vrăjeau uşile de-a lungul peretelui de vizavi, iar apoi, în timp ce Harry ajungea la capăt, o auzi pe Luna strigând:

— Collo — aaaaaaaaargh...

Se întoarse la timp pentru a o vedea zburând; cinci Devoratori ai Morţii se năpusteau înăuntru pe uşa la care Luna nu ajunsese la timp; fata se lovi de un birou, alunecă de pe el pe podea, pe partea cealaltă, unde rămase întinsă, la fel de inertă ca Hermione.

— Prindeţi-l pe Potter! urlă Bellatrix şi fugi spre el; Harry se feri de ea şi alergă înapoi spre capătul camerei; era în siguranţă, atâta timp cât credeau că ar putea lovi profeţia...

— Hei! spuse Ron, care se ridicase cu greu şi acum mergea spre Harry clătinându-se ca şi când ar fi fost beat şi chicotind. Hei, Harry, sunt creiere înăuntru, ha ha ha, nu-i aşa că e ciudat, Harry?

— Ron, dă-te la o parte, lasă-te în jos...

Dar Ron îşi îndreptase deja bagheta spre bazin.

— Sincer, Harry, sunt creiere — uite — Accio creier!

Totul păru să încremenească pentru o clipă. Harry, Ginny, Neville şi toţi Devoratorii Morţii se întoarseră fără voia lor să se uite la partea de sus a bazinului, în clipa când un creier ţâşni din lichidul verde ca un peşte jucăuş; pentru o clipă păru să rămână suspendat în aer, apoi se apropie de Ron învârtindu-se şi din el zburară un fel de panglici de imagini, desfăşurându-se ca nişte role de film...

— Ha ha ha, Harry, uită-te la el, spuse Ron, privindu-l cum îşi lepăda conţinutul. Harry, vino să-l atingi; pariez că trebuie să fie ciudat...

— RON, NU!

Harry nu ştia ce se putea întâmpla dacă Ron atingea tentaculele de gânduri care acum fluturau în urma creierului, dar era convins că nu avea să fie ceva de bine. Se năpusti înainte, dar Ron întinsese mâinile şi prinsese deja creierul.

În clipa în care luă contact cu pielea sa, tentaculele începură să se înfăşoare în jurul mâinilor lui Ron ca nişte frânghii.

— Harry, uite ce s-a în tâmp... Nu — nu — nu îmi place — nu, opreşte-te — opreşte-te...

Însă panglicile subţiri se învârteau acum în jurul pieptului lui Ron; trase şi încercă să le rupă, în timp ce creierul se strângea în jurul lui ca trupul unei caracatiţe.

— Diffindo! strigă Harry, încercând să taie antenele care se înfăşurau strâns în jurul lui Ron sub ochii săi, însă acestea nu se rupseră.

Ron căzu, luptându-se în continuare cu legăturile.

— Harry, îl sufocă! ţipă Ginny, imobilizată pe podea din cauza gleznei rupte, iar apoi un jet de lumină roşie ţâşni din una dintre baghetele Devoratorilor Morţii şi o lovi direct în faţă.

Se prăbuşi într-o parte şi rămase acolo, pierzându-şi cunoştinţa.

— STUBEFY! strigă Neville, întorcându-se şi fluturând bagheta lui Hermione către Devoratorii Morţii care se apropiau, STUBEFY! STUBEFY!

Însă nu se întâmplă nimic.

Unul dintre Devoratorii Morţii aruncă el însuşi o Vrajă de Împietrire spre Neville; îl rată la mustaţă. Harry şi Neville erau acum singurii care se luptau cu cei cinci Devoratori ai Morţii, dintre care doi trimiteau raze de lumină ca nişte săgeţi, care nu îi nimeriră, dar lăsară urme de cratere în peretele din spatele lor. Harry o luă la fugă, în timp ce Bellatrix Lestrange se năpustea direct spre el: ţinând profeţia sus deasupra capului, alergă spre capătul camerei; nu-i trecea prin minte decât să îi îndepărteze pe Devoratorii Morţii de ceilalţi.

Se părea că tactica funcţionase; o luară la goană după el, dărâmând scaune şi mese, însă neîndrăznind să îl vrăjească, pentru a nu atinge profeţia, iar el ţâşni pe ultima uşă care mai era deschisă, cea pe care intraseră chiar Devoratorii Morţii, rugându-se în gând ca Neville să rămână cu Ron şi să găsească o cale de a-l elibera. Alergă cam un metru în interiorul noii camere şi simţi cum dispare podeaua...

Cădea din treaptă în treaptă, rostogolindu-se pe fiecare până la ultima, cu o bufnitură care îi tăie respiraţia. Ateriză pe spate în groapa cufundată unde arcada de piatră se afla pe] podium. În toată camera răsuna râsul Devoratorilor Morţii: ridică privirea şi îi văzu pe cei cinci care fuseseră în Camera Creierelor coborând spre el, în timp ce tot atâţia apărură pe alte uşi şi începură să sară rând după rând către el. Harry se ridică, deşi picioarele îi tremurau atât de tare, încât abia dacă îl

susţineau: profeţia era în continuare întreagă, ca prin minune, în mâna sa dreaptă. Se dădu în spate, uitându-se în jur şi încercând să-i ţină sub ochi pe toţi Devoratorii Morţii. Picioarele i se loviră de ceva tare: ajunsese la podiumul pe care se găsea arcada. Se urcă pe el cu spatele.

Devoratorii Morţii se opriră cu toţii. Unii gâfâiau la fel de tare ca el. Unul dintre ei sângera rău. Dolohov, eliberat de Blestemul Corp-Fedeleş, se uita urât, cu bagheta îndreptată direct spre chipul lui Harry.

— Potter, cursa ta a luat sfârşit, spuse tărăgănat Lucius Reacredinţă, dându-şi jos masca. Acum fii băiat cuminte şi dă-mi profeţia.

— Dă-le... dă-le drumul celorlalţi şi a ta e! spuse Harry disperat.

Câţiva Devoratori ai Morţii râseră.

— Nu eşti în situaţia de a te târgui, Potter, spuse Lucius Reacredinţă, iar chipul său palid se îmbujoră de încântare. Ştii, noi suntem zece şi tu eşti singur... sau nu te-a învăţat Dumbledore să numeri?

— Nu e sindur! strigă o voce de deasupra lor. Bai sunt şi eu! Lui Harry i se strânse inima: Neville cobora lojile de piatră către ei, ţinând strâns în mână bagheta lui Hermione.

— Neville — nu — Întoarce-te la Ron...

— STUBEFY! strigă Neville iar, îndreptându-şi pe rând bagheta către fiecare Devorator al Morţii. STUBEFY! STUBE...

Unul dintre cei mai masivi Devoratori ai Morţii îl înşfăcă pe Neville din spate, imobilizându-i braţele. Băiatul se zbătu şi dădu din picioare; câţiva Devoratori râseră.

— Ăsta-i Poponeaţă, nu? zise batjocoritor Lucius Reacredinţă. Păi, bunică-ta s-a obişnuit să piardă membri ai familiei din cauza noastră... moartea ta nu va constitui un mare şoc.

— Poponeaţă? repetă Bellatrix şi un zâmbet cu adevărat malefic îi lumină chipul supt. Vai, am avut plăcerea de a-ţi cunoaşte părinţii, băiete.

— Ştiu! răcni Neville şi se zbătu atât de tare în strânsoarea celui care îl imobilizase, încât Devoratorul Morţii strigă:

— Să-l împietrească cineva!

— Nu, nu, nu, spuse Bellatrix, care părea în transă, însufleţită de entuziasm, în timp ce se uita la Harry, apoi la Neville. Nu, hai să vedem cât rezistă Poponeaţă înainte să cedeze ca părinţii lui... asta dacă nu vrea Potter să ne dea profeţia.

— Nu le-o ba! răcni Neville, care părea să-şi fi pierdut minţile, dând din picioare şi smucindu-se, în timp ce Bellatrix se apropia de el şi de cel care îl ţinea, cu bagheta ridicată. NU LE-O BA; HARRY!

Bellatrix ridică bagheta.

— "Crucio!"

Neville ţipă şi îşi ridică picioarele la piept, astfel încât Devoratorul Morţii care îl imobiliza îl ţinu o clipă

suspendat în aer. Devoratorul îi dădu drumul şi Neville căzu pe jos, zvârcolindu-se şi urlând de mama focului.

— Asta a fost doar de gust! spuse Bellatrix, ridicându-şi bagheta astfel încât strigătele lui Neville încetară, iar băiatul rămase plângând la picioarele ei.

Se întoarse şi se uită la Harry.

— Acum, Potter, ori ne dai profeţia, ori priveşti cum micuţul tău prieten moare în chinuri!

Harry nu trebui să se gândească; nu avea de ales. Profeţia era încinsă din cauza căldurii palmei în care o ţinuse. O întinse resemnat, iar Reacredinţă se năpusti s-o ia.

Atunci, mult deasupra lor, se mai deschiseră două uşi şi intrară în fugă alţi cinci oameni: Sirius, Lupin, Moody, Tonks şi Kingsley.

Reacredinţă se întoarse şi ridică bagheta, însă Tonks trimise o Vrajă de Împietrire direct spre el. Harry nu aşteptă să vadă dacă îl nimerea, ci sări de pe podium, dându-se la o parte. Atenţia Devoratorilor Morţii fu atrasă de apariţia membrilor Ordinului, care acum îi bombardau cu vrăji, în timp ce săreau din treaptă în treaptă către podeaua cufundată. Printre siluete grăbite şi mulţimea de fulgere, Harry îl văzu pe Neville târându-se. Evită un alt jet de lumină roşie şi se aruncă pe burtă la podea, ca să ajungă la el.

— Eşti bine? strigă el, în timp ce încă o vrajă zbură la câţiva centimetri deasupra capetelor lor.

— Da, spuse Neville, încercând să se ridice.

— Şi Ron?

— Cned că e bine — când am plecad încă se lubda cu creierul...

Podeaua de piatră dintre ei explodă, lovită de o vrajă şi creând un crater chiar unde fusese mâna lui Neville cu doar câteva secunde mai înainte; amândoi se îndepărtară în patru labe de locul acela, iar apoi un braţ gros apăru din senin, îl apucă pe Harry de gât şi îl ridică, astfel încât bombeurile sale abia dacă mai atingeau podeaua.

— Dă-mi-o, mârâi o voce în urechea sa, dă-mi profeţia...

Bărbatul apăsă atât de tare pe traheea lui Harry, încât acesta nu mai putea să respire. Cu ochii înlăcrimaţi, îl văzu pe Sirius duelându-se cu un Devorator al Morţii la vreo trei metri depărtare; Kingsley se lupta cu doi odată; Tonks, aflat la jumătatea lojilor de pe scări, arunca vrăji spre Bellatrix —nimeni nu părea să-şi dea seama că Harry murea. Îşi întoarse bagheta într-o parte către agresor, dar nu avea energia necesară ca să rostească o incantaţie, iar când palma liberă a bărbatului cotrobăi după mâna în care Harry ţinea strâns profeţia...

— AARGH!

Neville ţâşnise ca din senin; neputând să rostească o vrajă, băgase lui bagheta Hermione cu putere în gaura unui ochi din masca Devoratorului Morţii. Bărbatul îi dădu drumul lui Harry imediat cu un urlet de durere. Harry se întoarse repede cu faţa la el şi spuse:

— STUPEFY!

Devoratorul Morţii se prăbuşi pe spate, iar masca îi alunecă: era Macnair, aşa-zisul ucigaş al lui Buckbeak, având acum unul dintre ochi umflat şi injectat.

— Mersi! îi spuse Harry lui Neville, trăgându-l deoparte, în timp ce Sirius şi Devoratorul Morţii cu care se lupta se clătinară pe lângă ei, duelându-se atât de aprig, încât baghetele abia se mai vedeau.

Apoi piciorul lui Harry atinse ceva rotund şi tare şi alunecă. Pentru o clipă crezu că scăpase profeţia, dar apoi văzu ochiul magic al lui Moody rostogolindu-se pe podea.

Posesorul său zăcea pe o parte, sângerând la cap, iar acum atacatorul său se năpustea către Harry şi Neville: era Dolohov, al cărui chip prelung şi palid era schimonosit de bucurie.

— Tarantallegra! strigă el, cu bagheta îndreptată spre Neville, ale cărui picioare începură imediat să danseze step înfrigurate, făcându-i să-şi piardă echilibrul şi să cadă iar pe jos. Acum, Potter...

Făcu aceeaşi mişcare largă cu bagheta pe care o folosise asupra lui Hermione exact în clipa în care Harry ţipă "Protego!"

Harry simţi ceva lovindu-i faţa ca un cuţit bont; forţa cu care îl izbi îl făcu să cadă într-o parte, peste picioarele lui Neville, care se zbăteau, dar Vraja Scut oprise pericolul cel mare.

Dolohov ridică iar bagheta.

— "ACCIO PRO... "

Sirius ţâşni ca din senin, îl lovi cu umărul pe Dolohov şi îl azvârli din drum. Profeţia zbură iar până la vârful degetelor lui Harry, dar acesta reuşi să o păstreze. Acum Sirius şi Dolohov se duelau, cu baghetele mişcându-se ca nişte săbii, cu scântei zburând din vârfurile lor...

Dolohov îşi retrase bagheta ca să facă aceeaşi mişcare largă pe care o folosise asupra lui Harry şi Hermione. Ridicându-se dintr-o săritură, Harry strigă, "Petrificus Totalus!" Din nou, braţele şi picioarele lui Dolohov se strânseră şi bărbatul se prăbuşi pe spate, aterizând cu o bufnitură.

— Bravo! strigă Sirius, împingându-i capul lui Harry, în timp ce două Vrăji de Împietrire zburau spre ei. Acum, vreau să ieşi de...

Amândoi se lăsară în jos; un jet de lumină verde îl ratase de puţin pe Sirius. În partea cealaltă a camerei, Harry o văzu pe Tonks căzând de la jumătatea treptelor de piatră, silueta ei inertă rostogolindu-se de pe un bloc de piatră pe altul. Bellatrix fugi triumfătoare spre locul unde se încăierară ceilalţi.

— Harry, ia profeţia, ia-l pe Neville şi fugi! strigă Sirius, năpustindu-se să-i iasă în cale lui Bellatrix.

Harry nu mai văzu ce se întâmplă după aceea: Kingsley îi apăru în faţă, blocându-i câmpul vizual, luptându-se cu Rookwood, ciupit de vărsat şi fără mască; un alt jet de lumină verde zbură peste capul lui Harry chiar în clipa când el se repezi la Neville...

— Poţi să stai în picioare? îi urlă el la ureche lui Neville, în timp ce picioarele acestuia zvâcneau şi se smuceau necontrolat. Ia-mă pe după gât...

Neville se conformă, iar Harry îl ridică de jos. Băiatul continuă să facă eforturi ca să nu cadă la loc, iar atunci, ca din senin, un bărbat se năpusti asupra lor: amândoi căzură pe spate, iar picioarele lui Neville începură să se mişte frenetic, ca ale unui cărăbuş întors pe spate, Harry ridică mâna dreaptă, ca să încerce să salveze micul glob de sticlă care era pe punctul de-a se sparge.

— Profeţia, dă-mi profeţia, Potter, i se răsti Lucius Reacredinţă la ureche, şi Harry simţi cum vârful baghetei lui Reacredinţă îl apasă tare între coaste.

— Nu, lasă-mă în pace... Neville — prinde-o!

Harry trimise profeţia rostogolindu-se pe podea, moment în care Neville se întoarse repede pe spate, luă globul şi îl strânse la piept. Reacredinţă îşi îndreptă bagheta spre el, dar Harry îşi duse bagheta iar peste umăr şi strigă, "Impedimenta!"

Reacredinţă fu aruncat pe spate. În timp ce Harry se aduna iar de pe jos, se uită în jur şi îl văzu pe Reacredinţă izbindu-se de podiumul pe care se duelau acum Sirius şi Bellatrix. Reacredinţă îşi îndreptă din nou bagheta spre Harry şi Neville, însă, înainte să poată trage aer în piept ca să atace, Lupin sărise deja între ei.

— Harry, strânge-i pe ceilalţi şi DU-TE!

Harry îl apucă pe Neville de umerii robei şi îl ridică la nivelul primului rând de loji de piatră; picioarele lui Neville zvâcniră, se smuciră şi refuzară să îi susţină

greutatea; Harry trase iar cu toată puterea şi mai urcară o treaptă…

O vrajă lovi rândul de piatră lângă picioarele lui Harry; piatra se sparse, iar băiatul căzu înapoi pe treapta de dedesubt. Neville se prelinse în jos, cu picioarele zvâcnindu-i şi fluturând în continuare, dar izbuti să vâre profeţia în buzunar.

— Hai! spuse Harry disperat, trăgându-l de robă. Încearcă să te împingi în picioare…

Trase din nou cu putere şi roba lui Neville se rupse de-a lungul cusăturii din stânga. Micul glob de fibră de sticlă îi căzu din buzunar şi, înainte ca vreunul dintre ei să poată să-l prindă, fu lovit de unul dintre picioarele lui Neville, care se zbăteau; globul zbură la vreo trei metri în dreapta lor şi se făcu ţăndări pe treapta de mai jos. În timp ce amândoi se uitau la locul unde se spărsese, îngroziţi de ceea ce se întâmplase, iată că se ridică o siluetă alb-sidefie, cu ochii foarte mari, neobservată de nimeni altcineva în afară de ei. Harry vedea cum i se mişcau buzele, dar în bufniturile, ţipetele şi strigătele din jurul lor, nu auzi nici măcar un cuvânt din profeţie. Silueta se opri din vorbit şi se dizolvă în neant.

— Harry, îmi pane rău! strigă Neville, cu o expresie chinuită, în timp ce picioarele continuau să i se zbată. Îmi pane atât de rău, Harry, n-am brut să…

— Nu contează! strigă Harry. Încearcă să stai în picioare, hai să plecăm de…

— Dubbledore! spuse Neville, cu chipul său leoarcă de sudoare transfigurat brusc, uitându-se peste umărul lui Harry.

— Poftim?

— DUBBLEDORE!

Harry se întoarse ca să se uite în direcţia în care se holba Neville. Chiar deasupra lor, încadrat de uşa dinspre Camera Creierelor, se afla Albus Dumbledore, cu bagheta ridicată, cu chipul palid şi cu o expresie furioasă. Harry simţi cum fiecare părticică din corpul său e cuprinsă de un val de şocuri electrice — erau salvaţi.

Dumbledore coborî grăbit treptele pe lângă Neville şi Harry, care nu se mai gândiră la plecare. Se afla deja la capătul scărilor, când cel mai apropiat Devorator al Morţii dădu cu ochii de el şi-i strigă pe ceilalţi. Unul dintre ei o luă la fugă, căţărându-se ca o maimuţă pe treptele de piatră de vizavi. Vraja lui Dumbledore îl trase înapoi la fel de lin şi uşor ca şi când l-ar fi agăţat cu o undiţă invizibilă...

O singură pereche se mai lupta, părând să nu îşi fi dat seama de noua turnură a lucrurilor. Harry îl văzu pe Sirius ferindu-se de un jet de lumină roşie al lui Bellatrix: râdea de ea.

— Hai, poţi mai bine de atât! strigă el cu o voce răsunătoare în camera ca o grotă.

Al doilea jet de lumină îl lovi direct în piept.

Râsul nu îi pierise cu totul de pe chip, însă ochii i se măriră şocaţi.

Harry îi dădu drumul lui Neville, fără să vrea. Sări iar pe trepte în jos, scoţându-şi bagheta, în timp ce Dumbledore se întorcea şi el spre podium.

Sirius se prăvăli într-un plonjon cât o veşnicie: corpul i se arcui într-o boltă graţioasă, pe când cădea pe spate prin vălul ponosit care atârna de arcadă.

Harry văzu o expresie de teamă amestecată cu surpriză pe chipul veştejit şi altădată frumos al naşului său, în timp ce cădea prin poarta străveche şi dispărea în spatele vălului ce flutură pentru o clipă, parcă din cauza unui vânt puternic, înainte de a reveni la poziţia iniţială.

Harry auzi strigătul triumfător al lui Bellatrix Lestrange, însă ştia că asta nu însemna nimic — Sirius doar căzuse dincolo de arcadă, avea să apară în orice moment în partea cealaltă...

Însă Sirius nu mai apăru.

— SIRIUS! strigă Harry. SIRIUS!

Ajunsese la podea, respirând anevoie. Sirius trebuia să fie chiar după perdea, iar el, Harry, avea să-l tragă înapoi...

Însă când atinse solul şi fugi spre podium, Lupin îl prinse de piept, ţinându-l în loc.

— Nu poţi să faci nimic, Harry...

— Ia-i de acolo, salvează-l, abia a trecut!

— ... este prea târziu, Harry.

— Mai putem să ajungem la el...

Harry se luptă din greu şi cu sălbăticie, însă Lupin nu vroia să-i dea drumul...

— Harry, nu poţi face nimic... nimic... s-a dus.

CAPITOLUL XXXVI

SINGURUL DE CARE S-A TEMUT

— Nu s-a dus! strigă Harry.

Nu o credea; nu vroia să o creadă; şi totuşi, se luptă cu Lupin din răsputeri. Lupin nu înţelegea; oamenii se ascundeau după perdeaua aceea; Harry îi auzise vorbind în şoaptă când intrase pentru prima oară în cameră. Sirius se ascundea, nu voia să iasă la lumină...

— SIRIUS! urlă el. SIRIUS!

— Nu se poate întoarce, Harry, spuse Lupin, iar vocea îi tremura în timp ce se chinuia să-l ţină pe băiat. Nu se poate întoarce, pentru că a m...

— NU — A — MURIT! răcni Harry. SIRIUS!

În jurul lor era agitaţie — un freamăt inutil, sporit de fulgerările altor vrăji. Pentru Harry erau zgomote neînsemnate, iar blestemele deviate care zburau pe lângă ei nu contau; nu mai conta nimic, în afară de faptul că Lupin trebuia să nu mai susţină că Sirius — care era la câţiva metri de ei, dincolo de perdeaua aia veche — nu putea să iasă în orice clipă, dându-şi părul negru din faţă şi dornic să se întoarcă în luptă.

Lupin îl târî pe băiat de lângă podium. Harry, holbându-se în continuare la arcadă, era supărat pe Sirius pentru că îl lăsa să aştepte...

Însă începu să-şi dea seama, chiar în timp ce se lupta să scape din strânsoarea lui Lupin, că Sirius nu îl mai lăsase niciodată să aştepte... Sirius riscase întotdeauna ca să-l vadă pe Harry, să-l ajute... dacă nu apărea pe arcada aceea când Harry îl striga de parcă viaţa lui ar fi depins de asta, singura explicaţie posibilă era că nu putea să se întoarcă... că era într-adevăr...

Dumbledore îi adunase pe majoritatea Devoratorilor Morţii rămaşi în mijlocul camerei, imobilizaţi, după câte se părea, de frânghii invizibile; Ochi-Nebun Moody se târâse până în cealaltă parte a camerei, spre locul unde zăcea Tonks, şi încerca să o trezească; în spatele podiumului încă se auzeau fulgere, mormăituri şi strigăte — Kingsley fugise să urmărească duelul lui Sirius cu Bellatrix.

— Harry?

Neville alunecase pe lojile de piatră una câte una până la locul unde era Harry. Acesta nu se mai lupta cu Lupin, care cu toate acestea îl ţinu în continuare precaut de mână.

— Harry... îmi pare tare rău... spuse Neville, încă nesigur pe picioarele şubrede. Omul acela — Sirius Black era — era prieten cu tine?

Harry încuviinţă din cap.

— Poftim, spuse Lupin încet şi, îndreptându-şi bagheta către picioarele lui Neville zise, "Finite".

Vraja fu ridicată: picioarele lui Neville aterizară pe podea şi rămaseră nemişcate. Lupin avea chipul palid.

— Hai — hai să-i găsim pe ceilalţi. Unde sunt, Neville?

Lupin se întoarse dinspre arcadă când vorbi. Părea că îl doare fiecare cuvânt.

— Sunt toţi acono, spuse Neville. Ron a fost adacad de un cneier, dar cned că e bine — şi Herbione şi-a pierdut cunoştinţa, dar i-am găsid pulsul...

De dincolo de podium se auziră o pocnitură puternică şi un strigăt. Harry îl văzu pe Kingsley căzând pe jos şi-l auzi urlând de durere: Bellatrix Lestrange o luă la sănătoasa, în timp ce Dumbledore se întorcea imediat. Aruncă o vrajă spre ea, dar vrăjitoarea o devie; acum urcase deja scările până la jumătate...

— Harry — nu! strigă Lupin, însă Harry îşi smulsese deja braţul din strânsoarea slăbită a lui Lupin.

— L-A OMORÂT PE SIRIUS! urlă Harry. EA L-A OMORÂT! O S-O UCID LA RÂNDUL MEU!

Şi porni, căţărându-se pe lojile de piatră; oamenii strigau în urma sa, dar nu îi păsa. Poala robei lui Bellatrix

dispăru repede mai în faţă, iar ei ajunseră înapoi în camera unde înotau creierele...

Vrăjitoarea aruncă un blestem peste umăr. Bazinul se ridică şi se răsturnă. Harry fu înconjurat de poţiunea urât mirositoare dinăuntru: creierele alunecară spre el şi începură să îşi învârtă tentaculele lungi şi colorate, însă el strigă, "Hocus pocus preparatus!" şi creierele se ridicară în aer. Alunecând repede, fugi spre uşă; sări peste Luna, care gemea pe podea, pe lângă Ginny, care zise, "Harry — ce — ?", pe lângă Ron, care chicoti puţin, şi pe lângă Hermione, care era încă inconştientă. Deschise cu putere uşa către sala neagră, circulară, şi o văzu pe Bellatrix dispărând pe o uşă din partea cealaltă a camerei, unde se afla holul care ducea înapoi la lifturi.

Harry fugi, dar ea trântise uşa în urma ei şi pereţii începuseră deja să se rotească. Din nou băiatul se trezi înconjurat de dungi de lumină albastră, de la candelabrul care se învârtea.

— Unde e ieşirea? strigă el disperat, în timp ce peretele se oprea iar cu un huruit. Pe unde se iese?

Camera părea să-l fi aşteptat să întrebe. Uşa din spatele său se dădu de perete şi coridorul către lifturi se întinse înaintea lui, luminat de torţe şi pustiu. O luă la fugă...

Auzi liftul zăngănind undeva deasupra; alergă de-a lungul coridorului, coti repede şi dădu cu pumnul în uşă, ca să cheme un al doilea lift. Acesta se cutremură şi hurui din ce în ce mai jos; grilajele se despărţiră şi Harry se năpusti înăuntru, apăsând pe butonul marcat "Atrium". Uşile se închiseră şi liftul începu să urce...

Ieşi din lift înainte ca grilajele să se fi deschis complet şi se uită în jur. Bellatrix aproape că ajunsese la liftul cabinei telefonice de la capătul opus al holului, dar se uită înapoi, îl văzu apropiindu-se şi trimise încă o vrajă spre el. Se feri în spatele Fântânii Frăţiei Magice: vraja vâjâi pe lângă el şi lovi porţile de aur de la capătul atriumului, care răsunară ca nişte clopote. Nu se mai auziră paşi. Bellatrix nu mai alerga.

Harry se ghemui în spatele statuilor, cu urechile ciulite.

— Arată-te, arată-te, micuţule Harry! strigă ea cu un glas de bebeluş care răsună pe podeaua lăcuită de lemn. Ia zi, de ce ai venit după mine? Credeam că eşti aici ca să îl răzbuni pe dragul meu văr!

— Aşa este! strigă Harry, iar un grup de Harry fantomatici păru să repete Aşa este! Aşa este! Aşa este! prin toată camera.

— Aaaaaa... l-ai iubit, bebeluşule Potter?

Ura crescu în pieptul lui Harry aşa cum nu i se mai întâmplase niciodată; ieşi prin surprindere de după fântână şi urlă, "Crucio!"

Bellatrix scoase un ţipăt: vraja o dăduse jos, dar nu se chirci şi nu urlă de durere cum făcuse Neville — se ridicase deja, cu respiraţia tăiată şi fără să mai râdă. Harry se piti iar după fântâna de aur. Contravraja lovi capul vrăjitorului chipeş, care fu retezat şi ateriză la şase metri depărtare, săpând zgârieturi lungi în podeaua de lemn.

— Nu ai mai folosit niciodată un Blestem de Neiertat, nu-i aşa, băiete? strigă ea, renunţând la vocea de bebeluş. Trebuie să-ţi pui ceva în gând, Potter! Trebuie să îţi doreşti cu adevărat să provoci durere — să te bucuri de ea — furia simplă nu îmi face rău pentru multă vreme — hai să-ţi arăt cum se fac, bine? O să-ţi dau o lecţie...

Harry se strecură în jurul fântânii, pe partea cealaltă, când ea strigă, "Crucio!", şi fu nevoit să se ferească din nou când braţul centaurului, cu arcul în mână, zbură şi ateriză cu o bufnitură pe podea, la mică distanţă de capul aurit al vrăjitorului.

— Potter, nu poţi să învingi! strigă ea.

O auzi mişcându-se spre dreapta, încercând să îl aibă în vizor. Se ascunse şi mai bine în spatele statuii, departe de vrăjitoare, ghemuindu-se după picioarele centaurului, având capul la nivelul spiriduşului de casă.

— Am fost şi sunt cel mai fidel servitor al Lordului Întunecat. Am învăţat magia neagră de la el şi ştiu vrăji care au o putere atât de mare, încât un prăpădit ca tine n-are ce să facă...

— Stupefy! strigă Harry.

Se dusese chiar în locul unde goblinul îi zâmbea vrăjitorului acum decapitat şi ţintise spre spatele ei, în timp ce vrăjitoarea se uita în jurul fântânii. Bellatrix reacţionă atât de repede, încât abia avu timp să se ferească.

— Protego!

Jetul de lumină roşie, propria sa Vrajă de Împietrire, ricoşă înapoi spre el. Harry se ghemui iar după fântână şi una dintre urechile goblinului zbură în partea cealaltă a camerei.

— Potter, îţi dau o singură şansă! strigă Bellatrix. Dă-mi profeţia — rostogoleşte-o spre mine acum — şi s-ar putea să-ţi cruţ viaţa!

— Ei bine, o să trebuiască să mă omori, pentru că n-o mai am! răcni Harry şi, în timp ce striga la ea, îl duru fruntea fruntea. Cicatricea îl ardea iar şi simţi un val de furie care nu avea nici o legătură cu mânia.

— O ştie şi el! spuse Harry cu un râs sălbatic, pe măsura celui al lui Bellatrix. Dragul tău prieten Cap-de-Mort ştie că n-o mai am! Nu o să fie mulţumit de tine, nu-i aşa?

— Poftim? Ce vrei să spui? strigă ea, pentru prima oară cu teamă în glas.

— Profeţia s-a spart când încercam să-l urc pe Neville pe treptele alea! Ce crezi că o spună Cap-de-Mort de asta?

Cicatricea îl ustura şi îl ardea... durerea îl făcea să lăcrimeze...

— MINCINOSULE ! urlă ea, dar acum Harry îi desluşi groaza de dincolo de furie. E LA TINE, POTTER, ŞI O SĂ MI-O DAI! Accio profeţie! ACCIO PROFEŢIE!

Harry râse iar, pentru că ştia că asta o va stârni, însă durerea crescu atât de tare în capul său, încât se temu să nu-i explodeze craniul. Îşi flutură mâna liberă de după

goblinul cu o singură ureche şi o retrase repede, în timp ce ea trimitea un alt jet de lumină verde.

— Nu am nimic aici! strigă el. Nu ai ce să chemi! S-a spart şi nu a auzit nimeni ce-a zis, să-i spui asta şefului tău!

— Nu! strigă ea. Nu este adevărat, minţi! STĂPÂNE, AM ÎNCERCAT, AM ÎNCERCAT — NU MĂ PEDEPSI...

— Nu-ţi răci gura de pomană! ţipă Harry, cu ochii închişi din cauza durerii mai intense ca niciodată pe care i-o provoca cicatricea. Nu te poate auzi de aici!

— Zău, Potter? spuse o voce rece, stridentă.

Harry deschise ochii.

Înalt, slab şi cu o glugă neagră, având chipul groaznic ca al unui şarpe, alb şi supt, uitându-se fix cu ochii săi roşii cu pupile verticale... Cap-de-Mort apăruse în mijlocul holului, cu bagheta îndreptată spre Harry, care rămase încremenit, neputând să se mişte.

— Aşa deci, mi-ai spart profeţia? întrebă Cap-de-Mort încet, uitându-se la Harry cu ochii aceia roşii necruţători. Nu, Bella, nu minte... văd adevărul cum mă priveşte dinăuntrul minţii sale de doi bani... luni de pregătiri, luni de eforturi... iar Devoratorii mi l-au lăsat pe Harry Potter să îmi pună iarăşi beţe în roate...

— Stăpâne, îmi pare rău, nu am ştiut, mă luptam cu Animagusul Black! plânse Bellatrix, aruncându-se la picioarele lui Cap-de-Mort, în timp ce acesta se apropia încet de ea. Stăpâne, trebuie să ştii că...

— Taci, Bella, spuse Cap-de-Mort pe un ton periculos. Mă voi ocupa imediat şi de tine. Crezi că am intrat în Ministerul Magiei ca să-ţi ascult scuzele smiorcăite?

— Dar, stăpâne — este aici — este dinco...

Cap-de-Mort nu îi acordă nici o atenţie.

— Nu mai am ce să-ţi spun, Potter, zise el încet. M-ai deranjat de prea mult timp şi de prea multe ori. ABRACADABRA!

Harry nici măcar nu deschise gura ca să se împotrivească; mintea îi era goală, iar bagheta îndreptată inutil spre podea.

Dar statuia de aur a vrăjitorului decapitat din fântână prinse viaţă, sărind din locul său pentru a ateriza cu o bufnitură pe podea între Harry şi Cap-de-Mort. Vraja ricoşă în pieptul său, iar statuia îşi întinse braţele ca să-l apere pe Harry.

— Ce... ? strigă Cap-de-Mort, uitându-se în sus şi şoptind: Dumbledore!

Harry se uită în spatele său, cu inima bătându-i cu putere. Dumbledore stătea în faţa porţilor de aur.

Cap-de-Mort ridică bagheta şi un alt jet de lumină verde vâjâi spre Dumbledore, care se întoarse şi dispăru cu o mişcare a pelerinei: în clipa următoare, reapăru în spatele lui Cap-de-Mort şi îşi flutură bagheta către cei care rămăseseră în fântână. Celelalte statui prinseră viaţă. Statuia vrăjitoarei fugi spre Bellatrix, care ţipă şi trimise în van câteva vrăji în rafală spre pieptul ei, înainte ca statuia să se arunce asupra ei, imobilizând-o la podea.

Între timp, goblinul şi Spiriduşul de casă o zbughiră către şemineurile încastrate de-a lungul peretelui şi centaurul cu un singur braţ galopă spre Cap-de-Mort, care dispăru şi se ivi din nou lângă bazin. Statuia decapitată îl împinse pe Harry în spate, departe de luptă, în timp ce Dumbledore se apropia de Cap-de-Mort şi centaurul de aur galopa în jurul amândurora.

— Ai fost nesăbuit că ai venit aici în seara asta, Tom, spuse Dumbledore calm. Aurorii trebuie să vină...

— Până vor veni, eu nu voi mai fi aici şi tu vei fi mort! se răsti Cap-de-Mort.

Trimise un alt blestem nimicitor spre Dumbledore, dar rată, lovind în schimb biroul paznicului, care izbucni în flăcări.

Dumbledore îşi mişcă bagheta: vraja fu atât de puternică, încât Harry, deşi apărat de straja de aur, simţi cum i se face părul măciucă când trecu pe lângă el, iar de data asta Cap-de-Mort fu nevoit să creeze din neant un scut argintiu, strălucitor, pentru a o devia. Vraja, oricare ar fi fost, nu lăsă nici o urmă vizibilă pe scut, deşi din el răsună o notă joasă, ca de gong — un sunet ciudat, care îţi dădea fiori.

— Doar nu vrei să mă omori, Dumbledore, nu? strigă Cap-de-Mort, cu ochii roşii îngustaţi peste vârful scutului. Eşti mai presus de o asemenea sălbăticie, da?

— Ştim amândoi că există şi alte metode de a distruge pe cineva, Tom, spuse Dumbledore calm, apropiindu-se în continuare de Cap-de-Mort, de parcă n-ar fi avut nici o grijă, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic care să îi

întrerupă plimbarea pe hol. Recunosc, nu mi-ar fi de ajuns doar să îţi iau viaţa...

— Nu există nimic mai rău decât moartea, Dumbledore! se răsti Cap-de-Mort.

— Te înşeli, spuse Dumbledore, apropiindu-se în continuare de Cap-de-Mort şi vorbind la fel de relaxat ca şi când ar fi discutat la un pahar.

Harry se sperie când îl văzu mergând neapărat, fără protecţie; vru să-i dea un avertisment, să-l prevină, dar străjerul său decapitat îl tot împingea înapoi spre perete, blocându-i orice încercare de a scăpa.

— Într-adevăr, faptul că nu ai reuşit să înţelegi că există lucruri mult mai rele ca moartea a fost întotdeauna slăbiciunea ta cea mai mare...

Un alt jet de lumină verde zbură de după scutul argintiu. De data asta, fu rândul centaurului cu un singur braţ, care galopa în faţa lui Dumbledore, să primească lovitura şi să fie spulberat în mii de bucăţi, însă, înainte ca fragmentele să fi atins podeaua, Dumbledore îşi mişcă bagheta ca şi cum ar fi mânuit un bici. O flacără lungă şi subţire zbură din vârf şi se înfăşură în jurul lui Cap-de-Mort, cu tot cu scut. Pentru o clipă, se păru că Dumbledore câştigase, dar chiar atunci frânghia de foc deveni un şarpe care îşi slăbi imediat strânsoarea în jurul lui Cap-de-Mort şi se întoarse spre Dumbledore, şuierând mânios.

Cap-de-Mort dispăru, iar şarpele se ridică de pe podea, pregătit să atace...

Avu loc o explozie de foc în aer, deasupra lui Dumbledore, exact în clipa în care Cap-de-Mort reapăru, stând pe soclul din mijlocul bazinului unde, cu foarte puţin timp în urmă, se aflaseră cinci statui.

— Aveţi grijă! strigă Harry.

Însă, înainte să mai deschidă o dată gura, un alt jet de lumină verde zbură spre Dumbledore din bagheta lui Cap-de-Mort şi şarpele atacă...

Fawkes coborî repede în faţa lui Dumbledore, îşi deschise ciocul larg şi înghiţi întregul jet de lumină verde: izbucni într-o minge de foc şi căzu jos, mic, zbârcit şi fără să mai poată zbura. În aceeaşi clipă, Dumbledore îşi flutură bagheta cu o mişcare amplă şi fluidă, iar şarpele, care fusese cât pe-aci să-l muşte, zbură cât colo şi dispăru într-un norişor de fum întunecat; apa din bazin se ridică şi îl acoperi pe Cap-de-Mort ca un înveliş din sticlă topită.

Pentru câteva clipe, Cap-de-Mort nu fu vizibil decât ca o siluetă neclară, întunecată, fără chip, scânteietoare şi de nedesluşit pe soclu, unde se chinuia să scape de masa care îl sufoca...

Apoi dispăru şi apa căzu cu zgomot înapoi în bazin, dând apoi pe din afară şi udând zdravăn podeaua lăcuită.

— STĂPÂNE! strigă Bellatrix.

Convins că totul se terminase şi că Lordul Cap-de-Mort se hotărâse să fugă, Harry dădu să iasă de după statuia-străjer , însă Dumbledore urlă:

— Rămâi unde eşti, Harry!

Pentru prima dată, Dumbledore păru speriat. Harry nu înţelegea de ce: holul era gol cu excepţia lor, a lui Bellatrix, care plângea încă imobilizată sub statuia vrăjitoarei, şi a puiului de phoenix Fawkes, care cârâia slăbit pe podea...

Apoi cicatricea lui Harry explodă, iar el ştiu că murise: era o durere dincolo de orice imaginaţie, dincolo de limita îndurării...

Nu mai era pe hol, ci era ferecat în inelele unei creaturi cu ochi roşii, legat atât de strâns, încât nu mai ştia unde se termina corpul său şi unde începea cel al creaturii: erau topiţi unul în altul, legaţi de durere, şi nu avea cum să scape...

Iar atunci creatura vorbi, folosind gura lui Harry, astfel încât băiatul simţi, în toiul chinurilor, cum i se mişcă maxilarul...

— Omoară-mă acum, Dumbledore…

Orbit şi pe moarte, cu fiecare părticică din el cerând să fie eliberată, Harry simţi cum creatura îl foloseşte din nou...

— Dacă moartea este o nimica toată, Dumbledore, omoară-l pe băiat…

Să înceteze durerea, îşi zise Harry… să ne omoare… să se termine, Dumbledore… moartea e o nimica toată pe lângă asta...

Şi o să-l revăd pe Sirius...

În timp ce inima lui Harry se umplea de emoţie, inelele creaturii slăbiră, iar durerea dispăru; Harry zăcea pe burtă pe podea, nu mai avea ochelarii pe nas şi tremura ca şi când ar fi fost întins pe gheaţă, nu pe lemn...

Pe hol răsunau voci, mai multe decât ar fi trebuit... Harry deschise ochii, văzu ochelarii pe jos, lângă călcâiele statuii decapitate care îl păzise, dar care acum zăcea pe spate, fisurată şi nemişcată. Şi-i puse la ochi şi îşi ridică puţin capul pentru a descoperi nasul coroiat al lui Dumbledore la câţiva centimetri de al său.

— Eşti bine, Harry?

— Da, spuse el, tremurând atât de tare, încât nu putea să-şi ţină capul ridicat cum trebuie. Da, sunt — unde e Cap-de-Mort, unde — cine sunt toţi aceşti oameni — ce s-a... ?

Atriumul era plin de oameni; podeaua reflecta flăcările verzi ca smaraldul care prinseseră viaţă în şemineurile de-a lungul peretelui, din care ieşeau o mulţime de vrăjitoare şi vrăjitori. În timp ce Dumbledore îl ridica în picioare, Harry văzu micuţele statui de aur ale spiriduşului de casă şi goblinului conducându-l pe Cornelius Fudge, care părea uluit.

— A fost aici! strigă un bărbat îmbrăcat într-o robă roşie cu coadă de cal, care arăta către o movilă de dărâmături de aur din partea cealaltă a holului, unde Bellatrix zăcuse imobilizată cu doar câteva clipe mai înainte. L-am văzut, domnule Fudge, jur că era Ştii-Tu-Cine, a înşfăcat-o pe femeie şi a Dispărut!

— Ştiu, Williamson, ştiu, şi eu l-am văzut! bâigui Fudge, care purta o pijama sub pelerina în dungi şi gâfâia ca şi cum ar fi fugit câţiva kilometri buni. Pe barba lui Merlin — aici —aici! — în Ministerul Magiei! — Dumnezeule mare — pare imposibil — pe onoarea mea — cum se poate aşa ceva... ?

— Dacă vrei să cobori, în Departamentul Misterelor, Cornelius, spuse Dumbledore — părând mulţumit de faptul că Harry era bine şi mergând înainte, astfel încât noii veniţi înţeleseseră pentru prima oară că era acolo (câţiva îşi ridicară baghetele; alţii pur şi simplu părură uimiţi; statuile spiriduşului şi goblinului aplaudară, iar Fudge tresări atât de tare, încât picioarele sale îmbrăcate în papuci părăsiră podeaua) — vei găsi mai mulţi Devoratori ai Morţii evadaţi şi strânşi adunaţi în Camera Morţii, legaţi de o Vrajă Antidispariţie şi aşteptând să decizi ce vrei să faci cu ei.

— Dumbledore! zise Fudge, zăpăcit de uimire. Tu — aici — eu — eu...

Se uită disperat în jur la Aurorii pe care îi adusese cu el şi aproape că-i veni să le strige: Prindeţi-l!

— Cornelius, sunt pregătit să mă lupt cu oamenii tăi şi să câştig, din nou! spuse Dumbledore cu o voce răsunătoare, însă acum câteva minute ai avut dovada că de un an îţi spun un mare adevăr. Lordul Cap-de-Mort s-a întors, umbli după cine nu trebuie de douăsprezece luni şi e timpul să asculţi glasul raţiunii!

— Eu... nu... păi... bolborosi Fudge, uitându-se în jur de parcă ar fi sperat că cineva avea să îi spună ce să facă.

Nefăcând-o nimeni, zise:

— Foarte bine. Dawlish! Williamson! Duceţi-vă la Departamentul Misterelor şi vedeţi... Dumbledore, tu... tu trebuie să îmi spui exact... Fântâna Frăţiei Magice — ce s-a întâmplat acolo, adăugă el pe un ton plângăreţ, uitându-se în jur la podea, unde erau acum împrăştiate bucăţi din statuile vrăjitoarei, vrăjitorului şi centaurului.

— Putem să discutăm după ce îl trimit pe Harry înapoi la Hogwarts, spuse Dumbledore.

— Harry — Harry Potter?

Fudge se întoarse şi se uită la Harry, care încă stătea sprijinit de peretele de lângă statuia căzută, care îl protejase în timpul duelului dintre Dumbledore şi Cap-de-Mort.

— El — aici? spuse Fudge. De ce — ce vrea să însemne asta?

— Îţi voi explica totul, repetă Dumbledore, după ce Harry se va întoarce la şcoală.

Se îndepărtă de bazin până la locul unde se afla capul de aur al vrăjitorului. Îşi îndreptă bagheta spre el şi murmură, "Portus". Capul radie o lumină albastră şi tremură zgomotos pe podeaua de lemn pentru câteva clipe, apoi deveni iar inert.

— Stai puţin, Dumbledore! spuse Fudge, în timp ce Dumbledore lua capul şi se întorcea cu el la Harry. Nu ai autorizaţie pentru Portalul ăla! Nu poţi să faci lucruri de genul ăsta în faţa Ministrului Magiei, nu — nu...

Vocea îi pieri când Dumbledore îi aruncă o privire care spunea totul peste ochelarii cu lentile în formă de semilună.

— Vei ordona ca Dolores Umbridge să fie îndepărtată de la Hogwarts, zise el. Le vei spune Aurorilor tăi să nu îl mai caute pe profesorul de Grijă faţă de Creaturile Magice, astfel încât acesta să se poată întoarce la lucru. Îţi dau — Dumbledore scoase din buzunar un ceas cu douăsprezece limbi şi-i aruncă o privire — o jumătate de oră din timpul meu în seara asta, timp în care cred că vom reuşi să înţelegem absolut tot ce s-a întâmplat aici. După asta, voi fi nevoit să mă întorc la şcoala mea. Dacă vei mai avea nevoie de ajutorul meu, eşti, desigur, mai mult decât bine venit să mă contactezi la Hogwarts. N-ai decât să-mi scrii pe adresa direcţiunii.

Fudge făcu ochii mai mari ca niciodată. Căscase gura şi chipul său rotund se îmbujoră şi mai tare sub părul ciufulit, cărunt.

— Eu — tu...

Dumbledore îi întoarse spatele.

— Ia Portalul ăsta, Harry.

Întinse capul de aur al statuii şi Harry puse mâna pe el, fără să îi mai pese ce făcea după asta sau unde se ducea.

— Ne vedem peste o jumătate de oră, spuse Dumbledore încet. Unu... doi... trei...

Harry simţi senzaţia familiară a unui cârlig care îl trase în sus. Podeaua lustruită de lemn se făcu nevăzută

sub picioarele sale; Atriumul, Fudge şi Dumbledore dispărură cu toţii, iar el zbură înainte, într-un vârtej de culori şi sunete...

CAPITOLUL XXXVII

PROFEŢIA PIERDUTĂ

Picioarele lui Harry întâlniră o suprafaţă stabilă; genunchii îi tremurară puţin şi capul de aur al vrăjitorului căzu pe podea cu un zgomot surd. Harry se uită în jur şi văzu că nimerise în biroul lui Dumbledore.

Totul părea să se fi reparat în absenţa directorului. Instrumentele delicate de argint erau din nou aşezate pe mesele cu picioare fusiforme, pufăind şi huruind ca de obicei. Portretele directorilor şi ale directoarelor dormitau în ramele lor, cu capetele atârnându-le pe spate în fotolii, sau sprijinite de marginea tabloului. Harry se uită pe geam. La orizont se vedea o linie rece de un verde palid: se apropiau zorii.

Tăcerea şi pacea, sparte doar de mormăitul sau pufnitul unui portret adormit, erau insuportabile pentru el. Dacă mediul i-ar fi putut reflecta sentimentele, portretele ar fi urlat de durere. Se plimbă prin biroul tăcut, frumos, respirând accelerat, încercând să nu se gândească la nimic. Însă trebuia să gândească... nu exista scăpare...

Era vina lui că Sirius murise; totul era din cauza lui. Dacă el, Harry, nu ar fi fost atât de prost ca să înghită momeala lui Cap-de-Mort, dacă nu ar fi fost atât de convins că ceea ce văzuse în vis era adevărat, dacă şi-ar fi deschis mintea şi ar fi priceput că într-adevăr Cap-de-Mort, aşa cum spusese Hermione, miza pe înclinaţia lui Harry de a face pe eroul...

Era insuportabil, nu vroia să se gândească la asta, nu putea să îndure... Înăuntrul lui se căscase un gol pe care nu vroia să îl simtă sau să îl examineze; nu vroia să fie singur în spaţiul acela mare şi tăcut, nu putea să suporte...

Un tablou din spatele lui scoase un sforăit deosebit de puternic, şi o voce calmă zise:

— A... Harry Potter...

Phineas Nigellus căscă prelung, întinzându-şi braţele şi urmărindu-i pe Harry cu ochii întredeschişi, vicleni.

— Şi ce te aduce aici în primele ore ale dimineţii? spuse Phineas până la urmă. Parcă n-avea nimeni voie aici, cu excepţia directorului de drept. Sau te-a trimis Dumbledore? Ah, nu-mi spune, continuă el şi căscă zguduitor. Un alt mesaj pentru netrebnicul meu stră-strănepot?

Harry nu putu să vorbească. Phineas Nigellus nu ştia că Sirius murise, iar Harry era incapabil să-l anunţe. Ar fi însemnat să facă din moartea lui Sirius o certitudine ireversibilă.

Acum se mişcară alte câteva portrete. Groaza de a fi luat la întrebări îl făcu pe Harry să traverseze camera şi să pună mâna pe clanţă.

Clanţa rămase nemişcată. Harry era închis înăuntru.

— Sper că asta înseamnă, spuse vrăjitorul corpolent, cu nasul roşu, care era atârnat pe peretele din spatele biroului directorului, că Dumbledore se va înapoia în mijlocul nostru cât de curând.

Harry se întoarse. Vrăjitorul îl privea cu un mare interes. Harry încuviinţă din cap. Apăsă iar pe clanţă, dar tot degeaba.

— Ce bine, spuse vrăjitorul. A fost foarte monoton fără el, cât se poate de monoton.

Se aşeză pe scaunul ca un tron pe care fusese pictat şi îi zâmbi binevoitor lui Harry.

— Dumbledore are o părere foarte bună despre tine, aşa cum sunt sigur că ştii, spuse el pe un ton calm. O da, te preţuieşte mult.

Acum sentimentul de vină pe care-l trăia Harry deveni şi mai intens, de-a dreptul apăsător. Nu putea să suporte, nu mai era în stare să reziste… Nu se simţise niciodată atât de captiv în propriul corp, nu îşi mai dorise niciodată cu atâta ardoare să fie altcineva, oricine…

Şemineul gol izbucni în flăcări verzi ca smaraldul, făcându-l pe Harry să sară de lângă uşă cu ochii holbaţi la bărbatul care se întrupa după grilaj. În timp ce silueta înaltă a lui Dumbledore apărea din foc, vrăjitorii şi vrăjitoarele de pe pereţii din jur se treziră brusc, mulţi dintre ei strigându-i bun venit.

— Vă mulţumesc, spuse Dumbledore cu blândeţe.

La început nu se uită la Harry, ci se duse la stinghia de lângă uşă şi îl scoase dintr-un buzunar interior al robei pe Fawkes cel micuţ, urât şi lipsit de pene, pe care îl puse uşor pe stratul de cenuşă moale de sub suportul de aur pe care stătea de obicei Fawkes cel adult.

— Ei bine, Harry, spuse Dumbledore, întorcându-se în sfârşit dinspre puiul de pasăre, vei fi mulţumit să auzi că nici unul dintre colegi nu va rămâne cu afecţiuni de durată după evenimentele din această noapte.

Harry încercă să spună, "Ce bine, " dar nu reuşi să scoată nici un sunet. Dumbledore parcă îi reamintea de numărul pagubelor pe care le făcuse, şi deşi în sfârşit îl privea direct, iar expresia sa era mai degrabă binevoitoare decât acuzatoare, Harry nu suportă să îl privească în ochi.

— Doamna Pomfrey are grijă de toţi, spuse Dumbledore. Nymphadora Tonks s-ar putea să fie nevoită să rămână puţin la Sf. Mungo, dar se pare că îşi va reveni complet.

Harry dădu din cap, cu ochii aţintiţi asupra covorului din ce în ce mai deschis la culoare, pe măsură ce afară începea să se lumineze. Era convins că toate portretele din cameră ascultau cu înfrigurare fiecare cuvânt pe care îl rostea Dumbledore, întrebându-se unde fuseseră şi el, şi Harry, şi de ce existaseră atâţia răniţi.

— Ştiu ce simţi, Harry, spuse Dumbledore foarte încet.

— Nu este adevărat, spuse Harry.

Vocea lui se înăspri brusc, iar el se simţi cuprins de o furie incandescentă; Dumbledore habar nu avea ce simţea.

— Vezi, Dumbledore? spuse Phineas Nigellus cu viclenie. Nu trebuie niciodată să încerci să-i înţelegi pe elevi. Nu le place nici lor. Preferă să facă pe neînţeleşii, să-şi plângă singuri de milă, să fiarbă în propriul...

— Destul, Phineas, spuse Dumbledore.

Harry se întoarse cu spatele la Dumbledore şi se uită hotărât pe fereastră. Vedea stadionul de vâjthaţ în depărtare. Sirius apăruse acolo o dată, deghizat într-un câine mare şi lăţos, ca să-l poată vedea pe Harry jucând... probabil că venise să vadă dacă Harry era la fel de bun ca James... Harry nu îl întrebase niciodată...

— Nu e nimic ruşinos în ceea ce simţi, Harry, spuse vocea lui Dumbledore. Dimpotrivă... faptul că simţi o astfel de durere este punctul tău forte.

Harry simţi furia incandescentă debordând, arzând în golul acela îngrozitor, umplându-i de dorinţa de a-l lovi pe Dumbledore pentru calmul său şi cuvintele sale goale.

— Punctul forte, da? spuse el, cu o voce tremurătoare, în timp ce se uita cu ochii goi la stadionul de vâjthaţ. Habar nu aveţi... nu ştiţi...

— Ce nu ştiu? întrebă Dumbledore calm.

Era prea mult. Harry se întoarse, tremurând de furie.

— Nu vreau să vorbesc despre felul cum mă simt, bine?

— Harry, faptul că suferi astfel dovedeşte că eşti om! Durerea asta este un lucru cât se poate de firesc pentru toţi oamenii...

— ATUNCI — NU — VREAU — SĂ — FIU — OM! răcni Harry.

Apucă instrumentul delicat de argint de pe masa cu picioare subţiri de lângă el şi îl aruncă în partea cealaltă a camerei; instrumentul se izbi de perete şi se sparse în mii de bucăţele. Câteva tablouri scoaseră strigăte de supărare şi de teamă, iar portretul lui Armando Dippet spuse, "Hei, uşurel!"

— NU ÎMI PASĂ! strigă Harry la ele, înşfăcând un lunoscop şi aruncându-i în şemineu. M-AM SĂTURAT, AM VĂZUT DESTULE, VREAU SĂ SCAP, VREAU SĂ SE TERMINE, NU ÎMI MAI PASĂ...

Apucă masa pe care stătuse instrumentul de argint şi o aruncă la rândul ei. Masa se sfărâmă şi picioarele i se rostogoliră în mai multe direcţii.

— Dar îţi pasă, spuse Dumbledore.

Nu tresărise şi nu făcuse nici o mişcare pentru a-l opri pe Harry să-i demoleze biroul. Expresia îi era calmă, aproape detaşată.

— Îţi pasă atât de mult, încât ai impresia că o să mori din cauza durerii pe care ţi-o pricinuieşte.

— BA NU! strigă Harry, atât de tare, încât îl fulgeră o durere în fundul gâtului, şi pentru o clipă simţi dorinţa de a se năpusti spre Dumbledore, de a-l distruge şi pe el, de a vătăma acel chip de un calm straniu, de a-l scutura, de a-l răni, de a-l face să simtă o picătură din groaza dinăuntrul lui.

— O, ba da, ba da, spuse Dumbledore şi mai calm. Acum ţi-ai pierdut mama, tatăl, şi pe cel care ţi-a fost persoana cea mai apropiată după ei. Sigur că îţi pasă.

— NU ŞTIŢI CUM MĂ SIMT! răcni Harry. DUMNEAVOASTRĂ — CARE STAŢI ACOLO — DUMNEAVOASTRĂ...

Însă cuvintele nu mai erau de ajuns, iar distrugerea lucrurilor nu îl mai putea ajuta; vroia să fugă, să fugă întruna, fără să se uite înapoi. Vroia să fie într-un loc unde nu mai putea să-i vadă ochii albaştri deschis uitându-se la el, şi nici figura aia bătrânească detestabil de calmă. Fugi spre uşă, înşfăcă iar clanţa şi trase de ea.

Însă uşa nu vroia să se deschidă.

Harry se întoarse spre Dumbledore.

— Daţi-mi drumul, spuse el, tremurând din cap până în picioare.

— Nu, spuse Dumbledore potolit.

Pentru câteva clipe, se uitară unul la altul.

— Daţi-mi drumul, spuse Harry din nou.

— Nu, repetă Dumbledore.

— Dacă nu îmi daţi drumul — dacă mă ţineţi aici — dacă nu mă lăsaţi să...

— Chiar te rog, distruge-mi în continuare lucrurile, spuse Dumbledore senin. Îndrăznesc să spun că şi-aşa am prea multe.

Ocoli biroul şi se aşeză, privindu-l pe Harry.

— Daţi-mi drumul, spuse Harry din nou, pe o voce aproape la fel de rece şi de calmă ca a lui Dumbledore.

— Nu înainte să spun ce am de spus, zise Dumbledore.

— Credeţi... credeţi că vreau să... credeţi că dau... NU ÎMI PASĂ CE AVEŢI DE SPUS! răcni Harry. Nu vreau să aud nimic din ce aveţi de spus!

— O vei face, spuse Dumbledore pe acelaşi ton. Pentru că nu eşti nici pe departe atât de supărat pe mine pe cât ar trebui să fii. Dacă m-ai ataca, aşa cum ştiu că eşti pe cale să faci, mi-aş dori să o fi meritat pe deplin.

— Despre ce vorbiţi... ?

— Este vina mea că a murit Sirius, spuse Dumbledore clar. Sau mai bine zis, este aproape numai vina mea — nu voi fi atât de arogant încât să îmi asum responsabilitatea pentru tot. Sirius a fost un om curajos, isteţ şi energic, şi astfel de oameni nu se mulţumesc să stea acasă, ascunzându-se, când simt că alţii sunt în pericol. Cu toate acestea, nu ar fi trebuit să crezi nici o clipă că era nevoie să te duci la Departamentul Misterelor în seara asta. Dacă aş fi fost sincer cu tine, Harry, aşa cum ar fi trebuit, ai fi ştiut de mult de încercarea lui Cap-de-Mort de a te ademeni în Departamentul Misterelor, şi nu te-ar mai fi păcălit nimeni ca să mergi acolo. Iar Sirius nu ar fi trebuit să vină după tine. Vina este a mea şi numai a mea.

Harry încă avea mâna pe clanţă, fără să-şi dea seama. Îl privea pe Dumbledore, cu respiraţia tăiată, ascultând şi înţelegând cu mare greutate ce i se spunea.

— Te rog să iei loc, zise Dumbledore, cu aerul că rostise un ordin, nu o rugăminte.

Harry ezită, apoi traversă încet camera, plină acum de rotiţe zimţate din argint şi de bucăţi de lemn, aşezându-se vizavi de Dumbledore.

— Să înţeleg, spuse Phineas Nigellus din stânga lui Harry, că stră-strănepotul meu — ultimul — a murit?

— Da, Phineas, spuse Dumbledore.

— Nu pot să cred, zise Phineas răstit.

Harry întoarse capul la timp ca să îl vadă pe Phineas plecând cu paşi mari din tablou şi ştiu că se dusese să-şi viziteze celălalt lăcaş din Casa Cumplită. Avea să treacă, poate, din portret în portret, strigându-l pe Sirius prin toată casa...

— Harry, îţi datorez o explicaţie, spuse Dumbledore. Explicaţia greşelilor unui om bătrân. Căci, vezi tu, ceea ce am făcut sau nu are toate trăsăturile neajunsurilor bătrâneţii. Tinereţea nu poate şti cum gândeşte şi cum simte bătrâneţea. Dar bătrânii sunt vinovaţi dacă uită cum e să fii tânăr... şi se pare că eu am cam uitat în ultimul timp...

Acum soarele era deja pe cer; pe deasupra munţilor se întindea o margine de un portocaliu orbitor şi cerul devenise incolor şi luminos. Lumina se revărsă peste Dumbledore, peste sprâncenele şi barba sa argintie, peste ridurile săpate adânc pe chipul său.

— Am bănuit, acum cincisprezece ani, spuse Dumbledore, când am văzut cicatricea de pe fruntea ta, ce

ar putea să însemne. Am bănuit că ar putea fi indiciul unei legături între tine şi Cap-de-Mort.

— Mi-aţi mai spus asta, domnule profesor, spuse Harry scurt. Nu îi păsa dacă era nepoliticos. Nu prea îi mai păsa de nimic.

— Da, spuse Dumbledore, cu părere de rău. Da, dar vezi tu, tot de-aici trebuie să încep. Pentru că, la scurt timp după ce ai revenit în lumea magică, s-a dovedit că aveam dreptate şi că cicatricea te avertiza când se apropia Cap-de-Mort de tine sau când avea sentimente puternice.

— Ştiu, spuse Harry plictisit.

— Şi această abilitate a ta — de a detecta prezenţa lui Cap-de-Mort, chiar şi deghizat, şi de a şti ce simte când are trăiri puternice — a devenit tot mai pronunţată de când Cap-de-Mort s-a întors în propriul trup şi şi-a recăpătat puterile în întregime.

Harry nu se obosi să mai încuviinţeze din cap. Ştia deja toate astea.

— De curând, spuse Dumbledore, am început să mă îngrijorez că s-ar putea ca el, Cap-de-Mort, să îşi dea seama de existenţa acestei legături dintre voi. Şi într-adevăr, iată că a sosit momentul în care ai pătruns atât de mult în mintea şi în gândurile sale, încât ţi-a simţit prezenţa. Mă refer, desigur, la noaptea când ai fost martorul atacului asupra domnului Weasley.

— Da, mi-a zis Plesneală, murmură Harry.

— Domnul profesor Plesneală, Harry, îl corectă Dumbledore încet. Dar nu te-ai întrebat de ce nu ţi-am

explicat eu însumi? De ce nu ţi-am predat eu Occlumanţie? De ce nici măcar nu m-am uitat la tine luni întregi?

Harry îşi ridică privirea. Acum văzu că Dumbledore părea trist şi obosit.

— Ba da, îngăimă el. Ba da, m-am întrebat.

— Vezi tu, continuă Dumbledore, am crezut că nu avea să treacă mult timp până când Cap-de-Mort avea să încerce să intre cu forţa în mintea ta, să te manipuleze şi să-ţi canalizeze greşit gândurile. N-am vrut să-i dau o mână de ajutor. Eram sigur că, dacă ar fi realizat care era relaţia dintre noi — sau cum arătase cândva, mai apropiată decât cea dintre director şi elev — ar fi profitat de acest prilej ca să te pună să mă spionezi. M-am temut de scopurile în care te-ar fi folosit, de faptul că ar fi putut încerca să te controleze. Harry, cred că am avut toate motivele să cred că s-ar fi folosit de tine în felul acesta. În rarele ocazii când am intrat în contact, mi s-a părut că am văzut ceva din el reflectându-se în ochii tăi...

Harry îşi aduse aminte de senzaţia că un şarpe adormit se înălţase în el, pregătit de atac, în acele momente când lui şi lui Dumbledore li se întâlniseră privirile.

— Controlul exercitat de Cap-de-Mort asupra ta, aşa cum s-a dovedit astă-seară, nu ar fi însemnat distrugerea mea, ci a ta. A sperat, atunci când a intrat în tine pentru scurt timp, că te voi sacrifica. Aşa că vezi tu, am încercat, îndepărtându-mă de tine, să te protejez, Harry. Greşeala unui om bătrân...

Oftă adânc. Harry ascultă tot ce i se spunea. Ar fi fost foarte bine să afle toate astea cu câteva luni în urmă, dar acum erau neînsemnate, prin comparaţie cu drama pierderii lui Sirius; nu mai conta nimic din toate astea...

— Sirius mi-a spus că l-ai simţit pe Cap-de-Mort trezindu-se în tine în aceeaşi noapte când ai avut viziunea despre atacul domnului Weasley. Mi-am dat seama imediat că se adeverea lucrul de care îmi era cel mai teamă: Cap-de-Mort realizase că putea să se folosească de tine. Încercând să te înarmez contra asaltului său asupra minţii tale, am aranjat să iei ore de Occlumanţie cu domnul profesor Plesneală.

Făcu o pauză. Harry privi cum lumina zilei, care acum aluneca uşor peste suprafaţa lustruită a biroului lui Dumbledore, sclipi pe o călimară de argint şi pe o frumoasă pană roşie. Îşi dădea seama că toate portretele din jurul lor erau treze şi ascultau înfrigurate explicaţia lui Dumbledore; auzea din când în când cum le foşneau robele, cum îşi dregeau vocile. Phineas Nigellus nu se întorsese încă...

— Domnul profesor Plesneală a descoperit, continuă Dumbledore, că de câtva timp visai uşa care dă spre Departamentul Misterelor. Cap-de-Mort, desigur, fusese obsedat de posibilitatea de a auzi profeţia încă de când şi-a recăpătat corpul; când se gândea la uşă, te gândeai şi tu, deşi nu ştiai ce însemna asta. Şi tot atunci l-ai văzut pe Rookwood, care lucra în Departamentul Misterelor înainte să fie arestat, spunându-i lui Cap-de-Mort ceea ce ştiuse dintotdeauna — că profeţiile ţinute în Ministerul Magiei sunt foarte bine păzite. Doar oamenii la care se referă aceste profeţii le pot lua de pe rafturi fără să

înnebunească: în acest caz, ori trebuia să intre însuşi Cap-de-Mort în Ministerul Magiei, şi să rişte să se deconspire în sfârşit, ori trebuia să te duci tu în locul lui. Cunoştinţele de Occlumanţie au devenit o problemă şi mai presantă.

— Dar nu am avut aşa ceva, murmură Harry.

O spuse cu voce tare, ca să încerce să scape de vina pe care o simţea: mărturisirea trebuia să uşureze apăsarea îngrozitoare care îi strângea inima.

— Nu am exersat, nu m-am obosit, aş fi putut să mă împiedic eu însumi să mai am visele alea, Hermione mi-a tot spus să o fac, iar dacă aş fi făcut-o, nu ar fi putut niciodată să îmi arate unde să mă duc, şi Sirius nu ar fi... Sirius nu ar fi...

Harry se simţi stăpânit de nevoia de a se justifica, de a explica...

— Am încercat să văd dacă Sirius chiar fusese prins, m-am dus în biroul lui Umbridge, am vorbit cu Kreacher prin foc şi el mi-a spus să Sirius nu era acolo, mi-a zis că plecase!

— Kreacher a minţit, spuse Dumbledore calm. Nu tu îi eşti stăpân, a putut să te mintă fără să fie nevoie să se pedepsească. Kreacher a vrut să te duci la Ministerul Magiei.

— M-a... m-a trimis acolo cu bună ştiinţă?

— A, da. Mă tem că Kreacher este slugă la doi stăpâni de luni de zile.

— Cum? spuse Harry nedumerit. Nu a ieşit de ani întregi din Casa Cumplită.

— Kreacher a profitat de prilejul care i-a fost oferit înainte de Crăciun, spuse Dumbledore, când Sirius se pare că i-a strigat să iasă afară. A ascultat întocmai ce i-a spus Sirius şi a interpretat totul drept un ordin de a părăsi casa. A plecat la singurul membru al familiei Black pe care îl mai respecta... la verişoara lui Black, Narcissa, sora lui Bellatrix şi soţia lui Lucius Reacredinţă.

— De unde ştiţi toate astea? spuse Harry.

Inima îi bătea foarte tare. Îi era rău. Îşi aminti cum îşi făcuse griji din cauza ciudatei absenţe a lui Kreacher pe perioada Crăciunului, îşi aminti cum apăruse în pod...

— Kreacher mi-a spus totul astă-seară, zise Dumbledore. Vezi tu, când i-ai dat domnului profesor Plesneală avertismentul acela încifrat, şi-a dat seama că avuseseşi o viziune cu Sirius captiv la Departamentul Misterelor. El, ca şi tine, a încercat să-l contacteze pe Sirius imediat. Ar trebui să îţi explic că membrii Ordinului Phoenix au metode de comunicare mult mai demne de încredere decât focul din biroul lui Dolores Umbridge. Domnul profesor Plesneală a descoperit că Sirius era în viaţă şi în siguranţă în Casa Cumplită. Însă, după ce nu te-ai întors din călătoria în Pădure cu Dolores Umbridge, domnul profesor Plesneală a ajuns la concluzia că încă mai credeai că Sirius era prizonierul Lordului Cap-de-Mort. A alertat imediat anumiţi membri ai Ordinului.

Dumbledore oftă adânc şi continuă:

— Alastor Moody, Nymphadora Tonks, Kingsley Shacklebolt şi Remus Lupin erau la Sediu când a luat legătura cu ei. Toţi au căzut de acord să îţi vină imediat în ajutor. Domnul profesor Plesneală i-a cerut lui Sirius să rămână în urmă, pentru că avea nevoie de cineva care să stea la sediu şi să-mi spună ce se întâmplase. Trebuia să sosesc şi eu acolo cât mai repede. Între timp, domnul profesor Plesneală, intenţiona să te caute în Pădure. Dar Sirius nu a dorit să rămână în urmă, în timp ce ceilalţi au plecat în căutarea ta. I-a dat lui Kreacher sarcina de a-mi spune tot ce se întâmplase. Şi exact aşa a fost. Când am sosit la Casa Cumplită, la scurt timp după ce plecaseră toţi spre Minister, Spiriduşul a fost cel care mi-a spus — tăvălindu-se pe jos de râs — unde se dusese Sirius.

— Râdea? spuse Harry cu o voce albă.

— O, da, zise Dumbledore. Vezi tu, Kreacher nu a putut să ne trădeze în totalitate. Nu este păstrătorul secretelor pentru Ordin, dar nu a putut să-i spună familiei Reacredinţă unde eram, sau să le divulge vreunul dintre planurile confidenţiale ale Ordinului, pe care îi era interzis să le dezvăluie. Era legat de asemenea vrăji, cu alte cuvinte, nu putea să nu asculte un ordin direct al stăpânului său, Sirius. Dar i-a dat Narcissei informaţii aparent preţioase pentru Cap-de-Mort, şi totuşi, probabil că aveau un sâmbure de adevăr, din moment ce Sirius i-a interzis să le repete.

— Cum ar fi? spuse Harry.

— Cum ar fi faptul că persoana la care Sirius ţinea cel mai mult din lume erai tu, spuse Dumbledore încet. Cum ar fi faptul că-l priveai ca pe un tată şi deopotrivă ca pe un frate. Desigur, Cap-de-Mort ştia deja că Sirius făcea parte

din Ordin şi că tu aflaseşi unde era — dar informaţia primită de la Kreacher l-a făcut să-şi dea seama că singura persoană pentru care ai fi făcut orice ca să o salvezi era Sirius Black.

Buzele lui Harry erau reci şi amorţite.

— Deci… când l-a întrebat pe Kreacher dacă Sirius era acolo în seara asta…

— Soţii Reacredinţă — fără îndoială, conform instrucţiunilor lui Cap-de-Mort — îi spuseseră că trebuia să găsească un mod de a-l ţine departe pe Sirius după ce avuseseşi viziunea torturării lui. Atunci, dacă ai fi vrut să vezi dacă Sirius era acasă, Kreacher te-ar fi împins pe o pistă falsă. Kreacher l-a rănit ieri pe Buckbeak, Hipogriful, şi, în clipa în care ai apărut în foc, Sirius era sus şi avea grijă de el.

Harry simţi că nu mai avea aer; respiraţia îi era rapidă şi întretăiată.

— Iar Kreacher v-a spus toate astea… şi a râs? întrebă el răguşit.

— Nu a vrut să îmi spună, zise Dumbledore. Însă eu însumi sunt un practicant destul de bun al Legilimanţiei ca să ştiu când sunt minţit şi… l-am convins să îmi spună toată povestea, înainte să plec spre Departamentul Misterelor.

— Şi, şopti Harry, cu pumnii încleştaţi şi reci pe genunchi, şi Hermione ne tot spunea să fim drăguţi cu el…

— Şi avea dreptate, Harry, spuse Dumbledore. L-am avertizat pe Sirius când ne-am stabilit sediul în Casa

Cumplită că Kreacher trebuie tratat cu bunătate şi respect. I-am spus de asemenea că poate fi un pericol pentru noi. Nu cred că Sirius m-a luat în serios, sau că l-a privit vreodată pe Kreacher ca pe o fiinţă cu sentimente măcar apropiate de cele omeneşti...

— Să nu cumva să daţi vina — să nu vorbiţi aşa de Sirius...

Lui Harry i se tăie respiraţia; nu mai putea să spună cuvintele cum trebuia; însă furia care i se calmase pentru scurt timp se aprinse iar în el: nu avea să îl lase pe Dumbledore să îl critice pe Sirius.

— Kreacher este un mincinos mizerabil, a meritat...

— Kreacher este ceea ce l-au făcut vrăjitorii să fie, Harry, spuse Dumbledore. Da, trebuie compătimit. Existenţa sa a fost la fel de nefericită ca a prietenului tău, Dobby. A fost obligat să îl asculte pe Sirius, pentru că Sirius era ultimul membru al familiei al cărei sclav era, însă nu avea sentimente de loialitate adevărată faţă de el. Şi oricare ar fi defectele lui Kreacher, trebuie să recunoaştem că Sirius nu i-a făcut în nici un fel viaţa mai uşoară...

— NU VORBIŢI AŞA DE SIRIUS! strigă Harry.

Era din nou în picioare, pregătit să se năpustească asupra lui Dumbledore, care era evident că nu înţelesese, cât de curajos fusese Sirius şi cât de mult suferise...

— Dar Plesneală? se răsti Harry. De el nu spuneţi nimic, nu? Când i-am zis că Sirius fusese prins de Cap-de-Mort, a râs de mine batjocoritor, ca de obicei...

— Harry, ştii că domnul profesor Plesneală nu avea încotro şi trebuia să pretindă că nu te lua în serios, de faţă cu Dolores Umbridge, spuse Dumbledore calm. Însă, aşa cum ţi-am explicat, a informat Ordinul cât de repede a putut în privinţa celor spuse de tine. El a fost cel care a dedus unde plecaseşi când nu te-ai întors din Pădure. Şi tot el a fost cel care i-a dat doamnei profesoare Umbridge un Veritaserum fals, când a încercat să te oblige să îi spui unde era Sirius.

Harry se răzvrăti în sinea lui. Simţea o plăcere sălbatică să dea vina pe Plesneală, i se părea că îi uşura senzaţia îngrozitoare de vină şi vroia să îl audă pe Dumbledore fiind de acord cu el.

— Plesneală... Plesneală l-a... l-a întărâtat pe Sirius din cauza faptului că stătea în casă... l-a făcut să pară laş...

— Sirius era mult prea bătrân şi isteţ ca să se lase atins de asemenea tachinări neînsemnate, spuse Dumbledore.

— Plesneală nu mi-a mai predat Occlumanţie! se răsti Harry. M-a dat afară din birou!

— Sunt conştient de asta, spuse Dumbledore grav. Am spus deja că a fost o greşeală că nu ţi-am predat eu însumi, deşi la momentul respectiv eram sigur că nimic nu ar fi putut să fie mai periculos decât să îţi deschid mintea şi mai larg pentru Cap-de-Mort, în timp ce erai în prezenţa mea...

— Plesneală a agravat lucrurile, cicatricea mă durea întotdeauna mai rău după orele cu el...

Harry îşi aminti ce spusese Ron referitor la asta şi continuă vehement.

De unde ştiţi că nu încerca să mă pregătească pentru Cap-de-Mort, ca să-i fie mai uşor să pătrundă în...

— Am încredere în Severus Plesneală, spuse Dumbledore simplu. Însă am uitat — o altă greşeală a unui om bătrân —că unele răni sunt mult prea adânci ca să se poată vindeca. Am crezut că domnul profesor Plesneală va putea să îşi înfrângă sentimentele faţă de tatăl tău — şi m-am înşelat.

— Şi e corect? strigă Harry, ignorând chipurile scandalizate şi bombănelile dezaprobatoare ale portretelor de pe pereţi. E corect ca Plesneală să îl urască pe tatăl meu, dar nu e corect ca Sirius să îl urască pe Kreacher?

— Sirius nu îl ura pe Kreacher, zise Dumbledore. Îl privea ca pe un servitor care nu merita prea mare interes sau atenţie. Indiferenţa şi ignoranţă produc de obicei mult mai multe pagube decât antipatia directă... Fântâna pe care am distrus-o astă-seară simboliza o minciună. Noi, vrăjitorii, ne maltratăm tovarăşii şi abuzăm de ei de mult prea mult timp, iar acum culegem roadele a ceea ce am sădit.

— DECI, SIRIUS A MERITAT CE A PĂŢIT, DA? strigă Harry.

— Nu am spus asta, şi nici nu mă vei auzi spunând-o vreodată, răspunse Dumbledore încet. Sirius nu a fost un om crud, era bun cu spiriduşii de casă în general. Nu îl iubea deloc pe Kreacher, pentru că era amintirea vie a casei pe care Sirius a detestat-o.

— Da, a detestat-o! spuse Harry, cu o voce spartă, întorcându-se cu spatele la Dumbledore şi îndepărtându-se.

Acum soarele strălucea cu putere în cameră şi ochii tuturor portretelor îl urmăreau mergând, fără să îşi dea seama ce făcea, fără să vadă biroul.

— L-aţi pus să stea închis în casa aceea şi nu i-a plăcut, de asta a vrut să iasă astă-seară...

— Încercam să-l ţin pe Sirius în viaţă, spuse Dumbledore încet.

— Oamenilor nu le place să stea închişi! spuse Harry mânios. Pe mine m-aţi ţinut închis toată vara trecută...

Dumbledore închise ochii şi îşi acoperi faţa cu mâinile sale cu degete lungi. Harry îl urmări, însă acest semn atipic de oboseală, de tristeţe sau de ce-o fi fost din partea lui Dumbledore nu îl impresionă deloc. Din contră, se simţi şi mai supărat din cauză că Dumbledore dădea semne de slăbiciune. Nu trebuia să fie slab când Harry vroia să ţipe la el.

Dumbledore îşi lăsă mâinile în jos şi îl urmări pe Harry pe deasupra ochelarilor în formă de semilună.

— Harry, a sosit timpul să îţi mărturisesc ceea ce ar fi trebuit să-ţi spun cu cinci ani în urmă. Te rog să iei loc. Îţi voi spune totul. Nu îţi cer decât puţină răbdare. Vei avea ocazia să strigi la mine — să faci orice vei dori — după ce voi termina. Nu te voi opri.

Harry se uită urât la el pentru o clipă, apoi se instală din nou pe scaunul de vizavi de Dumbledore şi aşteptă.

Dumbledore se uită pentru o clipă la domeniul însorit de dincolo de fereastră, apoi îşi întoarse ochii spre Harry şi zise:

— Cu cinci ani în urmă ai sosit la Hogwarts, Harry, fiind teafăr şi în siguranţă, aşa cum plănuisem şi intenţionasem. Mă rog, nu chiar teafăr. Suferiseşi. Ştiam că aşa se va întâmpla, când te-am lăsat pe pragul mătuşii şi unchiului tău. Ştiam că te condamnam la zece ani sumbri şi grei.

Făcu o pauză. Harry nu spuse nimic.

— M-ai putea întreba — şi pe bună dreptate — de ce a trebuit să fie aşa. De ce nu te-ar fi putut primi o familie de vrăjitori? Multe ar fi fost foarte dornice să o facă, ar fi fost onorate şi încântate să te crească exact ca pe fiul lor. Răspunsul este că prioritatea mea a fost să te ţin în viaţă. Erai într-un pericol mult mai mare decât observaseră ceilalţi. Cap-de-Mort fusese biruit cu câteva ore în urmă, însă adepţii săi — dintre care mulţi sunt aproape la fel de răi ca el —erau încă în libertate, furioşi, disperaţi şi violenţi. Am fost nevoit să iau o hotărâre, gândindu-mă şi la viitorul apropiat. Oare credeam că dispariţia lui Cap-de-Mort era definitivă? Nu. Nu ştiam dacă aveau să treacă zece, douăzeci sau cincizeci de ani înainte să se întoarcă, dar eram sigur că o va face, şi, de asemenea, cunoscându-l bine, eram sigur că nu se va linişti până nu te va omorî. Ştiam că, poate, cunoştinţele magice ale lui Cap-de-Mort erau mai complexe decât ale oricărui vrăjitor în viaţă. Ştiam chiar că era improbabil ca cele mai ample şi puternice vrăji şi farmece de protecţie să fie invincibile, chiar dacă avea să îşi recapete cândva puterile în întregime. Însă ştiam şi care erau punctele slabe al lui

Cap-de-Mort. Aşa că am luat o hotărâre. Tu aveai să fii protejat de o magie străveche, pe care el o cunoaşte, o dispreţuieşte şi, drept urmare, a subestimat-o întotdeauna — plătind pentru asta. Mă refer, desigur, la faptul că mama ta a murit ca să te salveze. Ţi-a dat o protecţie de durată la care el nu se aşteptase niciodată, o protecţie pe care o ai în sânge chiar şi-n ziua de azi. În consecinţă, m-am încrezut în sângele mamei tale. I te-am dus surorii ei, singura rudă în viaţă.

— Nu mă iubeşte, spuse Harry imediat. Nu dă doi bani pe...

— Însă te-a primit, i-o tăie Dumbledore. Poate a fost ranchiunoasă, mânioasă fără voia ei, sau nefericită, dar te-a primit şi, făcând-o, a pecetluit vraja pe care o aruncasem asupra ta. Sacrificiul mamei tale a făcut din legătura de sânge cea mai puternică pavăză pe care ţi-o puteam da.

— Tot nu...

— Atâta timp cât tu poţi numi casă locul unde sălăşluieşte sângele mamei tale, Cap-de-Mort nu se poate atinge de tine şi nu poate să îţi facă rău. El i-a vărsat sângele, dar trăieşte în continuare în tine şi în sora ei. Sângele ei a devenit refugiul tău. Trebuie să te întorci acolo o dată pe an, dar atâta timp cât mai poţi numi locul acela casă, atâta timp cât eşti acolo, nu îţi poate face rău. Mătuşa ta ştie asta. I-am explicat ce făcusem în scrisoarea pe care i-am lăsat-o, lângă tine, pe prag. Ştie că faptul că te-a găzduit a fost lucrul care te-a ţinut în viaţă în ultimii cincisprezece ani.

— Staţi, spuse Harry. Staţi puţin.

Îşi îndreptă spatele, uitându-se fix la Dumbledore.

— Dumneavoastră aţi trimis Urlătoarea aia. I-aţi spus să îşi amintească... era vocea dumneavoastră...

— M-am gândit, zise Dumbledore, aplecându-şi puţin capul, că avea nevoie să îşi amintească de pactul pe care îl acceptase când te-a primit. Am bănuit că atacul Dementorilor ar fi putut să o facă să realizeze pericolele pe care le implica faptul că erai fiul ei adoptiv.

— Aşa a fost, spuse Harry încet. Mă rog, mai mult pe unchiul meu decât pe ea. A vrut să mă dea afară, însă după ce a sosit Urlătoarea a spus că trebuia să rămân.

Se uită o clipă la podea, apoi zise:

— Dar ce legătură are asta cu...

Nu putu să rostească numele lui Sirius.

— Apoi, cu cinci ani în urmă, continuă Dumbledore, de parcă nu s-ar fi întrerupt din povestit, ai sosit la Hogwarts, mai puţin fericit şi îngrijit decât aş fi vrut, însă viu şi sănătos. Nu erai un prinţişor răsfăţat, dar te prezentai normal, date fiind condiţiile. Până în momentul acela, planul funcţionase bine. Şi apoi... ei bine, cred că-ţi aminteşti de evenimentele din primul tău an la Hogwarts la fel de limpede ca mine. Te-ai dovedit la înălţimea provocării pe care ai avut-o de înfruntat şi mai curând — mult mai curând — decât anticipasem, te-ai trezit faţă în faţă cu Cap-de-Mort. Ai supravieţuit iar. Ai făcut mai mult de atât. I-ai întârziat recăpătarea puterii şi a forţei depline. Te-ai luptat bărbăteşte. Am fost... mai mândru de tine decât poţi să îţi spun. Şi totuşi, planul acesta minunat al meu avea o fisură, spuse Dumbledore. O fisură despre care

ştiam, chiar de atunci, că va strica totul. Şi totuşi, ştiind cât era de important ca planul meu să reuşească, mi-am spus că nu voi permite să fie distrus de această fisură. Numai eu puteam să o împiedic, aşa că numai eu trebuia să fiu tare. Asta a fost primul meu test, când erai în aripa spitalului, slăbit după lupta cu Cap-de-Mort.

— Nu înţeleg ce spuneţi, zise Harry.

— Nu mai ţii minte că m-ai întrebat, în timp ce erai în aripa spitalului, de ce a încercat Cap-de-Mort să te omoare când erai bebeluş?

Harry încuviinţă din cap.

— Oare ar fi trebuit să-ţi spun atunci?

Harry se uită fix în ochii albaştri ai lui Dumbledore şi nu spuse nimic, însă inima începu să-i bată năvalnic.

— Nu vezi încă fisura din plan? Nu... poate că nu. Ei bine, după cum ştii, am hotărât să nu îţi răspund. La unsprezece ani, mi-am zis, erai mult prea mic pentru a şti. Nu intenţionasem niciodată să îţi spun la vârsta asta. Ar fi fost prea mult pentru tine să afli atât de repede. Ar fi trebuit să recunosc de atunci semnele pericolului. Ar fi trebuit să mă întreb de ce nu mă simţeam mai tulburat de faptul că îmi puseseşi deja întrebarea la care ştiam că va trebui să îţi dau, într-o zi, un răspuns îngrozitor. Ar fi trebuit să fi recunoscut că eram prea fericit la gândul că nu trebuia să o fac în ziua aceea... erai prea mic, mult prea mic. Şi aşa am ajuns în al doilea an al tău la Hogwarts. Din nou ai înfruntat provocări pe care nu le-au cunoscut nici măcar unii vrăjitori adulţi; din nou te-ai descurcat mai bine decât mi-aş fi putut imagina. Însă nu m-ai mai întrebat de

ce ţi-a lăsat Cap-de-Mort acel semn. Am vorbit despre cicatricea ta, o da… am fost foarte, foarte aproape de acest subiect. Dar de ce nu ţi-am spus totul? Ei bine, mi s-a părut că la doisprezece ani, era încă prea devreme ca să primeşti o asemenea informaţie, ţi-am permis să pleci de lângă mine, pătat de sânge, extenuat, dar vesel, şi dacă am avut o cât de mică nelinişte fiindcă nu ţi-am spus-o atunci, cu timpul s-a estompat. Ştii, încă erai foarte mic şi nu mi-a venit să-ţi stric noapte aia de triumf… Acum o vezi, Harry? Vezi fisura din planul meu măreţ? Căzusem în capcana pe care o prevăzusem, pe care îmi spusesem că puteam şi trebuia s-o evit.

— Nu înţe…

— Am ţinut prea mult la tine, spuse Dumbledore simplu. Am ţinut mai mult la fericirea ta decât la dezvăluirea adevărului, mai mult la pacea ta sufletească decât la planul meu, mai mult la viaţa ta decât la vieţile care ar fi putut să se piardă, dacă planul meu eşua. Cu alte cuvinte, am acţionat exact aşa cum se aşteaptă Cap-de-Mort să acţionăm noi, proştii care iubesc. Există vreun mod de apărare? Îl provoc să o facă pe oricine te-a urmărit cum te-am urmărit eu — şi te-am urmărit mai îndeaproape decât ţi-ai imaginat. Oricum, suferise şi deja prea mult. Ce îmi păsa dacă numeroşi oameni şi creaturi fără chip sau fără nume erau măcelărite într-un viitor imprecis, atâta timp cât în prezent erai viu, teafăr şi fericit? Nu visasem niciodată că voi avea de-a face cu o asemenea persoană. Şi iată că am ajuns în anul trei. Am urmărit de la distanţă cum te-ai luptat să-i îndepărtezi pe Dementori, cum l-ai găsit pe Sirius, cum ai aflat cine era şi cum l-ai salvat. Să îţi fi spus atunci, când îţi smulseseşi triumfător naşul din ghearele Ministerului? Însă acum, la vârsta de

treisprezece ani, scuzele mi se împuţinau. Deşi erai mic, te dovediseşi excepţional. Aveam conştiinţa încărcată, Harry. Ştiam că momentul trebuia să vină cât de curând… Însă anul trecut ai ieşit din labirint, după ce priviseşi cum murise Cedric Diggory, după ce tu însuşi scăpaseşi cu viaţă ca prin urechile acului… Şi tot nu ţi-am spus, deşi ştiam, acum că se întorsese Cap-de-Mort, că trebuia să o fac în curând. Acum însă, în seara asta, ştiu că eşti pregătit să afli ceea ce ţi-am ascuns atât de mult timp, pentru că ai dovedit că era bine să-ţi fi transmis povara asta mai din timp. Singura mea apărare este asta. Te-am urmărit cum te-ai luptat cu mai multe poveri decât oricare alt elev care a trecut vreodată prin această şcoală şi nu mi-a venit să mai adaug una — cea mai mare dintre toate.

Harry aşteptă, dar Dumbledore nu vorbi.

— Tot nu înţeleg.

— Cap-de-Mort a încercat să te omoare când erai mic din cauza unei profeţii făcute la scurt timp înainte de naşterea ta. Ştia că profeţia fusese făcută, deşi nu-i cunoştea tot conţinutul. A vrut să te omoare când erai încă bebeluş, crezând că ar fi îndeplinit firul profeţiei. A descoperit că se înşelase, când blestemul menit să te omoare pe tine s-a întors asupra lui. Şi astfel, de când şi-a recăpătat trupul, şi mai ales după ce ai scăpat ca prin minune de el anul trecut, a luat hotărârea de a auzi profeţia până la capăt. Aceasta este arma pe care a căutat-o atât de asiduu de când s-a întors: să afle cum să te distrugă.

Soarele răsărise acum în toată puterea cuvântului: biroul lui Dumbledore era scăldat în el. Cutia de sticlă în care se afla sabia lui Godric Cercetaş scânteia albă şi

opacă, fragmentele instrumentului pe care Harry îl aruncase pe jos străluceau ca nişte picături de ploaie, iar în spatele lui puiul Fawkes ciripea încet în cuibul său de cenuşă.

— Profeţia s-a făcut ţăndări, spuse Harry în gol. Îl trăgeam pe Neville în sus pe lojile din... din camera unde era arcada, i-am rupt roba şi a căzut...

— Obiectul care s-a făcut ţăndări a fost doar înregistrarea profeţiei, păstrată de Departamentul Misterelor. Însă profeţia a fost făcută cuiva, iar acea persoană poate să şi-o amintească perfect.

— Cine a auzit-o? întrebă Harry, deşi simţi că ştia deja răspunsul.

— Eu, spuse Dumbledore. Am auzit-o într-o seară rece, umedă, cu şaisprezece ani în urmă, într-o cameră de la etaj din hanul "Capul de mistreţ". Intrasem acolo ca să mă întâlnesc cu cineva care se înscrisese pentru postul de profesor de Preziceri despre Viitor, deşi materia în sine nu se potrivea deloc cu preferinţele şi ideile mele. Însă candidata era stră-strănepoata unei clarvăzătoare foarte renumite, foarte talentate, şi mi s-a părut că era o chestiune de bun-simţ să mă întâlnesc cu ea. Am fost dezamăgit. Mi se părea că nu avea strop de talent. I-am spus, sper că politicos, că nu o vedeam potrivită pentru post. M-am întors să plec.

Dumbledore se ridică şi trecu pe lângă Harry, ducându-se la dulăpiorul negru de lângă stinghia lui Fawkes. Se aplecă, trase zăvorul şi luă dinăuntru ligheanul de piatră, nu tocmai adânc, incrustat cu rune pe margini, în care Harry îşi văzuse tatăl necăjindu-l pe Plesneală.

Dumbledore se întoarse la birou, puse Pensivul pe el, şi ridică bagheta la tâmplă. Din ea scoase nişte fire de gânduri argintii, ca de borangic, şi le puse în bazin. Se aşeză iar la birou şi privi pentru o clipă cum gândurile sale se învârt şi plutesc în Pensiv. Apoi, cu un oftat, ridică bagheta şi atinse cu vârful suprafaţa argintie.

Dinăuntru se ridică o siluetă înfăşurată în şaluri, cu ochii extrem de măriţi în spatele ochelarilor, care se întoarse uşor, cu picioarele în bazin. Însă când Sybill Trelawney vorbi, nu o făcu pe vocea ei obişnuită, eterică, mistică, ci pe un ton aspru, răguşit, cum Harry o mai auzise vorbind cu o altă ocazie:

— Cel care are puterea de a-l birui pe Lordul Întunecat se apropie... născut din neantul celor care l-au înfruntat de trei ori, născut la apusul lunii a şaptea... şi Lordul Întunecat îl va marca drept egalul său, însă acesta va avea puteri pe care Lordul Întunecat nu le cunoaşte... şi unul dintre ei trebuie să moară de mâna celuilalt, căci nici unul nu poate trăi în timp ce celălalt supravieţuieşte... cel cu puterea de a-l birui pe Lordul Întunecat se va naşte la apusul lunii a şaptea...

Profesoara Trelawney, care se învârtea uşor, se cufundă la loc în masa argintie de dedesubt şi dispăru.

În birou se lăsă o tăcere desăvârşită. Nici Dumbledore, nici Harry şi nici vreunul dintre portrete nu scoaseră vreun sunet. Chiar şi Fawkes amuţi.

— Domnule profesor Dumbledore? spuse Harry foarte încet, căci Dumbledore, privind Pensivul în continuare, părea cu totul cufundat în gânduri. Asta... despre ce este vorba... ce-i asta?

— Este vorba, spuse Dumbledore, despre faptul că singura persoană care are şansa de a-l învinge pe Lordul Cap-de-Mort pentru totdeauna s-a născut la sfârşitul lui iulie, cu aproape şaisprezece ani în urmă. Acest băiat avea să li se nască unor părinţi care îl înfruntaseră deja pe Cap-de-Mort de trei ori.

Harry se simţi ca şi cum s-ar fi apropiat ceva de el. Îi veni iar greu să respire.

— Este vorba despre... mine?

— Partea ciudată, Harry, zise el încet, este că s-ar fi putut să nu fie deloc vorba despre tine. Profeţia lui Sybill se putea referi la doi băieţi vrăjitori, născuţi amândoi la sfârşitul lui iulie în anul acela, amândoi având părinţii în Ordinul Phoenix, ambele cupluri scăpând ca prin urechile acului de Cap-de-Mort de trei ori. Unul dintre ei, desigur, erai tu. Celălalt era Neville Poponeaţă.

— Dar atunci... atunci, de ce era numele meu pe profeţie şi nu al lui Neville?

— Înregistrarea originală a fost etichetată din nou după ce te-a atacat Cap-de-Mort când erai mic, spuse Dumbledore. Celui care avea în grijă Sala Profeţiei i s-a părut evident că Lordul Cap-de-Mort nu ar fi încercat să te omoare decât pentru că ştia că tu erai cel la care se referea Sybill.

— Atunci... s-ar putea să nu fiu eu? spuse Harry.

— Mă tem, zise Dumbledore rar, ca şi cum fiecare cuvânt ar fi necesitat un mare efort, că nu există nici o îndoială că eşti tu.

— Dar aţi spus... Neville s-a născut şi el la sfârşitul lui iulie... iar mama şi tatăl lui...

— Uiţi de următoarea parte a profeţiei, ultima trăsătură care stabilea identitatea băiatului care putea să îl biruiască pe Cap-de-Mort... Însuşi Cap-de-Mort avea să îl însemneze drept egalul său. Şi aşa s-a întâmplat, Harry. Te-a ales pe tine, nu pe Neville. Ţi-a dat cicatricea care s-a dovedit deopotrivă o binecuvântare şi un blestem.

— Dar poate că n-a ales bine! spuse Harry. Poate că a însemnat pe cine nu trebuia!

— L-a ales pe băiatul care i s-a părut că avea cele mai multe şanse de a constitui un pericol pentru el, spuse Dumbledore. Şi fii atent, Harry: nu l-a ales pe cel cu sângele pur (care, conform credinţei sale, este singurul tip de vrăjitor care merită să existe sau să fie cunoscut) ci pe cel cu sânge semipur, ca el. S-a văzut pe el însuşi în tine înainte să te fi văzut vreodată şi, însemnându-te cu acea cicatrice, nu te-a ucis, aşa cum intenţionase, ci ţi-a dat puteri şi un viitor care te-au ajutat să scapi de el nu o dată, ci de patru ori până acum — un lucru pe care nu l-au reuşit nici părinţii tăi, nici ai lui Neville.

— Atunci de ce a făcut-o? spuse Harry nedumerit. De ce a încercat să mă omoare când eram bebeluş? Ar fi trebuit să aştepte, să vadă cine dintre mine şi Neville părea cel mai periculos când eram mai mari şi să încerce abia atunci să îl omoare...

— Asta ar fi fost într-adevăr calea cea mai raţională, spuse Dumbledore, numai că informaţiile lui Cap-de-Mort despre profeţie erau incomplete. Hanul "Capul de mistreţ", pe care Sybill l-a ales pentru că era ieftin, atrage de mult

nişte clienţi mai interesanţi decât "Trei mături". Aşa cum aţi aflat tu şi prietenii tăi, spre dezavantajul vostru — şi al meu, în seara aceea — este un loc unde se găseşte mereu cineva care trage cu urechea la ceea ce spui. Desigur, eu nici nu visasem, când am pornit să mă întâlnesc cu Sybill Trelawney, că voi auzi ceva pentru care să merite să tragi cu urechea. Marele meu noroc — de fapt, al nostru — a fost că cel care trăgea cu urechea a fost detectat la scurtă vreme în timpul profeţiei şi dat afară din clădire.

— Atunci nu a auzit decât... ?

— Începutul, partea care prezicea naşterea în iulie a unui băiat cu părinţi care îl înfruntaseră pe Cap-de-Mort de trei ori. În consecinţă, nu a putut să îşi avertizeze stăpânul că a te ataca însemna să rişte să îţi transfere ţie puterile şi să te însemneze drept egalul lui. Deci, Cap-de-Mort nu a ştiut niciodată că uciderea ta ar putea fi periculoasă şi că ar fi înţelept să aştepte, să afle mai multe. Nu ştia că vei avea "puteri pe care Lordul Întunecat nu le cunoaşte"...

— Dar nu am! spuse Harry, cu o voce sugrumată. Nu am nici o putere în plus faţă de el, nu aş putea să mă lupt aşa cum a făcut-o el astă-seară, nu pot să controlez oameni sau — sau să îi omor...

— Există o cameră în Departamentul Misterelor, îl întrerupse Dumbledore, care este ţinută închisă tot timpul. Conţine ceva în acelaşi timp mai bun şi mai rău decât moartea, decât inteligenţa umană, decât forţele naturii. De asemenea este, poate, cea mai misterioasă dintre multele obiecte de studiu care sunt adăpostite acolo. Puterea ţinută în acea cameră este cea pe care tu o ai, iar Cap-de-Mort nu. Acea putere te-a făcut să îl salvezi pe Sirius astă-

seară. Puterea aceea te-a scăpat de controlul lui Cap-de-Mort. Până la urmă, nu a contat că nu ţi-ai putut închide mintea. Inima ta a fost cea care te-a salvat.

Harry închise ochii. Dacă n-ar fi încercat să îl salveze pe Sirius, acesta nu ar fi murit... Mai mult ca să amâne momentul când trebuia să se gândească iar la Sirius, Harry zise, fără să îi pese prea mult de răspuns:

— Sfârşitul profeţiei... era ceva despre... "nici unul nu poate trăi"...

— ... "în timp ce celălalt supravieţuieşte", încheie Dumbledore.

— Deci, zise Harry, cu o voce în care se ghicea din nou disperarea adâncă, asta înseamnă că... unul dintre noi trebuie să îl omoare pe celălalt... până la urmă?

— Da, spuse Dumbledore.

Amândoi tăcură o bună bucată de vreme. Undeva, departe de pereţii biroului, Harry auzi glasuri, poate elevi care se îndreptau spre Marea Sală ca să ia micul dejun mai devreme. I se părea imposibil că puteau să existe oameni care încă doreau mâncare, care râdeau, care nici nu ştiau şi nici nu le păsa că Sirius Black dispăruse pentru totdeauna. Sirius părea deja la milioane de kilometri depărtare; şi poate chiar ştia că Harry continua să creadă că, dacă ar fi tras vălul acela, l-ar fi descoperit uitându-se la el, salutându-i, poate, cu râsul său ca un lătrat...

— Simt că îţi mai datorez o explicaţie, Harry, spuse Dumbledore ezitând. Te-ai întrebat, poate, de ce nu te-am ales să fii Perfect? Trebuie să mărturisesc... că m-am

gândit... că aveai şi aşa destule responsabilităţi pe care trebuia să le rezolvi.

Harry îşi ridică privirea şi văzu o lacrimă prelingându-se pe chipul lui Dumbledore în barba lui lungă şi argintie.

CAPITOLUL XXXVIII

ÎNCEPE CEL DE-AL II-LEA RĂZBOI

CEL CE NU TREBUIE NUMIT SE ÎNTOARCE

"Vineri seara, într-o scurtă declaraţie, Ministrul Magiei Cornelius Fudge a confirmat că Cel Ce Nu Trebuie Numit s-a întors în această ţară şi este din nou activ.

"Cu mare regret, trebuie să confirm că vrăjitorul care îşi spune Lordul — mă rog, ştiţi la cine mă refer — este în viaţă şi din nou printre noi, " a spus Fudge, părând obosit şi tulburat când li s-a adresat reporterilor. "Cu aproape la fel de mult regret anunţăm revolta în masă a Dementorilor din Azkaban, care au arătat că nu doresc să mai rămână în slujba Ministerului. Credem că Dementorii ascultă în prezent indicaţiile Lordului — ştiţi voi. Îndemnăm populaţia magică să rămână vigilentă. Ministerul va publica în scurt timp ghiduri de apărare elementară personală sau a casei, care vor fi trimise gratis la toate casele vrăjitoreşti pe parcursul lunii următoare. "

Declaraţia Ministrului a fost întâmpinată cu groază şi panică de către comunitatea vrăjitorească, aceeaşi care nu mai devreme de miercurea trecută primea asigurări din partea Ministrului că nu exista "absolut nici un sâmbure de adevăr în zvonurile persistente că Ştim-Noi-Cine acţionează din nou în mijlocul nostru. "

Detaliile despre evenimentele care au condus la întoarcerea cu 180 de grade a Ministerului sunt neclare, deşi se crede că Cel Ce Nu Trebuie Numit şi o bandă de adepţi (cunoscuţi drept Devoratorii Morţii) au reuşit să pătrundă în Ministerul Magiei joi seara.

Albus Dumbledore, repus în drepturi ca director al şcolii Hogwarts de Farmece şi Vrăjitorii, membru reabilitat al Confederaţiei Internaţionale de Vrăjitori şi Vrăjitor-Şef al Vrăjustiţiei, nu a fost până acum disponibil pentru a-şi spune părerea. El a insistat pe tot parcursul anului trecut că Ştim-Noi Cine nu era

mort, aşa cum se credea şi se spera în general, ci recruta adepţi pentru o nouă încercare de a ajunge la putere. Între timp, "băiatul care a supravieţuit"...

— Poftim, Harry, ştiam eu că o să te implice şi pe tine într-un fel sau altul, spuse Hermione, uitându-se la el peste ziar.

Erau în aripa spitalului. Harry stătea pe patul lui Ron la picioare şi o ascultau amândoi pe Hermione citind prima pagină a *Profetului de duminică*. Ginny, a cărei gleznă fusese vindecată rapid de doamna Pomfrey, era ghemuită la picioarele patului lui Hermione. Neville, al cărui nas fusese de asemenea făcut să revină la mărimea şi forma normală, stătea pe un scaun între cele două paturi; iar Luna, care venise în vizită, ţinând strâns ultimul număr al *Zeflemistului*, citea revista cu susul în jos şi nu părea să audă nici un cuvânt din ce zicea Hermione.

— Acum iar e "băiatul care a supravieţuit", nu? spuse Ron sumbru. Nu mai e cel care se dă mare şi se amăgeşte, nu?

Se servi cu încă un pumn de broscuţe de ciocolată din mormanul imens de pe noptiera sa, le aruncă vreo câteva lui Harry, Ginny şi Neville şi rupse ambalajul broscuţei sale cu dinţii. Încă avea urme adânci pe antebraţe, acolo unde se înfăşuraseră tentaculele creierului în jurul lui. Conform spuselor doamnei Pomfrey, gândurile puteau să facă răni mai adânci decât aproape orice altceva, deşi, de când începuse să îl maseze cu cantităţi generoase din Unguentul de Uitare al doctorului Ubbly, părea să fi avut loc o ameliorare.

— Da, acum sunt foarte măgulitori în ceea ce te priveşte, Harry, spuse Hermione, cercetând articolul. "O voce singuratică a adevărului... perceput ca dezechilibrat, a rămas totuşi fidel convingerii sale... obligat să suporte ridiculizări şi defăimări... " Hmmm, spuse ea încruntându-se, văd că nu menţionează faptul că ei au fost cei care te-au ridiculizat şi defăimat în Profet...

Închise puţin ochii de durere şi îşi duse mâna la coaste. Blestemul pe care îl folosise Dolohov asupra ei, deşi mai puţin eficient decât dacă ar fi putut să rostească incantaţia cu voce tare, provocase, vorba doamnei Pomfrey, "şi aşa destule pagube". Hermione trebuia să ia zilnic zece tipuri diferite de poţiuni, făcea mari progrese şi se plictisise deja de aripa spitalului.

— "Ultima încercare a Ştim-Noi-Cui de a prelua puterea, paginile 2-4. Ce ar fi trebuit să ne fi spus Ministerul, paginile 6-8, Interviu în exclusivitate cu Harry Potter, pagina 9"... Păi, spuse Hermione, împăturind ziarul şi aruncându-i într-o parte, văd că le-a dat o groază de lucruri despre care să scrie. Iar interviul acela cu Harry nu este în exclusivitate, este cel care a apărut în Zeflemist cu luni în urmă...

— Tati l-a vândut spuse Luna vag, dând o pagină a Zeflemistului. Şi a primit o sumă frumoasă pe el, aşa că o să plecăm într-o expediţie în Suedia în vara asta, ca să vedem dacă putem să prindem un Snorhac Corn-Şifonat.

Hermione păru să dea o luptă nevăzută pentru o clipă, apoi zise:

— Sună minunat.

Ginny se uită la Harry şi îşi întoarse repede privirea, zâmbind.

— Aşa, spuse Hermione, îndreptându-se puţin şi închizând iar ochii de durere, ce se mai întâmplă prin şcoală?

— Păi, Flitwick a scăpat de mlaştina lui Fred şi George, spuse Ginny. I-au trebuit trei secunde. Însă a lăsat un mic petic sub fereastră şi l-a înconjurat cu cordoane...

— De ce? zise Hermione speriată.

— A, cică e o dovadă de magie remarcabilă, spuse Ginny, ridicând din umeri.

— Eu cred că l-a lăsat drept monument pentru Fred şi George, spuse Ron, cu gura plină de ciocolată. Mi-au trimis toate astea, ştii, îi zise lui Harry, arătând spre micul munte de broscuţe de lângă el. Cred că merge bine magazinul ăla de glume, nu?

Hermione avu o expresie dezaprobatoare şi întrebă:

— Şi acum, că s-a întors Dumbledore, s-au terminat toate problemele?

— Da, zise Neville, totul a revenit la normal.

— Presupun că Filch e mulţumit, nu? întrebă Ron, sprijinind de carafa cu apă o poză cu Dumbledore de la o broscuţă de ciocolată.

— Nicidecum, spuse Ginny. De fapt, este foarte, foarte nefericit...

Îşi coborî vocea până la şoaptă.

Repetă întruna că Umbridge este cel mai bun lucru de care a avut parte Hogwarts...

Toţi şase se uitară în jur. Profesoara Umbridge era întinsă pe un pat de vizavi de ei, cu ochii în tavan. Dumbledore intrase singur în Pădure ca să o salveze de centauri; cum o făcuse — cum ieşise dintre copaci, susţinând-o pe Umbridge fără să aibă nici măcar o zgârietură — nimeni nu ştia, iar Umbridge nu vroia să spună. De când se întorsese la castel nu rostise un cuvânt, din câte ştiau ei. Şi nimeni nu ştia ce păţise. Părul ei de obicei curat era foarte neîngrijit, având prinse în el diverse bucăţele de rămurele şi frunze, însă altfel părea nevătămată.

— Doamna Pomfrey spune că este doar în stare de şoc, şopti Hermione.

— E mai degrabă bosumflată, spuse Ginny.

— Dar dă semne de viaţă dacă faci aşa, zise Ron şi scoase nişte zgomote ca de copite cu limba.

Umbridge se ridică imediat în capul oaselor, uitându-se în jur disperată.

— S-a întâmplat ceva, doamnă profesoară? strigă doamna Pomfrey, scoţându-şi capul pe uşa de la birou.

— Nu... nu... zise Umbridge, culcându-se la loc pe perne. Nu, cred c-am visat...

Hermione şi Ginny îşi înăbuşiră râsul în aşternut.

— Apropo de centauri, zise Hermione, după ce îşi reveni cât de cât, cine e acum profesor de Preziceri despre Viitor? Rămâne Firenze?

— Trebuie, zise Harry, ceilalţi centauri nu vor să-l primească înapoi, nu?

— Se pare că el şi Trelawney vor preda amândoi, spuse Ginny.

— Pariez că Dumbledore ar fi vrut să scape de Trelawney pentru totdeauna, zise Ron, mâncând acum a paisprezecea broscuţă. După mine, materia în sine e inutilă, Firenze nu e cu mult mai priceput...

— Cum poţi să spui asta? întrebă Hermione. După ce tocmai am aflat că există profeţii adevărate?

Inima lui Harry începu să bată repede. Nu le spusese lui Ron, Hermione sau altcuiva ce cuprindea profeţia. Neville le zisese că se spărsese în timp ce Harry îl trăgea în sus pe treptele din Camera Morţii, iar el nu corectase încă această impresie. Nu era pregătit să le vadă mutrele când avea să le spună că trebuia să fie ori ucigaş ori victimă, că nu exista altă cale...

— Ce păcat că s-a spart, zise Hermione încet, clătinând din cap.

— Da, aşa e, spuse Ron. Totuşi, cel puţin Ştii-Tu-Cine nu a aflat ce era în ea — unde te duci? adăugă el, părând deopotrivă surprins şi dezamăgit când Harry se ridică.

— Ăă... la Hagrid, zise Harry. Ştiţi, tocmai s-a întors şi i-am promis că mă duc să-l văd şi să-i spun ce mai faceţi voi doi.

— A, atunci e în ordine, zise Ron morocănos, uitându-se pe fereastra dormitorului la peticul luminos de cer albastru. Mi-aş dori să venim şi noi.

— Salută-l din partea noastră! strigă Hermione, în timp ce Harry se îndrepta spre capătul celălalt al salonului. Şi întreabă-l ce mai face... ce mai face micul lui prieten!

Harry făcu un semn cu mâna ca să arate că auzise şi înţelesese când ieşi din salon.

Castelul părea foarte liniştit chiar şi pentru o zi de duminică. Era clar că toată lumea era afară pe domeniul însorit, bucurându-se de sfârşitul examenelor şi de perspectiva ultimelor câteva zile ale semestrului, nestingherite de recapitulări sau teme. Harry merse încet pe holul pustiu, uitându-se pe ferestre; văzu nişte jucători învârtindu-se prin aer deasupra stadionului de vâjthaţ şi câţiva din elevi înotând în lac, însoţiţi de caracatiţa uriaşă.

Îi era foarte greu să se hotărască dacă vroia sau nu să fie alături de oameni; ori de câte ori era în compania cuiva, vroia să plece, şi ori de câte ori era singur, vroia să fie în compania cuiva. Totuşi, se gândi că ar putea într-adevăr să se ducă în vizită la Hagrid, având în vedere că nu vorbise cu el pe îndelete de când se întorsese...

Harry abia coborâse ultima treaptă a scării de marmură către holul de intrare când Reacredinţă, Crabbe şi Goyle apărură pe o uşă din dreapta, despre care Harry ştia că ducea spre camera de zi a Viperinilor. Harry se opri locului, la fel ca Reacredinţă şi ceilalţi. Singurele sunete erau strigătele, râsetele şi bâldâbâc-urile plutind în hol dinspre domeniu pe uşa dublă de la intrare.

Reacredinţă se uită în jur — Harry ştiu că verifica dacă era vreun profesor pe acolo — iar apoi se uită înapoi la Harry şi-i zise pe o voce joasă:

— Eşti mort, Potter.

Harry îşi ridică sprâncenele.

— Ciudat, zise el, atunci nu m-aş mai plimba...

Reacredinţă părea mai supărat decât îl văzuse Harry vreodată; simţea un fel de satisfacţie detaşată când îi vedea chipul palid, ascuţit, contorsionat de furie.

— O să plăteşti, spuse Reacredinţă, pe o voce puţin mai tare decât o şoaptă. Eu te voi face să plăteşti pentru ce i-ai făcut tatălui meu...

— Ei bine, acum sunt chiar îngrozit, spuse Harry cu sarcasm. Presupun că Lordul Cap-de-Mort e doar o gustărică în comparaţie cu voi trei — ce s-a întâmplat? adăugă el, căci Reacredinţă, Crabbe şi Goyle se arătară înspăimântaţi când îi auziră numele. E un amic al tatălui tău, nu-i aşa? Doar nu ţi-e teamă de el, nu?

— Te crezi grozav, Potter, spuse Reacredinţă, apropiindu-se, cu Crabbe şi Goyle flancându-l. Stai să vezi. Te prind eu. Nu poţi să-mi bagi tatăl în închisoare...

— Cred că tocmai am făcut-o, zise Harry.

— Dementorii au plecat din Azkaban, spuse Reacredinţă încet. Tata şi cu ceilalţi or să iasă într-o clipită...

— Da, presupun că or să iasă, zise Harry. Totuşi, cel puţin acum ştie toată lumea ce gunoaie sunt...

Mâna lui Reacredinţă zbură spre baghetă, dar Harry fu prea rapid pentru el; îşi scosese bagheta înainte ca degetele lui Reacredinţă să fi apucat să intre în buzunarul interior al robei.

— Potter!

Vocea răsună în holul de intrare. Plesneală venise scara care ducea în jos spre biroul său şi, când îl zări, Harry simţi un val de ură mai presus de ceea ce simţea faţă de Reacredinţă... Indiferent ce spusese Dumbledore, nu avea să-l ierte niciodată pe Plesneală... niciodată...

— Ce faci, Potter? zise Plesneală, la fel de rece ca întotdeauna, în timp ce se apropia cu paşi mari.

— Încerc să mă hotărăsc ce blestem să arunc asupra lui Reacredinţă, domnule, spuse Harry scurt.

Plesneală îl privi fix.

— Pune bagheta deoparte imediat, zise el scurt. Zece puncte de la Cerce...

Plesneală se uită spre clepsidrele uriaşe de perete şi zâmbi batjocoritor.

— Aha. Văd că n-au mai rămas puncte în clepsidra Cercetaşilor din care să pot să mai iau. În cazul acesta, Potter, pur şi simplu va trebui să...

— Adăugăm unele?

Profesoara McGonagall tocmai urcase şchiopătând pe treptele de piatră şi intrase în castel; ducea o geantă de voiaj ecosez într-o mână şi se sprijinea într-un baston cu cealaltă, dar altfel părea să fie destul de bine.

— Doamnă profesoară McGonagall! spuse Plesneală, tăindu-i calea. Văd că aţi ieşit de la Sf. Mungo!

— Da, domnule profesor Plesneală, zise profesoara McGonagall, dându-şi jos pelerina de drum de pe umeri, sunt aproape ca nouă. Voi doi, Crabbe şi Goyle...

Le făcu semn imperios să se apropie şi ei veniră, târându-şi picioarele mari şi părând stânjeniţi.

— Poftim, zise profesoara McGonagall, aruncând geanta de voiaj în pieptul lui Crabbe şi pelerina lui Goyle, duceţi astea la mine în birou.

Se întoarseră şi urcară greoi scara de marmură.

— În ordine, spuse profesoara McGonagall, uitându-se în sus la clepsidrele de pe perete. Ei bine, cred că Potter şi prietenii lui ar trebui să primească cincizeci de puncte de căciulă pentru că au alertat lumea în privinţa întoarcerii Ştii-Tu-Cui! Ce zici, domnule profesor Plesneală?

— Poftim? se răsti Plesneală, deşi Harry ştia că o auzise foarte bine. A... păi... presupun că da...

— Bun, cincizeci de puncte pentru Potter, pentru cei doi Weasley, Poponeaţă şi domnişoara Granger, zise profesoara McGonagall, moment în care un şuvoi de rubine căzură în bula de jos a clepsidrei Cercetaşilor. A, şi presupun că cincizeci de puncte şi pentru domnişoara Lovegood, adăugă ea, şi o mulţime de safire căzură în clepsidra Ochilor-de-Şoim. Acum, cred că vroiaţi să luaţi zece puncte de la domnul Potter, domnule profesor Plesneală — aşa că poftim...

Câteva rubine se întoarseră în jumătatea de sus, lăsând însă grosul în partea de dedesubt.

— Ei bine, Potter, Reacredinţă, cred că ar trebui să fiţi afară într-o zi atât de frumoasă, continuă vioi profesoara McGonagall.

Lui Harry nu trebui să i se spună de două ori; îşi băgă repede bagheta înapoi în buzunarul robei şi se îndreptă direct spre uşa dublă de la intrare, fără să mai arunce o privire către Plesneală şi Reacredinţă.

Soarele fierbinte îl lovi cu putere în timp ce traversa peluzele către coliba lui Hagrid. Elevii care stăteau pe iarbă, bronzându-se, vorbind, citind Profetul de duminică şi mâncând dulciuri, se uitară în sus la el când trecu pe lângă ei; unii îl strigară sau îi făcură cu mâna, fiind evident că vroiau să arate că şi ei, ca şi Profetul, hotărâseră că era un fel de erou. Harry nu le zise nimic. Habar nu avea cât ştiau din ceea ce se întâmplase cu trei zile în urmă, dar până atunci evitase să fie interogat şi prefera să fie aşa şi în continuare.

Când bătu la uşa colibei lui Hagrid, se gândi la început că uriaşul era plecat, însă chiar atunci Fang ţâşni de după colţ şi aproape că îl dădu jos de bucurie. Hagrid, deduse el, culegea fasole rapidă în grădina din spate.

— Hai noroc, Harry, zise el zâmbind, când băiatul se apropie de gard. Intră, intră, să bem o ceaşcă de suc de păpădie... Ce se mai întâmplă? îl întrebă apoi, după ce se aşezară la masa de lemn, fiecare cu câte un suc rece. Te... ăă... simţi bine, da?

Harry ştiu după expresia îngrijorată de pe chipul lui Hagrid că nu se referea la starea lui fizică.

— Sunt bine, spuse el repede, pentru că nu voia să discute despre lucrul la care ştia că se gândea Hagrid. Ia zi, unde ai fost?

— M-am ascuns în munţi, spuse Hagrid. Într-o peşteră, cum a făcut Sirius când a...

Hagrid se întrerupse, îşi drese vocea, se uită la Harry şi luă o sorbitură lungă de suc.

— Oricum, acum m-am întors, spuse el mai slab.

— Arăţi... arăţi mai bine, zise Harry, hotărât să nu-l aducă pe Sirius în discuţie.

— Poftim? spuse Hagrid, ridicând o mână masivă şi pipăindu-şi faţa. A, a, da. Păi, Grawpy e mult mai cuminte acum, mult mai cuminte. A părut de-a dreptul mulţumit să mă vadă când m-am întors, sincer să fiu. Până la urmă, e un flăcău de treabă... adevărul e că m-am gândit să încerc să-i găsesc o prietenă...

În mod normal Harry, ar fi încercat să-l convingă pe Hagrid să renunţe imediat la acest gând; perspectiva unui al doilea uriaş care să se stabilească în Pădure, poate chiar mai sălbatic şi mai violent decât Grawp, era de-a dreptul alarmantă, dar Harry nu reuşi să se mobilizeze ca să-şi prezinte punctul de vedere. Începea să îşi dorească să fie iar singur şi, cu gândul de a-şi grăbi plecarea, luă câteva guri mari de suc de păpădie, golindu-şi paharul pe jumătate.

— Acum ştie toată lumea că ai spus adevărul, Harry, zise Hagrid cu blândeţe şi pe neaşteptate. Cred că e ceva mai bine, nu?

Harry ridică din umeri.

— Fii atent.

Hagrid se apleacă spre el peste masă.

— L-am cunoscut pe Sirius de mult mai multă vreme decât tine... a murit în luptă, şi aşa şi-ar fi dorit să moară...

— Nu a vrut deloc să moară! zise Harry supărat.

Hagrid îşi înclină capul mare şi lăţos.

— Eu aşa cred, zise el încet. Totuşi, Harry... nu a fost niciodată genul care să stea în casă şi să-i lase pe ceilalţi să se lupte. Nu şi-ar fi iertat-o niciodată, dacă nu s-ar fi dus să te...

Harry sări în picioare.

— Trebuie să mă duc să-i vizitez pe Ron şi Hermione în aripa spitalului, zise el automat.

— A, spuse Hagrid, destul de supărat. A... bine, atunci, Harry... ai grijă de tine, şi mai vino când ai o cli...

— Da... bine...

Harry se duse la uşă cât de repede putu şi o deschise; ajunse afară, la soare, înainte ca Hagrid să fi terminat să-şi ia la revedere de la el şi traversă peluza. Elevii reîncepură să-l strige când trecu pe lângă ei. Închise ochii pentru câteva clipe, dorindu-şi să dispară toţi, să poată să deschidă ochii şi să se trezească singur pe domeniu...

Cu câteva zile în urmă, înainte să se fi terminat examenele şi să fi avut viziunea pe care i-o inculcase Cap-de-Mort, ar fi dat aproape orice pentru ca lumea vrăjitorească să ştie că spunea adevărul, să creadă că se întorsese Cap-de-Mort şi să ştie că nu era nici mincinos, nici nebun. Acum, însă...

Merse puţin în jurul lacului, se aşeză pe mal, protejat de privirile trecătorilor de un mănunchi de tufişuri, se uită la suprafaţa strălucitoare, şi căzu pe gânduri...

Poate că motivul pentru care vroia să fie singur era că se simţea izolat de toţi, de când vorbise cu Dumbledore. O barieră invizibilă îl despărţea de restul lumii. Era — fusese întotdeauna — un om marcat. Doar că nu înţelese întotdeauna ce însemna asta...

Şi totuşi, stând aici pe marginea lacului, măcinat de greutatea groaznică a suferinţei, cu pierderea lui Sirius atât de proaspătă în suflet, nu mai putea să încerce cine ştie ce sentiment de teamă. Afară era soare, domeniul din jurul lui era plin de oameni care râdeau şi, chiar dacă se simţea la fel de departe de ei ca şi când ar fi aparţinut unei alte specii, îi era încă foarte greu să creadă că viaţa lui trebuia să includă o crimă sau să se termine cu ea...

Rămase acolo mult timp, uitându-se la apă, încercând să nu se gândească la naşul său şi să nu-şi amintească faptul că, vizavi de locul acela, pe malul celălalt, Sirius căzuse, încercând să ţină la distanţă o sută de Dementori...

Soarele apusese înainte ca el să-şi fi dat seama că era frig. Se ridică şi se întoarse la castel, ştergându-se cu mâneca la ochi.

*

Ron şi Hermione părăsiră aripa spitalului complet vindecaţi, cu trei zile înainte de terminarea semestrului. Hermione tot dădea semne că ar fi vrut să vorbească despre Sirius, dar Ron scotea tot felul de zgomote pentru a o face să tacă, de fiecare dată când îi menţiona numele. Harry tot nu era sigur dacă vroia sau nu să vorbească despre naşul său; dorinţele variau o dată cu dispoziţia sa. Însă era sigur de un lucru: oricât de nefericit era în clipa aceea, avea să îi fie foarte dor de Hogwarts peste câteva zile, când avea să se întoarcă la numărul patru de pe Aleea Boschetelor. Chiar dacă acum înţelegea exact de ce trebuia să se întoarcă acolo în fiecare vară, nu se simţea câtuşi de puţin mai bine. Într-adevăr, niciodată nu îi fusese mai mare groază de întoarcerea acolo.

Profesoara Umbridge plecă de la Hogwarts în ziua de dinainte de sfârşitul semestrului. Ieşi pe furiş din aripa spitalului în timpul cinei, sperând să treacă neobservată, dar, din nefericire pentru ea, se întâlni pe drum cu Peeves, care profită de ultima şansă de a face aşa cum îi indicase Fred şi o alungă din castel, lovind-o pe rând cu un baston şi o şosetă plină cu cretă. Mulţi elevi ieşiră în fugă pe holul de la intrare ca s-o vadă fugind pe alee şi şefii caselor încercară fără prea multă convingere să-i oprească. Mai mult, profesoara McGonagall se aşeză la loc pe scaunul de la masa profesorilor, după doar câteva mustrări uşoare, şi fu auzită limpede exprimându-şi regretul că nu putea să fugă ea însăşi după Umbridge, cu atât mai mult cu cât Peeves îi împrumutase bastonul.

Sosi şi ultima seară la şcoală; cei mai mulţi terminaseră de împachetat şi coborau deja spre serbarea de sfârşit de semestru, însă Harry nici măcar nu începuse.

— Las-o pe mâine! spuse Ron, care aştepta lângă uşa dormitorului lor. Hai, mor de foame...

Însă când uşa dormitorului se închise după Ron, Harry nu făcu nici un efort să împacheteze mai repede. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să meargă la serbarea de despărţire. Era îngrijorat că Dumbledore va face vreo referire la el în discursul său. Cu siguranţă, avea să menţioneze întoarcerea lui Cap-de-Mort; le vorbise despre asta şi anul trecut, până la urmă...

Harry scoase nişte robe şifonate chiar de pe fundul cufărului, ca să facă loc altora împachetate şi în clipa aceea observă un pachet ambalat neglijent într-un colţ. Nu-şi dădea seama ce căuta acolo. Se aplecă, îl scoase de sub adidaşi şi îl examină.

Realiză ce era în câteva secunde. Sirius i-l dăduse chiar lângă uşa de intrare a Casei Cumplite, la numărul doisprezece. "Foloseşte-o dacă ai nevoie de mine, bine?"

Harry se aşeză pe pat şi desfăcu pachetul. Din el căzu o oglindă mică, pătrată. Părea veche şi era cu siguranţă murdară. Harry o ridică în dreptul feţei şi îşi văzu imaginea întorcându-i privirea.

Întoarse oglinda. Pe partea cealaltă era un bilet de la Sirius.

Aceasta este o oglindă dus-întors, iar perechea ei e la mine. Dacă ai nevoie să vorbeşti cu mine, tot ce

trebuie să faci este să spui numele meu în ea; tu vei apărea în oglinda mea şi eu voi putea să vorbesc în a ta. James şi cu mine le foloseam când eram în locuri de detenţie diferite.

Inima lui Harry începu să bată repede. Îşi aminti cum îi văzuse pe părinţii săi morţi în Oglinda lui Erised cu patru ani în urmă. Avea să vorbească iar cu Sirius, chiar acum, o ştia...

Se uită în jur, ca să se asigure că nu mai era nimeni acolo; dormitorul era cât se poate de gol. Se uită iar în oglindă, o ridică în faţa chipului, cu mâinile tremurându-i, şi zise tare şi clar: "Sirius".

Respiraţia aburi suprafaţa oglinzii. Ţinu oglinda şi mai aproape, cuprins de entuziasm, însă ochii care clipeau înapoi spre el prin ceaţă erau fără îndoială ai lui.

Şterse oglinda şi vorbi iar, astfel încât fiecare silabă să răsune limpede în toată camera.

— Sirius Black!

Nu se întâmplă nimic. Chipul frustrat care îl privea din oglindă era cu siguranţă tot al lui...

Sirius nu avea oglinda la el când trecuse prin arcadă, spuse o voce mică din mintea lui Harry. De asta nu mergea...

Harry rămase nemişcat pentru o clipă, apoi azvârli oglinda înapoi în cufăr, unde se făcu ţăndări. Fusese convins, vreme de un minut, că avea să îl vadă pe Sirius, să îi vorbească din nou...

Dezamăgirea îi ardea gâtlejul; se ridică şi începu să îşi arunce lucrurile de-a valma în cufăr peste oglinda spartă...

Însă atunci îi veni brusc o idee... o idee mai bună decât o oglindă... o idee mult mai mare, mai importantă... cum de nu se gândise mai înainte la asta — de ce nu întrebase niciodată?

Ieşi în fugă din dormitor şi coborî scara în spirală, lovindu-se de pereţi în timp ce alerga şi fără să se ferească; traversă ca o furtună camera pustie de zi, ieşi pe gaura portretului şi apoi o luă pe hol, ignorând-o pe Doamna Grasă, care strigă după el:

— Să ştii că serbarea trebuie să înceapă, eşti pe ultima sută de metri!

Însă Harry nu intenţiona câtuşi de puţin să se ducă la serbare...

Cum era posibil ca locul să fie plin de stafii când nu aveai nevoie de una, iar acum...

Alergă în jos pe scări şi pe coridoare, dar nu întâlni pe nimeni, nici viu, nici mort. Era evident că erau toţi în Marea Sală. Se opri în faţa clasei sale de Farmece, gâfâind şi gândindu-se nemângâiat că trebuia să aştepte până mai târziu, până după terminarea serbării...

Însă exact când pierduse speranţa, îl văzu — un corp translucid, plutind în capătul opus al coridorului.

— Hei, hei, Nick! NICK!

Fantoma îşi scoase capul din perete, dând la iveală pălăria decorată cu multe pene şi capul care se clătina periculos al lui Sir Nicholas de Mimsy-Porpington.

— Bună seara, spuse el, retrăgându-şi restul corpului din piatră şi zâmbindu-i lui Harry. Deci, nu sunt singurul care a întârziat? Deşi, oftă el, unul e întârziat, altul e răposat, bineînţeles...

— Nick, pot să te întreb ceva?

Pe chipul lui Nick Aproape-Făr-De-Cap apăru o expresie deosebit de stranie, în timp ce îşi băga un deget în gulerul ţeapăn din jurul gâtului şi îl strângea puţin, părând să-şi dea timp de gândire. Se opri doar când gâtul său aproape retezat păru să cedeze cu totul.

— Ăă... acum, Harry? zise el încurcat. Nu poţi să aştepţi până după serbare?

— Nu, Nick, te rog, spuse Harry, am mare nevoie să vorbesc cu tine. Putem să intrăm aici?

Harry deschise uşa celei mai apropiate clase şi Nick-Aproape-Făr'-de-Cap oftă.

— A, în ordine, spuse el resemnat. Nu pot să pretind că nu m-am aşteptat la asta.

Harry îi ţinu uşa deschisă, dar el pluti în schimb prin perete.

— La ce te aşteptai? întrebă Harry, închizând uşa.

— Să vii să mă cauţi, spuse Nick, plutind acum până la fereastră şi uitându-se afară pe domeniul care se

întuneca. Se întâmplă uneori... când cineva a suferit o... pierdere.

— Păi, spuse Harry, refuzând să se abată de la idee. Ai avut dreptate, am... am venit să te caut.

Nick nu zise nimic.

— E din cauză... zise Harry, căruia i se părea mult mai ciudat decât anticipase, e din cauză că... eşti mort. Dar eşti încă aici, nu?

Nick oftă şi continuă să se uite afară.

— Aşa e, nu? îl grăbi Harry. Ai murit, dar vorbesc cu tine... poţi să te plimbi prin Hogwarts şi aşa mai departe, nu?

— Da, spuse Nick-Aproape Făr'-de-Cap încet. Merg şi vorbesc, da.

— Deci, te-ai întors, nu? spuse Harry grăbit. Oamenii se întorc, nu-i aşa? Ca fantome. Nu trebuie să dispară cu totul. Nu? adăugă el nerăbdător, când Nick continuă să nu spună nimic.

Nick Aproape-Făr-De-Cap ezită, apoi zise:

— Nu toată lumea se poate întoarce ca fantomă.

— Ce vrei să spui? zise Harry repede.

— Doar... doar vrăjitorii.

— A, zise Harry şi aproape că râse de uşurare. Păi, asta-i bine, persoana de care întreb este vrăjitor. Deci, se poate întoarce, nu?

Nick se întoarse cu spatele la fereastră şi se uită cu tristeţe la Harry.

— Nu se va întoarce.

— Cine?

— Sirius Black, zise Nick.

— Dar tu te-ai întors! spuse Harry supărat. Te-ai întors... eşti mort... şi nu ai dispărut...

— Vrăjitorii pot să lase o urmă pe pământ şi să păşească neobservaţi unde au mai păşit cândva când erau în viaţă, spuse Nick trist. Însă puţini vrăjitori aleg acest drum.

— De ce? spuse Harry. Oricum, nu contează. Lui Sirius nu o să-i pese că e ceva neobişnuit, o să se întoarcă, ştiu că o să se întoarcă!

Credea atât de mult acest lucru, încât chiar întoarse capul să se uite la uşă, convins, pentru o fracţiune de secundă, că avea să-l vadă pe Sirius, alb-sidefiu şi transparent, zâmbind şi trecând prin uşă spre el.

— Nu se va întoarce, repetă Nick. Trebuia să fi... mers mai departe.

— Cum adică, "să fi mers mai departe"? zise Harry repede. Unde să fi mers mai departe? Auzi, ce se întâmplă de fapt când mori? Unde te duci? De ce nu se întoarce toată lumea? De ce nu este locul ăsta plin de stafii? De ce... ?

— Nu pot să-ţi răspund, zise Nick.

— Eşti mort, nu? spuse Harry exasperat. Cine poate să răspundă la asta mai bine ca tine?

— Mie îmi era teamă de moarte, spuse Nick cu blândeţe. Am ales să rămân în urmă. Uneori mă întreb dacă nu ar fi trebuit să... mă rog, nu prea are importanţă... de fapt, nici eu nu prea mai am vreun rost. Nu ştiu nimic despre secretele morţii, Harry, pentru că am ales în locul ei o imitaţie inferioară a vieţii. Cred că vrăjitorii eruditi studiază acest subiect în Departamentul Misterelor...

— Să nu cumva să vorbeşti de locul ăla! spuse Harry aprig.

— Îmi pare rău că nu am putut să te ajut mai mult, zise Nick încet. Ei bine... scuză-mă... serbarea, ştii tu...

Şi ieşi din cameră, lăsându-l pe Harry singur, uitându-se în gol la peretele prin care dispăruse Nick.

Harry aproape că se simţi ca şi când şi-ar fi pierdut naşul din nou şi, o dată cu el, speranţa că ar putea să îl mai vadă sau să îi mai vorbească. Merse încet şi nefericit înapoi prin castel, întrebându-se dacă avea să mai fie vreodată vesel.

Dăduse colţul către holul Doamnei Grase când văzu pe cineva în faţa lui, punând un bilet pe un avizier de pe perete. Uitându-se mai bine, îşi dădu seama că era Luna. Nu exista nici un loc potrivit ca ascunzătoare prin apropiere, îi auzise fără îndoială paşii şi oricum, Harry nu mai avea destulă energie ca să evite pe cineva.

— Bună, spuse Luna vag, uitându-se la el când se îndreptă cu un pas de anunţ.

— Cum de nu eşti la serbare? întrebă Harry.

— Păi, mi-am pierdut majoritatea lucrurilor, zise Luna senină. Oamenii mi le iau şi le ascund. Ştii tu. Însă având în vedere că este ultima seară, chiar trebuie să le recuperez, aşa că am lipit anunţuri.

Făcu un semn către avizierul pe care, într-adevăr, pusese o listă a tuturor cărţilor şi hainelor care îi lipseau, cu rugămintea de a-i fi înapoiate.

În Harry se trezi un sentiment straniu; o senzaţie cu totul diferită de supărarea şi durerea care îl cuprinseseră de când murise Sirius. Trecură câteva clipe înainte să îşi dea seama că îi era milă de Luna.

— Cum de îţi ascund lucrurile? o întrebă el, încruntându-se.

— A... păi... Cred că mă consideră cam ciudată, zise ea, dând din umeri. De fapt, unii îmi spun "Lunatica" Lovegood.

Harry se uită la ea şi noul sentiment de milă crescu parcă şi mai mult.

— Asta nu este un motiv ca să-ţi ia lucrurile, spuse el. Vrei să te ajut să le găseşti?

— A, nu, spuse ea, zâmbindu-i. Se vor întoarce, aşa se întâmplă mereu până la urmă. Doar că aş fi vrut să îmi fac bagajul în seara asta. Oricum... tu de ce nu eşti la serbare?

Harry ridică din umeri.

— Pur şi simplu nu am avut chef.

— Aşa e, spuse Luna, cercetându-l cu ochii ei straniu de încețoşaţi şi exoftalmici. Cred că n-ai avut. Bărbatul ăla pe care l-au ucis Devoratorii Morţii era naşul tău, nu-i aşa? Mi-a zis Ginny.

Harry încuviinţă scurt din cap, însă descoperi că nu îl deranja faptul că Luna vorbea despre Sirius. Tocmai îşi amintise că şi ea putea să-i vadă pe Thestrali.

— Tu ai... Începu el. Adică, pe cine... a murit vreun cunoscut al tău?

— Da, spuse Luna firesc, mama. Era o vrăjitoare cu totul extraordinară, să ştii, dar îi cam plăcea să facă experimente şi într-o bună zi a greşit o vrajă. Aveam nouă ani.

— Îmi pare rău, murmură Harry.

— Da, a fost groaznic, spuse Luna dezinvoltă. Şi acum mă mai întristez uneori. Însă îl am pe tata. Şi oricum, nu se poate spune că nu o s-o mai văd pe mama, nu?

— Ăă... păi nu e aşa? spuse Harry nesigur.

Ea clătină din cap nevenindu-i să creadă.

— Ah, fii serios. Şi tu i-ai auzit, chiar după văl, nu-i aşa?

— Vrei să spui că...

— În camera cu arcada. Doar se ascundeau, atâta tot. I-ai auzit.

Se uitară unul la altul. Luna zâmbea uşor. Harry nu ştiu ce să zică sau ce să gândească; Luna credea atâtea

lucruri extraordinare... şi totuşi, şi el fusese convins că auzise voci de dincolo de văl.

— Eşti sigură că nu vrei să te ajut să îţi cauţi lucrurile? zise el.

— A, nu, spuse Luna. Nu, cred că o să mă duc jos, o să mănânc nişte budincă şi o să aştept să apară totul... aşa se întâmplă mereu până la urmă... bun, vacanţă plăcută, Harry.

— Da... da, şi ţie.

Se îndepărtă de el şi, în timp ce o privea, descoperi că greutatea îngrozitoare din stomacul său mai scăzuse puţin.

*

A doua zi, călătoria spre casă cu Expresul de Hogwarts fu plină de tot felul de evenimente. În primul rând, Reacredinţă, Crabbe şi Goyle, care era clar că aşteptaseră toată săptămâna să atace fără să fie văzuţi de vreun profesor, încercară să îl prindă pe Harry într-o ambuscadă la jumătatea trenului, pe când se întorcea de la toaletă. Ar fi putut să le reuşească, dacă nu ar fi ales prost locul de desfăşurare a atacului, chiar în faţa unui compartiment plin de membri A. D., care văzură pe geam ce se întâmpla şi se ridicară într-o suflare ca să-i sară în ajutor lui Harry. Când Ernie Macmillan, Hannah Abbott, Susan Bones, Justin Finch-Fletchley, Anthony Goldstein şi Terry Boot terminară de folosit o varietate de vrăji şi blesteme învăţate de la Harry, Reacredinţă, Crabbe şi

Goyle semănau foarte bine cu trei limacşi uriaşi, înghesuiţi în uniformele de la Hogwarts, după care Harry, Ernie şi Justin îi ridicară, îi puseră în plasa de bagaje şi îi lăsară acolo.

— Trebuie să recunosc, abia aştept să văd faţa mamei lui Reacredinţă când o să coboare din tren, spuse Ernie cu o oarecare satisfacţie, în timp ce îl privea pe Reacredinţă zvârcolindu-se deasupra lui.

Ernie nu reuşise să treacă peste modul nedemn în care Reacredinţă luase puncte de la Astropufi în timpul apartenenţei sale de scurtă durată la Detaşamentul Inchizitorial.

— Dar mama lui Goyle o să fie foarte mulţumită, zise Ron, care venise să cerceteze sursa agitaţiei. Acum arată mult mai bine. Oricum, Harry, tocmai s-a apropiat căruciorul cu mâncare, dacă vrei ceva...

Harry le mulţumi celorlalţi şi îl însoţi pe Ron înapoi în compartimentul lor, unde cumpărară un morman de prăjituri de ceaun şi pateuri de dovleac. Hermione citea iar *Profetul zilei*, Ginny făcea un test din *Zeflemist* şi Neville îşi mângâia planta *mimbulus mimbletonia*, care crescuse considerabil pe parcursul anului şi acum scotea nişte hârâituri ciudate când era atinsă.

Harry şi Ron îşi petrecură cea mai mare parte a călătoriei jucând şahul vrăjitorilor, în timp ce Hermione le citea fragmente din *Profet*. Acum era plin de articole de alungat Dementorii, de încercările Ministerului de a-i găsi pe Devoratorii Morţii şi de scrisori isterice, care pretindeau că autorul lor îl văzuse pe Lordul Cap-de-Mort trecând chiar în acea dimineaţă prin faţa casei lui...

— Încă nu a început cu adevărat, oftă Hermione sumbră, împăturind iar ziarul. Însă nu mai e mult...

— Ia uită-te, Harry, spuse Ron încet, făcând semn cu capul spre fereastra către culoar.

Harry se uită. Trecea Cho, însoţită de Marietta Edgecombe, care purta o căciulă groasă. Pentru o clipă, privirea i se întâlni cu cea a lui Cho. Fata roşi şi merse mai departe. Harry se uită la tabla de şah la timp pentru a vedea cum unul dintre pioni fu eliminat de calul lui Ron.

— Apropo, ce... ăă... ce se mai întâmplă cu voi doi?

— Nimic, spuse Harry sincer.

— Păi... am auzit că acum iese cu altcineva, zise Hermione.

Harry fu surprins să realizeze că această informaţie nu îl afectă deloc. Vremea când vroia să o impresioneze pe Cho aparţinea unui trecut care nu mai avea legătură cu el; mai nou, la fel se întâmpla cu atâtea lucruri pe care şi le dorise înainte de moartea lui Sirius... Săptămâna care se scursese de când îl văzuse pentru ultima oară părea să fi durat mult, nepermis de mult; făcea parte din două universuri, cel cu Sirius, şi cel fără.

— Mai bine că ai scăpat, prietene, spuse Ron cu convingere. Adică, e destul de frumuşică şi aşa mai departe, dar ar fi de preferat cineva mai vesel.

— Probabil că e cât se poate de veselă cu altcineva, spuse Harry, ridicând din umeri.

— Cu cine e acum, de fapt? o întrebă Ron pe Hermione, dar cea care răspunse fu Ginny.

— Cu Michael Corner, zise ea.

— Michael? Bine, dar..., începu Ron, întorcându-se în scaun. Dar parcă tu ieşeai cu el!

— Nu mai ies, spuse Ginny hotărâtă. Nu i-a plăcut că Cercetaşii i-au bătut pe cei de la Ochi-de-Şoim la vâjthaţ şi s-a bosumflat foarte tare, aşa că i-am dat papucii. Dar s-a dus repede să o consoleze pe Cho în schimb.

Îşi scărpină nasul cu capătul penei, întoarse Zeflemistul cu susul în jos şi începu să îşi noteze răspunsurile. Ron păru extrem de încântat.

— Mă rog, întotdeauna am crezut că era cam tâmpit, spuse el, împingându-şi regina spre tura lui Harry, care tremura. Bravo ţie. Dar să alegi pe cineva mai... bun... data viitoare.

Aruncă o privire pe furiş spre Harry când vorbi.

— Păi, l-am ales pe Dean Thomas, eşti de părere că el e mai bun? întrebă Ginny vag.

— POFTIM? strigă Ron, ridicând tabla de şah dintr-un capăt.

Şmecherilă se năpusti după piese, iar Hedwig şi Pigwidgeon ciripiră şi strigară supărate de deasupra.

În timp ce trenul încetinea, apropiindu-se de King's Cross, Harry se gândi că niciodată nu îşi dorise mai puţin să coboare. Chiar se întrebă pentru o fracţiune de secundă ce s-ar fi întâmplat dacă pur şi simplu ar fi refuzat să se

dea jos şi ar fi ales să rămână acolo până la întâi septembrie, când trenul avea să îl ducă înapoi la Hogwarts. Însă când locomotiva se opri cu un pufăit, dădu jos colivia lui Hedwig şi se pregăti să îşi coboare cufărul din tren, ca de obicei.

Când cel care verifica biletele le făcu semn lui Harry, Ron şi Hermione că aveau cale liberă să treacă prin bariera magică dintre peroanele nouă şi zece, găsi o surpriză aşteptându-l în partea cealaltă: un grup de oameni veniţi ca să-l întâmpine, un lucru la care nu se aşteptase câtuşi de puţin.

Îl văzu pe Ochi-Nebun Moody, arătând la fel de sinistru, cu melonul tras mult peste ochiul magic, cu degetele noduroase încleştate pe un baston lung şi cu corpul înfăşurat într-o voluminoasă pelerină de drum. Tonks era chiar în spatele lui, iar părul ei roz deschis ca cel al gumelor strălucea în lumina soarelui, filtrată prin geamurile murdare de pe tavanul gării. Purta nişte blugi foarte peticiţi şi un tricou mov aprins, pe care scria Surorile Stranii. Lângă Tonks era Lupin; avea chipul palid, părul cărunt, o haină lungă şi cu ţesătura rărită, care acoperea un pulover, şi nişte pantaloni ponosiţi. În faţa grupului erau domnul şi doamna Weasley, îmbrăcaţi în cele mai bune haine Încuiate, precum şi Fred şi George, care purtau amândoi jachete nou-nouţe dintr-un material verde-închis cu solzi.

— Ron, Ginny! strigă doamna Weasley, avansând grăbită şi îmbrăţişându-şi copiii. Ah, Harry, dragul meu, ce faci?

— Bine, minţi Harry, în timp ce femeia îl strângea tare în braţe.

Peste umărul ei îl văzu pe Ron holbându-se la noile haine ale gemenilor.

— Din ce sunt astea? întrebă el, arătând spre jachete.

— Din cea mai bună piele de dragon, frăţioare, spuse Fred, trăgându-şi puţin fermoarul. Afacerile sunt înfloritoare şi ne-am gândit să ne răsfăţăm puţin.

— Bună, Harry, spuse Lupin, după ce doamna Weasley îi dădu drumul lui Harry şi se întoarse să o întâmpine pe Hermione.

— Bună, spuse Harry. Nu mă aşteptam să... ce faceţi toţi aici?

— Ei bine, spuse Lupin cu un surâs, ne-am gândit să avem o mică discuţie cu mătuşa şi cu unchiul tău, înainte să-i lăsăm să te ia acasă.

— Nu ştiu dacă e o idee bună, spuse Harry repede.

— A, ba cred că da, mormăi Moody, care se apropie şchiopătând. Ei trebuie să fie, nu, Potter?

Arătă cu degetul mare peste umăr; era limpede că ochiul său magic se uita prin ceafă şi prin melon. Harry se aplecă spre stânga cu câţiva centimetri ca să vadă spre ce arăta Ochi-Nebun şi, într-adevăr, îi zări pe cei trei membri ai familiei Dursley, care păreau de-a dreptul scandalizaţi la vederea comitetului de primire al lui Harry.

— A, Harry! spuse domnul Weasley, întorcându-se de la părinţii lui Hermione, pe care tocmai îi întâmpinase entuziasmat şi care acum o îmbrăţişau pe fată. Păi, ce ziceţi, o facem?

— Da, eu aşa zic, Arthur, spuse Moody.

El şi domnul Weasley traversară gara în fruntea celorlalţi, către familia Dursley, care părea să fi prins rădăcini în podea. Hermione se dezlipi delicat de mama ei ca să se alăture grupului.

— Bună ziua, îi spuse domnul Weasley amabil unchiului Vernon după ce se opri în faţa lui. Poate vă amintiţi cum mă cheamă, mă numesc Arthur Weasley.

Având în vedere că domnul Weasley demolase de unul singur cea mai mare parte din sufrageria familiei Dursley cu doi ani în urmă, Harry ar fi fost foarte surprins dacă unchiul Vernon l-ar fi uitat. Într-adevăr, unchiul Vernon arboră o nuanţă mai închisă de mov şi se uită urât la domnul Weasley, însă preferă să nu spună nimic, poate şi pentru că familia Dursley era de două ori mai redusă numeric. Mătuşa Petunia părea deopotrivă speriată şi stânjenită. Se tot uita în jur, de parcă ar fi fost îngrozită de faptul că ar putea fi văzută într-o asemenea companie. Dudley, între timp, încerca să se facă mic şi neînsemnat, dar fără să izbutească.

— Ne-am gândit să vorbim puţin cu dumneavoastră despre Harry, spuse domnul Weasley, zâmbind în continuare.

Mustaţa unchiului Vernon păru să se zbârlească de indignare. Poate pentru că melonul îi dădea impresia cu totul greşită că avea de-a face cu un suflet înrudit, i se adresă lui Moody.

— Nu ştiam că vă priveşte ce se întâmplă în casa mea...

— Presupun că ceea ce nu ştiai ar putea umple o bibliotecă, Dursley, mormăi Moody.

— Oricum, nu asta contează, interveni Tonks, al cărei păr roz o şocă pe mătuşa Petunia mai mult decât toate celelalte întâmplări, motiv pentru care închise ochii în loc să se uite la ea. Un singur lucru contează. Dacă aflăm că v-aţi purtat urât cu Harry...

— ... şi fiţi siguri că vom afla, adăugă Lupin amabil.

— Da, spuse domnul Weasley, chiar şi dacă nu o să-l lăsaţi să folosească feletonul-

— Telefonul, şopti Hermione.

— Da, dacă primim cel mai mic semn că Potter este maltratat în vreun fel, nouă ne veţi da socoteală, spuse Moody.

Unchiul Vernon se umflă periculos. Sentimentul lui de revoltă atârna mai greu decât frica faţă de o mână de ciudaţi.

— Mă ameninţi, domnule? zise el atât de tare, încât trecătorii chiar se întoarseră să se uite la el.

— Da, te ameninţ, spuse Ochi-Nebun, mulţumit că unchiul Vernon înţelesese atât de repede acest fapt.

— Şi arăt eu a genul de om care poate fi intimidat? răcni unchiul Vernon.

— Păi... Începu Moody, dându-şi pe spate melonul şi dezvăluindu-şi sinistrul ochi magic care se învârtea.

Unchiul Vernon sări în spate îngrozit şi se lovi cu putere de un cărucior de bagaje.

— Da, trebuie să spun că da, Dursley.

Se întoarse dinspre unchiul Vernon pentru a-l supraveghea pe Harry.

— Păi, Potter... strigă-ne, dacă ai nevoie de noi. Dacă nu te auzim trei zile la rând, o să trimitem pe cineva...

Mătuşa Petunia scânci înduioşător. Era cât se poate de limpede că se gândea la ce aveau să spună vecinii dacă îi vedeau pe aceşti oameni mergând pe aleea din grădină.

— Bun, asta ar fi. La revedere, Potter, spuse Moody, prinzându-l pe Harry de umăr pentru o clipă cu mâna lui noduroasă.

— Ai grijă, Harry, ţinem legătura.

— Harry, te luăm de aici cât putem de repede, şopti doamna Weasley, îmbrăţişându-i din nou.

— Pe curând, prietene, spuse Ron neliniştit, dând mâna cu Harry.

— Foarte pe curând, Harry, spuse Hermione sinceră. Promitem.

Harry încuviinţă din cap. Cine ştie de ce, nu găsea cuvintele pentru a le spune ce însemna pentru el să-i vadă pe toţi înşiruiţi acolo, lângă el. În schimb, zâmbi, îşi ridică mâna în semn de salut, se întoarse şi ieşi în fruntea lor din gară, pe strada însorită, cu unchiul Vernon, mătuşa Petunia şi Dudley mergând grăbiţi în urma sa.

În Colecţia Harry Potter

Harry Potter şi piatra filozofală

Harry Potter şi camera secretelor

Harry Potter şi prizonierul din Azkaban

Harry Potter şi pocalul de foc

Harry Potter şi ordinul phoenix

Harry Potter şi prinţul semipur

Harry Potter şi talismanele morţii